

Cuồng Hiệp Tà Kiếm

Contents

Cuồng Hiệp Tà Kiếm	1
1. Hồi 1 Vạn Đới Huyền Sâm	2
2. Hồi 2 Vũ Nội Tam Hung	9
3. Hồi 3 Khốc Tiểu Vô Thường	25
4. Hồi 4 Diên Đảo Ngũ Hành Trận	49
5. Hồi 5 Vô Vi Bang	71
6. Hồi 6 Cuộc Hẹn Ước Ở Kim Dung Thành	94
7. Hồi 7 Lạc Thiện Cuồng Sinh Đoạt Thiên Tạo Hóa	113
8. Hồi 8 Hồ Trảo Sơn Tiểu Diêm Bà	138
9. Hồi 9 Thần Kiếm Thư Sinh	159
10. Hồi 10 Nhược Yếu Hạnh Sinh Bất Phùng Tam Linh	178
11. Hồi 11 Phong Vân Ngũ Kiếm	195
12. Hồi 12 Hồng Y Diêm Bà	214
13. Hồi 13 Cứu Chỉ Thần Phật	231
14. Hồi 14 Sanh Tử Nhị Lộ	247
15. Hồi 15 Phù Đồ Cổ Trạch	261
16. Hồi 16 Vô Lâm Hội Ngộ Cuồng Hiệp Đại Chiến	292
17. Hồi 17 Như Hư Nhân Ma	320
18. Hồi 18 Hư Vân Cổ Bảo	352
19. Hồi 19 Đoạt Hồn Kim Thoa	376
20. Hồi 20 Oan Gia Đường Hẹp	421
21. Hồi 21 Hải Chiến	447
22. Hồi 22 Hồi Long Cốc	472
23. Hồi 23 Hoàng Sơn Đại Hội	497
24. Hồi 24 Cứu Đại Cao Nhân	512

Cuồng Hiệp Tà Kiếm

Giới thiệu

Thể loại: Kiếm hiệp Nguồn: Sưu tầm

1. Hồi 1 Vạn Đới Huyền Sâm

Lão già thối lui ra sau hai bước, thu lại kiếm, hất chòm râu bạc qua một bên, mặt lạnh như tiền nói với chàng thanh niên :

- Đáng tiếc là ta đã đâm trúng cánh tay ngươi.

- Không dễ dàng vậy đâu, người mất đi cánh tay có lẽ là lão đó! - Chàng thanh niên lạnh lùng trả lời - Chiêu số Dừng Hoa Vạn Cơ của lão đã bị ta phá giải, hôm nay ta phải đoạt tính mạng của lão. Xem chiêu đây!

Lời nói chưa dứt, thanh kiếm của chàng thanh niên liền đâm vào hông trái của lão nhanh như cắt. Lão già cũng nhanh nhẹn vung kiếm lên đâm thẳng vào đường kiếm của chàng.

Choang một tiếng vang lên giòn giã, hai người bay ra khoảng cách cũng hơn một trượng, chống kiếm nhìn nhau, đứng sừng sững như cùng hóa thạch.

Lúc này mới thấy được chân dung của lão già, đó là ông lão tuổi đã tám chục hơn, ánh mắt mạnh mẽ, không giận dữ nhưng lại có uy lực, sắc mặt hồng hào, mũi thẳng miệng vuông, chòm râu bạc phất phơ trước ngực, thân thể như thép, xương cốt như đồng, thể lẩn át người.

Đối diện với lão là chàng thanh niên, với đôi vai rộng, thân cao ngoài tám thước, tấm áo chen bằng vải thô mà chàng đang mặc dường như không che lấp được da thịt trên con người chàng đang đột ngột bùng bùng dữ dội, mái tóc dài đen bóng được búi lên trên đỉnh đầu, dưới đôi mày dài kéo gần đến tận mang tai là cặp thần quang chiếu thẳng ra ngoài, sống mũi thẳng, hàm răng trắng ngà, môi đỏ như son, khuôn mặt vuông tròn, sắc mặt màu cổ đồng lấp lánh chiếu sáng, nó chứng minh rằng gân cốt của chàng đã được luyện trong phong sương gió tuyết.

Thật là một hảo nam tử anh tuấn hùng tráng, quả thật nhìn chàng giống như một con mãnh hổ.

Giây lát sau, lão già nói với giọng lạnh như băng :

- Chiêu này ngươi đã phá giải được rất tốt, nhưng mất đi sự linh hoạt khéo léo, mũi kiếm chỉ cần hốt ra ngoài, nhất định dưới hông trái của ta sẽ mở một đường máu như máng xối.

- Hừ, chiêu kiếm của ta tuy không chế ngự được cái mạng của lão, nhưng ta cũng không thềm nghe theo khẩu quyết đó. - Chàng thanh niên dùng một giọng nói lạnh đậm trả lời.

- Hừ! Đồ ngu! Ngươi sai rồi. Phàm lúc giao đấu phải hư hư thật thật, hư thật có đủ cả, chân chân giả giả, chân giả biến đổi thất thường, mới có thể mê hoặc đối phương, chờ dịp thủ thắng, ghi nhớ kỹ! Ngươi không sửa đổi không được!

Chàng thanh niên cảm thấy vô cùng xấu hổ, lặng lẽ gật đầu, không lên tiếng gì cả.

- Ra chiêu đi! - Lão trầm giọng quát, đột ngột vung kiếm đâm tới.

Chàng thanh niên quát trầm một tiếng, lảng tránh nhất kiếm đang đâm bổ tới và tức tốc phản công, thoảng chốc hàng vạn kiếm hình bay vút lên, khó mà phân biệt của người nào, bóng người mơ hồ không rõ ràng, trong cơn giá lạnh những bông hoa tuyết đang bay tung, lại một trận ác chiến quyết liệt.

Sau thời gian chừng uống cạn tuần trà, bóng người lại tách ra, họ chống kiếm nhìn nhau.

Lão già thốt lên từng tiếng :

- Kiếm thuật của ngươi đã khá lắm, không uống mười tám năm tâm lực của ta. Tuy hôm nay ngươi đã đấu được ngang ngửa với ta, kể vì được địa vị của ta, nhưng vẫn chưa được coi là đối thủ trong võ lâm, khó mà tung hoành trong thiên hạ được.

Chàng thanh niên lạnh lùng nói :

- Chừng nào thì lão mới cho ta xuống núi trở về Trung Nguyên?

- Không được! Người phải thắng được ta mới có thể rời thâm sơn này, nếu không người chỉ có chôn xương ở đây!

Chàng thanh niên lộ vẻ oán độc cất tiếng :

- Lão rút cuộc cố ý như thế sao? Dem ta đến chỗ khỉ ho cò gáy này, ngược đãi ta mười tám năm trời. Nói cho lão biết, nếu lão không dem thân thể của ta nói rõ cho ta biết, cũng có một ngày lão sẽ bị ta đập nát xương thành tro bụi. Mỗi hận này ta sẽ không bao giờ buông tha!

Lão già cười nhạt :

- Dù cho người hận ta đến xương tủy, ta phải bắt người luyện tới bậc tuyệt học, ta sẽ giày vò người để làm tiêu khiển cho ta. Đi! Đến giờ phải luyện nội công rồi!

Chàng thanh niên tỏ vẻ phản đối :

- Không! Hôm nay ta phải xuống núi!

- Tiểu tử thôi! Đừng có mơ tưởng, còn sớm lắm!

- Dem lại đây! - Chàng thanh niên đuổi tay ra, nghiêm giọng nói.

- Người cần gì?

- Thuốc giải. Lão có chịu đưa ra hay không? - Chàng hỏi.

- Hừ! Người nằm mơ à? - Lão già cười lạnh lùng trả lời.

Chàng thanh niên gằn giọng :

- Lão quỷ à, lão là mặt trời sắp lặn, ta như mặt trời mới mọc, nếu lão khôn hồn hãy đưa thuốc giải mau!

- Người dám loạn ngôn! Đồ súc sinh! Người tuy còn trẻ có sức mạnh lại thông minh tuyệt luân, nhưng dưới Tử Tịch Tiềm Năng khí công của ta thì người không dễ gặp may đâu. Không tin, người thử xem.

Lão chưa dứt lời, chàng thanh niên đã quát lớn một tiếng, vung kiếm lên, đâm bổ vào lão.

Lão vẫn thản nhiên cười, thanh kiếm vung ra nhẹ nhàng hóa giải chiêu thức của chàng.

Chàng thanh niên vẻ mặt vô cùng chán nản, đã bao lần rồi chàng đều bị thất thủ dưới tay lão. Trong mắt lão, chàng chỉ là một đứa trẻ con.

- Vô đi thôi! - Lão chỉ tay về phía ngôi nhà gỗ.

Hai người quay nhìn nhau rồi cùng đi về ngôi nhà gỗ.

Đó là ngôi nhà lợp cỏ được dựng bằng những thanh gỗ rất to, chia thành hai gian trong và ngoài, trong gian ngoài ngay trung đường là một giá sách, bày trên dưới một trăm bộ kinh tịch, tam kinh ngũ điển, lung linh đến ngợp mắt. Trước giá sách là một thư án. Ở bên phải của gian phòng là một cái bồ đoàn được dệt bằng cỏ Lan Vĩ. Lão già chễm chệ ngồi ngay ở trên ấy.

Lão già nhìn chàng trừng mắt nói :

- Nhớ đấy! Bất cứ lúc nào người cũng cần phải cẩn thận lưu ý, có lẽ ý định giết người của ta sẽ đột ngột xuất hiện, bất cứ lúc nào ta cũng có thể đoạt tính mạng của người!

- Hừ! - Chàng lạnh lùng trả lời - Ta sẽ sẵn sàng đợi bất cứ lúc nào, sẵn sàng đón nhận ý định giết người đó hiện ra, lão cứ hãy phóng tay đi. Hoặc chết hoặc sống, ta cũng đỡ bị lão dẫn vật ở nơi này!

Chàng nói xong, lấy ra một bình ngọc cổ từ trên giá sách, đổ đầy vào ly chất nước lỏng màu vàng nhạt, quay lại nói với lão :

- Chất mẫn tính “Hổ tử” ở trong bình sắp hết rồi đây, ta uống nhiều một chút chắc cũng không có gì quá đáng.

- Người uống nhiều hay ít, không liên quan gì đến ta. Nhưng người nên nhớ ta không để người chết dễ dàng như vậy đâu!

Chàng thanh niên uống một hơi, xong đến ngồi xuống trước một bồ đoàn khác, nhắm mắt lại, chàng thở ra một hơi dài rồi vận khí hành công luôn. Giây lát sau, trên mình chàng bốc lên những trận hơi mù nhẹ nhàng vượt lên cao, chàng đã hoàn toàn đắm mình vào việc luyện công. Lão già đứng dậy đi đến thư án, lấy ra một hồ lô rượu, lão bắt đầu uống ừng ực, mùi thơm của rượu tỏa ra khắp phòng. Lão vừa uống rượu, vừa ngâm thơ:

Nhật mộ hương quan hà xứ thị

Yên ba sơn thượng sử nhân sầu...

(Quê hương khuất bóng hoàng hôn

Núi cao sương tỏa cho buồn lòng ai...)

Giọng ngâm vừa trầm hùng, vừa thống thiết. Nửa giờ sau, chàng thanh niên hành công đã hoàn tất, đang từ từ mở to đôi mắt đứng dậy, thân hình chưa đứng vững thì đột nhiên chàng bị một ngụm rượu bắn trúng sau hậu tâm, chàng hơi lão đảo sắp té, cố lấy lại thăng bằng thật nhanh, quay ra sau ngay lập tức, nhưng không kịp nữa rồi, vừa quay mình qua thì một ngụm rượu thứ hai đã bắn trúng vào ngay vai trái. Kinh lực của ngụm rượu mạnh như những đợt thủy triều, thế là chàng té nhào xuống đất.

Lão già lạnh lùng nói :

- Đồ vô dụng! Nhớ đấy nhé! Lúc nào cũng phải coi chừng!

- Hừ! Ta nhớ rồi. - Chàng trả lời với giọng điệu vô cùng căm tức.

Lão già lấy ra một quyển sách, ném thẳng vào mặt chàng nói :

- Đây là cuốn Thái Công Âm Phù, đọc rất có ích, chiều nay ngươi phải đọc thuộc cho ta, nếu có chỗ nào vướng mắc, thì hãy suy nghĩ trước, rồi sau hãy hỏi.

Chàng đón quyển sách mà người hơi rung động, quyển sách được lão già ném ra với một lực đạo không nhỏ, chàng tự nhủ ta phải nhất nhất để ý hành động của lão ta bất cứ lúc nào.

* * * * *

Trên miền hoang dã bị tuyết phủ trắng xóa này, ngoài ngôi nhà gỗ còn có chút sinh khí, bốn bề đều là một màu trắng xóa. Ngôi nhà nằm hơi chênh lên chân núi, nhìn xuống ở phía Tây nam là một bình nguyên rộng mênh mông, xa xa thấp thoáng những dãy núi lấp lánh ánh bạc.

Thu đi, đông lại, lại một mùa tuyết bay lả tả. Hôm nay, một già, một trẻ đang liêu đành với nhau hơn nửa giờ rồi, trong thời gian nghỉ, lão già dùng thanh kiếm chỉ về đỉnh núi ở phía Đông bắc, trầm giọng nói từ từ :

- Ngươi xem kia, đó chính là nơi thâm sơn Huyền Băng phong.

- Ta đã biết rồi. - Chàng trả lời với giọng điệu hần học.

Lão già nói tiếp :

- Trước mắt là băng tuyết đã lấp kín đường đi, trên Huyền Băng phong không phải bất cứ sinh vật nào cũng sống được. Nhưng, dù sao ngươi cũng bị bắt buộc phải đi lên ấy một chuyến.

- Giả tí ta không đi thì sao?

- Không đi không được! Đừng quên là mạng sống của ngươi nằm trong tay ta, ngươi không có đất để chống lại đâu.

- Nhưng lão đừng quên rằng, ta sớm muộn gì cũng chế ngự được tánh mạng của lão, ta sẽ đoạt được thuốc giải trong túi của lão.

- Ta cũng tin ngươi có thể làm được như thế, nhưng ngươi đã trễ mất một năm rồi, nếu không thì ta chẳng thúc ép ngươi lên Huyền Băng phong làm gì.

Mặt mày chàng đột nhiên biến sắc :

- Tại sao?

Thần quang của lão chớp một cái, giọng trở lại bình thường :

- Mười chín năm nay, người đã uống chất thiên hạ kỳ độc “Hổ tủy”, đến nay thì chất độc ấy đã ăn sâu vào trong xương cốt của người, Đại La Kim Tiên cũng không có cách nào giải trừ được chất độc ấy, thuốc giải của lão phu không còn hiệu nghiệm.

Chàng nghe xong, từ từ giơ kiếm lên trầm giọng nói :

- Đã như thế này, thì hôm nay ta quyết cùng lão sống chết. Nhưng điều làm ta không hiểu, tại làm sao lão đối đãi ta như thế? Đến lúc này, giữa hai chúng ta phải có kẻ đổ máu, tại sao lão không nói thẳng ra đi?

Lão già không cảnh giới phòng bị gì cả, nói tiếp :

- Cũng có một ngày rồi người sẽ biết, nhưng không phải là lúc này. Người chớ nóng nảy, hãy nghe ta nói đây.

Thanh kiếm của chàng từ từ rơi lỏng, chàng muốn nghe xem lão nói cái gì. Giọng lão già đều đều :

- Trên thế gian này, duy nhất chỉ có một thứ có thể giải được chất độc trong mình người, đó chính là Vạn Đới Huyền Sâm. Theo lão phu được biết, trên Huyền Băng phong chỉ có đúng một cây. Nếu người còn tiếc đến mạng sống của mình, muốn biết được thân thể của mình và duyên cớ làm sao lão phu ngược đãi mi trong suốt mười chín năm trường, thì phải hái được nhánh Vạn Đới Huyền Sâm đó.

- Hái cho lão để đổi lấy bí mật của ta ư?

- Không hề có, tìm được Vạn Đới Huyền Sâm rồi, người phải nuốt ngay lập tức.

Trong đôi mắt của chàng chợt hiện lên nét hoang mang, chàng nhìn chăm chú vào lão già, nghi hoặc hỏi :

- Lão làm cho ta không hiểu gì cả, rốt cuộc là nghĩa lý gì? Vạn Đới Huyền Sâm chính là huyền môn thành đạo chi bảo, tại sao lão lại không cần?

- Đừng có hỏi nhiều nữa!

Lão già nóng nảy trả lời. Giấy lát sau lão nói tiếp :

- Thứ đó có thể bảo toàn được tánh mạng cho người, lại làm cho công lực của người càng thêm tiến triển, như vậy thì mới xứng là đối thủ trong tám mươi năm tu vi của ta. Nếu không...

- Lý do quá khiên cưỡng, ta không tin đâu.

- Tin hay không là tùy người, bắt đầu từ ngày mai, người phải khởi hành ngay, thời hạn cho người là một tháng, sau một tháng mà không về, chất độc trong người phát tiết ra, người chỉ còn cách chôn xương ở đó

- Còn gì để dặn dò thêm nữa không? - Chàng hỏi.

Lão già trầm ngâm im lặng...

* * * * *

Vào ngày hôm sau, trận gió tuyết bao phủ khắp cả bầu trời, trời đất một màu trắng xóa, gió rét cắt da. Lão già đứng trước ngôi nhà gỗ, nhìn ra xa về hướng Đông bắc, sắc thái hết sức đờ đẫn. Chàng thanh niên, vai đeo túi nhỏ, giắt thanh kiếm vào ngang lưng, chàng hết sức thần nhiên khi đứng trước lão.

Lão già đưa cho chàng một gói vải nhỏ, nói :

- Trong đây có ba viên Lục dương đại thừa bổ thiên hoàn, không những có thể chống rét mà còn có thể bồi bổ thân thể. Nên nhớ, ngàn vạn lần khi nào đứng trước mỗi sinh tử thì mới dùng, đừng nên phung phí những viên linh đơn này.

Trong ánh mắt chàng thanh niên đột nhiên lộ vẻ nghi hoặc. Mười mấy năm nay, lão già ép bức buộc chàng phải luyện công, hơi trễ nải một chút thì bị lão đánh đòn, nói với chàng chỉ bằng những lời như dao cắt, dường như bao nhiêu sự thù hận của lão đều trút lên mình chàng. Thế nhưng, trong những lúc thần sắc của lão giận dữ tới mức nghiêm trọng nhất, thì lúc ấy ánh mắt của lão đột ngột lấp lóe sự trù mến yêu thương

mãnh liệt. Cái tâm tư mâu thuẫn của lão chàng không hiểu ra làm sao cả. Hôm nay, lão lại dám đem tặng cho chàng Lục dương đại thừa bồ thiên hoàn, là bảo vật trong võ lâm, đây chẳng lẽ là việc làm của người đã ngược đãi chàng mười chín năm nay?

Lão già không đợi cho chàng suy nghĩ, nói tiếp :

- Vì tính mạng của mình, ngươi nên cẩn trọng lấy. Nên nhớ, “kiên nhẫn bất bại, bất khuất bất náo, bất chiến bất hồi”. (Kiên nhẫn không được nản lòng, cố gắng hết sức mình, nếu không thành công thì đừng trở lại) có như vậy thì mới dễ bề thành công. Đi thôi! Ta hy vọng ngươi một tháng sau bình an trở về.

Nói xong, lão từ từ quay mình đi.

Chàng thanh niên nghe xong, trong lòng hơi chấn động, mười chín năm qua chàng chưa hề nghe qua một lời trần đầy tha thiết và chân thành như thế này, chàng không ngăn được tình cảm đang trào lên, run run giọng nói :

- Lão bá! Tiểu tử đã hiểu rõ, lão một mực vẫn giấu...

- Im ngay.

Lão đột nhiên xoay mình lại, gương mặt hết sức giận dữ, không để cho chàng nói tiếp, lão nói :

- Khi ngươi đã nuốt Vạn Đới Huyền Sâm rồi, công lực lập tức sẽ phát triển ngay, có thể ngang bằng Đệ nhất cao thủ võ lâm, thì ngươi mới đủ sức liều chết với ta được. Ha ha lúc ấy ngươi cũng sẽ biết được tất cả nội tình. Ta có thể báo cho ngươi rằng thân thể của ngươi vô cùng... rất là rõ, ta... ta chính là hung thủ sát hại toàn gia của ngươi. Ta đã nuôi nấng và truyền đạt võ nghệ cho ngươi, nay cho ngươi một cơ hội phục thù công bình, nếu ngươi không có sự trợ giúp của Vạn Đới Huyền Sâm thì uống công vô ích. Mau rút đi mau, rút!

- Lão nói đây là thật hay không? - Chàng trai trẻ hỏi một cách kích động.

- Đúng đấy! Không sai một ly! - Lão trả lời không một chút ngần ngại.

Chàng thanh niên cắn môi một cái, bỗng nhiên như một tia chớp, thân hình chàng biến mất trong cơn gió tuyết mênh mông.

Lão đợi cho chàng trai đi mất, mới lặng lẽ quay vào. Nơi khóe mắt của lão hai giọt lệ rơi xuống như hai hạt châu, lão lẩm bẩm một mình :

- Lão huynh, đệ đã toàn tâm toàn lực tuân theo di chúc của lão huynh, nhưng trong lòng đệ vẫn hết sức đau lòng, vẫn biết lời di ngôn của sư huynh là sai, nhưng đệ không làm theo không được. Ôi! Chúng ta đều sai hết cả rồi!

Không lâu sau, lão khoác lên mình chiếc áo ngắn màu trắng bạc, kiếm vác trên lưng, vai đeo túi, rồi lão đóng cánh cửa lại, xong cũng lao vào cơn gió tuyết đang bao phủ khắp cả bầu trời.

* * * * *

Huyền Băng phong là một ngọn núi cách nơi ở của họ khoảng một trăm dặm về hướng Đông bắc, bốn bề đều là những quần thể núi liên tiếp nhau, tuyết nhiên không hề có vết tích của con người hay thú vật nào sinh sống ở đây. Băng tuyết ở nơi ấy đến ngàn năm sau cũng không tan, rét muốn cắt da. Bất cứ sinh vật nào nếu không có thân thể lạ thường thì không có cách nào sống ở nơi ấy được.

Trong gió tuyết mênh mông, chàng thanh niên một thân một mình xầm xầm tiến về phía trước, thân chàng đập lên băng tuyết trơn như đổ mỡ, đã trèo qua những ngọn núi có hình thù kỳ dị hết sức, chàng vẫn không sờn lòng, quyết tâm thẳng tiến đến Hàn Băng phong.

Mỗi ngày, chàng chỉ leo được nhiều lắm là hai ngọn núi, lúc thì trèo, lúc thì nghỉ, gian khổ vô cùng, nhưng trong thể chất của chàng dường như luôn luôn có một sức mạnh thần kỳ đang cố vũ chàng. Sức mạnh đó chính là ý chí của chàng và sự giáo dục tàn nhẫn trong mười chín năm qua đã tạo nên như thế.

Phía sau lưng chàng thanh niên chừng năm, sáu dặm, một thân hình trắng như tuyết cũng đang lặng lẽ kèm theo chàng thật sát.

Đã đến Huyền Băng phong.

Chàng dùng thanh kiếm gỗ bắt đầu đào những nơi tuyết đóng để tìm Vạn Đới Huyền Sâm, tuyết đóng dày, cứng cáp vô cùng, chàng giống như một người thợ đục đá, bắt đầu đào từ hướng nam rồi dần dần di chuyển gần về trung ương cứ từng tấc một như thế gian khổ vô cùng.

Tưởng dễ, nhưng làm như thế chẳng đơn giản chút nào, cứ xem tình hình thì không thể dừng lại lâu được, những lớp tuyết đóng không biết là sâu bao nhiêu, càng đào về phía dưới bao nhiêu thì chàng có cảm giác nó sâu thêm bấy nhiêu, đào đến dưới năm thước, thì cảm thấy như đụng phải lớp sắt thép không bằng.

Ngày đầu tiên, chàng chỉ đào được hai hố lớn sâu hơn hai trượng. Đến tối, thì cơn gió tuyết kéo đến san bằng tất cả. Sáng ra, phát giác biến cố trên chàng như muốn phát điên. Nhưng chàng vẫn chưa thất vọng, lại tiếp tục hì hục đào như điên. Đến ngày thứ hai, mức tiến triển có chậm lại tuy đã dùng hết sức của chàng, nhưng cơn gió tuyết vô tình kia so với chàng lại kiên cường hơn, cứ đào một thước lập tức lại bị lấp một thước, tất cả sự nỗ lực của chàng dường như trôi đi công cốc hết cả rồi.

Cuối cùng, đến ngày thứ ba thì coi như hoàn toàn tuyệt vọng, chàng uể oải buông xuôi cái công việc đào bới ngu xuẩn kia, đến ngồi sau một tảng đá lớn nghỉ mệt. Đã hai ngày một đêm chàng không chợp mắt tí nào.

Trong sự bức bách của cái lạnh, cái đói chàng đã nuốt đi viên thứ nhất Lục dương đại thừa bổ thiên hoàn.

Liên tiếp ba ngày, chàng dùng kiếm gỗ thọc vào những nơi tuyết đóng, nhưng vẫn chưa phát hiện dưới lớp tuyết có vật gì lạ, quả thật tuyết đóng dày quá. Chàng đã uống viên thuốc thứ hai.

Còn lại viên cuối cùng Lục dương đại thừa bổ thiên hoàn, chàng không còn can đảm để uống, nếu uống đi thì cơ hội sinh tồn sẽ không còn.

Chàng ngã lăn ra trên phiến đá, toàn thân lộ vẻ bất lực, chàng than thầm một cách tuyệt vọng:

“Thôi! Kể như xong! Tất cả đã hết rồi! Tìm không được Vạn Đới Huyền Sâm thì làm sao giải được chất độc trong cơ thể, lão quái vật đã hãm hại ta trong sự đau khổ này. Nếu chết ở đây mà không biết gì cả thì thật là trời xanh quá ác độc”.

Đột nhiên, tay của chàng sờ đến một phiến đá lạnh vô cùng, chàng tự nhiên quay lại nhìn không chớp. Bỗng đôi mắt lộ vẻ khác lạ, chàng nhảy lên sung sướng.

Ở đây, trong khe đá hẹp có một cái cuống rất nhỏ bằng cỡ sợi râu cong vòng vèo như lò xo, màu sắc của nó y hệt như băng tuyết, nếu không lưu tâm để ý kỹ, khó mà có thể phát hiện được. Nó mọc cạnh phiến đá lạnh đến cực kỳ.

Chàng cất tiếng hoan hô, lập tức dùng thanh kiếm ra sức đào, khoảng nửa giờ sau, chàng phát hiện cái cuống ấy nó cắm sâu vào tảng đá to kia.

Ánh bình minh vừa ló dạng, chàng dùng kiếm đào liên tục.

Qua một ngày một đêm, chàng đã đào được một hố sâu, trong khoảnh khắc sức cùng lực kiệt, chàng cảm thấy đôi chân mình run lên một cái, thế là chàng té nhào vào cái hố đen sâu hun hút ở dưới tảng đá.

Một làn hương thơm xông lên đến ngất ngây, đầu của chàng va vào một bụi cây có những chiếc lá to bằng bàn tay, mùi thơm dễ chịu chính là từ những chiếc lá này tỏa ra. Quái lạ! Trong hốc này tối đến nỗi không thấy năm ngón tay đâu cả nhưng lại ấm áp vô cùng, cái lạnh khắc nghiệt dường như bị tiêu tan ở nơi này.

Vừa tỉnh táo đôi chút, chàng dùng đôi tay đào cây thực vật kỳ dị đang tỏa ra làn hương thơm kỳ diệu ấy, chàng nuốt hết tất cả vào bụng, cả ngọn lẫn rễ đều không chừa.

Chàng bật tiếng kêu lên :

- Đúng là Vạn Đới Huyền Sâm rồi, đây đúng là trời xanh có mắt.

Nói đến đây, đột nhiên chàng cảm thấy có một dòng nước ấm ở phía dưới Đan Điền, trong giây lát nó tỏa ra khắp kỳ kinh bát mạch của toàn thân.

Chàng vội vã trấn tĩnh lại tinh thần, ngồi xuống hành công ngay, khoảnh khắc sau lập tức tâm kinh không còn cảm giác gì nữa, mọi sự lo buồn hết thấy đều tiêu tan. Không biết trải qua bao lâu, đến khi chân khí đột phá được sinh tử huyền quan, toàn thân hoàn toàn thư thái, lúc ấy chân khí đang lưu chuyển trong cơ thể, ngưng tụ lại ở Đan Điền, rồi chàng từ từ bò ra khỏi hốc sâu ấy.

Bây giờ thì làm cách nào để xuống núi an toàn là một thử thách đối với chàng. Trên thực tế, tuy chàng đã uống được linh dược, nhưng chưa trải qua sự khổ luyện lâu dài, và chưa được mài giũa, cho nên công lực tiến triển chưa được nhiều.

Chàng muốn dùng công lực hiện có của mình để xuống núi nhưng thực tế thì vô năng vi lực. Cuối cùng, chàng quyết tâm mạo hiểm một phen, chàng xé quần áo thành những mảnh nhỏ, nối thành sợi dây dài. Một đầu dây chàng buộc vào phiến đá to chuẩn bị leo xuống, chàng tự nhủ:

“Sinh tử tồn vong là ở lúc này đây! Dây ơi! Ngươi hãy cứu giúp ta!”

Thế là chàng vận khí khinh thân, phóng thẳng xuống ngọn núi ở phía Nam, nơi gió mạnh không quét tới được. Sợi dây buộc vào thân chàng không ngớt run lên, may mắn cho chàng là tuyết đã ngừng rơi.

Thoắt một cái, chàng rơi xuống vách đá dựng đứng có độ cao khoảng năm mươi trượng, xoẹt một tiếng, sợi dây bị đứt, thế là chàng té như trái banh lăn lông lốc khoảng gần một trăm trượng, gặp một đụn tuyết cao ngất mới dừng lại được. Lúc này chàng mê man ngất đi.

Ở phía dưới núi, một bóng người trắng như tuyết đang loạng choạng trèo lên, từng bước từng bước đi về phía chàng.

Sắp tới rồi, té ra là lão già, lão bước đi có vẻ khó khăn, hình như cơ thể đang bị trọng thương không bằng, lão leo lên núi hết sức vất vả.

Cuối cùng thì lão cũng đến gần được bên chàng thanh niên, đang nằm xoài ra trên mặt đất, cánh tay lão run run, trầy trật lắm mới đỡ được chàng lên vai, rồi cả hai đi theo con đường cũ đi về phía lưng chừng núi.

Lão bước đi càng lúc càng nặng nề, chân giẫm vào tuyết sâu hơn cả thước, mỗi bước đi càng thêm khó khăn, nhưng lão vẫn cố gắng tiến lên phía trước.

Thế rồi bất ngờ xảy ra, chân trái lão vừa đạp trên mặt tuyết, đột nhiên theo đà trượt về phía trước, thân thể lão bị mất thăng bằng, thế là lão cùng chàng trai trẻ ngã bật ra phía sau.

Hai người một bên trái một bên phải thi nhau lăn lông lốc về phía chân núi hơn trăm trượng mới dừng lại.

Lão già như ngọn đèn đã hết dầu, không còn biết gì nữa. Còn chàng thanh niên nằm cách lão hơn mười trượng về phía bên trái, trên mình vẫn còn buộc sợi dây đeo, thân hình trắng kiện với màu da cổ đồng, lăn đi một hồi chàng dần dần tỉnh lại.

Chàng vật vã đứng dậy, giương mắt nhìn về bốn phía, đột nhiên mắt chàng phát hiện một thân người đang nằm sổng xoài trên mặt tuyết, lại gần xem thì đó là lão. Chàng như muốn run lên.

Khi nhìn thấy vết lăn dài trên núi, chợt hiểu ra, chàng khê khằng nhắm mắt lại, lẩm bẩm một mình :

- Lão đã đến cứu ta, tại sao?

Trước lúc lên đường lão đã cho chàng biết, chính lão là hung thủ đã giết hết toàn gia của chàng, tại sao bây giờ lại liều mình cứu chàng? Không sợ chàng báo thù ư?

Chàng suy nghĩ giây lát, rồi bước đến gần bên lão, chàng không ngần ngại rút ra từ trong mình một gói nhỏ, lấy ra viên cuối cùng Lục dương đại thừa bổ thiên hoàn, nhét vào trong miệng của lão, khớp hàm lão lại để viên thuốc trôi tuột vào yết hầu, xong chàng dùng chưởng lực vỗ nhẹ trên lưng lão để cho khí huyết kinh mạch hoạt động trở lại.

Thần dược vừa rơi xuống bụng, một lúc sau lão từ từ tỉnh dậy, khi nhìn thấy người giúp mình đã thông huyết mạch chính là chàng thanh niên, trong mắt lão như hiện ra tia sáng mừng vui, một tình cảm sâu sắc đang trào dâng trong lòng, giọt lệ nóng hổi tràn đầy trong mắt lão. Lão cố nén sự vui mừng thốt lên :

- Đúng rồi! Ta đã bình an rồi! Nhìn thần sắc của ngươi, nhất định ngươi đã tìm được Vạn Đới Huyền Sâm, ta cung hỷ ngươi.

- Lão thật tâm cung hỷ ta sao? - Chàng trai trầm giọng lại nói.

- Đúng đấy! Hãy đỡ ta trở về nhà. Ta đã hai lần bị băng tuyết chôn vùi, nhưng may là ta vẫn chưa chết.

Chàng thanh niên khẽ đỡ lão dậy, rồi chàng hỏi lão :

- Chừng nào thì lão nói cho ta biết được thân thế của ta?

- Hãy về đến nhà rồi ta sẽ nói. Đúng! Ta cũng thật sự muốn nói ra cho ngươi hay, nhưng ngươi cần phải mài luyện hơn nữa để gia tăng kiến thức cao thâm đến mức tuyệt học, như vậy thì mới hoàn thành được di chí của tổ phụ ngươi. Nếu vẫn theo ta, cái lão đầu vô dụng này, cho dù ngươi có học hết võ nghệ của ta, cũng bất quá như thế mà thôi, vĩnh viễn khó bề trở thành một tay xuất chúng, siêu quần trong võ lâm. Đi thôi!

Chàng thanh niên càng nghĩ càng cảm thấy mơ hồ, chàng vẫn chưa hiểu được hàm ý của lão, nhưng chàng cũng không nói gì thêm, thế là hai người cùng đi về phía Nam, không bao lâu sau mất hút trong cơn gió tuyết mịt mù.

Xem tiếp hồi 2 Vũ Nội tam hung

2. Hồi 2 Vũ Nội Tam Hung

- Hải nhi, mười chín năm trời ngươi đã bị đối xử tệ bạc, ta nào có vui sướng gì đâu! Đây cũng là di mệnh của tổ phụ ngươi, ta không thể không nghe theo được, “Thụ nhân chi thác, trung nhân chi sự”, ta đã tận lực tận tâm hết mình hoàn thành trách nhiệm.

Lão chỉ tay vào cái bình ngọc cổ, nói tiếp :

- Chất đựng trong bình ngọc này không phải là mẫn tính Hồ tửu độc chất mà đó chính là Sâm Lộ Quy Nguyên thánh dược mà ta đã chế biến từ lâu, có tác dụng cường thân kiện thể, tục gân tráng cốt, được như thế chẳng phải là chuyện dễ dàng gì.

- Lão bá, tiểu tử thật đáng chết, đứng ra tiểu tử phải sớm biết rằng không có độc dược nào trên thế gian này mà trong mười chín năm trời không hề phát tiết, lẽ ra tiểu tử phải sớm biết được điều này...

Lão ra hiệu không cho chàng nói nữa mà nói rằng :

- Ngươi sai rồi, đừng nói chỉ vốn vẹn mười chín năm, mà có loại độc dược ẩn phục một trăm năm sau vẫn phát huy được như thường, không có gì là lạ. Trong võ lâm có một tên tặc hòa thượng thật ác độc tên của hắn là Bách Độc Long Đàm Hồng, độc dược của lão quán tuyệt thiên hạ, chỉ cần nghe thấy tên cũng đủ làm cho người tán đờm, sau này nếu như có gặp người này, ngươi phải hết sức đề phòng mới được.

Lão ngưng một lát, đôi mắt nhìn bốn phía, tinh thần hơi chấn động :

- Tối nay, ta kể cho ngươi hay sự tích mười chín năm trước, sự tích này cũng chính là gia thế của ngươi.

Thế rồi lão với giọng trầm trầm, kể lại sự tích oanh liệt mười chín năm về trước.

- “Thời gian không bao giờ quay trở lại, năm tháng dần trôi. Nhưng chuyện xảy ra mười chín năm về trước thì ta không thể quên được.

Lúc ấy, trong chốn giang hồ, phái bạch đạo và hắc đạo đều giữ thế quân bình, chẳng có ai dám gây ra sự sóng to gió lớn. Nhân vật lãnh đạo chính trong võ lâm gồm ba người. Người lãnh đạo được công nhận trong giới anh hùng bạch đạo là họ Dương tên Nghĩa, tự Thế Hùng, biệt hiệu Vương Sư, nhà tọa lạc ở gần Di Hà, Long Môn trấn, phủ Hà Nam.

Người lãnh đạo của giới hắc đạo là Trình Tự Kiệt, pháp hiệu Ất Thanh, người ta gọi hắn là Vô Tình Kiếm. Kiếm thuật của lão thật là vô hình, những người có thể thoát được đường kiếm của lão, gập đầu ngón tay mà đếm thì chỉ có mấy người. Đạo quân của hắc đạo là Thanh Hư cung, nằm ở phía bắc Giang Tây, huyện Vân Đô phủ Càn Khôn. Ngoài ra còn có một phái không thuộc phe nào, người không đụng đến ta thì ta

không đụng đến người. Lãnh tụ vô hình của phái này là đệ tử của Thiền môn, tên là Cửu Chỉ Phật Như Vân, ngôi chùa mà lão ở có tên Thiên Long thiền tự, nằm ở ngoại thành phía bắc Hồ Quảng thành Hàng Châu.

Ngoài ra trong giang hồ cũng lưu truyền bốn câu ca:

“Hận thiên, oán địa

Khốc tiếu, vô thường

Ẩn tiêu, dị cầm

Lạc thiên, tri hòa”.

Bao gồm chín người, võ công siêu tuyệt, hành vi xuất quỷ nhập thần.

Cục diện quân bình trong võ lâm không được lâu dài, thế đứng của hai phe hắc bạch trên thiên hạ như nước với lửa, tuyệt bất khả năng cộng tồn.

Để tranh giành ngôi bá chủ của võ lâm. Vô Tình Kiếm Át Thanh người đứng đầu phe hắc đạo, đã ước hẹn với Vương Sư Vương Thế Hùng thủ lĩnh phe Bạch đạo quyết chiến tại Hồi Long cốc dưới sự chứng kiến của Cửu Chỉ Phật Như Vân. Trong cuộc đối đầu này Cửu Chỉ Phật Như Vân lại đứng về phía Vô Tình Kiếm.

Đến ngày ước hẹn Vương Sư thống xuất quần hùng gồm những anh hùng hào kiệt tiếng tăm lừng lẫy võ lâm là Quan Tây Lương thị tam anh, Kiếm Các Bành thị huynh đệ, Giang Nam lão quái Hạ Điền, Tửu Tiên Át Thanh Long, Thiên Nhai Phá Át Tổng Hạo Nhiên, Vô Lâm Cuồng Sinh Đàm Kiên...

Cuộc chiến đấu diễn ra. Vương Sư thần lực hơn người, nhóm quần hùng cũng quyết tâm trừ bạo. Nhưng Vô Tình Kiếm cơ trí có thừa dùng quỷ kế dồn phe Bạch đạo vào tử cốc.

Trong trận chiến này hai bên tử nạn rất nhiều, phía quần hùng Bạch đạo hầu hết đều thảm tử, chỉ một số ít được một người bịt mặt thông dây vào đáy cốc kéo lên cứu thoát.

Vương Sư đã trúng phải ám khí cực độc của một tên hòa thượng Hắc đạo, người biết khó thoát khỏi nên tự sát. Phe Hắc đạo toàn thắng nhưng cũng không giết hết được quần hùng”.

Kể đến đây lão già khê hắng giọng nhìn thẳng chàng thanh niên nói :

- “Hài nhi, mười chín năm trước đây. Nguyên ta là bạn thân của Vương Sư Long Kiếm Dương gia Dương Thế Hùng, ta tên là Cốc Dật, người đời mệnh danh cho ta là Song Tuyệt Kỳ Nhu, bởi vì ta rất sảng thơ và hảo rượu.

Cuộc chiến đấu ở Hồi Long cốc ta có được Vương Sư báo trước, nhưng vì bản tính thích ngao du sơn thủy nên ta đã không đến kịp. Khi ta đến nơi thì cuộc chiến đã kết thúc. Phe Vô Tình Kiếm đã rút đi. Chiến trường ngổn ngang xác chết. Máu chảy như suối ở trong Hồi Long cốc.

Ta ôm xác Vương Sư khóc lóc một hồi, bỗng nhiên ta nghe dưới chân ta có sự động dậy, thì ra có người còn sống sót, ta cúi xuống nhìn phát giác người ấy là lão hóa tử Thiên Nhai Phá Át Tổng Hạo Nhiên. Ta bèn truyền công lực tiếp sức cho lão và hỏi rõ sự tình.

Thiên Nhai Phá Át tường thuật lại cái chết oai hùng của Vương Sư và nhắc lại lời trối trăn của Vương Sư là dặn ta đến Long Kiếm Dương gia đem nội tôn Ngọc Kỳ đi xa và rèn luyện cho nó thành người để báo thù cho công đạo võ lâm, người dặn kỹ “phải giết hết những người không phải là phe Bạch đạo”. Thiên Nhai Phá Át kể xong ta liền công lao chạy như bay ra khỏi miệng cốc.

Ta an trí lão tại Phú Châu, còn bản thân thì đến Long Môn trấn thật nhanh, ta biết chắc là phe Vô Tình Kiếm cũng đến Dương Gia trang để diệt trừ tận gốc.

Cũng may là ta đã đến kịp thời. Dương Niệm Bích, con trai của Vương Sư đã cùng thê tử đóng gói hành lý xong xuôi. Chuẩn bị nghênh tiếp tin ở Giang Tây về. Nếu như thắng họ không phải đi tị nạn nơi khác, nếu như thua họ buộc phải rời khỏi nơi này ngay lập tức.

Khi ta đến nơi kể rõ đầu đuôi sự việc, những người trong Long Kiếm Dương gia tiếp nhận hung tin như sấm nổ trời quang. Dương phu nhân và vợ chồng Dương Niệm Bích trao hài nhi Ngọc Kỳ cho ta, còn cả gia đình dời đi ẩn cư nơi khác. Toàn bộ Dương gia trang đượm một màu u buồn tang tóc.

Ta bỗng hài nhi thoát khỏi Dương gia trang tìm nơi trú ẩn.

Nguyên Dương Niệm Bích trưởng tử của Vương Sư từ nhỏ không thích quyền đạo kiếm thuật, cho nên đã bỏ võ luyện văn, thi đỗ và trở thành sinh đồ ở Hà Nam, nhưng chàng lại không lên kinh đô ứng thí, chỉ ở nhà ngày đêm ngâm phong vịnh nguyệt, tuyệt đối không bao giờ nói đến võ nghệ quyền kiếm.

Năm hai mươi tuổi Dương Niệm Bích đã lấy vợ, sau khi cưới xong thì tình cảm của đôi phu thê không những càng thêm mặn nồng mà còn thân diệp chí hiếu, nên được cha mẹ hết sức vui lòng. Sau hai năm thì sinh hạ một cậu bé mập mạp, nước da trắng mịn mơn, nhũ danh Dương Phách, tiểu danh là Ngọc Kỳ.

Danh tiếng hiệp nghĩa của Vương Sư nổi danh khắp giang hồ, lúc nào người cũng ngao du bốn bể, việc nhà đều để cho Dương phu nhân lo, lão bà năm ấy cũng là một vị nữ anh hùng tài ba không kém gì chồng.

Dương phu nhân trong lòng sớm có dự định, con trai đã không thể kế thừa nghiệp cha đến đứa cháu càng không để cho nó giống cha nó được, vì vậy bà tâm ý muốn bồi dưỡng đứa cháu thành một người anh hùng xuất sắc siêu việt như tổ phụ vậy.

Hai năm trôi qua rất nhanh, đứa bé vừa tròn hai tuổi, nó lớn nhanh giống như con bê con, từ lúc sinh ra mỗi ngày ba bữa đều cho uống những loại linh kỳ dược thảo có tác dụng làm cho xương cốt được mạnh và gân cốt được dai. Dương Thế Hùng biệt hiệu là Vương Sư, vóc người cao lớn hơn người, con là Dương Niệm Bích tuy bỏ võ luyện văn, nhưng thể chất cũng chẳng kém phụ thân. Tổ phụ là anh hùng, tôn tử là hảo hán, từ bé đã bộc lộ sự thông minh, khỏe mạnh hơn người, trước khi lên đường Vương Sư rất quan tâm đến Ngọc Kỳ nội tôn của người.

Trong bằng hữu võ lâm, việc ngọn dao dính máu, kiếm khẩu phản thân, đối với sự sống chết của bản thân mình chẳng hề tiếc chi, nhưng đối với hàng hậu bối của mình sau này thì lại rất quan tâm lo lắng. Vương Sư được các bằng hữu công nhận là thủ lĩnh trong phái Bạch đạo, cho nên để bảo vệ an toàn cho hai cha con Ngọc Kỳ trọng trách này đã được đặt lên vai của Lạc Hồn Kỳ, một người bạn tốt của Vương Sư.

Kể từ đó Dương gia trang hoàn toàn vắng vẻ thê lương, chỉ để lại mười người vú già ở lại trông coi căn nhà to lớn này.

Một năm rồi lại hai năm, tòa nhà càng ngày càng hoang vắng, các vú già càng thêm tuổi, nhưng nữ chủ và thiếu chủ vẫn biệt vô âm tín, chẳng thấy quay về.

Đến năm thứ mười, những người trông coi ngôi nhà này cũng lặng lẽ bỏ đi trong sự chờ đợi vô vọng. Ngôi nhà này trước đây đầy huy hoàng lịch sử mà nay mọi người đang dần dần lãng quên nó.

Chuyện xưa rồi cũng qua mau, trong võ lâm hai phe hắc bạch tuyết nhiên không bao giờ nói đến sự kiện ở Hối Long linh xảy ra trên giang hồ trước đây, cho tới nay đã gần mười năm trời...”

Nói đến đây, lão nhắm mắt lại tiếp tục nói :

- “Hài nhi người chính là Dương Ngọc Kỳ nội tôn của Dương huynh Vương Sư, ta đã nhận lời ủy thác đem người đi và đã quyết định dừng chân ở đây. Một già một trẻ yên phận ở nơi này, ngày đêm vùi đầu luyện võ, để không phụ lòng lời di ngôn của tổ phụ trước lúc lâm chung, ta đã hết sức nhọc lòng suy nghĩ, chỉ còn cách là truyền cho người ý thức thù hận với ta trong suy nghĩ đồng thời lại cho người uống tham lộ quy nguyên tán xuân tửu mà nói dối đó là mần tính hồ tửu độc chất, để cho người tăng thêm sức lực chịu đựng hoàn cảnh khắc nghiệt ở đây. Có như thế người mới ráng cố gắng học tập.

Mười chín năm nay, tuy công lực của người đã luyện đến mức thâm hậu, hơn nữa bẩm sinh thông minh hơn người, nhưng nội công vẫn còn kém một bậc, trừ phi có được thần dược trợ lực, nếu không thì không thể xưng hùng xưng bá trong thiên hạ.

Vạn Đới Huyền Sâm ở Huyền Băng phong là do ba mươi năm trước một vị phương sĩ Huyền môn Thiên Long Vân do ngẫu nhiên mà phát hiện được, nếu người mà không có công lực thâm hậu và có được mỗi

duyên thì không thể nào gặp được linh vật này, ta đã ba lần lên Huyền Băng phong đều bị băng tuyết ngăn trở. Số người chết ở Huyền Băng phong thì không phải là ít.

Ta đã không có duyên tìm được Đối Sâm, cho nên không còn vọng tưởng thêm nữa. Lần này ta chủ đích muốn thử cơ duyên của người quả nhiên người đã thành công. Từ đây về sau chỉ cần người ra sức khổ công tập luyện ngày đêm, nghiên cứu thâm sâu Tử Tịch Tiềm Năng khí công mà ta đã truyền cho thì nhất định sẽ đạt ý nguyện. Ta đã dốc hết sức mình rồi, từ đây về sau tự mình người quyết định vận mạng của mình.

Lão già vừa nói đến đây, chàng thanh niên đã phủ phục xuống đầu gối của lão, những giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống thấm ướt cả vạt áo. Lão đặt bàn tay lên trên vai chàng thanh niên, vỗ nhẹ nói rằng :

- Còn một năm nữa, bất kể người có công thành hay không, ta vẫn phải rời khỏi thâm sơn này để trở về lại Đông Hải Độc Long đảo. Độc Long đảo chủ họ Triệu, tên là Vô Cực, môn Vô Cực Thái Hư thần công mà Đảo chủ đã luyện là kỳ học tuyệt thế chí cao vô thượng trên thiên hạ. Bốn mươi năm trước khi ngao du Đông Hải, thuyền của ta gặp bão bị lật nhào, ma xui quỷ khiến thế nào mà trôi vào Độc Long đảo, vừa mới tới nơi ta đã bị mê hoặc phong cảnh ở nơi đó, và cũng chịu đựng sự giày vò nhớ nhung quê nhà hai mươi năm.

Việc tu vi của Độc Long đảo chủ đã đạt tới mức thượng thừa của võ học, biệt hiệu Song Tuyệt Kỳ Nhu của ta, dưới mắt của y và bọn thủ hạ chỉ là đồ trẻ con. Từ trước đến nay Độc Long đảo không cho một người nào ngoài đảo vào đây, những người mà lỡ chân bước vào chỉ còn cách bắt buộc làm công việc phục dịch ở trên đảo, vĩnh viễn ở trên đảo luôn, trừ phi nếu dưới ba chương của vị Đảo chủ mà vẫn có thể an nhiên thì lúc đó mới được thoát thân.

Khí công Tử Tịch Tiềm Năng của ta, vốn là một môn đặc biệt hiếm có của võ lâm, so sánh Phật môn Bồ Đề thiên công và Huyền môn Canh khí, thì có phần lấn lướt hơn, nhưng trước ba chương của vị Độc Long đảo chủ rồi cuộc ta trở thành đồ vô dụng. Ta đã bị buộc ở đây hai mươi năm, tuy Đảo chủ đã đãi ta như thượng khách, nhưng theo quy luật nghiêm minh trên đảo ta vẫn không thể rời nơi này. Trong hai mươi năm qua, năm năm kiểm chứng võ công một lần, ta vẫn không có cách nào chế ngự được ba chương ấy của vị Đảo chủ.

Cuối cùng vì Đảo chủ rất ngưỡng mộ những môn phái tuyệt học của Trung Nguyên, nên đã để cho ta bình an rời khỏi đảo, trở về Trung Nguyên nghiên cứu thêm lại một lần nữa để sau hai mươi năm trở lại Độc Long đảo so tài.

Ta muốn đến Vô Di sơn Ngọc Tuyền phong tìm Cầm Sĩ Vân Tung cùng nghiên cứu pho võ tuyệt học, đồng thời cùng ông ấy chuẩn bị đến Độc Long đảo luôn, bởi vì Dĩ Âm Khắc Dịch vô thượng tuyệt học của cầm sĩ có thể so tài được với Vô Cực Thái Hư thần công.

Nhưng khi vừa đến Trung Nguyên, thì lại gặp việc Dương gia trang.

Hai mươi năm trôi qua, kỳ hạn sắp đến rồi, ta bắt buộc đến phò ước ở Độc Long đảo. Lần này đi có lẽ sẽ chôn xương nơi ấy luôn, không thể trở về Trung Nguyên được nữa để cùng với người sống vai cầm kiếm bôn ba giang hồ”.

Chàng thanh niên với khuôn mặt tròn trịa, đang tràn đầy những giọt nước mắt, chàng kêu lên hết sức động lòng :

- Thúc tổ, Kỳ nhi cùng người đi đến Đông Hải được không?

- Không được, người đang gánh trọng trách trên vai. Hải nhi, ta có lời này từ lâu muốn nói cho con hay, con có muốn nghe không?

- Xin thúc tổ cứ nói.

- Tổ phụ của con công lực đã đạt đến mức tuyệt cao, tài nghệ đã thu phục được quần hùng. Nhưng tính tình lại quá cương trực, thù ghét cái ác vì vậy mà hạ thủ không chút nương tay. Trong cuộc đời của người, những nhân vật hắc đạo chết vào tay của mình không phải là ít. Lần đó ở Hồi Long cốc lòng nghĩa hiệp cao bằng trời, lâm liệt uy nghi, quyết chết một cách quang minh chính đại, hào khí anh phong của người vĩnh viễn lưu lại nhân gian. Hải nhi, thù này quả là không đội trời chung nhất định con phải trả. Nhưng con nên ghi nhớ, người trong phần nọ thù hận, hành sự bất tất sẽ mù quáng. Con hãy lấy việc hiếu sinh làm trọng.

- Hải nhi đã hiểu ý của thúc tổ.

- Vậy là tốt, di ngôn của tổ phụ con hy vọng con sẽ thực hiện được, đừng dẫm theo vết xe đổ của lệnh tôn. Yêu người không phải là chuyện dễ dàng, giận người ngược lại không khó, chịu nhường người ta một bước thì sự thù hận với nhau ở thế gian này sẽ càng ít đi nhiều lắm.

Ngọc Kỳ nói :

- Dòng máu chảy trong người con là thuộc về Dương gia, con không thể để tổ phụ ở dưới tuyền đài thất vọng được. Nhưng hải nhi can dự chốn giang hồ, nhất định thiện ác phải phân minh và luôn luôn cẩn trọng trước những việc làm.

- Con có ý như thế rất tốt, ta khen cho con, con hãy cố gắng chuyên cần mà luyện tập.

Lại một năm nữa trôi qua, băng tuyết vẫn chưa tan, tuyết rơi mù mịt.

Hai người một già một trẻ đứng trước ngôi nhà gỗ, mình mặc áo vải màu nâu, vai đeo túi, đứng sừng sững trong đám bông tuyết bay rợp trời, mắt nhìn dõi ra xa phía chân trời đang một màu trắng xóa, nhìn đáng vẻ của họ, có lẽ họ sắp rời khỏi nơi này.

Lão già Song Tuyết Kỳ Nhu giơ tay chỉ về hướng nam, trầm giọng nói :

- Chúng ta sắp tạm biệt nơi này dẫn thân vào chốn giang hồ, không bao lâu nữa con phải tự mình lập thân một mình, phải tự vượt qua những cạm bẫy chông gia trong thiên hạ. Còn một nơi nữa ta cảnh giác cho con biết so với thú dữ càng hiểm độc hơn gấp trăm lần đó là chốn phồn hoa đô hội. Hải nhi con phải hết sức cẩn trọng lấy mình, chúng ta đi thôi.

Trên gương mặt của Ngọc Kỳ, ánh lên màu da cổ đồng sáng lấp lánh. Chàng lưu luyến quay lại nhìn lần cuối ngôi nhà mà chàng gần bó đã hai mươi năm, nỗi buồn không biết để đâu cho hết.

Chàng đưa mắt nhìn về bốn phía, những ngọn núi băng cao ngút trời, những đồng tuyết trắng xóa trải dài từ trên sườn núi xuống dưới tận thung lũng. Một cơn gió lạnh thổi tới phủ đầy mặt chàng những bông hoa tuyết trong suốt như những viên ngọc, chàng đột nhiên cảm thấy, nói: “Đúng rồi, thúc tổ chúng ta phải đi thôi”.

Thế rồi hai người cùng hú lên một tiếng dài, rồi lao vào trận cuồng phong đang thổi tung những bông hoa tuyết bay lả tả mù mịt khắp bầu trời.

Cùng lúc đó, trong vùng thảo nguyên nằm ở phía bắc Thiểm Tây từ Du Lan đến Di Kim Hoắc Lạc, trong trận gió tuyết đang thổi đến, có hai con tuần mã đang chậm chậm đi về phía trước, một con đang thờ hành lý, còn con kia chở một thân mình bao trùm trong chiếc áo lông, đang ngất ngưỡng trên mình ngựa.

Trên cánh đồng này vào mùa hè thường là nơi những người Mông Cổ chăn thả gia súc, nhưng bây giờ tuyết đóng dày đến tám thước thì có hồn ma quỷ cũng không dám ở đây hứng cái lạnh cắt da này huống chi là người.

Quái lạ! Người này chỉ có hai con ngựa mà dám đi vào cửa ải dài cả ngàn dặm này ư.

Song Tuyết Kỳ Nhu cùng với Dương Ngọc Kỳ một già một trẻ cũng đi vào cổng quỷ môn quan này, không sợ cơn gió lạnh khắc nghiệt mà đi như bay về phía trước.

Khi họ đi về hướng nam Di Kim Hoắc Lạc thì bắt kịp người đó với đôi song mã.

Ngay lúc ấy phía sau cũng có một đôi kỵ sĩ khác từ phía bắc phi nhanh tới, một trong hai người vóc dáng uy nghi mạnh mẽ, dưới cái nón bằng lông cáo là đôi mắt của chim ưng tinh anh vô cùng, thân thể hùng tráng.

Người đi phía trước với đôi song mã, khi phát hiện có người đuổi theo, bèn ra roi vục ngựa chạy như bay về phía trước.

Một cơn gió lạnh thổi đến, con ngựa của người phía trước dường như chân nó bị bật móng ra, chân nó ngập sâu trong tuyết đến đầu gối, không kịp rút ra, thế là cả người lẫn ngựa lập tức ngã xuống.

Người đi nhanh nhất có lẽ đó là Song Tuyết Kỳ Nhu và Ngọc Kỳ, hai người một già một trẻ dùng phép khinh công lướt như bay trên mặt tuyết.

Ngựa vừa bị ngã, thì người ấy lại giống như con chim nhận nhảy sang một bên ngay, trong tay đã lăm lăm thanh kiếm dài, ánh thép sáng loang loáng.

Y chưa biết hai người đang lướt tới như bay là địch hay thù, bèn quát lớn :

- Ai đấy? Nói mau.

Nói xong, y gỡ mũ ra, lộ gương mặt của một người khoảng sáu mươi tuổi đầy nét phong sương.

Lão già Song Tuyết Kỳ Nhu cười ha hả, cùng Ngọc Kỳ đang bước thong thả tới :

- Ha ha! Khưư lão đệ, còn nhớ Cốc mổ này không?

Người ấy định thần nhìn kỹ và rồi giọng cất lên hết sức vui mừng :

- Ái dà! Đúng là lão Cốc rồi! Bao năm rồi mà gương mặt huynh vẫn như cũ, ai nói năm tháng không khoan dung cho người? Khưư Ứng Xương xin thỉnh an sư huynh!

Nói xong họ Khưư vút kiếm, quỳ xuống lạy một cái.

Hai người chạy phía sau chốc lát đã phi tới.

Hai người cùng dừng ngựa lại, cả hai đều bật lên tiếng kêu ngạc nhiên.

Song Tuyết Kỳ Nhu đang đỡ Khưư Ứng Xương lên, lập tức quay người lại nhìn về phía hai người, lão không nhận ra là ai vì họ đội chiếc mũ che kín khuôn mặt, chỉ có thể nhìn hai cặp mắt như chim ưng như ánh lên những ánh chớp thật sắc bén.

Song Tuyết Kỳ Nhu liền hỏi :

- Lão phu xin hỏi...

- Cốc lão tiên sinh, nhận ra Thí mổ huynh đệ này chăng?

Hai người đồng thanh hỏi rồi nhảy xuống ngựa, thuận tay giật chiếc nón trên đầu xuống.

Khuôn mặt họ hình chữ bát, ria mép ngắn, dáng người khoảng trên bốn mươi, họ giống nhau như tạc, cặp mắt lớn với tia nhìn hết sức sắc bén.

Song Tuyết Kỳ Nhu khuôn mặt hết sức hớn hở, vòng tay cung kính chào, cười nói rằng :

- Té ra là nhị vị tiểu huynh đệ, cung hỉ! Cung hỉ! Không biết sức khỏe của Đảo chủ như thế nào? Hai mươi năm rồi, cũng không là ít.

Huynh đệ Thí gia cười đáp lễ lại, Thí lão đại nói :

- Nhờ ơn trên mà vị Đảo chủ vẫn như xưa. Không ngờ gặp được Cốc Dật tiên sinh ở nơi này. Tệ hạ nhớ tiên sinh vô cùng, không biết Cốc lão vì lý do gì mà vẫn còn nấn lại Trung Nguyên, chỉ còn nửa tháng nữa là đến kỳ hạn rồi đó.

Dương Ngọc Kỳ trong lòng ngơ ngác, thầm nghĩ: “Có lẽ họ là người của Độc Long đảo, đến đây làm xúi quẩy thúc tổ rồi. Hừ! Ta không cần”.

Chàng cười một cách lạnh nhạt rồi chấp tay nói :

- Vãn bối Dương Ngọc Kỳ kính chúc nhị vị tiền bối vạn an.

Song Tuyết Kỳ Nhu thấy trong nét mặt của chàng có vẻ không được hảo ý, vội nói ngay :

- Kỳ nhi, hai vị này là...

Thí lão đại liền tiếp lời nói :

- Tệ chủ nhân đã từng dặn dò môn hạ, không được tiết lộ thân phận mình trong chốn giang hồ, vậy xin Cốc lão thứ lỗi.

Nói xong liền quay về Ngọc Kỳ nói :

- Tệ huynh Thí Uy, kia là xá đệ Thí Toàn. Lão đệ đừng xem chúng ta như người ngoài, anh em chúng ta tuy lớn tuổi nhưng không dám ỷ mình là người già cả, đến đây nào tiểu huynh đệ, chúng ta hãy làm quen với nhau.

Ngọc Kỳ vẫn cười nhạt, chàng đưa một tay ra hai bàn tay vừa nắm lấy nhau, hai người liền dùng bảy thành công lực, biến hai cánh tay thành hai cái gọng kiềm, siết chặt lấy nhau.

Ngọc Kỳ từ từ thu kinh lực lại, cười nói rằng :

- Thí đại ca đã không muốn xem như người ngoài, tiểu đệ quả thật trào quá cao, không dám! Không dám!

Thí Uy cười ha hả, buông tay ra nói :

- Trong tứ hải tất cả đều là anh em, Dương huynh đệ tại sao lại nói... Đứng lại!

Mọi người ngạc nhiên, té ra Khuất Ứng Xương đứng ở một bên, nhân lúc bọn họ đang trao lời kết bạn với nhau thì lặng lẽ di chuyển, bị Thí Uy phát giác.

Song Tuyết Kỳ Nhu hơi ngạc nhiên vội nói :

- Tiểu huynh đệ, đó là bạn của lão họ Khuất tên Ứng Xương, không biết y có gây ra chuyện gì làm phiền đến hiền đệ chăng?

Đôi mắt của Thí Uy phát ra một tia nhìn lạnh lẽo hừ lên một tiếng rồi nói :

- Thiên Kim tiểu thư vì ngưỡng mộ phong cảnh Trung Nguyên, nên đã ngao du đến đây, tệ huynh đệ cùng vài vị huynh đệ khác phụng mệnh đi theo để bảo vệ. Vị Khuất bằng hữu này khi ở trong quán trọ ở Trường An, đêm hôm đã dám quấy nhiễu tiểu thư, không biết là có mưu đồ gì? Cho nên anh em tiểu đệ phải đuổi theo để hỏi cho ra lẽ.

Gương mặt Khuất Ứng Xương không khỏi bối rối, nói ngay :

- Tại hạ vì có hẹn với một người bạn, đêm hôm đó phải đi ngay, vì đi trên nóc nhà của quán trọ, cho nên đã kinh động giấc ngủ của chư vị, thật ra tại hạ chẳng có ý gì, hiền huynh nếu không coi đây là lời giải thích, thì cũng không còn gì để làm rõ hơn được nữa.

Song Tuyết Kỳ Nhu nhìn chăm chăm vào Khuất Ứng Xương, rồi hướng về Thí Uy nói :

- Khuất lão đệ là một người tính tình cương trực, cho nên lão phu rất tin lời nói của Khuất lão đệ, tiểu huynh đệ có thể vì lão, không suy xét y...

Thí Uy cười một cách sảng khoái nói :

- Cốc lão đã cùng Khuất bằng hữu có mối thâm giao với nhau thì hai anh em tại hạ há dám hành động bừa bãi.

Thí Toàn tiếp lời nói :

- Thôi không dám quấy nhiễu chính sự của lão huynh nữa, tiểu đệ xin cáo từ. Tiểu thư ở Trường An có lẽ đợi lâu rồi đó, không biết Cốc lão huynh đi về hướng nào.

- Lão phu đang muốn đi về phía đông rồi sau đó sẽ trở về Độc Long đảo, tin rằng chắc chắn sẽ đúng hẹn, nếu hai vị có tiện đường thì chúng ta cùng đi với nhau.

Thí Uy tiếp lời nói :

- Vậy tiểu đệ không đi cùng với lão huynh rồi, vì lúc nào tiểu thư không còn hứng thú đi chơi nữa thì mới có thể trở về được.

Song Tuyết Kỳ Nhu nói :

- Như vậy lão sẽ đi trước vậy. À! Hiền huynh có phải cũng đi ngao du Trung Nguyên với Tú Hoa cô nương phải không? Tiểu thư năm nay có lẽ hai mươi lăm tuổi rồi, đã xuất giá chưa?

Thí Uy cười đáp :

- Đại tiểu thư đã có hai cháu rồi một nam một nữ, lần này đi chơi ở Trung Nguyên là Nhị tiểu thư, tiểu thư năm nay mười chín tuổi, lão huynh có thể không nhận ra đâu. Cùng đi với tiểu thư còn có tiểu thiếu gia năm nay mười bảy tuổi.

Song Tuyết Kỳ Nhu cảm khái nói :

- À, hai mươi năm thế sự tang thương, bọn chúng ta cũng đã già rồi. Thí huynh đệ cùng khom mình cúi chào nói :

- Tiểu đệ xin cáo lui, sau này sẽ gặp nhau.

- Xin thay lão chuyển lời thăm hỏi sức khỏe đến tiểu thư.

Thí huynh đệ cũng vòng tay về hướng Ngọc Kỳ nói :

- Dương huynh đệ, xin hẹn gặp lại.

Nói xong cả hai lên ngựa phi như bay thẳng về hướng nam, gót chân ngựa bắn tung tóe ra vô số những bông hoa tuyết.

Song Tuyết Kỳ Nhu quay về Khuru Ứng Xương nói :

- Khuru lão đệ bây giờ có chuyện gì mà đi về phía Mạc Bắc?

- Không! Đệ bị truy kích quá gắt muốn đến Mạc Bắc để tránh mà thôi. Hai vị Thí bằng hữu này không những công lực thâm hậu, mà kinh nghiệm trên giang hồ lại giỏi hơn người một bậc. Đệ đã hành đạo trên giang hồ hơn bốn mươi năm, nổi danh là giang hồ khách, kinh nghiệm có thừa. Nhưng trong suốt hành trình này, thật khó mà thoát khỏi tay họ, thật là xấu hổ thay! Nghe những lời họ nói, hình như họ không phải là người Trung Nguyên, mà họ với lão huynh lại giao hảo rất thân tình, không biết hai bên bằng cách nào lại quen với nhau vậy!

- Ha ha, tiểu đệ, nếu đệ còn hỏi nữa khó tránh khỏi đã phạm điều kỵ húy! Uống công đệ bốn ba giang hồ bốn mươi năm! Đi thôi, đệ sẽ tự biết trên con đường sắp tới.

Khuôn mặt của giang hồ khách Khuru Ứng Xương hơi hồng lên, nhưng vẫn có ý chưa muốn đi mà nhìn Dương Ngọc Kỳ một hồi, rồi nói :

- Trông Dương thiếu hiệp sao thấy rất quen, hình như đã gặp nhau ở đâu rồi...

Song Tuyết Kỳ Nhu cười ha hả, vừa quay mình lại về phía Ngọc Kỳ vừa trả lời Khuru Ứng Xương :

- Lần này đôi mắt của đệ bị hoa lên rồi đấy, hài tử này lần đầu xuống núi. Thôi lão huynh đi đây xin tạm biệt.

Hai người liền triển khai khinh công, đi gấp về phía Nam, ước chừng đi được năm dặm, Song Tuyết Kỳ Nhu đột nhiên nói :

- Kỳ nhi, đôi mắt của Khuru Ứng Xương quả thật không sai, thật không uống danh xưng là giang hồ khách.

- Thúc tổ! Kỳ nhi cũng kinh ngạc lắm! Tại sao lão lại nhìn hài nhi thấy quen!

- Tướng mạo của con giống y hệt chẳng sai chút nào hồi tổ phụ của con còn trẻ, duy nhất có cái không giống là trong những năm cần cù khổ luyện dưới mặt trời chói chang và gió rét cực kỳ, nước da của con đã trở thành màu đồng cổ, nhưng từ hôm nay con không cần phải để mình trần khổ luyện dưới ánh sáng mặt trời nữa, nước da của con không lâu sẽ trở lại như cũ.

Ngừng một chút lão nói tiếp :

- Lần này con xuất hiện giang hồ, ngàn vạn lần không được để lộ thân phận của con là ai, nếu không mỗi bước đi của mình rất khó khăn, trước mắt da của con vẫn còn khác với nước da của tổ phụ, bởi vậy mà giang hồ khách y nói là có cảm giác trông con rất quen. Nếu da dễ trở lại nguyên trạng, chỉ hơi liếc nhìn một cái, thì ai cũng biết con là hậu bối của Vương Sư, há không lo lắng lắm sao?

- Xin thúc tổ cứ yên tâm, con tuyệt không để cho màu da biến đổi.

Song Tuyết Kỳ Nhu gật đầu :

- Vậy tốt nhất con nên luyện công vào lúc ban trưa, lúc ánh mặt trời gay gắt nhất. Xem kìa! Trận gió tuyết càng ngày càng lớn chúng ta đi, mau lên!

Trong tòa nhà Cửu tiến của Dương phủ ở Long Môn trấn, trải qua hơn hai mươi năm bị gió mưa bào mòn, bây giờ gần như đã lụn bại.

Hai mươi năm nay thì trong mười năm đầu không phải là không có người nhìn trộm, quan sát, thám thính và mười năm sau tòa nhà này càng ít có người để mắt đến, quả thật trước cổng vắng vẻ thê lương chẳng có một cỗ xe ngựa nào, chỉ có gió mưa là thường hay đến thăm lặng lẽ đưa những buổi chiều hoàng hôn.

Hôm nay vào đầu canh ba ở phía sau căn nhà có hai bóng đen leo tường vượt rào vào, thân pháp của họ thật nhanh, chỉ trong chốc lát là đã đi đến nội viện.

Cánh cửa ở phía sau đột ngột mở ra không một tiếng động, một ngọn đèn lồng màu vàng nhạt từ phía nhà đi ra ngoài, dưới ánh sáng mờ mờ, một lão đầu bạc xuất hiện ở ngay cánh cửa.

Hai bóng người vội vã trở ra, đứng trước thềm chính là Song Tuyết Kỳ Nhu và Dương Ngọc Kỳ.

Lão đầu bạc đã nhìn rõ bóng người ở ngoài nên giơ cao ngọn đèn lên, với một giọng nói không chút cảm tình lão nói :

- Các hạ bắt tất phải đến đây, chủ nhân ở đây đã hai mươi năm nay bắt vô âm tín, muốn tìm người thì ở đây chỉ có mấy người nô bộc thôi, muốn hỏi chuyện thì ở đây chẳng có ai để hỏi cả, muốn lấy tiền thì các vị có thể thất vọng đó.

Lão đầu bạc nói xong cánh cửa lặng lẽ khép lại.

Ngọc Kỳ có lẽ quá xúc động muốn dậm bước lên hỏi, Cốc lão vội đưa tay ra cản lại, dùng phép truyền âm nhập mật nói rằng: “Không được khinh suất, nhất nhất đừng để lộ hành tung”.

Dương Ngọc Kỳ dùng phép truyền âm nhập mật, nói với Song Tuyết Kỳ Nhu một cách xúc động :

- Gia gia má má không biết có còn ở...

Song Tuyết Kỳ Nhu ngắt lời :

- Không còn ở đây đâu mà cũng không thể ở đây được. Con tuyệt đối không được đem hình tung tiết lộ cho bất cứ người nào, đến cha mẹ cũng không ngoại lệ.

- Dạ, nhưng con muốn hỏi thăm...

- Không! Con nhất thiết không được thăm hỏi chuyện gia đình, nếu không, con có thể gây hại cho họ, trên thế gian này tuyệt đối giữ bí mật là cách hay nhất!

- Thưa thúc tổ bây giờ con phải làm sao?

- Hãy nhìn căn nhà của mình đi, sau đó thì con dần bước ra đi đến một nơi nào đó, chỉ cần nhìn thấy tên yêu đạo Ất Thanh, con phải lập tức ra tay báo thù, thì lúc đó tổ mẫu cùng gia gia má má sẽ tự tìm đến gặp con ngay.

- Thưa thúc tổ, con đã hiểu.

- Ta không thể đi cùng với con được nữa rồi, kỳ hẹn ở Độc Long đảo không bao lâu nữa sắp đến, con hãy lấy võ công để lập thân và lấy tín nghĩa đặt lên trên hết. Trong những thi thể còn lại ở Hối Long cốc không thấy xác của Vô Lâm Cuồng Sinh Đàm Kiếm là người bạn thâm giao của tổ phụ con, có lẽ y chưa chết, con định bắt đầu từ đâu để tìm tung tích của tên yêu đạo Ất Thanh.

- Có lẽ trước tiên con phải đi Giang Tây.

- Vô ích, ta đoán chắc ở Thanh Hư cung tại Vu Đô Giang Tây con không thể tìm thấy tung tích của tên yêu đạo được. Nên từ Thiểm Tây đến Hà Nam, có thể thăm dò được tin tức về hắn. Theo ta nghĩ, trước tiên nên tìm đến những người bạn chí thân của tổ phụ con trước đây để hỏi họ vì không còn con đường nào khác.

Thoáng chút xúc động Cốc lão nói tiếp :

- Thiên Nhai Phá Ất không biết trong hai mươi năm nay có còn sống không, con ráng dò hỏi tông tích của lão. Kỳ nhi, giờ ta phải đi rồi. Mọi sự phải suy nghĩ cẩn thận, hãy bảo trọng lấy thân.

- Thúc tổ, có lẽ con có thể đến Độc Long...

Song Tuyết Kỳ Nhu gạt ngang :

- Không thể được, con còn trách nhiệm của mình, ngộ nhờ bị giam hãm ở trên đảo thì mọi sự kể như đi tong! Thôi, tạm biệt.

Song Tuyết Kỳ Nhu dứt lời nhảy vút qua tường, thoáng cái mất tăm.

Ngọc Kỳ cố nén cơn sóng lòng đang trào lên, đứng im một hồi, rồi quyết định lướt lên nóc nhà, từ trên cánh cửa to ở phía trước mặt tung mình nhảy vút xuống đường, thoáng cái thân mình biến mất trong cơn gió tuyết.

Ngày hôm sau, cơn gió tuyết đã ngừng, trên bầu trời xuất hiện ánh mặt trời mà đã lâu không lộ diện.

Ở một bên bến đò nhỏ nằm ngay phía bắc bãi Bát Tiết, Ngọc Kỳ đang đứng ở đấy mình khoác chiếc áo da dê, lưng dựa vào tảng đá to trước mắt nhìn dòng nước đang chảy cuộn cuộn trước mắt một cách đờ đẫn.

Con sông ở đây vẫn chưa kết băng, dòng nước đang chảy xiết cuốn đi những tảng băng trôi về phía dưới, thật là cảnh quang hùng tráng. Ở bãi sông này, việc qua sông thường nhờ những con đò ngang chở khách, nhưng bây giờ mùa đông rét đậm, những người du ngoạn đã ngày càng ít ỏi, nên những con đò ngang phải cách một khắc mới qua bờ một lần, vì vậy mà ở đây vắng vẻ, lạnh lẽo vô cùng.

Nhìn về bên kia sông, tất cả một màu trắng xóa càng làm thêm nổi bật ngôi tường đỏ của Hương Sơn tự và dãy Long Môn sơn.

Bây giờ Ngọc Kỳ chỉ còn một thân một mình, nhìn dáng vẻ thanh thần của chàng có ai ngờ đâu lại mang trong lòng bao mối ngổn ngang, một tia u sầu đang dần dần hiện ra nơi khóe mắt.

Thiên hạ sao mệnh mông quá, chàng phải đi nơi nào để tìm thấy tung tích của kẻ thù. Một mình chàng chỉ có người thân duy nhất là Song Tuyết Kỳ Nhu, tối hôm qua cũng rời chàng mà đi, chàng đứng thần thờ nhìn dòng nước chảy.

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng chân bước dẫm vào tuyết, có hai người đang đi về phía bến đò, ánh mắt của Ngọc Kỳ từ từ lướt nhìn về phía họ.

Đó là một đôi thiếu niên nam nữ, toàn thân bao trùm trong chiếc áo lông cáo. Đặc biệt là người con gái cặp mắt giống như mặt nước hồ thu, vừa trong trẻo lại vừa sâu lắng, đó là cặp mắt khi nhìn vào ta chỉ còn biết cách nằm mơ.

Không có đò, hai người đành đứng đợi ở bên đôi vai sóng đôi nhau họ không biết làm cách nào.

Họ cũng nhìn thấy bóng dáng Ngọc Kỳ bên cạnh tảng đá cách khoảng ba trượng.

Thân hình Ngọc Kỳ cao gần tám thước, nơi thân thể trắng kiện chiếc áo khoác ngoài bằng da dê đã cũ. Đôi mắt lộ hàn quang, hàng lông mày dài thanh tú, mũi cao, đôi môi luôn mím chặt lộ ra nét cương nghị với khuôn mặt màu cổ đồng sáng bóng, họ có cảm giác đó là con mãnh hổ đơn độc oai phong có thể gây nguy hiểm vào bất cứ lúc nào.

Chàng thiếu niên chợt bật ra một tiếng kêu nhẹ :

- Thật là một trang hiệp sĩ.

- Muội thấy thần sắc người này quá lạnh lùng, y hết như vừa mới từ hồ băng trèo lên vậy.

Thiếu nữ nói khẽ vào tai chàng trai, giọng nói của nàng như tiếng chuông ngân, thật là vui tai dễ chịu. Tuy âm thanh rất nhỏ, nhưng Ngọc Kỳ vẫn nghe thấy hết sức rõ ràng.

Chàng thiếu niên nhìn chăm chú vào bờ đối diện ở bên kia sông chiếc đò ngang vẫn lặng lẽ nép vào bến, không một bóng người.

Chàng ta thở dài một hơi, đột nhiên quay mình về phía Ngọc Kỳ chào một cái rồi nói :

- Xin hỏi đại ca, con đồ ngang phải bao lâu nữa mới qua đây?

Ngọc Kỳ hơi gật đầu chào rồi chàng nói một cách dờ dẩn :

- Sau khi con đồ đã đẩy người rồi.

Chàng thiếu niên ngơ ngác một lúc rồi nói :

- Câu trả lời này kể cũng như không.

Trong cặp mắt phượng của thiếu nữ chợt ánh lên nét tinh nghịch, nàng vui vẻ nói :

- Ca ca nói nhiều quá, ca ca đã gặp đối thủ không dễ dàng mở miệng được đâu.

Chàng thiếu niên cũng vui lấy bèn đi đến gần Ngọc Kỳ, nói :

- Nghe khẩu âm của huynh đài rất giống nhân sĩ ở phủ này. Hai anh em huynh đệ lại là người Hồ Quảng, nghĩ nhân tuyết trời thể này đi dạo chơi ở Long Môn sơn thật là thích, chỉ vì chưa qua sông được thật là mất hứng. Xin hỏi huynh đài có con đường nào khác để đi qua sông không?

Ngọc Kỳ đáp cộc lốc :

- Không.

Chàng thiếu niên vẫn kiên nhẫn hỏi tiếp :

- Bạch Lạc Thiên là người đã đào sông đắp bãi ở đây, tại sao lại không thể xây được chiếc cầu nhỉ? Thật là một người khó hiểu, huynh đài có biết tường tận điều ấy không?

- Huynh hãy đi tìm ông ta mà hỏi chỉ hơi đáng tiếc là ông ấy đã chết gần mấy ngàn năm rồi. - Ngọc Kỳ trả lời một cách không suy nghĩ.

Chàng thiếu niên không vì thế mà phật ý vẫn tiếp tục nói :

- Nhìn vào trong đôi mắt của huynh đài thần quang ẩn hiện, rõ ràng huynh đài là vị cao thủ.

Ngọc Kỳ tỏ vẻ khó chịu đáp :

- Không dám, tại hạ chỉ là người quê mùa.

- Tay dài quá gối, thần dùng uy nghi hơn người đôi mắt của đệ không mù đâu, huynh đài nhất định không phải là người bình thường.

Ngọc Kỳ im lặng, chàng thiếu niên nói giọng cởi mở :

- Trong bốn bề tất cả đều là anh em. Tiểu đệ họ Đàm, tên Phương Thảo tự là Triệu Tường, còn kia là xá muội tên là Tây Vi. Xin hỏi quý tánh đại danh của huynh đài là chi?

- Dương Ngọc Kỳ.

Thiếu niên hình như hơi rung động nói :

- Dương huynh có phải là người phủ Hà Nam?

Ngọc Kỳ gật đầu, chàng thiếu niên tiếp :

- Tiểu đệ có một chuyện muốn hỏi, xin Dương huynh thứ cho tội đường đột.

- Xin cứ nói.

- Long Môn trấn Dương Thế Hùng Vương Sư với Dương huynh có...

Ba tiếng “Dương Thế Hùng” giống như sét nổ bên tai. Chàng muốn đứng dậy ngay nhưng cố nén nói :

- Dương công Thế Hùng là người ở Long Môn trấn, tại hạ lại là người ở Nam Quan ở Hà Nam phủ, không hề liên quan gì với nhau.

Chàng thiếu niên cao giọng :

- Chắc Dương huynh biết ít nhiều về Dương công Vương Sư, Dương huynh có thể kể chuyện về Dương công cho đệ nghe được không?

- Tiểu huynh đệ có họ hàng với Dương công à?

Chàng thanh niên họ Đàm ngơ ngác một lát, nói :

- Không có, anh em tiểu đệ chỉ là người ngưỡng mộ danh tiếng mà thôi.

- Hà tất phải nhiều nghĩa cử như vậy, không chừng sẽ gây ra tai họa không thể lường được.

Chàng thanh niên khẳng định :

- Nhất định họ Dương của Dương huynh là thuộc về Long Môn.

Ngọc Kỳ trả lời lấp lửng :

-Ồ! Tùy các hạ suy đoán thế nào cũng được.

- Dương huynh thừa nhận chưa?

Ngọc Kỳ đột nhiên đứng dậy, giọng nói hết sức giận dữ :

- Người tốt nhất bớt lải nhải lại đi.

Nói xong chàng liền bỏ đi ngay.

Đàm Tây Vi đột nhiên đến chắn trước mặt chàng không cho đi, nói :

- Đại trưởng phu phải quang minh chính đại, không được giấu đầu lòi đuôi.

- Tránh ra! - Ngọc Kỳ trầm giọng quát.

Đàm Tây Vi lại lãnh lút :

- Tiểu nữ nói không, huynh phải nói rõ thì mới được đi.

- Nếu không tránh ra thì cô nương đừng có hối hận.

Đàm Tây Vi đưa tay ngăn lại mỉm cười :

- Huynh dài thật nóng tính quá.

Ngọc Kỳ vung tay ra, chụp vào vai trái của Tây Vi.

Tây Vi đột ngột giơ tay lên đỡ, những ngón tay dài thon thon đẹp như ngọc, tung ra một chưởng Kim Ti Cương Uyên nhanh như cắt chụp vào cổ tay của Ngọc Kỳ.

- Tiểu muội, ngừng tay lại. - Đàm Triệu Tường vội kêu lên, chạy đến.

Nhưng hai bên ra tay quá mau như một tia chớp, Triệu Tường tính ngăn họ lại nhưng hai bàn tay của người này đồng thời chụp xuống mệnh môn của người kia, nội lực phát ra mau chóng dữ dội.

- Đi ngay. - Ngọc Kỳ kêu lên, hất tay ra.

Tây Vi hơi loạng choạng, thân hình hơi ngã về phía trước, nhưng nàng vội quay mình lại với thân pháp thật nhanh đã tung chiếc giày của mình bay ra cố chặn Ngọc Kỳ lại.

Nàng đã mau thì Ngọc Kỳ lại càng mau hơn, chàng đã tung mình đi xa đến mấy trượng quay đầu lại cười một cách lạnh lùng nói :

- Tại hạ không muốn làm quen với các vị, lần sau gặp thì sẽ không tha thứ đâu.

Chàng nói xong liền dần bước đi ngay.

Triệu Tường muốn kêu chàng dừng lại để hỏi thêm vài câu, nhưng Đàm Tây Vi xua tay không cho lên tiếng, nàng nói :

- Công lực của người này tuy rất cao, nhưng không phải là hậu duệ của Dương gia.

Triệu Tường tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Làm sao mà muội biết được?

- Mười hai chiêu cầm thủ của Dương gia, đều thần kỳ tuyệt diệu, võ công của họ là bí mật bất truyền của võ lâm, chiêu Kim Ti Cương Uyên của tiểu muội nếu gặp Cầm thủ của Dương gia, thế nào cũng bị thương ở Khúc Trì huyết và Kiên Tĩnh huyết, nhưng y lại ra tay chụp vào Kinh mạch vì vậy mới biết rõ y không phải là hậu duệ của Dương gia.

- Cũng có lý đấy, chúng ta hãy đi theo y xem như thế nào?

Hai người vội đuổi theo sau theo con đường lớn đi về Long Môn trấn.

Ngọc Kỳ đang đi vào Long Môn trấn, cảnh vật ở đây lạnh lẽo buồn tẻ vì vậy chàng muốn đi ra khỏi đây thật nhanh về hướng bắc. Lúc này chàng không hề liếc mắt nhìn tới tòa nhà lớn của mình đang bị bong ra từng mảng.

Đi khỏi Long Môn trấn chưa quá hai mươi dặm, thì phía đối diện đi lại hai vóc người to cao mình trùm trong chiếc áo lông cáo, do nếp nhăn ở khóe mắt và trên mũi có thể đoán chắc rằng cả hai đều không còn trẻ.

Ngọc Kỳ vẫn bình thản tiến về phía trước, không thêm để ý đến họ, nhưng mắt của chàng thì lại liếc nhanh về phía hai người, trong lòng nghĩ thầm: “Công lực hai người này không bình thường, đôi chân họ không hề bị dính tuyết chút nào”.

Đi được chừng nửa dặm chàng đột nhiên nghe thấy một tràng cười dài nổi lên phía sau, tiếp theo, một khẩu âm già giận cất lên :

- Tiểu tử! Lão già này biết thế nào hai người cũng đi đến Hương Sơn để thưởng ngoạn phong cảnh tuyết rơi ở nơi này, đừng có lời nào nói nữa nhé, hãy ngoạn ngoạn theo lão phu đến bốn bang để xử lý hai người.

- Hừ! Lão cầu ngài nói cái gì thế? Một cái Hương đường nhỏ nhoi ở Hà Nam phủ, mà dám đem thiếu gia đi xử lý à, ngài mơ rồi chăng? - Đó là tiếng nói của Đàm Triệu Tường.

- Giác mơ của lão, từ trước đến giờ đều tốt cả. Hảo tiểu tử, có đi hay là không?

- Nếu muốn đi cũng không khó gì, nhưng phải hỏi bạn của thiếu gia có chịu đi hay là không!

- Tiểu tử bạn của các người là ai? Hừ! Lá gan hăn to được bao nhiêu mà dám để ý đến chuyện của Vô Vi bang à!

Đàm Triệu Tường chỉ về phía Ngọc Kỳ :

- Đây! Bạn của ta ở kia kìa.

Ngọc Kỳ quay lại nhìn quyết định không đi nữa. Đàm Tây Vi đứng ở một bên đang cột chặt sợi dây của chiếc áo lông vào cổ, xong lướt tới cạnh lão kia quát mắng :

- Lão cầu! Xem chiêu!

Tiếng nói vừa dứt lời thì tung ra một chưởng đâm bổ xuống.

Lão già cũng quát lớn một tiếng, vung cánh quạt ra đỡ, tay áo phát phơ để lộ cánh tay đen sì.

Ngọc Kỳ vừa nhìn thấy bàn tay của lão trong lòng hơi kinh hãi, chàng nói thầm: “Lão này chắc đã luyện Hắc Sa Độc chưởng, ta phải chú ý mới được”. Chàng vội xoay mình về phía đầu trường.

Công lực của Đàm Tây Vi không nhỏ nhưng khi nhìn thấy bàn tay của lão rồi, sợ bị hạ độc chưởng cho nên lần này nàng dùng chân lực nội gia, tung ra một chiêu cách không cố ý đánh bật chiếc quạt ra khỏi tay lão.

Lão già cũng hơi kinh hãi thầm, không ngờ nội công của nàng hùng hậu như vậy, lão la lên :

- Nội công của tiểu nha đầu thật hùng hậu, đáng bội phục. Nhưng người đã làm bị thương hai đệ tử trong bang của ta, tội này không thể dung tha.

Nói xong liền tiến công một chiêu Thôi Sơn Diên Hải chưởng lực mạnh mẽ vô cùng, mang theo mùi hôi tanh kinh khủng. Tây Vi ngọc chưởng cũng phát ra.

Bùng một tiếng lão già thối lui ra sau, đôi chân thụt sâu vào trong tuyết đến tận đầu gối.

Tây Vi cũng loạng choạng, bị một làn khí tanh hôi vào mũi, cảm thấy trong người buồn nôn, người rung rinh muốn ngã. Nàng biết mình đã vướng phải độc khí của đối phương.

Lập tức lão già liền quát lớn một tiếng, thân cong lại nhảy bổ về phía trước, tay vung lên nhanh như chớp đập xuống đôi vai của Tây Vi, kinh lực từ bàn tay phát ra một làn gió tanh nồng nặc xông lên.

Tây Vi đang cố vận công tổng hơi khí độc ra nên nhất thời không có cách nào chống lại. Đang lúc ngộ hiểm, Ngọc Kỳ đến thật đúng lúc, vung chưởng xông đến.

Bùng một tiếng nổ vang lên, bóng người đột nhiên tách ra thật mau chóng. Lão già bay ra xa, tay phải giơ lên không nổi, mặt biến sắc, nghiêm giọng nói :

- Chưởng lực Hồn Nguyên của các hạ thật cao minh, các hạ có lẽ là truyền nhân của Ngọc Tiêu Khách phải không?

Ngọc Kỳ không thèm để ý đến lão, đứng sừng sững mà cười hết sức lạnh lùng.

Lão già hình như mất hoa lên, lão cảm thấy Ngọc Kỳ gật đầu, đôi mắt đầy sợ hãi, lão không ngừng lùi về sau, giọng dờ ra :

- Các hạ phụng mệnh Nhạc... Nhạc lão tiên bối, đến... đến tìm cái may mắn của... tề bang chăng?

Ngọc Kỳ vẫn cười một cách lạnh lùng, từng bước từng bước đến gần, chàng cười thầm trong bụng, danh hiệu Ngọc Tiêu Khách, chàng chỉ biết sơ qua miệng kể của Song Tuyết Kỳ Nhu. Ngọc Tiêu Khách Nhạc Cảnh Minh, đó là kỳ hiệp danh nhân trong thiên hạ, giống như một con rồng thần không thấy đầu đuôi đầu cả. Hồn Nguyên thần công của Ngọc Tiêu Khách là nhất tuyệt của võ lâm, còn là thượng thừa chính tông trong khí công nội gia, Ngọc Tiêu Khách đã có tên trong chín người nằm trong câu ca:

“Hận thiên, oán địa.

Khốc tiếu, vô thường

Ẩn tiêu, dị cầm

Lạc thiên, tri hòa”

Ngọc Tiêu Khách chính là Ẩn Tiêu.

Lão già không biết trong chưởng phong của Ngọc Kỳ có sự biến hóa thần diệu như thế nào, nhưng kinh đạo không hoàn toàn, không những gió mạnh rít lên trong thoáng chốc, mà những kinh lực vô hình dọc theo cổ tay càng tăng thêm sự chấn động toàn tâm mạch, thần công này có điểm giống về truyền thuyết của Hồn Nguyên chưởng. Hơn nữa chàng trai trẻ đó không phủ nhận cũng không thừa nhận là truyền nhân của Ngọc Tiêu Khách, làm lão già càng sợ hãi thập phần.

Ngọc Kỳ đột nhiên quát to :

- Lão rút mau ngay cho ta.

- Ta... Ta đi đây. Xin hỏi cao danh quý tánh của thiếu hiệp là gì?

- Đừng nhiều lời! Có phải lão muốn thử một chưởng nữa phải không? - Ngọc Kỳ nói lạnh như băng, chàng lập tức nâng hữu chưởng lên, tư thế như sẵn sàng muốn tung ra.

Lão già vội vàng thối lui liên tục nhìn lão già đang chiến đấu bên cạnh buột miệng kêu lên :

- Thưa lão huynh, xin tha mạng!

Nói xong liền đi ngay.

Một lão khác đang đấu với Triệu Tường rất hăng, nghe tiếng nói vậy bèn tung ra hai chưởng bức Triệu Tường thối lui, rồi nhảy ra ngoài vòng, nhìn thấy đồng bọn của mình đã đi xa ngoài ba trượng rồi, bèn chạy đuổi theo như bay nói :

- Tại sao thế? Tại sao không bắt hai tên súc sinh đem về Hương đường, chúng ta...

Phía xa xa, vẫn còn nghe thấy rõ lão già trước mặt đang nói với giọng kinh hoàng :

- Lão huynh có biết cái tên thanh niên vừa tiếp tay đó là ai không? Đó là môn nhân của Ngọc Tiêu Khách, lão huynh có chịu nổi không?

Hai người giống như bị ma đuổi, chạy như bay.

Đàm Tây Vi vừa vận công tổng những khí độc trong bụng tra ngoài, bước chậm rãi đến phía sau Ngọc Kỳ rồi cất tiếng hét sức ngọt ngào :

- Dương... Dương... thiếu hiệp, có phải thiếu hiệp là cao túc của Nhạc lão tiền bối? Lão tiền bối là cao nhân trong thiên hạ, đã rất lâu chưa trở lại giang hồ, lão tiền bối đến nay vẫn khỏe chứ?

Ngọc Kỳ cười lạt đáp :

- Giả sử ta có may mắn làm đệ tử của Nhạc lão tiền bối, cũng không cần nhúng tay vào việc chẳng liên quan gì đến mình.

Nói xong chàng nhún mình cất bước.

- Dương huynh, xin ngừng bước, huynh đệ...

Triệu Tường lên tiếng kêu, tiếng kêu chưa dứt, trong khu rừng bị tuyết bao phủ, đột nhiên vang lên tiếng cười hết sức cuồng ngạo. Trông cười như xuyên thẳng vào màng óc, làm cho người nghe toàn thân phát lạnh, khí huyết quay cuồng.

Sau tiếng cười quái dị đó, những đồng tuyết rơi xuống ào ào, sau bóng cây hiện ra một bóng người to lớn, trắng toát.

Bóng người vừa mới hiện ra, ba người thấy đều giật mình kinh hãi. Người ấy thân hình to cao, trên đầu đội chiếc mũ có chóp rất cao, chính giữa chiếc áo bào màu trắng, thêu hình con rết màu xanh lục to khoảng nửa thước, nhìn từ xa giống như một con rết cực to đang treo trước ngực, một cái túi da màu đen được đeo ở phía dưới hông, tay trái cầm cây gậy sắc màu xám tro.

Khuôn mặt ngựa dài, nước da xanh xám khắp mặt đầy những nét hoa văn, đôi lông mày chữ bát, đôi mắt ánh lên những tia lạnh lẽo tối tăm, sống mũi bị lồi ra, chóp mũi như mỏ chim ưng, không có môi để lộ hàm răng nhọn hoắt vừa đen vừa vàng, cằm dưới đặc biệt dài làm lão vô cùng khó coi.

Ngọc Kỳ đã được Song Tuyết Kỳ Nhu khổ công rèn luyện, tạo nên một cái lá gan rèn bằng sắt và bộ ngực đúc bằng đồng, toàn thân chàng vẫn ngơ ngẩn, đối với việc sinh tử không có ý niệm nào. Trong lòng chàng tuy kinh hãi, nhưng trên khuôn mặt vẫn ung dung, đứng thẳng người, nhìn chăm chú lão quái vật đang từ từ bước đến.

Hai anh em nhà họ Đàm sợ đến nỗi mặt mày trắng xanh, phát run lên đôi chân cứ từ từ lui ra sau, đôi tay nắm lấy đốc kiếm giấu trong áo.

- Ha ha ha...

Lão quái vật vẫn cười như điên, bước đến giữa lộ.

Ngọc Kỳ vẫn không lui bước, chú ý nhìn vào lão quái vật từng bước đang đến gần, trong người chàng đang vận Tử Tịch Tiềm Năng khí công để bảo vệ thân mình, công lực dồn ra song chưởng, chuẩn bị toàn lực ra tay.

Lão quái vật thấy Ngọc Kỳ khí độ hiên ngang, trong lòng cảm thấy chàng không phải nhân vật tầm thường, lão tiến lên một trượng nữa thì ngừng lại. Quay đầu về phía hai anh em Đàm gia quát lên :

- Hảo tiểu tử, đừng có ý thoát mạng đâu, các ngươi chạy lên trời cũng uống công thôi.

- Tiểu muội, chạy mau đi. - Triệu Tường kêu lên đứng chắn trước thân hình của Đàm Tây Vi.

- Không, muội sẽ liều với y.

Soạt một tiếng, nàng rút ra thanh trường kiếm sáng loang loáng.

- Không được! Muội sẽ rơi vào tay của hắn thôi, nếu muội có mệnh hệ nào ca ca chỉ có duy nhất con đường chết, còn mặt mũi nào bầm bóa gia gia má má?

Triệu Tường vừa nói vừa rút ra thanh trường kiếm.

- Đàm huynh, tên này là người hay là quỷ? - Ngọc Kỳ lãnh nhiên hỏi.

- Ha ha... - Lão quái vật nghênh mặt lên trời cười như điên.

Triệu Tường nghiêng răng nói :

- Đây là tên hoang dã hung ác, vang động khắp thiên hạ, Độc Vô Thường Ban Diên Hòa.

Ba tiếng “Độc Vô Thường” vừa rót vào tai, Ngọc Kỳ hơi kinh hãi, nói thầm:

“Thật là may, lần đầu tiên xuất hiện trên giang hồ, lại gặp tên quỷ ác độc này. Xem ra trên bước đường phía trước, khó khăn nguy hiểm càng nhiều”.

Quả không sai, tên quái vật đúng là “Hận thiên địa, khóc tiếu vô thường” Độc Vô Thường Ban Diên Hòa, một con quỷ hiếu sắc, tâm địa độc ác trên thế gian.

Ngọc Kỳ là con ghé mới sinh không sợ hổ, hừ lên một tiếng nói :

- Té ra hắn là người, tiểu đệ thật là kiến thức nông cạn.

Khuôn mặt Độc Vô Thường tối sầm lại, nhìn chăm chú vào Ngọc Kỳ với ánh mắt hết sức hung ác, dùng thanh âm chẳng giống loài người, nói ra từng chữ từng câu :

- Tiểu tử, ngươi giả mạo là truyền nhân lão thất phu Ngọc Tiêu Khách, không lừa dối được ta đâu, ngươi là ai? Nói?

- Ta là ta! - Ngọc Kỳ ngang nhiên đáp.

- Hừ! Ngươi đợi chốc nữa sẽ mất thói kiêu ngạo ngay.

Ngọc Kỳ đồng dạng :

- Tại hạ đang đợi đây.

- Ngươi nói hay không nói?

Ngọc Kỳ cười nhạt tỏ vẻ mỉa mai.

Độc Vô Thường bước lên một bước, Ngọc Kỳ vẫn đứng sừng sững không động đậy, khuôn mặt cười lạnh lùng.

Huynh muội Đàm gia lúc này tinh thần đã trấn định, dù biết chạy không thoát, con người khi biết rõ đã đến vực thẳm của cái chết thì ngược lại dũng khí lại tăng lên bội phần. Hai người cùng gơ kiếm, từ từ bước tới đứng bên cạnh Ngọc Kỳ, kẻ bên trái người bên phải.

Ngọc Kỳ gơ tay ngăn lại, giọng nói cất lên hết sức tự nhiên :

- Xin hiền huynh mau lui cho! Tại hạ muốn đấu thử với ác quỷ của thế gian này.

Tây Vi lộ vẻ lo lắng :

- Dương đại ca, ba người chúng ta hợp lực với nhau đấu với lão một phen.

- Lui đi! Đây là trận quyết đấu đầu tiên của tại hạ, không muốn bắt cứ người nào tham gia vào.

Ngọc Kỳ nghiêm giọng nói, đôi tay rũ xuống, công lực dồn về phía các đầu ngón tay.

Lúc này, ở khúc quanh của Hắc quan đạo, vang vang lại tiếng ngựa phi, hiện ra bốn tay kỵ sĩ.

Bốn con chiến mã đều là những con từ mười ngàn con mới chọn ra một, bộ yên cương rất đẹp, dáng vẻ cao lớn hùng dũng, đang phi như bay về phía trước.

Trên lưng ngựa là những người trên mình trùm kín chiếc áo lông cáo, gồm hai nam hai nữ, nhìn những tấm da cáo quý giá này, đoán chừng gốc gác những người này không phải là bình thường.

Bốn người ngồi trên yên ngựa, hai người nữ chỉ để lộ hai con người như dòng nước chảy vào mùa thu, nam thì cũng chỉ lộ ra gương mặt, tỏ ra một vị anh tài, một người thì mắt hổ râu cầu vòng càng thêm uy nghi, người kia khuôn mặt ngọc ngà môi son đỏ tía giống như một vị cô nương, trên khuôn mặt phảng phất chút gì đó tính trẻ con, nhưng trong mắt là những tia thần quang ánh ra ngoài.

Khoảng cách bốn người đang phi chỉ xa có nửa dặm, không lâu sẽ tới ngay.

Độc Vô Thường chẳng quan tâm có người đến hay không có người, y tiến lên thêm bước thứ hai, hai bên cách nhau không tới tám thước. Gã trầm giọng nói :

- Tiểu cầu! Khẩu khí của ngươi khá lắm, dám quyết đấu với ta, thật là nực cười, thật là nực cười, ngươi sẽ không ngăn được một ngón tay cái của ta đâu, xem đây!

Trong tiếng quát, gã giơ bàn tay trái ở dưới ống tay áo thật nhẹ nhàng nhưng rất nhanh, luồng chỉ lực vung thẳng lên phía trước. Một tiếng rít gió lao tới, hướng về phía huyết Vi Đại ở sau lưng của Ngọc Kỳ.

Anh em Đàm gia đã thối lui sau hai bước, lúc này quát luôn một tiếng thật to, song kiếm cùng vung ra, tấn công về phía hai bên hông của lão quái vật.

Ngọc Kỳ không biết công lực của đối phương như thế nào, không dám đỡ chỉ phong, thân hình hơi rung động, bước ngang sang một bước, đồng thời lập tức phản công, chưởng kinh phát ra thật hung mãnh dữ dội, tấn công thẳng vào bộ ngực của lão.

Độc Vô Thường quả nhiên công lực siêu người, thu chỉ phong về biến thành chưởng tung ra một chiêu, cây gậy vô thường ở dưới tay áo bên phải, cũng tung ra hai bên như ánh chớp. Ầm một tiếng nổ long trời, bóng người như một cánh diều đứt dây bay ra phía ngoài.

- Ha ha ha... Tuổi nhỏ như thế mà dám giơ vuốt với lão, đúng là tự tìm lấy cái chết! Ha ha! Nữ nha đầu gái ỏi, mi bắt ta phải chịu đựng rồi đây.

Nói xong gã đi lảo đảo về phía Đàm Tây Vi cô nương đang đứng cách ngoài hai trượng...

Ngay lúc ấy tiếng vó ngựa rộn rịp khua vang...

Xem tiếp hồi 3 Khóc Tiểu Vô Thường

3. Hồi 3 Khóc Tiểu Vô Thường

Ngọc Kỳ sau khi đón một chưởng, chàng cảm thấy như bị một kinh lực thật mạnh mẽ đập mạnh trên thân mình, chân khí để lộ thân dường như không có cách nào để đỡ nổi, chưởng lực như núi đè lên cho nên chỉ có thể bảo vệ được tâm mạch mà thôi.

Chàng bị chấn động đến nỗi bị bay ra ngoài đến ba trượng, nhưng chưa bị thương, chỉ cảm thấy khí huyết trôi nổi, đầu óc giống như đang say sóng quay cuồng. Môn Tử Tịch Tiềm Năng khí công mà chàng đã luyện vẫn là môn tuyệt học khí công vô thượng. Trong suốt hai mươi năm trời cần mẫn khổ luyện đã đạt được căn bản thật hùng hậu, hơn nữa chàng còn được linh vật Vạn Đới Huyền Sâm trợ giúp cho nên đã đạt đến trình độ tuyệt học, tuy bị thất thủ dưới chưởng như sấm sét vừa rồi của Độc Vô Thường nhưng vẫn không bị tổn hại.

Thân hình chàng vừa ngã xuống, mắt nhìn thấy chiếc móng quỷ của Độc Vô Thường đang chụp xuống bên hông của Tây Vi. Chàng một chân chống đất, phi thân nhảy bổ tới.

Phần hai anh em Triệu Tường nhất thời không kịp thu chiêu lại, bị chiếc gậy của Độc Vô Thường như một làn chớp đập xuống thân kiếm, lập tức cây kiếm của họ bị hất tung ra ngoài, nội tạng cũng bị chấn động, bị ngã bay ra xa đến ngoài hai trượng, may là lớp tuyết quá dày, nếu không thì cũng thịt nát xương tan.

Tây Vi đang còn ngây ngật, cặp mắt đờ đẫn, thần nào vẫn chưa tỉnh lại được thì chiếc móng quý đã lướt lại gần.

Phụt! Ngọc Kỳ nhảy bổ tới, song chưởng hất ngang.

Độc Vô Thường tiện tay vung lên.

Chưởng phong tung ra như cơn gió mạnh đột ngột xoáy chuyển thành làn bão tố. Ngọc Kỳ bị sức ép quá mức bật ra ngoài hai trượng.

Độc Vô Thường cười gằn nói :

- Tên tiểu tử này bị hai chưởng của lão phu mà vẫn chưa chết. Người là môn hạ của ai? Dám chọc giận đến lão phu này? Nói! Nếu không lão phu sẽ cắt đầu người ra thành hai mảnh.

Độc Vô Thường vừa hướng về phía Ngọc Kỳ nói, vừa giơ tay ra một cách vô ý thức muốn bắt Tây Vi đang nằm dưới đất.

Đột nhiên hai bóng người từ trên lưng ngựa vút thẳng lên trời cao, như tên bắn đâm bổ xuống Độc Vô Thường.

Ngọc Kỳ cũng hít vào một hơi chân khí, như con sư tử đang điên nhảy bổ trở lại.

Độc Vô Thường quả không hổ là tên ác quỷ trong thế gian, móng vuốt ở bên trái giơ cao, một làn gió sắc mùi tanh tưởi từ trong tay áo tuôn ra cuộn cuộn, tấn công về phía ba người đang lao tới. Chiếc gậy vô thường trong tay phải vừa vung lên điểm thẳng vào huyết Hoàn khiêu ở bên trái của Tây Vi, Tây Vi ớ lên một tiếng, ngã người ra trên mặt đất rồi nằm im không động đậy nữa.

Bình! Một tiếng nổ cực lớn vang lên, bóng người bay dạt ra ngoài.

Độc Vô Thường thối lui liền năm bước, mỗi một bước lún sâu trong tuyết cả thước, thân hình lão đảo đứng không vững, trên khuôn mặt quỷ một màu da xanh tái hiện lên lúc ẩn lúc hiện trông hung ác vô cùng.

Lần này Ngọc Kỳ dốc toàn lực phản kích, bị sức phản chấn trước chưởng lực kinh hồn của Độc Vô Thường bay lui ra sau tám thước, cánh tay phải từ từ rũ xuống, trên khuôn mặt màu cổ đồng lấm tấm những giọt mồ hôi, ngực của chàng nhấp nhô không ngừng, chàng vội vàng vận công điều tức.

Hai bóng người còn lại rớt xuống đất vẫn ung dung. Đó là vị đại hán với hàm râu rồng uy mãnh, trên gương mặt hơi hiện lên nét giận dữ. Đó là chàng thiếu niên tuấn tú mỹ miều, trên gương mặt ngọc ngà phẳng phất nét tươi cười.

Bốn con ngựa đột nhiên đứng sừng sững không động đậy.

Hai vị cô nương ở trên lưng hai con ngựa phía trước, khuôn mặt được bao trùm trong áo lông cáo không thấy rõ được nhan sắc của hai nàng ra sao, nhưng trông đôi con người của họ đẹp và sâu như đáy đại dương thì có thể nhìn ra ngay được ý tươi cười, đôi mắt quét tia nhìn khắp cả mọi người, cuối cùng đôi mắt ấy rơi vào trên mình của Ngọc Kỳ. Hai người ngồi trên yên ngựa, rõ ràng là họ không có ý muốn xuống.

Vị đại hán râu rồng dùng thanh âm với công lực hết sức dồi dào hướng về phía chàng thiếu niên đẹp trai kia nói :

- Công tử gia, đây là vị cao thủ đầu tiên mà chúng ta gặp.

Chàng thiếu niên cười nhạt, giọng vẫn còn trẻ con :

- Chí Trung thúc, thật vậy sao? Người mà có thể đón được hai chưởng của chú cháu ta, tên quái vật này là người đầu tiên. Ô! Trung Nguyên ngược lại không phải không có người đâu!

Lúc này, Triệu Tường cũng tỉnh rồi đang lồm cồm ngồi dậy trông chả ra sao cả.

Độc Vô Thường đã nhìn thấy rõ người mới đến, một người là vị đại hán tuổi đã trung niên, một người kia là thiếu niên mặt búng ra sữa, tự nhiên lão vừa sợ vừa giận không tin đây là sự thật, họ không những ung dung đón nhận một đòn tấn công của lão mà còn ép lão phải thối lui năm sáu thước. Nhưng đó là sự thật, nghe khẩu khí của họ lại có ý coi thường võ học Trung Nguyên, lão muốn điên lên được!

Lão hít vào một hơi, giọng trầm trầm cất lên :

- Các hạ là ai? Mà có thể đón được một chưởng của lão phu.

Đại hán râu rồng lãnh nhiên cười đáp rằng :

- Người thật muốn biết à?

- Lão phu hỏi ngài là đề cao ngài rồi đấy. Nên nhớ đứng trước Độc Vô Thường không trả lời không xong!

Đại hán bắt đầu cười lớn, dáng vẻ càng cực kỳ vui hơn :

- Ha ha, thật là lãng đãc hư danh. Chỉ có tiếng mà không có miếng.

- Tiểu tử thật vô lễ!

Độc Vô Thường quát lớn từ từ bước lên phía trước.

Chàng thiếu niên đẹp trai dường như không nhấn nại được nữa, nói :

- Chí Trung thúc, quái vật này đã muốn động thủ để cháu tống cổ hắn đi được không?

Đại hán quay sang thiếu niên nói :

- Công tử gia, để cho ta, nghe nói tên quái vật này toàn thân là chất độc, công tử bắt tất lấy thân ngọc ngàn vàng của mình đổi phó với y, kỳ thật y không xứng để công tử ra tay.

Những lời nói này làm cho lão quái vật giận đến nổi toàn thân run lên, lão quát lớn :

- Tên kia! Ta phải cho người mở to đôi mắt.

Vừa nói lão vừa giơ cao chiếc gậy vô thường.

- Người thật muốn biết danh phận của chúng ta à? - Đại hán nghiêm sắc mặt hỏi.

- Lão phu nói rồi. Người tiếp được chưởng lực của ta nhất định phải là kẻ hữu danh.

Đại hán xoay mình hướng về phía cô nương trên mình ngựa nói :

- Tiểu thư, có nên chăng cho lão biết? Đây là một vị cao thủ ít thấy, có lẽ cũng đáng làm tỏa sáng danh hiệu của chúng ta.

Ánh mắt vị tiểu thư bên trái rời khỏi Ngọc Kỳ, cất tiếng nói vô cùng ngọt ngào đáng yêu giống như con chim hoàng oanh đang ca hát :

- Chí Trung thúc, không cần đâu, lão không xứng đáng.

Lúc này Ngọc Kỳ đang cất bước đến gần Tây Vi cô nương đang nằm dưới đất. Vị tiểu thư bên phải đã xuống ngựa tự bao giờ.

Độc Vô Thường đang muốn nói nữa, đột nhiên cây gậy giơ cao, muốn đánh ngã Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ tức thời vung chưởng ra tạo thế chụp vào cây gậy.

- Không được...! - Tiểu thư trên lưng ngựa hô lên, giọng nói hết sức đáng yêu.

Tiếng nói chưa dứt, Ngọc Kỳ thu tay về, chiếc ủng trong chân bay ra đem theo một đám tuyết với tiếng rít xé gió lao thẳng vào Độc Vô Thường, đồng thời thân hình như ánh chớp đã đến bên thân hình Tây Vi, ôm lấy nàng lướt như bay về hướng khác, thật nhanh.

Tiểu thư trên lưng ngựa ủa lên một tiếng dường như tán thưởng thân pháp kỳ quái và tâm cơ linh mẫn của chàng, cũng dường như có niềm vui hơi bất ngờ.

Độc Vô Thường thật sự chưa thấy được sự xảo diệu mà Ngọc Kỳ đã sử dụng, bông hoa tuyết bay tới tấp, tiếng lão gầm lên, tuy đã luyện được thân công hộ thân đao thương bất nhập nhưng nếu để tuyết bám đầy thân mình thì không phải là quá mất mặt hay sao, vì vậy lão lướt mình về bên phải muốn chặn lại đường đi của Ngọc Kỳ.

Cũng trong nháy mắt đó, vang lên tiếng hét của vị đại hán râu rồng :

- Quái vật! Đón lấy!

Độc Vô Thường nào dám coi thường, thân hình hơi quay vòng một gậy vung lên vừa kịp lúc nghênh tiếp một chưởng phong như phá thạch đang công tới.

Chưởng phong cùng cây gậy hai bên vừa đụng nhau, khí lưu cuộn cuộn như sóng vỗ bờ, khuôn mặt hai người đối diện nhau.

- Chí Trung thúc! Đón lấy!

Tiểu thư trên lưng ngựa kêu lên, một cây roi trong suốt, dài khoảng tám thước bay thẳng tới mình vị đại hán râu rồng.

Chí Trung thối lui ra sau hai bước, vội thu lấy roi nói :

- Lão độc vật kia, cho người mở mắt ra coi.

Cây roi dài tung lên, giống như một con rồng đang giận dữ, gió nổi lên, khí thế kinh người. Độc Vô Thường trong lòng hơi sợ hãi, đoán thăm: “Đây là chiếc roi Giao Long chuyên phá nội gia khí công, lão này nội lực thật hùng hậu, khí thế kinh người, ta phải cẩn thận mới được”.

Ngọc Kỳ ôm lấy Tây Vi, nhảy vút đến bên mình Triệu Tường, vỗ vào huyết đạo của nàng, để trên tay Triệu Tường trầm giọng nói :

- Đi mau đi! Đừng ở lại đây nữa.

- Còn sư huynh? - Triệu Tường hỏi.

- Tại hạ phải ở lại nơi đây.

- Chúng ta cũng không đi. - Tây Vi kiên quyết nói, cặp mắt trong veo như nước mùa thu của nàng chăm chú nhìn vào Ngọc Kỳ.

- Nếu vậy hãy lui ra sau, nhặt lại thanh kiếm của huynh muội đi. - Ngọc Kỳ nói, cố lảng tránh ánh mắt nhìn của nàng rồi xoay mình đi về phía Độc Vô Thường.

Hai người họ Đàm vừa nhặt lấy thanh kiếm, thì bên kia trận đấu bắt đầu.

Độc Vô Thường đã nén không thể nào nén được nữa, kêu lên một tiếng như quỷ, tung ra một chiêu Vô Thường Khai Lộ hết sức nhẹ nhàng.

Gậy Vô thường vừa đến gần roi Giao Long, ngọn roi hóa thành một đốm sáng vàng làm rung động gậy Vô thường, chiêu Thanh Long Xuất Động của đại hán lưỡng diện bắn ra, dán chặt vào gậy của lão quỷ.

Độc Vô Thường xoay thân lướt tới, gậy hơi ghì xuống lướt qua thanh roi với thế Cuồng Phong Tảo Diệp đâm ngang hạ bàn đối phương, gió mạnh nổi lên bốn phía, mùi tanh xộc lên tận mũi làm người muốn ói.

Chí Trung hình như không sợ hãi mùi gió tanh đó, cùng cây gậy xoay theo tung ra chiêu Thiếp Đại Hàng Long tung về phái gậy Vô thường, ngọn roi như trường xà hất lên.

Hai người trong nháy mắt mỗi bên tung ra năm chiêu, xung quanh tuyết bay như vũ bão, kinh phong bật lên tiếng nổ vang trời. Bên nửa cân, người tám lạng, thế công của hai vị cao thủ cực kỳ hung hiểm ác liệt, triển khai hết mức tuyệt học của môn phái mình.

Ngọc Kỳ ở một bên định thần chăm chú quan sát không chớp mắt, chàng bầm sinh thông minh hơn người, nhãn mục lại sáng, trong cuộc kịch đấu sinh tử chỉ trong khoảnh khắc, chàng đã học được những cái hay có lợi cho mình không phải là ít.

Chàng hết sức tập trung quan sát cuộc chiến thì cô nương Tây Vi từ từ đến đứng gần bên chàng, một làn hương thơm dịu dàng tỏa ra, chàng cũng không hề có ý đứng tránh xa.

Vị tiểu thư ở trên lưng ngựa ánh mắt luôn luôn nhìn về phía chàng, từ từ đưa tay kéo chiếc nón về phía sau, khăn che mặt bằng lông cáo quấn tròn dưới cằm, để khuôn mặt hiện lên rõ ràng như núi Lư Sơn.

Ồi! Thật là trang tuyệt thế giai nhân! Với đôi mày ngài mắt phượng, má đỏ môi son, hàm răng trắng đều thẳng tắp càng làm tôn thêm đôi môi đỏ mọng.

Nàng đột nhiên tung chiếc áo lông cáo, nói :

- Chí Trung thúc, đừng để lão độc vật gỡ trò, hãy để lão đi.

- Không, tỷ tỷ, phải để cho lão độc vật tung cái độc vật ấy thử xem. - Chàng thiếu niên đẹp trai lớn tiếng ngăn lại.

- Không được, làm như vậy có thể phương hại đến người xung quanh. - Giọng nói của vị tiểu thư trên lưng ngựa lại vang lên, đồng thời đôi mắt lại liếc về phía Ngọc Kỳ một lần nữa.

Ngọc Kỳ chẳng để ý đến ai cả, đôi mắt dán chặt vào từng đường gậy đường roi trong cuộc kịch đấu, những biến hóa hết sức tinh vi trong trận đấu nhất nhất đều thu hết vào tầm mắt của chàng.

Đột nhiên, trên gương mặt của chàng lộ ra nét vui mừng, buột miệng kêu lên :

- Tốt, nếu có thể hạ xuống nửa phân nữa thì tuyệt diệu biết chừng nào.

Đại hán có tên Chí Trung cười lớn, nói :

- Hãy xem lại lần nữa này.

Roi Giao Long lại rung lên, ngọn roi ghì xuống dí chiếc gậy Vô Thường từ bên trái lướt qua, rồi đột ngột bắn sang bên phải. Phụt một tiếng, ngọn roi đột nhiên hướng về bên phải, như ánh chớp đâm thẳng về phía bên trái của lão độc vật.

- Xem nữa đây. - Chí Trung quát lớn.

Ngọn roi như con rồng đang giận dữ bay lên trời, bỗng xuống Độc Vô Thường rất uyển chuyển. Lòng bàn tay của Độc Vô Thường hiện ra một vòng tròn đen, lão bay lui năm thước, hai khước mắt gần như muốn bốc lửa, không đợi lão đứng vững ngọn roi của Chí Trung đã vung tới.

Độc Vô Thường tay trái đã thò vào trong túi da. Chàng thiếu niên đẹp trai vỗ tay kêu lên :

- Hấn sắp...

Một tiếng rắc vang lên, cây roi và gậy quấn vào nhau, nội lực hùng hậu đã được tung ra hết mức trong lần quyết định này, thân hình hai người vút tới rất nhanh, tay trái của Độc Vô Thường bật ra khỏi túi, một con rắn màu xanh lục bay ra, vù một tiếng bay thẳng vào Chí Trung. Cây roi dài của Chí Trung vung mạnh tới quét về con rắn bay, nhưng loài độc xà không sợ kinh lực hùng hậu trên cây roi, như ánh chớp dọc theo cây roi mà bay vào.

Ngọc Kỳ kêu lên lướt về phía trước, một chưởng đánh ngang vào, kinh lực tụ lại phát ra thật mạnh.

Chàng đã nhanh có người lại nhanh hơn, một cái bóng nho nhỏ màu đen mắt thường khó nhìn thấy, đã bay ra trước từ dưới ống tay áo của vị tiểu thư xinh đẹp trên lưng ngựa kia.

Con rắn nhỏ dài không quá một tấc, giống như một sợi dây đai nhỏ, mỏng như tờ giấy, ánh lên màu xanh lục lấp lánh, động đậy một lát rồi nằm yên. Một cây kim nhỏ xíu cắm ngay ngắn giữa trán nó.

Ngọc Kỳ trong lòng rung động, nghĩ thầm: “Vô học của tiểu cô nương này thật là thần kỳ! Con rắn xương hóa cốt không những bay với tốc độ cực nhanh mà đao kiếm thông thường khó mà giết được nó. Vị tiểu cô nương này đứng cách xa hơn bốn trượng, lại có thể phóng ám khí đâm chết nó, vạn nhất...”

Đúng vậy, vạn nhất bị một phát không trúng, người bị cần đầu tiên là Chí Trung, trên thế gian này chưa bao giờ nghe nói có thuốc giải của con rắn xương hóa cốt này, còn người xui xẻo thứ hai đó là Ngọc Kỳ, phát kim ấy là từ phía đối diện bắn tới, chàng há không may mắn lắm ru.

Chí Trung cũng giật mình kinh hãi, đôi mắt hổ nhìn Độc Vô Thường, cười lạnh lùng nói :

- Hèn gì không lấy làm lạ, người được mệnh danh Đệ nhất ác trong thiên hạ, té ra đã nuôi cái loại thiên hạ chỉ độc này, người phải chết!

Độc Vô Thường nhắm thế không xong, lão dùng thân thủ phi phàm vút ra khỏi vòng chiến.

Mọi người không nghĩ rằng lão độc vật lại đột nhiên bỏ chạy vì vậy có muốn đuổi theo cũng không kịp.

Đại hán Chí Trung nói với giọng hết sức giận dữ :

- Thật là may cho hắn, lần sau gặp nhau không thể không giết hắn.

Ngọc Kỳ vòng tay hướng về phía đại hán thi lễ, nói :

- Đa tạ các vị, ơn đức về sự trợ giúp này suốt đời không quên, sau này nhất định sẽ có ngày báo đáp.

Nói xong liền đi như bay về hướng nam của Long Môn trấn. Tây Vi dường như hơi kinh hãi, nói với Triệu Tường :

- Ca ca, y đi rồi, chúng ta đuổi theo y đi.

Triệu Tường nắm lấy tay nàng nói :

- Thôi, vị tiểu ca này tính tình cổ quái, đã không muốn kết bạn với ta, đuổi theo cũng chẳng có ích lợi gì đâu.

Tây Vi nhìn theo ngơ ngác ngác bóng dáng Ngọc Kỳ từ từ xa dần, nàng khẽ buông tiếng thở dài. Không ai biết được nàng nghĩ gì...

Vị tiểu thư trên lưng ngựa dẫu đôi môi đỏ như son một cái, cảm thấy không vui, từ đầu đến cuối cái tên giống như mãnh hổ kia trước sau vẫn không thèm nhìn về phía cô một cái. Bàn tay nhỏ của cô cầm dây cương rung lên con ngựa liền tung vó ruổi về hướng Long Môn trấn.

Đại hán Chí Trung và chàng thiếu niên đẹp trai đồng thời nhảy lên ngựa phi theo sau.

Chàng thiếu niên trước lúc đi còn quay về anh em Đàm gia cười tươi.

Hai người đứng ở một bên cúi chào tiễn đưa đồng thời Triệu Tường cũng cất giọng lên nói :

- Đa tạ chư vị, anh em chúng tôi cảm kích ơn to này.

Nhưng ngựa của họ phi quá mau đã ra ngoài hơn mười trượng rồi. Tây Vi lên tiếng :

- Đi thôi! Ca ca! Chúng ta đi Long Môn trấn hoặc về khách điểm ở phủ Hà Nam.

- Đi về thôi! Chúng ta phải đề phòng việc ám toán của bọn Vô Vi bang và nên trở về nhà sớm lúc này để gia gia má má khỏi nhớ nhung.

- Không! Mọi người phải xem thử trong Vô Vi bang có bao nhiêu nhân vật, có lẽ có thể lần được một số mối dây liên hệ chăng?

Hai người đi về hướng Bắc, thẳng tới phía Hà Nam.

Ngọc Kỳ đi vào trấn Long Môn, chàng đến một khách điểm có tên là Trần Nam. Từ sáng sớm đến giờ chàng vẫn chưa có cái gì vào bụng, trong lòng rối như tơ vò, ngổn ngang trăm mối, tinh thần còn đâu mà nghĩ tới ăn.

Chàng ngồi trong phòng vừa ăn vừa trầm tư, chàng nghĩ: “Vô công của Độc Vô Thường, Chí Trung, và nhất là vị tiểu thư đã dùng kim bắn chết độc xà, so với những người ấy chàng chưa thấm vào đâu, chàng cần phải cần cù khổ luyện hơn nữa nếu không thì làm sao kế thừa được sự nghiệp vĩ đại của tổ phụ?”

Chàng lại định ra nhật trình luyện công cho mình. Trước đây chàng chỉ luyện Tử Tịch Tiềm Năng thần công trong hai giờ. Chàng quyết định bắt đầu từ hôm nay phải tăng thêm hai giờ nữa là vào giờ Mão và giờ Dậu, thời gian còn lại nếu không có việc gì làm thì suy nghĩ tìm tòi và phát triển luyện quyền cước binh đao. Lúc này trên mình chàng chẳng có thứ vũ khí nào, chàng cũng không muốn mua kiếm đem theo để tránh người khác chú ý, dù sao thì chàng cũng biết công lực của mình rất dồi dào nhờ đã ăn được Vạn Đới Huyền Sâm. CƠM NƯỚC XONG chàng gọi tiểu nhị tìm phòng nghỉ ngơi.

Đầu giờ Ngọ, chàng bắt đầu luyện công. Chàng an tọa trên giường, chốc lát quên hết không còn biết gì đến xung quanh, bên mình chàng những làn sương mù tỏa ra lớp lớp.

Ngày hôm sau, khi chàng luyện công vừa xong thì trời đã sáng, tắm gội xong, kiểm tra lại mọi thứ để trong túi, chàng chuẩn bị lên đường. Trong túi của chàng có rất nhiều vàng bạc châu báu, những thứ đó là do Tổ mẫu chàng đã trao cho Song Tuyết Kỳ Nhu.

Trên vai vác túi, chàng đi ra khỏi cửa quán, thời tiết so với hôm qua thật tốt, trên cao những ánh nắng chiếu ra trên những tầng mây, ngọn gió ban sớm đã ngừng thổi, đây đúng là một ngày thời tiết trong xanh rất hiếm thấy vào tháng Giêng.

Từ phía xa đã có thể nhìn thấy hang An Lạc nằm ở phía bắc cầu Thiên Luật, những ngôi nhà giống như những ngôi sao lẻ loi nằm ở hai bên đường cái quan.

Tiểu trấn này qua một trận đại hỏa đến bây giờ vẫn chưa khôi phục lại được cảnh quan cũ vì vậy mà không có cảnh náo nhiệt, đặc biệt là trong tiết đông rét buốt thì càng lạnh lẽo buồn tẻ.

Giữa đại lộ là mười cậu bé đang hứng khởi vui đùa, những bông tuyết bay loạn xạ, chúng chia làm ba phe đang chơi một trận tuyết chiến.

Ngọc Kỳ đang bước những bước dài đi vào trong thị trấn.

Lúc này ở phía bắc vang lên tiếng vỗ ngựa dầm trên tuyết nghe rất gấp, một con tuấn mã đang từ phía bắc lao tới.

Người ngồi trên con tuấn mã là một đại hán tuổi trung niên mắt lồi mũi nhọn, bên trong mặc chiếc áo da dê phía ngoài trùm chiếc áo phủ kín người, chiếc nón lông phủ kín đầu và hai lỗ tai, sau lưng đeo một cây đao.

Ngựa phi rất gấp, hình như người cưỡi ngựa đang có chuyện gì khẩn trương.

Ngọc Kỳ đang đi tới chỗ những em bé đang vui đùa, ngựa cũng sắp tới rồi. Bọn trẻ nhác thấy con ngựa đang tung vó chạy tới như trận cuồng phong thất kinh vội chạy vào những căn nhà hai bên để tránh. Đa số cánh cửa đều đóng chặt lại. Có một số người nghe tiếng kêu sợ hãi của các em bé mới dám mở cửa ra, hé nhìn ra ngoài.

Con ngựa chạy đến hơi thở hồng hộc, tiếng thở của nó làm kinh sợ mọi người, có hai cậu bé tuổi chưa lên mười, có lẽ thất kinh quá độ, một chân đạp vào trong tuyết ngã về phía trước.

Người ngồi trên ngựa dường như không thèm nhìn đứa bé trên mặt đường, vẫn thúc ngựa phi như bay, trong nháy mắt sắp đến nơi rồi.

Ngọc Kỳ trong lòng thất kinh, nổi giận đột ngột, người như ánh chớp bay tới, tay ôm lấy cậu bé, thân hình xoay nghiêng đồng thời gạt ngang một cái.

Lập tức bốn cẳng của ngựa té xuống bị gãy hết ba chân, tên đại hán cũng không nhìn thấy rõ bóng người, càng không ngờ ngựa lại đột nhiên té xuống đất, gã không kịp nhảy ra khỏi yên, thế là cũng bị té theo cùng ngựa.

Cả thân hình gã bay vạt qua đầu con ngựa té xuống, té văng ra khoảng ba trượng rồi nhào trên mặt tuyết. Người ngựa vừa té, thì những cư dân ở hai bên đường kêu lên kinh hãi.

Ngọc Kỳ buông đứa bé ra, lúc này sắc mặt như màu đất, quay lại đi về phía con ngựa đã chết, đôi tay chống nạnh, đôi mắt hổ với tia nhìn hết sức giận dữ về phía gã đại hán đang đứng dậy.

Gã bị té đến tối tăm trời đất, trên khuôn mặt da bị xước, máu chảy ra, chóp mũi bị té, tay vừa rờ một cái máu chảy xuống ròng ròng.

Gã loạng choạng một hồi mới đứng vững, định thân xoay mình lại, cuối cùng cũng nhìn thấy con ngựa của mình đã chết và một chàng trai hùng tráng là người gây ra tai họa.

- Người làm cho ngựa ta té phải không? - Gã bước từng bước đến gần Ngọc Kỳ, giọng điệu hết sức tức giận.
- Không sai, người điều khiển ngựa hay lắm.
- Tiểu tử, người không kiên nhẫn để sống nữa à?

Ngọc Kỳ không giận mà nói rằng :

- Đứa bé này chút xíu nữa thôi là bị chết dưới vó ngựa. Trong nhà các hạ có em bé không?

Lúc này khoảng hai ba mươi người nông dân quây kín xung quanh, mồm năm miệng mười, có người nói rằng :

- Phải đem tên này đến nha môn công hấn ba tháng, xem hấn có còn dám cưỡi ngựa đâm lên người ta không?

Cặp mắt lồi của gã trợn lên, xé toang chiếc nón, cởi chiếc áo khoác ngoài ra để lộ vạt áo trong xanh lam bó sát người, hiện ra một thanh gươm nhỏ giắt trên vạt áo ở bên trái.

Gã từ từ xoay người một vòng, thần sắc hết sức hung ác.

Những người thôn dân có mặt ở đó vừa nhìn thấy gã đằng đằng sát khí hoảng sợ nhao nhao chuồn đi hết cả.

Thần sắc của Ngọc Kỳ vẫn lạnh tanh, chàng nói :

- Các hạ thật là uy phong, chẳng trách nào có người kết bè đảng phái, té ra là để hù dọa những người lương thiện!

Giọng nói của chàng nghe hết sức lạnh lẽo.

Đại hán hình như cũng biết lời nói của đối phương không phải là trêu chọc, con ngựa đang chạy như bay mà vẫn giết được, chứng tỏ đối phương thân thủ bất phàm. Gã đi đến bên cạnh con ngựa chết. Choang một tiếng gã vung thanh đao nghiêng rằng nói :

- Tiểu tử! Nạp mạng đi, ngươi phải đền cho ta con ngựa quý này.

Ngọc Kỳ vẫn cười nhạt, nhìn gã thấy đầu bị thương chảy máu bèn nói khích gã rằng :

- Ngài là môn hạ của vị cao nhân nào vậy?

- Thái gia là Thanh Tự đàn Hương chủ của Vô Vi bang.

- Ngài sử dụng đao đã mấy năm rồi?

- Hừ! Thái gia chơi đao khi người còn chưa ra đời.

Ngọc Kỳ mỉa mai cười :

- Có thể giết gà được không?

- Tiểu tử! Ngươi nhất định phải chết. - Đại hán tức tốc bước đến gần. Cây Quỷ Đầu đao trong tay từ từ giơ lên vung tới.

Trên khuôn mặt của Ngọc Kỳ đột ngột hiện lên sát khí nói :

- Các hạ, nếu vẫn không tỉnh ngộ nhận sai lầm của mình mà lại múa đao hành hung tại hạ. Hừ! Thì ngài phải chuẩn bị chết.

Gã đại hán dùng tay trái sờ lên miệng, lúc này máu đã đông lại thành một cục, giọng giận dữ cất lên :

- Tiểu tử! Ngươi mới là người phải chuẩn bị chết, không chết không được.

Ngọc Kỳ hừ lên một tiếng lạnh lùng nói :

- Diêm Vương đã định canh ba chết, quỷ sứ không chờ đến canh năm. Lúc nhát đao của ngài chém xuống là lúc mà ngài phải mất mạng. Ngài vẫn còn thời gian suy nghĩ.

Gã hừ lên một tiếng để trả lời, đồng thời một tiếng quát giận dữ vang lên, đôi tay cầm chặt đốc đao tung mình về phía trước thật nhanh, đánh ra một chiêu Thanh Long Nhập Hải.

Ngọc Kỳ vừa nhìn thấy chiêu này, cơn giận dữ đã bớt xuống một nửa, chàng quả thật không muốn giết kẻ dưới tay.

Đao vừa vung tới, hồ chưởng tung ra thật nhanh đã khệp chặt lấy sống đao, chàng cười lạnh lùng nói :

- Không phải ta làm khổ ngươi, lão huynh, nói huynh có giết gà được không chưa đã là oan uổng, thu đao lại đi, tha cho lão huynh đó.

Gã đại hán nghiêng chặt rằng, dường như giống con chuồn chuồn đậu trên cây bằng sắt, lão dùng hết sức mình cũng chẳng làm cây đao rung động đến một ly. Gã cảm thấy cây đao như đang bị ngọn núi đè lên, kéo, rung, quay, giãy đều không thành.

Gã đúng là xúi quẩy, để cho con đường sống mà đi không chịu lại đi vào ngõ chết, đao nhỏ ra không được, thế là một chân của gã đột ngột bay lên nhanh như cắt đá vào hạ bộ Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ không còn nương tay nữa, mũi chân vươn tới đập vào đùi phải gã đại hán. Lập tức gã đại hán bị té ngã lăn ra, với thủ pháp Bể Huyết Tuyết Kinh, chàng đã phong tỏa kinh mạch của gã.

Bỏ mặc tên đại hán hung ác, Ngọc Kỳ bước dài ra khỏi trấn bắc. Bên ngoài thị trấn có một cái cầu bắc qua sông Lạc Hà. Tuyết rơi rất lâu đã bắt đầu ngớt, trên cầu người đi lại rất ít, người nào cũng mặc áo da hoặc áo bông, khăn che kín bộ mặt, chẳng có ai nhìn rõ khuôn mặt của nhau, chỉ có Ngọc Kỳ là người duy nhất để đầu trần trụi trụi.

Có hai bóng người đang tựa vào lan can ở đầu cầu, toàn thân được phủ kín trong tấm áo da dê, mặt người nhìn những tảng băng đang trôi ở dưới sông Lạc Hà.

Ngọc Kỳ bước lên cầu, mắt nhìn hai bên sông, trong lòng nói thầm:

“Nơi đây đáng lẽ là nơi mà ta vui chơi lúc nhỏ, nhưng hôm nay ta mới có thể nhìn thấy bộ mặt thật của nó. Ai có ngờ ta lại có thể ở một nơi hoang vu đất lạ, cùng làm bạn với loài cầm thú, ngậm đắng nuốt cay hai mươi năm rồi!”

Chàng cảm khái muôn phần, xúc động không ngăn được tiếng thở dài.

Hai người đứng tựa vào lan can lúc này cùng xoay mình đi đến giữa cầu, sóng vai nhau mà đi. Cầu rộng khoảng ba trượng, hai chiếc xe song mã cũng có thể qua được, hai người này giống như không có chuyện gì cả, cứ đi ngang qua Ngọc Kỳ hơi chạm nhẹ vào ngực chàng.

Ngọc Kỳ ở thâm sơn, Song Tuyết Kỳ Nhu dùng phương pháp rèn luyện rất đặc biệt, mỗi phút mỗi giây hình như đều có sự lo lắng cho sinh mạng của mình, từ nhỏ đã nuôi dưỡng chàng có tính cảnh giác cực kỳ cao độ. Đột nhiên chàng cảm thấy hông dưới hơi có động, chàng quay mình lại.

Bóng dáng của hai người cao to kia vẫn ung dung đi thẳng về phía trước, họ đi hết sức an nhàn thanh thản.

Chàng vừa sờ vào dây đai, trong lòng hết sức kinh ngạc nơi cánh tay sờ vào tự nhiên có một cuộn giấy.

Chàng đang muốn ném cuộn giấy ấy đi, hai người ở phía trước đột nhiên quay đầu lại cười hơ hớ rồi lại quay mình đi tiếp. Cùng lúc đó Ngọc Kỳ nghe bên tai có tiếng nói vang lên rất rõ ràng :

- Giữ lấy, tiểu huynh đệ.

- Đứng lại!

Chàng quát to một tiếng.

Hai người không thèm để ý coi như không hay biết gì cả, ung dung bước đi lên con đường lớn.

Ngọc Kỳ bất giác nổi giận, tiện tay cho cuộn giấy vào trước ngực, chạy đuổi theo muốn hỏi cho ra lẽ.

Quái! Hai người đó sau lưng như có mọc thêm một con mắt, chàng đuổi theo nhanh thì họ đi nhanh, đuổi theo chậm thì họ đi chậm lại.

Chàng tức quá, rõ ràng họ có ý trêu chọc, hít một hơi dài chân khí chàng triển khai khinh công đuổi theo như tên bắn.

Hai người ở phía trước mặt cười ha hả, rồi cũng gia tăng cước bộ hướng sang An Lạc.

Khinh công của hai người đi trước nhanh như ngôi sao băng, dường như chân không hề chạm đất. Ngọc Kỳ đã dùng mười thành công lực mà họ vẫn giữ khoảng cách đến năm sáu trượng, trong lòng chàng hơi rung

động, trong giang hồ những người cao minh hơn chàng quả thật quá nhiều. Nếu không ráng sức khổ luyện thì làm sao có thể đương danh lập công trên chốn giang hồ mà báo cừu tuyết hận?

Bóng hai người đi trước quẹo về hướng bên phải, xuyên vào khu nhà trước mặt rồi không thấy hành tung đâu cả.

Ngọc Kỳ đành phải bỏ dở việc tìm kiếm, chàng không thể xông vào từng nhà tìm kiếm được đành giận dữ quay gót đi về phía đường cái, lấy cuộn giấy ra xem thử lại lần nữa, đột nhiên há hốc mồm!

Cuộn giấy là loại tuyết đào thượng hạng, một làn hương thơm xông lên dịu dịu đến mát rượi, trên mặt là hàng chữ với bút pháp hết sức thanh tú đẹp đẽ:

“Bạn chí thân của túc hạ đã rơi vào tay bọn ác, nếu muốn cứu họ ra khỏi nguy hiểm, tối nay vào canh hai, tại Bạch Mã Tự bốn phía là vườn bách sẽ gặp nhau, lúc này vì quân tử tậ lực, xin thứ lỗi vì không tiện nêu danh”.

- Hừ! Ta nào có bạn chí thân gì đâu, gặp quỷ chẳng?

Chàng tiện tay ném giấy tuyết đào ấy đi, vừa mới bước được hai bước đột nhiên quay đầu lại nói :

- Người này nhất định nhận sai người rồi. Tờ giấy đựng hương thơm, nét chữ lại thanh tú đẹp đẽ, dường như đây là từ bàn tay khuê các của một vị tiểu thư, ta không nên để tấm giấy này lọt vào tay kẻ xấu.

Chàng lại nhặt lên muốn xé nát, nhưng lại để vào trong lòng. Vừa đi vừa trầm tư suy nghĩ :

- Việc này hơi kỳ lạ đây, dù không biết chuyện gì xảy ra ta cũng đến đây quan sát thử một phen.

Chàng vừa đang suy nghĩ về khả năng sẽ gặp chuyện hiểm trở vừa đi về phía cầu. Đột nhiên trong bộ óc chàng hiện lên hai cặp mắt to đen, một là của Tây Vi, còn cặp mắt kia là của tiểu cô nương người ngồi trên lưng ngựa khoe khoang thần trí của mình. Chàng vỗ vỗ vào đầu mình mấy cái, cười một cách khổ sở, lầm rầm nói thầm trong bụng:

“Hừ! Tại sao ta lại có thể nghĩ đến đôi mắt của họ kia chứ?”

Sau khi chàng đi không lâu, mười mấy tên đại hán mặt mày hung hãn ruổi ngựa chạy đến hang An Lạc đem theo gã đại hán bị chàng bế huyệt.

Sau đó, ở phủ thành Nam Dương đâu đâu cũng xuất hiện ba bốn nhân vật, bọn họ đang sục sạo các khách điểm.

* * * * *

Hỏa Thiên nhai, đó là nơi xuất thân của vị Hoàng đế Tống triều Triệu Khuông Dã, đây là con đường phồn hoa nhất. Gần phía nam là một nhà có tên “Nam Lạc lão điểm”, đó là lữ xá danh tiếng nhất và lâu đời nhất.

Chủ quán là một gã trung niên bụng phệ, gọi là Cáp nhị gia Triệu Thâm, theo thứ tự gã xếp thứ hai, gặp ai lão cũng thường cười ha hả vì vậy mà người ta gọi Cáp nhị gia, tên thật của gã dần dần cũng rơi vào quên lãng.

Ngọc Kỳ đến Nam Lạc lão điểm.

Ngọc Kỳ đã ngụ ở một căn phòng trong lão điểm, chàng đang ngồi luyện công. Bỗng cóc cóc cóc cửa phòng vang lên tiếng gõ, âm thanh có vẻ nhẹ nhàng.

Ngọc Kỳ đã luyện công xong, xỏ đôi giày vào chân, nói :

- Chưa nghe gọi thì đừng quấy rầy.

Ngoài cửa có tiếng đáp :

- Quan khách, nước trà đã đến rồi đây.

Ngọc Kỳ ngơ ngác, tự nhủ thầm: “Ai cần nước trà đâu”. Nhưng chàng vẫn ra mở cửa.

Ngoài cửa là một gã hầu bàn tuổi trung niên, người ốm cao, đang bưng một cái mâm sơn son trên để một bình trà bằng sứ Thanh Hoa, hai chung trà tỏa ra mùi hương thanh khiết, trà rất ngon.

- Ai kêu người đem trà đến đây?

Ngọc Kỳ hỏi một cách không vui, đây không phải là chàng khó tính nhưng khi đang luyện khí hành công không được cho người khác quấy rầy. Vì vậy, khi chàng ở trọ ở đây tất đã dặn dò tên phục vụ không nghe gọi thì tuyệt không được tùy ý đến quấy nhiễu.

Tên hầu bàn, trên mặt hiện ra nét ngơ ngác nói :

- Ô! Không phải là khách quan vừa mới dặn đem trà đến sao?

- Tuyệt đối không có chuyện này.

- Há! Có lẽ là kẻ hèn mọn này đã nhầm phòng rồi.

Tên phục vụ luôn miệng xin lỗi, kèm theo nụ cười rồi bưng khay trà thoái lui.

Dưới hành lang đối diện, có một tên thấp người mình mặc chiếc áo da, liếc nhìn về phía ấy, một cái rồi bước ra khỏi nội sảnh.

- Tiểu nhị, hãy chuẩn bị trà cho ta.

Chợt động tâm cơ, Ngọc Kỳ hướng về phía bóng dáng tên hầu bàn kêu lên.

- Vâng, thưa quan khách.

Tên hầu bàn quay lại đáp rồi đi ngay.

Không lâu, vẫn là tên cao ốm khi nãy đem trà đến, y vừa đặt bình trà và ly trà để trên bàn, vừa thuận mồm hỏi :

- Khẩu âm của quan khách giống như người của bốn phủ, có phải là từ Long Môn trấn đến không?

Ngọc Kỳ ngơ ngác, nhưng vẫn thành thực mà nói rằng :

- Suy nghĩ của người thật linh hoạt, đoán đúng rồi.

- Quá khen, quá khen, tiểu nhân đoán lời nói và quan sát sắc mặt đoán liệu mà thôi, quan khách có gì cần dặn nữa không?

- Khi có việc sẽ gọi ngay.

Tên hầu bàn mỉm cười rồi tháo lui, thuận tay đóng cửa lại.

Trà tỏa ra một mùi thơm dịu dàng, chàng tiện tay nhắc lên, ngửi ngửi, đột nhiên chàng hừ lên một tiếng để ly trà xuống.

Sau khi chàng uống Vạn Đới Huyền Sâm thì đối với độc vật vô cùng mẫn cảm, dưới sự đào luyện của Song Tuyệt Kỳ Nhu sự hiểu biết của chàng đối với chất độc cũng rất uyên bác, dù cho thuốc độc không sắc không mùi chàng vẫn phát giác ra ngay. Vạn Đới Huyền Sâm bản thân chính là vật thánh trong sự giải độc, vì hiểu điều đó chàng mới dám công nhiên cùng Độc Vô Thường quyết chiến.

Chàng đem trà đổ xuống dưới góc giường, rồi mới giả vờ ngã ra ở trên bàn, lấy tai thay mắt, yên lặng chờ đợi.

Một lát sau, từ phía ngoài cửa vang lên tiếng bước chân nặng nề. Cốc cốc cốc tiếng gõ cửa vang lên.

Trong chốc lát, cửa phòng mở ra không một tiếng động, cái đầu của tên hầu bàn khi nãy thò vào trong phòng, nhìn xem tình trạng ở trong phòng rồi lớn tiếng kêu :

- Quan khách, quan khách...

Gã bước hẳn vào trong, nhìn kỹ trong ly không còn một giọt, giơ tay đẩy vào mình Ngọc Kỳ một cái, mới bước nhanh ra khỏi phòng.

Tiếng người và tiếng bước chân bắt đầu vang lên dưới hành lang, bốn năm gã đại hán xuất hiện ngoài cửa.

Có một vị đại hán đầu beo lướt vào trong phòng, nhìn Ngọc Kỳ một chốc, đôi tay chống nạnh nói với những người ở phía ngoài :

- Khả năng có lẽ là tên này, dù đúng hay không trước tiên phải bắt đem về Hương đường, thà rằng giết sai một trăm mạng còn hơn bỏ sót, đem đi đi!

- Làm cái gì đó?

Ở phía ngoài phòng vang lên một tiếng hét, tiếng người đó sang sảng chứng tỏ là một cao thủ nội gia.

Những tên đại hán trong phòng và ở phía ngoài, tất cả đều ngơ ngác.

Tiếng nói vừa dứt, phía trái phòng xuất hiện một chàng thư sinh mặc áo lông cáo, mi thanh mục tú, đôi mắt cực kỳ sắc bén, hàm răng trắng môi đỏ như son, khuôn mặt tròn sáng, vóc người hơi cao. Ngay lúc đó phía ngoài phòng xuất hiện bóng dáng của Cáp nhị gia, lão dùng tay ngăn chàng thư sinh lại, nói :

- Ha ha, công tử gia, xin bắt tất phải để ý chuyện này, tốt nhất là đi ra ngoài bảo trọng lấy thân, đừng nhiều lời thị phi...

Thư sinh phất tay áo một cái, cắt ngang lời nói của của gã với giọng nói pha chút giận dữ :

- Im ngay! Chuyện thiên hạ thì người thiên hạ phải làm. Quý điểm cũng được coi là người buôn bán ngay thẳng, các người tại sao lại dám đi theo con đường hắc điểm? Viên quan cai quản phủ Hà Nam này đều là những tên vô dụng hay sao? Thật chẳng biết chút gì về luật pháp!

Gã đại hán ở trong phòng nhanh chân bước tới quát lớn :

- Gã một sách kia! Người sửa cái gì đó?

Đôi lông mày của vị thư sinh vừa nhướng lên một cái, bóp một âm thanh giòn giã vang lên, vị thư sinh dùng thủ pháp thật nhanh tát vào mặt gã đại hán một cái nên thân.

Có lẽ cái tát này không nhẹ chút nào, gã đại hán rên lên một tiếng, té nhào xuống khung cửa, miệng đầy máu tươi chảy ra, hấn ở dưới khung cửa mà rên rỉ.

- Đem hán về Hương đường, phải giết hán! - Người trong bọn lên tiếng.

- Khoan đã! - Cáp nhị gia đưa tay ngăn bọn họ lại, nói với chàng thư sinh mặt đang trầm xuống - Tiểu huynh đệ, một chưởng của tiểu huynh đệ thật là ngoài ý muốn của tại hạ, quả là chân nhân không lộ tướng bao giờ, tại hạ nhầm rồi. Ha ha, ha ha, xin hỏi tôn tính đại danh của tiểu huynh đệ?

- Tiểu sinh họ Dương, tên Cao. - Thư sinh đáp với vẻ ngoan cường - Hiện ở Sơn Tây, Ngũ Đài sơn, Dương gia bảo.

“Dương gia bảo!”

Cáp nhị gia và toàn bộ những tên đại hán mặt mày lập tức biến sắc, kinh hoàng thối lui.

- Nhị gia còn hỏi gì nữa không? - Giọng nói của Dương Cao lạnh như tiền.

- Công tử gia được người ta gọi là...? - Cáp nhị gia vội hỏi.

- Bạn bè giang hồ yêu thương nên gọi ta là Thần Kiếm thư sinh Dương đại công tử, nhưng Dương mỗ cảm thấy xấu hổ không dám nhận, có lẽ chỉ dám nhận thư sinh hai chữ thôi.

Cáp nhị gia thở ra một làn hơi lạnh ngắt, mặt xám như sắp chết. Mười năm nay, trong giang hồ xuất hiện một số thiếu niên nam nữ công lực cực cao, tên tuổi của họ rung động giang hồ, vị Thần Kiếm thư sinh này tự xưng là Ngũ Đài sơn Dương gia bảo võ nghệ siêu quần. Thần Kiếm thư sinh ngang dọc giang hồ mười năm rồi, vừa chính vừa tà, vừa nghĩa hiệp cũng có lúc ma quỷ đã vậy y lại còn hỷ nộ bất thường, đụng đến y chỉ tổ mang họa vào thân.

Cáp nhị gia vừa nghe nói y là Thần Kiếm Dương Cao giật nảy mình, vội vàng quát tháo bọn thuộc hạ lui ra, vòng tay chào nói :

- Tại hạ có mắt mà không biết núi Thái Sơn, công tử gia đã lạc điểm nửa ngày, bốn điểm có điều tùy tiện vô lễ, xin tha thứ cho tại hạ cái tội không cung kính này.

Thần Kiếm thư sinh cười nhạt một cái, gật đầu đáp lễ, nói :

- Đâu dám, đâu dám; trên má của tại hạ chưa khắc chữ huênh hoang khoác lác, không dám nói tới tùy tiện vô lễ. Xin hỏi Cáp huynh câu chuyện trong phòng này, không biết có thể dám cho tại hạ biết không?

- Công tử gia hạ vấn thì há dám che giấu. Nguyên nhân trước đây mấy ngày có hai vị nam nữ ở Nam Quan đã đánh đệ tử ở trong bang, hôm qua chúng đã rời khỏi Long Môn. Lại nghe nói có một tên xưng là môn hạ của Ngọc Tiêu Khách, hắn đã đánh một đệ tử trên đường trở về bốn bang, hắn đã dùng thủ pháp điểm huyết đặc biệt kỳ lạ làm cho huynh đệ đó phải trở thành phế nhân. Cũng may là vị huynh đệ đó nhớ được gương mặt của y, vị khách trong phòng này lại có tướng mạo giống vị huynh đệ đó diễn tả, vì vậy cho nên...

Thần Kiếm thư sinh đột nhiên hừ lên một tiếng, nói xen vào :

- Cáp lão huynh có phải người của Vô Vi bang?

- Tại... tại... tại hạ...

Dương Cao gần giọng :

- Không cần tại hạ tại hạ, đúng không?

- Đúng. Tại hạ còn là Thanh Tự đàn hạ...

Dương Cao cất giọng vẻ giễu cợt :

- Ô! Cáp lão huynh còn là anh hùng đệ nhất đàn.

- Công tử gia quá lời.

Dương Cao nghiêm giọng nói :

- Tại hạ có lời thỉnh cầu này quá cao, không biết Cáp huynh có thể đoái hoài tới không?

- Xin công tử gia cứ nói, Cáp mỗ với khả năng cho phép!

- Đâu có đâu có, Cáp huynh nhất định làm được.

- Tại hạ xin rửa tai nghe.

Thần Kiếm Dương Cao nhìn vào trong phòng một lát, rồi cười nhạt nói :

- Vị huynh đệ trong phòng kia còn là hảo hữu của tại hạ, đã gây tội với quý bang, tại hạ xin bồi thường cho quý Bang, xin gửi lời đến quý Đàn chủ, sau này có ngày rảnh rồi Dương mỗ nhất định sẽ đến quý Đàn bái tạ.

- Những chuyện nhỏ nhặt này há làm nhọc lòng công tử? - Cáp nhị gia cười nói.

Thần Kiếm đi vào trong phòng nói :

- Dương mỗ thật lòng cảm kích, xin lấy cho thuốc giải.

Cáp nhị gia hô lớn :

- Người đâu? Lấy thuốc giải.

Một tên đại hán bước đến tay cầm ly nước trong, đổ bao thuốc tẩm vào trong khăn, đỡ Ngọc Kỳ dậy rồi lau mặt cho chàng.

Trong đám người đang bận rộn, Thần Kiếm Dương Cao như chẳng có chuyện gì, giơ tay vỗ vỗ vào liếp vách. Ở đó, nơi khe vách hình như có khe hở.

Hai tên đại hán đỡ Ngọc Kỳ dậy, dùng chiếc khăn lau đi lau lại trên mặt chàng, một làn hương thơm dịu dịu tỏa ra chàng cảm thấy hết sức sáng khoái.

Thần Kiếm Dương Cao ở một bên, đôi mắt dõi theo chiếc khăn mặt đang di chuyển trên mặt chàng, thần sắc trên khuôn mặt y dần ra, hết sức mãn nguyện.

Ngọc Kỳ âm thầm vận công hộ thân, nếu gã đại hán có một hành động dị biệt nào chàng sẽ động thủ để chế ngự hắn, nhưng hai tên đại hán tuy nhiên không hề có ý định đó.

Chàng cũng hơi thắc mắc là tại sao chúng lại dùng dầu để giải độc cho chàng, nhưng thắc mắc để đó chứ không dám hỏi.

Đối với người tự xưng là Thần Kiếm thư sinh trong lòng chàng âm thầm cảm kích bụng dạ chân thực nhiệt thành của y, chàng muốn làm thân với y.

Gã đại hán đã lau xong mặt, lui ra khỏi phòng, Cáp nhĩ gia nói :

- Công tử không biết có còn dặn dò thêm không? Tạ hạ xin cáo lui, tối nay ở Tây Hoa sảnh, có trịnh trọng chuẩn bị rượu nhậu để chịu lỗi với hai vị, rất hân hạnh được đón tiếp.
- Đa tạ thịnh tình của Đàn chủ, không dám quấy rầy, Dương mỗ vốn tính cô quạnh không thích đông người, xin được lượng thứ.
- Đại giá đã không muốn nơi tửu lộ, tại hạ không dám mời thêm nữa, xin cáo lui.

Thần Kiếm thư sinh phát tay một cái, thần sắc vẫn lãnh nhiên. Cáp nhĩ gia khom lưng cúi chào rồi thoái lui, dẫn bọn đại hán đang hoảng hốt sợ hãi lui ra.

Ngọc Kỳ mở to hai mắt, chàng vẫn là người tính tình ngay thẳng bộc trực, không thích cố tình làm vể, đồng thời thần sắc lại không giả vờ như mới tỉnh giấc từ trong giấc mơ, chàng từ từ ngồi lại ngay ngắn, nhìn thấy Thần Kiếm Dương Cao đang cười nhìn chàng hết sức chăm chú, chàng cũng vừa cười đứng dậy :

- Tại hạ họ Dương, thảo tự Ngọc Kỳ, cùng huynh đài xưa nay không quen biết, không biết quang lâm nội thất này có gì chỉ giáo?

Thần Kiếm thư sinh cười lật một cái, ngồi dựa vào chiếc ghế ở một bên, nói ;

- Đệ cùng huynh đài năm trăm trước cùng một nhà, đều họ Dương. Thật là may, đệ ở phía bên trái phòng, vừa rồi ngẫu nhiên đi ngang qua đây nhìn thấy phòng cửa mở chỉ một nửa, huynh đài dường như đang hôn mê ở trên ghế, tiết trời đang lạnh lẽo giá buốt thế này mà lại nằm dựa trên ghế rất dễ bị cảm lạnh cho nên tự ý bước vào, muốn mạo muội đánh thức huynh đài thì huynh đài cũng vừa vận thức giấc, xin huynh đài tha thứ cái tội tự tiện này.
- Ngọc Kỳ là người trung hậu, đối với người trung hậu cũng có cảm tình, chàng cho rằng Thần Kiếm thư sinh có một tấm lòng trung hậu, giúp Cáp nhĩ gia thoát được cái tội thuốc mê. Chàng nói :
- Dương huynh lộ khí anh hào, nếu như đôi mắt của đệ không hoa, Dương huynh nhất định là cao thủ nội gia xuất quần trong võ lâm.
- Huynh đài quả nhiên mục quang như ánh đuốc, nhưng tiếc là sự thật phải làm huynh đài thất vọng, đệ luyện công hơn mười năm nay rồi, hoàn toàn không phải là cao thủ gì, ngao du bốn bể kết giao với anh hùng hào kiệt, được bạn bè thương tưởng gọi đệ là Thần Kiếm thư sinh, đệ thực xấu hổ đến toát cả mồ hôi.
- Thịnh danh thủ hạ vô hư sĩ, huynh đài hà tất quá khiêm nhường.

Dương Cao hình như có điều đắc ý, cười nói :

- Lão đệ có tài ăn nói, ngu huynh cam bái hạ phong, năm nay ngu huynh ba mươi tám tuổi so với lão đệ chắc là lớn hơn, vậy gọi đệ một tiếng là lão đệ, không trách huynh chứ?
- Tiểu đệ nào dám leo cao.
- Dương Cao nhìn chàng dò xét hỏi :
- Lão đệ được bao nhiêu xuân xanh rồi?
- Tiểu đệ vừa mới hai mươi hai tuổi, nhỏ hơn đại ca nhiều.

- Hai mươi hai tuổi, nhìn vẫn còn trẻ lắm!

Giọng nói của Dương Cao hơi vút lên dường như trong lòng rất khoan khoái.

Dương Cao nhìn chàng rồi đột ngột hỏi :

- Nghe khẩu âm của lão đệ hình như là người bản phủ, thế thì bây giờ ở đâu? Còn phụ mẫu thế nào, vẫn mạnh khỏe an khang chứ?

Ngọc Kỳ luôn chuẩn bị trả lời về thân thế của mình, khi bị chất vấn chàng liền nói ngay không một chút suy nghĩ :

- Mười lăm năm trước, gia phụ ở An Lạc Oa làm công cho người ta mà không nuôi nổi gia đình liền dời nhà về phía sau núi Bắc Thanh cày ruộng, tiểu đệ bỏ nhà ra đi từ dạo ấy, lưu lạc lang thang ở Khai Phong học được một số võ nghệ phòng thân. Bây giờ muốn trở về thăm nhà một lần thì không biết gia phụ đang ở đâu. Ôi! Mười lăm năm quả thật cũng quá dài!

- Lão đệ, đừng ỉu xiu như vậy, thế sự tang thương, chỉ còn duy nhất là gửi mạng cho trời. Xin hỏi đệ từ đây về sau đệ có dự tính gì không?

- Dự tính? Ha ha! Đúng như đại ca nói gửi mạng cho trời, từ nay về sau phiêu bạt giang hồ, có lẽ có thể gặp được gia phụ.

- Ô! Phiêu bạt giang hồ! Rốt cuộc không phải là biện pháp giải quyết, đệ nên tìm một người bạn thân thiết ở tạm một thời gian. Đệ tuổi tác không còn nhỏ nữa, yên bề gia thất đi là vừa. Dương gia là đại tộc ở phủ Hà Nam, gia nghiệp giàu có một phương, lão đệ sao không đến nương nhờ thân tộc ở Long Môn?

Chàng là người thông minh đỉnh ngộ, suy nghĩ về tư cách của Thần Kiếm Dương Cao, lần đầu tiên bắt đầu nghi ngờ. Dương gia ở Long Môn hai mươi năm nay biệt vô âm tín, ngôi nhà lạnh lẽo thê lương, đây là chuyện mà thiên hạ võ lâm ai cũng biết. Danh hiệu của Thần Kiếm Dương Cao, trong giọng điệu của Cáp nhệ gia khi này đủ biết y là nhân vật tuyệt luân, nếu không sao lại dám nhiều sự đối với người trong Vô Vi bang? Còn về chuyện của Long Môn Dương gia y tại sao lại không biết? Lúc này tại sao lại nhắc đến, không biết là có ý gì?

Những điều đang nghĩ trong đầu, giống như một ánh chớp xẹt qua tự nhiên động tâm mà cảnh giác thẳm. Trong lúc suy nghĩ, thần sắc của chàng vẫn mảy may không thay đổi, công lao này là do Song Tuyệt Kỳ Nhu tâm huyết hai mươi năm trời, dạy cho chàng dù vui buồn cũng không được lộ ra ngoài, lập tức chàng trả lời như chẳng có biết gì về chuyện ấy :

- Long Môn Dương gia và An Lạc Oa Dương gia của đệ hai bên không hề có quan hệ họ hàng với nhau, giống như là với đại ca vậy, tuy cùng là họ Dương nhưng không thể nói là cùng tông phả được, phi thân phi cố làm sao có thể ra bộ dạng đáng thương để mong người ta thương xót?

Dương Cao khẽ thở dài :

- Lẽ nào lại như thế, từ đây về sau đệ sẽ phiêu bạt giang hồ để sống chứ gì?

- Đúng là như vậy, mười lăm năm nay tiểu đệ có tích góp một chút nên cũng đủ để phiêu bạt giang hồ, có lẽ hai mươi năm sau đệ mới không làm như thế nữa, lúc đó biết đâu đệ sẽ xuống tóc quy y.

Thần Kiếm Dương Cao nói cắt ngang :

- Gia cư của ngu huynh ở Sơn Tây cũng có ít ruộng đất.

- Tiểu đệ cảm tạ thịnh ý của đại ca, mà tiểu đệ cũng không phải là người thích hợp với công việc ấy đâu.

Thần Kiếm Dương Cao trong lòng cũng hơi khâm phục sự phản ứng nhanh nhạy của Ngọc Kỳ, liền cười nhạt mà nói :

- Lão đệ nghĩ sai rồi, ngu huynh nào có ý ấy, mà là muốn cùng kết bạn với lão đệ ngang dọc giang hồ, trọng nghĩa hành hiệp, giết bạo trừ tà, không biết ý kiến của hiền đệ như thế nào?

Ngọc Kỳ cười nói :

- Tiểu đệ cô thân một mình, như vậy thật là hợp ý của tiểu đệ, nếu đại ca không chê tiểu đệ là đồ thừa.

Thần Kiếm Dương Cao cười lớn cắt lời nói :

- Hiền đệ nói như vậy hà tất quá khiêm nhường. Hai ta hãy đi đến Nhi lâu hoa sảnh, ngày hôm nay là ngày hạnh ngộ, nâng ly chúc mừng nhau.

- Tốt! Nhưng phải để cho đệ làm chủ huynh làm khách mới được.

- Hừ! Để ý chi chuyện ấy.

Hai người cười rồi đi ra khỏi phòng.

Sau khi hai người đi được không lâu, có hai gã đại hán vào trong phòng, lục lọi cái túi của Ngọc Kỳ thật cẩn thận cố không để lại dấu vết.

Trong cái túi đó, có hơn một trăm miếng vàng lá, một hộp trân châu và một hộp ngọc bích cùng mã não, còn có hai ba trăm lượng bạc vụn, ngoài ra toàn là những quần áo coi chẳng giống ai, cũng không có binh đao ám khí.

Thật ra trên mình của Ngọc Kỳ đang đeo di vật của Tổ mẫu, đó là một sợi dây chuyền, chính giữa treo hạt ngọc như ý trên khắc bốn chữ “Kiết tường như ý”, phía sau có khắc một cái đầu sư tử. Đây là vật kỷ niệm của tổ mẫu và tổ phụ. Chàng đã đem vật gia truyền chi bảo này đeo ở dưới cổ, không phút nào rời.

Hai gã đại hán đem tất cả để lại chỗ cũ, nhìn nhau cười rồi đi thẳng ra khỏi phòng.

Trên nhi lâu hoa sảnh, hai người gọi rượu thịt ăn uống say sưa. Thần Kiếm Dương Cao nâng ly ép chàng uống rượu suốt.

Song Tuyết Kỳ Nhu là người có tài ngâm thơ và uống rượu, nên người ta mới gọi là Song tuyết, ở nơi thâm sơn gần hai mươi năm, lão uống những thứ rượu mạnh nhất của người Mông Cổ, Ngọc Kỳ theo đó tửu lượng cũng rất cao. Tuy chưa đến mức “ngàn ly chưa say” nhưng uống một trăm ly không say thì cũng chẳng có gì là khó khăn cả.

Hai người uống thứ rượu tên là Cao lương thiêu, cũng gọi là Thiêu Dao tử, lúc đầu Thần Kiếm gọi liền một lúc ba bình rượu. Ngọc Kỳ đáp lễ cũng gọi lại ba bình.

Hai người chén tác chén thù. Sau cùng Thần Kiếm Dương Cao cam bái hạ phong, phải đối chén mà dùng ly uống.

Hai người vừa uống xong một bình thì Thần Kiếm Dương Cao kêu khổ thầm, y cảm thấy Ngọc Kỳ ở trước mắt dường như đã biến thành hai ba người, gian phòng dường như bắt đầu chao đảo, những thứ ở trong bụng cứ nhảy lên rồi lộn nhào.

Nhưng y vẫn còn nhìn được rõ, khuôn mặt của Ngọc Kỳ vẫn yên tĩnh tươi cười, tỏ vẻ rất thư thái.

Y vốn định cho Ngọc Kỳ uống say, mà ngược lại y nằm xuống trước tiên.

Trong Nam Lạc lão điểm đồ ăn thức uống đều rất ngon, vì vậy mà lữ điểm ở Quan Đông được khen hết lời. Bốn tòa hoa sảnh, một tòa có hai lầu, trong những ngày tháng mà du khách tới đông, thường xuyên không còn chỗ để ngồi, nhưng bây giờ là mùa đông rét đậm nên thực khách chỉ còn lèo tèo vài người.

Có hai người sát bên cửa sổ, mặt nhìn ra ngoài, họ vừa uống rượu vừa nói chuyện rất khê ra chiều đắc ý lắm.

Ở phía bên phải của tòa sảnh có hai người đang ngồi, dáng dấp không bình thường. Một người mái tóc bạc phơ, nhưng cái đầu giống như cái tổ quạ. Quái lạ! Lão lại bị mù. Minh mặc chiếc áo bông mấy năm không giặt, bụi bẩn đóng lên trông phát khiếp, hàm răng thì ngược lại rất ngay ngắn chưa rụng cái nào, nhưng đáng tiếc lại vừa vàng vừa đen trông thấy ghê, tay trái đang cầm cây gậy màu vàng dài năm thước, ấn lên những vân mây, đúng là bằng ngọc rồi.

Bên phải của lão mù cũng là một tên tiểu quái vật lồi thối lếch thếch, khoảng trên dưới hai mươi tuổi, một đầu tóc đen dợn sóng, mắt to mũi thẳng miệng vuông, răng trắng như ngọc, đáng tiếc là khuôn mặt quá bẩn, nhìn không rõ thần sắc của y. Giả sử nếu bộ mặt của y được tẩy gọi sạch sẽ nhất định sẽ là một chàng

traí thanh tú. Trên mình mặc chiếc áo bông đã rách, trong tay cầm một chiếc gậy màu vàng nhỏ, đó là loại cây trúc vàng mọc ở Giang Nam, thân đặc và nặng, dùng nó để đánh chó thì không có gì bằng.

Món ăn của hai người vô cùng đơn giản, nhưng lại đầy đủ chất bổ, một đĩa thịt quay, một đĩa thịt bò, một con gà mập luộc chín, năm hũ rượu Phần Sơn Tây.

Hai tên quái vật dùng tay để ăn, tay dơ đến phát khiếp nhưng họ lại ăn hết sức say sưa.

Đột nhiên tên tiểu quái vật đó la nhỏ :

- Lão mù à, chúng ta đã ăn uống no say rồi, đến phủ Hà Nam tiểu hóa tử này tuyệt đối sẽ không đi nữa, lão đi đường của lão, ta đi đường của ta. Lão lừa ta quá lắm rồi, nếu hôm nay lão giải huyết đạo cho tiểu tử ta thì sau này gặp lại còn cười với nhau, nếu không sau này gặp mặt, tiểu hóa tử mà không đánh lão như con chó thì tiểu hóa tử sẽ không là họ Bành nữa.

Lão già mù hừ lên một tiếng, cầm cái đùi gà lên nhai nhồm nhoàm một lát rồi nói :

- Ta đã đến Khai Phong thì người ráng cùng ta thẳng đến Dương Quan, nếu người không còn muốn mang họ Bành nữa thì đổi luôn đi, theo họ Thôi của lão cũng được.

- Hừ! Lão đừng nằm mơ giấc mơ xuân thu của lão, tiểu hóa tử này nói không đi là không đi.

- Người không đi không được. - Lão mù lại nhai một miếng thịt mỡ cho vào miệng, uống hơn nửa bình vào bụng.

- Ta sẽ không đi với người ở đường xuống Hoàng Tuyền. - Tiểu hóa tử kiên quyết nói.

- Trong đôi mắt của lão mù này không có sự phân chia của Dương Quan và Hoàng Tuyền...

Tiểu hóa tử cắt ngang :

- Hừ! Nghĩ năm đó lão đã làm một chuyện xấu xa, ai ai cũng muốn chấm dứt mạng sống của lão. Phủ Khai Phong có làm cho lão đứt đầu thầy phối cung chẳng sai, quả ứng quả báo, tiểu hóa tử lại không muốn bị tai ương, không muốn cùng lão phối thầy, càng không muốn mình vô tội mà người ta ném xuống biển.

Lão mù đập tay xuống bàn, mắng rằng :

- Người mà còn rắc rối nữa, ta điểm huyết cam của người.

- Lão mù, lão nói có lý do không đó hở? Từ Giang Nam lão bảo nhất định sang Hà Nam sẽ thả tiểu tử. Thật là hay, lão lại nuốt lời, bắt tiểu tử phải đến phủ Khai Phong, lão có thấy xong chưa?

- Rồi phủ Khai Phong lão mới giải huyết cho người.

Lão mù ung dung nói, một miếng thịt bò to tướng lại được dứt vào miệng.

Ngọc Kỳ một mặt lưu tâm lời đối thoại của hai người, nghĩ không ra đầu mối. Thần Kiếm Dương Cao chưa say đến mức phải ngã xuống đất, y đột nhiên xuống giọng nói với Ngọc Kỳ :

- Huynh đệ biết lão mù ấy là ai không?

- Đại ca, tiểu đệ kiến thức nông cạn, không biết gì hết.

Đôi mắt của Thần Kiếm Dương Cao nhìn chăm chú như chết vào đôi mắt của chàng, dường như muốn bắt lấy sự thay đổi trong thần sắc của chàng, rồi từ từ nói :

- Lão là Thiên Mang Tẩu Thôi Trân, tên tuổi của lão rung động cả võ lâm.

- Thật không? Lão hành sự ra sao? - Chàng bình tĩnh hỏi.

- Hừ! Ai mà không biết lão là một tên hung ma hắc đạo không từ bất cứ việc xấu xa nào.

- Một người mù làm nên chuyện gì? Đại ca nói có hơi quá đáng chăng?

- Ha ha! Lão chỉ làm ra vẻ mù thôi, để lừa người đấy! Trước đây lão đã từng là một trong ba anh hùng của thế gian làm bá chủ hắc đạo, và là thủ hạ của Vô Tình Kiếm Ất Thanh, không biết đã làm bao chuyện tàn

nhấn rồi. Nghe nói hai mươi năm trước độc kế tiêu diệt anh hùng bạch đạo ở Giang Tây, Hồi Long lĩnh là do lão bày ra cả.

Trong lòng của Ngọc Kỳ rung động nhưng vẫn giữ được bình tĩnh. Năm đó quần hùng kịch chiến ở Hồi Long lĩnh, số người tham gia của hai phái không biết là bao nhiêu. Sau khi chàng được Song Tuyệt Kỳ Nhu chỉ rằng, chỉ tìm một người tên Ất Thanh quyết đấu sinh tử một trận quang minh chính đại, còn đối với người khác nhất loạt không muốn hỏi tới. Tuy nhiên điều đó hơi trái với lời di ngôn của tổ phụ chàng. Vừa rồi nghe Thần Kiếm Dương Cao nói, trong lòng chàng hơi nổi sóng nhưng vẫn ung dung nâng ly uống cạn một hơi, nói :

- Đối với biến cố vô lâm, tiểu đệ may mắn không biết chút gì và cũng không muốn nghe. Đại ca, ít thấy người nào mới gặp mặt lần đầu mà đã rất hợp ý nhau, tiểu đệ xin chúc đại ca một ly nữa, cạn!

Chàng nâng ly vững vàng uống cạn một hơi, rồi lại rót một ly trao cho Dương Cao.

Dương Cao kêu dài một hơi, dường như đó là hơi thất vọng, gã nâng ly lên đổ rượu vào trong yết hầu, nói lẩm bẩm một mình :

- Ta... ta đang lãng phí thời gian.

Thế là gã ngã phục trên bàn.

- Đại ca, đại ca có lẽ say rồi?

Ngọc Kỳ đẩy cái ghế ra, nâng y dậy. Dương Cao cũng chưa mất hết cảm giác, cũng may là chưa bị ói. Ngọc Kỳ bèn đỡ Dương Cao đi xuống lầu. Hai người ngồi sát bên cửa sổ lúc này cũng đang xuống lầu.

Ngọc Kỳ kêu tên phục vụ lại, đem Dương Cao về phòng, trong phòng ngoài thanh kiếm dài rực rỡ màu cổ để bên cạnh chiếc gối thì không còn gì nữa.

Chàng trở về căn phòng của mình, ngồi xuống suy nghĩ lại tất cả những chuyện xảy ra vào ban sáng, tuy chàng bị ngấm ba phần rượu nhưng lại làm cho chàng suy nghĩ càng thêm minh mẫn.

Từng chút một, chàng cảm thấy một số cử chỉ của Thần Kiếm Dương Cao rất khả nghi, chàng cười thầm một mình, dường như đã có quyết định cho mình. Chàng cảm thấy hơi say, muốn nghỉ trên giường để dưỡng tâm thần. Trời rét thế này mà trong phòng không có lò sưởi, chàng vẫn cởi áo ra để ngủ thì có một cuộn giấy từ trong người rơi ra.

- Ôi! Tại sao ta lại sơ ý đến như vậy? Để cho người ta nhét cuộn giấy vào trong người mà không biết, như vậy có nguy hiểm không?!

Chàng nhặt tờ giấy lên rồi mở ra. Vẫn là tờ giấy tuyết đào, cũng là hương thơm của cỏ chi lan, cũng là một nét chữ ấy trên có viết :

“Quân tử đang hãm mình trong vòng nguy hiểm, phải hết sức đề phòng!”

“Lại là nàng”. Trong lòng chàng kêu lên.

Nhìn giọng điệu trên trang giấy, dường như người này rất quan tâm đến chàng, quan tâm đến từng đường đi nước bước.

Chàng hơi lo sợ, trong lòng đoán thầm: “Người này dường như thường xuyên đi theo ta, tại sao ta lại chẳng mảy may biết gì cả. Nàng là ai? Nàng nói là trong vòng nguy hiểm là chỉ Vô Vi bang chăng?”

Nghĩ tới Vô Vi bang chàng lãnh nhiên cười. Đối với bang này chàng đã sinh ra bao nhiêu là ác cảm, chàng quyết định có cơ hội là tìm cho ra lẽ. Lòng suy nghĩ mênh mang chàng lên giường nằm nghỉ, ngoài cửa đột nhiên vang lên nhiều tiếng bước chân đi rất nhẹ. Sau đó ở phòng bên, giọng nói đầu tiên trong trẻo cất lên;

- Tại hạ phụng mệnh Đàn chủ có lời nhắn truyền cho Dương đại hiệp. - Giọng nói này cất lên rất to.

Tiếng của Dương Cao nhừa nhựa rượu :

- Cút đi, các hạ không thấy ta đã say ư?

Giọng nói ấy vẫn lãnh lút từng tiếng một :

- Chuyện say hay không là của Dương đại hiệp, còn tin bắt buộc phải mang tới.

- Ô! Các hạ tự tìm rắc rối cho mình, Xin vô lễ, vô lễ.

Bốp một tiếng giòn giã vang lên, theo sau là tiếng người nặng nề ngã xuống, hiển nhiên là Thần Kiếm thư sinh đã thưởng cho hắn một cái tát tóe lửa, làm cho hắn bị ngã vật ra.

Ngoài phòng có người kêu lên :

- Cái gã này không biết gì cả, chúng ta dứt khoát phải bắt hắn ta! Cả cái tên ở cạnh phòng hắn nữa.

Ngay lúc ấy, cửa hai bên phòng mở ra một lượt, Ngọc Kỳ và Thần Kiếm Dương Cao đang đứng ở trước cửa phòng mình, chấp tay sau lưng, lãnh nhiên nhìn chăm chú bọn người trước mặt.

Dưới hành lang ở ngoài gian phòng, tổng cộng có tám tên đại hán, to khỏe như hổ. Bọn chúng vừa nhìn thấy hai người xuất hiện một lượt, hình như hơi ngơ ngác, bất giác tự lui về phía sau hai bước, tự nắm lấy chuôi kiếm.

Thần Kiếm thư sinh vẫn còn say, mặt đỏ như gấc, y nói với giọng cười hơi chế giễu :

- Ai nói muốn bắt đại gia đi nào, đứng ra đây để ta xem thử hắn muốn gì ở ta.

Tám tên đại hán thấy y say gần như sắp té đến nơi, vì vậy lòng can đảm bắt đầu bốc lên, tên đứng đầu bung ngọn đao ra chầm năm tấc.

Hừ! Thần Kiếm Dương Cao giận dữ quát lên, chỉ thấy bóng y lướt qua trong chớp mắt, và rồi ái da một tiếng kêu kinh hoàng vang lên, tên đại hán đứng trước té lăn ra đất, đôi tay ôm lấy đầu kêu rên hết sức thảm thương.

Thần Kiếm vẫn đứng ở chỗ cũ, bàn tay phải của y xòe ra phía trước, giữa lòng bàn tay là hai cái lỗ tai thắm đầy máu.

- Còn ai dám bước thử ra không?

Trong mắt y lóe lên sự hung ác nham hiểm, lướt nhìn bảy tên đại hán đang hết sức kinh hoàng, miệng há hốc, hồn xiêu phách lạc.

Ngọc Kỳ thầm khen thân pháp của y thật nhanh, kỳ diệu vô cùng!

Bảy tên đại hán không rét mà run, nhìn ánh mắt của đối phương vừa độc ác, vừa giận dữ không khỏi rùng mình. Có một tên cộccan đảm, nói :

- Phụng đàn chủ Kim Du hẹn các hạ tối nay vào đúng canh hai, gặp nhau ở dưới thành Kim Dung. Các hạ đừng ra tay với chúng tôi nữa, tại sao các hạ không đối đầu với một vị cao thủ công lực tương đương với các hạ? Vô Vi bang không dám khoe khoang nhưng những người có đủ tư cách tiếp đãi các hạ nhiều không đếm xuể. Nếu các hạ đồng ý thì tối nay có thể mời bằng hữu của các hạ đi luôn.

Thần Kiếm nhếch mép mỉa mai thâm độc :

- Các cao thủ của quý bang có lẽ cũng cao siêu như các hạ phải không?

- Tại hạ không phải đấu miệng với các hạ.

- Được, đúng canh hai bọn ta sẽ đến.

Dương Ngọc Kỳ mỉm cười nói :

- Dương đại ca, xin để tiểu đệ dặn dò y vài câu.

- Hiền đệ cứ nói.

Ngọc Kỳ nghiêm giọng nhìn bọn đại hán :

- Canh hai hơi sớm quá, theo thông lệ trong giang hồ những cuộc gặp gỡ bắt buộc phải sau canh ba để tránh kinh động thiên hạ.

Tên đại hán cười lạnh lùng trả lời :

- Thành Kim Dung hoang vắng thê lương như quỷ cốc, chúng ta hành sự từ trước đến giờ không hề quan tâm đến chuyện thể tục.

Ngọc Kỳ không thèm để ý đến gã vẫn một mực nói :

- Cuối canh ba, tại thành Kim Dung chúng ta sẽ gặp nhau.

Thần Kiếm cũng nói :

- Đúng, chúng ta hành sự không kể gì đến thể tục, chúng ta không tranh cãi nữa. Cút đi! Sau canh ba mới gặp nhau.

Y quay mình vào phòng, ném gã đại hán đang nằm sóng xoài dưới đất ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại.

Bọn đại hán vội đỡ lấy cái hình người nửa chết nửa sống, nhìn Ngọc Kỳ hết sức giận dữ rồi nối đuôi nhau mà đi.

Chàng nhìn chúng đi mất biệt rồi mới quay người sang phòng bên kêu lên :

- Đại ca, tiểu đệ sẽ gặp đại ca ở thành Kim Dung.

Giọng nói của Thần Kiếm Dương Cao hàm hồ cất lên :

- Tại sao vậy? Chúng ta cùng đi há không tốt hơn sao?

- Tiểu đệ có việc còn phải làm, không thể cùng đi được, xin đại ca rộng lượng cho.

* * * * *

Phàm là những người đã biết điển cố Thiên môn “Bạch Mã Đà Kinh” thì không thể không biết Bạch Mã tự, Hà Nam phủ.

Ở đây, dưới hàng vạn bia đá có khắc tên Trúc Pháp Lan Ca nhiếp Ma Đằng, có một con đường nhỏ thẳng tới bốn phía là một vườn bách rậm rạp, nơi đó có rất nhiều bia đá sứt mẻ của nhiều thời đại, cách đây rất lâu.

Đầu canh hai, mặt trăng đã lặn, trong vườn bách, cây cỏ âm u, lạnh thấu xương, từng mảng tuyết trắng xóa giăng đầy trên cây phủ đầy mặt đường. Một bóng hình lợt lạt màu xám bạc từ phía Tây phóng tới, thân pháp đặc biệt, đó chính là Ngọc Kỳ.

Ở phía Tây nơi có một tấm bia đá tròn trịa, có hai người mặc áo trắng đang đứng ở đấy, trên vai họ là trường kiếm. Hai người cũng không cao lớn chi lắm, không biết là nam hay nữ, tấm bia đá đã che khuất họ.

Ngọc Kỳ từ phía xa đã nhìn thấy bóng hai người đó bèn bước tới.

- Các hạ quả là tinh mắt. - Bóng người màu trắng phía bên trái nói, giọng rất trong trẻo.

- Khoan đã! - Ngọc Kỳ nén giọng thấp xuống nói - Tại hạ có việc gấp không thể cùng đi được, người trước đây đưa thư có phải là ngài?

- Cứ coi như vậy đi. - Người áo trắng đáp.

- Các hạ đã đưa sai người rồi, tại hạ không phải là bạn của ngài, càng không có bạn chí thân, nhất định hai người có sự nhầm lẫn, tại hạ vội vã đến đây để nói rõ. Xin cáo từ. - Chàng vòng tay cúi chào rồi đi ngay.

- Xin đợi một lát!

Người áo trắng ở phía tay phải lên tiếng, thanh âm càng trong trẻo hơn, nhất định là nữ.

Ngọc Kỳ vội dừng lại nói :

- Tiểu thư có gì muốn nói chăng?

- Hai anh em họ Đàm không phải là bạn của các hạ sao?

Ngọc Kỳ lắc đầu :

- Không phải!

- Quái lạ! Thế sao các hạ lại cùng họ liều đấu với Độc Vô Thường?

Ngọc Kỳ chợt hiểu ra, việc chuyển thư này quả thực là ở Long Môn rồi, tiểu thư áo trắng là tiểu cô nương ngồi trên ngựa.

Chàng cười nói :

- Tại hạ nhất thời giận dữ mới ra tay cùng họ đấu với Độc Vô Thường, kỳ thật xưa nay không quen biết anh em họ Đàm, chỉ có vậy mà thôi.

Bạch y nữ hơi gật đầu nói :

- Trước mắt, họ đang gặp nguy hiểm, số mệnh của họ nguy cấp đến nơi, huynh đài đã từng vì anh em họ mà ra tay cũng coi như lòng hiệp nghĩa của các hạ, nay hai người bọn họ thân đang bị lao lung, nói về đạo nghĩa các hạ không thể không quan tâm sao?

Ngọc Kỳ hơi trầm ngâm một chút rồi nói một cách khó xử :

- Nhưng tại hạ đã có hẹn với người khác rồi, tình thế như vậy khó mà phân thân được. Cô nương đã từng cùng bằng hữu của mình đánh lui Độc Vô Thường thì việc cứu giúp anh em họ Đàm chẳng qua chỉ là việc dễ như trở bàn tay mà thôi, thì không nhất thiết cần có tại hạ ở một bên thêm vướng chân vướng tay.

- Nếu như theo lời các hạ nói, thì tại sao chúng ta còn phải tìm đến các hạ để cùng đi chi nữa phải không?

- Tại hạ không tin trên thế gian này có người tài cao hơn cô nương một bậc, nếu quả thật có, tại hạ cùng đi cũng là sự uống phở mà thôi.

- Bàn chuyện thế gian thì không thể chỉ dựa vào tài năng là có thể giải quyết được ngay, sự thật là ta hẹn các hạ cũng khó tin là các hạ giúp được bọn này.

Ngọc Kỳ hừ lên một cái, câu nói này không thể tránh khỏi làm tổn thương đến lòng tự tôn của chàng, đã biết không thể giúp được cho họ hà tất phải hẹn tới đây là gì.

Chàng cố đè nén cơn giận dữ trong lòng, bèn nói một cách lạnh lùng :

- Thật vậy, tại hạ chỉ xứng ở hàng cao thủ thứ ba thôi.

Bạch y nữ cười thầm, tên tiểu tử này có thể câu được đây, nàng liền vội vã ngắt lời chàng nói nhanh :

- Dương đại hiệp, xin đừng hiểu sai lời nói của ta, ta không phải nói là tài năng của các hạ không thể tương xứng với ta, mà là nơi đó quá nhiều nguy hiểm, lại bố trí đầy những trận đồ ma quỷ, có lẽ các hạ và bọn ta cũng là những kẻ bất tài.

Chàng vẫn cười lạnh nhạt đáp :

- Đúng vậy, tại hạ thức sự là kẻ bất tài.

Nàng kêu nhẹ một tiếng, khảng khái nói :

- Xem ra chúng ta chỉ còn cách mạo hiểm, đừng để Vô Vi bang giết chết hai anh em họ, chúng ta yêu quý họ mà không giúp đỡ được hay sao?

Ngọc Kỳ hơi chần chờ một lát rồi nói :

- Cô nương, có thể đợi đến ngày mai chúng ta đi tìm cách cứu họ được không?

- Làm sao được? Cứu người như cứu hỏa, không thể trì hoãn!

Ngọc Kỳ ấp úng :

- Nhưng... nhưng tại hạ không thể là người thất tín.

- Thế các hạ hẹn gặp ai?

- Tại hạ hẹn Thần Kiếm Dương Cao vào cuối canh ba...

Bạch y nữ lang lộ vẻ ngạc nhiên thốt :

- Sao? Các hạ đã cùng với gã đó giao hảo với nhau sao?

Ngọc Kỳ hừ lên một tiếng, cười lạnh lùng nói :

- Không những giao hảo với nhau mà tại hạ đã cùng Thần Kiếm Dương Cao kết thành rường cột, tối nay đến là theo cái hẹn của Vô Vi bang.

Nữ lang cũng hừ lên một tiếng lạnh lùng nói :

- Ta có thể nói cho các hạ biết, tên ấy không phải là người tốt, các hạ có tin hay không?

- Dương nhiên là không tin, Dương đại hiệp chẳng phải là người thường mà là người gan dạ nghĩa hiệp, tại sao cô nương có thể tùy tiện nói xấu người khác?

- Các hạ không tin thì cũng không còn cách nào khác, nói cũng uống công thôi, nhưng xin các hạ cẩn thận cho.

- Đa tạ lời khuyên bảo chân tình của cô nương!

Giọng nói của chàng có vẻ mang chút gì không vui.

Bạch y nữ lang khẽ nói :

- Bây giờ là canh hai, còn thì giờ. Nơi hẹn gặp của các hạ là ở thành Kim Dung cũng là nơi anh em Đàm gia đang bị khốn, chỗ ấy cũng không xa, các hạ nên chẳng tới đó coi thử?

Ngọc Kỳ trầm ngâm giây lát, thực ra chàng muốn đến trước để xem thử kẻ hẹn gặp là ai. Tuy chàng với anh em họ Đàm chỉ là bè nước gặp gỡ, không phải là bạn chí thân, sự thật chàng đối với họ có rất nhiều cảm tình đương nhiên vô hình chung chàng cũng có quan tâm đến họ.

Chàng say nghĩ trong giây lát rồi nói :

- Tại hạ cùng đi đến đó, nhưng đến cuối canh ba thì tại hạ phải đi đến thành Kim Dung như lời hẹn.

Bạch y nữ lang hơi mỉm cười nói :

- Về điểm này Dương đại hiệp không cần lo lắng, từ nơi này đến cầu Mạnh Luật tiếp đến phía nam sông Hoàng Hà còn là cấm địa của Thanh Tự đàn Vô Vi bang, nếu chúng ta sớm gây nhiễu sự, người của Vô Vi bang không thể đến thành Kim Dung như hẹn ước.

- Tại hạ đã hẹn với Thần Kiếm Dương Cao thì bắt buộc phải đi, người của Vô Vi bang đến hay không thì là chuyện của họ.

- Ta đã quên là các hạ có hẹn với hân. Chúng ta đi ngay thôi!

- Mời! - Ngọc Kỳ nói.

Đang đi, đột nhiên giọng nàng vang vang trở lại :

- Dương đại hiệp, các hạ không hỏi chúng ta là ai ư?

Ngọc Kỳ hơi ngơ ngác, nhưng lại cười đau khổ nói rằng :

- Tính danh chỉ là một thứ làm tin, hà tất phải quá coi trọng.

- Các hạ làm sao biết chúng ta là người tốt hay người xấu? Chưa chừng chúng ta đang mưu hại các hạ thì sao?

Ngọc Kỳ cười ha hả, trả lời :

- Nếu cô nương muốn mưu hại tại hạ thì dễ như trở bàn tay, cần chi phải nhọc lòng. Dương mỗ mới trải qua giang hồ, chưa từng gây oán với người khác, thì trên thế gian này chưa có người muốn mưu hại tại hạ. Huống chi cô nương đã từng ra tay cứu tại hạ trong một lần nguy khốn, tại hạ càng không có lý do để nghi hoặc, cô nương thấy vậy đúng không?

Nàng cười nói :

- Nói ra cũng là tình lý đúng, nhưng việc hỏi danh tánh là chuyện nhỏ mà các hạ cũng không muốn hay sao?

Ngọc Kỳ khom mình nói :

- Xin hỏi tôn tánh của hai vị cô nương là chi?

- Ta họ Triệu gọi... gọi là... Thanh. Còn đây là tiểu muội của ta gọi là Phi Hồng.

- Té ra là Triệu cô nương, ngưỡng mộ đã lâu nay mới gặp. - Chàng khách sáo nói.

- Xì, ngay cả tên các hạ cũng chưa nghe qua vậy thì ngưỡng mộ cái gì?

Triệu Thanh xì chàng một tiếng giống như vừa giận lại vừa cười, rồi quay mình đi tiếp.

Thân pháp của hai vị cô nương quả thật rất nhanh, giống như tia chớp, chàng vội vàng đuổi theo, nhưng cứ dần dần rút lại phía sau hoài. Ra tới đường lớn, hai nàng mới đi chậm lại, Ngọc Kỳ cả mình xuất mồ hôi nhưng chàng chẳng mệt nhọc gì cả.

Chạy theo sau lưng họ là bốn bóng người màu trắng từ trong rừng đi ra, có một người vừa đi vừa nói :

- Thiếu công tử, tộ hạ đi đến thành Kim Dung đợi trước.

- Tại sao? - Thiếu công tử hỏi.

- Vạn nhất gã không trở lại tộ hạ sẽ mạo xưng là gã theo đúng lời hẹn ước, người trong võ lâm coi lời hứa là nghìn vàng, chúng ta không thể để cho gã thất ước.

- Hừ! Cái tên tiểu tử Thần Kiếm gì đó thật không phải là đồ chơi tốt, nghe theo lời ta giết ngay hắn đi. - Thiếu công tử hậm hực nói.

- Làm sao được? Chúng ta lại chưa nắm đuôi của hắn thì không thể hạ thủ bừa bãi được, tạm đợi một thời gian nữa rồi hẵng nói.

* * * * *

Từ phía bắc của Bạch Mã tự mà đi lên núi, cả một vùng gần như toàn là những mồ mả bị bỏ hoang. Vào thời thịnh vượng của nhà Hán, nhà Đường thì nơi đây là vùng đất cấm, vì đây phần nhiều là lăng mộ của hoàng gia, những kẻ tiện dân không được đến gần vùng này, sau đời Tống thì nó mới bắt đầu được rộng mở.

Cả ba người hai nữ và một nam đi rất mau, leo đến sau lưng núi thì đứng lại. Ngọc Kỳ đứng ở phía trái, Thanh cô nương ở giữa, nàng chỉ những mồ mả ở phía sau cây cối nói :

- Nhìn xem kìa, đó là khu đất cấm của Vô Vi bang Thanh Tự đàn, ở trên núi nhìn xuống thì không có gì lạ cả, nhưng hình như ở nơi đó được bao phủ bởi một trận đồ.

Chàng phóng tầm mắt ra xa nhìn chăm chú xuống phía dưới một màu tuyết trắng xóa, chàng chỉ nhìn thấy một cái mồ và một gò cao cách xa đây chừng năm dặm, xa hơn nữa thì hoàn toàn mù mịt.

Thanh cô nương vẫn tiếp tục nhìn xuống dưới nói :

- Tối hôm qua tiểu muội theo sát huynh muội Đàm gia mò tới đây, nhưng chỉ trong nháy mắt là những người đó không thấy đâu cả, may là tiểu muội lui ra rất nhanh, chưa rơi vào trận bầy của chúng, chỉ nghe thấy xung quanh là tiếng ma quỷ rít lên cùng với tiếng hét của anh em Đàm gia, nhưng lại không thấy đến nửa bóng người, thật là rất kỳ lạ!

Ngọc Kỳ nhìn chăm chú rất lâu rồi khẽ nói :

- Đây là trận Diên Đảo Ngũ Hành nhưng chưa đạt đến sự huyền bí bên trong của nó.

- A! Các hạ dường như đã nắm được bí quyết thành công bên trong của trận đồ rồi! Nàng kêu lên một cách vui mừng.

- Không đâu! Tại hạ biết cũng chưa nhiều đâu, tại hạ trong lúc rảnh rỗi cũng tự mình bày những viên đá bắt chước là theo chơi nhưng vẫn chưa thử qua trận này.

- Tiểu muội rất tin tưởng vào các hạ. - Cô nương nói một cách quả quyết.

Ngọc Kỳ quay đầu lại thản nhiên nhìn vào ánh mắt của nàng, trong lòng hơi rung động nhưng lại cố nén nói :

- Luận về trận thế rất là giản đơn, chỉ có mỗi lo duy nhất là những người chỉ huy biến hóa của trận thế.

Triệu Thanh cô nương quay sang Phi Hồng nói :

- Hồng muội, muội ghi nhớ kỹ những lời của Dương đại hiệp dặn.

- Vâng, thưa sư tỷ.

Ngọc Kỳ hơi ngơ ngác, nghe khẩu khí của Phi Hồng dường như họ không phải là chị em với nhau.

Ngọc Kỳ nói :

- Chúng ta tạm thời đến quan sát kỹ, sau đó mới hành động sau.

Ba người đi như bay xuống núi, khoảng cách năm dặm chỉ trong khoảnh khắc là tới nơi. Khi đến gần bên một khu mộ to lớn quy mô, Ngọc Kỳ đột nhiên hoảng hốt cảm thấy ở dưới những cây bạch dương tuyết phủ trắng xóa ở bên khu mộ hình như có người mai phục. Không đợi chàng suy nghĩ, Phi Hồng ở phía ngoài hét lên, như tên bắn bay thẳng xuống phía dưới cây bạch dương, Ngọc Kỳ và Triệu Thanh cả hai vội dừng bước. Ở phía dưới cây bạch dương có hai bóng trắng đồng thời lộ ra. Phi Hồng như từ trên trời rơi xuống, bàn tay thon nhỏ đột ngột vươn ra, hai lần chỉ phong xé gió lao tới, trong nháy mắt hai gã áo trắng ngã nhào xuống dưới tay của Phi Hồng.

Một tay nàng nắm lấy một tên, bay vọt về, ném xuống dưới chân của Triệu Thanh.

- Bản lĩnh của Phi Hồng cô nương quả thật rất cao, Ngọc Kỳ rất khâm phục.

Triệu Thanh cô nương vươn mũi chân điểm nhẹ một cái, gã run cầm cập từ từ đứng dậy.

- Nói mau, tối hôm qua hai người kia bây giờ ở đâu? - Thanh cô nương quát nhẹ với giọng lạnh như băng.

Gã lúc này sợ quá mặt mày phát xanh, run run trả lời :

- Bọn họ đấu một ngày một đêm, không lâu sau do sức cùng lực kiệt mà bị bao vây phía đông khu mộ, có lẽ họ đã bị bắt rồi.

- Người hãy dẫn đường cho bọn ta đi đến đó. - Nàng trầm giọng quát.

- Không được, tiểu nhân từ đó đến giờ chưa được tiến vào trận, mỗi người đều có vị trí của mình, không những không biết nội tình trong trận, mà có biết cũng không dám tự ý bước vào, người chưa được chỉ thị mà đã vào trận tức khắc sẽ bị hình phạt.

- Thanh Tự đàn chủ của người ở đây phải không?

- Không, ai cũng không biết chỗ ở của Đàn chủ trừ những nhân vật trọng yếu trong bang.

Triệu Thanh dùng ngón tay búng một cái, gã té xuống đất, Phi Hồng liền nắm lấy hai tên ném ra bức tường phía sau của khu mộ. Triệu Thanh nói :

- Gã nhất định không chịu nói ra nội tình trong Vô Vi bang cho chúng ta hay.

Ngọc Kỳ cười nói :

- Tên Vô Vi được lấy từ trong sách đạo mà ra, Vô Vi giả bất vô vi dã. Theo như tại hạ thấy, Bang chủ của Vô Vi bang nhất định là một vũ sĩ Huyền môn.

- Tiểu muội cũng nghe phong thanh nhưng chưa có bằng chứng, thế lực của bang này rất lớn, tay chân tỏa khắp thiên hạ, sau này nếu như muốn yên ổn trên giang hồ hành đạo thì không nên kết oán với họ.

- Triệu cô nương chẳng lẽ cũng sợ sao? - Ngọc Kỳ lãnh nhiên hỏi.

- Tiểu muội, hừ, họ tới một người chết một người.

- Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, bọn chúng có thể ngầm mưu hại cô nương, hoặc dùng kế bày thế Sinh khắc kỳ môn để dụ cô nương vào, lại...

- Các hạ nói ta sợ trận thế của chúng sao? Ta không tin vào tà đạo.

Nàng như đang nổi giận, cất bước tiến về phía trước.

- Khoan đã!

Ngọc Kỳ vội vàng giơ hai tay ra ngăn lại.

Xem tiếp hồi 4 Diên Đảo Ngũ Hành Trận

4. Hồi 4 Diên Đảo Ngũ Hành Trận

- Dừng ngăn cản ta, ta nhất định phải xông vào.

- Không được, cô nương bắt tất hành động như thế, xin cô nương ở đây đợi tại hạ.

- Tại sao? - Nàng ngạc nhiên hỏi.

- Bởi vì cô nương là một tiểu nữ nhi.

- Các hạ nói gì thế? - Nàng hơi giận lên.

- Cô nương nên biết những tên đó đều là hung ác nguy hiểm, tại hạ không yên tâm để cô nương trải qua sự nguy hiểm, xin cô nương hãy ở đây đợi tại hạ.

Trong lòng nàng hơi rung động nói :

- Có thật người quan tâm đến ta sao?

- Chưa phải là quan tâm, đó chỉ là đạo nghĩa.

- Thế thì ta không đi không được.

Nàng vọt lên trước, gần như muốn đụng vào cổ tay của Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ khẽ thở dài :

- Thôi được, cứ coi là quan tâm đi. Trong thời gian nửa giờ, vạn nhất tại hạ không ra khỏi trận được, xin thay tại hạ đến Kim Dung thành, báo cho Thần Kiếm Dương Cao một tiếng.

Triệu Thanh nhìn đắm đắm vào chàng với ánh mắt sáng rực, rồi cất tiếng nói vô cùng dịu dàng :

- Đa tạ các hạ, nhưng ta không thể để cho các hạ trải qua sự nguy hiểm, ta sẽ không rời các hạ nửa bước, chúng ta cùng nhau xông vào đi thôi.

Ngay phía bắc, trong làn gió lạnh rít lên từng hồi ở khu gò mã đột nhiên vang lên một tiếng kêu gào thảm thiết, khiến người nghe thấy không khỏi rùng mình.

Ngọc Kỳ nghiêng răng nói :

- Tốt! Chúng ta xông vào, xin nhớ kỹ, các vị nhất định không được xông lên bừa bãi.

Chàng thận trọng tiến về phía trước. Triệu Thanh và Phi Hồng, hai người bám theo chàng sát gót.

Nơi phía sau họ nói chuyện cách khoảng ba mươi trượng, bốn người áo trắng theo sau giờ chỉ còn lại ba người, họ nấp vào một bên chăm chú lắng nghe. Một người lên tiếng :

- Thiếu công tử, chúng ta vào hay không?

Thiếu công tử trầm ngâm một lát nói :

- Không cần đâu, công lực của tỷ tỷ đủ ứng phó với bọn quỷ ấy rồi! Có tỷ tỷ dẫn đầu xông vào trận, ta rất yên tâm.

- Nếu vậy chúng ta hãy ở ngoài chờ đợi, chuẩn bị chờ hiệu dẫn họ ra khỏi trận.

- Không có cơ hội cho họ ra khỏi trận đâu. Hừ!

Đột nhiên thanh âm truyền ra từ phía trái của một ngôi mộ hoang, cách khoảng năm sáu trượng, vừa lạnh lùng vừa như ma kêu quỷ khóc.

Trong ngôi mộ hoang, hai bóng người lù lù xuất hiện.

Người vừa hiện thân ra đó là lão mù ở trên lầu của Nam Lạc lão điểm, sau lưng lão cũng là tên tiểu hóa tử đó.

Vị đại thần ở bên trái của Thiếu công tử, hướng về phía lão mù lãnh nhiên nói :

- Cái lão già mù kia, giả sử ta là lão, thì lập tức ngoan ngoãn chạy ngay đi để thoát thân, tránh bị làm mất mặt, lão không xứng cùng chúng ta động thủ. Mặc dù lão có thuật xem trời nghe đất, nhưng lại quên rằng thuật ấy so với chúng ta cao minh hơn lão nhiều lắm.

Lão ma cười lạnh như băng, vẫn dùng cái giọng quái quỷ ấy nói :

- Người nói dóc quá, nếu biết lão phụ ở đây, các người làm sao dám lớn tiếng nói chuyện, tiết lộ hành tung ra.

Thiếu công tử cười ha hả nói :

- Đó là bởi vì chúng ta coi lão như là tiểu hài nhi ba tuổi, lão không tin phải không?

- Thằng bé này răng bé mũi nhọn quá, đáng chết lắm!

- Lão tốt nhất hãy nên tự biết mình, nếu không hối hận không kịp lão không tin, thì hãy xem thử sau lưng mình là ai.

Thiếu công tử ung dung nói.

Lão mù vẫn đứng yên, tiểu hóa tử quay đầu lại nhìn, kêu lên một tiếng kinh hãi.

Lão mù vội quay lại, giật mình ớn lạnh.

Cạnh ngôi mộ hoang, cách lão chỉ khoảng ba trượng, hai người áo trắng vóc người cao to, thanh trường kiếm dắt ở bên hông, đang đứng im trong bóng tối như hai cái xác không hồn.

Bộ ngựa bắt ve không dè chìm sể đứng sau, lão mù hơi run sợ, với thính giác cực kỳ bén nhạy của lão, thế mà có người đến sau lưng mà lão không biết. Thân thủ của người này quả thật phi phàm.

Trong lòng lão cảm thấy rờn rợn, lão cảm thấy công lực của hai người này không phải tầm thường.

- Người là ai? - Lão quát lên hỏi.

Hai người áo trắng giống như những người cầm điếu, không ai lên tiếng cả.

Lão mù hừ lên tiếng, cầm cây gậy Hoàng Ngọc bước lên phía trước hai bước, nói :

- Nói tên ra đi! Các hạ, lão mù này muốn xem thử các hạ có bao nhiêu cân lượng.

Một trong hai người bắt đầu nói với giọng ung dung nhưng cũng không kém phần uy nghiêm :

- Tại hạ vốn là một kẻ vô danh trong thiên hạ, không muốn hại ai, nếu trước đó miệng lão không nói muốn động tay động chân với chúng ta, thì lão bình yên vô sự rồi.

Người thứ hai cũng với giọng như thế nói :

- Tại hạ đếm từ một đến ba, nếu lão vẫn không đi, thì sẽ hối hận không kịp đâu.

- Ha ha, các hạ thật sự muốn coi lão như con nít rồi.

Lão mù cười lớn như điên vừa có vẻ kiêu ngạo, hai đôi mắt ấy lúc thường không mở mắt, nay lại phát ra những tia sáng long lanh lạnh lẽo.

Lão mù quát lớn một tiếng, cây gậy Hoàng Ngọc như tia chớp nhoáng một cái vung tới, đánh ra một chiêu Độc Long Xuất Động.

Bóng trắng cũng ứng biến thần tốc phi thường miệng đếm “Một”, rút kiếm vung tới như mãnh hổ.

Hai vũ khí vừa giao nhau, vang lên tiếng ngân lạnh ngắt của kim khí, hai người vội lùi nhanh ra sau.

- Thêm một chiêu nữa đây.

Lão mù kêu lên giận dữ, cây gậy lại bổ nghiêng xuống.

Bóng trắng hừ lên một tiếng lạnh lùng, nói: “Hai!”

Kiểm tung ra chiêu Bình Địa Dừng Liên. Choang một tiếng gậy kiếm lần nữa chạm nhau, gió mạnh tốc ra, hai người lại lần nữa lập tức lui ra.

Áo của hai người mặc dù không có gió nhưng nó lại tung bay, cả hai trong lòng ai cũng kinh hãi thâm. Trong mắt của lão mù hung quang rực sáng, từ từ giơ cao cây Hoàng Ngọc của mình tiến lên hai bước, trầm giọng nói :

- Tiểu tử! Người thật là kiêu ngạo, đỡ được hai gậy của lão phu, tuyệt chẳng phải là tên vô danh tiểu tốt.

- “Ba!” - Bóng trắng nghiêm giọng quát.

Đột ngột, đường kiếm vẽ thành một cầu vòng, tiếng rít chói tai, chiếc cầu vòng bạc giống như một hình tròn đang phát sáng, lao tới về phía lão mù.

Lão mù hừ lên một tiếng lạnh lùng, gậy Hoàng Ngọc như một cơn gió mạnh nổi lên, hàng nghìn hàng vạn cái bóng của nó như con rồng giận dữ đang giơ vuốt, nghênh tiếp cái vòng bạc ấy.

Lần này không còn nghe thấy tiếng binh đao vang lên khi chạm nhau. Chỉ thấy những ánh bạc lấp lánh như ánh chớp bay ra tám phía.

Ngoài hai người đang giao đấu, những người còn lại đứng im không một chút động đậy, hệt như không thấy xảy ra sự cố nào cả.

Hai người đột ngột tách ra, lão mù thối lui ra sau lia lịa, thân mình không ngừng rung lên, trên vai trái của lão một vết mũi kiếm dài hai tấc, đã nhuộm hồng chiếc áo màu xám tro.

- Thật là cao minh, lão phu thua rồi, sau này xin gặp lại.

Lão nói hết sức hung hãn. Thân hình nhoáng một cái, lao vào trong khu rừng ở phía bên phải, nơi ấy những ngôi mộ hoang chồng chất lên nhau, cây khô lộp lộp, chỉ hai ba ánh chớp thì thân hình không còn thấy nữa.

Tiểu hóa tử vội chạy theo lão bèn gót.

Về phần Ngọc Kỳ và Thanh cô nương, ba người men theo tấm bia đá ở ngôi mộ hoang, từng bước đi vào bên trong.

Ngọc Kỳ đi trước, đột nhiên nghe thấy Triệu Thanh dùng phép truyền âm nhập mật ở phía sau nói đến :

- Ở phía bên trái khu vườn mộ có người.

Ngọc Kỳ nói :

- Hãy lưu ý bọn mai phục sắp ra tay, hãy biến đổi vị trí, theo tại hạ xông vào cứu tử ở phía đông.

Thanh cô nương ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao không chạy vào đường sống, lại chạy vào con đường hung hiểm?

- Đường sống được bố trí sau chỗ chết, qua cửa tử tức khắc sẽ đến cửa sống, bọn chúng không giấu ta được đâu. Đi!

Tiếng “Đi” vừa dứt, ba người cùng lướt đến phía đông của khu vườn.

Đột ngột, trong bóng tối của ngôi đình nơi nghỉ mát ở phía bên mộ, vang lên tiếng quỷ rít nghe đến chói tai, tiếp theo sau là tiếng nổ vang rền.

Theo sau tiếng nổ cực lớn là sương mù dày đặc từ từ dâng lên, trong làn sương mù ẩn ứ có nhiều bóng người như u linh quỷ mị. Trong không gian, đầy dẫy những tiếng rú gào như muốn hút lấy hồn người, tình thế hùng dũng hung dữ.

Hai vị cô nương, từ trước đến giờ chưa bao giờ thấy trận thế lạ lùng này, sợ qua đến nỗi hoa dung thất sắc, kêu lên kinh hãi nhảy bổ về phía trước.

- Bình tĩnh lại, đó chỉ là ảo ảnh thôi, không đủ gây hại đâu. - Ngọc Kỳ trầm giọng nói, đưa tay ra ngăn lại hai người.

Hai vị cô nương kinh hoàng, vội vàng nắm lấy bàn tay của Ngọc Kỳ. Triệu cô nương nói :

- Thật lợi hại, trong trận pháp này dường như anh hùng chẳng còn có đất để dụng võ.

Ngọc Kỳ cười nói để cho hai nàng yên tâm :

- Thanh cô nương nói sai rồi, phải nói anh hùng có đất dụng võ mới đúng, ở trận này tinh thần nếu rối một cái, tất mình sẽ bị chết. Xin nhớ kỹ, ở đây chỉ dựa vào cảm giác phân biệt cái nào giả cái nào thật, không được ra tay quá mức mà làm tổn hao chân lực.

Vừa nói xong, chàng vung tay ra khỏi hai người, chân lực tụ vào chưởng tâm, vung một chưởng ra phía trước.

Chưởng lực phát ra thật thần kỳ, không một âm thanh không một tiếng động, trong màn sương mù dày đặc cách xa một trượng, vang lên một tiếng kêu thảm thiết, đó là tiếng kêu chết của một tên bị chưởng lực đánh trúng.

Thanh cô nương dựa sát vào mình chàng khẽ nói :

- A! Chưởng lực này của các hạ dường như trông rất quen.

- Cô nương biết chưởng lực này ư? - Ngọc Kỳ vừa hỏi, vừa hết sức chú ý những tiếng động kỳ lạ ở chung quanh.

- Ô! Nhớ ra rồi, Song Tuyết Kỳ Nhu và các hạ có mối quan hệ như thế nào?

Ngọc Kỳ lấy làm lạ đáp :

- Đó là nghĩa thúc tổ của tại hạ, có sao cô nương lại biết Song Tuyết Kỳ Nhu?

Thanh cô nương cười đáp :

- Ta chỉ nghe phong phanh thể thôi, các hạ vừa từ thâm sơn trở về Trung Nguyên.

- Ủa! Sao cô nương biết? - Ngọc Kỳ chấn động quay mình lại.

Thanh cô nương mỉm cười nói :

- Các hạ luyện Âm Nhu chưởng lực, ta chỉ đoán mò mà thôi.

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên trong vùng mờ mịt, một mũi kiếm sáng loáng nhắm hướng ba người đâm tới như điện xẹt.

Ngọc Kỳ lướt lên trước một bước. Tay của chàng giống như được đúc bằng gang thép, không mấy may tổn sức, tay vừa vung ra, mũi kiếm đang tung ra phía trước bị lật trở lại, chàng chụp lấy chuôi kiếm, quát lên :

- Để ý bên phải!

Hai cô nương đang chia nhau đứng ở hai bên, vội vàng cùng dựa lưng vào nhau, bốn bàn tay ngọc nhẹ nhàng vung ra ba phía đồng thời vang lên những tiếng kêu thảm thiết.

Thanh cô nương nói :

- Dương thế huynh, địch ở trong tối ta ở ngoài sáng, như vậy không ổn rồi!

Ba chữ “Dương thế huynh”, làm cho Ngọc Kỳ như đang mơ mơ ảo ảo. Nhưng tình thế không để cho chàng suy nghĩ, hai thanh kiếm từ đâu đó xuyên qua lớp sương mù dày đặc, lướt tới như tia chớp.

Chàng ghì tay xuống, tung ra chiêu Canh Phong Tảo Vân, hai thanh kiếm bị đánh bay đi, trong sương mù liền vang lên hai tiếng kêu thảm thiết.

Chang lại tung ra một cước, đá bay cái thi thể ở dưới đất nói :

- Mau theo tại hạ di chuyển về phía phải.

Thế là ba người cùng bước về phía hướng phải. Chưa đến ba trượng trước mặt có một hàng rào sắt kiên cố cản đường, chàng lại nói :

- Thanh cô nương, hàng rào sắt này cô phá được không?

- Để tiểu muội thử xem.

Triệu Thanh cô nương rút ra cầm tay một thanh kiếm ánh bạc chói mắt, thanh kiếm toát lên hàn khí âm u, khí lạnh đến cắt da, quả là bảo kiếm. Một tiếng vang lên như long ngân, hàng rào sắt giống như gỗ mục, đứt hết năm đoạn, hiện ra một cái lỗ to tướng.

- Vào! - Ngọc Kỳ kêu lên, giơ cao thanh kiếm vừa cướp được nhảy lên trước tiên.

Quái! Ba người vừa vào trong vườn mộ, trước mắt hơi sáng lên, sương mù phủ đầy ở ngoài hàng rào sắt nhưng không bén mảng vào trong.

Chung quanh khu vườn mộ rộng lớn này, những bức tượng bị đổ sập theo sự tàn phá của thời gian.

Ở mặt phía đông, có một tòa thạch đình đã bị đổ sập phân nửa, ở đó có một cây đèn lồng phát ra màu ánh sáng xanh lợt lợt, rung rinh trước gió, giống như ngọn ma trời.

Cả một khu vườn mộ này thật âm u đáng sợ, dường như chung quanh mỗi góc tường mỗi ngọn cây nhìn là những âm hồn đang chờ đợi đầu đây.

Ngọc Kỳ quan sát bốn phía, rồi dùng phép truyền âm nhập mật nói :

- Cái đèn quỳ ở trong ngôi đình, đúng là đèn hiệu lệnh, nếu mà tắt ngọn đèn đi, thì trận thế này không cần đánh tự khắc nó sẽ tan.

- Vậy thì tiểu muội đi đập bể cây đèn đây! - Thanh cô nương nói, bước lên trước một bước.

Ngọc Kỳ vội vàng nắm lấy tay áo của nàng, nói rằng :

- Không! Xung quanh ngôi đình ấy nhất định sẽ đặt cơ quan ám khí, không nên mạo hiểm.

- Nếu vậy thì phải dùng ám khí đập bể nó.

- Quá xa trừ phi ám khí đó phải bắn xa ngoài ba mươi trượng.

Thanh cô nương khê thở dài :

- Làm sao bây giờ?

Ngọc Kỳ nói :

- Chúng ta từ từ đến gần, khoảng mười trượng chúng ta sẽ cố hết sức mà làm.

Hai vị cô nương gật đầu, chàng lại nói tiếp :

- Xin nhị vị cô nương cẩn thận đề phòng. Nơi góc xó xỉnh nào cũng có người quan sát, không thể sơ suất.

Chàng vận công để hộ thân, rồi từng bước thăm dò mà tiến.

Ngọc Kỳ bước đến bước thứ bảy, lập tức thanh kiếm vung lên, chém thật mạnh mẽ vào đồng tuyết cách ngoài ba thước. Đồng tuyết bay tứ tung hiện ra một cái hố sâu.

- Đây là cơ quan đầu tiên, thiết kế trong cửa tử này, há không đáng cười sao? - Ngọc Kỳ cười lạnh lùng nói.

Hai vị cô nương lại không cười, Triệu Thanh nói :

- Cơ quan đơn giản càng dễ thu được hiệu quả, người tiến vào chỉ có lưu ý những nơi đặc biệt, nếu không có Dương huynh chắc chắn ta đã bị lọt bẫy rồi.

Ba người vừa bước thêm được mấy bước, đột nhiên trong bóng tối nơi những ngôi mộ cổ, vang lên tiếng đạn nổ và tiếng cung tên rời khỏi hộp nổ, những mũi loạn tiễn bắn thẳng vào ba người như đàn châu chấu đang bay tới.

Ngọc Kỳ và hai vị cô nương thần thái trầm tĩnh, hóa kiếm như muôn ngàn đóa hoa sen.

Hơn một trăm cây loạn tiễn giống như bị một cơn gió mạnh quét tới, đồng loạt bay lên rồi rớt xuống. Ngọc Kỳ cùng hai vị cô nương đồng thời hữu chưởng phát ra, những ngôi thạch mộ xung quanh bị đánh vỡ ra, gió cát cuốn tung tóe như một trận cuồng phong.

Những tên địch nhân ẩn trốn ở bốn phía, tất cả đều kinh hoàng trước thần tuệ cao siêu của ba người, cùng phát lên tiếng kêu sợ hãi.

Ngọc Kỳ liền quát lớn :

- Mau bước ra đây trả lời, nếu chúng bay không đứng lên, nơi đây sẽ biến thành biển máu!

Xa xa ở phía sau những đám mờ mịt, xuất hiện vô số những tên áo trắng, khăn trắng bao trùm lấy đầu, mạng che mặt cũng màu trắng, đao thương kiếm côn ánh lên một màu sáng bạc, toàn thân từ trên xuống dưới một màu trắng toát, chỉ có đôi mắt là màu đen thối.

Hiển nhiên, ở đây bốn bề đều có hầm hố, nếu không làm sao có thể vọt ra bao nhiêu tên màu trắng như thế.

Ở phía sau một tấm mộ bia, nối đuôi nhau xuất hiện nhiều bóng người to lớn có cách ăn mặc giống nhau, vạt áo phía trước ngực của bọn chúng có thêu hình một cây kiếm nhỏ màu vàng, tay cầm cây đao ánh thép phát ra màu lạnh lẽo, đang chia nhau ra đứng ở hai bên.

Ngọc Kỳ và hai vị cô nương lao mình tới họ.

- Các hạ xin đứng lại! Hãy báo danh. - Hai tên áo trắng đồng thời quát lớn, hai cây đao vung ra, ngăn chặn đường đi.

Ngọc Kỳ ngừng bước, trầm giọng nói :

- Ai là thủ lĩnh nơi đây, tại hạ cần gặp người ấy!

- Các hạ hãy báo danh đi, đây là quy tắc. - Gã đại hán vẫn lên tiếng quát.

Ngọc Kỳ nổi giận hét :

- Chúng bay không đáng để cho ta xưng tên.

- Ở đây không chấp nhận những kẻ vô danh, kẻ vô danh thì phải chết!

Hai tên đại hán sau tiếng nói ánh đao chớp lên, chia nhau bổ xuống Ngọc Kỳ mạnh như vũ bão.

Tiếng kiếm khí rít lên, đường kiếm của Ngọc Kỳ vung ra. Hai tiếng phù phù vang lên, hai ngọn đao đồng thời rớt xuống đất. Hai tên áo trắng thân hình không ngớt lay động, dung tay chỉ phía trước ngực và bụng dưới, ớ lên một tiếng, cuối cùng kẻ trước người sau cùng té xuống đất. Máu từ ngực và bụng của chúng thấm ra, nhuộm đỏ những đồng tuyết dưới mặt đất.

Triệu Thanh buột miệng la lên :

- Hảo nhất chiêu Loan Sái Tình La đó là trong Tình La kiếm pháp của lão Song Tuyết Kỳ Nhu, với chiêu này quá ư tàn nhẫn.

Ngọc Kỳ không rồi để trả lời, bởi vì những tên áo trắng còn lại kêu lên những tiếng hét giận dữ, giờ cao thanh đao nhất tề đâm bổ xuống, thanh thế như những con hổ bị điên.

Ngọc Kỳ cũng gầm lên một tiếng, tung ra một chiêu kỳ ảo nhất của Dạng Hoa Vạn Cổ, đường kiếm hết sức thần kỳ, kinh phong bắn ra tám phía hết sức giận dữ.

Hai vị cô nương Triệu Thanh và Phi Hồng đồng thời cũng điểm ra một kiếm nhẹ nhàng như phiêu diêu vào lạc cảnh, nhưng oai lực thần diệu vô song.

Sáu ngọn phi đao vừa cuốn tới, đột nhiên trước ngôi mộ có tiếng người trầm giọng rít lên :

- Mau lui!

Nhưng đã trễ, thanh âm vừa truyền đến, máu bay ra như mưa, sau người thì đã ngã hết bốn tên.

Ngọc Kỳ và hai vị cô nương vẫn đứng bất động dường như không rời chỗ cũ nửa phân.

Ba người đập qua những thi thể tiến lên, xông thẳng đến dưới bậc thềm của ngôi đình.

- Các người bụng dạ thật tàn nhẫn, kiếm pháp thật là cao minh.

Một gã áo trắng đứng giữa bậc thềm, giọng nói giống như tiếng chuông bể, có lẽ y là một nhân vật cao cấp.

Gã đó lại nói tiếp :

- Chúng ta không oán không thù, các người tự ý xông vào khu đất cấm của bốn bang, giết hại đệ tử trong bang ta, xin hỏi là có làm sao?

Ngọc Kỳ linh nhiên nói :

- Chúng ta đến đây để đòi người bị quý bang bắt giữ.

Gã tỏ vẻ ngạc nhiên, nghiêm giọng hỏi :

- Thỉnh giáo tôn giá cao tánh là chi?

- Dương Ngọc Kỳ.

- Còn hai vị kia?

Ngọc Kỳ không trả lời lên tiếng hỏi lại :

- Còn các hạ hãy báo danh.

- Thanh Tự đàn hạ Nhị đàn chủ Phong Lôi Kiếm Hàn Hưng Long.

Thì ra Thanh Tự đàn chia làm hai, thượng và hạ. Lão này là nhân vật thứ hai của Thanh Tự đàn hạ.

- Phong Lôi Kiếm? Không phải là Vô Tình Kiếm sao? - Ngọc Kỳ biến sắc hỏi.

Phong Lôi Kiếm cười lạnh lùng nói :

- Hàn mỗ làm sao dám so sánh với cao nhân của bậc tiền bối. Nếu Hàn mỗ là Vô Tình Kiếm, các hạ là sao dám ở đây giở thói ngang ngược? Hừ!

Ngọc Kỳ nghe lão nói trong lòng hết sức tức giận trề mắt nói :

- Tối hôm qua hai thiếu niên nam nữ bị bốn bang bắt đi, bây giờ ở đâu?

- Họ có là họ hàng với các hạ không?

- Chẳng có. Nhưng bọn tại hạ đòi người là vì đạo nghĩa của võ lâm.

- Hừ! Các hạ là tiểu tử chưa tránh khỏi không biết tự lượng mình.

- Bây giờ họ ở đâu?

- Ở bốn đàn mình thất, có lẽ sắp được đem lột da rồi.

- Thật không? - Ngọc Kỳ biến sắc hỏi.

- Tin hay không tin là tùy các hạ, dù sao thì các hạ cũng phải đi theo chân của họ.

Ngọc Kỳ quay lại nói với hai vị cô nương :

- Chúng ta thay họ báo thù, chuẩn bị ra tay.

Triệu Thanh lộ vẻ đau thương sâu thẳm, nói :

- Ta thật đáng trách, đáng lẽ phải sớm ngăn cản họ không được mạo hiểm. Ra tay thôi, ta phải thay họ báo thù quyết hận, tuy đã trễ.

- Ha ha! Giờ chết của các người sắp tới gần, lại còn lớn tiếng thay bọn chúng báo thù, thật là đáng cười đáng cười. Ha ha!

Phong Lô Kiếm cười như điên, một mình đi xuống dưới bậc thềm lại nói :

- Ai lên trước? Tạm thử xem Phong Lô Kiếm này của Hàn mã.

Ngọc Kỳ bước lên phía trước nghênh đón nói :

- Nợ máu phải trả bằng máu, ta cho người một cơ hội xuất chiêu đi!

Phong Lô Kiếm đang đứng trước bệ thờ, tay vung kiếm cười nói :

- Ha ha! Gã kia, thử coi bản lãnh người tới đâu mà dám vào hang cọp vuốt râu hùm.

Lúc này, hơn mười tên áo trắng ở xung quanh đang vây chặt ba người, tay cầm binh đao chuẩn bị động thủ.

Ngọc Kỳ theo học võ nghệ với Song Tuyết Kỳ Nhu, lão mỗi ngày đều bức bách chàng tập luyện cũng may là chàng thiên tư rất cao, thông minh đỉnh ngộ hơn người có thể suy một ra ba, đại thể đã có giỏi hơn thầy. Qua hai mươi năm không ngừng hun đúc, Ngọc Kỳ lại tự mình nắm được một bộ kiếm pháp kỳ dị ghê gớm, pha trộn vào Tinh La kiếm pháp của Song Tuyết Kỳ Nhu, uy lực càng tăng thêm bội phần.

Chang hoàn toàn thư thái, tâm ý hòa thành làm một, từng bước một bước lên phía trước, thanh trường kiếm chong tới trước, kiếm khí hơi lay động.

Phong Lô Kiếm thoáng nhìn thần thái của chàng trong lòng thầm nghĩ: “Tên tiểu tử này đã luyện được thần tùy của kiếm đạo, ta phải cẩn thận đối phó mới được”.

Lão từ từ di chuyển về phía bên trái hai bước, mũi kiếm hơi chéch lên.

Ngọc Kỳ quát nhẹ một tiếng, bước lên phía trước ánh kiếm chớp lên như sao xẹt.

Phong Lô Kiếm vội tung mình sang bên phải, tay kiếm trong tay tung ra chiêu Xạ Tinh Phi Hồng, đâm thật nhanh vào hông phải của Ngọc Kỳ.

Hai người đánh nhau đều nhanh như tia chớp, mỗi bước đi đều tấn công hết sức gấp gáp, tuy tất cả chiêu thức tuyệt học chưa được bung ra, nhưng hung hãn vạn phần.

Vừa vặn chiến đấu hơn mười chiêu, cả hai tự cảnh giác ngẫm, thế đánh dường như chậm lại. Sau cùng Phong Lô Kiếm dường như không nhẫn nại được nữa, phát ra một tiếng hú rất dài, thế kiếm lập tức biến đổi ngay.

Thanh kiếm phát ra sấm gió ùng ùng, làm cho ai cũng phải động phách kinh tâm, lão sử dụng kiếm pháp như bão táp, triển khai tấn công thật gấp.

Ngọc Kỳ giống như là người bằng sắt, dung mạo chẳng động dấy chút nào, đường kiếm hòa hoãn chống đỡ, chàng nắm bắt các tinh vi biến hóa của Phong Lô Kiếm, suy nghĩ làm sao có thể xuất kỳ chế ngự được lão để thủ thắng.

Lại mười chiêu trôi qua đột nhiên nghe thấy tiếng quát của Ngọc Kỳ một đường kiếm cầu vòng từ tay chàng bắn ra thật nhanh, đâm thẳng vào vùng kiếm ảnh của đối phương.

Choang, tiếng kim khí ngân vang, bóng người đột nhiên tách ra.

Ngọc Kỳ vội lui ra sau năm bước, trong tay thanh kiếm vẫn đang rung động.

Phong Lô Kiếm thì bay ra ngoài trượng, thanh kiếm của gã kêu ong ong không ngớt, trên cánh tay trái của gã, máu tươi gần như nhuộm thấm cả cánh tay.

- Đón thêm một chiêu nữa này!

Ngọc Kỳ kêu lên không bỏ lỡ cơ hội chàng phóng mình tới đâm vào huyệt Cửu Vĩ trước ngực của Phong Lô Kiếm. Trong nháy mắt, hai người trong bọn áo trắng cùng nhảy bổ xuống, hai thanh kiếm như sét đánh đâm thẳng vào Ngọc Kỳ.

Triệu Thanh cô nương quát lên một tiếng, bàn tay nhỏ nhắn vung ra.

- Ai?

Hai tên đồng thanh kêu lên một cách đau đớn, trường kiếm chúi xuống đất, người ngã vật ra sau lảo đảo thêm. Trong khi đó, Phong Lô Kiếm kêu lớn một tiếng, thanh kiếm trong tay bay ra ngoài ba trượng, lão dùng tay trái bị chặt khuỷu tay, vôi vàng lui về phía bên trái.

- Dừng tay!

Một tiếng hét như tiếng sét nổ bên tai. Ngọc Kỳ từ từ quay mình lại, năm bóng người cao to sắp thành hàng ngang đang bước những bước dài tới. Chính giữa là lão đạo sĩ mình mặc áo đạo, bên hông đeo trường kiếm, đôi mắt lạnh lùng, ánh mắt nhìn thật lạnh lẽo tỏa đi bốn phía, gương mặt màu tím đen cực kỳ hung ác.

Bên phía trái của lão là một gã mặc áo bào trắng, mặt vuông tai to, khoảng hơn bốn chục tuổi, trong tay cầm cây thương đao.

Phía bên phải là một lão bà, mình mặc áo màu ánh bạc, thanh kiếm dài được đeo nghiêng trên vai, sắc mặt trắng chẳng có chút huyết sắc nào giống như một thi thể vừa từ trong ngôi mộ bước ra. Hai người ở ngoài cùng nhất toàn thân được quấn trong chiếc áo trắng và tấm khăn trắng, chỉ để lộ cặp mắt đầy vẻ giảo hoạt nham hiểm. Năm người bước đến với khí thế hung hãn vô cùng.

Cặp mắt của Triệu Thanh cô nương sáng rực, nàng nhìn thấy công lực của những người này rất cao, biết rằng so với trình độ của Ngọc Kỳ bây giờ, nhất định khó cùng họ tranh tài cao thấp. Nàng không đợi Ngọc Kỳ lên tiếng, xông tới trước mặt lão đạo sĩ, cười nhạt một cái nói :

- Đạo gia, có phải người vừa lên tiếng sửa như điên phải không?

Gã trung niên mặc áo bào trắng ở đầu bên trái bước ra một bước, nghiêm giọng quát lớn :

- Câm ngay, trước mặt Đàn chủ Thanh Tự đàn, sao ngươi dám vô lễ.

Triệu Thanh hừ lên một tiếng, xông tới phía trước như một tia chớp chưởng lực tung ra.

Tên áo trắng quả là nội gia cao thủ, nghiêng người ra phía sau tránh né đồng thời tấn công bằng một chiêu Như Phong Tự Bế, chưởng lực đánh xuống hông trái của Triệu Thanh.

Lão đạo sĩ cũng trong nháy mắt, phát giác vị cô nương này chẳng phải là nhân vật tầm thường, chẳng thềm lên tiếng, tung ra song chưởng, gió mạnh cuộn cuộn tung lên, với kinh lực hùng hậu có thể dời núi cắt đá như chơi, tấn công vào vai phải của nàng.

Ba bên cùng ra tay nhanh như cắt, công lực của họ quả thật kinh hồn.

Hai tiếng vang lên sấm sét, gió mạnh gào thét tóe ra bốn phía, kinh lực của hai người va vào nhau.

Triệu Thanh cô nương vẫn đứng sừng sững ở chỗ cũ, hơi mỉm cười. Đôi tay của lão đạo sĩ rũ xuống không còn sinh lực, lùi ra phía sau, gã áo trắng ngồi ngã ra trên mặt đất.

Một trận chiến như sấm sét vừa xảy ra, tất cả những người ở hiện trường lúc ấy toàn bộ đều rung động. Không ai ngờ một vị cô nương lại có nội lực mạnh mẽ và hùng hậu như thế, ứng biến lại thần tốc, với tuổi tác còn nhỏ mà trình độ lại cao thâm khôn lường, thật là chuyện không thể giải thích nổi.

Lão đạo sĩ nói với giọng điệu chẳng còn hơi sức nào :

- Ngươi... ngươi có yêu thuật sao?

- Các ngươi là ai? - Nàng lạnh lùng hỏi lại.

- Thanh Tự đàn Vô Vi bang, Tổng đàn chủ Tiêu Dao đạo nhân. - Lão đạo sĩ vội báo danh hiệu của mình.

- Thanh Tự đàn Tổng đàn. Hộ Đàn Khách Khanh Mãnh Sơn Lãnh Diện Tổng bà bà.

Lão bà bà kia cũng tự báo biệt hiệu của mình. Gã áo bào trắng đứng lên trông tỏ vẻ thất vọng, khuôn mặt đỏ đến tận mang tai nói :

- Hộ Đàn Khách Khanh Bành Gia Nguyên.

Tiêu Dao đạo nhân Tổng đàn chủ giọng nói vẫn còn kinh hãi hỏi :

- Thỉnh giáo cô nương danh xưng như thế nào, môn hạ của ai?

Triệu Thanh cô nương bĩu môi nói :

- Người chả cần hỏi thân thế của ta, chỉ cần gọi ta là Triệu cô nương là được rồi.

- Triệu cô nương không muốn nói ra bốn đạo cũng không dám miễn cưỡng.

Lão lại nói tiếp với giọng hòa hoãn :

- Nơi đây là trọng địa của bốn bang Thanh Tự đàn, Triệu cô nương xin lập tức lui ngay cho.

- Hãy thả hai người nam nữ mà hôm qua đã bị các người bắt đi, chúng ta sẽ lập tức sẽ rời khỏi trọng địa của quý bang, nếu không, hừ!

- Cô nương thật muốn chôn xương ở đây sao? - Lão đạo sĩ bắt đầu giận dữ, giọng điệu cứng lại.

Ngọc Kỳ ở một bên cười lạnh lùng tiếp lời :

- Đạo gia, chỉ dựa vào mấy khúc gỗ này sao? - Chàng dùng kiếm chỉ về hướng bọn chúng.

Trong mắt của Manh Sơn bà bà hàn quang lóe lên, bước lên phía trước hai bước nói một cách giận dữ :

- Tiểu cẩu lòi nói của người chẳng khiêm nhượng chút nào, người dựa vào đâu mà dám nói chúng ta là những khúc gỗ. Tiếp một chưởng của ta đây!

Nói xong tay trái vung chưởng ra ngay.

Ngọc Kỳ không biết lợi hại thế nào hừ lên một tiếng, chàng cũng vung chưởng ra nghênh tiếp.

Lập tức, Ngọc Kỳ cảm thấy cánh tay trái hơi tê, một luồng kinh đạo men theo cánh tay chàng tấn công thẳng vào nội phủ, thân mình bị tiềm lực mãnh liệt này chấn động bay như tên bắn ra sau hơn một trượng, phịch một tiếng chàng ngã ngồi xuống đất.

Nội lực của lão bà bà quả thật thâm hậu khôn lường.

Triệu Thanh cô nương kinh hãi kêu lên một tiếng, lướt đến bên chàng, bàn tay nắm chặt cổ tay của chàng, hướng vào trong lòng nàng.

Chàng vội vàng vận công điều hòa hơi thở, cố trấn tĩnh lại tinh thần, đứng dậy nói :

- Đa tạ cô nương tại hạ vẫn còn sức chịu đựng.

Bóng người lướt tới nhanh như chớp, đối phương đã phát động tấn công. Phi Hồng cô nương quát lên một tiếng, tung kiếm ra như hàng vạn cầu vồng bạc, ngăn chặn bọn họ xông đến. Nàng đã ngăn cản và giao đấu với năm vị đại cao thủ của Thanh Tự đàn.

Ngọc Kỳ rút tay ra khỏi tay Triệu Thanh khua kiếm vung lên vừa bước lên phía trước một bước, thì cảm thấy đầu choáng váng vô cùng, trước ngực ngấm ngấm phát đau, chàng biết là trong nội tạng của mình đã bị chấn thương một cách nghiêm trọng, chàng nghiêng chặt răng hết sức đè nén cơn đau không bộc phát nữa chạy về hướng ngôi đình nơi có ngọn đèn sáng leo lét.

Triệu Thanh theo sát Ngọc Kỳ xông về phía đài tế.

Những người mặc áo trắng và các gã đại hán ở hai bên, cuốn tới như một trận cuồng phong.

Đôi lông mày liễu của Triệu Thanh hơi nhướng lên, thanh bảo kiếm trong cánh tay phải dường như trở thành con rồng bằng bạc lồng lộn bay xung quanh phát ra tiếng kêu hết sức kinh người.

Tiếng la thảm thiết bắt đầu vang lên, năm tên áo trắng ở ngoài hai trượng thì đã ngã hết ba tên, còn hai tên xông đến chỉ kịp ơ lên một tiếng, người và kiếm biến thành tám đoạn.

Ngọc Kỳ tuy bị thương rất nặng, nhưng việc đối phó với những tên tiểu tặc còn lại vẫn thừa sức, hai tên đã bị chàng đâm ngã khi chúng đến được bệ thờ.

Ba tên đại hán đang từ từ bên trái lao tới, thấy vậy kinh hoàng bay ra sau chạy trốn.

Thanh bảo kiếm trong tay Phi Hồng vô cùng thần dị, mỗi nhát kiếm tuy bình thường xem ra chẳng có gì ảo diệu, nhưng lại vung tới đúng lúc đúng chỗ làm cho năm tên cao thủ bị cưỡng bức đến nỗi chẳng ai dám xông tới gần dù chỉ trong khoảng cách tám thước, nàng ung dung vung kiếm rồi từ từ thoái lui.

Trước ngôi đình nơi treo ngọn đèn có một bệ thờ. Ở phía sau bệ thờ là một tấm mộ bia vuông vức cao lớn, lúc này đột nhiên phát ra tiếng chuyển động của cơ quan tiếp theo đó mười cây lao nặng nề được bắn ra như ánh chớp, tiếng rít xé gió mạnh mẽ vang lên. Cự ly quá gần, những cây lao bay tới rất nhanh, xem ra tính mạng của ba người khó lòng bảo toàn được.

Triệu Thanh cô nương võ nghệ cao cường lại thêm lòng dũng cảm, trong thế ngàn cân treo sợi tóc, nàng dùng khuỷu tay đẩy Ngọc Kỳ té xuống đất, thanh kiếm thuận thế vung lên, tay trái nàng chụp trúng một mũi lao đang bay tới, huy động thần kiếm hết sức mãnh liệt. Rắc rắc rắc âm thanh vang lên liên tiếp dữ dội, toàn bộ chín cây lao đều bị nàng đánh bật về phía hai bên.

Lập tức vang lên rất nhiều tiếng la thảm thiết, những cây lao lao tới những tên tiểu tặc từ hai bên xông về phía bệ thờ đã đâm vào chúng y hệt như xiên cá, thế là cả bọn lăn xuống dưới thềm.

- Lui.

Lão đạo sĩ quát lớn.

Chỉ trong khoảnh khắc, bọn chúng đều rút lui, nhao nhao ẩn vào trong bóng tối. Ở dưới đất chỉ còn mười cái thi thể đang nằm im lặng lẽ trên mặt đất.

Đột nhiên, từ phía ngoài sương mù đen lượn lờ bay lên, tuôn vào trong ngôi đình. Ngọc Kỳ nói một cách yếu ớt :

- Nếu có thể bắn rót ngọn đèn xanh ở trong đình đó, trận pháp sẽ bị phá, đáng tiếc...

Giọng nói của chàng chưa dứt, chỉ thấy đột nhiên vang lên tiếng rít xé không gian lao đi. Triệu Thanh cô nương ném mũi lao đi bay tới ngôi đình, khoảng cách lúc này cỡ ba trượng.

Đám sương mù đến vừa tuôn vào đình, làm lay động cây đèn, đột nhiên tiếng nổ vang lên, ánh sáng xanh đột ngột tắt ngấm, mũi lao đâm trúng vào sau trụ đá của ngọn đèn, những bông hoa lửa bay ra tứ phía, ngọn đèn đã bị vỡ.

Sương mù đen từ từ lên cao, rồi tan ra nhanh chóng, những tiếng rít buồn bã thê thảm như là của quỷ ở bốn phía đột nhiên tắt ngấm, lập tức những cơ quan máy động cũng hoàn toàn đứng im.

Những đám sương mù lên cao đã tan đi, sau ngôi đình khoảng mười trượng, hiện ra một cái tháp cao. Trên tháp có một bàn gỗ dài, trên bàn có đặt một cái nồi ở giữa đang bốc khói nghi ngút, tỏa ra hương thơm thoang thoảng, ở một cây cờ màu vàng hơi đỏ đặt ở một bên đang bay trước gió.

Trước tháp, có một bóng người mặc áo bào trắng đang đứng, mặc dù kiểu tóc trên đầu là giống đạo sĩ, nhưng lại không phải đạo sĩ, trên tay đang cầm một cây kiếm Tùng Văn, nhìn xuống một cách kinh hãi. Sau lưng gã, là hai tên đại hán mặc áo trắng dáng người to khỏe, cầm ngọn Quỷ Đầu đao đứng ở hai bên bảo vệ.

Ngọc Kỳ nói khẽ :

- Đó là pháp đài, nơi trung tâm điều khiển trận thế nếu có thể...

Triệu Thanh nhanh như chớp, lướt tới ngôi đình bắt đầu tung mình lên.

- Đứng đi.

Ngọc Kỳ kêu lớn.

Nhưng đã quá trễ, Triệu Thanh thế đi như tên bắn, thanh âm vừa truyền đến nàng đã vượt qua ngôi đình tới dưới tháp, đôi chân như búp sen vừa chạm đất, thì nàng đã tung mình lên pháp đài.

Nàng chưa vận kinh lực, thì trong bóng tối dưới chân của ngọn tháp hai dải lụa đỏ màu xanh tuôn ra, trong nháy mắt bay tới.

Triệu Thanh hoảng hốt vội lui ra sau. Bỗng nàng cất lên tiếng kêu kinh hoàng, bóng nàng liền mất tăm.

Trong nháy mắt, dòng lửa màu xanh vụt tắt thì Phi Hồng đã đến ngay dưới tháp, bàn tay nhỏ nhắn liền tung ra ám khí bay tới như tên bắn.

Nàng chỉ chú ý tên đang ẩn nấp ở bên cạnh tháp sử dụng một cây tre để phun lửa, vì vậy không lưu ý dưới chân có cái gì là lạ, dưới tháp vang lên hai tiếng ngân nga, nàng lập tức bị rút xuống.

Thì ra ở phía dưới chân tháp là một hầm sâu rộng khoảng hai trượng, trên mặt được phủ một tấm màn giăng ngang hố bấy, hai vị cô nương nhất thời không đề phòng cho rằng đó là lớp tuyết phủ trên mặt đất nên cả hai đều lọt ngay xuống hố.

Lúc này Ngọc Kỳ đã nhảy tới tay cầm hai ngọn lao. Ngay chỗ Phi Hồng bị rơi xuống hố, lão đạo sĩ ở trên bệ đang ngửa lên trời cười như điên.

Ha ha ha...

Tiếng cười chưa dứt, Ngọc Kỳ đã đến dưới chân tháp, chàng phóng ngọn lao bay đi như tia chớp.

Lão đạo sĩ kêu lên một tiếng vang trời, cây kiếm Tùng Văn rút xuống bệ, đôi tay ôm lấy bụng, ngã vào hàng lan can phía trước. Dưới bụng của lão, ngọn lao ngấp sâu vào hai thước, đâm xuyên qua người lão.

Rầm một tiếng, lan can bị lão đè sụp ngã xuống dưới bệ, rồi tiếp theo là tiếng rống giống như một con trâu đực bị ngã, té xuống bên cạnh miệng hầm.

Hai tên đại hán hộ vệ chẳng hiểu gì cả, chúng vừa đi nhanh tới trước bệ, thì một cây lao khác cũng đã bay đến.

Lại một tên bị trúng đao, ngay lập tức té ngay.

Ngọc Kỳ cố chịu đựng chấn thương ở bên trong, hai lần nén đau ra tay phóng lao, bây giờ thì người dường như đã hoàn toàn kiệt sức.

Chàng oa lên một tiếng, từ trong miệng búng ra một bùm máu tươi, nặng nề cất bước đến bên miệng hầm.

Trong đồng tuyết ở bên cạnh hố, đột nhiên tung lên hai tên áo trắng hai ngọn đao trên dưới giáp công liên thủ, khí thế cương mãnh vô cùng.

Ngọc Kỳ tuy sức đã cạn, nhưng trí óc vẫn còn minh mẫn, chàng quyết liều mình với chúng đến hơi thở cuối cùng, thanh đao từ trên bổ xuống, chàng khom mình cúi đầu xuống né, nhưng mũi đao ở phải bên dưới cũng lướt qua hông phải của chàng.

Một bên hông phải của chàng bị ngọn đao lướt qua, máu tươi từ vết thương ứa ra nhuộm hồng thành một đường dài trên áo.

Chàng dốc hết sức ném thanh kiếm về phía trước, đâm thẳng vào ngực của một tên đại hán, cây đao của y lập tức rơi xuống, một tiếng ầm vang lên, thì thể nặng nề của tên đại hán ngã vào mình Ngọc Kỳ, cả hai liền té xuống đất.

Ngọc Kỳ trượt ngã về phía phải, chàng oa lên một tiếng trong miệng lại bắn ra một ngụm máu tươi, thân mình hơi giãy giụa, người từ từ hôn mê. Trong thoáng chốc trước lúc bị ngã, trực giác của chàng cảm thấy máu đang chảy nhanh xuống phía dưới, toàn thân dường như đang rơi xuống nơi tận cùng của vực sâu.

Cùng trong lúc đó, một tiếng hú dài vang lên từ phái nam của khu vườn mộ, thanh thể của nó làm cho người nghe thấy phải hồn bay phách lạc.

Đó là tiếng hú của thiếu công tử và hai người trung niên được chàng gọi là thúc thúc đang đứng ngoài trận. Bọn họ phát hiện những đám mây mù dày đặc đã tan đi hết, cảnh vật mờ mờ ảo ảo như hư như mộng trước đây, bây giờ lại thấy hết sức rõ ràng.

Thiếu công tử khẽ nói :

- Họ đã hóa giải được trận thế, chúng ta vào đi thôi.

- Đúng rồi, chúng ta cần phải vào ngay. - Người trung niên tay cầm ngọn roi Giao Long khẽ nói.

Ba người lướt tới trước như bay, Thiếu công tử liền hú hú lên một tiếng lãnh lót, muốn biết chị em Thanh cô nương có còn ở đó không.

Nhưng họ đã đến trễ một bước, trong trận ngoài những tên mặc áo trắng ra, chẳng thấy tung tích của Ngọc Kỳ và hai vị cô nương đâu cả.

- Ai đó, đứng lại!

Một tên đứng giữa quát lên. Trước mặt bọn họ, hơn mười tên áo trắng che mặt đang dàn hàng ngang trước mặt.

Thiếu công tử quát tháo :

- Các ngươi có phải là người của Vô Vi bang?

- Đúng, nơi đây là...

Thiếu công tử tỏ vẻ nóng nảy :

- Thôi đủ rồi, ba vị thiếu niên nam nữ vừa rồi bây giờ ở đâu?

- Đã đến điện Diêm La để báo cáo với Diêm Vương rồi. - Một tên áo trắng cất giọng sang sảng nói.

- Láo khoét! Các ngươi phải chết!

Thiếu công tử gầm lên một tiếng thật to, thanh kiếm vung lên muôn ngàn đóa hoa sen trắng bay tóe ra bốn phía, xông vào bọn chúng. Một trong hai người trung niên cũng đã xuất thủ.

Cây roi Giao Long giống như là con rồng thần ở trên trời, thân người chỉ trong vòng một trượng là máu đổ người ngã xuống.

- Té ra là ngươi, tên thất phu kia!

Có người kêu lên giờ cao kiếm bổ xuống.

Người trung niên cười ha hả nói rằng :

- Các ngươi nhận ra ta? Cũng tốt thôi! Cút!

Ngọn roi Giao Long đã vung tới tên đang bổ kiếm xuống.

Một tiếng tinh giòn giã vang lên, thanh kiếm của gã văng ra thân hình đã đứt làm đôi ngã xuống.

Ba người như ba con hổ điên cuồng lao vào, bọn chúng như những đàn dê không thể nào chống đỡ nổi, họ muốn biến cảnh tượng ở đây thành một nơi thê thảm nhất, chưa đầy nửa khắc, hơn mười tên mặc áo trắng chỉ còn lại không quá hai ba người. Tang tang tang tiếng chuông trong trẻo từ nơi xa truyền đến lập tức xung quanh vang lên những tiếng kêu lộn xộn, những tên áo trắng từ nơi xa chạy đến nơi đây, nghe thấy thế lập tức tản ra bốn phía.

Chỉ trong nháy mắt, bóng người mất tăm.

Thiếu công tử tóm lấy một tên muốn gần đứt hơi đến nơi, một tay ấn vào đầu của gã, trầm giọng hỏi :

- Ba người thiếu niên nam nữ hiện giờ ở đâu? Nói!

Tên ấy không ngừng thở dốc, vẫn cố nói với giọng ngắt quãng :

- Không... không... không biết... sợ... sợ đã... chết.

Lời chưa dứt, gã thở gấp một hơi cuối cùng rồi chết luôn.

Trong lòng của thiếu công tử đang rung động một cách ghê gớm, ném cái thân xuống đất, vội nói :

- Không tốt rồi! Chúng ta mau đi tìm thôi!

Ba người với thân pháp như thần tốc, tìm kiếm thật kỹ ở một nơi hoang vắng thê lương chết chóc này. Nhưng chẳng tìm thấy một ai ngoài rất đông những thi thể mặc áo trắng nằm la liệt trong khu vườn mộ.

Họ giận dữ điên cuồng, nhưng tất cả đều là uổng công vô ích. Mộ viên tĩnh mịch, chỉ có cơn gió rét gào thét giận dữ. Nếu không có những thi thể ở dưới đất kia, có ai tin rằng đây là vùng đất cấm của Vô Vi bang?

Đến khi sắc trời đã chuyển sang canh ba, từ trên núi một bóng người lướt xuống như sao sa, người chưa tới mà đã cất tiếng hỏi :

- Chí Trung, ra sao rồi?

Thì ra người trung niên sử dụng roi Giao Long tên là Chí Trung.

- Tiểu thư cùng Phi Hồng cô nương đã bị mất tích, việc đại sự không tốt rồi. - Chí Trung lớn tiếng trả lời.

- Thế còn gã kia?

- Cũng không thấy đâu, chúng ta đang tìm kiếm.

- Tại sao lại mất tích?

- Bọn họ vào trận, chúng ta và công tử ở ngoài cảnh giới, đợi khi nào đám sương mù yêu quái đã tan đi, chúng ta mới xông vào, ngoài bọn địch ra, chẳng thấy một ai.

Thiếu công tử vẫn bình tĩnh nói :

- Cái gã Thần Kiếm thư sinh Dương Cao ra sao rồi?

- Đúng canh ba, thuộc hạ đứng bên cạnh hẩn chờ đợi, quả nhiên Vô Vi bang đã phái người tới nhấn, hện lại vào canh ba tối mai gặp ở chỗ cũ. Thế là thuộc hạ đi ngay, đồng thời biến đổi giọng dùng thuật truyền âm nhập mật nói cho gã biết rằng mai gặp lại, gã muốn đuổi theo, nhưng thuộc hạ đã trốn được gã. Bàn về công lực, cái gã ấy không thấp hơn thuộc hạ, sau này tên tiểu tử kia ở cùng với gã, sợ rằng sẽ không hay ho đâu.

- Có chúng ta bên cạnh, làm sao có thể xảy ra chuyện ấy được? - Thiếu công tử nói.

- Thuộc hạ cảm thấy thần sắc của tên thần kiếm Dương Cao quá âm hiểm, quả nhiên không phải là đồ tốt, hẩn dường như có ý muốn gần tên tiểu tử kia, không biết là có ý gì.

- Chúng ta phải lưu tâm mới được, để tránh tiểu thư không oán trách ta. - Chí Trung trình nói.

- Thôi đừng nói những chuyện này nữa, chúng ta hãy mau tìm tỷ tỷ. - Thiếu công tử nói một cách vội vã.

Chí Trung nhìn ra xa về hướng nam, dùng tay chỉ về phía ấy nói :

- Nhìn ở đằng kia, cái tháp cao đó có vẻ không bình thường, chúng ta hãy đi về nơi ấy tìm thử.

Bốn người đi về phía khu vườn mộ, vừa bước vào trong, liền thấy ngay hàng rào sắt bị thanh bảo kiếm chém đứt mấy đoạn và những thi thể đang nằm la liệt trong vườn, ven hành lang cho đến tháp mộ, khung cảnh tử thi nằm dưới đất, nhìn thấy mà giật mình.

Thiếu công tử buột miệng nói :

- Họ đã từng ở đây đánh nhau, chúng ta tìm kỹ bên trái trước.

Tìm kỹ mọi góc ngách, nhưng chẳng thấy gì cả. Trong khu mộ hoang rộng khoảng ba dặm, không thấy một tí gì đặc biệt.

Sao Thái Bạch Kim Tinh từ phía đông ngọn núi đang chậm chậm lên cao, trời sắp sáng rồi, tháp thoảng vang vọng lại tiếng chó sủa ở nơi rất xa những thôn xóm nằm ở phía bắc của ngọn núi.

Nhắc lại Triệu Thanh, Phi Hồng hai vị cô nương, hai người kẻ trước người sau đều bị rớt xuống hồ sâu thăm thẳm. Hai người rớt xuống, khoảng chừng mười trượng phía bên dưới một tấm lưới giăng ngang như mắt võng. Hai người đã rớt trên một cái lưới lớn, tiếp theo đó vang lên tiếng di động của những cơ quan phía trên đầu của hai nàng bay ra cũng một cái lưới lớn, phía trên mặt có gắn rất nhiều lưới câu nhỏ, thế là trên dưới đều bị bao vây.

Cái lưới này được dệt nên bởi những dây thép bền vững kiên cố không thể tả, những đao kiếm thông thường đối với nó chẳng có mấy may một tác dụng.

Nhưng thanh kiếm của hai nàng lại là những thanh bảo kiếm vô giá, không có vật gì là không bị đâm thủng, lại thêm công lực vô cùng thâm hậu, với thanh bảo kiếm trên tay. Trong nháy mắt hai người bật dậy như một cái lò xo, thanh kiếm hóa thành một vòng sáng lặn xuống, lập tức hai cái lưới trên và dưới bị chém đứt một lỗ lớn.

Hai người tiếp tục rơi xuống, nhưng thể rơi chậm lại nhiều.

Triệu Thanh lấy trong mình ra một hạt dạ minh châu sáng lấp lánh, nàng nhìn rõ bên vách hố chỗ tấm lưới giăng ngang là một hang động đen ngòm. Hú hồn nếu hai nàng không có bảo kiếm ắt bị câu liêm móc vào hang động đó rồi.

Hai người rơi xuống khoảng chừng mười trượng, Triệu Thanh mắt sáng lên nói :

- Chuẩn bị chúng ta sắp tới đây rồi!

Hai vị cô nương đồng vận chân khí nâng thân để rớt xuống một cách nhẹ nhàng.

Soạt soạt hai tiếng, hai người nhẹ nhàng chạm đất, phía dưới là lớp bùn mềm, trộn lẫn những chiếc lá mục và những lớp tuyết.

Người vẫn chưa đứng vững, thì hai bên động duỗi ra những cái câu liêm, nhanh như chớp móc về phía hai người. Dưới ánh sáng của hạt minh châu, có thể nhìn thấy hai bên là hai cái miệng vuông vức của hai cái động do thiên nhiên tạo ra hay là do bàn tay con người lập nên. Bốn tên đại hán mặc áo đen đứng ở hai cửa hang động đang tung ra những cái câu liêm để bắt người.

- Có người dẫn đường rồi!

Triệu Thanh cô nương hoan hỉ kêu lên, thanh kiếm tung lên gạt một cái rồi vươn tay ra muốn nắm lấy một tên.

Phi Hồng cô nương cũng nhổ hết những cái câu liêm bằng thép, tung mình nhảy vào, ngón tay búng ra những luồng chỉ lực, hai gã đại hán bổ nhào xuống đất.

Thật đáng tiếc cho hai người vẫn chưa nắm được một tên nào, thì trên vách động bắn ra vô số những cây đoạn hồn đinh ghim thẳng vào người bốn tên đại hán như những con nhím.

Hai vị cô nương nghe có động lùi ra sau thật nhanh, chút xíu nữa là bị đoạn hồn đinh đâm trúng.

Thanh cô nương nói một cách oán hận :

- Có người ám toán chúng ta, bọn tặc tử này ta nhất định không tha đâu.

Đột nhiên, trên đầu họ vang lên âm thanh của một vật nặng nề lao xuống.

Họ ngược đầu lên nhìn, giật mình kinh hãi, một bóng người lơ lửng đang bị hai cái câu liêm móc vào trong vách động, nhìn cái áo người ấy đang mặc rõ ràng là Ngọc Kỳ.

Triệu Thanh kêu lên một tiếng kinh hoàng, từ phía dưới tung mình lên phía trên ngót gần ba trượng, đôi chân nhỏ bé xinh xắn vừa chạm vào vách động, thân hình lại vọt qua vách đá đối diện.

Đột nhiên tiếng cơ quan kêu lách cách, dường như là tiếng động đất, núi muốn lắc lư, trên tấm lưới, một bên vách đá, chỉ trong nháy mắt, hang động sâu thẳm đen ngòm phía trên đã bị bịt kín.

Triệu Thanh cô nương không còn cách nào khác nhảy xuống, nói :

- Mau xông ra! Chúng ta phải tìm con đường ra, có lẽ vẫn còn kịp để cứu chàng.

- Xông về phía nào? Trái hay phải?

Phi Hồng dùng thanh kiếm chỉ về phía hai bên, muốn thỉnh thị Triệu Thanh phải đi nơi nào.

- Bên trái, dù may mắn hay nguy hiểm chúng ta xông vào rồi nói sau.

Hai người vội vã xông về phía trái, vừa vào khoảng chừng mười trượng, bên trong động vô cùng âm u lạnh lẽo, hai bên vách động ẩm ướt nhầy nhầy, chắc chắn gần đây nhất định phải có nguồn nước.

Hai người men theo động quẹo về phía trái, sau lưng vang lên một tiếng bình thật to, hiển nhiên là con đường thoát lui về mặt sau đã bị khóa chặt.

Hai vị cô nương đưa mắt nhìn nhau, trong lòng rung động. Triệu Thanh yếu ớt nói :

- Con đường này tốt lành hay hung dữ khó lòng mà biết trước được, có lẽ chúng ta đang từng bước đi vào cõi âm u.

- Tiểu thư, cô hối hận rồi sao? - Phi Hồng trầm giọng hỏi.

Triệu Thanh lắc đầu, nàng cười một cách đau khổ mà nói rằng :

- Phi Hồng, muội có bao giờ thấy ta hối hận bất cứ điều gì chưa?

- Ôi! Chàng có lẽ đã... - Phi Hồng rẽ sang vấn đề khác.

- Đi mau! - Triệu Thanh đột nhiên kêu lên gấp gáp, rồi nàng chạy đi trước tiên.

Trong ánh sáng mờ ảo của hạt minh châu, chiếu rọi hai hình bóng nhỏ bé, và cô đơn biết bao, họ đang đi vào con đường đen tối đầy những nguy hiểm bất ngờ khó bề liệu trước được.

Ngọc Kỳ trong lúc hôn mê rơi vào nơi sâu thẳm của hố bẫy, rớt xuống trên tấm lưới cực lớn, tri giác của chàng hiện giờ không còn gì hết, vì vậy không biết là có người dùng câu liêm kéo vào thạch động ở bên cạnh tấm lưới.

Sau khi thạch động đã bịt kín, trong bóng tối, hai gã đại hán mặc áo đen dùng roi dây gân bò cột chặt tay chân chàng lại. Một tên vác chàng lên vai, tên còn lại từ trong góc vách lấy ra một ống tre đựng dầu, lau sạch bên ngoài rồi bật lửa châm lên, kẻ trước người sau từng bước đi xuống phía dưới, vừa không ngớt thăm thẳm thì :

- Thật là xúi quẩy! Hai đêm rồi bị người đến quấy rối, chỉ bắt được có hai tên, người của chúng ta chết chẳng còn mống nào thật là lạ.

Còn tên vác Ngọc Kỳ nói :

- Cái thằng chó này cũng nặng lắm đây, dáng người của hắn chắc cao lớn lắm. Hừ! Lúc canh hai Đàn chủ từ Đông Quan trở về, Đàn chủ đang giận là không được lột da những người đến quấy nhiễu ra, chúng ta đã bắt được hung thủ chính, thật là một công lớn.

- Đúng rồi, đây là một công lớn, chỉ ít chúng ta cũng được một trăm hai mươi lạng bạc trắng.

- Cẩn thận! Người khoan nghĩ đến bạc vàng trước vội té xuống huyết sâu là tất cả đi tong hết.

Tên vác Ngọc Kỳ vừa kêu to vừa lắc nhai.

Còn tên cầm bó đuốc, nghe tiếng nói lướt về phía phải, tránh cái hang động ở bên trái, vừa nói :

- Đừng nói nhảm! Chỗ này đại gia đi ít nhất cũng hơn một trăm lần rồi, làm sao có thể rớt xuống được?

Còn tên ở phía sau ho lên một tiếng nói :

- Thật là lạ! Cái nơi đất quý này hằm động sao mà có nhiều lắm thế? Mười mấy năm trước, ngay cả Tổng bang chủ tự mình quan sát cũng không nắm được tình hình cụ thể tí mảy, dường như là so với phần mộ của Tần Thủy Hoàng vẫn còn thần bí hơn.

- Đừng có nói lung tung! Cẩn thận đừng để bọn Hương chủ nghe thấy, chúng sẽ ghép người vào tội danh đồn nhảm làm nghi hoặc chúng nhân, làm cho người ăn không nổi mà lét đi đấy.

Tên cầm đuốc đột ngột quay đầu lại, cười lạnh lùng nói :

- Sợ à! Từ đây đến nhà xử tội còn một con đường đi rất tốt, bình thường ai cũng không muốn đi con đường tăm tối này. Hừ! Nói nhảm há chỉ mình ta sao? Cách đây không lâu Thiên Lâm hương chủ trong một con

đường ở Hương đàn mật thất xác thật rằng chính mắt mình trông thấy một con quỷ hình thù rất hung ác màu xanh đen...

- A... trời! Đây đây... đây!

Tên vác Ngọc Kỳ đi phía sau kêu lên một cách hoảng hốt, một tiếng bịch vang lên, Ngọc Kỳ từ trên vai hấn rớt xuống đất.

Còn tên cầm ngọn đuốc đang trở tài khoe khoang những điều mà hấn mắt thấy tai nghe quảng bác của mình, đột nhiên thấy tên phía sau mắt trợn lên rất kỳ lạ, sắc mặt tái xám, thần sắc trong đôi mắt hết sức kinh hoàng, hấn bắt giác cũng sờn tóc gáy lên.

Hấn tưởng bạn hấn bị ma nhập, đang muốn mở miệng, đột ngột hấn nghe thấy một tiếng than thở rất khê truyền đến sau lưng hấn.

Hấn cố nén cái run đến lạnh người, từ từ quay mình lại với hết sức quyết tâm.

Hấn có lẽ không xoay mình lại sẽ tốt hơn, vừa quay mình lại nhìn, bắt giác hồn phi thiên lý sợ quá đến nỗi toàn thân lạnh buốt, trong tay đang cầm bó đuốc run bần bật, toàn thân y hết một con cầy sấy.

Cách hai tên khoảng một trượng, không biết lúc nào xuất hiện một quái vật. Đầu mặt của tên quái vật đen như đáy nồi, đôi mắt như chuông đồng ánh lên màu xanh lục lấp lánh, cái mũi to như cái bánh bao, cái miệng như cái chậu máu để lộ hàm răng cực lớn. Mình mặc áo bào đen, tóc tai rối bù rũ dài xuống trên mặt đất. Tên quái vật này tướng tá hung dữ, thân kinh cao lớn, đích thị là quỷ. Ngay ban ngày, ngoài đường lớn nếu gặp phải quái vật này cũng bỏ vía kinh hồn, huống hồ là lúc này trong huyết động tối đen.

Ngọc Kỳ té xuống đất, khí huyết bị chấn động nên người dần dà tỉnh dậy.

Hai tên kia đang sợ đến nỗi thất hồn lạc phách, đột nhiên thấy tên quái vật vừa hé miệng, duỗi ra cái lưỡi to dài cả thước có màu đỏ như lửa.

Hai tên kia chỉ cảm giác dường như một làn gió lạnh thổi vào mặt, đôi chân chẳng còn đỡ nổi trọng lượng của toàn thân, hai mắt vừa đảo một cái, hai tiếng bịch bịch té xuống phía trước, ngất luôn.

Ngọc Kỳ mắt nhìn thấy quái vật đang đến gần, nhưng chàng không có cách nào động đậy thân mình được.

Bó đuốc bị rớt xuống đất, lăn lông lốc về phía bên trái, rồi rớt xuống một cái hố ở gần đấy, ánh sáng đột nhiên tắt ngấm.

Đôi tai và cặp mắt của Ngọc Kỳ vô cùng nhanh nhạy, chàng nghe thấy rất rõ quái vật đang nhẹ nhàng bước tới gần, tiếp thếp là tiếng của vật nặng đang di chuyển, rõ ràng là hai tên kia đã lăn xuống hố nơi mà bó đuốc bị lăn xuống vừa rồi. Trong lòng chàng suy nghĩ thầm: “Quái vật nếu muốn xô người xuống hố, phải đem ta xuống hố trước tiên mới đúng, vì ta ở gần nhất tại sao lại đẩy hai tên ở phía sau kia?”

Chàng đang suy nghĩ, đột nhiên cảm giác thân thể của mình bị nhấc lên, tên quái vật ôm chàng rất chặt, chẳng thể nào giãy giụa được. Chàng than thầm: “Trời đã tuyệt ta, không ngờ ta lại phải chết trong tay của tên quái vật”.

Tên quái vật ôm chàng chạy lui về phía sau, thân pháp thật nhẹ nhàng kỳ lạ, chẳng giống một chút nào với tên quái vật có thân hình to lớn dềnh dàng như hấn.

Đột ngột, phía trước mặt vắng vắng ổng tay áo bay phàn phật, quái vật đột nhiên lướt về một bên, nấp vào trong một ngách động tối tăm.

Ngọc Kỳ lấy làm kỳ lạ, chàng nghĩ thầm: “Chuyện quái lạ, tên quái vật này vẫn có thể sợ người sao?”

Giây lát sau, tiếng tay áo bay phấp phới gần tới, có một giọng khàn khàn vang lên :

- Nhị ca, chậm lại thôi, đoạn này tối quá, mà còn có những ngách động, những hố sâu bí mật cơ quan kỳ lạ không thể đoán được, phải hết sức cẩn thận mới được.

Tiếng tay áo phất phơ lập tức ngưng lại, đổi thành tiếng những bước chân. Tiếp theo đó, bịch bịch hai tiếng, hai người té xuống một cách nặng nề.

Ngọc Kỳ phân biệt rõ ràng tên quái vật đang ôm mình lặng lẽ từ chỗ nấp bước ra, tay vừa động một cái, hai người kia liền bị té ngã.

Thân hình của quái vật tuy to lớn, nhưng lanh lẹ vô cùng, sau khi đem hai người bị té nhét vào vách đá xong lại tiếp tục tiến về phía trước.

Không lâu, trước mặt thấp thoáng ánh lửa, quái vật dường như hơi sợ, ánh lửa tới nhanh thì quái vật càng lui ra sau, rồi quẹo một vòng, nhét Ngọc Kỳ vào trong một cái hốc đá. Tiếp theo đó, một viên hoàn đơn thơm kỳ lạ bốc lên mũi, được đút vào trong miệng chàng, trong tai vang lên giọng nói khe khẽ của tên quái vật :

- Nuốt xong rồi hành công ngay, không được loạn động.

Sợi dây thừng buộc chặt chân tay của Ngọc Kỳ lập tức đứt ngay.

Tiếng vừa dứt, quái vật đã rời khỏi hốc đá tiếng cửa động đóng lại ngay.

Ngọc Kỳ hết sức nghi hoặc, nghe giọng nói, rõ ràng là tiếng người, nhìn vóc dáng, phân biệt rõ ràng không phải là người, chứ không làm sao có vẻ độc ác như vậy, lại khỏe đến như vậy.

Do viên thuốc trong miệng chàng phẳng phất mùi thơm dịu dịu, chàng chẳng chút nghi ngờ nuốt ngay, một dòng chảy ấm áp từ dưới bụng dâng lên, khí huyết lập tức cuộn trào mãnh liệt.

Chàng ngồi ngay ngắn, cố nén cơn đau ở ngực đã làm ngưng tụ chân khí. Khí trời rét mướt đến kỳ lạ, vết thương ở dưới hông của chàng máu đã đông lại cũng may là không bị chảy ra nhiều.

Chàng đang hành công đến bước quan trọng, ở phía ngoài động vang lên những tiếng chân nhón nháo. Thạch động vừa bị quái vật đóng lại, nghe không rõ những tiếng nói ở phía ngoài, nhưng do mặt đất bị chấn động, mới biết có không ít người đang chạy.

Chàng không kể gì đến việc lành dữ sẽ đến với mình, vẫn hành công như cũ, bản thân chàng đã có tuyệt học hành công trị liệu vết thương, lại thêm viên linh đan thần diệu mà quái vật đã cho chàng, hai cái cùng hòa làm một, vì vậy đạt được hiệu quả thành công lên gấp bội.

Đang lúc chăm chú hành công, chàng trực giác cảm thấy có người đến bên mình, người đó đến quá nhẹ nhàng, giống như một bóng ma dừng lại phía trước chừng năm thước, vì trong động quá tối, chàng lại không thể mở mắt ra, nếu không sẽ bị ngoại giới làm rối loạn thần trí, tuy mắt không nhìn thấy, nhưng cơ thể của người ấy phát ra những tia ấm áp, chàng liền cảm thấy ngay.

Bình sinh chàng đã đạt được Vô Thượng tâm pháp, và sau khi uống Vạn Đới Huyền Sâm, Nhâm Đốc nhị mạch đã thông, chỉ còn hỏa hầu là hơi kém mà thôi. Toàn thân chàng từ từ vọt lên những lớp sương mù rất mỏng, những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu ở trên trán của chàng không ngớt rơi xuống.

Đúng là bước ngoặt sinh tử, nếu định lực và nhân lực không tới chốn, những người công phụ còn yếu mất hết ngay, hai mươi năm cần cù gian khổ tập luyện, cuối cùng phải phó mặc cho nó chảy về biển đông, nặng thì lập tức tàn phế, còn phải lo đến tính mạng, đó là điều kỳ hựu của võ lâm, cũng là điều mà họ gọi là chân khí đi vào con đường rẽ, đệ tử của Huyền môn và Phật môn thì gọi đó là tẩu hỏa nhập ma, điều mà con nhà võ sợ hãi nhất.

Chàng có định lực siêu nhân và ý chí kiên nhẫn không lay chuyển nổi, chịu đựng hết sức khổ sở, không những không buông lơi kinh lực vận công, mà còn lại dùng hết toàn lực.

Đang lúc chàng đối đầu với việc thành công và thất bại, thì một bàn tay nhỏ nhắn ồm ồm ở ngoài lạnh trong nóng, ấn vào huyệt Mạch Môn ở sau lưng chàng, tiếp theo đó một bàn tay khác ấn vào huyệt Đan Điền ở dưới rốn của chàng.

Hai làn hơi ấm áp và êm dịu, từ trong hai bàn tay chậm chậm truyền vào bên trong cơ thể, vừa bước vào kết hợp chân khí trong mình chàng, lập tức phát sinh công lực vô hạn độ.

Hảo rồi! Chân khí đã có được sức sống mới, cuộn trào dữ dội, chảy băng băng, giống như có thần trợ lực y hệt.

Cơn đau trong cơ thể chàng dần dần tiêu tan, chân khí đã có thể tùy ý thông suốt. Không cần hỏi cũng biết, nội thương trầm trọng của chàng cũng khỏi đi hết sức thần kỳ. Từ nơi sâu thẳm trong lòng chàng dâng lên một mối cảm khái khôn xiết.

Cuối cùng hai bàn tay ấy đã rời khỏi mạch môn và Đan Điền của chàng, chàng lại vận công thêm một lúc nữa, thì mới ngừng việc hành công. Đồng thời thuận thế ngã xuống đất, rập đầu ba cái, nói một cách cung kính rằng :

- Tiểu tử Dương Ngọc Kỳ, đang lúc tính mệnh lâm nguy may mắn gặp được lão tiên bói cứu giúp, công ơn đức này, tiểu tử mãi mãi không quên. Xin hỏi lão tiên bói tính danh là chi, để tiểu tử khắc ghi trong lòng.

Một màu xanh chói chang rực rỡ đột ngột xuất hiện, chàng ngược đầu lên nhìn, thì lập tức ngơ ngác ngác.

Cách chàng hơn một trượng, một người khó phân biệt là nam hay nữ đang ngồi xếp bằng, vóc người thấp hơn chàng một cái đầu, sắc mặt nhợt nhạt, mái tóc bạc phủ xuống đất, đôi con ngươi như ánh sao lấp lánh chiếu sáng, mũi cao miệng nhỏ, sắc mặt sáng bóng nhưng lại trắng bệch như tờ giấy, dưới sự phản chiếu của ánh sáng màu xanh, giống vô cùng gương mặt của người chết, mình mặc chiếc áo bào màu xanh dài chấm đất.

Tay áo quá chật, đôi tay nhỏ nhắn xương nhiều hơn thịt nhưng trắng tinh như ngọc, trên tay phải đang cầm một hạt bảo châu to bằng trứng hột vịt phát ra màu xanh óng ánh.

Nhìn nét mặt, người này đẹp dễ thanh tú như vậy, nhất định thuộc về phái nữ. Nhìn mái tóc rũ xuống chấm đất, thì tuổi tác không phải là nhỏ, nhưng gương mặt thì lại giống như một thiếu nữ, không thể vượt quá hai mươi hai, hai mươi ba tuổi.

Bà mỉm cười với chàng với vẻ thiện ý, đứng dậy một cách chậm chạp.

Ngọc Kỳ cảm giác bị một lực đạo kỳ quái và hùng hậu, đang nâng thân mình dậy, chàng không khỏi run sợ. Nhưng cái tính trẻ con của chàng vẫn chưa bị mất, chàng cố vận nội kinh làm cho thân mình rơi xuống đất.

Chàng không dùng kinh lực thì tốt hơn, vừa dùng kinh lực, toàn thân của chàng trái lại bay lên trên như một viên đạn, rồi rớt xuống đứng yên.

Nữ quái nhân trên khuôn mặt phẳng phất nụ cười. Bà nói với chàng bằng giọng nói hết sức mềm mỏng nhẹ nhàng.

- Hải nhi, người bướng bỉnh khó bảo lắm.

Gương mặt của Ngọc Kỳ nóng lên, chàng chỉ còn cúi đầu một cách ngượng ngập. Nữ quái nhân có lẽ biết chàng hơi xấu hổ về hành động vừa rồi, liền tiếp tục hỏi rằng :

- Từ khi các người bước vào khu vườn mộ, là ta đã nắm hết được tình hình. Ta đã ẩn trong cái phủ ở dưới đất này đã bốn mươi năm, từ lâu ta không còn can dự vào chuyện của thế gian, người đừng thắc mắc tại sao ta lại giúp người qua được cửa ải khó khăn, ngay cả đến ta cũng giải thích vô ích, có lẽ đây là duyên phận giữa ta và người, hay là nghị lực của người đã làm cảm động ta chăng?

Ngọc Kỳ khom mình nói :

- Đa tạ sự giúp đỡ của lão tiên bói.

Nữ quái nhân tiếp tục nói :

- Người bắt tất phải hỏi ta là ai, mặc dù ta đã có ý nghĩ không xuất thế lại nữa, nhưng nghe khẩu âm của người giống như là người ở bản phủ.

- Văn bói đúng là người bản phủ Long Môn.

- Cái gì? - Nữ quái nhân giật mình kêu lên, hạt lục châu trong tay run run, hỏi một cách gấp gáp - Người có phải là người Long Môn Dương gia, gọi là Dương Ngọc Kỳ?

Ngọc Kỳ ngơ ngác nói :

- Văn bối đúng như thế.

- Tên của gia gia ngươi là gì? - Nữ quái nhân bước lại gần hỏi, thần sắc trên gương mặt hết sức cổ quái.

Ngọc Kỳ trong lòng hơi sợ hãi, không nén nổi thối lui một bước, trầm giọng nói :

- Lão tiền bối hỏi gia thế của văn bối là có ý gì?

Nữ quái nhân dường như đã bình tĩnh lại, trả lời với giọng yếu ớt :

- Chẳng có ý gì khác, lão đã trốn thế gian bốn mươi năm rồi, đối với những chuyện của dương gian đã quên mất rồi, ngươi đừng lo lắng gì.

Ngọc Kỳ trầm ngâm giây lát, chàng ưỡn ngực lên rồi nói :

- Gia phụ tên Thuyên, tự gọi là Bích.

Thân hình của nữ quái nhân run run, liền hỏi tiếp với giọng vô cùng xúc động :

- Gọi là Bích... gọi là Bích...

- Vâng.

- Tên của lệnh tổ là?

- Gia tiên tổ tên Quân, tự Thế Hùng.

- Cái? Ngươi “tiên tổ”? - Nữ quái nhân kêu lên với giọng the thé.

- Vâng, gia tổ tiên mất đã hai mươi năm rồi.

Một tiếng phịch vang lên, hạt lục châu trên tay của nữ quái nhân lặn xuống đất, da thịt trên khuôn mặt không ngừng co giật.

Ngọc Kỳ lấy làm kinh dị vội thối lui ra sau, nữ quái nhân than dài một tiếng, nhặt hạt châu lên xoay lưng lại về phía Ngọc Kỳ, nói với giọng hết sức kỳ dị :

- A! Không thể được, trước đây hai mươi năm, đúng là chàng vẫn còn trẻ, như mặt trời giữa trưa vậy sao chàng có thể chết? Hải nhi, ngươi không được nói bừa bãi.

Giọng nói của Ngọc Kỳ đột nhiên thay đổi, nói :

- Ngươi có lúc cũng sớm chiều họa phúc, lão tiền bối, gia tổ thực sự đã lên tiên hai mươi năm rồi.

- Hải nhi, ngươi có thể nói ra nguyên nhân cái chết của lệnh tổ không?

- Đầu tiên, xin lão tiền bối nói thẳng thắn cho văn bối biết, có phải lão tiền bối có ân oán với Long Môn Dương gia không?

- Ngươi nghĩ nhiều quá, nếu có oán, ngươi không thể tồn tại được đâu. Tuy chưa luyện qua quyền chưởng chính tông, nhưng những người thoát khỏi tay ta, ta tin rằng càng ngày càng ít.

Nữ quái nhân nói một cách bình tĩnh nhưng vẫn không quay mình lại.

Ngọc Kỳ không chú ý giọng nói của bà ta đã thay đổi, chàng kể lại chuyện gia thế của chàng mà trước kia chàng đã được Song Tuyết Kỳ Nhu kể lại.

Gần nửa buổi rồi mà nữ quái nhân vẫn chưa lên tiếng, một hồi lâu bà mới lên tiếng nói, giọng nói dường như đến từ nơi rất xa ở thế giới bên ngoài mà lại chứa đầy sự bi thương và cảm khái :

- Thiếu niên tử đệ giang hồ lão, bất hứa anh hùng kiến bạch đầu. Kết cục như vậy âu cũng là ý định của trời, nhưng không ngờ chàng có thể chết mau như vậy! Hải nhi, cha mẹ và tổ mẫu của ngươi đâu?

- Bây giờ ẩn cư ở đâu, văn bối vẫn chưa được biết rõ.

- Ngươi không ở cùng họ sao?

- Văn bối từ nhỏ bị nghĩa thúc tổ đem lên thâm sơn truyền đạt võ nghệ, chẳng mấy chốc đã hai mươi năm rồi.
- Nghĩa thúc tổ của người là ai?
- Song Tuyệt Kỳ Nhu.
- À, lão Cốc Dật, lão không uống là người bạn thâm giao của tổ phụ người.
- Đúng là nghĩa thúc tổ văn bối rất lấy làm vinh dự có vị thúc tổ như thế.
- Bây giờ người có toan tính gì không?
- Báo thù cho tổ phụ đồng thời đi tìm tổ mẫu và phụ mẫu.
- Còn nghĩa thúc tổ?
- Nghĩa thúc tổ đã đi về Đông Hải Độc Long đảo, thực hiện lời ước hẹn hai mươi năm trước đây, có lẽ nghĩa thúc tổ vĩnh viễn không thể xuất hiện giang hồ nữa rồi.
- À, điều này thì ta biết, Tử Tịch Tiềm Năng khí công của nghĩa thúc tổ người, khó mà thắng được Vô Cực Thái Hư thần công của Độc Long đảo, vì vậy vĩnh viễn không thể xuất hiện lại giang hồ.

Ngọc Kỳ ngạc nhiên nói :

- Lão tiền bối dường như biết rất tường tận gia thế của văn bối.

Nữ quái nhân ngắt lời chàng nói :

- Ta cần phải biết, nhưng đáng tiếc là ta phải giữ lời hứa năm xưa, cũng là để vĩnh viễn nhớ đến thâm ân phụ dưỡng của phụ mẫu, vì vậy vĩnh viễn không thể gặp lại ánh sáng mặt trời, không thể giúp người đạt thành tâm nguyện, tuy người là con đích... đi theo ta.

Bà gơ cao hạt bảo châu chậm chậm cất bước, đo vào nơi sâu của địa đạo.

Ngọc Kỳ nghe bà nói không hiểu gì cả, chàng dường như bị thôi miên, đi theo sát sau lưng bà, quẹo trái rồi lại quẹo phải, không biết đã đi bao con đường nhỏ quanh co ở trong hầm sâu này, cuối cùng đã đến một gian phòng xây bằng đá vân thạch, kiến trúc y hệt một gian phòng ở trong cung điện.

Phòng rộng bốn trượng vuông, hai hạt châu màu trắng đục được treo lên ở đỉnh phòng, phản chiếu ánh sáng thật êm dịu, ánh sáng phản chiếu của vân thạch ở bốn bên, càng làm cho gian phòng vô cùng sáng sủa. Những cái giường, bàn, tủ... đều làm bằng vân thạch, đồ ngủ trên giường vô cùng tinh xảo và đẹp đẽ, dường như là làm bằng một loại hàng bông vải sợi nổi tiếng và quý giá của lụa là, điều đó chứng tỏ nữ quái nhân là một người khuê danh tứ môn.

Đặc biệt là trên các bàn đá, bốn thứ quý của văn phòng bút, mực, giấy nghiên, tất cả đều đầy đủ, trên vách tường đối diện chàng, có treo một bức tranh thủy mặc, trên ấy vẽ một đôi thanh niên nam nữ dựa kề vào nhau hết sức thân mật.

Đôi mắt của Ngọc Kỳ rất bén nhọn, ban đầu chàng đã cảm thấy diện mạo tuấn tú của chàng thanh niên ở trong bức tranh rất quen mắt, còn cô gái thì không cần nhìn kỹ, chàng biết ngay đó là chân dung của nữ quái nhân. Nữ quái nhân thu lại viên lục châu, bước nhanh về phía trước bàn, quay bề mặt của bức tranh vào trong, một tay vịn vào bàn, mình dựa vào cạnh bàn hết sức mệt mỏi, rất lâu rồi vẫn chưa nhúc nhích.

Ngọc Kỳ đứng ngơ ngác ở trong phòng, lấy làm lúng túng khó xử.

Lâu lắm nữ quái nhân mới từ từ đứng dậy, đôi tay búi lại mái tóc dài đến chấm đất, rồi chậm chậm quay mình lại. Ngọc Kỳ nhìn kỹ thì thấy bên đôi con người của bà hiện ra óng ánh những giọt nước mắt.

Trên gương mặt bà lộ rõ nụ cười đau khổ nói :

- Người hãy ngồi xuống, có phải người ngạc nhiên cảm thấy ta là người đã bốn mươi năm nay không thấy mặt trời mà hưởng thụ lại như người thường phải không?
- Văn bối nghĩ những điều ngược lại không phải thế.

Đôi mắt của chàng nhìn chăm chú vào bà như muốn hóa dại.

Nữ quái nhân dường như hơi rung động nói :

- Người phục dịch của ta cứ ba tháng đến thăm ta một lần, trong mê cung của khu huyết mộ này, thường xuyên có những người lui tới nên ta cảm thấy đỡ tịch mịch. Người đã muốn báo thù cho tổ phụ, với công lực của người hiện nay mà nói, thật sự là đáng lo, khó có thể cùng người cùng người tranh tài cao thấp.
- Văn bối đang dụng công cần cù tập luyện không chút lơ là, cố đạt tới cái tinh tiến.
- Đáng tiếc là từ nhỏ ta không thích động dao múa kiếm, chỉ thích làm bạn với bút, giấy, nghiên, vì vậy không giúp đỡ gì nhiều được cho người. Nhưng việc tương kiến này âu cũng là an bài có thiện ý của ơn trên, ta muốn truyền cho người một bộ vô thượng tâm pháp về luyện công, và tuyệt học quý giá về phòng thân, người không thể nhẫn tâm từ chối ta phải không?

Ngọc Kỳ nhìn chăm chú vào khuôn mặt thanh tú thấp thoáng sự bi ai sầu khổ của bà đến đờ đẫn, cảm giác trong tâm chàng đang trào lên chập chờn không biết vì lý do gì, một tình cảm sâu xa làm rung động tâm can chàng khó mà dùng lời để diễn tả được, không nén nổi tình cảm ấy chàng chậm chậm đi lên phía trước quỳ xuống một chân, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào bà, và chân kia cũng quỳ xuống như thế.

Toàn thân của nữ quái nhân rung lên một cái, đột nhiên ôm chàng vào lòng, kêu lên hết sức cảm động :

- Hải nhi, hải nhi, con... con...

Rất lâu mới nghe giọng của bà nói với chàng :

- Hải nhi, con hãy ngồi xuống, để ta truyền cho con một loại vô thượng tuyệt học làm chân khí hồi lưu, tự bế kinh mạch, quy tức tức mệnh. Luyện tâm phép này, những người đã có căn bản rồi không những công lực có thể mỗi ngày mỗi thăng tiến, lại càng có thể chống đỡ được sự lạnh lẽo khốc liệt đói khát xâm nhập. Ngoài ra, ta lại truyền thụ cho người bộ pháp hướng lành tránh ác, kỳ ảo tuyệt luân, dưới vòng vây tấn công của cao thủ, sử dụng nó có thể hy vọng thoát thân tránh được tai họa.
- Lão tiền bối, loại tâm pháp và bộ pháp này có danh xưng không?

Nữ quái nhân ngồi trên cái bệ trước bàn cười nói :

- Tâm pháp tên gọi là Huyền Thông, huyền giả hư vô, thông giả đạt đã, cũng lại là vô trung sinh hữu, vô sở bất năng. Bộ pháp tên gọi là Hoán Hình, hư hư thật thật, thật giả khó phân biệt.
- Lão tiền bối, hải nhi đã từng luyện qua bế tuyệt kinh thuật.
- Hải nhi thủ pháp ấy cũng là một tuyệt thực. Bây giờ lưu ý khẩu quyết tâm pháp của ta, hãy ghi nhớ kỹ.

Trời sắp sáng hửng, Ngọc Kỳ đã luyện đủ Huyền Thông tâm pháp trong một nửa giờ. Thiên tư đặc biệt cao, hiểu biết lại hơn người, trong vốn vẹn hai giờ ngắn ngủi, chàng đã có thể nắm được sự sâu xa tuyệt học của hai môn ấy.

Nữ quái nhân sau khi đợi đến cho chàng lãnh hội được toàn bộ, mới ra lệnh cho chàng ngừng lại, nói rằng :

- Sự hiểu biết của con đã ngoài dự đoán của ta, Dương gia đã xuất hiện một nhân tài, kỳ hạn thành công không còn xa nữa, ta sẽ tiễn người ra khỏi động này.
- Lão tiền bối, các bạn của văn bối...?
- Hai vị cô nương ấy à? Công lực của họ so với người thâm hậu hơn nhiều, những kẻ xấu này không làm gì được nàng đâu, họ chỉ bị giam giữ chứ không nguy hiểm, con phải tự mình đi cứu người mới được, để cho con có kinh nghiệm và được rèn luyện cũng là một chuyện hay. Ta tạm thời tiễn con đến đoạn đường trước lúc vào trong phòng này.

Ngọc Kỳ chợt nhớ ra hỏi :

- Người quái vật mà cứu văn bối, khi này không biết có phải là lão tiền bối giả dạng không?

Nữ quái nhân cười nói :

- Không, đó là một người khác. Ta đâu cần thiết phải giả trang thành quái vật? Đi thôi!

Bà dắt chàng ra khỏi phòng, giơ cao hạt lục châu theo đường cũ mà đi ra. Đến trước vách đá vừa rồi mà bà đã gặp chàng, bà đặt trong tay chàng viên ngọc lục châu, nói một cách buồn bã :

- Hải nhi, sau này gặp lại tổ mẫu, hãy đem viên lục châu này trao cho người, đồng thời nói rằng hy vọng người hãy đến xem thử ta cuộc sống của một người đàn bà ở âm thế đã bốn mươi năm rồi.

- Lão tiền biết gia tổ mẫu ư?

Nữ quái nhân gật đầu cười đau khổ mà nói rằng :

- Không những biết mà còn kết bạn thâm giao, người hãy thay ta mà hỏi thăm sức khỏe đến bà ấy.

- Lão tiền bối có thể cho con biết thiệt danh của người, để con bầm cáo với gia tổ mẫu. Sau này có thời gian, con nhất định lại rập đầu lão tiền bối.

- Bất tất...

Bà hơi ngừng lại, nhìn chăm chú vào chàng nói :

- Tổ mẫu con đã biết tất cả, ta họ Lam, tên Bích Ngọc. Con hãy giữ gìn sức khỏe.

Nói xong, thoái lui ra sau thật nhanh trong tiếng thở dài não ruột, bóng người thoát chốc mất tăm.

Bích Ngọc! Bích Ngọc! Hai chữ này trong tai chàng vang lên âm âm, một ánh chớp lóe qua óc, trong lòng chàng đột ngột kêu lên điên cuồng: “Gia gia tên gọi là Bích, ta có cảm giác người trong tranh thấp thoáng giống ta, bà đối với ta hết sức tình cảm thân thiết. A! Tại sao ta lại hồ đồ như thế được?”

Chàng chạy như tên bắn về phía động la to :

- Tổ bà, tổ bà, xin đợi Kỳ nhi với...

Chạy được hai khúc quanh, trước mặt đã bịt kín lại rồi. Chàng bò phục ở dưới đất, kêu lên hết sức tha thiết :

- Tổ bà, con lại đây làm bạn với tổ bà, tổ bà ở trong âm phủ này âm u quá!

Hồi lâu sau, chàng mới chậm chậm đứng dậy, đi về con đường cũ. Vách đá không biết lúc nào đã tự động mở ra một khe hở lớn.

Chàng nghe thấy tiếng bước chân phảng phất ở phía xa xa. Chàng giấu kín hạt lục châu ở trong mình, trong động lại một lần nữa biến thành Địa ngục tối đen.

Chàng lặng lẽ đi ra, theo hướng bước chân vọng tới từ phía bên trái.

Đột ngột, sau lưng vang lên một tiếng rất khê, vách đá tự động đóng lại. Độ nhanh nhạy trong sự nghe nhìn của chàng, dường như đã tinh tiến lên rất nhiều, đột nhiên nghe thấy sau lưng ngoài hai ba mươi trượng, có hai người đang với thân pháp cực nhẹ và cực nhanh lướt về phía chàng.

Xem tiếp hồi 5 Vô Vi bang

5. Hồi 5 Vô Vi Bang

Hai người mới đến thốt nhiên ngừng lại cách khoảng mười trượng, có một người khê nói :

- Ô! Tại sao có thể nghe thấy vách đá di chuyển kìa? Chẳng lẽ quỷ quái có thể xuất hiện vào ban ngày hay sao?

Giọng người khác hừ lên một tiếng nói :

- Ở đây còn có ban ngày ban đêm gì? Quỷ quái ta chưa bao giờ gặp, nhưng chúng ta phải cẩn thận.

Hai người dường như bắt đầu cảnh giác, họ bắt đầu mò mò đi lên phía trước.

Trong hang tối như bưng, tuy nhân lực của Ngọc Kỳ rất cao nhưng chàng chỉ có thể nhìn thấy vật cách đây một trượng, xa hơn nữa thì hoàn toàn bất lực. Duy nhất chỉ còn dựa vào đôi tai, nhưng công lực của đối phương không phải bình thường, gần như không nghe tiếng động gì về họ cả.

Một tiếng tung đột ngột vang lên, do không cẩn thận, nên chân của họ đã đá trúng một cục đá nhỏ, nghe rất rõ ràng.

Ngọc Kỳ dùng tâm pháp điều hòa hơi thở vừa mới học, nín thở hết sức cảnh giác. Chàng dán sát người vào vách, chuẩn bị tung ra hết sức lực của mình. Chàng muốn khống chế họ để hỏi thăm tin tức của hai vị cô nương.

Tiếng đá lăn vừa dứt, hai người dường như hơi ngừng lại, giây lát họ tiếp tục mò mò đi tới, dường như sắp đến gần lắm rồi.

Đột nhiên cách chừng khoảng mười trượng, ở phía sau vang lên từng bước chân nặng nề, lúc dậy lên lúc lắng xuống, đồng thời một hơi thở nhẹ lại truyền đến.

Trước và sau đều có người cả, Ngọc Kỳ cảm thấy hơi sợ hãi.

Trong bóng tối, vang lên một tiếng quát của một trong hai người trước mặt chàng.

- Ai đó?

Tiếng bước chân ở phía sau đột nhiên ngừng lại, hiển nhiên là người ấy vừa mới dừng bước.

- Phong! - Tên trước mặt lại lên tiếng.

Không có tiếng trả lời, Ngọc Kỳ thầm nghĩ:

“Bọn họ đang truy hỏi ai?”

- Tại sao không trả lời? - Giọng nói của người ở phía trước càng vang to hơn nữa.

Trong hang im lặng như chết, chỉ có tiếng hơi thở.

Ngọc Kỳ cảm thấy hai người ở phía trước mặt bắt đầu chi ra hai bên, tiếp tục đi tới không một tiếng động.

Bọn họ cuối cùng chỉ còn cách khoảng một trượng, bây giờ thì chàng có thể nhìn thấy rất rõ, đó là hai bóng người cao mặc áo đen, tay phải đặt trên chuôi kiếm, tay trái để phía trước ngực đang thủ thế để hộ thân, họ di chuyển hết sức chậm chạp.

Chàng chẳng thích tấn công người khác một cách bất ngờ, nhưng đang vào thế bất lợi, chàng chỉ có một mình, vì vậy không thể nào làm khác hơn, chàng nheo mắt nhìn cho thật chính xác, rồi đột ngột quát lên một tiếng thật to “Đánh!”

Tiếng hét vừa dứt, chàng vung hai chưởng tấn công hai tên ấy ngay, luồng chưởng phong êm như ru, không một tiếng động, nhưng kinh đạo lại hết sức mạnh mẽ.

Hai tên ấy vốn có chuẩn bị từ trước, vừa nghe thấy tiếng quát biết ngay thế nào cũng bị tấn công, nên lui về sau rất nhanh đồng loạt rút kiếm ra như tia chớp.

Công lực của họ không phải tầm thường, ứng biến lại rất nhanh, nhưng nhân lực của Ngọc Kỳ lại hơn họ, mà thân mình lại trong bóng tối, với lại đã có tính toán trước và càng tuyệt diệu hơn là chưởng lực không có tiếng động, làm cho đối phương không có cách nào đoán được là cú chưởng ấy tung ra từ phía nào.

Rạch, rạch, song chưởng tung ra đã đánh trúng đích, một người bị trúng trên vai trái và một người bị trúng ở cánh tay phải.

Cái vai trái của người ở bên trái lập tức bị đánh nát như tương, hẳn không biết địch thủ ở phía nào vội lao về phía phải, búng vai phải đụng vào vách đá, hự thế là cả người té nhào xuống.

Tay phải của người ở bên phải bị trúng cú chưởng của chàng, xương cánh tay lập tức bị gãy, xoẹt cây kiếm vừa rút ra khỏi nửa bao, nghe tiếng động người hắn cũng xông về phía trái. Công lực của y so với tên ở bên trái cao hơn một bậc, trong nháy mắt tên bị té ở bên trái, tung ra một quyền cước.

Phụt, thế là hai tên đều gãy. Trong bóng tối, hai tên đã lằm lằm sát hại lẫn nhau.

Phía trước mặt địch thủ đã không còn. Ngọc Kỳ đứng sát vách lặng im chờ đợi người ở phía sau xuất hiện.

* * * * *

Ngay khúc quanh của vách đá, có một người đang ngưng thần tập trung mục lực nhìn về phía trước, dĩ nhiên y chẳng thấy gì cả, đường hầm này quả thật tối.

Người này dáng tầm thước, tay, vai, hông nơi nào cũng có vết máu, bàn tay đang nắm chặt lấy thanh kiếm, chân trái dường như có gì không ổn, đang dán sát vào vách đá hết sức chăm chú cảnh giác chung quanh. Y mặc chiếc áo dạ hành màu xám tro, tinh thần đang vô cùng mệt mỏi.

Y là ai mà thân hình dính đầy máu như vậy?

Người đó chính là Đàm Triệu Tường bị hãm ở trong động này đã một ngày hai đêm rồi. Triệu Tường không biết mình đang ở đâu. Qua cuộc độ sức một ngày hai đêm chàng dường như gần mất hết tinh lực đến nơi.

Chàng không thể đứng chờ người ra ở đây lâu được, cần phải tìm con đường ra, đường hầm vẫn im lặng không nghe thấy gì cả, sau một lúc lâu, chàng liền mò mò từng bước đi lên phía trước.

* * * * *

Ngọc Kỳ đợi đến cũng không chịu nổi, chàng không thể dây dưa hoài, không vào hang hổ thì làm sao bắt được cọp con? Chàng phải mạo hiểm xông lên, hai anh em Đàm gia, hai vị cô nương đang rất cần đến chàng để cứu họ ra khỏi nguy hiểm.

Chàng xoay mình cầm chặt thanh kiếm, từng bước từng bước di chuyển về phía trước.

Đàm Triệu Tường cũng từng bước từng bước tiến lại phía chàng.

Hai bên càng ngày càng tiến gần lại, trong lòng hết sức nặng nề.

Khi còn cách khoảng một trượng nữa, hai người lại dán người sát vách thăm chừng, họ hạ thấp người xuống di chuyển về phía trước, không ai dám sơ suất chút nào.

Chiếc áo của hai người đang mặc đều là màu xám tro, bàn về công lực và mục lực, Ngọc Kỳ cao hơn Triệu Tường một bậc. Người phát hiện bóng của đối phương trước là Ngọc Kỳ, khi chàng nhìn thấy cái bóng mờ mờ dán sát vách từ từ tiến tới, bèn hừ lên một tiếng, chàng nghĩ phải gây khó cho đối phương ngay, thanh kiếm trong tay rung động chàng tung mình về phía Triệu Tường thật nhanh.

Triệu Tường vừa nghe tiếng hừ một cái, mới phát hiện cái bóng màu tro đang bỏ nhanh xuống về phía mình. Trong hai đêm một ngày, những tên địch mà Triệu Tường gặp trong hang này tất cả toàn thân đều là màu đen, vừa nhắc thấy cái bóng màu xám tro, trong lòng không ngớt hoài nghi, tưởng rằng đó là em gái mình, nhưng không dám có đoán chắc không.

Chàng bèn né sang một bên, thanh kiếm vừa hươ lên đón đỡ thế công của địch thủ.

Choang thanh kiếm đụng nhau nghe mát lạnh, hai bên đều bị chấn động lùi ra xa. Đôi mắt của Ngọc Kỳ tuy rất tinh nhưng Triệu Tường lúc này đang nằm sát dưới đất, cách khoảng hai trượng chàng không thể nhìn thấy được.

Vừa mới qua một nhát, chẳng còn ai dám vọng động. Ngọc Kỳ không nén nổi trầm giọng quát lên :

- Ra đây đi! Đại gia cũng đơn thân độc kiếm, một chết hai sống, một trong hai chúng ta phải có kẻ máu chảy đầu rơi, ra đây đi!

Triệu Tường vừa nghe thấy giọng nói trông rất quen, thốt lên hết sức vui mừng :

- Có phải là Dương đại ca đấy phải không? - Chàng vừa nói vừa đứng dậy đi đến.

- A! Người có phải là Đàm huynh đệ Triệu Tường?

- Trời ơi! Đại ca cũng bị nhốt dưới đây sao?

Triệu Tường thu kiếm lại nhảy bổ tới.

Ngọc Kỳ vội lấy hạt lục châu từ trong túi ra, ánh sáng từ hạt lục châu tỏa ra, chàng liền thấy ngay toàn thân của Triệu Tường đầy vết máu.

- Đệ đã bị thương rồi à, có nặng lắm không?

Triệu Tường cười ngay giọng nói tỏ vẻ hết sức vui mừng :

- Không sao đâu, chỉ là vết thương ngoài da thôi, chỉ có chân trái bị một dấu côn, cho nên hơi bất tiện.

- Còn lênh muội đâu?

- Vừa rớt xuống miệng hầm thì bị phân tán rồi, bây giờ sống chết không rõ.

- Vậy chúng ta đi mau! Cả hai ta phải nhanh lên mới được, bạn của huynh cũng bị mắc kẹt ở đây.

- Ai thế? Mấy người bị vậy?

- Hai người, chính là hai vị cô nương đã làm cho tên Độc Vô thường bỏ chạy, họ đến đây để cứu đệ, chúng ta phải tận lực đi cứu họ.

- Vậy thì đi thôi!

Ngọc Kỳ cất lại hạt lục châu, xông về phía trước.

Chạy được hai khúc quanh, phía trước vang lại tiếng người, ánh sáng trung, Ngọc Kỳ nói :

- Có lẽ đã đến hầm bí mật của họ rồi, xông vào!

Phía trước có một con đường rẽ, có ba tên mặt áo đen đang giơ cao ngọn đuốc đang quẹo đi về phía tay trái thật nhanh.

Ngọc Kỳ và Triệu Tường đi theo sau lưng bọn họ ngay. Ngọc Kỳ khẽ nói :

- Để cho chúng dẫn đường, sau đó quấy rối sào huyết của bọn chúng.

Đang chạy đi, có một tên nói :

- Ngũ ca, con nhỏ trông hình thái thật là đẹp, lọt vào tay Đàn chủ, thật là vừa ý lắm. Tất cả con đường ra khỏi hầm đều đã bịt kín lại hết rồi, bốn tên ma đầu ở phía trên không cách nào vào được, Đàn chủ bắt chúng ta phải giữ chặt những nơi hiểm yếu, còn người lại hưởng thú vui một mình, thật là xui xẻo cho chúng ta.

Một tên khác quát lên :

- Cái tên ngu xuẩn này, người nói loạn xạ không sợ mất mạng sao? Hãy mau cầm cái miệng người lại đi, không mở miệng người không sống nổi hả?

Ngọc Kỳ thất kinh nói :

- Không được rồi, chúng ta phải đi mau đến hình thất, bắt chúng nó dẫn đường mới được.

Vừa dứt tiếng, chàng lao lên như tên bắn, trong lòng của Triệu Tường lại càng gấp gấp hơn, theo sau bèn gót.

Sự việc đã gấp quá rồi, Ngọc Kỳ không còn quan tâm đến luật lệ giang hồ nữa, chàng như ma quỷ tiến sát đến gần, kiếm vung lên.

“Hự” ngọn kiếm xuyên vào hậu tâm của tên ở phía sau cùng, kiếm rút ra đâm vào nhanh như chớp, thân thể của tên bị đâm vừa chưa kịp ngã thì chàng đã lướt tới đâm thẳng vào cổ của tên chính giữa, hấn lập tức ngã xuống ngay.

Triệu Tường lúc này cũng nhảy bổ đến, chàng lướt qua Ngọc Kỳ, thanh kiếm vung lên như tia chớp, đâm vào huyết thư phong của tên đi đầu tiên hết.

Địa vị và công lực của tên đi đầu tiên cao hơn hẳn so với hai tên sau. Ngọn đuốc của tên phía sau bị rớt xuống đất, ánh lửa vừa bùng đưa, hấn đã cảnh giác ngay. Ủa! Hấn vội quay ra sau ngay, ngọn đuốc trong bàn tay kia thuận đà quét ra phía sau.

Phụt, ánh lửa tung tóe, thanh kiếm đâm vào cán của ngọn đuốc, hai bên ra tay rất nhanh nhưng Triệu Tường lại giành được tiên cơ, ngọn kiếm vung ra không một tiếng động, hông phải của hắn nghênh tiếp mũi kiếm thật đúng lúc, xuyên thẳng vào trong ngực.

Ba tên thì hai đã châu trời, còn một tên bị Ngọc Kỳ tấn công đầu tiên đang nằm bất tỉnh.

Triệu Tường nhặt ngọn đuốc lên cầm trong tay.

Ngọc Kỳ dùng kiếm khua cho hắn tỉnh dậy, giá kiếm áp sát trên cổ hắn, nói :

- Lão huynh, dắt chúng ta đến hình thất đi, thì sẽ tha chết cho ngươi, nếu không...

Tên tiểu tặc bị thanh kiếm dí cổ sợ quá đến nỗi hồn xiêu phách lạc, nhưng vừa nhìn kỹ dung mạo của hai người thì hết hồn, run lẩy bẩy nói :

- Ta... ta đi... đi không được, từ đây quẹo trái vào con đường đá trắng... thì là hình... hình thất.

- Đi không được thì ngươi phải chết!

Ngọc Kỳ nói một cách căm hờn. Kiếm hơi ấn xuống, gần như muốn đâm xuyên vào da thịt của hắn. Da mặt của hắn như xác người chết, liền run bắn người kêu lên.

- Dạ đi, dạ đi.

Ngọc Kỳ để hắn đi trước, thanh kiếm dí vào hậu tâm của hắn, nói :

- Mau, dẫn đường đi.

Tên tiểu tặc vừa đứng vững, muốn xông về phía trước thoát thân, nhưng hắn không có được cái nhanh nhẹn như Ngọc Kỳ, mũi kiếm của chàng đã đâm xuyên qua áo, lún vào trong da thịt sâu nửa phân.

- Ta cảnh cáo ngươi! Hãy bỏ cái ý đó lại, nếu không thì hối hận đấy.

Tên tiểu tặc hít vào một hơi lạnh ngắt, ráng nhịn đau đi trước dẫn đường. Không lâu quả nhiên nhìn thấy một con đường rẽ ở trước mặt, mặt đá ở trên đường đúng là màu trắng.

Tên tiểu tặc dắt hai người quẹo về phía tay trái, đi vào con đường đá trắng.

Cách khoảng mười trượng, có hai bóng người, một người mặc áo đen, tay cầm đơn đao, vừa thấy ánh lửa quay ngoắt người lại.

Triệu Tường nhanh trí, đã ném ngọn đuốc ngay.

Ngọc Kỳ tâm trí minh mẫn, thanh kiếm ấn sâu vào da thịt tên dẫn đường, giọng hạ thấp xuống cổ nói với một giọng lạnh như băng :

- Dùng ám hiệu để đi vào, nếu không...

Ba người đi nhanh về phía trước, khoảng chừng năm trượng nữa.

Ánh lửa vừa tắt, hai tên tiểu tặc canh phòng cầm đơn đao, tách ra hai bên thật nhanh, nấp vào vách đá, thủ thế chuẩn bị tấn công. Một tên nghiêm giọng quát lớn.

- Ai đó? Đứng lại

Ba người vội ngừng lại ngay. Ngọc Kỳ dùng phép truyền âm nhập mật rót vào tai tên tiểu tặc dẫn đường.

- Trả lời ngay, muốn sống thì phải nghe lời.

Tên tiểu tặc chỉ cảm giác mũi kiếm sau lưng lạnh tanh đang ấn sâu vào. Người không muốn mất mạng rốt cuộc không phải là ít. Hắn đương nhiên phải bảo toàn tính mạng của mình, liền lớn tiếng trả lời :

- Ngăn đường Hương chủ phương nhân.

- Phong. - Đối phương quát lớn.

- Hỏa. - Tên dẫn đường cứng người đáp lại.

- Đến đây có chuyện gì?
- Có chuyện muốn bẩm báo với Đàn chủ.
- Hừ! Người muốn chết hả? Đàn chủ vừa mới đi ra không lâu, có chuyện gì sau một giờ nữa hãy tiếp kiến.

Lúc này hai bên đã trong khoảng cách hai trượng rồi.

Xoẹt tên canh phòng châm lửa vào hỏa thiết tử. Hỏa thiết tử là bùa câu hồn của bọn chúng. Ánh lửa vừa lóe lên. Ngọc Kỳ một chưởng đánh ngã tên dẫn đường, bay mình lướt tới, Triệu Tường cũng trong nháy mắt, lướt như bay.

Tên tiểu tặc canh phòng cũng nhanh nhẹn không kém, tắt lửa ngay, đưa tay vịn cái chốt ở trên vách đá, đồng thời vung cây đao lên.

Cây đao của tên tiểu tặc vung vào khoảng không, hự trước ngực đã bị thanh kiếm đâm vào, cây đao cuối cùng bay khỏi tay, rớt xuống dưới vách đá.

Tên tiểu tặc còn lại vừa mới đặt tay vào chuông báo động, thì hững tron một kiếm nghiêng xuống đi tong. Ngay lúc ấy vách đá ở phía trái đột nhiên vang lên tiếng lách cách, từ từ di chuyển vào trong, bên trong vang ra một giọng khàn khàn :

- Cái thằng ngựa kia, làm gì mà leng keng lách cách ầm ỹ vậy?Ồ ào quá làm cho Đàn chủ đang giận đấy, phải chuẩn bị cái đầu người là vừa.

Tiếng nói vừa dứt, tiếng di động của vách đá cũng ngừng hẳn, bên trong ánh sáng nháng lên, hiện ra một cái đầu vằn khảm đen.

Ngọc Kỳ đã vung kiếm chuẩn bị sẵn, như ánh chớp lướt tới bên cửa nói :

- Cái đầu của người cũng phải dọn đi mất thôi.

Hắn chỉ kêu á nửa tiếng, năm ngón tay đã chụp xuống đầu của hắn, chỉ kéo một cái, thế là thân hình ngoan ngoãn ngã xuống. Ngón tay của Ngọc Kỳ lập tức điểm huyết làm tắt huyết cam của hắn, một tay chàng nắm vào hông của hắn đẩy vào trong.

Bên trong không tối như bên ngoài.

Trên đường có một cây đèn lồng lớn màu đỏ, ánh sáng của nó rất mạnh. Chàng dí ngang thanh kiếm vào cổ hắn, thấp giọng quát :

- Muốn chết thì người không đi, muốn sống thì dắt chúng ta đến hình thất đi.

Tên tiểu tặc không nhìn thấy người ở phía sau, nhưng nhìn thấy thanh kiếm dưới cổ mình mùi máu tanh đến muốn tởm lợm, những giọt máu tươi giống như bị tô đỏ ở trên mũi kiếm, vừa nhìn thấy cũng đủ làm cho hắn sồn tóc gáy lên, hắn sợ quá đến nỗi toàn thân lạnh toát, ngoan ngoãn cất bước.

Con đường này được đào ở trong núi đá, nền trải những viên gạch màu trắng, con đường rất rộng rãi, cứ cách mười trượng là có treo một cây lồng đèn ở trên vách đá.

Trước mặt là một ngã tư, họ quẹo về phía trái, đột nhiên một ánh đao từ đâu như tia chớp lao tới chém xuống cổ của Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ lúc nào cũng cảnh giác cao độ, trong lúc bất ngờ chàng vội lui ra sau thật nhanh, tay của chàng nắm chặt vào phía hông của tên dẫn đường, vì vậy mà hắn cũng phải lui theo ra sau. Thế là ánh đao thép chém ngay vào đầu của hắn, gần như là bổ đầu của hắn ra làm đôi. Hắn không kêu lên được một tiếng, bởi vì huyết cam đã bị điểm.

Ánh đao tên là của một tên áo trắng dán sát người vào trong vách đá từ lâu rồi, cũng may là thân pháp của chàng thần tốc, nên không bị chém trúng.

Chàng vất thi thể ấy xuống, loáng một cái, thanh kiếm đã điểm trúng huyết Thất khảm đại của tên áo trắng, huyết đạo của hắn đã bị tắt, toàn thân phát run, hắn vút cây đao đi, khuôn mặt chẳng còn tí thần sắc nào nhìn trừng trừng Ngọc Kỳ.

- Hãy mở cửa ở hình thất ra. - Ngọc Kỳ quát nhẹ.

Tên tiểu tặc không lên tiếng, vẫn cứ nhìn một cách dờ dẫm, hàm răng đánh run lập cập.

- Người dám không nghe? - Ngọc Kỳ nghiêm giọng quát, ngón tay chàng ấn vào trên huyệt kỳ môn của hắn, giọng nói lạnh như băng.

Tên tiểu tặc toàn thân của hắn phát run như cây sậy, hắn run sợ nói :

- Xin hảo hán tha mạng, tiểu tử... tiểu tử sẽ... mở.

- Người mà la to thì coi chừng mạng chó của người đấy! Thất dương sơ kinh tách gân rút xương, người hãy tự vẫn mình đi nếu chịu được, vậy thì xin tự tiện nhé.

- Tiểu nhân... nhân... không dám... dám.

- Ra tay đi. - Chàng nói rồi buông tay nhắc kiếm ra.

Tên tiểu tặc quay mình đi lấy cây đèn lồng, đưa tay sờ soạng vào trong khe đá.

Cửa vách đá vừa mở ra, bên trong là phòng lớn rộng khoảng mười trượng, tám cây đèn lồng đang phát ra màu xanh lè, làm cho căn phòng u ám, ghê sợ.

Một tiếng quát trầm vang lên, nghe thật lạnh người.

Chính giữa, phía trái, phía phải, tổng cộng gồm có sáu phòng tất cả, hai bên mỗi căn phòng đều có hai tên đại hán mình để trần, tay cầm cây đao hậu bối đặt hoàn sáng loang loáng.

Khi họ nhìn thấy những người lạ mặt từ ngoài bước vào, thì đồng thanh quát lớn hết sức giận dữ, nhưng lại vẫn không rời khỏi chỗ cũ, chỉ để thanh đao trước ngực hô hoán.

Chàng thấp giọng quát tên vừa mở cửa hình thất :

Tha cho người không chết, nhưng người phải chịu oan ức một lát. Tay chàng hướng xuống dưới, tay lia nhanh vào huyệt linh đài, tên tiểu tặc ngã xuống ngất luôn.

Ngọc Kỳ và Triệu Tường đi vào trong phòng, mắt nhìn hết thấy bọn chúng, chúng nhao nhao muốn động dậy, nhưng lại vẫn không rời khỏi chỗ cũ canh cửa.

- Quý Đàn chủ đang ở đâu? - Ngọc Kỳ nghiêm giọng hỏi.

- Các hạ là ai? - Tên đại hán ở giữa cao giọng hỏi.

Ngọc Kỳ vung kiếm chỉ vào hắn, nói :

- Người nói đi, Đàn chủ ở đâu?

Tên đại hán nói một cách giận dữ :

- Hình thất là nơi quan trọng, tại sao người lại dám xông vào đây la to la nhỏ như thế? Người đáng chết!

Ngọc Kỳ biết những tên này là những thuộc hạ vô cùng hung ác, đấu khẩu với bọn chúng chỉ tổ lãng phí thời gian, bèn hươ tay về phía Triệu Tường rồi trầm giọng quát lên một tiếng, nhảy bổ về phía trước.

Tên đại hán đợi cho Ngọc Kỳ nhảy gần đến, kêu lên một tiếng giận dữ, giơ đao bổ xuống.

Đột nhiên cánh cửa ở phía sau di chuyển, một bóng người áo trắng lao ra ngoài, đó là một người trung niên trước ngực có thêu một hình mũi kiếm màu tím, quát lớn :

- Tên nào mà dám giở thói ngang ngược ở đây?

Vừa nói là vung kiếm ra liền, thủ pháp của hắn nhanh chóng tuyệt luân, giống như một ánh chớp, lướt nhanh tới, tiếng kim khí rít lên nghe thật rợn người.

Thân pháp của cả hai bên đều rất nhanh, nhanh đến nỗi không có cách nào để nhìn rõ bóng người. Choang thanh kiếm của hai người chạm nhau trong nháy mắt cổ tay run lên cả hai vội thu kiếm, lui ra sau thất thanh.

Ngọc Kỳ trong lòng hơi sợ hãi, có một tên cường địch xuất hiện, nghĩa là sự cứu người, hy vọng thành công càng thêm nhỏ nhoi. Trong một đêm, chàng biết công lực của mình đã tiến bộ không ít, nhưng vẫn khó mà thắng được tên áo trắng này. Chàng đã dùng hết toàn lực, mà cánh tay của chàng vẫn cảm thấy tê nhức, đối phương quả là một cường địch đáng sợ.

Lão áo trắng cũng bị chấn động khắp toàn thân lão hơi kinh hãi thẳm, lão quát lên đưa mũi kiếm chỉ về phía trước.

- Hảo tiểu tử, té ra là nhà ngươi chưa chết.

- Mạng của đại gia dài lắm! Diêm vương không tha, nên chết không được. Các hạ chúng ta lại là kỳ phùng địch thủ.

Ngọc Kỳ trả lời một cách lạnh lùng.

Lúc này Triệu Tường đang đứng phía sau lưng của Ngọc Kỳ, sáu tên đại hán mình trần trùng trực vẫn đứng ở chỗ cũ, chưa nhảy vào trận.

Lão áo trắng vẫn cười một cách ung dung, chỉ vào hình thù mũi kiếm ở trước ngực mình nói :

- Ta đi không đổi họ ngồi không đổi tên, đàn Thanh Tự. Tử đường Hương chủ Kinh Hồng Nhất Kiếm Phàn Hòa. Nghe nói ngươi là môn hạ của Ngọc Tiêu Khách Nhạc Cảnh Minh, có đúng vậy không?

- Ha ha! Lão đoán thế cũng được, đợi khi nào máu của lão bị chảy rồi thì nói sau cũng chưa muộn. - Chàng vừa cười vừa bước lên trước hai bước.

Kinh Hồng Nhất Kiếm cười không ngớt, cũng giơ kiếm lên bước về phía trước hai bước, nói :

- Thật là uổng danh môn nhân của Ngọc Tiêu Khách mà như thế ư? Có lẽ người trẻ tuổi bông bột nên học nghệ không đến nơi đến chốn, nhưng nếu người tiếp được một chiêu của Đàn chủ, thì cũng đỡ làm ô danh của Ngọc Tiêu Khách lắm.

Chàng biết là không thể kéo dài được nữa, hừ lên một tiếng lạnh lùng, bước ra hai bước, thanh kiếm hóa thành một con rồng rít lên tung ra sát chiêu Ngân Hà Phi Tinh rõ ràng thanh kiếm đang bay lên phía phải, lại nhanh như chớp tấn công lại phía sau, nhanh như chớp.

Kinh Hồng Nhất Kiếm, trong lúc đối phương vung kiếm lên thật nhanh, hừ một tiếng, lướt tới tung ra một chiêu Lưu Vân Phi Bộc, chiêu này vừa tung ra một nửa, lập tức biến thành thế Lưu Tinh Hàn Nguyệt bắn thẳng vào huyệt Toàn cơ ở trước ngực của Ngọc Kỳ và huyệt nhân trung ở môi trên của chàng.

Chiêu Ngân Hà Phi Tinh của Ngọc Kỳ là chiêu dụ địch lao vào trước, sau đó đột ngột đâm vào bên hông đối phương, Kinh Hồng Nhất Kiếm quả nhiên bị mắc lừa, lão lao vào thật mạnh mẽ.

Xoẹt một tiếng xé lụa vang lên, cái áo của Kinh Hồng Nhất Kiếm lập tức bị rách ở vai trái, những giọt máu tươi tí tách rơi xuống.

Kinh Hồng Nhất Kiếm nhất thời không đề phòng, bị chiêu thật thần kỳ của đối phương công ...

(thiếu hai trang)

... hai cánh Ngọc Kỳ, hai ngọn đao thép như gió mạnh đột ngột nổi lên.

Thân hình của Ngọc Kỳ hơi hạ xuống, ngọn kiếm ra chiêu Truy Vân Xạ Nguyệt nhả ra hai bên tả hữu thật nhanh, người vút lên cao tiến tới.

Chiêu kiếm vừa lọt vào không trung, ngọn kiếm tách ra điểm vào trước trán của hai gã đại hán, trong nháy mắt bọn chúng chưa kịp ngã xuống, thanh kiếm như câu vồng, bắn tới đỉnh đầu của Kinh Hồng Nhất Kiếm.

Kinh Hồng Nhất Kiếm quát lớn một tiếng, tung ra một đóa hoa kiếm lão đã dùng hết toàn lực.

Choang choang, đôi song kiếm liên tiếp chấn động như điên cuồng, bóng hai bên lui lại sau năm bước.

Ngọc Kỳ nhẹ nhàng rút xuống khoảng một trượng, người vừa rút rút xuống, hai ngọn đại hoàn đao như ánh chớp công kích tới, thế tới của chúng vô cùng hung mãnh.

Hảo tráng niên Ngọc Kỳ, lâm nguy vẫn không loạn, thân hình vừa hạ xuống, chàng dùng ngay Diệp Cốt pháp, thân hình thấp xuống ba thước, trong lúc hai ngọn đao lướt qua, đôi tay xuống chưởng, một chân điểm đất, bay lên công một chiêu Đại Địa Long Hoàn.

Bốn cái chân của hai đại hán đứt rơi xuống đất, thân hình bổ về phía trước, vừa lúc đụng vào hai chưởng của Ngọc Kỳ.

Sau cánh cửa ở sảnh, cửa phòng đồng loạt mở ra, xông ra một số vị nam nữ, mình mặc áo trắng trước ngực có thêu hình kiếm nhỏ màu tím.

Ngọc Kỳ và Triệu Tường hãi nhiên thất kinh, thầm kêu “Không xong rồi!” chỉ một mình Kinh Hồng Nhất Kiếm Phần Hòa đã không có cách nào để chiếm thế thượng phong, lần này lại ra một hơi hơn ba mươi vị danh Tử đường Hương chủ, địa thế quá chật hẹp, thi triển không được, xem ra hôm nay tất phải chôn xương ở nơi này.

Hai người muốn rút lui thật nhanh, nhưng không kịp rồi, mới bước lui ra sau hai bước, phía sau mình đã vang lên tiếng hét đến chói tai :

- Đứng im, tiểu tử, ngày tận cùng của chúng bay đã tới rồi!

Hai người liền ngừng bước quay đầu lại, thầm kêu: “Khổ rồi!”

Phía bên ngoài, xếp một hàng sáu vị nam nữ. Chính giữa chính là lão mù Thiên Mãng Tẩu, lão là người mà Ngọc Kỳ đã có duyên gặp mặt một lần ở Nam Lạc lão điểm nên không lạ. Còn hai người kia là Mang Sơn bà bà và Bành Gia Nguyên. Ngọc Kỳ đã bị một chưởng của Mang Sơn bà bà chấn thương đến nội phủ nên cũng biết mặt.

Còn ba người kia thì hoàn toàn lạ, họ đeo mặt nạ, nên không biết được bộ mặt thật của họ. Người cất tiếng lên chính là Thiên Mãng Tẩu, mặt hăn trầm xuống nói :

- Sống có lúc chết có lúc, kẻ cướp khó lòng mà trốn thoát, người rút cuộc chưa trốn khỏi được hầm bí mật này, ném kiếm đầu hàng đi, để tránh khỏi bị thương vong.

Ngọc Kỳ biết là đi không được, trong lòng ngược lại rất bình tĩnh.

“Ha Ha Ha...” Chàng ngửa mặt lên trời cười một trận như điên.

Sáu người do Thiên Mãng Tẩu dẫn đầu đã tiến vào trong. Bốn mặt có tất cả là bốn mươi người, tất cả các loại binh đao đều hướng vào giữa, muốn xông ra ở nào nào cũng là chuyện khó. Giả sử bọn họ đồng loạt tiến công, Ngọc Kỳ và Triệu Tường tất cả sẽ đầu rơi máu chảy.

Tên già đui Thiên Mãng Tẩu ngạc nhiên, nghiêm giọng hỏi :

- Tiểu tử, người cười cái gì.

Ngọc Kỳ thôi không cười nữa, tay nâng lên thanh tàn kiếm, cất giọng sang sảng nói :

- Lão tặc, ta họ Dương. Người nên nhớ rằng con cháu của họ Dương không bao giờ đầu hàng ai cả.

Đàm Triệu Tường ở một bên cũng cười như điên nói rằng :

- Dương đại ca nhanh người nhanh miệng, thật là anh hùng lắm thay! Hôm nay tiểu đệ cũng liều chết ở nơi này.

Lão già mù khựng lại thấy đường, bình thường mắt lão mù, nhưng nếu lão đảo mắt hai con ngươi lòi ra, hàn quang quất lên.

Trong mắt của Thiên Mãng Tẩu đột nhiên hiện lên nét hung hãn đảo ngược trở lên, lão u ám hỏi :

- Người có ngọn nguồn gì với Long Môn Dương gia?

Trong lòng của Ngọc Kỳ máu nóng muốn trào lên, cơ hồ muốn mở miệng hé lộ thân thể của mình, nhưng vẫn nén lại được, chàng ung dung cất tiếng lên nói :

- Phàm những người họ Dương đều có cội nguồn cả, năm trăm trước đã là một nhà, lão già mù kia, người hỏi thế là thừa, thật là vô vị hết biết, đến... Nếu mà các người cùng xông lên một lúc hai vị hảo hán đại gia này cũng không buồn phiền gì đâu.

Thiên Mãng Tẩu không thèm để ý đến Ngọc Kỳ, quay sang hỏi Triệu Tường :

- Này tên chó kia, người danh táng là chi? Ta thật muốn giúp người báo thù ra chốn giang hồ, để tránh cho gia đình người khỏi mang tiếng không tròn... của người.

Triệu Tường cười ha hả, cũng giơ kiếm lên nói rằng :

- Muốn hỏi danh hiệu, thì tất cả là ở trên cây kiếm này. Bằng hữu giang hồ yêu mến đều gọi ta là Vô Ảnh Khách, tính danh thì tự người đi nghe ngóng đi, đại gia không nhận tình cảm của lão đâu, hừ, ta cũng muốn thử với lão, lão muốn thử một cái không?

- Lão phu tác thành ý kiến của các người. - Thiên Mãng Tẩu lạnh lùng nói, giơ kiếm hươ lên một cái, những người ở bốn phía đều lui ra sau vài bước, đứng sát vào vách, binh đao rũ xuống cảnh giới phòng bị.

Lão bước ra trước vài bước, để Hoàng Ngọc tượng ở phía sau lưng, tay trái máy động, cười một cách âm hiểm mà nói rằng :

- Người hãy đến đây trước tiên, lão muốn bắt lấy mạng sống của người, để cho người phải nói ra sự thật.

Ngọc Kỳ dùng phép truyền âm nói với Triệu Tường rằng :

- Đàm tiểu đệ, huynh sẽ yểm hộ đệ xông về phía đầu cửa trái.

Triệu Tường cũng dùng phép truyền âm mà trả lời :

- Không được, chân của đệ không được tiện lắm, trước mắt công lực chỉ còn dùng được ba thành, không khả năng gặp may đâu, chúng ta liều thôi, đệ xin lỗi huynh, làm lụy đến huynh...

Ngọc Kỳ vỗ vào vai của Triệu Tường cười lớn ngắt lời chàng.

- Tiểu huynh đệ, đừng nói lời vô ích nữa. Ngọc Kỳ ta sẽ đi trước một bước.

Nói xong, bước dài về phía trước, đứng cách Thiên Mãng Tẩu khoảng hai trượng, đôi con người thần quang chiếu bốn phía, sắc mặt ung dung, góc miệng hiện lên nụ cười, giọt máu ở mũi kiếm từ từ rớt xuống, nói :

- Lão thất phu, lên đây.

Thiên Mãng Tẩu từ từ đưa Hoàng Ngọc tượng ra phía trước, đôi mắt lạnh như tiền chiếu thẳng vào gương mặt của Ngọc Kỳ, cây trượng cũng từ từ nâng lên.

Tất cả những người ở chung quanh, đều bị ánh mắt coi thường cái chết của chàng làm cho họ càng thêm nề phục cho nên đều nói thấp giọng thầm thì tư nghị.

Có người nói :

- A! Tên tiểu tử này anh phong hào khí, giống hệt Vương Sư năm ấy ở Hồi Long cốc, thật là đáng tiếc.

Thiên Mãng Tẩu bước ra một bước.

Ngọc Kỳ cũng bước ra đối diện.

Không khí gần như muốn đông đặc lại, những người có mặt cảm giác hàn khí càng ngày càng đậm đặc hơn, ai nấy đều ớn lạnh.

Đột nhiên, Bành Gia Nguyên ở phía đối diện mở miệng ra nói :

- Thôi đi Thiên Mãng lão gia, cái tên hạng ba này, không sợ sinh tử, đã dám ra trận với anh hùng lão nhất bối đã thành danh trong chốn giang hồ. Lão vẫn là bậc tiền bối trứ danh của võ lâm, không được ra tay với hắn, xin hãy giao cho vân bối xử lý, để tránh làm bẩn tay của tiền bối.

Thiên Mãng Tẩu chưa kịp trả lời, đột nhiên dòng người phía sau rối loạn, tên Tiểu hóa tử ở phía sau Bành Gia Nguyên xông ra. Đôi mắt của hắn mở to, quất lớn :

- Luận về bối phận, để cho Tiểu hóa tử này thử một cái. Sao! Lão mù kia? Được không?

Tên Tiểu hóa tử này đi theo Thiên Mãng Tẩu như âm hồn bất tán.

Bành Gia Nguyên giơ tay ra nắm tay tên Tiểu hóa tử, đẩy y về phía bên phải nói :

- Đi ra ngay, ngươi dám to gan có mặt ở đây à?

Tên Tiểu hóa tử nóng lên. Cất tiếng chửi mắng :

- Hừ! Lão muốn đùa cho vui hả? Dám để ý đến chuyện của Tiểu hóa tử này sao?

- Tiểu quỷ này, cú đi! - Bành Gia Nguyên kêu lên.

Tiểu hóa tử quát ra một trượng rất mạnh, đồng thời lại mắng :

- Đồ chó, người mới phải cú đi!

Bành Gia Nguyên thối lui ra thật nhanh, lướt qua một trượng, Tiểu hóa tử đắc thế không nhượng người, quát lớn một tiếng, bổ xuống liên tiếp bốn trượng.

Phụt phụt, hai cây đèn lồng màu xanh treo trên vách bị đánh bể tan tành, tắt ngấm. Tám ngọn đèn bây giờ chỉ còn sáu, căn phòng hơi tối lại.

- Cút ngay cho ta, tên hôi thối kia! - Thiên Mãng Tẩu quát lớn.

Ngọc Kỳ nhân lúc lão phân tâm trong nháy mắt, trầm giọng quát một tiếng, về phía trước, thế kiếm hung dữ cuồng liệt tấn công bằng một chiêu Thất Tinh Đảo Hoàn, từ bên trái liên tục điểm sang bên phải, nhìn y hệt như bảy thanh kiếm cũng tấn công một lúc.

Thiên Mãng Tẩu mặc dù không địch nổi thủ hạ của Thiếu công tử là Chí Trung nhưng đối phó với Ngọc Kỳ thì lão mạnh hơn nhiều. Chiêu Thất Tinh Đảo Hoàn, tuyệt thần ảo tuyệt luân, đáng tiếc là nội công không đủ hỏa hầu, không thể tiến gần, sức quyết liệt được tâm cơ của Ngọc Kỳ, tất cả chỉ là uống phí.

Thiên Mãng Tẩu là lão già giảo hoạt, tung hoành giang hồ đã một con giáp rồi, thân mình đã qua một trăm cuộc chiến đấu, kinh nghiệm đầy người há bị mắc lừa.

Thanh kiếm múa như điên lướt tới, như chớp giật, lão không hoang mang, Hoàng Ngọc trượng phát ra thật nhanh, bay ra thành một bông hoa lớn đến ba thước, nội lực hùng hậu ấy như xô núi đổ biển, vừa mới nổi lên là phát huy hiệu quả ngay, ngọn gió mạnh làm kinh sợ đến tận hồn phách.

Một vùng kiếm pháp, bảy đường kiếm muốn tìm khe hở lách vào, nhưng bị trượng phong bức bách quá mạnh nên tất cả đã bị chặn lại, một sợi bóng màu vàng bắn vào trong bóng kiếm, chỉ sai nửa phân, là nguy hiểm đến vai trái của Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ kinh hãi thối lui, lướt về phía trái thật nhanh, hít thở vào một hơi, hồi phục chân khí lại, từ bên trái chuyển sang tấn công, tung ra một chiêu Ngân Hà Phi Tinh.

Thiên Mãng Tẩu hừ lên một tiếng lạnh lùng, thân hình lao vào thật nhanh. Vù, cây trượng vung lên, lão muốn đánh bay thanh kiếm của Ngọc Kỳ.

Gió mạnh sấm động, thanh thế thật kinh người, Ngọc Kỳ tự biết nội lực không bằng lão, làm sao dám dùng thanh kiếm đón lấy Hoàng Ngọc trượng trầm trọng thế kia? Chàng bay vọt lên cao, thuận thế lướt ra sau đột kích trên đầu của Thiên Mãng Tẩu.

- Mi đáng chết!

Thiên Mãng Tẩu kêu lên một cách giận dữ, đầu cây trượng trầm xuống bắn tung đuôi trượng ra phía trước, thế đi như tia chớp, dán sát thân kiếm bắn vào sau lưng của Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ thất kinh, biết nguy tới nơi, chàng cố hít thở hồi phục lại chân khí trụ kiếm xuống đẩy về phía trước. Choang một tiếng kêu giòn giã vang lên, thanh kiếm đã đâm hạ cây trượng xuống một thước, nhưng vẫn chưa thoát khỏi vòng vây của bóng trượng, phụt đuôi của nó đã điểm trúng trên huyệt Dũng Tuyền ở trên cẳng chàng sâu một tấc.

Cũng may là Ngọc Kỳ vừa mới luyện được Huyền Thông tâm pháp, nên đã bế huyệt tắt kinh, tuy mới luyện tập nhưng cũng đạt được mấy thành, lực đạo điểm trúng lại không nặng lắm, vì vậy mà vẫn chưa bị thương.

Tuy bị điểm trúng không nặng, và chàng đã tự bế huyệt trước, nhưng chàng vẫn cảm thấy chân phải của mình như là bị điện giật, nửa thân phát run, chân khí đang phát tiết ra ngoài, chân phải vừa nhũn xuống, là muốn quỳ trên mặt đất rồi.

Thiên Mãng Tẩu cười như điên, cây Hoàng Ngọc trượng lão đổi ngược tay thuận thế điểm luôn vào huyệt Kỳ Môn ở dưới ngực trái của chàng.

Triệu Tường ở một bên thất kinh, quát lên một tiếng, liều mạng xông ra, thân kiếm hợp nhất, tấn công vào hông phải của Thiên Mãng Tẩu.

- Đợi một lát!

Thiên Mãng Tẩu la lên, thanh Hoàng Ngọc trượng vội thu chiêu bỏ ngay xuống.

Choang một tiếng giòn giã vang lên, tiếng kiếm rít đến chói tai, thanh kiếm của Triệu Tường bị chấn động bay đi mất, thân hình chàng cũng bị chấn động bởi lực đạo mạnh kinh khủng, bay ra hơn một trượng mới dừng lại được.

Tiểu hóa tử cười ha hả, người bay vọt lên, vươn tay ra chụp lấy thanh bảo kiếm của Triệu Tường.

Thân hình của Triệu Tường vừa đứng ổn thềm kêu lên: “Đại sự đi tong rồi!”

Thanh Hoàng Ngọc trượng của Thiên Mãng Tẩu, đã điểm vào huyệt trước ngực của Ngọc Kỳ.

Đồng thời, ánh chớp lóe lên, Tiểu hóa tử ở trên không cầm kiếm quăng cây kiếm trở lại cho Triệu Tường, thân thủ của hắn lẹ vô cùng.

Đúng là “Đại sự đi tong rồi”, tính mạng của hai người, mắt nhìn thấy sắp chết đến nơi, ai muốn cứu cũng không kịp nữa rồi.

Đột nhiên, sáu cây đèn lồng màu xanh, tắt ngấm trong nháy mắt.

* * * * *

Trong tấm động của Tử đường Hương chủ Kinh Hồng Nhất Kiếm, ba ngọn đèn dài đang chiếu sáng, giống như ban ngày. Trên chiếc bàn lớn bằng gỗ đàn, rèm màn chắn gối hết sức trang trọng và rất đẹp. Ở giữa giường. Đàm cô nương đang nằm ở trên ấy hôn mê chưa tỉnh, chân tay bị trói chặt, đôi tay bây giờ đã biến thành màu tím rồi, trên chiếc áo màu xám bạc của nàng đã loang lổ đầy vết máu... Chúng mình là nàng đã qua một trận liều mạng sống mái.

Nguyên tối hôm qua, hai anh em Triệu Tường muốn đi đến ngôi nhà cổ sau núi Thạch Tùng để tìm hầm bí mật của Vô Vi bang. Họ muốn do thám để biết một số tin tức, nhưng vừa ra khỏi Đông quan, thì gặp mấy tên che mặc áo trắng, cả đám tấn công về phía họ không lên tiếng một chút nào.

Hai anh em chẳng lẽ cam tâm để họ trêu chọc. Lập tức đánh trở lại, công lực của hai người, tuy kém hơn Ngọc Kỳ một bậc, nhưng lại thừa sức đối phó với mấy tên này.

Kết quả trong cuộc liều đấu này, bên địch một chết một bị thương, những tên còn lại chửi mắng ầm ĩ, một mạch chạy về phía Bạch Mã tự.

Khinh công của Đàm gia huynh muội, tuy rất cao, nhưng đối phương rất quen thuộc vùng này, thoát ần thoát hiện mấy lần như ma quỷ, thủy chung không thể ngăn chặn bọn chúng lại được.

Cuối cùng, họ đã truy bọn chúng tới nơi hầm bí mật ở trong vườn mộ của Thanh Tự đàn, lập tức gặp vòng vây tấn công quá đông của các cao thủ, không cẩn thận bị té rớt vào trong hố sâu, thế là hai huynh muội bèn mất liên lạc.

Đàm Tây Vi đi quanh quần trong đường ngang ngõ tắt ở trong hầm bí mật này, hết sức khổ não, trong bóng tối chết người, sau cùng, sau khi sức đã kiệt, bị sợi dây làm vướng căng ngã xuống rồi bị cột chặt lại không chút tình cảm.

Hình thất Tổng quản Đàn chủ, chính là Kinh Hồng Kiếm Phàn Hòa, lão nhìn thấy Đàm cô nương sắc đẹp tuyệt luân, thế là lão bấm báo với Đàn chủ dung mạo của nàng tuyệt vời như thế nào. Tiêu Dao đạo nhân vừa nghe thấy toàn thân muốn mềm cả lại!

Lão dặn dò Phàn Hòa để ý cánh cửa để cho lão đi xử lý chuyện tù binh. Sở thích và tính tình của Đàn chủ, ở trong bang không ai không biết. Lão đã căn dặn như vậy, Phàn Hòa làm sao không dám tuân theo, thế là ngấm phong tỏa con đường vào phòng tù nhân, không cho bất cứ ai tự ý đi vào.

Đàm cô nương mình mặc chiếc áo dạ hành màu xám tro, bị cột thật chặt, sau khi nàng bị bắt, thì đã hết sức mà hôn mê, nhưng nàng may mắn chưa bị thương, bị bỏ vào căn phòng bí mật ở sau ngục để dành cho tù nhân, đó là nơi ở của Tổng quản Tử đường Hương chủ Kinh Hồng Nhất Kiếm Phàn Hòa ở trong phòng đại hình.

Rất lâu, rất lâu sau, nàng cuối cùng tỉnh dậy trong cơn hôn mê. Lúc này, nàng phát hiện cả thân mình đang bị bó chặt trong dây gai, sau đó mới biết là mình đã lọt vào tay địch.

Một người thiếu nữ trẻ đẹp, thế mà lạc vào tay tặc thủ, mạng vận sắp tới của nàng, tất là sẽ có một kết cục bi thảm. Nghĩ tới đây, nàng không ngăn nổi nét đau.

Nàng thử vận khí lên. Huyết đạo vẫn chưa bị điểm, ý nghĩ trốn thoát khỏi nơi này đột ngột phát sinh ra, nhưng vừa mới thử sợi dây gân bò ở trên chân tay mình, ôi thôi! Không được, dây gân bò vừa to lại vừa dai, cột lại quá chặt, nếu không có căn bản về công lực rút ngắn xương lại thì đừng nghĩ đến chuyện thoát thân, dùng nội lực để làm đứt dây cũng không thể mơ tưởng đến, công lực của nàng vẫn chưa luyện được đến mức ấy.

Nhìn thử xuống dưới đất, những viên đá lát sáng bóng như gương, muốn mài đứt sợi dây, cũng phí công vô ích, tuyệt không có khả năng như thế.

Nàng đưa mắt liếc nhìn bốn phía, cũng không có những vật gì bén nhọn nào cả.

Nàng nằm ngay ngắn lại, đôi tay để ở sau lưng, ngấm vận công lưu thông máu huyết, một mặt chú ý người tiến vào trong phòng.

Người mới đến đúng là Thanh Tự đàn, Đàn chủ Tiêu Dao đạo nhân Diệu Như.

Lão vừa bước vào trong phòng, nhẹ nhàng đóng chặt cửa lại. Dưới sảnh đèn thấp sáng, lão vừa thấy hết sức rõ tuyệt đại hoa dung của nàng.

Vừa thoáng nhìn, khuôn mặt tròn sáng như Hằng Nga, đặc biệt là chiếc áo dạ hành xám tro là bộ đồ được may bằng vải lụa bó sát thân mình, để lộ những đường cong tuyệt mỹ, hảo mỹ nhân! Đường như toàn thân nàng là lửa, trong phòng này dường như chẳng có một hơi lạnh chút nào, mặc dù ở đây là mùa đông khắc nghiệt.

Lão mũi trâu chỉ cảm giác dục hỏa ở dưới Đan Điền đang dâng lên bị kích động bước về phía trước vài bước.

Lực dồn xuống ở hai tay, nàng chuẩn bị toàn lực tự vệ.

Lão mũi trâu đột ngột dừng bước, đôi tay chống nạnh từ từ thả xuống, đứng cách giường khoảng một trượng, trên mặt lộ một nụ cười trông thật khó coi, lão thật chậm chạp.

- Tiểu a đầu, lòng can đảm của ngươi quả là không nhỏ, dám vào hang cọp để bắt cọp già. Tuổi nhỏ như thế này, không tránh khỏi sự hồ đồ! Tính danh của ngươi là chi?

Nàng hơi ngơ ngác, tại sao thái độ của lão đạo sĩ này thay đổi nhanh như vậy? Nàng đã cùng sư huynh xông vào chốn giang hồ đã nhiều năm rồi, kinh nghiệm thăm dò lời nói và sắc mặt của đối phương nàng nhận xét không sai. Bởi vì nàng quá đẹp, trong những ngày lang thang chốn giang hồ nàng đã gặp ít nhiều tới những tên dâm tặc ham mê sắc đẹp mà chẳng kể đến mạng số của mình. Đối với những người này, nàng chỉ nhìn một cái là biết trong ruột gan của họ suy nghĩ cái gì rồi.

Mới nãy thần sắc của lão đạo sĩ, rõ ràng là biểu lộ ý không tốt, tại sao trong chớp lát lại hết sức lạnh lùng.

Nàng có biết đâu, lão mũi trâu đã xông pha giang hồ cả một đời kinh nghiệm đầy mình thì làm sao giấu được đôi mắt của lão. Nàng vẫn không ngừng vận công, đợi thời cơ chuẩn bị ra tay.

Lão mũi trâu đã nhìn thấy manh mối, cố ý kéo dài thời gian để chờ đợi. Lão đã nhìn thấy trong ánh mắt bi tráng không một chút sợ hãi của nàng, lão đoán chắc nàng không tự tuyệt thì cũng liều chết một phen. Tất nhiên là lão không sợ đối đầu với nàng, nhưng sợ sắc đẹp tuyệt luân như thế này, chưa thưởng thức qua mà đã bị Diêm vương tước đoạt thì thật là đáng tiếc.

Lão cố nén hỏa dục xuống, dùng lời nói để làm nàng phân tâm. Trong lòng lão đang mắng cái lão Kinh Hồng Nhất Kiếm này thật đáng chết, trời cô ta rồi sao không điểm huyết luân một thể. Dây gân bò trời được cao thủ trong giang hồ, nhưng làm sao đối phó được với tay hảo thủ nội gia.

Lão đạo sĩ cố ý chấp tay sau lưng, trong cự ly có hạn, ánh mắt hết sức chăm chú động tĩnh của nàng. Lúc này không nói không động dậy gì cả, thế là lão nói trước :

- Nói ra đi, có lẽ các tiền bối của cô nương có mối giao hảo với bản đạo, bản đạo hoặc giả không truy cứu tội danh của cô nương, thậm chí vẫn còn tác thành cho cô nương nữa chứ! Cô nương nên nói ra là tốt hơn.

Nàng hơi run lên nói :

- Lão là ai? Nơi đây là đâu?

- Nơi đây là khu vực trọng yếu của Thanh Tự đàn Vô Vi bang, cô nương có thêm cánh cũng không bay khỏi lồng này đâu, hãy bình tĩnh một chút đừng suy nghĩ lung tung. Cô nương hỏi bản đạo là ai? Bản đạo cũng không cần giấu làm gì? Cô nương đã từng nghe qua Tiêu Dao đạo nhân? Đó chính là bản đạo.

- Tiêu Dao đạo nhân? Á! Vậy lão là đệ tử của Vô Tình Kiếm Át Thanh.

- Ha ha! Vô Tình Kiếm, vậy thì bản đạo này sớm đăng vào sổ quỷ rồi. Không! Sổ tiên chứ. Nếu bản đạo mà là đệ tử của con quỷ đạo sĩ đó, chỉ ít cũng tự làm chủ được một bang, chứ đâu phải với chức Đàn chủ như hiện tại. Ha ha.

- Té ra lão là Đàn chủ Thanh Tự đàn, thật là có mắt mà không biết núi Thái Sơn.

- Danh hiệu của cô nương chắc là đã sáng chói rồi?

- Bỏn cô nương họ Đàm, lão biết họ là đủ rồi.

- Ô! Thật là may mắn, tên tiểu đệ xông vào hôm qua cũng họ Dương, cô nương là họ Đàm...

- Ai da! Lão nói là có người họ Dương xông vào đây? - Nàng kinh ngạc kêu lên.

- Ủa! Vậy chứ hẳn là bạn của cô nương sao? - Lão đạo sĩ cũng ngạc nhiên không kém hỏi.

- Ai nói hẳn là bạn của ta, hừ!

Lão đạo sĩ cười gằn nói :

- Dù cho hẳn không phải là bạn, thì hẳn cũng đã đi tong rồi.

- Cái gì? - Nàng dường như muốn nhảy lên.

- Cái gì? Hừ! Cô nương không nghe rõ hay sao? Hẳn đã sớm đến báo ở điện Sâm La rồi. Ha ha! Cô nương cũng mau chóng lắm rồi.

Chữ rồi vừa buông xuống, lão quay mình lại dường như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Nàng đang muốn thừa cơ nhảy lên, đột nhiên hạ tay xuống. Nhưng thân của nàng vừa mới động dậy, lão đã vội quay mình lại như cũ, nàng chỉ còn nén đợi. Lão đạo sĩ vẫn tiếp tục nói :

- Nói ra thì thật may mắn, tên tiểu tử ấy họ Dương, tiểu thơ họ Đàm. Năm ấy đại anh hùng Vương Sư Dương Thế Hùng một trong Tam hùng vũ nội, y có một người bạn rất tốt gọi là Võ Lâm Cuồng Sinh Đàm Kiên, hai người lúc ấy cùng chết ở Hồi Long cốc. Bây giờ các người cũng một họ Dương, một họ Đàm, há không vừa vặn đúng lúc sao. Danh tiếng của Võ Lâm Cuồng Sinh chỉ hơi kém Vương Sư. Lúc ấy bản đạo còn trẻ, đã từng có mối giao hảo với Đàm lão tiền bối. Tuy chưa là nghịch, nhưng cũng chưa bao giờ đối nghịch. Tiểu thơ họ Đàm, không biết với Đàm lão tiền bối có cội nguồn gì không?

Nàng không ngớt cười lạnh lùng, nói :

- Bản cô nương nhà ở Đông Kinh, Đàm lão tiên bối thì tổ cư ở Vô Lăng, lão hủi cũng công toi vô ích. Nếu như lão có mối giao hảo với Đàm lão tiên bối, tại sao không thả ta ra đi?

- Có lẽ ta sẽ thả cô nương, nhưng...

Lão nói và giơ tay vuốt vuốt mái tóc cử chỉ hết sức hời hợt, trong nháy mắt lúc buông tay xuống, một làn chỉ phong điểm vào huyết Kỳ Môn của nàng.

Nàng cũng không phải là một người võ lâm, lúc nào cũng cảnh giác cao độ, chỉ phong vừa tung ra, nàng đã lặn xuống phía dưới, đôi chân nhỏ tuy bị cột chặt, nhưng vẫn đồng thời dùng kinh lực, đôi tay dè lên thành giường, chân bắn về phía trước thật nhanh, bay thẳng vào hông của lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ cười ha hả, thối lui ra sau hai bước, duỗi tay ra nắm chặt đôi chân bị cột của nàng.

Choang một tiếng chất chúa vang lên, bông hoa lửa tóe ra bốn phía, binh khí của hai người đều lạ bảo vật, cộng hùng lực đón nhau, giống như đá bị sét nạt sinh ra trời phải kinh động. Phi Hồng cô nương tung mình bay lên, Thiên Mãng Tẩu thì bị chấn động lui ra sau năm bước, nếu không có những người phía sau ngăn lại, có lẽ còn lui ra sau nữa.

Những tên chúng tặc còn lại đều gào thét inh ỏi cả lên, đồng loạt xông lên. Địa thế quá chật hẹp, thật sự có thể ra chiêu chỉ có Thiên Mãng Tẩu, Mang Sơn bà bà và một đại hán mặc áo bông Bành Gia Nguyên và Tử hóa tử thì không thấy bóng dáng đâu.

Triệu Thanh cô nương quát lên một tiếng êm dịu, nhẹ nhàng xông lên phía trước, đường kiếm thoát ẩn thoát hiện, tên đại hán áo bông ơ lên một tiếng, trên trán máu tươi chảy xuống, buông tay vứt kiếm, thế là ngã lặn xuống đất.

Vì địa thế chật hẹp, Ngọc Kỳ không thể xen tay vào vào cuộc chiến được, chàng nhảy vọt tới dưới ngọn đèn, giơ tay mò mẫm vào khe đá thì thấy một cái chốt, thế là chàng vặn một cái.

Vách đá phát ra một tiếng kêu từ từ dịch qua một bên, thì ra đây là một căn phòng.

Nhân lực của chàng rất tốt, trong ánh sáng chói mắt, nhìn thấy rõ Đàm cô nương trên giường và lão đạo sĩ.

Tình thế quá nguy cấp, không còn kịp để chàng suy nghĩ, lập tức vùng kiếm nhảy bổ vào, nghiêng răng cắn môi vùng tuốt kiếm đâm vào vai của lão.

Lão đạo sĩ cảnh giác thật tuyệt luân, kinh nghiệm cũng đã bạc đầu rồi, lão không rút kiếm ra, mà ngã xuống một bên tung chân đá vào hạ dương của Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ chỉ lo cứu người, lão đạo sĩ lại tấn công chàng, đúng là chàng mong muốn, chàng sợ nhất là lão đạo sĩ bắt Thanh cô nương làm tấm bia đỡ mìn.

Chàng hơi tung người lên, thanh kiếm vùng mạnh xuống dưới chân của lão đạo sĩ, người cũng tung về phía giường.

Lão đạo sĩ vội thu chân lại, Ngọc Kỳ thân thủ kỳ lạ, nắm lấy Tây Vi cô nương đặt trên vai mình, chân vừa điểm xuống đất, người đã bay ra sau, như ánh chớp vọt đến bên cửa.

Lão đạo sĩ đã rút kiếm ra, nhảy bổ về phía cửa, đồng thời quát lớn :

- Tiểu tử! Người dám lừa đạo gia.

Ngọc Kỳ không muốn đấu khẩu với hắn, bay ra khỏi phòng. Thân hình của lão đạo sĩ như ánh chớp theo sát ra sau, thanh kiếm vùng lên.

Ngọc Kỳ vác Tây Vi lên vai, tứ chi của nàng không động đậy được, ở trên vai không có cách nào chống đỡ được trọng tâm chỉ còn dựa vào cánh tay lực đạo của Ngọc Kỳ giữ cho vững, vì vậy người rung lên rung xuống, ảnh hưởng đến thân pháp linh hoạt của Ngọc Kỳ. Vừa mới lao ra khỏi phòng, thì phía sau Tiêu Dao đạo nhân đã theo sát rồi.

Triệu Tường đứng sau lưng Triệu Thanh cô nương quan sát trận đấu đã từ lâu, chàng cũng không thể nào xen tay vào được, chỉ còn đứng phía sau tròng mắt nhìn đơ ra, tiếng quát của lão đạo sĩ làm cho chàng tỉnh lại, lập tức quay đầu nhảy bổ về phía cửa phòng, lướt qua Ngọc Kỳ, vùng kiếm lên.

Choang một tiếng giòn giã vang lên, vì bị chấn thương. Triệu Tường chỉ còn ba thành công lực, bị thể kiếm của lão đạo sĩ làm chấn động đến nỗi kiếm bay người ngã xuống, đụng vào vách đá lập tức hôn mê luôn.

Ngọc Kỳ cả kinh, chuẩn bị tinh thần quay ngược lại.

Lão đạo sĩ muốn đâm vào Triệu Tường một nhát, Ngọc Kỳ vừa tới là lão nhảy bổ vào Ngọc Kỳ, thanh bảo kiếm ánh hồng chói mắt bổ xuống trước mặt chàng.

Ngọc Kỳ lúc lâm nguy liều mình tấn công một sát chiêu hết sức tinh anh Dương Hóa Vạn Cơ.

Chiêu này là tuyệt học của kiếm pháp đại thanh, lão đạo sĩ vừa thấy mũi kiếm chỉ còn cách thân mình sáu thước, thì kiếm khí rít lên giống như ngàn vạn vòng lưới nặng nề chụp xuống, càng đè xuống, áp lực của nó càng gia tăng.

Lão đạo sĩ trong lòng hơi sợ hãi, không còn kịp nghi ngờ gì nữa, thân hình hạ xuống, nội kinh hùng hậu, thanh kiếm phát ra. Luận về kiếm thuật, chiêu này của Ngọc Kỳ có công lực đoạt thiên tạo hóa, nhưng nội lực không đủ mạnh, nên uy lực phần nhiều đã bớt đi nốt.

Một tiếng kêu dài như long ngâm, tiếp theo kiếm khí thu lại.

Ngọc Kỳ giống như người uống rượu say, lui ra sau liền tám chín bước, cơ hồ Tây Vi đang vác trên vai muốn rớt xuống đất. Trong tay của chàng chỉ còn thanh tàn kiếm chưa đến nửa phân, máu trên vai trái từ từ thấm ra, thần quang trong mắt thu lại rồi.

Thân hình Tiêu Dao đạo nhân lui ra sau hai bước, viên đá lát dưới chân nát ra ba bốn viên, ánh mắt của lão ánh lên một tia lửa, thanh kiếm trong tay vẫn rung động phát ra tiếng kêu.

Trong đám người ở phía xa, có người buông ra một tiếng kinh ngạc than thở, thính lực của Ngọc Kỳ rất tuyệt, biết đó là tiếng kêu của Bành Gia Nguyên.

Tiêu Dao đạo nhân trong lúc điều hơi vận khí, lão đã bị chiêu thuật thần kỳ của Ngọc Kỳ làm kinh động, phải dùng hết toàn lực mới hóa giải được ngàn vạn kiến hình đó, toàn lực cuối cùng vừa tung ra, làm cho thanh kiếm của đối phương bị chấn động đến đứt đoạn, thắng được chiêu này không phải là dễ, thân lực tổn hao không ít. Trong lúc điều hơi phân tâm, vì vậy lão không lưu ý đến tiếng kêu khẽ ấy.

Ngọc Kỳ dường như mất hết sức lực rồi, keng thanh tàn kiếm rớt xuống đất.

Đột nhiên ở bên cạnh một bàn tay vươn tới nhẹ đỡ chàng, bên tay vang lên một tiếng nói hết sức du dương.

- Xin huynh hãy nghỉ một tí, để lão đạo sĩ đó cho muội.

Bóng người bên cạnh chàng lướt qua, đó là Triệu Thanh cô nương. Nàng từ từ giơ kiếm lên bước gần đến lão nói :

- Kiếm pháp của lão đạo sĩ ngược lại không tồi, bản cô nương cho lão thêm kiến thức một lần nữa. Lão có phải là Đàn chủ của Hương Đàn chủ Vô Vi bang.

Lão đạo sĩ nhìn thấy gương mặt kiêu diễm không thể gì so sánh được của Thanh cô nương, ẩn chứa sát cơ lạnh lẽo. Thanh bảo kiếm trong tay nàng ánh chớp màu hồng bạc, càng làm cho người thấy thất kinh. Lấy công giá mà nói, thần thái của nàng thật nghiêm túc lộ ra ánh sáng phiêu dật, vừa mới nhìn biết nàng không những kiếm đạo thần thông, nội lực tu vi đã đạt đến mức thâm hậu.

Lão lại đưa mắt nhìn ra xa phía trước, một tiểu cô nương đang vung thanh kiếm như con rồng điên cuồng giật dữ, từ từ bước tới, nằm ở dưới đất hết mười thi thể, Thiên Mãng Tẩu và Mang Sơn bà bà cũng chỉ có công lực chiêu giá phòng thủ, chưa có lực đánh trả lại.

Nhìn kiếm thế của tiểu cô nương đó, tiếng thanh âm của kiếm khí rít lên, với công lực đó cũng đủ làm cho lão kinh hãi thâm.

Còn cô nương trước mặt đây, thần thái uy nghi, ẩn chứa sự cao siêu vi diệu hơn. Trong lòng lão hơi lạnh lại, lập tức mạnh nha có ý thôi lui. Lão phát ra tiếng hú điên cuồng, thân hình như ánh chớp, liền biến mất sau căn phòng bằng đá, vách đá lập tức đóng lại.

Triệu Tường cô nương không ngờ lão đạo sĩ bắt chiến mà lui, muốn đuổi theo cũng không kịp nữa.

Quay đầu nhìn lại, Ngọc Kỳ đã đặt Tây Vi cô nương xuống dưới đất, mở dây trói ra, đồng thời giải khai huyết đạo, xoa lại kinh mạch cho nó máu điều hòa trở lại.

Đàm cô nương vẫn chưa động dậy lại, khóe mắt hơi đầm lệ.

Ngọc Kỳ đứng dậy, chạy về phía Triệu Tường đang bị hôn mê, miệng mỉm cười nhìn Triệu Thanh gật đầu nói.

- Đa tạ Triệu cô nương, nếu hai vị mà chậm một bước, tất cả xong xuôi hết.

Triệu Thanh mắt nhìn thẳng vào chàng, cười nói :

- Nhưng nếu không có huynh tới đây, hai chị em của tiểu muội cũng sẽ bị vây hãm đến chết thôi.

Nói xong nàng liền chạy ngay đến bên Đàm cô nương.

Ngọc Kỳ nâng Triệu Tường lên, nhấn nhả vào huyết nhân trung của chàng, thế là chàng từ từ tỉnh dậy.

Lúc Tiêu Dao đạo nhân phát ra tiếng hú, cả đám tặc nhân như thủy triều cuốn đi hết thấy, tất cả những ngọn đèn dầu đều tắt hết cả, bọn chúng tặc đều xông vào vách đá thoảng cái mất tăm.

Phi Hồng cô nương thấy vậy liền tóm lấy một tên, đó là tên tiểu tặc trên vạt áo có thêu một hình kiếm màu tím, trên vai vác tới.

Ngọc Kỳ để Triệu Tường ở trên vai mình, lấy ra hạt lục châu, trong địa đạo lập tức ánh lên chiếu rọi màu sắc xanh.

Phi Hồng cô nương ném tên tiểu tặc xuống đất, thủ kiếm vào bao nói :

- Tên tiểu tử kia! Có hai đường cho người đi, một là con đường sống hai là con đường chết, xin hỏi người chọn con đường nào?

Tên tiểu tặc ngược mặt lên trời cười nói :

- Đường đi chỉ có một đường, đó là chết, Thái gia chỉ cho các người thoát khỏi nguy hiểm, các người tha cho ta. Người trong bang há để cho ta sống? Ha ha! Các người cũng sẽ chết ở đây thôi.

Nói xong đưa tay chấp ra sau lưng, nhắm mắt lại ngẩng đầu lên.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không ai lên tiếng một chút nào.

Phụt một tiếng, tên tiểu tặc tự thân ngã bổ xuống đất. Phi Hồng giơ tay ra nắm lại, đem lại gần xem không ngừng lắc đầu nói :

- Nội quy trong bang của Vô Vi bang, thực sự là quá tàn khốc.

Nguyên là tên tiểu tử đã tự mình dùng móng tay cắt đứt kinh mạch của mình, máu tươi từ bên hông chảy xuống ướt đầm cả quần, máu chảy quá nhiều nên không còn cách nào cứu chữa.

Ngọc Kỳ quay mình về đoạn đường phía trước vừa đi vừa nói :

- Chúng ta phải cẩn thận, tại hạ không tin là không thể ra khỏi Địa phủ này được.

Thanh cô nương cũng công Đàm Tây Vi trên lưng, theo sau nói :

- Muội tin vào lời nói của đại ca, nhất định có thể đi khỏi cái mê cung hiểm ác này.

Queo được một khúc quanh, đột nhiên trước mặt vang lên tiếng cắt móng tay, Ngọc Kỳ đột ngột dừng bước.

Một đường ánh trắng lợt lợt bay xuống trước mặt, lục đạo lại không lớn.

Không đợi Ngọc Kỳ ra tay, Phi Hồng cô nương như ánh chớp lướt tới, giơ tay chụp một cái.

Té ra là một cuộn giấy, nàng mở tờ giấy đó ra dưới ánh sáng của hạt lục châu, hai người cùng quan sát, trên tờ giấy được viết hết sức rõ ràng:

“Gấp trái phải quẹo, gấp cao phải nhảy lên trên, tức có thể ra khỏi nơi này!”

Không đề tên, chẳng ghi năm tháng, không biết là người như thế nào mà đã đưa tờ giấy này. Ngọc Kỳ đột ngột nhớ lại trong phòng sảnh đá vừa rồi, Tiểu hóa tử đã âm thầm ra tay giết địch, và làm tắt các ngọn đèn, có người ở trong bóng tối lặng lẽ tung ra ám khí v. v... Chàng nhớ lại người giả dạng yêu quái để cứu chàng, đồng thời lại là người tặng cho chàng viên Đơn hoàn. Tất cả những điều này, chứng minh là trong Vô Vi bang, quả nhiên là có người đã cam tâm mạo hiểm gạt bỏ mọi sai trái có ý cứu giúp cho bọn chàng.

- Đi thôi, không sai đâu! - Chàng nói một cách kiên quyết.

- Thật đáng tin không? - Triệu Thanh ở một bên, hơi có ý nghi hoặc

- Tuyệt đối là rất tin? - Chàng đáp một cách kiên định.

- Tại sao? - Phi Hồng cô nương hỏi một cách nghi ngờ.

- Ở đây không tiện lời nói rõ ràng, sau khi thoát hiểm tại hạ sẽ nói rõ.

Ba người xông về phía trước. Ngọc Kỳ vác Triệu Tường đi về phía trước, Triệu Thanh cô nương công Đàm Tây Vi đi ở giữa, Phi Hồng tuốt kiếm đoạn hậu. Mọi người cẩn thận cảnh giác xông lên phía trước.

Quẹo sang trái được hai khúc quanh, đột nhiên phát hiện một con đường thông lộ có ba mươi bậc cấp hướng lên trên, dưới bậc đá hai tên tiểu tặc đang nằm sóng soài máu chảy từ bảy huyệt ra.

Ngọc Kỳ lại gần xem, quay đầu lại nói nhẹ :

- Hai người này bị tấn công phía sau phá hủy tâm mạch mà chết, không biết hai vị cô nương có biết nơi này?

- Chúng tôi từ trước đến giờ chưa từng đi qua nơi này. - Hai vị cô nương đồng thanh trả lời.

Ngọc Kỳ giống như trút được gánh nặng trong lòng, trong lòng nói khẽ :

- Quả nhiên là trong ý liệu trước của ta có người yểm trợ, chúng ta phải mau xông về phía trước.

Quả nhiên bóng người ở con đường này rất hiếm, không thấy có người ngăn lại, nhưng dưới mỗi bậc đá, đều có thi thể nằm dưới đất, thân thể vẫn còn ấm, hiển nhiên là mới chết cái đây không lâu.

Bậc đá có ba mươi cấp, đoàn người đã đến nơi cao nhất phát hiện ra một cái cổng vòm giống như một ngôi nhà đá, hai bên đều có ghế dựa bằng đá, rất dễ dàng cho mười người nghỉ ngơi ở đó.

Trước mặt là các cánh cửa lá sắt, dùng các thun gài bằng sắt to như cánh tay đóng kín lại. Phía ngoài truyền lại tiếng vang đập phá cửa sắt và vách tường truyền vào, tiếng của nó vô cùng trầm buồn.

Ngọc Kỳ cất lại hạt lục châu nói :

- Chúng ta phải cẩn thận phòng bị cảnh giác, phía ngoài có người.

Triệu Tường mở miệng nói :

- Dương đại ca, hãy để đệ xuống đất.

Ngọc Kỳ sau khi để Triệu Tường xuống đất, chạy đến vịn cái then của thanh cửa sắt, vịn thân lực kéo cánh cửa ấy ra.

Nhưng họ đã thất vọng, cánh cửa mở ra để lại chẳng có ánh sáng, giơ tay mò mò, lạnh băng băng, té ra là cánh cửa dán sát bức tường đá.

Tiếng va đập ở phía ngoài càng vang lên mạnh mẽ thêm, hiển nhiên là có người đang dùng vật nặng đập vào bức tường đá...

Ngọc Kỳ thử dùng bàn tay đẩy vào vách đá, giọng than lên rằng.

- Vách đá quá dày, muốn mở một đường ra khỏi đây vẫn là phí công vô ích.

Triệu Thanh cô nương nói :

- Cánh cửa sắt này, không phải là cánh cửa ra vào, nhất định là dùng làm những cánh cửa giả để che đậy nơi này, khả năng còn có con đường bí mật khác.

Ngọc Kỳ gật đầu đồng ý, lấy hạt lục châu ra bắt đầu soi trên vách tường tìm lấy cơ quan, rất lâu mà vẫn không thấy gì cả. Vách tường vẫn là những tảng đá lớn rộng ba thước vuông xây thành, ở trên dưới vách theo hình cung chẳng có gì cả, mà trơn lồi như gương, mỗi nối của các tảng đá khắc chìm vô cùng chặt chẽ, hiển nhiên kẻ xây dựng là tay thợ trứ danh rồi.

Duy nhất có điều không bình thường là một dãy ghế đá dựa vào nhau. Ngọc Kỳ chăm chú quan sát những cái ghế rất kỹ, không ngừng chuyển động, lắc lắc, dề xuống.

Thứ nhất, thứ hai, không có gì lạ cả.

Đến ghế thứ ba, chàng hướng về phía phải quay, một tiếng gầm vang, thế là nó chuyển động.

- Cái nút của cơ quan ở phía dưới chiếc ghế dựa này. - Chàng vui sướng kêu lên.

Phi Hồng cũng hiểu kỳ đi đến ghế dựa đá thứ tư, dùng kinh lực vận về phía phải, thì lỗ cửa đá không chậm không mau, di chuyển một cách trơn tuột vào trong, bên trong lại xuất hiện một kiểu vách đá giống như thế. Tiếng đập phá vách tường phía ngoài vang vọng nhanh hơn.

Mười cái ghế dựa đá toàn bộ đều xoay ra phía sau, có tất cả sáu vách đá trượt ra hai bên, đột nhiên ở phía ngoài ánh sáng mặt trời chiếu vào, tiếp theo một tiếng nổ chấn động lớn, những viên đá vụn tuôn vào trong.

Ngọc Kỳ vẫn chưa rời khỏi chiếc ghế dựa đá, Phi Hồng nhanh như chớp lách qua miệng vách, bên ngoài ánh sáng mặt trời đến chói mắt. Trong nháy mắt lúc Phi Hồng cô nương lướt ra, bụi tung mù mịt, nên không nhìn rõ cảnh vật đối diện.

Phi Hồng lướt qua những viên đá vụn ở dưới đất, nhanh như chớp lướt ra.

- Cho người gặp xúi quẩy đây!

- Khương thúc thúc,...

Kinh hoàng kêu lên một tiếng, song chưởng tung vào hư không, lại mượn thế âm kinh vận công lướt ra sau.

- Có phải là Phi Hồng cô nương không?

Người ở bên ngoài cũng vui mừng đến kinh ngạc kêu lên :

- Tiểu thư vẫn bình an?

Phía ngoài một người nói lớn nhưng vẫn hơi hướm trẻ con.

- Đệ đầy hả, tỷ tỷ vẫn bình an vô sự đây.

Triệu Thanh cô nương công Đàm Tây Vi, nghe tiếng kêu lướt ra. Ngọc Kỳ cũng kéo Triệu Tường nhảy ra ngoài.

Thật là hiếm thấy mặt trời vào những lúc gió rét như thế này, nhưng tầng mây trên bầu trời đã mỏng đi rất nhiều, ánh sáng mặt trời từ giữa tầng mây xuyên qua khe hở chiếu rọi xuống đất, đuổi bớt đi không ít những hàn khí.

Nơi mà họ đang đứng, là bệ thờ ở trước ngôi đình, một cái một bia lớn đã bị phá vỡ, còn một vách tường đá, toàn bộ bị vỡ vụn, không còn nguyên vẹn.

Bên ngoài, Thiếu công tử và Chí Trung v. v... tất cả gồm bốn người đang chia nhau ra đứng, trong tay họ là những thanh lan can bằng đá, hiển nhiên là họ đã cố liều đập vào một bia và vách đá này, muốn tách mộ ra mà vào.

Khuôn mặt của họ vui mừng hết sức, Chí Trung trút hơi thở dài mệt nhọc, vứt đi cái lan can bằng đá, cười một cái đau khổ mà nói rằng :

- Tiểu thư, nếu tiểu thư có mệnh hệ nào, trời ơi, thuộc hạ không dám tưởng tượng nữa! Lần sau, không cho tiểu thư đi một cách lung tung thế được.

Thanh cô nương để Tây Vi xuống, Phi Hồng vội chạy đến đỡ :

- Chí Trung thúc, đừng có lảm nhảm có lẽ hay hơn không? Điệt nữ muốn mệt đến chết người đây!

Đôi môi đỏ như sơn nhả dấu lên thật là cao, nhưng trong ánh mắt rõ ràng là đang cười.

Ngọc Kỳ mỉm cười đi về phía trước, vòng tay cung kính chào nói :

- Lần này là nhờ có chư vị đến đỡ một tay trong lúc lâm nguy, tại hạ ghi nhớ mãi mãi, tại hạ chân thành từ tạ.

Thiếu công tử mỉm cười đi lên phía trước, cười nói :

- Dương huynh vẫn nhớ đến chúng tôi, chúng tôi đã đến không uống công...

Thanh cô nương giẫm chân liên tiếp, xì một tiếng :

- Xì! Đệ nói gì thế! Nếu lần này không có Dương đại ca, chúng ta đều nghĩ không thể ra nữa rồi.

Thiếu công tử lè lưỡi, quay về phía Ngọc Kỳ nói rằng :

- Tiểu đệ họ Triệu, tên là Nguyên Chân, kia là Khương thúc thúc Chí Trung...

Chàng lại giới thiệu với Ngọc Kỳ tỷ tỷ của chàng gọi là Thanh Hoa, làm cho Ngọc Kỳ rối rắm, Triệu cô nương tự xưng là Triệu Thanh, như vậy là bớt đi một chữ “Hoa” rồi, không biết là có dụng ý gì? Chuyện này không rõ, nhưng chàng cũng không thích trầm tư suy nghĩ làm gì.

Đến khi chuyện cô nương gọi chàng là thế huynh, chàng cũng quên luôn rồi.

Tiếp theo Triệu Tường huynh muội cũng lại tiếp kiến. Tây Vi có lẽ quá mệt mỏi, cũng có lẽ lại mang nội thương, người cứ ủ rũ, không thôi.

Nhưng Chí Trung vẫn cười từ nãy giờ, đợi những lời khách sáo đã xong, liền nói :

- Gần giữa trưa rồi, chúng ta phải đi thôi. Để cho người của Vô Vi bang lại thu xếp những cái thi thể này. Tại hạ nghĩ, mọi người đều đói cả rồi!

Nghe nói trời không còn sớm nữa, Ngọc Kỳ than rằng :

- Xấu hổ quá, lần đầu tiên hẹn với người ta, mà mình lại là người thất hứa, thật là quá tồi tệ.

Thiếu công tử cười nói :

- Dương đại ca, xin đừng quá trách mình, chuyện này đã thu xếp ổn thỏa cho đại ca rồi.

Ngọc Kỳ tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Làm sao? Xong rồi à?

Khương Chí Trung cười nói :

- Vâng, tối hôm qua người của Vô Vi bang đến thành Kim Dung, báo lại với Thần Kiếm thư sinh Dương Cao, dời giờ hẹn đến canh ba hôm sau, nghĩa là tối hôm nay.

Ngọc Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Ủa! Khương thúc thúc dường như chưa từng tham gia vào chuyện này.

- Những người có mặt ở đây đều tham gia, tiểu huynh đệ có thể yên tâm. Vinh Niên đã mạo xưng là thân thể của tiểu huynh đệ báo cho Thần Kiếm thư sinh. Đi thôi, chúng ta vừa đi vừa nói.

Thanh Hoa lại đỡ Tây Vi, lại cho nàng uống viên Đơn hoàn, một hàng người đi xuống phía dưới núi, trở về phủ Hà Nam.

* * * * *

Sau khi họ đi không lâu, người của Vô Vi bang nhao nhao xuất hiện, bận bịu thu dọn lại những thi thể.

Vô Vi bang. Đây là bang hội nửa công khai, nội bộ vô cùng bí mật, nó đã được thành lập nơi mà các nhân vật võ lâm không xuất đầu lộ diện, lúc mà giang hồ đang vào lúc thanh bình.

Bang chủ là ai? Không một ai biết rõ, theo sự thổ lộ của một số nhân sĩ võ lâm lão tiền bối, đó là Huyền Vũ Sĩ, gọi là Tùng Vân Tử Thái Ất. Tên Tùng Vân Tử là người như thế nào? Danh vọng trong võ lâm ra sao? Cũng không biết được rõ ràng, trước đây chưa ai nghe qua nhân vật này.

Sự phát triển của Vô Vi bang rất nhanh chóng, chưa đầy năm năm, nổi tiếng khắp thiên hạ rồi. Thành phần của họ vô cùng phức tạp, người tốt người xấu lẫn lộn với nhau, bởi vì giang hồ không ngừng xuất hiện rất nhiều sự cố, những dấu vết ác cũng từ từ lộ ra.

Dưới Tổng bang, thì có Tứ đàn, được sắp xếp theo “Thanh”, “Tĩnh”, “Vô”, “Vi”. Căn cứ địa của Tứ đàn cũng vô cùng bí mật không ai mò ra cả. Nhưng người có địa vị khá cao trong bang, thì lại biết Thanh Tự đàn ở phủ Hà Nam Mang Sơn, Tĩnh Tự đàn thì ở gần Sơn Đông Thái Sơn, Vô Tự đàn núi Phụng Hoàng, phía bắc Nguyên Châu Hồ Quảng. Vi Tự đàn thì ở gần núi Thiên Mục phủ Hoàng Châu.

Tứ đàn ban bố ở bốn nơi, phối hợp bảo vệ hằm bí mật Tổng bang ở chính giữa, hằm bí mật của Bang tổng ở đâu? Những người biết được thì càng ít ỏi.

Dưới Tứ đàn là Phân đàn, lấy tên dựa theo vùng mà mình ở để Phân đàn chủ. Ví dụ ở phủ Khai Phong có Phân đàn, bắt buộc người giữ chức Phân đàn chủ phải xưng là: “Vô Vi bang Khai Phong phân đàn chủ”. Việc tổ chức của bang này vô cùng nghiêm mật, chức vị phân minh. Dưới Tứ đại đàn chủ là Hộ Đàn Khách Khanh, địa vị Khách Khanh, thì chỉ là thứ của Tứ đại đàn chủ, là người có thể lực tiềm tàng, như Mang Sơn bà bà, Bành Gia Nguyên đều là Hộ Đàn Khách Khanh của Thanh Tự đàn.

Sau đó là các Phân đàn chủ ở các nơi, độc bá một phương, các thế lực rất lớn, hành sự những chuyện rất quan trọng, những việc làm của họ, đã làm trong giới giang hồ rất cảm giận.

Dưới Phân đàn chủ, thì có Tam đường, gọi là Tử đường, Kim đường, Ngân đường.

Tử đường quản lý các sự vụ trong ngoài của các Phân đàn, lúc tất yếu thì phải ra tay giúp đỡ Kim đường đối phó kẻ địch, trong Phân đàn, thì những người này hung hăng can rở nhất.

Kim đường chuyên môn hoạt động ở bên ngoài, làm những chuyện tối tăm trời đất, đây là những thủ đoạn để nuôi sống các bang, những người này thì không từ bất cứ việc gì xấu xa nào.

Ngân đường thì làm những chuyện đi lại xem xét tình hình, canh gác, cảnh vệ, thông báo tin tức v. v... địa vị thấp nhất, cũng tốn nhiều sức nhất.

Người nắm đầu ở ba đường, tất cả đều gọi là Hương chủ, ở trên vạt áo đều thêu ba hình kiếm có ba màu khác nhau, để phân biệt thân phận của mình. Những người trong bang ngoài những người thường xuyên cùng ở với nhau, giữa các Phân đàn với nhau, có rất ít người thông tin tức với nhau. Nếu mà gặp nhau ở ngoài, chỉ cần nói ra mật ngữ trong bang và các trại ký hiệu nhận biết thân thể của nhau, thì lập tức sẽ được sự giúp đỡ. Đó chính là ý nghĩa thực sự của chữ “Bang” trong tổ chức bí mật này.

Nếu hề gia nhập vào trong bang, ngoài Vô Vi bang tự hành giải tán, cả một đời tuyệt không có khả năng ra khỏi bang, trừ phi mình bị giết.

Địa vị trong bang phân ra rất mực rõ ràng. Ngoài những người ở trong hằm bí mật cả Phân đàn chủ ít có cơ hội gặp mặt tứ vị Đàn chủ. Nếu trong bang có chuyện quan trọng, thì phái những tay cao thủ nhất đến báo tin. Trong Tổng bang có những người có công lực chí cao, thường xuyên đi tuần tra các đàn và các Phân đàn. Trọng trách tuần tra này đa số đều do các Hộ pháp Tổng bang đảm nhiệm. Những Hộ pháp này, thì địa vị ở trong bang là đứng ngoài, trực tiếp chịu sự sai biểu của Bang chủ, chứ không chịu sự quản hạt của bất cứ người nào trong bang.

Số người Hộ pháp không nhiều, trên mình họ thường đem theo cờ lệnh thay mặt Bang chủ, xuất quỷ nhập tràng, chỗ ở không nhất định. Công lực của họ tuyệt cao, tiếng tăm rất rộng lớn. Trong mười lăm năm gần gũi, Vô Vi bang thành lĩnh trở thành một mạch chính lớn trong võ lâm, ngay cả trong sáu môn phái lớn, đối với họ càng đề cao ý thức cảnh giác.

Nhưng rốt cuộc Bang chủ của họ là ai? Thì những người trong bang giấu kín như bưng, những người ngoài bang thì càng khó thấy hơn nữa, vô cùng thần bí.

Có người hoài nghi Vô Vi bang chủ là đệ tử Huyền môn, một trong ba anh hùng vũ nội hai mươi năm trước đó là Vô Tình Kiếm Ất Thanh. Nhưng đây chỉ là nghi ngờ chưa có lý lẽ để chứng minh đây là sự thật. Chỉ có một người biết rõ. Người đó chính là Bang chủ Vô Vi bang.

* * * * *

Trong gian phòng bí mật ở Thanh Tự đàn, Tiêu Dao đạo nhân triệu tập các chúng bang, trong một cuộc họp khẩn cấp, những nhân vật trong Tử đường Hương chủ trở lên đều đến đầy đủ cả.

Trong căn phòng ánh đèn sáng trưng, Tiêu Dao đạo nhân đang ngồi chễm chệ trên ghế đặc biệt dành cho vị Đàn chủ, gương mặt màu xanh trông thật khó coi.

Phía sau là một hàng ghế da hổ, chỗ ngồi có ba người, Thiên Mãng Tẩu, Mang Sơn bà bà, Bành Gia Nguyên, còn có một số ghế trống, như vậy là các cao thủ trong bang có thể chưa tập hợp đầy đủ. Ở bên tả hữu của Đàn chủ là hai hàng ghế của Thái sư, mỗi bên mười cái, đều đầy những người mặc áo bào trắng, trên vạt áo có thêu hình kiếm nhỏ màu tím, có một số dùng khăn vải đeo cánh tay, có một số phải vắn khăn trắng quanh đầu, nhìn tình hình, thì trận quyết đấu tối hôm qua, sự thương vong của Thanh Tự đàn quả thật trầm trọng.

Phía sau hai bên hàng ghế thứ ba, bên trái là Hương chủ Kim đường, bên phải là Ngân đường Hương chủ, ai ai cũng ngồi ngay ngắn nghiêm trang, không một tiếng động.

Ba tiếng thanh la vang lên. Đường chủ, các chúng bang và Hương chủ Tử đường ở hai bên, trong tiếng thanh la đứng hết cả dậy, đồng thời vòng tay khom lưng hành lễ, cùng kêu to: “Uy gia vũ nội, võ lâm tranh hùng, Đàn chủ vạn an”.

Tiêu Dao đạo nhân chậm chạp đứng dậy thụ lễ, đôi mắt chim ưng nhìn quét một lượt, rồi từ từ ngồi xuống trầm giọng nói: “Ngồi xuống!”

- Tạ ơn Đàn chủ!

Chúng nhân đồng thanh trả lời, rồi ngồi xuống. Tiếng thanh la lại vang lên, có một người ở phía bên trái đứng dậy, vội đi đến trước mặt Đàn chủ, quỳ xuống một chân, giọng sang sảng :

- Thuộc hạ Tử đường tối qua đã hy sinh vì Vô Vi bang, và ngoài tám vị Hương chủ bị thương đều đã đến đủ. Ngoài Kim đường Hương chủ tử thương ra, Hoa đàn Hàn Phương chưa tới. Hôm qua ngài đã chủ trì trận thế phía tây, điểm mấu chốt là lúc bắt đầu tin tức cấp báo, thì lại đột nhiên mất tích. Ngoài Ngân đường Hương chủ tử thương ra, toàn bộ đều đã đến đầy đủ.

- Những người ở bên ngoài đà, có người nào đến chưa? - Tiêu Dao đạo nhân hỏi.

- Anh em Kim đường phủ Hà Nam đều đã đến, chưa có phụng mệnh lệnh triệu tập nên chưa dám vào.

- Hãy gọi người phụ trách nhân tuyển ở Đông quan Thịnh Như Hồ.

- Dạ.

- Đã phái người đi tìm Hàn Phương chưa?

- Đã phái người đi tìm khắp nơi, sau khi tìm thấy được sẽ kéo lại đây tức tốc.

- Còn phải phái nhiều hơn nữa, tối hôm qua bốn Đàn đã bị gian tế, bốn Đàn chủ cần phải điều tra cho rõ.

- Dạ.

- Hãy đi ngay đi.

- Dạ!

Tên bẩm báo hành lễ xong, khi đi đến cửa, hướng ra ngoài kêu lớn :

- Đàn chủ có lời mời Thịnh hương chủ vào trong.

Phía ngoài có người truyền lại hai câu nói này ra ngoài, tiếng truyền gọi có vẻ như càng ngày càng xa, có thể thấy vị trí của căn phòng bí mật này, thật là kín đáo, cảnh giới phòng bị rất nghiêm ngặt, thanh thế quả thật là không nhỏ.

Không lâu, ở ngoài phòng vang lên tiếng bước chân, ở ngoài cửa hai cây đao chắn ngay trước mặt một người vóc dáng hơi thấp người ở phía ngoài.

Bóng người đó khom lưng cúi chào, đầu gần như muốn đụng vào cây đao, lớn tiếng bẩm báo :

- Phủ Hà Nam Đông Quan, Ngoại đàn Hương chủ Thịnh Như Hồ, phụng mệnh nhập đàn tham bái Đàn chủ.

Tiêu Dao đạo nhân phất tay áo ra phía ngoài, hai tên đang đứng ở hai bên cửa quát lên :

- Đàn chủ có lệnh, thỉnh Hương chủ nhập đàn.

Hai ngọn đao lập tức thu lại. Thịnh Như Hồ lại khom mình hành lễ thấp dần xuống đi vào trong thất, nín thở đi đến dưới đàn.

Cách đàn khoảng một trượng, ở đó có một cái bệ để bái kiến, lão quỳ xuống, rạp đầu xuống ba cái, rồi nói :

- Kim đường Ngoại đàn Hương chủ Thịnh Như Hồ, phụng chiếu khấu kiến Đàn chủ, chúc Đàn chủ vạn an.

- Đứng dậy! - Tiêu Dao đạo nhân hươ tay nói.

Thịnh Như Hồ lại bái thêm cái nữa mới đứng dậy, nói :

- Tạ ơn ân điển Đàn chủ.

Một tên đại hán đến dẫn Thịnh Như Hồ đến chỗ ngồi cuối cùng của Kim đường Hương chủ.

Trong phòng bí mật này im lặng như chết, không khí âm u đến mức sợ hãi.

Ánh mắt của Tiêu Dao đạo nhân thật nghiêm khắc, nhìn khắp một lượt ba vòng, mặt trầm xuống, từ từ cất giọng lên nói :

- Tháng trước ở phủ Khai Phong, cơ sở ngầm của bốn Bang đã phát hiện Thiên Nhai Phá Ất Tổng Hạo Nhiên, lão ấy vẫn chưa chết và tung tích của Lạc Hồn Kỳ Chiêm Minh lão thất phu. Hai người này chuyên quan tâm những chuyện chẳng liên quan gì tới họ, lần này lại xuất hiện sau hai mươi năm mất tích ở giang hồ, nhất định sẽ tìm đến bốn Bang gây chuyện sinh ra những chuyện phi lý. Bang chủ đã truyền lệnh, các khách khanh bảo vệ đàn ở các nơi phải báo cho Phân đàn ở Khai Phong, dự phòng trước hai lão thất phu sẽ khiêu chiêu với bốn Bang. Không dè các chư vị khách khanh của bốn Đàn sau khi đi được chưa tới nửa tháng, thì liền sinh ra vô số sự cố, không những chúng ta bị giết hại, lại còn gây náo loạn đến căn phòng bí mật này. Bốn Đàn chủ đi khỏi chưa tới mười ngày, thì đột biến liền phát sinh, bọn họ chẳng lẽ toàn là những thúng cơm? Há có lý vậy sao?

Những người ở dưới đàn ai cũng không dám lên tiếng, đưa mắt nhìn nhau. Thân lão đã là Đàn chủ, cũng bị người ta đánh đến nỗi thất bại thảm hại phải vội vàng chạy trốn, lại nói người ta là thúng cơm, há không đáng cười hay sao? Nhưng chẳng một ai dám lên tiếng nói rõ, lặng im không nói gì cả.

Tiếng nói của Tiêu Dao đạo nhân càng lúc càng nghiêm hơn :

- Bốn Bang được thành lập sắp gần hai mươi năm, từ đó đến nay phát triển thuận lợi, các huynh đệ trong bang cùng đồng tâm hiệp lực, chung chính sách nghĩa cử lớn, không ngờ là tới nay cường địch đã vào hầm bẫy, thế chết đến nơi mà bên trong lại có nội gián xuất hiện...

Đột ngột, ở phía xa ngoài thất vang lên một tiếng quát sang sảng :

- Kim đường Hương chủ Hàn Phương báo đến.

Xem tiếp hồi 6 Cuộc hẹn ước ở Kim Dung thành

6. Hồi 6 Cuộc Hẹn Ước Ở Kim Dung Thành

- Áp giải hần đến đây!

Nhiều tiếng bước chân vang lên, kèm theo giọng hô: “Áp giải vào”. Không lâu sau, phía ngoài phòng xuất hiện một người dáng vẻ trung niên, hồng quang đầy mặt, nhưng gương mặt lại ngạc nhiên, hai cánh tay của lão nằm trong tay của hai tên đại hán trắng kiện.

Hai tên đại hán giống như bắt một con gà nhỏ, kéo lão đến dưới đàn không để cho chân chạm đất, tay vừa buông ra thì Hàn Phương đã bổ nhào xuống đất.

Lão rập đầu như đập sỏi, run rẩy nói :

- Kim đường Hương... Hương chủ Hàn... Hàn Phương, khẩu kiến Đàn... Đàn chủ.

- Ngẩng đầu lên! - Tiêu Dao đạo nhân kêu lên một cách giận dữ.

Hàn Phương sợ quá đến nỗi người muốn mềm đi, không thể nào ngẩng đầu lên được, tên đại hán ở bên phải nắm lấy cái khăn trên đầu lão, kéo ngược lên trên.

Hiển nhiên, Hàn Phương có lẽ uống nhiều quá nước giải của lưu linh, nên mới có chín phần say như thế. Tiêu Dao đạo nhân hừ lên một tiếng, quát lên hết sức u ám.

- Đại địch đang ở phía trước, huynh đệ trong đàn đều đang liều mạng, ngươi, hừ, lại có tinh thần uống rượu để trốn tránh, tối hôm qua ngươi đã đi đâu? Nói!

Hàn Phương tuy say, nhưng lúc đối mặt với cái chết đã gần kề, lão không thể không tỉnh được, run run nói :

- Tiểu nhân ở... ở... chủ trận Bính Đình... phía tây.

- Hừ! Hồn của ngươi ở chủ trận Bính Đình?

Có người trong phòng cao giọng trả lời :

- Lão ở phía nam then chốt của chủ trận trong một cái hầm đã bị phá tan hoang ở trong khu mờ mả hoang vắng, nên bị Kim đường Hương chủ Tề Bắc Đẩu phát hiện đem về.

- Đem nhốt vào trong lao sau này sẽ đem xử về cái tội tham sống sợ chết ấy.

- Đàn chủ... tha mạng.

Hàn Phương kêu lớn hết sức, liều mình giãy giụa nhưng bị hai tên đại hán kẹp chặt ở hai bên, không thể nào động đậy được.

Bành Gia Nguyên ở phía sau đột nhiên đứng dậy nói :

- Đàn chủ, xử trí vậy đối với Hàn Phương không tránh khỏi là quá đa nghi với lão, nên chẳng xin Đàn chủ thẩm vấn một tí, có lẽ có thể tìm ra manh mối đường dây nội gián trong băng ta.

Tiêu Dao đạo nhân cười lạnh lùng nói :

- Bổng Đàn chủ đã có chủ kiến của mình, nhìn lão rượu say chưa tỉnh, hiển nhiên là tối qua đã rất say rồi. Phát hiện nội gián ở Thạch Đình nằm ở phía tây, đương nhiên là dưới then chốt Bính Đình, nhưng bàn về công lực của lão mà nói, nếu dùng cục đá làm tắt hết cả sáu ngọn đèn, dùng mảnh đá trong bóng tối tập kích người đốt lửa lên, điều đó khó có thể làm được. Tên gian tế ấy không những công lực cực cao, mà còn quen thuộc các cơ quan mai phục trong mật thất này, nên mới biết đường mở cơ quan cho những tên nam nữ ấy trốn thoát.

Bành Gia Nguyên lặng lẽ ngồi im, thần sắc hơi có vẻ ngượng.

Sau khi hai tên đại hán đem Hàn Phương đi rồi, Tiêu Dao đạo nhân quay về phía trái nơi Thiên Mãng Tẩu đang ngồi một mình, cười mà nói rằng :

- Thôi hộ pháp, tên Tiểu hóa tử bây giờ tốt không?

Cặp mắt to của Thiên Mãng Tẩu không động đậy một chút nào cả, nó chẳng biểu lộ một chút tình cảm nào nói :

- Chưa chết. Tối hôm qua đến sáng nay, Tiểu hóa tử và đệ cùng với Tử đường mấy vị Hương chủ đã giữ chặt con đường ngầm ở ngoài thất, sau cùng bị một cái bóng đen rất kỳ quái ném cục gạch trúng chân trái, lúc này y bị thương vẫn chưa khỏi. Trong lòng của Đàn chủ nếu có nghi ngờ, có thể hỏi mấy vị Hương chủ của Tử đường, chứng minh rằng lời nói của Thôi hộ pháp này không sai.

- Bỗng Đàn chủ ngược lại không có ý như thế, chỉ là muốn thỉnh giáo Hộ pháp. Hãy nói rõ ngọn nguồn của lên Tiểu hóa tử, để tiện tỏ tường.

Đôi mắt Thiên Mãng Tẩu hồi ngược lên, đôi con ngươi hàn quang lấp lánh nói :

- Đàn chủ thật muốn biết.

- Bỗng Đàn chủ ý muốn như thế.

- Nếu tin tức bị tiết lộ ra ngoài?

- Ta nghĩ không đến nỗi.

- Không đến nỗi? Hừ! Tối hôm qua phát hiện nội gián. có lẽ nội gián vẫn ở đây để tham gia buổi mật họp này!

Thiên Mãng Tẩu nói có vẻ khó chịu. Lão đạo sĩ cũng hừ lên một tiếng, nói :

- Kỳ thật là gian tế đó trong tâm bản đạo đã biết rồi, hừ! Hắn không thể nào thoát khỏi bàn tay của ta đâu, chỉ vì thời cơ chưa đến mà thôi.

- Đàn chủ có thể nhờ cậy vào đâu?

Thiên Mãng Tẩu lãnh nhiên hỏi.

- Tất cả những người canh giữ trong huyết đạo, nơi thoát thân của bọn tiểu tử đều bị chết vì Thôi Tâm chưởng. Hộ pháp cũng biết, trong thiên hạ ai có tuyệt học này? Trên thiên hạ thật sự có một số người rất ít sử dụng Thôi Tâm chưởng, thứ nhất phải kể đến Quan Tây Lương gia tam anh, nhưng các vị đó đã phớt mình ở Hồi Long cốc rồi.

- Và những người ở gần Lương gia tam anh, Hộ pháp có biết ai không?

Đôi mắt của chúng nhân, đều rơi vào trên người của Mang Sơn bà bà.

Quan Tây, là chỉ nơi phía Tây của Hàm Cốc Quan. Hàm Cốc Quan có hai cái, một cái gọi là Thái Quan, ở phía Nam huyện Linh Bảo, một cái gọi là Hán Quan, ở phía Đông bắc huyện Tân An. Mang Sơn là một địa danh gần đó.

Cao thủ tại đây, người duy nhất công lực cực cao mà cách Quan Tây gần nhất, là phải kể đến Mang Sơn bà bà, vì vậy tất cả mọi cái nhìn đều ra vào mình của bà bà. Mang Sơn bà bà đột nhiên đứng dậy, nghiêm giọng nói :

- Đàn chủ hiềm nghi lão bà là gian tế phải không?

Tiêu Dao đạo nhân cười lạnh nhạt mà nói rằng :

- Bỗng Đàn chủ không dám, chẳng qua hành tung tối hôm qua của Tổng khách khanh...

Mang Sơn bà bà cười lạnh lùng nói :

- Đàn chủ có thể hỏi mấy vị Hương chủ coi giữ thủy lao thì biết. Trước lúc Đàn chủ hạ lệnh lui giữ, thân lão chưa từng rời khỏi thủy lao nửa bước. Trong thủy lao đang cầm tù Hắc Phán Quan Mã Đình Quốc, cái lão ấy là người đối đầu đến chết, lão sợ các tên tiểu cầu đồ cứu hắn đi. Thân lão già ở đó, đề phòng vạn nhất, lẽ nào lại không còn được?

Nói xong liền hừ lên mấy tiếng ngồi xuống một cách giận dữ.

Tiêu Dao đạo nhân hơi ngơ ngác, đưa mắt nhìn xuống.

Trong Tử đường Hương chủ, đứng dậy hai vị đại hán, nói :

- Đàn chủ, Tổng lão tiên bối chưa rời khỏi thủy lao nữa bước.

Tiêu Dao đạo nhân chưa cất tiếng. Thiên Mãng Tẩu đã tiếp lời nói :

- Đàn chủ vẫn còn muốn biết lai lịch của Tiểu hóa tử không?

Tiêu Dao đạo nhân cắn răng nói :

- Hộ pháp cứ nói, bốn Đàn chủ vẫn đảm đương nổi mà.

- Vậy thì được, tiểu hóa tử còn là người của Thiên Nhai Phá Ất, bốn Hộ pháp đã điểm vào huyết Khí Môn của y, để chế ngự thủ pháp nghịch kinh, sau mười hai giờ đồng hồ phải dưới thuận thủ pháp khơi thông, nếu không để kinh huyết chảy ngược mà chết. Bốn Hộ pháp chưa điểm phá thân thể của hắn, muốn dắt hắn đi tìm Thiên Nhai Phá Ất, Đàn chủ còn có hỏi gì nữa không?

- Công lực của y như thế nào?

- Có thể xem như cao thủ hạng nhất, vì đã được chân truyền của lão hóa tử. Nhưng khí môn của y đã bị chế ngự, chỉ có thể sử dụng ba thành công lực thôi, nếu nói y có thể lấy thôi chương tâm đánh chết mười mấy vị cao thủ, đừng nói đã bị chế ngự ở huyết, giả sử chưa bị chế ngự, cũng phải khổ luyện mười mấy năm.

Tiêu Dao đạo nhân trầm ngâm rất lâu, nói :

- Nói như thế, người bị hiềm duy nhất, chỉ còn mình bốn Đàn chủ.

Thiên Mãng Tẩu lạnh lùng nói :

- Hoặc giả Bành khách khanh có thể bàn tới một, hai.

Bành Gia Nguyên đứng dậy khiêm tốn nói :

- Luận công lực, Gia Nghiên vẫn không dám tự tin, không dám nhận sự khoa trương của Hộ pháp. Lúc Gia Nguyên thối lui đã bị đối phương dùng thương nên hôn mê, may nhờ ba vị Hương chủ Kim đường Dương Trương Châu kéo vào trong mật thất, cùng dưỡng thương với Kinh Hồng Nhất Kiếm Phàn Hòa, ngoài đàn vẫn còn vài vị Hương chủ, có thể chứng minh lời nói của Gia Nguyên này.

Mấy vị Hương chủ ở phía dưới, không hẹn mà cùng đứng cả dậy, làm chứng thay cho Bành Gia Nguyên, nói rằng lão trúng hôn mê bị kéo vào mật thất, chưa rời khỏi nửa bước.

Hỏi đi tính lại, càng hỏi càng mơ hồ, rối rắm, sau cùng lão đạo sĩ giận dữ nói :

- Chuyện này để bốn Đàn chủ từ từ điều tra, tin rằng hắn sẽ không thoát khỏi tay của bản đạo đầu. Thịnh hương chủ, mau cấp báo hành tung của bọn chó ấy.

Thịnh hương chủ đứng dậy, cao giọng nói :

- Căn tuân bốn Đàn chủ, chưa đúng giờ, tên đại hán họ Dương đã trở về Nam Lạc lão điểm, đóng cửa ngôi thờ, dưới sự giám thị của Cáp Nhị, hơi có chút di động, là có thể bắt báo với Đàn chủ ngay. Theo các huynh đệ báo cáo hôm qua Cáp Nhị đã cùng Thần Kiếm thư sinh gặp gỡ nhiều lần, Cáp Nhị đã có mối hiềm nghi...

Nói đến đây, im lặng chờ đợi.

- Nói tiếp đi! - Tiêu Dao đạo nhân không nén nổi thôi thúc tiếp.

- Còn huynh muội họ Đàm, vừa trở về Đông Quan đã bị hai người trung niên đem đi, ngựa phi như thần tốc lao khỏi Long môn, mất tăm tích luôn rồi. Còn hai tiểu đầu và bốn thù hạ của nàng ta, thì trở về Đông Quan Hanh điểm ở Đông Quan, sau khi ăn xong lập tức chuẩn bị hành lý lên ngựa phi như bay về Uyển Sư ở phía đông. Họ cỡi ngựa chạy quá nhanh, đuổi không kịp, đã dùng chim bồ câu đưa thư đến báo cho Uyển Sư phân đàn lưu ý, trước lúc mặt trời lặn có thể có tin báo về.

- Lưu ý nhiều hơn nữa, các người hành sự quá lười biếng. Hừ! Làm cho ta phải lo lắng rồi.

- Dạ! - Thịnh hương chủ run sợ nói.

- Ngồi xuống.

- Tạ ơn Đàn chủ.

Tiêu Dao đạo nhân đột nhiên đứng dậy, nói từng lời từng chữ.

- Bốn Bang sáng lập gần mười lăm năm rồi, uy lực mỗi ngày mỗi tăng trong thiên hạ, quần hùng đều sợ hãi, sáu đại môn phái không dám nhìn thẳng anh hùng hào kiệt của bản môn, không ngờ hai ngày hôm qua bị mấy tên tiểu cẩu không rõ lai lịch, xông vào thánh địa của bốn Bang, đã mặc ý giết chóc rồi đi. Từ đây về sau nếu chuyện này truyền ra khắp giang hồ, không chỉ uy danh của bốn Bang, mà người của bốn Đàn, không còn mặt mũi nào nhìn lại anh hùng thiên hạ được, cừu này không báo, thì không buông tay.

Lão hơi ngưng lại một chút. Thiên Mãng Tẩu tiếp lời nói tiếp :

- Bốn Hộ pháp đã cho người phi báo Tổng bang, sẽ đem toàn lực bắt giết cả bọn chúng, chúng sẽ không có cách nào bảo vệ cái mạng chó của mình nữa.

Tiêu Dao đạo nhân liếc nhìn lão rồi tiếp tục nói :

- Những vị Khách khanh có thể đảm đương được một mặt, đều đã phân đi Khai Phong rồi, nhưng chúng ta tuyệt không thể vì vậy mà bỏ qua. Tối nay nhất định sẽ đến bắt tên tiểu tử họ Dương kia. Tuy những tên chó ấy đã chia nhau mà chạy trốn, bốn Đàn chủ lập tức truyền hạ pháp kỳ, thông báo cho các Phân đàn, đồng thời phi báo cho Tổng bang, bắt được họ phải lột da, rút gân lại, mới có thể làm tiêu tan cái hận này. Tối nay tên tiểu tử họ Dương và Thần Kiếm thư sinh Dương Cao đến ước hẹn ở thành Kim Dung, tất cả nhờ lời bắt lấy Thần Kiếm thư sinh, còn thằng tiểu cẩu họ Dương bắt luận sống chết gì cũng được.

Bành Gia Nguyên đứng dậy nói :

- Xin hỏi Đàn chủ, bắt sống Thần Kiếm thư sinh là có ý gì? Tên đó danh của y nghe thấy xa gần trong giang hồ, thủ đoạn độc ác, nếu để hắn sống có thể sẽ...

- Thần Kiếm thư sinh vốn sinh ra có cái đầu quá lớn, chúng ta không nên gây chuyện lôi thôi với Ngũ Đài sơn Dương gia bảo, chỉ cần bắt sống hắn, chúng ta còn có lời để nói, có đường mà đi. Các chư vị huynh đệ chú ý nghe sự sắp xếp của bốn Đàn chủ...

Sau đó là cuộc bàn tính lâu dài đến tận tối, hội nghị bí mật này mới tan.

Sau khi trời tối lắm rồi, chúng bang của Thanh Tự đàn, nhao nhao chỉnh lại hành trang lên đường đến thành Kim Dung, nơi hẹn gặp...

* * * * *

Lúc này Ngọc Kỳ và mọi người đi qua Bạch Mã tự, ung dung đi đến phủ Hà Nam, vừa đi vừa tranh cãi. Sắp tới Đông Quan, Khương Chí Trung thấp giọng xuống nói :

- Tiểu huynh đệ thật sự đệ cùng Thần Kiếm thư sinh thực hiện lời ước hẹn đến thành Kim Dung?

- Dạ, Khương đại thúc có điều chi dạy bảo không? - Ngọc Kỳ cũng thấp giọng trả lời. Bởi vì ở trên đường lộ có người đang đi lại, không ngừng chú mục vào đoàn người quần áo đầy vết máu loang lổ này.

Khương Chí Trung cười cười nói :

- Người của Vô Vi bang, thế tất sẽ đem hết toàn trí đối phó chúng ta, hậu quả càng phải lo lắng. Tục ngữ có câu: “Mưu nhi hậu động”. Kinh thân bước vào nguy hiểm, sẽ bị mang tiếng là kẻ biết trước mà không lo. Ta có thể báo cho tiểu đệ hay, âm mưu của họ vô cùng hiểm ác, Thần Kiếm thư sinh là người không thể tin được.

- Sao biết được, đại thúc không được bôi nhọ người khác. - Ngọc Kỳ có chút không vui.

- Tiểu đệ không tin thì không còn cách nào. Bọn chúng muốn tính toán với tiểu đệ, tại sao lại phải hẹn đến thành Kim Dung làm gì?

Khương Chí Trung nói :

- Nếu cách nghĩ của ta không sai, bọn họ đã âm thầm hạ độc thủ với tiểu đệ rồi, nhưng chưa được như ý đây thôi.

Ngọc Kỳ ngạc nhiên đến thất kinh, chuyện của chàng bị hạ độc ở khách điểm, lại bị Khương Chí Trung đoán đúng, chàng không thể nào không tỉnh ngộ. Hơi trầm ngâm một lát, nói :

- Việc này đúng như vậy, nhưng nhờ có Thần Kiếm Dương Cao ở đây, người của Vô Vi bang không thể chiếm được tiện nghi, công lực của Dương Cao đã đạt mức tuyệt đỉnh.

Triệu Thanh cô nương ở phía sau nói :

- Đại ca cho rằng công lực của Dương Cao Thần Kiếm thừa sinh cao hơn bọn này chăng?

Ngọc Kỳ cười đáp :

- Cô nương đừng đa nghi, sự thật tại hạ vẫn chưa nhìn thấy qua cái chân bản của y, nhưng kỳ học cái thể của cô nương, tại hạ thật lòng bội phục.

Bách Vĩnh Niên nói xen vào :

- Bàn về công lực và nội lực, Dương Cao và ta nửa cân tám lạng, nếu so với tiểu thư, thì hẳn kém nhiều lắm.

Ngọc Kỳ nói :

- Theo cách nhìn của Bách đại thúc, khinh công nội công của tại hạ có thể so sánh với đại thúc không?

- Luận về khinh công, có lẽ tiểu đệ sẽ hơi thắng được nửa phần. Luận về nội công, tiểu huynh đệ đừng lấy làm ngạc nhiên, đệ chỉ có thể chống đỡ trong giây lát thôi.

Hôm qua Ngọc Kỳ mới thêm Huyền Thông tâm pháp, tự tin là mình bước được một bước, nghe nói như vậy, không được phục lắm, bèn nói :

- Tại hạ thật như thế này không đủ à? Tiểu huynh đệ nếu không tin...

Ngọc Kỳ ngưng bước, mỉm cười đưa bàn tay phải ra.

Bách Vĩnh Niên cười ha hả, cũng đưa cổ tay hổ ra nắm lấy.

Nội lực của hai người bắt đầu phát ra, như hai gong đỏ lửa kèm sắt xoắn vào nhau. Từ từ trên trán hai người những giọt mồ hôi bắt đầu xuất hiện, thân hình ngày càng bị đè xuống.

Ngọc Kỳ chỉ cảm thấy nội lực của đối phương cực kỳ mạnh mẽ, như nước thủy triều, từ cánh tay phải đi thẳng đến tận tim mạch, từ từ bức bách khí huyết của chàng ra sau, sức nắm chưởng của đối phương muốn nắm nát gân cốt tay chưởng của chàng.

Chàng cắn môi, dùng Huyền Thông tâm pháp, không kháng cự lại mà hút lực đạo của đối phương, phân bổ khắp cơ thể của mình.

Lần này, áp lực đã giảm. Nhưng vì chàng mới học và mới tập luyện, vẫn chưa vận dụng tới mức muốn sao làm được vậy, vì vậy trên trán những giọt mồ hôi rơi xuống như mưa, vô cùng mệt mỏi, đôi chân lún xuống bằng đá gần tới mất cả chân.

Bách Vĩnh Niên đột nhiên cảm thấy khí huyết của đối phương tán ra, trong lòng hơi kinh sợ, nội lực của lão đã bị đối phương dẫn lấy, tức khắc tiềm lực hùng hậu đã bị mất đi, cơ hồ tinh thần dường như rã rời.

Cũng may lão là người có nhiều kinh nghiệm, lập tức định lại tinh thần, lấy ý ngự lại lực, mới có thể hồi phục được nguyên trạng, nhưng ưu thế không còn cách nào giữ được, lực đạo quái dị của đối phương nhẹ như bông, lại mạnh mẽ không gì so sánh được, làm cho lão tiến thì không có chỗ nào dùng sức, lui thì tự nhận là mình thất bại. Thật là tiến thoái lưỡng nan. Triệu Thanh cô nương bước về phía trước nói :

- Nếu liều thêm chút nữa thì cả hai sẽ thập phần nguy hiểm.

Nàng khẽ búng ngón tay giữa vào hai bàn tay đang siết chặt.

Lực đạo hùng hậu của hai người bị một tiềm lực thần kỳ làm cho chẳng có cách gì chống đối nổi, họ thu kinh lực lại và buông tay.

Bách Vĩnh Niên lui ra sau một bước, cười nói :

- Tiểu huynh đệ, ta đã nhìn không đúng về tiểu đệ! Nội lực của tiểu đệ tính ra mạnh hơn ta nhiều lắm.

Ngọc Kỳ lau những giọt mồ hôi trán, cũng cười nói :

- Cam bái hạ phong, Bách đại thúc nếu không lưu tình, thì cánh tay của tại hạ đi tong rồi.

Chàng giơ bàn tay phải trắng toát ra, lắc đầu cười đau khổ.

Thần sắc Triệu Thanh hơi ngơ ngác, nàng hỏi Ngọc Kỳ :

- Dương đại ca, kinh công mà đại ca luyện rất lạ, chẳng phải là Tử Tích Tiềm Năng khí công của Cốc lão gia, đại ca có thể...

Ngọc Kỳ không hề nghĩ tới nàng lại thông minh đến đường ấy, dường như là biết rất nhiều về Cốc nghĩa thúc tổ, mà chỉ cần xuống hai ngón tay, thì biết ngay công lực có chỗ quái dị. Ngạc nhiên hỏi :

- Triệu cô nương quả thật là cao minh, tên nội công mà tại hạ luyện là Huyền Thông tâm pháp...

- Huyền Thông tâm pháp... Huyền thông... tên của tâm pháp này, sao chẳng bao giờ nghe qua nhỉ!

Thanh Hoa lẩm bẩm một mình. Tây Vi ở một bên lao đến hỏi :

- Thanh Hoa tiểu thư, tiểu thư vừa nói Cốc lão gia là ai thế?

Trong lòng của Ngọc Kỳ hơi sợ hãi vội nói ngay:.

- Đó là một kỳ nhân phong trần, thế gian chỉ biết lão xưng Cốc, còn ngoài ra thì không biết, đó là bạn vong niên của tại hạ.

- “Ồ...” Tây Vi thất vọng cúi đầu xuống.

Thanh Hoa nhìn Ngọc Kỳ một cách ngạc nhiên, dường như muốn nói, nhưng lại nén lại được. Chí Trung không hổ thẹn là lão giang hồ, vội vàng xen vào nói :

- Cần phải đi thôi, bốn người chúng ta thân mình đều có vết máu, lộ liễu quá, nếu còn chần chừ, đại nhân ở phủ Hà Nam phái phát lệnh bắt chúng ta đấy.

Mọi người nhìn nhau cười, quay mình đi ra đường ngay. Chí Trung đi cạnh Ngọc Kỳ, Triệu Tường thì theo sau sát gót, Chí Trung vừa đi, vừa nhắc lại câu chuyện.

- Tối nay tiểu huynh đệ quyết định thực hiện lời hẹn với Thần Kiếm thư sinh Dương Cao?

- Vâng, làm người không thể bất tín được, phải đi thôi.

- Nên chẳng nghe theo sự sắp xếp của ta! Chúng ta dứt khoát phải khiêu chiến với Thanh Tự đàn.

- Đại thúc có cao kiến gì chẳng?

- Ta có kế sách này là...

Lão nhẹ nhàng nói cho mọi người hay. Ngọc Kỳ đứng im lặng nghe hơi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Hảo! Tất cả do đại thúc chỉ huy. Ngọc Kỳ xin tuân lệnh.

Khương Chí Trung quay về phía Triệu Tường nói :

- Tiểu huynh đệ, vết thương của tiểu huynh đệ và lệnh muội cần phải nghỉ ngơi để dưỡng thương, tối nay bắt tất...

Triệu Tường cười ha hả nói rằng :

- Vết thương nhỏ nhoi ở bên ngoài, không có gì là trở ngại, đại thúc cũng không được gạt bỏ hai anh em tiểu đệ ra ngoài được, đúng không?

Chí Trung thò tay vào trong áo lấy ra hai viên đơn hoàn, để vào trong tay Triệu Tường nói :

- Sau khi ăn xong thì uống, tất cả ngoại thương đều không trở ngại. Vậy hẹn vào giờ thân, sẽ có hai người đến đón.

Thế là họ chia tay ở Quan Đông, dặn dò gặp lại sau, sau đó mạnh ai nấy đi.

Đầu giờ thân, Thanh Hoa cùng Khương Chí Trung, Bách Vĩnh Niên sáu người cưỡi ngựa đi đến Đông Quan. Họ phi thật nhanh, thẳng đến Yên Sư.

Hai anh em Đàm gia do hai người khác đón tiếp ở Đông Quan, biến mất ở con đường cái quan đi vào Long Môn. Đón hai người là hai anh em Thí Uy, Thí Toàn là người mà đã đuổi theo Giang Hồ Khách Khứ Ứng Xương ở trên miền hoang mạc lạnh lẽo năm nào.

Nhớ lại lời nói của Thí gia huynh đệ, có thể đoán ra thân thế của Thanh Hoa cô nương, nàng chính là Tôn thiên kim cháu đích tôn của Độc Long đảo và xá đệ là Thiếu công tử Triệu Nguyên Chân.

Vào mùa thu năm ngoái họ vào Trung Nguyên, du lịch khắp thiên hạ, đi tìm cảnh lạ vật đẹp say sưa ngây ngất trước phong cảnh đẹp như tiên ở Trung Nguyên, vui quá quên trở về nhà.

Người hộ giá cho Thanh Hoa và em trai của nàng là những cao thủ siêu quần, kinh nghiệm đầy tràn ở trong giang hồ, gồm có năm người. Người phụ trách chính là Khương Chí Trung, biệt hiệu của lão là Thần Tiên, bất kể công phu kinh nghiệm giang hồ, đều thủ hai chữ “cao minh”.

Còn lại bốn người là Kim Kiếm Thí Uy, Ngân Giao Thí Toàn, Náo Hải Dạ Xoa Bách Vĩnh Niên, Phân Thủy Thủ Châu Lam. Những người này võ công cũng kinh thế hãi tục.

Phi Hồng cô nương là thị nữ sát vách của Thanh Hoa còn có một người thị nữ khác là Dật Điện, thì ở lại khách điểm đợi tin tức.

Như vậy trong bọn họ gồm chín người.

Trong chín người, công lực của Thanh Hoa là cao nhất, kể đến là Nguyên Chân. Năm nay Thanh Hoa chỉ mới vừa mười chín còn em thì vừa tròn mười bảy.

Độc Long đảo chủ gọi là Triệu Vô Cực, bản thân lão có ngọn nguồn cùng với Vương Sư Dương Thế Hùng. Phụ thân của Vương sư là bằng hữu của lão.

Bốn mươi năm trước, Song Tuyết Kỳ Nhu trôi dạt đến Độc Long đảo, khi biết là hảo hữu của Vương Sư, lão rất vui mừng, tình thâm càng tăng thêm, nếu không làm sao mà Song Tuyết Kỳ Nhu có thể ở đó nhẹ nhàng đến hai mươi năm.

Lần này tôn nữ ngao du Trung Nguyên, lão dặn đến Long Môn nghe ngóng tin tức của Dương gia. Sau khi họ tới, cũng chỉ biết Dương gia đã môn đình lạnh lẽo, lại không biết tổ tông như thế nào.

Giờ này theo kế sách của Khương Chí Trung, bọn họ tổ chức một cuộc báo thù tấn công Vô Vi bang, sẽ cho Thanh Tự đàn ở Hà Nam phủ một đòn chí mạng, chí ít cũng làm cho bọn chúng hồn bay phách tán, không thể dám ngang ngược trên giang hồ nữa.

* * * * *

Ngọc Kỳ một mình trở về phòng ở Nam Lạc lão điểm, bọn hầu bàn và Cáp nhệ gia không lấy làm ngạc nhiên việc toàn thân của chàng đầy vết máu, có lẽ họ đã được biết tin, vì vậy không thèm nhìn hỏi.

Người đón tiếp chàng là Thần Kiếm thư sinh, trên khuôn mặt lộ vẻ ngạc nhiên hết sức, thấp giọng nói với chàng :

- A! Lão đệ, đệ... làm sao nhếch nhác như vậy? Chưa bị thương phải không?

Ngọc Kỳ cười lạnh lùng nói :

- Chưa sao đâu, đệ chưa bị thương mà, đa tạ sự quan tâm của đại ca.

Nói xong rồi bước vào phòng mình đổi lấy áo.

Thần Kiếm thư sinh không khách sáo bước vào phòng, mắt nhìn chăm chú trên mình loang lỗ vết máu, một mặt cố nén sự giận dữ xuống :

- Hiền đệ, hôm qua đi đâu mà sao hiền đệ đi quá gấp như vậy? Nhìn thân của hiền đệ đầy vết máu, nhất định là kẻ địch rất đông, ai đã gây ra cái xúi quẩy này? Hừ! Hãy nói cho huynh, để huynh cho nó biết thân.

Ngọc Kỳ cười cười đáp :

- Đó là người của Vô Vi bang, chút xíu nữa là mất mạng rồi. Nếu không có những vị cao thủ giúp một tay có lẽ không trở về để gặp mặt đại ca.

- Đệ gặp bọn chó ấy ở đâu?

- Hán Lăng hậu sơn.

- Hiền đệ, hiền đệ phải hẹn huynh cùng đi, công lực của đệ còn kém, nhưng khinh công lại cao hơn một bậc, đệ đi quá mau.

Ngọc Kỳ đã đổi xong chiếc áo, quay đầu lại cười nói :

- Tiểu đệ cũng vô ý mà đụng bọn chúng, há dám gây phiền hà cho đại ca...

Thần Kiếm thư sinh chạy ra khỏi phòng, nói :

- Đi! Ngu huynh phải thay đệ mượn rượu áp chế cái kinh hoàng ấy đi.

- Đa tạ đại ca, tiểu đệ bây giờ rất mệt, cần phải nằm nghỉ một lát, tối nay còn có cuộc hẹn ở Kim Dung thành.

- A đúng rồi, ngu huynh quên cuộc hẹn tối nay ở Kim Dung thành. Đệ hãy nghỉ ngơi cho thật tốt, tịnh dưỡng tinh thần, ngu huynh không quấy rối đệ nữa.

Thế là y đi ra khỏi phòng, một mình đi xuống phòng uống rượu.

Lúc này ở đây thực khách rất ít, y vừa bước vào cửa lầu, thì mọi ánh mắt của thực khách đều nhìn chăm chú vào y.

Thần sắc của y bình tĩnh, góc miệng lại mang nụ cười trào phúng, không thèm nhìn ai cả, ngẩng cao đầu đi vào trong.

Tiếng ồn ào thay nhau gọi rượu đột nhiên tắt hẳn, một tên đại hán ngồi ở góc phòng đứng dậy, tay chống nạnh, bước ngang hai bước, đứng chắn giữa đường lãnh nhiên nhìn thẳng vào mặt Dương Cao đang từ từ bước tới.

Thần sắc của Dương Cao không động đậy, vẫn ung dung đi tới tay chấp sau lưng mắt nhìn thẳng vào tên đại hán.

Nhìn hai bên đang từ từ tiến tới, không ai chịu nhường ai.

Những người thực khách miệng như ồ quạ lập tức không hẹn mà ai cũng im re có người buông đĩa đứng dậy.

Càng lúc càng gần lại, Thần Kiếm thư sinh bước thêm một bước thì còn cách tên đại hán chừng bốn thước, mắt nhìn như không muốn đụng sắp nơi.

Cuối cùng gã đại hán dáng người thấy như chịu không nổi ánh mắt nhìn của Thần Kiếm thư sinh, có lẽ hơi sợ liền bước ngang một bên.

Thần Kiếm thư sinh lại không muốn rằng đối phương nhận thua dễ dàng như thế, làm sau có thể tha thứ cho hắn được, tay áo đột ngột phát lên trong lúc đối phương đứng chưa vững ở nơi ấy.

“Phật” Tay áo phát ra, gã ấy dường như đã chuẩn bị sẵn, đưa chưởng ra đỡ.

- A!

Hắn kêu lên một cách điên cuồng, xương ở cánh tay phải bị chưởng đánh nát vụn ra, thân hình dường như bị quăng, bay lên ngã xuống.

Bình binh một trận tiếng bàn ngã, chén đĩa, ly, tách, vang lên đến kinh người, mọi thứ bắt đầu nháo nhào cả lên.

Gã bị té trong thức ăn đang được đun sôi miệng không ngớt kêu la. Năm tên cùng ngồi chung bàn với hắn, thì có hai tên lướt tới đỡ còn ba tên kia sợ quá đến nỗi miệng mở ra cứng lại, người dờ ra như khúc gỗ.

Thần Kiếm thư sinh vẫn chấp tay sau lưng, bình tĩnh ung dung như chẳng có chuyện gì xảy ra nói :

- Hảo bằng hữu, trước mặt Thần Kiếm Dương Cao, các người muốn phần tiện nghi đó là nằm mơ đó.

Lập tức gương mặt trầm xuống, mặt hiện lên đờ đờ sát khí, nghiêm giọng nói :

- Các người có âm mưu gì nói mau ra thử.

Ba tên đại hán bị thần sắc nghiêm nghị sợ quá vội thối lui ra sau hai bước, khuôn mặt trắng bệch nét kinh hoàng tràn đầy gương mặt. Trong đó một tên còn can đảm, nói :

- Phụng mệnh Trưởng thượng Kiến Du, tới đây để nhắn tin các hạ.

Gương mặt của Thần Kiếm thư sinh càng thêm lạnh lùng, hừ lên một tiếng, quát lớn :

- Cút hết chúng mày đi, Dương đại ca làm sao mà nghe theo sự sắp xếp của chúng bây? Nhớ lấy, đi về mà nói với thiếu gia rằng, nếu mà tối nay không như đúng hẹn, tất cả còn lại...

Nói xong, cứ lạnh lùng một tiếng chấp tay sau lưng đi về phía phòng.

Ngọc Kỳ sau khi đuổi Thần Kiếm thư sinh đi rồi, đóng cửa lại dành nửa tiếng đồng hồ để luyện tử tịch tiềm năng khí công, xong lại luyện tiếp Huyền thống tâm pháp.

Sau một giờ, chàng gọi hầu bàn đem đồ ăn thức uống lại đến trong phòng, cẩn thận kiểm tra xem có thuốc độc xong rồi mới ăn, ăn xong chàng lên giường nằm nghỉ ngay lấy sức.

Vừa mới sang canh hai chàng lại dụng công khổ luyện một lần nữa.

Trống canh ba vừa nổi lên, chàng nhẹ nhàng mở cửa sổ, Thần Kiếm Dương Cao vừa vọt nhảy tới cửa sổ thật đúng lúc, thế là hai người cùng bay lên nóc nhà như ánh chớp lập tức lao vào đêm tối mịt mù.

Trên đường đi hai người bắt đầu triển khai khinh công, Ngọc Kỳ ở thâm sơn khổ luyện hai mươi năm rồi, lại chăm chú bất cứ lúc nào cũng dụng tâm cầu tiến, lại gian khổ tập luyện ở nơi sơn băng tuyết giá lạnh vừa rồi trong đường hầm đã được lão phụ nhân truyền cho Hoán hình bộ pháp đã làm cho khinh công của chàng đã cao lại càng cao thêm.

Thanh Hoa cô nương cũng lấy làm lạ mà bội phục thân pháp của chàng, thế mới biết Hoán hình bộ pháp còn có tên khác là Áo Hình bộ pháp, có thể vượt lên bao trùm hết tất cả mọi thứ khinh công trên đời này. Vừa nhảy lên con đường cái quan, Thần Kiếm thư sinh đã tranh đi trước. Ngọc Kỳ là người thẳng thắn, không thích đùa giỡn, chàng không dùng toàn lực thi thố khinh công với Thần Kiếm thư sinh, sợ làm cho y khó chịu.

Vì thế hai người chẳng nói chàng rằng cứ cầm cúi đi thật nhanh cho mau tới điểm hẹn.

Hai người vừa qua Bạch Mã tự, phía sau đột nhiên xuất hiện bốn cái bóng trắng lướt ra đường cái quan, theo sát gót hai người.

Không lâu, bốn cái bóng xám quẹo về phía tay trái, chia đường lên núi, thẳng tới hầm bí mật của Thanh Tự đàn, trong khu vườn mộ. Bốn cái bóng xám đó là Triệu Nguyên Chân, Thi Uy, Thi Toàn huynh đệ, còn có một người nữa là Đàm Triệu Tường.

Trong thành cổ Kim Dung, tối thăm thẳm như là khu vực dành cho quỷ ở vậy, tòa lâu bị sập, tường ngã giống như có vô số những con thú lớn đang ngồi xồm ở đây. Tiếng gió lạnh rít lên, và tiếng kêu điên cuồng sắt nhọn của gió đang vùn rít vào trong kẽ đá.

Giữa thành là một quảng trường dùng để diễn võ, ngay giữa quảng trường, có ba cái bóng trắng không ngớt đi qua đi lại và có một bóng xám khác đứng yên không động đậy, họ đang đợi người.

Canh ba đã sắp hết, thời gian qua quá mau.

Thần Kiếm thư sinh và Ngọc Kỳ lúc này đang ung dung cất bước vào dưới thành.

Trong bóng tối, truyền ra một tiếng quỷ kêu thật rợn người.

Ba bóng trắng đang đi tới đi lui, đột nhiên ngừng cả lại, một người trong bọn nói :

- Hai tên tiểu bối đã đến rồi, không có những người khác tham gia trợ chiến.

Một giọng khác nói :

- Vậy thì bắt tất lão phu phải ra tay rồi.

Bóng xám đang đứng sừng sững, chính là Thiên Mãng Tẩu. Lão đang hươ hươ thanh Hoàng Ngọc trượng ở trong tay, nói :

- Quách lão ca có ra tay hay không, trước mắt khó bề dự liệu. Kỳ thật kiếm thuật của Thần Kiếm thư sinh, nhìn thấy khó thắng Đản chủ, có cần chúng ta ra tay không, đợi lát nữa hãy nói. Đại đản chủ, có cần chúng ta ra tay không, đợi lát nữa hãy nói.

Đang nói, thì Thần Kiếm thư sinh và Ngọc Kỳ đã bay lướt tới, ngừng lại cách họ ba trượng, sóng vai đứng kề cận nhau. Ba cái bóng trắng, một là Huyền Âm Tẩu Quách Tôn, lão là Hộ pháp của Vô Vi bang, một là Mang Sơn bà bà, còn người khác là Thanh Tự đản chủ Tiêu Dao đạo nhân. Thần Kiếm thư sinh cười ha hả, tới gần nói :

- Hạnh hội hạnh hội. Ha ha! Chư vị, chúng ta đã quen nhau rồi, xin mời một vị nhân huynh dẫn kiến dẫn kiến.

Trong mắt của Thiên Mãng Tẩu lóe lên những tia lạnh lùng, nói :

- Tiểu bối, lão phu đây người không lạ sao?

- Tại hạ cảm tình chính là Thiên Mãng Tẩu, chúng ta đã chẳng gặp qua rất rồi sao? Nghe người ta nói, sau khi sử dụng độc mưu lão chết thay cho Vô Tình Kiếm Át Thanh. Mười mấy năm nay không dám lộ mặt không biết phải chăng?

- Hừ! Tên tiểu cẩu này ăn nói lộn xộn, lão phu phải đập nát cái mỗ điệu này trước.

Nói xong, lão lướt tới liền.

- Khoan đã, các hạ sao có thể vội vàng quá vậy?

Thần Kiếm thư sinh giơ tay ra ý. Thiên Mãng Tẩu đành phải ngừng bước, hừ lên một tiếng lạnh lùng nói :

- Tên tiểu cẩu này ác độc! Lão phu tung hoành giang hồ ngang dọc, ai cũng biết tiếng. Người dám nói lão không lộ mặt mười hai năm, thật là làm cho ta khó mà nhẫn nại được. Hừ! Người hãy đợi một lát chúng ta tính toán với nhau chưa muộn.

Thần Kiếm thư sinh vẫn bộ mặt dường như chẳng có chuyện gì xảy ra, nói :

- Tên mù kia quá nóng nảy, một là bổn thư sinh chưa mắc nợ, hai là chưa giao dịch với các người bao giờ làm sao mà tính toán với nhau được? Quý Bang chủ lần này quả sủng ái triệu tập đến đây không biết có ý gì?

Tiêu Dao đạo sĩ trầm giọng nói :

- Người đã giết những người trong bang chúng của ta ở Nam Lạc lão điểm phải không?

- Lão nói đúng.

Thần Kiếm thư sinh trả lời.

- Dương Ngọc Kỳ này cũng có một phần.

Ngọc Kỳ cất giọng sang sảng lên tiếng. Tiêu Dao đạo sĩ phần nộ nói :

- Các người, hừ! Thật là những gan chó quá lớn đây.

- Im ngay! Các hạ làm sao có thể nói ra những lời thiếu giáo dục vậy? Nói tên ra đi!

Thần Kiếm thư sinh nghiêm giọng quát.

- Hừ, bản đạo Tiêu Dao đạo nhân Diệu Như.

- Tiêu Dao đạo nhân có phải là Đàn chủ Thanh Tự đàn của Vô Vi bang?

- Còn có gì giả đâu! Hừ!

- Cũng là lão đại trong bốn tên đệ tử của Tứ quỷ Vô Tình Kiếm Át Thanh.

- Bản đạo chưa có phúc phần như thế.

- Lão không dám thừa nhận?

- Hừ! Người dám coi thường lão phu này hả?

Lão đạo sĩ giận lên, đưa tay nắm chặt vào vỏ kiếm. Thần Kiếm thư sinh bật cười ha hả :

- Há dám há dám, là thật là giả, đợi một chút rồi biết ngay, không giấu được người ta đâu. Ra tay đi!

Mang Sơn bà bà bước tới nói :

- Đàn chủ xin hãy lui, đợi lão thân bắt cái thằng súc sinh này trước đã.

Thần Kiếm thư sinh cười nói :

- Lão xú bà, ở đây cũng có đạo lý. Tục ngữ có nói: “Đại đạo bắt đầu ni cô”. Đâu có ai bắt buộc xú bà phải ra tay thay Đàn chủ.

Mang Sơn bà bà quát lên một tiếng nhẹ nhàng, thân hình như ánh chớp, kiếm tung ra một chiêu Trường Hồng Quán Nhật. Thân kiếm hợp nhất nhảy bổ về phía trước, tiếng kiếm rít nghe muốn nhức tai.

- Được hay lắm.

Thần kiếm thư sinh hô nhẹ một tiếng, trường kiếm vung sang phía phải đâm xuống.

Chiêu này nhìn như bình thường, nhưng nhanh chóng tuyệt luân nhanh đến nỗi khó hình dung được.

Lão bà bà thất kinh, nhận thấy kiếm thuật của đối phương đã đạt tới mức thông huyền, mà lại kỳ diệu khó đoán. không hổ là hai chữ “Thần Kiếm”.

Lão bà bà không còn kịp suy nghĩ nữa, nhưng cảm thấy nội lực của đối phương hơi kém một ít, lão bà bà quyết định dùng chiêu giao đấu với kiếm của hắn.

Lão bà bà tay trái xuất chưởng, tay kiếm ở bên phải đâm thật mạnh.

Thần Kiếm thư sinh vẫn đang sừng sững, lặng im đến u ám đợi cơ duyên, khi thanh kiếm gần đến mình lắm rồi, gã quát lên một tiếng, kỳ chiêu Thần Long Vũ Trảo đột ngột vung ra.

Tinh, một tiếng vang nhẹ khi nội kinh tiếp xúc với mũi kiếm, theo đó vang lên một tiếng kêu thảm thiết, máu bắn ra tung tóe.

Ngay lúc ấy, ở phía sau một luồng kình phong như di sơn đảo hải cuốn tới Thần Kiếm thư sinh. Bóng người của Thần Kiếm thư sinh vội lui ra sau, phát ra một tiếng hú dài quay lại thật nhanh hươ kiếm lên, bắn tới như bay ra phía sau.

“Choang” tiếng kim khí đụng nhau đột ngột vang lên, Thần Kiếm thư sinh bị chấn động lui ra sau, trở về chỗ cũ cơ hồ không muốn đứng vững.

Té ra là Thiên Mãng Tẩu nhảy bổ tới, thanh Hoàng Ngọc trượng là báu vật, đao kiếm thường khó bì được với lực mạnh mẽ trầm xuống, vừa kịp lúc đón ngay thanh kiếm của Thần Kiếm thư sinh. Trong nháy mắt, bị ngay một chiêu, Mang Sơn bà bà người run run thu hết tàn lực cố đứng vững, vai trái của bà bà rũ xuống, má trái từ xương gò má xuống tận cằm tét một đường lớn.

- Ai...

Một tiếng kêu trầm buồn vang lên, bà bà rút cuộc ngã xuống, vừa vịn ngay sau lưng của Thần Kiếm thư sinh, đôi chân hơi co co giật giật rồi tuyệt nhiên không nhiên không động đậy nữa.

Hai tiếng quát như sét đánh đột ngột vang lên, Hoàng Ngọc trượng như trận cuồng phong mưa bão tấn công vào Thần Kiếm thư sinh.

Trong tay của Thần Kiếm thư sinh bay ra những mũi nhọn lạnh ngắt, quay cuồng tám mặt trong ba trượng bông hoa tuyết bay ra tới tấp, bức đến nỗi người không còn đứng vững được.

Đó là cuộc liều đấu khá hiếm thấy, hung mãnh tuyệt luân, cả hai nhảy bổ vào nhau, đâm tới, bóng người khó mà phân biệt rõ.

Ngọc Kỳ đang chăm chú theo dõi trận đấu của Thần Kiếm thư sinh và Thiên Mãng Tẩu một cách say sưa, đột nhiên trong lòng dao động. Dưới sự đào luyện của Song Tuyết Kỳ Nhu, không phút giây nào lơ lỏng, lúc nào cũng phải đề phòng sự nguy hiểm của sinh mạng mình, cho nên tai mắt của chàng đã đạt tới trình độ tuyệt siêu.

Chàng liếc thấy rõ một bóng trắng hơi lay động ở phía sau, liền cảnh giác ngay, chàng đã vận công hộ thân, vội vàng giơ chưởng lên đỡ, thân mình nhảy qua một bên. Một vật có thể tích rất nhỏ, bay sát qua xương hông trái của chàng, đôi mắt nhìn khó mà biết được đó là ám khí, chỉ cần chạm nửa phân thì chàng coi như đã đi tong rồi.

Phía sau lưng, không biết từ lúc nào xuất hiện một người áo trắng, chính là Huyền Âm Tẩu đang nhìn chàng bằng ánh mắt xanh lè như quỷ.

- Thất phu, không biết xấu hổ, có phải ngươi đã ám toán đại gia phải không?

Ngọc Kỳ cười lạnh lùng nói. Hắn thấy ám khí bắn không trúng, trong lòng hơi kinh sợ, tay để trên bao kiếm, từ từ bước tới vẫn nói :

- Ai mà dùng ám khí với tên vô danh tiểu tốt như ngươi, ngươi nói đùa à?

- Thật là đồ vô liêm sỉ, ngươi còn mặt mũi nào mà dám nói những lời ấy ư?

- Ngươi...

Lời nói chưa dứt, chàng liền vọt mình lên bay ra ngoài ba trượng, hạ mình xuống, vội vàng lướt ra ngoài.

Nguyên là chàng đang phân tâm nói chuyện với tên áo trắng, ở phía sau Thần Kiếm thư sinh và Thiên Mãng Tẩu, như ánh chớp bổ về phía chàng, không biết là vô tâm hay là cố ý, kiếm cùng thanh trượng đột nhiên đâm xuống trên vai và đùi chàng.

Linh tính cảnh giác chàng thật cao độ, ngọn kiếm đột ngột đâm tới phía sau, chàng đang nói chuyện với người áo trắng, mà còn nhảy ra ngoài tránh thoát được.

Tiêu Dao đạo nhân run người lên.

Huyền Âm Tẩu Quách Tôn từ ngoài năm trượng lướt tới như ánh chớp, nghiêm giọng nói :

- Tiểu bối, ngươi thật là tài, ngươi là môn hạ của người nào, nói cho lão phu nghe thử coi.

Ngọc Kỳ cười thâm, biết được mình đã làm cho lão này kinh ngạc, chàng vừa vận công để phòng bị vừa trả lời :

- Không cần gạn hỏi đến cùng như thế, lão vẫn không xứng để hỏi.

- Ngươi không thể nói, hừ! Đợi một lát ra người cũng phải thổ lộ ra ngay, bất cứ cao nhân trong thế gian này khó mà thoát được Cửu Âm Mê Hồn Thuật của ta. Tất cả những ẩn tình gì cũng phải bộc lộ ra hết. Hừ! Bắt ngươi trước đã rồi cho nói sau.

- Hãy để cho bốn Đàn chủ bắt hẩn.

Tiêu Dao đạo nhân la lớn, vung kiếm xông tới. Ngọc Kỳ vút mình qua rất nhanh, kêu lên :

- Lão súc sinh, ngươi là một tên tiền bối võ lâm và là đệ nhất Đàn chủ của Vô Vi bang lại dùng kiếm đấu với bàn tay không của ta, ngươi chẳng lẽ không biết quy luật trên giang hồ sao?

Tiêu Dao đạo nhân cười lạnh lùng nói :

- Thế thì ngươi hãy tự giận mình, tại sao đến điểm hẹn mà lại không đem theo binh khí?

Nói xong, lão vung kiếm bổ xuống thật nhanh.

Ngọc Kỳ không dám đưa tay ra đỡ, nhìn kiếm khí trong thanh kiếm của lão cũng đủ lạnh người, công lực không phải là nhỏ, chàng không thể mạo hiểm.

Không đợi cho lão đến gần, chàng đã vọt mình trước, đôi chân lanh lẹ đến mức huyền ảo không gì so sánh được, thân hình khi thì ngã sang tây, khi thì lướt về đông dường như có mấy người đang đồng thời lắc lư, lay động, chỉ trong chớp mắt đã vọt ra sau lưng lão. Chàng sử dụng Hoán Hình bộ pháp do bà bà trong mê cung huyết đạo truyền dạy. Lão đạo sĩ trong nháy mắt lướt tới, đâm ba nhát vào hình ảo trước mặt nhưng mỗi nhát kiếm đều rơi vào khoảng không.

Lão đang nghi ngờ thì phía sau lưng vang lên tiếng hét của Ngọc Kỳ: “Đánh!”

Tiếp theo tiếng quát là một chưởng lực kinh hồn cuộn cuộn tuôn ra.

Lão đạo sĩ chỉ cảm giác chân khí bị tắc nghẽn, không khỏi sợ hãi, quay mình lại thật nhanh, thuận tay vung kiếm nhảy bổ tới.

Ở phía sau không có người, mà một kinh đạo từ phía ngược lại bắn tới. Lão vội xông lên phía trước đến tám thước, quay mình lại biến sắc.

Phía sau lại không có người, nhưng ở ngoài một trượng phía bên trái, Ngọc Kỳ đang dùng song chưởng vung tới thân mình trong tư thế bổ xuống. Lão đạo sĩ thân hình xoay như con vù mọt nhoài. Huyền Âm Tẩu ở một bên nghiêm giọng nói :

- Đàn chủ, lấy ảnh chi động, dùng chưởng giúp kiếm.

Lão đạo sĩ nghe theo, qua nhiên thân hình không bị chao đảo nữa. Ngọc Kỳ cũng đứng im, cười ha hả nói :

- Lão súc sinh, lão đã phí sức rồi ha ha, dù lão có đứng yên cũng không được an toàn đâu.

Tiêu Dao đạo nhân cũng biết thân pháp của tên tiểu bối này quả thật thần quỷ khó lường, nếu cùng hắn chơi trò bịt mắt đánh dê, thì thật là không đáng. Lão đạo sĩ đứng nghĩ ngợi chốc lát rồi xuất kỳ bất ý bổ tới, vì lời nói của Ngọc Kỳ như là một cái tát tóe lửa không thể chịu đựng nổi. Lão không nén được.

Đột nhiên, Huyền Âm Tẩu cũng vút tới. Tiêu Dao đạo nhân cũng không mất thời cơ, cơ hồ hai người cùng lúc bổ tới thật hung mãnh. Ngọc Kỳ đợi họ đến gần, người lại giống như một âm hồn, đã bay vọt ra sau hai người, tung mạnh song chưởng ra.

- Ha ha!

Huyền Âm Tẩu cười như điên, người lão chưa quay lại, đôi tay tung ra sau năm lần chỉ phong, và một chưởng phong kỳ hàn kích cốt đánh ra phía trước. Tiêu Dao đạo nhân cũng đồng thời quay kiếm lại đâm sang bên trái, Ngọc Kỳ không dám đùa nữa, chàng bay ra ngoài đến hơn một trượng, nhưng chàng vẫn cảm thấy trận âm hàn đó vọt vào thân, làm cho chàng lạnh toát người.

- Thật là lợi hại! Cái lão súc sinh.

Trong lòng chàng sợ hãi kêu lên. Ba người đều đứng im cơ lại. Huyền Âm Tẩu trong tâm hơi chấn động, thầm nghĩ:

“Khinh công biến hình của tên tiểu bối này quả thật đạt đến mức tuyệt siêu, hẳn đúng là một đại họa, nếu mà không trừ đi, hậu quả sẽ thật đáng lo”.

Trên mặt lão hiện lên ý định muốn giết người, gương mặt đặng đặng sát khí.

Ngọc Kỳ lúc này bay tới gần đánh tung thi thể đang nằm trên mặt đất của Mang Sơn bà bà văng xa, nhanh như chớp nhặt lấy thanh kiếm lên. Vừa lúc ấy, Huyền Âm Tẩu như ánh chớp lướt tới chắn ngang trước mặt nghiêm giọng quát lớn :

- Tên tiểu bối, nạp mạng ngay!

Tiêu Dao đạo nhân cũng theo sau lướt tới, đứng ngoài vòng lạnh lùng nói :

- Bỏ kiếm đi, quỳ xuống!

Đột nhiên từ ba hướng Đông Nam Bắc...

(Thiếu trang 37, 38)

... thoát ra khỏi vòng đấu. Thiên Mãng Tẩu bay tới bên mình của Tiêu Dao đạo nhân. Thần Kiếm thư sinh thì tới bên cạnh Ngọc Kỳ.

Thiên Mãng Tẩu nhìn thấy bóng người cao to đó thì giận dữ thét lên :

- Hừ! Lại là người!

Người ấy cười ha ha, nói :

- Đúng là tại hạ, thế giới này không lớn, chúng ta lại gặp nhau thôi.

Giọng Thiên Mãng Tẩu hơi rung :

- Lão cố ý bắc cầu đối lập với hàng vạn môn nhân của bốn Bang.

- Đúng như thế. Hàng vạn những con gà đất tượng chó ấy há chi sợ hãi?

Người này đúng là Khương Chí Trung. Triệu Thanh cô nương lại nói :

- Các người ném kiếm quỳ xuống? Hay là bắt chúng ta phải cắt đầu các người.

- Tên tiện tỳ này! Người dám vô lễ trước mặt lão ư?

Huyền Âm Tẩu giận dữ kêu lên. Triệu Thanh từ từ bước tới gần nói :

- Lão đừng cậy mình lớn tuổi, giống như những viên gạch trong cái thành hoang phế này, thì có ích gì đâu? Bản cô nương tuyệt không muốn ỷ nhiều thủ thắng, vậy cho lão một cơ hội công bình, giờ kiếm lên.

Phi Hồng cô nương cũng lướt tới Tiêu Dao đạo nhân nói :

- Đàn chủ, tối nay bốn cô nương không thể tha cho người.

Khương Chí Trung đi về phía Thiên Mãng Tẩu tay đặt trên cái cán của cây roi Giao Long, không ngừng mỉm cười nói :

- Chúng ta là lão tướng cả, bên nửa lượng người tám cân, đừng nói gì nữa. Hãy liều một trăm chiêu. Các hạ không thể là một con chó bỏ đi khi nhà có tang.

Thần Kiếm thư sinh thấp giọng nói với Ngọc Kỳ :

- Hiền đệ, những người này là hảo hữu của hiền đệ?

Ngọc Kỳ gật đầu mỉm cười nói :

- Tuy là mới biết sơ sơ, nhưng mỗi giao hảo lại rất thâm tình. Tối qua trong hầm bí mật ở Thanh Tự đàn, may mắn là được họ giúp một tay.

Thần Kiếm thư sinh xem xét chung quanh đột nhiên nói :

- Hiền đệ, chúng ta hãy đi về bên trái dò tìm vây cánh của chúng.

Vừa nói vừa giơ tay nắm lấy cổ tay Ngọc Kỳ. Một bóng người nhỏ nhắn thốt nhiên như ánh chớp lướt về phía hai người, giọng nói trong trẻo vô cùng vui tai cất lên :

- Hai vị khỏi phải bận tâm, vây cánh một trăm sáu mươi tên ở gần bên đã bị điểm huyết hôn mê, hoặc đã chết. Bên ngoài là những người mai phục của chúng ta, không nên xông vào bừa bãi.

Ngọc Kỳ không biết cô nương này là ai, Tây Vi cô nương ở một bên chạy tới, nói :

- Đây là Dật Điện tỷ tỷ là tiểu muội của tỷ tỷ Thanh Hoa.

Ngọc Kỳ gật đầu chào nói :

- Kính chào Dật cô nương.

Dật Điện cười rất tươi nói :

- Dương đại ca, xin lui về một bên quan sát trận chiến.

Nàng không thèm để ý đến Thần Kiếm thư sinh, hơi quay mình đi, đứng chặn đường lui của Thần Kiếm thư sinh.

Thần Kiếm thư sinh cười ngượng ngập, vội lùi ra sau.

Trong đấu trường, ba cặp đối thủ đang chuẩn bị ra tay.

Ngọc Kỳ cũng biết là mình khó có thể đấu với một trong ba cao thủ ấy nhưng chàng không thể thờ ơ đứng ngoài được, liền bước gần đến Phi Hồng cô nương, giọng sang sảng cất lên :

- Cô nương xin để cho tại hạ lĩnh giáo tuyệt học của Đàn chủ.

Phi Hồng xua tay nói :

- Không được, tiểu muội phải tính cái nợ cũ ở trong hang với lão mũi trâu này.

Ngọc Kỳ cứ bước thẳng vào giữa hai người nói :

- Lão mũi trâu kia, ra tay đi!

Thanh kiếm rũ xuống bên mình, có kiếm trong tay, lòng can đảm càng thêm tăng lên, gắng gượng liều đấu nếu không thành thì đấu, chơi với lão vậy. Phi Hồng biết là không thể cản ngăn được sợ làm tổn hại đến lòng tự trọng của chàng, bèn dùng phép truyền âm nói với chàng :

“Cẩn thận đấy! Tiểu muội sẽ thay huynh giáp trận, ghi nhớ kỹ đừng gắng gượng liều đấu, cứ dùng thân pháp kỳ diệu vừa rồi mà lượn quanh lão. Lão không thể làm gì được đâu”.

Ngọc Kỳ ngơ ngác, trong lòng nghi :

“Vừa rồi họ ẩn mình đi, mà đã nhìn thấy tất cả”.

Liền ứng tiếng đáp ngay :

- Cám ơn cô nương.

Tiêu Dao đạo nhân bước lên ba bước, thanh kiếm giương thẳng ra trước, kiếm khí bắt đầu phát ra, trong mắt lộ vẻ hết sức giận dữ. Ngọc Kỳ không bối rối, chàng điềm tĩnh bước lên.

Vị trí hai người gần lắm rồi mà thanh kiếm bên mình của Ngọc Kỳ vẫn rũ xuống đùi phải.

Phía bên kia thanh kiếm của Huyền Âm Tẩu để nghiêng trước ngực mũi kiếm từ từ chúi xuống.

Bảo kiếm của Thanh Hoa lặng im trước ngực.

Hai người từ từ bước đến, không khí ở xung quanh dường như cô đặc lại.

Song phương cách nhau khoảng một trượng, Triệu Thanh đột ngột hướng về Phi Hồng kêu lên :

- Hồng muội, đối lấy cho y.

Y đương nhiên là chỉ Ngọc Kỳ.

Huyền Âm Tẩu lòng giận như lửa đốt, hai bên sắp bước vào một chết một còn mà con tiểu a đầu này lại dám quay đầu kêu gọi đồng bọn thật là coi khinh lão quá thể.

Lão đột ngột xông lên chẳng đợi cho Triệu Thanh kịp quay đầu lại, kiếm bay ra như ánh chớp, một vùng sáng chụp xuống Triệu Thanh. Lão vừa mới ra tay, Triệu Thanh đã hừ lạnh lùng một tiếng, thanh kiếm vút ra thật nhanh, vẽ thành những bông hoa bay vào màn kiếm của lão. Chiêu thứ nhất, hai người vừa xáp tới lập tức tách ra ngay, hai bên đều kinh hãi kiếm pháp thần ảo và công lực hùng hậu của đối phương.

Không đợi cho thân mình đứng vững, Triệu Thanh lại ra chiêu lần nữa, ánh chớp vẫn hình thành vô số hư ảnh đâm thẳng vào lão.

Chiêu thứ nhất của Huyền Âm Tẩu đột kích chưa được thuận lợi, lão đã sớm không vui rồi, đối phương lại ra tay tấn công lần nữa trong lòng càng thêm uất hận.

Lão dồn vào thân kiếm mười thành chân lực tung một chiêu Hoa Vũ Thân Phân. Chiêu này lấy công hoàn công, kiếm quang như chớp giạt, kinh khí rợn người. Lão không lo chống đỡ chiêu thức của đối phương, lão quyết liều mạng, nếu đường kiếm của đối phương đâm trúng lão, thì ngược lại đối phương cũng bị trúng kiếm mạng vong. “Phụt phụt” tiếng kêu xé lụa đan xen lẫn nhau kỳ dị vang lên.

“Choang” tiếp theo, tiếng kiếm rít ra chấn động làm cho khí huyết hai bên đều chấn động.

Triệu Thanh cô nường chậm chậm thối lui hai bước, mũi kiếm hơi run nói :

- Lão súc sinh, ngươi ra chiêu thiệt quá ác độc, tối nay người phải chết!

Tiếng chết vừa xuống, nàng lại tiến lên phía trước một bước, thân kiếm hợp nhất bổ xuống thật nhanh thế đánh hết sức kỳ quái.

Huyền Âm Tẩu bị chấn động thối lui ra sau, tay trái và trên vai phải của lão hiện ra mười mấy vết kiếm, vết kiếm sau lưng sâu hơn hai tấc, hiện ra lồ lộ, máu tươi chạy ra như suối.

Phàm là những người dùng kiếm liều chết với nhau, vai phải thật không dễ bị đối phương đâm trúng, nhưng Huyền Âm Tẩu lại bị mấy mũi kiếm nhọn, tuy thương thế không nặng, nhưng làm cho lão rất đổi kinh sợ. Dao kiếm bình thường đối với lão không có tác dụng, nhưng kiếm của cô nường là thần vật số một số hai, lão liền ra một chiêu Hoa Thủ Thân Phân hung ác, tàn nhẫn, thế mà đối phương lại đâm trúng vào vai trái của lão hơn bốn năm nhất kiếm, lão hồn phi thiên lý! Vì vậy không đợi đối phương bước thêm bước thứ hai, lão đã lao mình vào trong đêm tối.

Thanh Hoa cô nường liều hai chiêu chân khí cũng tổn hại quá nhiều, lão súc sinh đột nhiên bỏ chạy, nàng đuổi theo cũng không kịp nữa rồi. Nàng dứt kiếm vào bao tự nói thầm:

“Công lực của lão dường như so với Độc Vô Thường còn cao hơn nhiều, đáng tiếc là lão chạy quá mau!”

Sự chú ý của nàng thủy chung không rời ở phía Ngọc Kỳ, nàng bên chạy về phía ấy.

Ngọc Kỳ với kiếm trong tay, chàng tiến gần về phía lão. Trước mặt cường địch, chàng phải thật cẩn thận. Không được khinh xuất, bình tĩnh, linh hoạt thích ứng với hoàn cảnh. Lần này chàng không đợi đối phương ra tay, giành lấy sự chủ động, quát trầm giọng một tiếng, thanh kiếm bay ra phía trước.

Chàng gan dạ ra tay tấn công trước điều này gây quá sức ngạc nhiên cho lão đạo sĩ. Nhất kiếm này không những hung mãnh, sắc bén mà còn vượt ra quá quy tắc thông thường chẳng có chương pháp gì, hơn nữa không thấy được nội lực tiềm tàng bên trong.

- Tiểu tử này đáng chết!

Lão đạo sĩ gầm lên. Đường kiếm của lão ra một chiêu Đầu Chuyển Tinh Di. Lão tấn công chiêu này là bao trùm màn kiếm của Ngọc Kỳ. Theo lệ thường mà luận, với chiêu thức này. không chỉ chấn động thanh kiếm của Ngọc Kỳ bay ra ngoài, còn có thể đâm vào trong cơ quan thân thể của đối phương. Ngọc Kỳ nếu không rơi đầu đứt tay, cũng bị lưu lại hơn mười vết kiếm trên mình. Bởi vì chiêu này của lão bao hàm tất cả của năm yếu quyết Băng, Giảo, Thác, Phất, Diêm, công lực thể tấn công của nó không chỉ mạnh mẽ, sức phòng thủ cũng kín đáo vô cùng.

Nhưng chuyện quái dị đã xảy ra, thanh kiếm của Ngọc Kỳ vừa tiếp xúc trên sống kiếm của lão, thì đình một tiếng kêu nhẹ vang lên, người chàng cũng đột nhiên mất tăm.

- Tiếp lấy!

Tiếng hét nhẹ của Ngọc Kỳ đột nhiên vang lên ở phía sau bên trái, mũi kiếm cũng đột ngột đâm vào dưới hông trái của lão. Lão đạo sĩ ngạc nhiên thất sắc, chẳng còn chỗ để lão quay lưng vung kiếm, chỉ còn cách đưa ống tay áo phất mạnh ra sau rồi thừa cơ xoay mình lại.

“Phụt” một tiếng vang lên thật dữ dội, tay áo của lão đánh trúng trường kiếm của Ngọc Kỳ, hai người bị chấn động phải thối lui ra sau năm bước, lão đạo sĩ cùng thừa cơ quay mình lại.

- Người còn tránh được nữa không?

Lão đạo sĩ giận dữ kêu lên, thanh kiếm lại chói ngời bay tung lên phía trước.

- Có lẽ phải hoàn lại một nhát kiếm cho người.

Ngọc Kỳ cũng kêu lên, chỉ rút một cái người bỗng mất tăm trong màn kiếm, “phụt” một tiếng xé gió vang lên, chiếc áo đạo bào sau lưng của lão bị rút xuống hơn nửa thước.

Trong lòng lão đạo sĩ đã nguôi lạnh rồi, lão chẳng còn cách nào để đối phó với tên tiểu tử chẳng khác gì ma hiện hình này nữa. Lão lại nhìn thấy bốn bên còn có những tay cao thủ hơn, mắt nhìn trừng trừng dữ tợn.

Những bang chúng mai phục gần đây đã không thấy xuất hiện, có lẽ lời của tiểu a đầu nói đúng, chẳng phải sai đâu. Huyền Âm Tẩu đã rút lui rồi. Lão muốn theo chân Huyền Âm Tẩu.

Lão kêu lên một tiếng, xoay mình lại đột ngột, đối diện với Ngọc Kỳ như ánh chớp. Lão đạo sĩ đã đoán được nhất định đối phương vẫn dùng thân pháp kỳ dị như ma quỷ để cợt đùa với lão. Nếu lão tấn công trước mặt thì đối phương lặn ra sau lưng và ngược lại. Lão muốn thoát thân thật quá dễ. Chỉ chờ cho đối phương tấn công là lão băng mình lên phía trước, lúc ấy đối phương chắc chắn đã lặn ra phía sau rồi. Suy nghĩ xong, lão lao về phía trước đâm một nhát vào bóng đêm trước mặt. Đối phương quả nhiên mất tung, đồng thời lão cảm thấy một kinh lực đang chớp xuống phía sau lưng.

Lão thấy thời cơ đã đến, kêu lên một tiếng giận dữ, người vội xông về phía trước như bay xa ngoài ba trượng giống như là đang tránh chiêu từ phía sau tấn công tới.

Trước mặt của lão là cuộc quyết đấu giữa Thiên Mãng Tẩu và Khương Chí Trung, một bên là trường roi và một bên là Hoàng Ngọc trường đang quyết một trận sống mái. Vòng tròn thanh trượng của Thiên Mãng Tẩu ngày càng rút nhỏ lại, lão chỉ còn thi triển nhiều nhất là hai ba chục chiêu, thanh roi Giao Cân đã giành được hết thể thượng phong.

- Xa hoạt!

Lão đạo sĩ kêu lên, vung ra một nhát kiếm.

“Choang” một tiếng vang thật lớn, roi Giao Cân đã đánh trọng thanh trường kiếm, hai bên đồng thời loạng choạng, tách ra xa.

Những đột biến này, chỉ là chuyện thoáng qua trong phút chốc.

Triệu Thanh cô nương quát nhẹ một tiếng, lướt tới thật mau.

Phi Hồng, Dật Điện hai người thị nữ cùng vội vã lướt tới.

Nhưng rồi cũng chậm nửa bước, hai lão hồ tinh đã bay ra xa năm trượng, biến mất trong bóng tối hoang tàn.

Những người còn lại, toàn bộ đuổi theo rất gấp. Ngọc Kỳ cách hai lão gian đó rất gần vì vậy mà chàng đuổi theo tới cùng.

Thanh Hoa và Phi Hồng. Dật Điện đứng cách ngoài năm trượng, đuổi theo thì chậm mất ra, họ đã biến mất tăm sau những đồng hoang tàn.

Lúc này đã sang canh tư, trời còn tối.

Trong tòa thành hoang vắng này những dạng đá, gạch vỡ chiếm diện tích rất lớn, vì thế mà tầm nhìn bị hạn chế rất nhiều. Người mà trốn ở đây thì không dễ dàng phát hiện ra.

Trong lòng Thanh Hoa vô cùng lo lắng, nàng kêu khê cho Bách Vĩnh Niên và Châu Lam từ trong bóng tối mai phục đi ra, cùng đi tìm Ngọc Kỳ.

Trong góc tường đồng đá, bọn họ không ngừng phát hiện những tên tiểu tặc đã bị chết hoặc hôn mê đến chết, nhưng chẳng thấy tung tích của Ngọc Kỳ đâu.

Hô to lên khắp mọi nơi. Ngoài những tiếng gió rét rít lên từng cơn, chẳng có một ai lên tiếng hết.

Lúc này trên đường đi về hướng Bạch Mã tự, Huyền Âm Tẩu phi thân chạy như bay. Sau lưng là Thiên Mãng Tẩu và Tiêu Dao đạo nhân.

Bọn họ nhìn thấy sau ngọn núi ở phía bắc, ngọn lửa ngùn ngụt bốc cao.

Tiêu Dao đạo nhân ở phía sau giận dữ nói :

- Chúng ta đã trúng kế rồi, chúng nó đã chia nhau tiêu hủy đàn bí mật của chúng ta.

Huyền Âm Tẩu lạnh lùng nói :

- Họ quyết không thể thoát được tay chúng ta đâu, tạm thời hãy để bọn họ đắc ý trước đã, chúng ta tạm ở phía sau chờ đợi.

Trước mặt có thể nhìn thấy ánh sáng của Bạch Mã tự, gió lạnh rít lên từng trận từng trận nghe thật náo nê, những bông hoa tuyết bay lượn càng ngày càng mạnh. Trong đồng hoang tàn ở thành Kim Dung, bọn người nam nữ vẫn lục lọi tìm kiếm, mang một tia hy vọng mỏng manh.

Canh năm sắp hết, họ xem chừng đã tuyệt vọng.

Duy nhất chỉ có Thần Kiếm thư sinh là còn bình tĩnh, y lạnh lùng nói :

- Triệu cô nương, có lẽ Ngọc Kỳ huynh đệ đã bị bọn địch đuổi đến phủ Hà Nam rồi, sao chúng ta không trở về khách điểm mà đợi.

Thanh Hoa có lẽ là do ảnh hưởng ban đầu không tốt về Thần Kiếm thư sinh, nâng tay áo lau nước mắt, rồi nói với giọng chẳng chút cảm tình :

- Dương đại hiệp muốn đi xin cứ tự tiện, không ai ngăn trở đâu, tìm không được y, hừ! Đại họa sẽ rơi xuống đầu Vô Vi bang.

Thần Kiếm thư sinh vừa nghe thấy giọng trả lời của nàng, y không thích lắm. Y cảm thấy trước một trang giai nhân tuyệt sắc này vẫn có chút gì không tự tin. Đường như ngoài Ngọc Kỳ ra, ai cũng đều mang ý thù địch với y, vì vậy mà sinh ra hổ ngại cách đẩy y ra ngoài đến ngàn dặm.

Y bước ra sau vài bước, cung tay trước ngực. Nói :

- Dương mỗ xin cáo lui, chư vị cẩn trọng lấy sức khỏe.

Nói xong, liền bay vút đi. Đàm Tây Vi nắc nghẹn nói :

- Hoa tỷ tỷ, muội... muội sợ... sợ Dương đại ca đã...

Thanh Hoa kiên quyết nói :

- Không thể được, Dương đại ca tuyệt không thể là người tiểu nhân vô tín.

Tây Vi vội vàng cướp lời nói :

- Tỷ tỷ, muội nói là sợ Dương đại ca bị kẻ địch ám toán.

Khương Chí Trung vội vàng nói xen vào :

- Tiểu thư, Đàm cô nương liệu quả không sai, chúng ta mau mau đến hầm bí mật của Thanh Tự đàn, có lẽ có thể đuổi kịp.

- Đi! - Thanh Hoa kêu lên.

Sau khi bọn họ đi không lâu, trong bông tuyết bay mịt mù, có hai bóng người màu xám chạy lại. họ đi quanh thành một vòng, sau đó mới chui vào căn nhà vỡ. Không lâu, vang lên những lời sau :

- Tiểu huynh đệ, bọn họ đã thanh trừ những bang chúng này rồi, có lẽ họ đã đại thắng và kéo đi hết rồi, không có cách nào tìm được họ.

Giọng nói này nghe rất quen. Một giọng khác nghe còn non nớt nói :

- Tiếc là ta không có cách nào theo sau họ được.

- Huynh cũng không thể rời khỏi, thôi chia tay ở đây. Nhớ kỹ đấy, có cơ hội là trở về báo tin cho lệnh sư ngay. Tên Tiêu Dao đạo nhân chính là đồ đệ thứ nhất của Vô Tình Kiếm, không còn nghi ngờ gì nữa.

- Có bằng cứ không?

- Đương nhiên có, huynh đã phát hiện lúc hắn nguy cấp đến nơi, đã sử dụng Vô Tình kiếm pháp.

- Còn có gì nữa không?

- Đó là mối thâm giao giữa hắn và Thiên Mãng Tẩu. Còn nữa, nội đàn đã nhận được mật lệnh của Tổng bang, nói là đệ tử của Như Hư Nhân Ma là Âu Dương Chí Cao đã bí mật trở về, bắt buộc các Phân đàn ở khắp nơi không được gây nên chuyện lôi thôi. Mật lệnh này chỉ có Đàn chủ biết, vô cùng cơ mật.

- Âu Dương Chí Cao có phải là Thiết Diện công tử là người không có việc ác nào mà không làm?

- Đúng là hắn. Đó là một gã tâm địa độc ác, những người thấy được bộ mặt thật của hắn, đã ít lại càng ít hơn.

- À, mấy ngày trước đây, nghe nói Kim Xà Kiếm Lý Phương cũng đã từng lộ diện ở phủ Khai Phong, lai lịch của gã này đã điều tra ra?

- Người này xuất quỷ nhập thần, cho đến hôm nay vẫn chưa phát hiện được hắn có qua lại với Vô Vi bang.

- Như thế, chúng ta cần thận lưu ý đến hắn, Lương thúc thúc ở đó đã liên lạc được với gia sư, Chiêm lão tiên bối đã chiêu tập hảo hữu, sợ sắp ra tay trong những ngày gần đây.

- Hãy báo tin cho Chiêm lão tiên bối là thời cơ chưa đến, nhất thiết chưa được vọng động.

- Có thật là Ất Thanh yêu đạo đã biệt vô âm tín?

- Vâng, nghe nói lần trước lúc Độc Vô Thường lại lấy kim ngân, gã đã tiết lộ một số tin tức, gã đã từng lấy một số lượng lớn châu báu của Tổng bang, Tổng bang chủ lại còn mở tiệc đãi hắn. Theo Độc Vô Thường thì Vô Vi bang chủ ấy nhìn không giống một kẻ anh hùng mà lại giống một con vượn đội mũ người. Do đó mới biết là Ất Thanh yêu đạo không phải là Bang chủ của Vô Vi bang.

- Thật là kỳ lạ.

- Có điều chi mà kỳ?

- Lần trước ở Hàn Trung, huynh đã gặp Khốc lão quái. Nghe lão nói lão cũng từng nghe tiếng và gặp Bang chủ, theo lão nói là Bang chủ là người cao lớn mập mạp, mà không phải là lão đạo sĩ, công lực thật là không còn nói gì nữa.

- Lão đã từng nói ra danh hiệu của Bang chủ?

- Không có.

- Như vậy Bang chủ không thể là yêu đạo Ất Thanh, chúng ta vẫn phải tận lực tìm kiếm.

- Tổng bang ở đâu, khả năng có tin gì chính xác chăng?

- Khốc lão quái giáo hoạt lắm, lão không dám nói ra.

- Ai cũng như thế cả, đạo nghĩa võ lâm là phải nói năng thận trọng. Theo huynh đoán, khả năng lớn nhất là ở gần Hoàng Sơn. Đệ cứ bẩm báo cho Chiêm lão tiên bối biết, cho người mai phục nghe ngóng.

- Hảo, đệ đi đây, xin hãy hết sức cẩn thận.
- Xin huynh chuyển lời thăm hỏi của đệ tới lệnh sư.

Hai người bèn chia tay nhau đi về hai hướng khác nhau.

Một tiên tiểu tặc còn nằm ở mé tường, đã tỉnh dậy từ nãy giờ, hắn đã nghe hết của họ không sót một chữ.

Đợi hai người đi khỏi không lâu sau hắn vùng vẫy đứng dậy, loạng choạng vừa đi vừa thụp xuống lao vào cơn gió tuyết mật mù.

Hắn vừa mới quẹo qua góc tường của căn nhà đổ, đột ngột ngẩng đầu lên, sợ quá a lên một tiếng, rồi ngã xuống đất.

Hắn muốn với tay ra sau lấy cây đơn đao, nhưng đã cảm thấy lực đạo hoàn toàn đi mất, thế là hắn dựa lưng vào tường run run hỏi :

- Người... Người là người là quỷ?

Tuyết rơi càng ngày càng mạnh, đêm sâu thẳm. một bóng người cao to mặc áo xám đứng cách hắn vài trượng trong tay phải đang cầm cây gậy Bàn Long, gương mặt như một cái xác khô, đôi mắt sáng rực, nhìn tin tiểu tặc đang há hốc mồm mà cười mỉm. Gã xuất hiện trong ngôi thành hoang vắng đổ nát này quả thật khiến người kinh hồn.

Xem tiếp hồi 7

7. Hồi 7 Lạc Thiện Cuồng Sinh Đoạt Thiên Tạo Hóa

Gã quái nhân áo xám lúc bấy giờ đứng bất động như một thây ma.

Tên tiểu tặc thất kinh khiếp vía không còn sức lực để nhấc đao lên nữa thế nhưng y vẫn cố sức liều mạng bò lùi rồi sau về phía góc nhà.

Gã quái nhân áo xám để mặc cho hắn di động về phía góc nhà bất thành linh gã nói :

- Các hạ, người đã nghe thấy những gì?
- Tên tiểu tặc toát mồ hôi lạnh run rẩy.
- Tiểu nhân... không nghe thấy gì hết. Tiểu nhân vừa tỉnh dậy thì họ đã cao chạy xa bay rồi.
- Họ! Người nói họ là ai.
- Là... là Hộ pháp của bốn Bang...
- Hừ! Người đã nhìn được họ là ai, hà cớ gì lại nói là không nghe thấy gì cả?
- Tiểu nhân... quả là... không biết.

Gã quái nhân đột nhiên cười rùng rợn, đoạn cất giọng nói :

- Người đã phạm vào điều cấm kỵ trong giang hồ rồi. Tuy người không cố ý, song cũng đừng oán ta nhé!
- Các hạ... các hạ định làm gì... tiểu nhân.

- Lão phu báo cho người biết, lão phu vốn lang bạt giang hồ từ trước đến nay rồi thích nhúng tay lo chuyện người lắm, cho nên lần này nhất định phải can thiệp vào chuyện này. Vốn lão phu cũng không có ý định giúp đỡ bọn thiếu niên kia, song bang hội của người thật quá đáng, cho nên lão phu lần này phải nhúng tay vào thôi.

Tên tiểu tặc lúc này cũng kinh hãi, lắp bắp...

- Người thật muốn biết à? Để muốn xuống Âm tào Địa phủ tố cáo với Diêm vương chứ gì? Được thôi, nói cho người biết cũng chẳng hại gì, lão phu tên gọi Hận Phá Thiên Y Bằng, người nghe có lạ tai không?

Tên tiểu tặc thần bay phách lạc, toàn thân rung động, đối với hán cái tên “Hận thiên oán địa, khóc tiểu vô thường” quá quen thuộc lão quái nhân này chính là Hận Phá Thiên danh chấn giang hồ. Quần hùng vô lâm ai còn xa lạ gì với tên tuổi của lão quái nhân này nữa chứ.

Hán càng nghĩ càng sợ, y lắp bắp nói :

- Lão tiền... bối... Thật sự tiền bối muốn ra tay... hạ thủ tiểu nhân... sao? Tiểu nhân... tiểu nhân...

- Nếu ta không giết ngươi, e rồi sẽ liên lụy đến nhiều người. Hay! Lão phu từ trước đến nay trắng đen phân minh, hành sự dứt khoát, cho dù là những tên tiểu nhân nhỏ mọn như ngươi ta cũng đành hạ sát thôi. Tiểu huynh đệ, người chấp nhận số mạng đi. Lẽ ra ngươi không nên gia nhập vào Vô Vi bang mới đúng.

Nói xong, lão quái nhân phất tay áo loáng qua, bàn tay từ trong ống tay áo vươn ra, ngón tay trở điểm ra một chỉ nhanh như chớp nhắm ngay vào Thiên Linh Cái của tên đại hán bay tới. Tức thì tên ấy ngã nhào xuống đất, không kịp thốt nên lời nào, chỉ thấy óc sọ của y văng tung tóe, mắt mở trừng trừng, dường như không kịp hiểu tại sao mình lại chết nhanh như vậy.

Hận Phá Thiên giết xong tên tiểu tặc, quay người phóng đi về miệng hầm hầm :

- Quái lạ! Rõ ràng ta nghe trong thành bỏ hoang có tiếng của nhiều người lắm. Tại sao bây giờ chỉ có hai tên mà thôi? Còn những tử thi này là do kẻ nào đã hạ thủ? Ta phải tìm ra trắng đen mọi lẽ mới được.

Vừa nói, thoát một cái bóng lão quái đã mất hút trong làn gió tuyết mù mịt.

Vào lúc này Ngọc Kỳ đã gặp phải một cuộc tao ngộ khác.

Khi chàng đuổi theo Tiêu Dao đạo nhân và lão mù, bởi vì chàng sử dụng khinh công tuyệt đỉnh nên chẳng bao lâu đã đuổi kịp họ.

Lúc bấy giờ chàng có hơi chậm bước. Bọn chúng thật giảo quyệt, vả lại chúng cơ hồ có tính toán trước. Vùng này địa thế, huyết đạo ra sao, chúng thông thuộc như lòng bàn tay. Để đối phó với thuật khinh công tuyệt luân của chàng, bọn chúng đã có tính toán. Phóng mình vào các căn nhà đổ nát, có thể lấy những bức tường loang lỗ để giấu mình.

Ngọc Kỳ lúc này biết rõ các vị cô nương cũng đã sắp đuổi kịp theo phía sau, trong lòng rất an tâm, nên tập trung theo sát Tiêu Dao đạo nhân.

Nơi đây quang cảnh đổ nát, u linh đầy dẫy chướng khí, khoảng cách của kẻ trước người sau không bao lâu mất hút.

Lúc này lão mù Thiên Mãng Tẩu đi mất bóng, chỉ còn Tiêu Dao đạo nhân.

Tiêu Dao đạo nhân thấy một mình Ngọc Kỳ đuổi tới, trong lòng thầm hoan hỷ, lão dẫn bước phi thân dẫn dụ chàng đi sâu vào bên trong các căn nhà đổ nát.

Mặc dù tuyệt học khinh công của chàng thuộc vào bậc thượng thừa, nhưng truy đuổi một cao thủ cũng thuộc hàng tuyệt đỉnh vô lâm trong một địa thế phức tạp của cái thành bỏ hoang này tuyệt không dễ dàng chút nào.

Tiêu Dao đạo nhân phi thân qua một căn nhà đổ nát, lão lướt qua cửa sổ bỗng thấy từ đằng xa có một ngôi thiền viện sầm uất, lão nghĩ bụng nếu trốn vào đó có thể thoát thân được.

Ngọc Kỳ bấy giờ có phần nào nóng ruột, chàng lòng như lửa đốt, vận thêm hai thành công lực xuống hai chân, phóng mình lướt tới đồng thời vung kiếm về phía bóng lão đạo vừa xẹt qua.

Ngọc Kỳ thân pháp nhanh như chớp cũng đã lao vào cửa sổ.

Chân của chàng vừa chạm, vào bệ cửa sổ, tức thì cảm thấy rung mình vì một làn gió lạnh thấu xương, tiềm lực xung mãnh vô cùng, lực đạo không cách nào kháng cự lại được, cuộn tới đánh trúng ngay huyệt Chương Môn, nơi sườn phải của chàng.

Ngọc Kỳ vốn đã luyện qua Huyền Thông tâm pháp có thể vận công bế kín các huyệt, đóng kín các kinh mạch, ngăn chặn ngoại lực tập kích hơn nữa, Huyền Thông tâm pháp còn có thể phát huy hiệu năng hộ thân rất tuyệt diệu.

Nhưng vì chàng nội lực còn kém, vả lại kẻ giấu mặt ám muội hạ thủ lên này công lực thâm hậu vô cùng. Đối phương tung rồi một chỉ đã khiến Ngọc Kỳ hoa mắt choáng váng ngã bất tỉnh trên mặt đất. Nếu là người khác khi trúng một chỉ của y có lẽ đã táng mạng rồi.

Ngọc Kỳ cảm thấy toàn thân bất lực, chàng buông rơi tay, thanh kiếm trên tay rơi xuống kêu một tiếng khô khốc.

Ngay lúc đó từ phía sau một bóng người màu xám phóng tới. Thì rồi đó là lão Huyền Âm Tẩu, người tập kích Ngọc Kỳ chính là lão. Lão Huyền Âm vươn tay chụp lấy Ngọc Kỳ vừa ngã xuống, cặp chàng phi thân phóng đi khỏi nơi cỏ thành bỏ phế.

Không bao lâu bọn chúng đã chui ròi từ một động nhỏ ở phía Tây nam của phế thành. Lúc ấy Huyền Âm Tẩu đỡ lấy thân thể cường tráng của Ngọc Kỳ, Tiêu Dao đạo nhân và lão mù theo sát bên lão, cả bọn đều nhằm hướng phủ Hà Nam phi thân đi như bay.

Lúc ấy bỗng lão mù lên tiếng :

- Đàn chủ, tại sao chúng ta lại để yên cho tên súc sinh Dương Cao ra tay giết chết Tống bà bà đi vậy?

Tiêu Dao đạo nhân cười lạnh, vẻ mặt thản nhiên nói :

- Đó gọi là mượn đao người.

- Tại sao vậy?

- Vì bà ta bị nghi ngờ là nội gian.

Lão mù Thiên Mang Tẩu sững sốt :

- Cũng là mượn tay Dương Cao giết bà ta. Hử! Thủ đoạn này của các hạ quả thật độc quá...

- Không tàn độc không xứng là trượng phu. Thôi huynh nghĩ sao?

- Hừ, người hành sự hồ đồ như vậy, không có chút nhân tâm, khó mà chấp nhận được.

Tiêu Dao đạo nhân cười nhạt nói :

- An tâm đi Thôi huynh, tại hạ hành sự không để lại dấu vết chi đâu.

- Thì chúng ta cũng rõ được sự việc.

- Chúng ta là những nhân vật quan trọng trong bang, đương nhiên phải rõ.

Ba lão quái nhân thì triển khinh công, thân hình như sao xẹt, nhắm hướng tây bước đi. Vốn chúng định trở về mật đàn, nhưng sau đó phát hiện phía mật đàn lửa quang rực trời biết rằng mật đàn đã xảy rồi đại sự, mật đàn chắc chắn đã bị hủy hoại rồi. Chúng đành đổi ý nhắm hướng phủ Hà Nam phi thân lướt đi, định tìm một nơi vắng vẻ nào đó tra hỏi Ngọc Kỳ trước đã.

Khi bọn chúng đi ngang qua chùa Bạch Mã tự, bỗng thoáng qua một bóng màu xám như một lần điện quang.

Bóng màu xám đó dường như không giống người, nó bay dập dềnh nhẹ nhàng, không giống như một vật thể bình thường. Trong nháy mắt nó đã bay xa hơn năm sáu trượng. Quả là thân pháp tuyệt đỉnh hiếm có.

Bọn ba người Tiêu Diêu đạo nhân kinh ngạc khiếp vía vội vàng ẩn thân. Đợi cho bóng màu xám đó mất hút mới dám xuất hiện tiếp tục lên đường.

Đến một nơi đồi cao phía dưới có mấy cây đại thụ to lớn, tàn lá âm u, cảnh cây vươn thẳng chọc trời, hình dáng quái dị ghê sợ lắm.

Tiêu Dao đạo nhân giơ tay chỉ lên đồi nói :

- Quách huynh, trên đồi cao kia trống trải không có bóng ma quỷ nào chi bằng chúng ta lên đó hành sự vậy.

Huyền Âm Tẩu không nói gì, phóng mình lên đồi.

Vừa lên nửa đồi, bỗng ba người bọn chúng dừng lại.

Bổng lão Huyền Âm Tẩu gần giọng quát :

- Tên ma đầu kia, ngươi làm gì ở đây hử?

Thì ra trên cành đại thụ sừng sững, một bóng trắng cao lớn của một gã đại hán gương mặt của y ghê rợn hung ác như quỷ vô thường, trên chiếc áo trắng có thêu hình một con rết màu xanh sáng lóa. Thắt lưng giắt một cây trường côn hình dạng kỳ dị.

Tên đại hán này không ai khác hơn là một trong những đại hung danh chấn giang hồ, tên tuổi của y đến quỷ thần cũng kinh hãi. Độc Vô Thường Ban Diên Hòa.

Y xoay tít một dải dây dài màu xanh trong tay nghiêng răng quắc mắt xạ những tia mắt như diên vào ba người. Tiêu Dao đạo nhân quát :

- Độc Vô Thường ta muốn đến bất kỳ nơi đâu, làm bất cứ việc gì Thái Sơn cũng ngăn cản không được, thấy Độc Vô Thường ta một khi xuất hiện là phải tuân lệnh cúi đầu. Ê! Lão Âm quỷ, ngươi dạo này vẫn bình an vô sự hử! Chúng ta đã lâu rồi không có dịp gặp nhau, đã hơn mười năm rồi đúng không?

Huyền Âm Tẩu lạnh lùng nói :

- Không sai. Độc Vô Thường ngươi nhớ rõ lắm, đúng mười năm rồi đó.

Độc Vô Thường lại chỉ tay vào lão mù, cười nói :

- Lão mù, nghe nói ngươi lúc này võ công luyện đã đạt được thành tựu đáng mừng lắm, ngươi lại có giao tình với Đoàn chủ, vậy phải chiếu cố đến Độc Vô Thường ta một chút đa.

Lão mù hứ một tiếng nói :

- Đúng vậy, ai không biết lão mù ta là thượng khách của Vô Vi bang chứ.

- Chúc mừng chúc mừng, chúc các hạ công thành danh toại, tiền đồ sáng lán trước mắt.

Lão mù không đợi nghe hết câu nói mỉa mai của Độc Vô Thường, lão bưng bưng nổi giận cướp lời của Độc Vô Thường nạt lớn :

- Nói hay lắm, hay lắm, tại hạ nghĩ các hạ cũng vậy phải không. Ban lão gần đây mọi việc thuận buồm xuôi gió, có lẽ tài sắc đều đầy đủ, vạn sự như ý cả.

Độc Vô Thường bất thành linh quay phát sang Huyền Âm lão, gần giọng nghiêm sắc mặt hỏi :

- Lão Âm quỷ, ngươi đang giữ món đồ cho gì thế? Cho ta xem qua một chút được không?

Lão Huyền Âm Tẩu cười lạnh nói :

- Đùng hòng.

- Đùng à? Ha! Ha! Ngươi đã quên quy luật kẻ nhìn thấy cũng có phần chia trên giang hồ rồi hay cao?

Huyền Âm Tẩu gần giọng :

- Ngươi cũng quên rồi à? Đây là vật của lão phu mang đến, theo luật trên giang hồ thì người cũng không có quyền can dự vào.

- Không cần nhiều lời, có phải món đồ chơi trong tay người họ Dương hay không?

Lão Huyền Âm có hơi ngạc nhiên nói :

- Đường như ngươi cũng có biết chuyện này thì phải?

- Đại khái ta có biết.

- À! Thì ra chính là ngươi đã theo dõi cản phá bọn ta.

- Cuồng ngôn. Lúc này Vô Thường Quỷ ta đang trong căn nhà lớn ở trong thôn lo việc thì thấy các người đến, ta nghĩ các người tự chuốc khổ đến gây sự với Vô Thường Quỷ. Nên ta nhảy lên đây xem tình hình rồi sao thôi.

- Vậy tại sao người biết tên súc sinh này họ Dương?

- Tên tiểu tử này với ta vốn có duyên tương ngộ. Hừ! Nay các người cướp người trước mặt ta, há không biết luật lệ trên giang hồ hay sao?

Huyền Âm Tẩu có vẻ hiểu kỳ hỏi :

- Người muốn tìm hấn thanh toán chuyện cũ à?

- Ngược lại! Trước đây vốn hấn làm hư chuyện đại sự của Vô Thường Quý ta. Song sau đó ta đã đổi ý rồi.

- Đổi ý à? Người muốn gì.

- Trong một lần giao đấu, tên tiểu tử đó không ngờ có thể tiếp được mấy chiêu của ta, quả là anh tài cái thế, lão phu nay tuổi đã cao, sắp đến lúc phải xuống nơi Âm tào Địa phủ, gặp mặt Diêm vương... Ấy...! Tóm lại, lão phu muốn nhận hấn làm đệ tử chân truyền, truyền thụ cho y tuyệt học của Vô Thường Quý ta.

Huyền Âm Tẩu kinh ngạc, song lạnh lùng nói :

- Tên tiểu tử họ Dương này đã phá hủy Thanh Tự đàn của bốn bang sát hại vô số người trong bang, lại có dính líu đến một sự việc nữa cần giải quyết với hấn. Hừ! Độc Vô Thường, ta thiết nghĩ người nên từ bỏ ý định đó đi.

Độc Vô Thường sa sầm nét mặt, nhăn mày tỏ vẻ không bằng lòng, gương mặt rùng rợn vốn khiếp người của y giờ đây trông càng khiếp đảm vô cùng, y cất tiếng như quỷ khóc ma hờn nói :

- Vô Thường ta đã vì tên nhãi con này lòng sục khó nhọc khắp thành nội, ngoại của Hà Ham phủ. Ban ngày không dám lộ diện tìm kiếm nơi quan đạo vì hình dung gây khiếp đảm cho những kẻ phàm phu tục tử có thể làm lộ tông tích của ta, chỉ thừa lúc đêm xuống mới lộ mặt tìm kiếm. Đêm nay các người lại bảo ta chờ đợi nữa à! Hừ! Mặc kệ các người có chuyện gì cần thanh toán với hấn, có đại sự gì cần phải giải quyết với hấn. Vô Thường Quý ta đã quyết định rồi.

Huyền Âm Tẩu đẩy người Ngọc Kỳ cho Tiêu Dao đạo nhân, đoạn cười như cuồng dại, nạt lớn vào mặt Độc Vô Thường.

- Người ăn nói với ai vậy?

- Hừ! Là với người đó.

- Hừ! Người quá coi thường Huyền Âm Tẩu rồi.

- Lão già thất phu người đáng gì. Đừng nói là người, ngay cả tổng bang chủ của người cũng không dám cãi lời ta.

- Ha! Ha! Ha!

Lão Huyền Âm Tẩu bỗng phá ra cười. Độc Vô Thường gằn giọng hỏi :

- Người cười gì vậy?

- Ta cười người ngu ngốc như một kẻ điên cuồng, không biết tự lượng sức mình lại đi khoa môi múa mép.

- Đúng đó! Là Vô Thường Quý ta không biết tự lượng sức mình.

Nói đoạn y vung tay tung ra một chiêu cực mạnh, tay kia rút nhanh dải băng buộc nãy giờ trên thất lưng rồi phát mạnh nhắm vào lão Huyền Âm Tẩu đánh tới!

Dải băng uốn lượn hình thế có vẻ nhu hòa song lực phát rồi dừng mãnh vô cùng, giống như con giao long quần lấy đối phương.

Lão Huyền Âm Tẩu không chậm trễ cũng vung kiếm tức thì ra chiêu lao tới.

Lúc ấy Tiêu Dao đạo nhân vội la lên :

- Có gì xin từ từ thương lượng, hà tất phải động thủ làm mất hòa khí như vậy. Xin hãy nghe bản đạo nói.

Độc Vô Thường cười khanh khách nói :

- Đừng nhiều lời, trừ phi các người giao ngay tên tiểu tử kia cho ta, bằng không thì đừng thương lượng gì cả.
- Hừ! Trước mặt Huyền Âm Tẩu ta đây mà người chẳng nể nang gì cả, dám lên giọng láo xược như vậy à?
Độc Vô Thường nói :

- Trước mặt ta, gỗ đá còn phải cúi đầu tuân lệnh, huống chi là một tên thất phu súc sinh như người.

Tức thì hai tên thi triển chiêu thức, kiếm ảnh loang loáng phát rồi muôn đạo hào quang, thể kiếm biến ảo, dũng mãnh vô cùng, kiếm khi rợn người phát ra những tiếng rít như tiếng xé vải.

Thế côn của Độc Vô Thường cũng biến chiêu kỳ dị, sức côn đánh tới như bài sơn hải đảo. Tưởng như trúng phải một côn thôi, đá tảng có lẽ cũng nát vụn. Lại thêm dải lụa trong tay y xảo diệu biến ảo vô lường.

Bỗng Độc Vô Thường nghiêng người lên nội lực xuống hai chân vung trường côn đập ra. Nếu như trúng phải chiêu ấy đến người sắt có lẽ cũng bị đánh tan thành cháo loãng.

Lúc ấy lão Huyền Âm Tẩu không dám vận công đỡ đòn, bởi vì so công lực sự thật lão ta thua sút hơn nửa bậc.

Cho nên Huyền Âm Tẩu không dám giơ kiếm gạt sức côn như đá tảng ngàn cân của Độc Vô Thường đánh tới. Lão ta vừa thối lui thì ngay sau lưng lại nghe tiếng rít của binh khí đối phương.

Huyền Âm Tẩu đành phải tiến tới trước, lợi dụng lúc ấy lão ta phản công liền nhắm ngay đầu của Độc Vô Thường múa kiếm xoay tít đâm tới.

Lúc bấy giờ trời tuyết rơi dày đặc. Hoa tuyết bị áp lực của kiếm phong trở nên lợi hại vô cùng. Những hoa tuyết bé nhỏ bay vun vút tứ tán.

Độc Vô Thường bị trúng hai mảng hoa tuyết vào đầu lại bị thể kiếm của đối phương dồn ép. Y chỉ thấy mắt hoa lên trời đất ngả nghiêng, đứng cơ hồ không vững, mắt đã lao tới trước mấy bộ.

- Á! Á!

Huyền Âm Tẩu cũng thất thanh hét lên một tiếng thất kinh, xẹt ngay qua phải tránh đi.

Thì ra nguyên là lão Huyền Âm có ý chờ đối phương ra chiêu Trầm Hương Phách Sơn rồi sẽ biến chiêu quay rồi sau tấn công đối phương. Song không ngờ cả người và côn của Độc Vô Thường đều hợp nhất vun vút lao tới, sức như phá thạch, lợi hại vô cùng.

Chiêu thức của Độc Vô Thường cực kỳ xung mãnh, lại công tới rất bất ngờ. Huyền Âm Tẩu nghe tiếng côn rít bên tai, vội lách mình tránh đi, chỉ trong gang tấc thôi thì có lẽ lão đã mất mạng rồi.

Lão bất giác thất kinh nếu bị côn của Độc Vô Thường đánh trúng vành tai, nếu không muốn táng mạng chỉ còn có cách cắt bỏ lỗ tai đi, bằng không sẽ bị trúng độc mà chết.

Độc Vô Thường tuy cũng bị kinh lực của thể kiếm đối phương phản lại dồn ép, và trúng hai chỉ vào đầu, nội khí nổi lên phát mạnh dải băng xanh nhắm Huyền Âm Tẩu lao tới.

Độc Vô Thường lúc này mắt hoa người đảo, thần trí lơ mờ, lại ra tay trong khi tức giận, nên chiêu thức tung ra không trúng chính xác vào đối phương.

Dải băng xanh bắn tới đánh trúng phải thân cây cao lớn bên cạnh Huyền Âm Tẩu. “Ầm” phát ra một tiếng khô khốc rợn người.

Cả thân cây đại thụ to lớn gãy ngang, tuyết phủ trên các cành cây đổ ập xuống, khí thế mạnh mẽ vô cùng.

Lúc ấy Huyền Âm Tẩu nhanh người nhảy ra xa tránh đi nên không bị thương tổn gì cả.

Độc Vô Thường trước cảnh sụp đổ của cây đại thụ, cho rằng có kẻ muốn ám toán mình, y hét lên một tiếng vang dội, nghe như tiếng quỷ khóc ma tru, phóng mình bay lên, biến đi trong làn gió tuyết, chỉ trong nháy mắt đã mất hút.

Từ xa vọng lại âm thanh ghê rợn của y :

- Các người cứ đợi đấy, chúng ta sau này ắt có dịp gặp lại.

Sự việc xảy ra với Độc Vô Thường quá nhanh khiến cho bọn ba người Huyền Âm Tẩu vừa ngơ ngác vừa kinh ngạc không hiểu nguyên cớ gì Độc Vô Thường lại phát cuồng tự bỏ đi.

Tên ma đầu đi rồi, bọn ba người chúng đều thở phào nhẹ người.

Nếu xét về công lực của Độc Vô Thường cũng không có gì đáng sợ lắm. Ba người chúng có thể thí mạng với y.

Song đáng sợ nhất là thân pháp kỳ dị, biến ảo của y, ra tay hạ độc vô cùng tàn nhẫn. Trong giới giang hồ và trên võ lâm bất kể ai cũng đều nể sợ Tà Độc Bách Độc Long và Độc Vô Thường vì hai tên này đều nổi tiếng là hai kẻ danh độc trứ danh, bất kể cao thủ nào đều phải kinh sợ nể mặt, đến quỷ thần cũng phải tránh xa.

Bọn ba người Huyền Âm Tẩu lão quỷ đi một lúc thì dừng lại, chọn một cây đại thụ to lớn thân cây ba người ôm không hết, tàn cây rậm rạp ngồi xuống, đoạn đặt Ngọc Kỳ xuống bên cạnh.

Huyền Âm Tẩu một tay giải huyệt của Ngọc Kỳ, song đồng thời lại dùng tay trái điểm vào huyệt Khí Môn của chàng.

Ngọc Kỳ dần dần hồi tỉnh, ngồi dậy, chàng mở mắt nhìn quanh, trong lòng kinh hãi, nghĩ thầm: “Ta đã lọt vào tay bọn súc sinh rồi”.

Chàng định đứng dậy, bỗng thấy trong người nội lực dường như tiêu tán, chân khí trong người cơ hồ biến mất, giống như một kẻ không biết võ công, không cách nào có thể ngưng tụ chân khí được.

Song Ngọc Kỳ không nản lòng, chàng thu hết mấy thành công lực yếu ớt vùng dậy búng mình lên.

Ngày thường nếu búng mình lên như vậy chàng đã có thể nhảy xa hơn mấy trượng; chân lực phát ra hơn ngàn cân, bây giờ chỉ hơn mấy trăm cân mà thôi.

Huyền Âm Tẩu này giờ vẫn để mắt trông chừng Ngọc Kỳ, thấy chàng cử động như vậy, tức thì tung ra một chưởng nhắm Ngọc Kỳ đánh tới, khiến chàng trúng chưởng té lăn mấy vòng trên tuyết lạnh.

Ngọc Kỳ cảm thấy toàn thân bị trúng chưởng lạnh buốt, cộng với cái tê cóng của tuyết lạnh, song giọng nói rờn rợn của Huyền Âm Tẩu còn ghê rợn lạnh lùng hơn :

- Tên tiểu tử súc sinh, nằm im chờ có cử động. Nếu còn động dậy thì cho dù ngươi có là kim cương thiết đá cũng tan tành hoặc cháy thành tro trước lực Ma Hỏa của ta đó. Tin hay không tùy ngươi còn nếu muốn thì ta sẽ cho ngươi nếm thử mùi vị của nó!

Ngọc Kỳ cảm thấy toàn thân đau đớn vô cùng, thì ra huyệt Khí Môn đã bị bế kín, một số kinh mạch ngưng trệ, chỉ còn một mạch khí huyết lưu thông trong huyệt quản, hèn gì chàng cảm thấy hoa mắt, đất trời đảo lộn, tâm thần bất định, cảm giác khó chịu vô cùng. Song tính mạng là quan yếu nhất. Phải cố gắng cắn răng chịu đựng đau đớn.

Ngọc Kỳ thầm nghĩ nếu lỡ có mất mạng chàng không sợ, song phải vì nhà họ Dương gia long môn mà chết cũng phải chết một cách oanh liệt, không hổ là hậu nhân của tổ phụ anh hùng.

Giờ đây phải giáp mặt trước kẻ thù, vì đau đớn thể xác mà há chàng hèn nhát run sợ, đầu hàng sao?

Nghĩ đoạn Ngọc Kỳ cắn răng cố gượng dậy lao mình tới Tiêu Dao đạo nhân.

Lão Tiêu Dao đạo nhân vẫn ngồi tọa điều khí, bỗng nghe tiếng gió khê rít, lập tức lão phát tay tung ra một chưởng nhắm vào bả vai của Ngọc Kỳ đánh tới.

“Bùng! Bùng!”

Chưởng lực của lão Tiêu Dao đạo nhân phát ra như loạt đạn Phích Lịch hỏa cực kỳ xung mãnh, lại hại thập phần.

Lúc ấy Ngọc Kỳ không thể vận công hộ thân được.

Lão Tiêu Dao tung chưởng đánh xong, nắm lấy vai của Ngọc Kỳ đẩy mạnh ngã nhào xuống đất, nạt lớn :

- Lao phu chỉ đùa giỡn với ngươi một chút thôi để cho ngươi có thêm kiến thức đó.

Ngọc Kỳ bị trúng chưởng, mắt hoa tối sầm, chàng lại bị đẩy ngã nhào xuống đất, máu tươi búng ra loang đầy mặt đất. Chàng co người giãy giụa thẳm rửa :

- Lão già cẩu trệ, rồi sẽ có một ngày...

Nhưng chàng chưa nói hết câu, thì lão mù Thiên Mãng Tẩu đã lắt mình phóng đến bên cạnh, lão ta giờ trào nắm lấy Ngọc Kỳ giờ cao lên đoạn ném mạnh xuống đất.

Bình một tiếng Ngọc Kỳ bị quăng rơi xuống mặt đất, chàng cảm thấy xương cốt như mềm ra, ngũ tạng lục phủ như cuộn trào cảm giác khó chịu vô cùng bên tai lại nghe Huyền Âm Tẩu cười khanh khách nói :

- Súc sinh, ngươi muốn trốn thoát mấy lần rồi à, song ta tin lần này ngươi trốn không thoát đâu. Hào khí anh hùng của ngươi hôm nay coi như đã được định đoạt rồi đó.

Ngọc Kỳ cố vùng vẫy giãy giụa chàng nắm lấy hai vóc tuyết lớn cố sức ném mạnh về phía lão mù.

Lão mù phát tay một cái, tức thì tuyết bay tứ phía. Tiếp theo đó là những cú đấm đá, tới tấp từ tay chân lão mù xuống toàn thân Ngọc Kỳ.

Tiêu Dao đạo nhân ngồi bên cạnh nói :

- Làm như vậy phí sức làm, chi bằng dùng Nghịch kinh đoạn mạch mà trị cho nó.

Lão mù cười lớn nói :

- Như vậy thì sướng tay, đã nghiền lắm, song chúng ta không thể để hắn chết được. Quách lão ca có điều muốn hỏi hắn.

Huyền Âm Tẩu lúc này lôi Ngọc Kỳ đến gần bên trước đầu gối của y đoạn nói :

- Bây giờ đến lượt ta trị liệu cho ngươi.

Đoạn lão dùng hai gối đè lên người của Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ dần dần tỉnh lại, chàng cắn chặt răng chịu đựng đau đớn toàn thân, cố sức vùng dậy.

Huyền Âm Tẩu cười khanh khách nói :

- Súc sinh, ngươi chịu đựng dày vò giỏi lắm, đáng khâm phục lắm. Tiếc rằng, trước mặt ta, ngươi có dẻo dai chịu đựng cũng vô ích thôi.

Ngọc Kỳ cũng cắn răng hét lớn :

- Bổng thái gia đang đợi đây, lão cẩu trệ như ngươi làm sao khiến cho bổng thái gia run sợ được chứ?

- Cứng rắn không có lợi cho ngươi đâu, lão phu không tin ngươi có thể là Thiết đà nhân (người sắt) đâu.

- Tuy không phải là Thiết đà, nhưng cũng gần như vậy đó.

- Ta cũng muốn xem thử vậy, xem có đúng là Thiết đà không?

Ngọc Kỳ linh cảm tai họa khủng khiếp sắp đến, bỗng chàng sức nhớ đến những lời của Bích Ngọc Bà đã nói.

Huyền Thông tâm pháp có thể giải trừ tai họa từ ngoại cảnh, nó có thể hộ thân trong bất kỳ hoàn cảnh khốc hãn liệt hỏa nào. Hơn nữa vận hành Huyền Thông tâm pháp có thể chịu đựng được các ngoại lực tác động từ ngoài vào cơ thể.

Ngọc Kỳ thẳm hy vọng. Chàng nhắm mắt định thần tập trung vận hành Huyền Thông tâm pháp.

Tức thì toàn thân chàng nhẹ bỗng, thanh thoát như một vị cao tăng khí bốc lên từ đỉnh đầu chàng nghi ngút. Đồng thời khí tức trong người lại trở nên yếu đi. Ngọc Kỳ phần nào kinh ngạc song chàng vẫn nhắm mắt âm thầm vận hành Huyền Thông tâm pháp.

Lúc ấy Huyền Âm Tẩu quát lớn :

- Súc sinh, lão phu có ba chuyện muốn hỏi người, khôn hồn thì ngoan ngoãn cung khai cho minh bạch, bằng không lão phu sẽ cho người nếm thử các hình phạt thảm khốc nhất trên thế gian này.

Ngọc Kỳ nội thân lúc này đã đạt đến độ phiêu diêu như trong hư cảnh, tri giác tiêu tán, không còn cảm giác gì đến ngoại cảnh huống chi là lời cảnh cáo của lão Huyền Âm Tẩu.

Lão mù cũng xen vào :

- Người tốt nhất nên ngoan ngoãn mà trả lời, cung khai mọi chuyện, bằng không sau khi chịu khổ hình, lão phu sẽ dùng Cửu Âm Mê Hồn để trị người đó, lúc ấy người cũng sẽ mất tri giác kể ra tường tận mọi chuyện mà lại phải chịu khổ hình đau đớn một cách oan uổng.

Lão mù phát giác Ngọc Kỳ mất vẫn nhắm nghiền, vẻ mặt chẳng để ý gì đến lời nói của lão, nộ khí bùng bùng, vận lực tung ra một chưởng Cửu Âm Mê Hồn tát mạnh vào mặt chàng.

“Bách” một tiếng.

Ngọc Kỳ trúng một chưởng vào mặt, thân người chàng khê dao động song vẫn ngủ yên trong tư thế ngồi tọa.

Huyền Âm Tẩu bỗng gần giọng quát :

- Chuyện thứ nhất, người với Long Môn Dương gia có quan hệ sâu xa gì?

Ngọc Kỳ vẫn không lên tiếng.

- Người với Long Môn Dương gia có quan hệ gì?

Không có tiếng trả lời. Huyền Âm Tẩu nắm lấy phần tóc dài của Ngọc Kỳ quát :

- Người chịu nói hay không? Đồ súc sinh?

Ngọc Kỳ vẫn ngồi im.

Lão quái tức giận vận lực vào tay trái đẩy mạnh Ngọc Kỳ té xuống, đoạn dùng bàn tay khổng chế các yếu huyệt trên ngực chàng. Năm ngón tay lão quái cứng như sắt tạo ra một luồng chưởng cực mạnh quét dài từ ngực đến vai chàng, đoạn gần giọng, nạt lớn :

- Người quả thật là người sắt thì hôm nay lão phu cũng sẽ hóa kiếp cho người. Lão phu đếm đến ba nếu người còn ngoan cố không chịu nói thì người phát ân hận suốt đời đó.

Ngọc Kỳ vẫn im lặng vận hành tâm pháp, không mấy may để ý gì đến lời dọa nạt của lão quái.

- Một.

Trong lòng chàng có một chút rung động song chỉ thoáng qua như chớp. Bốn bề im lặng.

- Hai!

Ngọc Kỳ bỗng nghĩ thầm trong lòng không tự tin lắm, toàn thân họ rung động.

- Ba!

Ngọc Kỳ cắn răng, chàng nghĩ: “Đại trượng phu xem cái chết nhẹ tựa lông hồng. Chết có gì đáng sợ chứ”.

Huyền Âm Tẩu nộ khí bùng bùng, lão quái dùng chân khí vận hành Hàn Băng công nhắm Ngọc Kỳ đánh tới. Trước là bế các kinh mạch của chàng sau đó Hàn Băng công sẽ xâm nhập vào xương tủy của chàng.

Hàn Băng công là một môn khi công cực kỳ lợi hại. Nó xâm nhập vào cơ thể của đối phương có thể khiến từng tế bào trong người tê cóng ngưng hoạt động đông lại mà chết. Khí lạnh của Hàn Băng công lan tỏa rất nhanh chóng khiến cho nạn nhân cảm thấy đau đớn thập phần.

Huyền Thông tâm pháp của Ngọc Kỳ lúc bây giờ gặp phải Hàn Băng công lợi hại vô lường này, nếu nói là chàng không cảm thấy đau đớn? Thì quả là không đúng.

Toàn thân Ngọc Kỳ run lên, nhưng với ý chí sắt đá kiên cường và sự chịu đựng siêu phàm xuất chúng. Chàng cần rằng chịu đựng sự đau đớn, máu vẫn rỉ ra nơi các vết thương không ngừng. Ngọc Kỳ đã kiên cường một mặt vận công một mặt chịu đựng, không hề thốt ra lời nào.

Sau một hồi lâu Huyền Thông tâm pháp kỳ diệu đã bắt đầu có hiệu lực. Có thể nói đã giúp chàng giảm được một phần đau đớn, kinh mạch phần nào được bảo toàn.

Có thể nói đây là một thử thách gian khổ vô cùng mà chàng phải vượt qua và cuối cùng chàng đã vượt qua, chàng đã thắng.

Huyền Âm Tẩu thấy Ngọc Kỳ chịu đựng Hàn Băng công lợi hại của hắc, toàn thân chàng bất động, cho rằng chàng đang đau đớn vô cùng, sẽ chịu đựng không nổi. Lão quái bèn vận lực vươn tay ấn mạnh vào người chàng.

Quái! Quả thật khí tức trong kinh mạch của chàng rất yếu, nhưng rất điều hòa, người vẫn không bất tỉnh.

Lão quái thất kinh, cất giọng khàn khàn ghê rợn quát :

- Tiểu tử, người giỏi lắm. Người quả thật xứng đáng là anh hùng cái thế, có thể chịu đựng được Hàn Băng công của lão phu quả là đệ nhất thiên hạ. Hừ! Nhưng người đừng nằm mơ, lão phu sẽ từ từ cho người nếm mùi lợi hại, ta thật không tin người là kẻ mình đồng gân sắt.

Lão quái cố sức gỡ tứ chi của Ngọc Kỳ ra, đoạn lôi chàng đến một gốc đại thụ to lớn, vươn tay bẻ mấy cành cây, dựng Ngọc Kỳ đứng áp sát vào thân cây, đoạn dùng các cành ấy cắm vào dưới hai bên lưng và hai đùi, hai chân. Có thể nói là Ngọc Kỳ đã bị dán vào thân cây.

Huyền Âm Tẩu bẻ một cành cây nhỏ, cười ghê rợn như điên cuồng nói :

- Nếu như người muốn làm anh hùng, để lão phu toại nguyện cho người.

Tiêu Dao đạo nhân nghe vậy, vội vã nói :

- Quách huynh xin bớt giận, hắc trên người còn mang bí mật, tuyệt không thể giết hắc được.

Huyền Âm Tẩu rít lên :

- Lão phu hôm nay nếu không xé xác người sẽ không còn mặt mũi nào đứng trên võ lâm được. Để xem người cứng rắn đến độ nào.

Lão mù lúc này có vẻ khâm phục ý chí bất khuất, sức chịu đựng hơn người của Ngọc Kỳ, nên cũng lên tiếng :

- Quách huynh, theo ngu ý của tại hạ, chỉ nên điểm vào tử huyệt của hắc thôi!

Huyền Âm Tẩu nói :

- Người động lòng anh hùng tiếc anh hùng hử?

Lão mù nói :

- Đúng vậy, tại hạ chưa từng khâm phục một ai. Đây là lần đầu tiên tận mắt thấy tên tiểu tử này chịu đựng ghê gớm đến như vậy. Hèn gì, ngay đến tên đại ma đầu Độc Vô Thường ra tay tàn độc cũng phải khâm phục nội lực lợi hại của tên tiểu tử này. Xem ra sự khâm phục của y không phải là ngẫu nhiên đâu.

Huyền Âm Tẩu gằn giọng :

- Người cũng động lòng kính nể hắc như tên Độc Vô Thường phải không?

- Có thể lắm.

- Người quên thân phận của người rồi à?

- Tại hạ vẫn nhớ chứ.

- Vậy thì tốt.

Lão mù vẫn không nói, lão cất bước đi về hướng Ngọc Kỳ.

Huyền Âm Tẩu thấy vậy quát lớn :

- Đứng lại, ngươi định làm gì?

Lão mù từ từ quay lại nói :

- Lão phu hai mắt vẫn còn sáng, tại hạ muốn xem thần sắc của tên tiểu tử trước khi chết.

Nói đoạn lão mù tiến đến gần trước mặt Ngọc Kỳ đảo mắt một cái, tức thì hai con ngươi lộ ra, lão trợn lên đôi mắt xạ ra hai luồng nhãn quang như điện quang chiếu thẳng vào Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ biết cái chết đang rình rập, tiến đến gần, tứ chi của chàng không thể cử động được, vì các huyết trên tứ chi đều đã bị bế kín. Song với ý chí sắt thép chàng cũng quắc mắt chiếu nhãn quang sáng rực nhìn thẳng vào lão mù không chút nao núng.

Lão mù đặt tay lên vai chàng, cất giọng :

- Tiểu tử, ngươi rất anh hùng, tiếc rằng ngươi đã sanh trễ năm mươi năm. Chúng ta quả là không có duyên. Ngươi còn tâm nguyện gì cứ nói đi, lão phu hứa sẽ thay ngươi làm đến nơi đến chốn.

Ngọc Kỳ cười khê, nói :

- Đa tạ các hạ. người chết cũng như đèn tắt. sinh tử nhẹ như lông hồng. Tại hạ chẳng có tâm nguyện gì hết. Song thâm tình của các hạ Ngọc Kỳ này sẽ ghi tạc trong lòng.

Lão mù có vẻ buồn bã nói :

- Tiểu tử, ngươi rất đáng tự hào. Thôi vĩnh biệt. Ta cầu chúc cho ngươi sẽ được bình yên dưới cửu tuyền. Ta... Ta... thật lòng chúc phúc cho ngươi. Ta với ngươi đã nhiều lần giao đấu cũng đã từng thí mạng với nhau. Hào khí anh hùng và khí khái xem cái chết nhẹ như lông hồng của ngươi quả khiến cho lão phu khâm phục vô cùng, lão phu sẽ vĩnh viễn nhớ...

Ngọc Kỳ bỗng rú lên một tiếng thất thanh.

- Á! Á! Á!...

Thì rồi một cành cây dài khoảng ba tấc từ phía sau lưng lão mù do Huyền Âm Tẩu phóng tới đã cắm vào đốt xương cột sống bên phía sau lưng của chàng.

“Phập” lại một cành cây nữa lại bay tới cắm phập vào bên trái sống lưng của chàng.

Ngọc Kỳ cắn răng, nhắm mắt lại chịu đựng đau đớn.

Lão mù lúc ấy buông tay xuống về bắt lực, thở dài đoạn lão lắc mình một cái thân hình bỗng bay lên như một làn khói nhẹ biến mất hút vào trong làn gió tuyết mênh mông.

Tiêu Dao đạo nhân vốn là Đàn chủ, còn Huyền Âm Tẩu lại là Tông bang hộ pháp, quyền lực của Đàn chủ tuy cao song không thể can dự vào việc của Hộ pháp. Vả lại thân phận của Ngọc Kỳ chưa minh bạch. Thấy Huyền Âm Tẩu lộ hành ra tay xử trị Ngọc Kỳ, Tiêu Dao đạo nhân trong lòng không bằng lòng nhưng lão không dám lên tiếng, chỉ nhắm mắt lại mặc cho Huyền Âm Tẩu xử trí. Hơn nữa, Ngọc Kỳ chính là do Huyền Âm Tẩu bắt được, y có quyền xử trí, Đàn chủ làm sao nhúng tay vào được.

Huyền Âm Tẩu lại phóng ra cành cây thứ ba cắm vào vai trái của Ngọc Kỳ. Đoạn lão quái xè bàn tay ra trong đó có hơn mười cành cây nhỏ lão ghé sát vào tai Ngọc Kỳ nói :

- Súc sanh. Nhìn đây, bắt đầu từ cành cây thứ mười, ta sẽ dùng một trăm cành nhỏ cắm vào một trăm đại huyết trên người của ngươi để cho ngươi từ từ mà chết, xem ngươi coi cái chết có nhẹ tựa lông hồng không?

“Phập” đoạn cây thứ tư cắm vào vai phải của chàng.

Huyền Âm Tẩu lại nói :

- Ngươi nếu mở miệng xin tha, thì lão phu sẽ thả ngươi ra ngay. Còn nếu không, cành cây này sẽ cắm vào đỉnh đầu ngươi đó.

“Phập” Quả nhiên cành cây đó đã cắm vào da đầu của Ngọc Kỳ.

Cảnh tượng thật khủng khiếp khiến ai cũng rợn tóc.

Máu tươi từ trên đầu chàng tuôn ra xối xả gặp trời lạnh chẳng mấy chốc lại ngưng kết đọng lại. Lúc ấy có thể nói Ngọc Kỳ như đang đội một cái mặt nạ bằng máu đỏ tươi.

Ngọc Kỳ vẫn không nao núng chàng âm thầm vận công.

Huyền Âm Tẩu lại gần giọng gác vào lỗ tai chàng hỏi :

- Cành cây nhỏ này sẽ cắm vào lỗ tai phải của ngươi, lão phu muốn mượn lỗ tai của ngươi đi, vĩnh viễn ngươi sẽ không bao giờ mọc ra một lỗ tai mới được đâu! Ha! Ha!

Nói đoạn lão Huyền Âm Tẩu vung tay phóng cành cây nhỏ nhắm ngay vào lỗ tai phải của Ngọc Kỳ bay tới.

Bất thành linh, một bóng áo xám xẹt đến, cùng lúc ấy là một luồng chưởng lực mạnh mẽ vô cùng đẩy tới cản lại luồng kinh lực của Huyền Âm Tẩu đang mang theo cành cây nhỏ bay tới.

Kỳ lạ thay, cành cây đang bay tới cực kỳ lợi hại bỗng nhiên trở nên yếu ớt, nhẹ nhàng bay đập dềnh đoạn rơi nhẹ xuống đất.

Huyền Âm Tẩu chưa kịp định thần, thì bóng áo xám kia bỗng cất tiếng nói :

- Đủ rồi, thí chủ xin thả y ra đi, thí chủ chưa hả giận sao? Ra tay như vậy là quá tàn nhẫn đó.

Huyền Âm Tẩu tiến đến gần quan sát gương mặt của người áo xám là ai.

Gương mặt của lão nhân áo xám vuông vắn, đầy rẫy sẹo, mũi thẳng miệng rộng, nhãn quang như hai tia điện, gương mặt trông rất kỳ dị.

Thoạt nhìn có thể đoán ngay niên tuế của lão nhân ngoài bách niên mặt trông rất ghê rợn. Khiến bất cứ ai nhìn vào gương mặt ấy đều khiếp hãi.

Cái đầu trọc của lão nhân đã chỉ rõ lão là vị hòa thượng.

Lão hòa thượng đứng sau lưng Ngọc Kỳ khẽ đỡ lấy chàng quắc mắt nhìn Huyền Âm lão.

Tiêu Dao đạo nhân thất kinh, trong lòng run sợ.

Huyền Âm Tẩu tự tin vào võ công của mình, lão quái bước đến nạt lớn :

- Ngươi là ai, hà cớ gì lại nhúng tay vào việc của ta. Có phải ngươi là đồng đảng của tên súc sinh đó không?

- A di đà Phật! Thí chủ hỏi ta là ai à? Lão nạp ta chỉ cảm thấy áy náy khi thấy cảnh tượng này, tuyệt không có ý quấy rầy thí chủ đâu.

- Hừ! Ngươi nhúng tay can dự vào việc riêng của người khác, thậm chí can dự vào việc của Huyền Âm Tẩu ta quả thật ngươi lớn mặt lắm. Mau xưng tên đi, để lão phu không phải ra tay giết một tên vô danh.

- Thí chủ bất tất phải hỏi, lão nạp chu du tứ hải, danh bất truyền tri, cho dù có tên, có lẽ thí chủ cũng chưa nghe qua bao giờ đâu.

- Lão thất phu ngươi thật sự muốn tìm cái chết.

Hòa thượng vẫn thản nhiên nói :

- Thí chủ đừng quá hung hãn.

“Bách” một tiếng vang lên.

Lão hòa thượng đã bị Huyền Âm Tẩu tát một cái mạnh vào mặt.

Huyền Âm Tẩu vừa tát vừa hét :

- Lão hòa thượng thúì, ngươi giáo huấn nổi lão phu không?

Lão hòa thượng sắc diện vẫn trầm tĩnh như thường nói :

- Thí chủ đã hết giận chưa, biển khổ mênh mông, quay đầu lại là bờ...

Huyền Âm Tẩu không đợi hòa thượng nói hết, lão vận hết sức bình sinh tung ra một chưởng nhằm vào đại huyệt dưới ngực phải của lão hòa thượng đánh tới.

Chưởng lực đánh ra mạnh mẽ như cuồng phong cuộn tới. Nhưng chưởng lực mạnh như cuồng phong đó đánh trúng tới lão hòa thượng dường như đánh phải một cái tấm lưới dày, xung lực phản lại cực mạnh khiến lão quái có cảm tưởng các ngón tay mình sắp bị đứt cụt.

Lão quái chưa kịp có phản ứng gì chống đỡ, tức thì tấm lưới vô hình ấy đã quấn lấy châu thân của lão xoáy mạnh hất văng lão quái rơi xuống đất. Bàn tay của lão hòa thượng nắm chặt vai của lão quái.

Tiêu Dao đạo nhân nhìn thấy cảnh ấy, muôn phần kinh hãi, thối lui ra sau mấy bước.

Lão hòa thượng trầm giọng nói :

- Thí chủ, người thật quá đáng, nếu như là ba mươi năm trước thì chủ đã mất mạng dưới tay lão nạp rồi. Lão nạp nay vốn là người xuất gia không vướng vào chuyện của thế gian nhưng không thể thấy chết mà không cứu, như vậy e sẽ làm mất tôn chỉ từ bi của nhà Phật.

Bồng nhiên Ngọc Kỳ yếu ớt gượng gạo cất giọng nói :

- Đại sư, lời của đại sư vừa nói không đúng rồi.

Lão hòa thượng kinh ngạc quay đầu lại nói :

- Tiểu thí chủ, thí chủ nói ta đã nói sai rồi à?

Ngọc Kỳ mở mắt rồi, cố sức thều thào nói :

- Phật đã từng dạy: “Ta không xuống Địa ngục, vậy ai sẽ xuống Địa ngục nếu chúng sinh còn có một người chưa thành Phật thì ta sẽ quyết không thành Phật”. Nay đại sư tự nhún mình là kẻ tu hành xuất gia đầu Phật, xa lánh đời nhiều như thế, sao lại nhúng tay vào những chuyện thế tục nhiều như thế?

- Tiểu thí chủ, lão nạp làm việc cứu người mà thí chủ lại nói ta đã nhúng tay vào việc trần tục ư?

- Quả thật đại sư đã can dự vào việc trần tục rồi.

Lão hòa thượng nghe xong, vội buông tay đang nắm chặt vai của lão quái Huyền Âm Tẩu nói :

- Đi đi, hãy nhớ lời của lão nạp, “Buông kiết lập địa thành Phật”.

Huyền Âm Tẩu vội lùi lại năm bước, rít :

- Hòa thượng, Quách mỗ này hôm nay thua dưới tay người, nhưng rồi cũng có một ngày, người sẽ hối hận về chuyện đêm nay.

- Thí chủ nói ngày sau sẽ tìm lão nạp, có lẽ cơ hội không nhiều đâu, cho dù tìm được, thí chủ sẽ xử sự rồi sao?

- Hòa thượng thúi, ta sẽ hóa cho người, cho người tan xương thịt nát.

Hòa thượng cười lạnh nói :

- Thí chủ, người nói sai rồi, lão nạp nghĩ thí chủ nói nghĩ vậy quá ư vô lễ đó.

- Chúng ta đợi xem thiên hạ tuy rộng lớn, nhưng xem hòa thượng thúi người...

Lão hòa thượng quát mắt nổi giận nói :

- Thí chủ, lão nạp vẫn chưa thành đạo, chưa diệt được lục căn nộ hỏa, nếu thí chủ còn mở miệng vô lễ tức thì lão nạp sẽ phá hết huyệt Nhị Môn của thí chủ đó.

Lão quái lúc ấy kinh hãi vô cùng. Song vẫn chưa buông tha, lão quái xoay người tung ra ba chưởng nhắm vào lão hòa thượng đánh tới.

Ba chưởng này vốn là tuyệt kỹ của Âm Hàn Tà Độc, chưởng lực đánh ra chứng tỏ người tung chưởng võ công đã đạt vào bậc thượng thừa.

Ba chưởng nhằm ngay đầu của hòa thượng đánh tới, chưởng lực như bài sơn hải đảo, dũng mãnh vô cùng. Lúc ấy lão hòa thượng vẫn không có phản ứng chống trả gì cả. Song chưởng lực kia vừa đánh sắp đến, bỗng hòa thượng lách mình nhanh như điện quang xẹt qua.

Bóng dáng của lão hòa thượng vừa nhanh vừa nhẹ kỳ ảo vô cùng có thể nói chéo áo còn chưa kịp lay động thì toàn thân của hòa thượng đã di chuyển chệch về phía trái sau lưng của Huyền Âm Tẩu.

Thân mình vừa điểm nhẹ xuống mặt đất. Tức thì lão hòa thượng bèn phất mạnh tay áo rộng. Từ tay áo đạo tầm thường phát ra một luồng kinh lực thật sự ghê gớm vô cùng.

Luồng chưởng lực phát ra cuộn cuộn như vũ bão, cuốn Huyền Âm Tẩu té văng ra ngoài. Lão quái té xuống không nặng lắm, nên vội vàng bò dậy.

Lúc đó lão quái mới chịu phục, trong lòng khiếp hãi vô cùng run rẩy lên tiếng :

- Vô Vi bang cung nghinh các hạ, sau này ắt có dịp gặp lại nhau.

Nói dứt lão quái phi thân biến mất.

Tiêu Dao đạo nhân cũng đã phi thân bỏ chạy từ khi Huyền Âm Tẩu bị trúng chưởng té lồm cồm trên mặt đất.

- Gieo gió gặt bão, thiện ác báo đầu, thiên lý tuần hoàn.

Lão hòa thượng vừa nói vừa lắc đầu thở dài. Đoạn rút trong mình ra hai viên hườn đơn đỏ bỏ vào miệng Ngọc Kỳ, đồng thời vươn tay hất văng các cành cây cắm trên thân thể của chàng lúc này.

Sau đó lão hòa thượng lại dùng loại dược liệu khác xúc lên các vết thương của chàng.

Ngọc Kỳ đã vận hành Huyền Thông tâm pháp hộ thân, song máu nơi các vết thương vẫn rỉ ra không dứt.

Lão hòa thượng ngã xuống bên cạnh chàng nói :

- Cứ tiếp tục sử dụng tâm pháp kỳ dị của thí chủ, các vết thương kia sẽ nhanh chóng bình phục.

Lúc bấy giờ Ngọc Kỳ đã cảm thấy hai viên hườn đơn đã bắt đầu có tác dụng, khí huyết trong người chàng đã lưu thông ổn định, kinh mạch phần nào trong người đã trở lại bình thường.

Lúc này bàn tay lão hòa thượng không ngừng xoa nhẹ trên người chàng, để giải khai các yếu huyết đã bị bọn Huyền Âm Tẩu bế lúc này.

Một lúc lâu sau, Ngọc Kỳ đã cảm thấy trong người bớt đau đớn, song toàn thân vẫn còn yếu ớt, như hư hư ảo ảo, có thể nói là vừa thoát khỏi bàn tay của tử thần.

Lão hòa thượng bỗng ôn tồn nói :

- Thí chủ phải dưỡng thương trong hai, ba ngày thì mới có thể bình phục được hoàn toàn. Lão nạp này giờ có nghe được đối thoại cũng như những hành động của ba người kia. Theo lão nạp nghĩ thì dường như giữa thí chủ và ba người kia có thâm thù uẩn khúc gì đó khó lòng mà hóa giải được phải chăng? Tại sao họ lại ra tay đối xử quá tàn nhẫn với thí chủ như vậy? Mong thí chủ đừng giấu diếm, nếu có thể xin hãy kể cho lão nạp được rõ.

Ngọc Kỳ cúi đầu bái tạ ơn cứu mạng của lão hòa thượng, cười một cách đau khổ.

- Tiểu diệt quả thật không rõ vì nguyên do gì có lẽ bởi vì tiểu diệt mang họ Dương...

Đoạn chàng đem toàn bộ sự việc từ lúc ra tay cứu tiểu đồng, và bế huyết tên kỳ sĩ ở An Lạc Oa, cho đến khi bị ba người Huyền Âm Tẩu bắt, kể ra tường tận không hề giấu giếm.

Lão hòa thượng nghe xong, bỗng hỏi :

- Thí chủ vừa nói đến Long Môn Dương gia, có phải là chỉ Bạch đạo anh hùng Vương Sư Dương Thế Hùng năm xưa không?

- Đúng vậy. Tiểu diệt và Dương gia thật sự có liên hệ sâu xa với nhau. Mong đại sư tha thứ, tiểu diệt không thể nào bầm cáo được.

Lão hòa thượng khẽ gật đầu nói :

- Lão nạp cũng đã đoán như vậy. Kỳ thực luận về bồi phận, cấp bậc Vương Sư nhỏ hơn lão nạp một bồi, không cần lão nạp phải hỏi nhiều như vậy.

Ngọc Kỳ kinh ngạc nói :

- Đại sư xin đừng giận, tiểu diệt có nỗi khổ tâm khó nói.

Lão hòa thượng mỉm cười nói :

- Tiểu thí chủ xin đừng ngại, lão nạp không hề trách cứ thí chủ đâu. Lão nạp thấy tai mắt của Vô Vi bang giăng giăng ở khắp nơi, rất nguy hại cho tính mạng của thí chủ. Xin hỏi, liệu thí chủ ăn có dự tính gì hay chưa?

Ngọc Kỳ cười một cách khổ não nói :

- Tới đâu hay tới đó, quả thật tiểu diệt không có dự tính gì cả!

Lão hòa thượng bỗng chuyển sang chuyện khác nói :

- Sức chịu đựng hơn người của thí chủ quả khiến cho lão nạp khâm phục bồi phận. Nhưng không biết môn tâm pháp mà thí chủ vừa luyện đó là của ai truyền dạy? Xin hỏi lệnh sư là ai?

- Tiểu diệt luyện võ tại gia trang của nghĩa tổ thúc chưa hề bái sư ai cả. Tâm pháp là do Tổ bà truyền dạy. Do mới vừa luyện không lâu, nên mới bị một chỉ của lão Huyền Âm Tẩu đánh trọng thương.

- Tâm pháp của thí chủ mặc dù không phải là chính tông võ lâm nhưng cũng rất lợi hại. Tuy nhiên cũng còn một vài yếu điểm. Thí chủ và lão nạp có duyên với nhau, lão nạp không thể bàng quan thấy hại mà không chỉ điểm. Nay lão nạp xin tặng cho thí chủ hai loại võ công tuyệt học của lão nạp.

Bình sinh Ngọc Kỳ đã hơn hai mươi năm khổ luyện võ công, tuy cố gắng rất nhiều nhưng thành tựu không thể kể vào hàng cao thủ võ công thượng thừa được. Dĩ nhiên khi chàng nghe thấy những lời này của lão hòa thượng trong lòng vui mừng khôn xiết.

Ngọc Kỳ vội bò dậy, cúi người bái lạy hòa thượng một cái nói :

- Đại sư xin nhận một lạy của tiểu diệt xin nhận tiểu diệt làm đệ tử.

- Lão nạp chu du tứ hải, giang hồ phiêu bạt, không vướng chuyện hồng trần không chấp nê hình thức hư danh, không cần đâu.

- Có phải đại sư cự tuyệt vẫn bồi không?

- Lão nạp không muốn vướng vào thế tục, chỉ là muốn tặng thí chủ hai môn võ công phòng thân mà thôi.

Đoạn lão hòa thượng ngồi xuống, nói chậm rãi :

- Trước tiên lão nạp sẽ truyền dạy cho thí chủ võ công phòng thân. Những môn khí công thông thường khác muốn luyện đến được độ ngoại cảnh bất nhập, phải cần hơn mười hai năm rèn luyện. Nay lão nạp thấy thí chủ có căn bản vững vàng lắm nên xin truyền cho thí chủ một môn tuyệt học gọi là Di Huyết Biến Kinh. Môn khí công tuyệt học này sau khi luyện thành kinh mạch toàn thân biến đổi kỳ ảo, một khi ngoại lực bên ngoài tác động vào, thì tĩnh mạch trong người của thí chủ sẽ tự động bế kín, bảo vệ được chân khí trong người.

Nói đoạn lão hòa thượng dùng thuật truyền âm nhập mật đọc ba lần khẩu quyết của môn tuyệt học cho Ngọc Kỳ. Đoạn dùng mười ngón tay vừa ấn vừa xoa đều. khắp người chàng hơn nửa khắc giờ.

Sau một lát lão hòa thượng nói :

- Căn bản võ công của thí chủ cao hơn lão nạp tưởng tượng, quả là trời sinh kỳ tài, về sau thí chủ nếu ra sức khổ luyện không bao lâu sẽ đạt được cảnh giới của võ học.

- Đa tạ đại sư đã truyền dạy.

Lão hòa thượng mỉm cười nói tiếp :

- Về sau thí chủ nên cố gắng nhớ lâu các kinh mạch trên mình bằng không vạn nhất khi bị thọ thương, lại tìm không ra kinh mạch muốn tìm thì rất nguy hiểm cho tính mạng.

Lão hòa thượng mỉm cười, vươn tay bẻ lấy hai cành cây đưa cho Ngọc Kỳ đoạn rồi nói :

- Lão nạp giờ sẽ truyền cho thí chủ ba chiêu kiếm pháp gọi là Đoạn Thiên Tạo Hóa. Nhưng xin nhớ kỹ lời căn dặn của lão nạp, không được lạm dụng giết kẻ vô tội, như vậy mới có thể tránh cho lão nạp thêm có tội, mất đi tôn chỉ từ bi của nhà Phật.

Ngọc Kỳ vội quỳ xuống, giọng vang vang đoạn thệ.

- Văn bối xin ghi tạc lời dạy của đại sư.

Lão hòa thượng đỡ Ngọc Kỳ dậy, nói :

- Ba chiêu kiếm pháp này lão nạp vẫn không rõ tên gọi thực sự là gì. Ba mươi năm trước lão nạp tình cờ đi qua Hàng Châu trong một khe đá trên núi phát hiện có một thạch xá, bên trong có một bản đồ hình họa bằng da dê, bên trên miếng họa đồ có ghi ba môn kỳ học này. Chỗ cuối cũng trên miếng da dê họa đồ đó có đề tên Sư Tử Tôn Giả.

Ngọc Kỳ vội nói :

- Đó là Thiên môn nhị thập bát tổ.

- Đúng vậy, đó là Nhị thập bát tổ, Bồ Đề Đạt Ma của Cao Sơn Thiếu Lâm.

- Như vậy thạch xá đó theo văn bối đoán có lẽ là của Sư Tử sư tổ...

- Lão nạp cũng nghi ngờ như vậy, các chiêu kiếm có thể nói là thiên hạ vô song. Sau khi lão nạp lĩnh ngộ được ba chiêu tuyệt học kiếm pháp thì đi lang bạt khắp giang hồ. Hai mươi năm trước có dịp gặp sư tổ phái trưởng bách là Long Kim Huyền Cán, biết lão nạp đến từ Trung Nguyên nên cứ nằng nặc đòi thí võ công, lão nạp lúc đó bị ép buộc không thể từ chối được chỉ trong hai chiêu y đã thua cuộc, xấu hổ biến thành giận dữ, thề sẽ báo thù. Nhưng không có một ai thắng được lão nạp từ lúc đó. Hôm nay lão nạp xin truyền dạy cho thí chủ. Ngày sau nếu đối phương không phải là hung ma ác đồ, tàn bạo hay những kẻ kiếm thuật thông huyền, xin đừng sử dụng ba chiêu kiếm pháp này. Thí chủ có thể hứa với lão nạp sẽ đáp ứng thực hiện điều đó không?

Ngọc Kỳ nói liền :

- Văn bối tuyệt không dám phụ lòng căn dặn của đại sư.

- Thí chủ được rồi. Xin lưu ý, chiêu kiếm pháp đây uy lực này vừa dễ dàng song cũng cực kỳ khó khăn, trước xin chú ý tâm pháp tay, mắt của lão nạp.

Nói đoạn lão hòa thượng đưa chân trái lên, nghiêng người phóng lên, cổ tay lắc nhẹ, cành cây trong tay đã rít lên những tiếng vun vút, xoay tít, tạo nên luồng kinh lực mạnh mẽ vô cùng. Cành cây biến chiêu ảo diệu khôn lường, ảnh của cành cây tạo ra một vầng trông giống như một đám mây ngũ sắc bay lượn linh hoạt vô cùng.

Cử động của hòa thượng rất chậm rãi, nhưng cành cây biến ảo không ngừng, chứng tỏ võ công của lão hòa thượng thâm hậu đến bậc nào.

Hòa thượng nói :

- Đây là chiêu thứ nhất, lão nạp cố tình cử động chậm cho thí chủ được thưởng lãm. Nhưng khi đối mặt giao đấu với đối phương cần tức tốc ra chiêu. Đêm nay chỉ xin ghi nhớ khẩu quyết. Thí chủ thương thế còn khá trầm trọng, nên tịnh dưỡng ba ngày. Trong ba ngày dưỡng thương thí chủ có thể lĩnh ngộ được tâm pháp. Canh ba tối mai, lão nạp sẽ ở đây chờ thí chủ.

Đoạn lão hòa thượng lấy ra một hườn thuốc đưa cho Ngọc Kỳ nói :

- Thí chủ nên về đi, lo mà tịnh dưỡng. Nhớ kỹ nên siêng năng khổ luyện. Trên thế gian này không có môn kỳ học tuyệt kỹ võ công nào có thể trong nháy mắt mà thành tựu được cả. Phải nên nhớ kỹ hai chữ bền lòng. Hẹn gặp lại canh ba mai.

- Đại sư có thể xin cho văn bồi biết được danh tánh của đại sư? Và có thể cho văn bồi được phép dâng hương thờ phụng người.

Lão hòa thượng cười khẽ, nói :

- Từ khi lão nạp quy đầu Phật thì pháp danh cũng mai một, ít ai nghe đến. Nhưng biệt hiệu của lão nạp lúc trước có lẽ thí chủ chưa nghe qua bao giờ đâu. Thôi được, lão nạp mấy mươi năm họ Lạc tên Thiên.

Ngọc Kỳ thất kinh nói ngay :

- Đại sư chính là vô lâm danh chấn giang hồ, một cây ngọc phiến đã từng xưng hùng trong vũ nội, đại danh xưng là Lạc Thiên Cuồng Sinh, Lạc lão tiên bối đúng không?

- Đúng, chính là lão nạp. Nhưng lão nạp đã thề thoát khỏi trần tục không vướng chuyện của trần đời nhiều nường. Ngọc phiến đã chôn kín từ lâu rồi. Tối nay chỉ có thể truyền cho thí chủ ba chiêu kiếm. Xin nhớ canh ba ngày kia.

Chữ “kia” vừa thốt ra, chỉ thấy tay áo của lão hòa thượng phất mạnh một cái. Tức thì bóng người áo xám đã vút bay lên biến mất trong đêm như một làn khói nhẹ.

Ngọc Kỳ nuối tiếc vọng theo bóng người đoạn thâm nói:

“Mấy ngày nay ta may mắn đã kết giao được hai vị cao thủ tuyệt đỉnh vô lâm, võ công của họ quả thật đã luyện đến cảnh giới lưu hỏa thuần thanh”.

Hai người mà Ngọc Kỳ nói đến không ai khác hơn là Đoạt Hồn Cuồng Sinh Lạc Thiên, và Độc Vô Thường Ban Diễn Hòa.

Ngọc Kỳ lê bước trên đường, toàn thân chàng còn đau đớn. Các vết thương đang rỉ máu. Chàng cố sức hướng về Hà Nam phủ, dần bước mặc cho gió tuyết dữ dội gầm thét quanh mình.

Người của Ngọc Kỳ toàn thân máu loang nhiều nơi đỏ tươi, chàng một mình một bóng cô độc đi trong đêm tuyết.

Cuồng phong thổi càng lúc càng mạnh, cuốn hoa tuyết bay mịt mù trên đường vắng.

Ngọc Kỳ đã không hề biết, Hận Phá Thiên Y Bằng, đêm đó cũng đã có mặt tại Kim Dung thành.

Đi một đoạn thì phía Đông của quan lộ xuất hiện khoảng mười hai tên đại hán nhắm hướng Hà Nam phủ đi, phía sau lại xuất hiện mười một tên đại hán cách nhóm trước khoảng nửa dặm. Nhìn cách ăn vận, không còn nghi ngờ gì nữa, tất cả bọn chúng đều là người của Vô Vi bang.

Ngọc Kỳ trong lòng thầm kêu lên:

“Nguy rồi! Lần này không tránh mặt kịp nữa rồi”.

Song kỳ thực chàng không hề có ý định tránh mặt trốn đi, chàng đường đường là một đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất, lại phải trốn chui nhủi mấy tên giặc cỏ Vô Vi bang sao? Đó là một chuyện không thể xảy ra.

Mười mấy tên đại hán quả thật là người của Vô Vi bang, chúng đi trên đường dáng điệu vội vã vô cùng.

Ngọc Kỳ lúc này đầu không đội nón, đầy mặt đều đầy tuyết. Trên đường vắng mà xuất hiện một người như vậy thực ra cũng không đáng chú ý lắm. Một tên đại hán trong bọn chúng có đôi mắt cổ quái rất tinh anh, y phát hiện trên đường có một người cô độc đi trong trời tuyết, dáng điệu không vững lắm lại không đội mũ đeo nón trong trời tuyết khốc hàn như thế này, trong lòng đã bắt đầu nghi ngờ.

Hai bên vẫn tiếp tục đi, khoảng cách ở giữa càng lúc càng gần lại. Bỗng tên đại hán trong bọn vung tay đánh một chưởng vào người Ngọc Kỳ. Ngọc Kỳ tự nãy giờ có ý phòng bị, tiếng chưởng phong phát ra làm sao có thể qua mắt chàng được.

Chàng lách mình sang tả tránh đi, đồng thời lùi ra sau.

Tên đại hán vội vã biến chiêu, nhắm vào nhĩ môn của Ngọc Kỳ đánh tới.

Nhưng đã muộn rồi, Ngọc Kỳ đã vươn tay khóa chặt cánh tay của y khẽ vận một cái. Tên đại hán khẽ rú lên, cánh tay buông thõng tê buốt.

Vốn ra Ngọc Kỳ hạ thủ đã nương nhẹ rồi nếu không có lẽ cánh tay của tên đại hán đã đứt lìa.

Tên đại hán thất kinh phát tay ra hiệu cho bọn người kia lên tấn công Ngọc Kỳ. Bọn đại hán hét lớn, rút binh khí ra sáng chói, có tên hét :

- Chúng ta phân tán ra, lấy mạng hắn đi.

Lại có một tên khác thét :

- Tên này chính là tên súc sinh Dương Ngọc Kỳ ở lữ điếm đó. Mau bắt hắn.

Ngọc Kỳ lúc này khai triển Hoán Hình bộ pháp, hai tay tung chiêu tả xung hữu đột.

Tiếng hét của tên đại hán lúc này khá lớn, có thể khiến cho người cách đó khoảng nửa dặm nghe được.

Ba tiếng “Dương Ngọc Kỳ” hét ra rất lớn đã đến tai mấy người Thanh Hoa đang đuổi theo phía sau.

- Dương đại ca đang ở phía trước, chúng ta mau đi!

Thanh Hoa thét lớn thúc giục mấy người Khương Chí Trung dần bước. Mấy người nhóm Thiếu công tử vừa rời khỏi mặt đàn Thanh Tự đàn của Vô Vi bang nhắm hướng phủ Hà Nam đi tới.

Mấy người bên Thanh Hoa cô nương ra khỏi thành Kim Dung định đi đến Hàm Sơn song giữa đường thì gặp được mấy người Triệu Nguyên Chân, anh em Thí Uy và Triệu Tường đại thắng quay về.

Lúc này bọn họ bao gồm chín người.

Thanh Hoa lúc ấy vừa nghe tiếng thét của tên đại hán đã lộ vẻ vui mừng.

Song nàng bỗng nhiên thất sắc. Vốn là khi lướt tới gần cục trường nàng mới thấy Ngọc Kỳ trong vòng vây bọn Vô Vi bang.

Thường ngày có lẽ Thanh Hoa không có gì đáng lo sợ cả, vì với võ công thâm hậu của Ngọc Kỳ mấy tên giặc cỏ Vô Vi bang thật không đáng sợ chút nào.

Song hôm nay Thanh Hoa nhìn thấy Ngọc Kỳ thân người có vẻ không vững, trên người lại dường như có mang thương tích trầm trọng thì phải. Chàng chống đỡ muôn vàn khó khăn với hơn hai mươi mấy tên đại hán liên tục tấn công dồn dập.

Quả thật là “Mãnh hổ nan địch quần hồ”.

Thanh Hoa lúc ấy chẳng kịp suy nghĩ thêm nàng vùng kiếm nhún mình nhảy vào đấu trường.

Thanh kiếm trong tay nàng rít lên những tiếng đinh tai nghe như tiếng xé vải. Kiếm ảnh loang loáng xảo diệu vô cùng. Bọn Vô Vi bang máu đổ đầu rơi, kiếm pháp của Thanh Hoa thật lợi hại khôn lường.

Lúc ấy Ngọc Kỳ vì cố sức giải phá vòng vây của bọn Vô Vi bang, đã tổn hao rất nhiều chân khí.

Chiêu kiếm thế đao của đối phương tuy không ác hiểm lắm, song vì chúng số lượng quá đông, chàng phải luôn tay đón đỡ biến chiêu phản kích. Hơn nữa thương thế trên người không ngừng gây đau đớn cho chàng.

Bỗng Ngọc Kỳ trượt chân trên một mảng băng, mất đà ngã nhào xuống đất.

Tức thì hai tên Vô Vi bang lao tới định nhân cơ hội chàng thất thế, từ trên cao vung đao ra chiêu lấy mạng chàng.

Ngọc Kỳ lúc ấy hoảng hốt, chàng vội vận chân lực định lặn qua tránh đao của đối phương bỏ tới. Song Ngọc Kỳ bỗng cảm thấy dường như đầu óc mê muội, hoa mắt, toàn thân như không còn sức lực. Sau đó chàng lơ mơ nhận ra dường như có ai đó kéo mạnh chàng vào lòng.

Thì ra lúc ấy Thanh Hoa hét lớn kịp lúc lao tới.

Thân pháp nàng nhanh như tia điện, chớp một cái đã đến bên hai tên đại hán. Nàng vung kiếm đỡ lấy hai lưỡi đao của chúng đang bổ xuống Ngọc Kỳ, hất mạnh ra, đoạn nhanh như cắt vươn tay kéo mạnh Ngọc Kỳ vào lòng mình.

Tiếp đó nàng quay người quét kiếm một vòng cực nhanh. Kiếm ảnh tạo ra như một vòng hào quang tròn xoay quay tít. Mấy tên Vô Vi bang gần đó đều ngã gục, máu tươi phun ra có vòi từ thắt lưng chúng.

Những tên khác đều thất kinh bỏ chạy.

Thanh Hoa không định đuổi theo vì trong lòng nàng, Ngọc Kỳ đã bất tỉnh.

Lúc ấy Khương Chí Trung bên ngoài kêu lớn :

- Tiểu thư, để tại hạ trông nom Dương công tử.

Nói đoạn vươn hai tay ra đón lấy Ngọc Kỳ.

Thanh Hoa gương mặt đỏ bừng vì xấu hổ đẩy người Ngọc Kỳ cho Chí Trung, bỗng thất kinh là lên :

- Trời! Máu, Kỳ ca đã bị trọng thương rồi.

Làm sao không thất kinh chứ, vì lúc ấy Thanh Hoa nhận thấy cả gương mặt và toàn thân chàng đầy máu, máu loang vào tay nàng khi ôm lấy bên sườn của Ngọc Kỳ.

Khương Chí Trung ôm lấy Ngọc Kỳ lúc ấy đã bất tỉnh, hôn mê, y vội vàng xem xét thương thế của Ngọc Kỳ, đoạn trầm giọng nói :

- Dương công tử không những kiệt lực mà trên thân còn bị trọng thương nữa. Chúng ta tốt hơn hết nên mau mau trở về trị liệu cho người.

Tây Vi lúc này mặt mày biến sắc xanh nhợt vì lo sợ, nàng hoảng hốt hỏi lạc cả giọng :

- Khương thúc thúc, Kỳ ca... chàng... Không nguy cấp lắm chứ?

Chí Trung đáp :

- Trước mắt khó nói là...

Không đợi Chí Trung nói hết lời, Thanh Hoa đã lấy ra một hũ đơn màu đỏ mùi thơm ngào ngạt bỏ vào miệng Ngọc Kỳ, khẽ nâng đầu chàng lên, cho thuốc trôi xuống, đoạn nói :

- Đi mau.

Hai anh em Thí Uy đi đoạn hậu. Hai người họ thu vác các tử thi của bọn Vô Vi bang lại thành một đồng lớn, đoạn rải một thứ nước gì đó không rõ lên đồng tử thi.

Chỉ trong nháy mắt, cả đồng tử thi ấy đã trở thành một bãi nước vàng ghê rợn.

Đoạn hai người Thí Uy vội vã ra đi.

Buổi trưa hôm ấy, trong một cao lâu sang trọng trên con đường lớn, cả một lầu gác bao gồm nhiều gian phòng khang trang đã được một vị đại gia hào phóng nào đó không rõ bao hết.

Lát sau một đám người già trẻ kéo vào trú ngụ.

Bọn người đó chính là mấy người Thanh Hoa.

Song không thấy hai anh em Thí Uy và Thí Toàn trong đó.

Ở tiền viện trong lữ điếm này cũng có một phòng đã được Thần Kiếm thư sinh Dương Cao mượn để trú ngụ.

Hôm ấy y ngẫu nhiên đến nội viện chào hỏi mấy người Khương Chí Trung và thăm hỏi thương thế của Ngọc Kỳ.

Thần Kiếm thư sinh là một vị khách không được hoan nghênh cho lắm, đến cả chàng thiếu niên trẻ tuổi Triệu Nguyên Chân cũng không thích y. Còn Chí Trung vì nể mặt Ngọc Kỳ là bằng hữu của Thần Kiếm, nên cũng đành tỏ ra khách sáo lễ độ với y.

Nhưng hai anh em Đàm Triệu Tường và Đàm Tây Vi thì khác, vì chịu ảnh hưởng của Thanh Hoa, nên ngoài mặt họ cũng tỏ ra lịch sự với Thần Kiếm thư sinh, song kỳ thực trong lòng không thích y chút nào.

Thực ra Thần Kiếm thư sinh không những dáng điệu hào hoa phong nhã mà y ăn nói cũng khéo léo lắm, có lẽ y không đáng bị đối đãi như vậy.

Mọi người đối với y không nhiệt tình cho lắm, song y cũng mặc, cứ mỗi ngày hai lần đều đặn, y đều sang phòng của Ngọc Kỳ hỏi chuyện tâm tình.

Ngọc Kỳ khi tỉnh dậy thấy mình đang ở trong một căn phòng trang nhã trên lầu của một lữ điếm. Chàng thanh thần dưỡng thương. Túc trực sẵn sóc cho chàng là hai vị cô nương xinh đẹp Phi Hồng và Dật Điện. Còn Thanh Hoa và Tây Vi cũng thường đến thăm hỏi bệnh tình của chàng, điều này khiến chàng áy náy lắm.

Sau ngày thứ hai, Ngọc Kỳ vừa luyện công xong, chàng đang ngồi trên ghế tay cầm cây bút nhỏ chuẩn bị nhớ lại và viết ra khẩu quyết ba chiêu kiếm pháp thần kỳ mà lão hòa thượng Lạc Thiên đã truyền lại cho chàng.

Hai ngày qua Ngọc Kỳ đã hoàn toàn bình phục, tinh thần sung mãn như trước. Lúc nhàn nhã chàng đều trầm tư, chuyên chú suy nghĩ về môn tuyệt học mà chàng vừa hấp thu được hai ngày trước.

Lúc ấy bỗng cửa ngoài khẽ rít lên, tiếp đó là tiếng gõ cửa nhẹ. Ngọc Kỳ vội vàng bước ra mở cửa, chàng khẽ kinh ngạc.

Bên ngoài cửa, trước mặt chàng là hai vị mỹ nhân dung nghi tuyệt trần đang khẽ mỉm cười.

Hai vị cô nương đó là Thanh Hoa và Tây Vi.

Tây Vi thân người mảnh mai thấp hơn Thanh Hoa một chút, khuôn mặt tuyệt mỹ diễm lệ của nàng có pha chút nhí nhảnh, yếu mềm.

Khác với Tây Vi, Thanh Hoa mắt thanh tú, mắt sáng lên một chút thần sắc oai nghiêm, có thể nói nếu Tây Vi yếu diệu diễm lệ, thì Thanh Hoa lại có vẻ đẹp cương nghị song không kém phần đậm thắm.

Hai nàng đều vận xiêm y tha thướt, tóc búi cao, trang điểm rất tinh tế, mái tóc óng mượt ôm lấy khuôn mặt tròn trịa mịn màng, ứng hồng nơi má, mày tằm mắt phụng, dáng điệu thanh tao, yêu kiều. Thoạt nhìn tưởng chừng như tiên nữ từ trong tranh vẽ vừa bước ra.

Ngọc Kỳ lúc ấy đã trấn tĩnh, chàng vội vòng tay thi lễ cất lời chào :

- Xin ra mắt nhị vị cô nương, nếu như hai vị cô nương xiêm y tha thướt dáng điệu yêu kiều như vậy, có lẽ không ai tin được rằng hai vị cũng là những trang anh hùng tay kiếm lỗi lạc.

Tây Vi cười khẽ nói :

- Dương đại ca, muội và Hoa tỷ đây không dữ dằn như nam nhân chứ?

Ngọc Kỳ cười đáp :

- Đâu dám, đâu dám. Tại hạ chỉ là thán phục trước sắc đẹp của nhị vị mà thôi.

Tây Vi lúc ấy nắm lấy tay Thanh Hoa cười nói :

- Dương đại ca, nếu như không có ý mời muội và Hoa tỷ vào thư phòng thì... xin chàng nghỉ ngơi đi, hai người muội xin kiếu từ.

Ngọc Kỳ cười nói :

- Đàm cô nương quá lời rồi. Mời vào.

Vào trong thư phòng bốn bề sáng rạn, bày biện rất khang trang. Lúc ấy Thanh Hoa bèn cất tiếng thánh thót hỏi :

- Dương đại ca, mấy ngày nay huynh thấy ra sao? Hai ngày trước thấy thương thể của huynh, bọn muội và mấy người kia thật sự lo lắng vô cùng.

- Xin đa tạ nhị vị cô nương đã quan tâm đến...

- Bọn muội đã gọi huynh là đại ca rồi, xin bỏ hai tiếng cô nương kia đi.

Ngọc Kỳ mặt hơi đỏ lên vì e thẹn, chàng nói :

- Nhị vị cô nương nếu không cho phép, tại hạ đâu dám mạo muội, tại hạ niên kỷ vừa...

Tây Vi vui vẻ nói :

- Xin đại ca bất tất phải đa lễ, muội đã gọi huynh là đại ca rồi.

Thanh Hoa cũng nói thêm :

- Dương đại ca, xin huynh đừng xưng hô với muội là tiểu thư hay cô nương nữa, Nguyên Chân tuổi nhỏ nhất, so với muội nhỏ...

Ngọc Kỳ lúc này mới mạnh dạn cười nói :

- Nếu như không chê ngu huynh xin gọi hai vị là Hoa muội, Vi muội.

Thanh Hoa vui vẻ nói :

- Vậy mới được chứ.

Tây Vi cũng nói :

- Chẳng bù cho tên Thần Kiếm thư sinh, chưa ai cho phép, y cũng một điều Hoa muội, hai điều Vi muội...

Ngọc Kỳ nói :

- Vi muội, hình như hai muội đối với y có chút bất mãn.

- Không! Chỉ là cảnh giác thôi, y đáng ghét lắm.

Tây Vi nói thêm :

- Theo muội thấy y lúc nào cũng hau háu đôi mắt như hổ đói trên đôi mắt. Chứ ít cũng có chút gì âm hiểm lắm. Đại ca, huynh phải cẩn thận đối với y mới được.

- Thực ra ngu huynh không mấy tin cậy y lắm. Song huynh nghĩ y không phải người xấu.

Thanh Hoa nói :

- “Tri nhân tri diện bất tri tâm”, đại ca nên đề phòng vẫn hơn.

- Đa tạ Hoa muội, huynh sẽ lưu ý Thần Kiếm thư sinh.

Tây Vi hỏi :

- Đại ca, nội thương của huynh thật sự bình phục chưa.

- Thật sự đã tốt rồi.

Thanh Hoa nghiêm sắc mặt lại nói :

- Đại ca, tiểu muội thật khâm phục võ công của huynh lúc huynh giao đấu với Độc Vô Thường, thân pháp của huynh thật lợi hại, còn ở trong thành Kim Dung, thân pháp lại có thể nói là tuyệt luân khó lường, có thể nói cho tiểu muội rõ...

Ngọc Kỳ cười nói cắt lời nàng :

- Kỳ thực huynh mới học qua biến hóa chưa được thuần thục lắm. Đó gọi là Hoán Hình bộ, do nội tổ truyền dạy.

- Đại ca, Vi muội có lời muốn hỏi... Có thật đại ca và Long Môn Dương gia không có quan hệ sâu xa gì à?

Ngọc Kỳ ngạc nhiên không biết tại sao Tây Vi lại hỏi như vậy, chàng đáp :

- Là thật, bấy lâu nay từ khi huynh đến Trung Nguyên, ai ai cũng đều hỏi như vậy. Huyền Âm Tẩu từng hạ thủ tra khảo huynh cũng vì lẽ đó, thật quái lạ vô cùng.

Tây Vi trầm giọng nói :

- Ất bên trong phải có duyên cớ gì đây. Nghe nói hai mươi năm trước sau khi xảy ra thảm kịch ở Hồi Long cốc, để bảo tồn thực lực của bạch đạo anh hùng trên võ lâm, Vương Sư oanh liệt đã tuân tiết, sau đó một nhà Long Môn Dương gia từ già đến trẻ đều mất tích, sau sự kiện Hồi Long cốc, các bằng hữu bạch đạo anh hùng được tin truyền của Thiên Nhai Phá Ất Tổng lão tiền bối nói rằng, hai mươi năm sau sẽ cùng nhau tái xuất giang hồ ngay khi mà hậu nhân của Vương Sư anh hùng xuất hiện. Đến nay kỳ hạn hai mươi năm đã đến, Thiên Nhai Phá Ất Tổng lão tiền bối đã bí mật xuất hiện, ra mặt triệu tập các cao thủ bạch đạo hiệp nghĩa. Tri kỷ của Sư Vương là Lạc Hồn Kỳ Chiêm Minh lão tiền bối cũng đã lên tiếng tiếp ứng, nhưng ngặt một nỗi đến nay vẫn chưa thấy hậu nhân của Vương Sư xuất hiện. Các anh hùng trong giang hồ vẫn đang chờ đợi đồng thời cũng có rất nhiều hào kiệt đang lùng sục tìm kiếm sào huyệt của Ất Thanh yêu đạo. Sự việc này đã gây ra biết bao sóng gió trong giang hồ, tạo ra bao tin đồn trong cả hai giới chính tà. Đại ca, theo tin đồn trên giang hồ thì tướng mạo huynh rất giống Vương Sư lão anh hùng, chỉ có khác là màu da cổ đồng của huynh mà thôi. Xin đại ca đừng chấp nhất sự nghi ngờ của tiểu muội.

Ngọc Kỳ đứng dậy hỏi :

- Vi muội, ngu huynh có chuyện muốn hỏi.

Tây Vi cũng đứng dậy nói :

- Đại ca có chuyện gì xin cứ nói?

- Xin hỏi trước tình hình hỗn loạn đầy rẫy tai ương sóng gió trên giang hồ như vậy, Vi muội đứng về bên nào?

Tây Vi không chút do dự nói :

- Tiểu muội vẫn một lòng khâm phục Vương Sư Dương lão anh hùng. Muội mãi mãi là cháu của Vô Lâm Cuồng Sinh Đàm công, bằng hữu tri giao Vương Sư.

Ngọc Kỳ toàn thân rung động, lao đến hai bước đoạn run giọng hỏi :

- Muội... muội có phải là Đàm gia thế muội?

Tây Vi cũng run run đáp :

- Huynh... huynh quả thật là Dương gia ca ca sao?

- Đúng vậy.

Lúc ấy Tây Vi nhào vào lòng Ngọc Kỳ bật khóc nức nở, nói :

- Trời cao quả có lòng thương người, khiến cho tiểu muội tìm gặp được Dương huynh rồi.

Ngọc Kỳ cũng rơm rớm nước mắt nói :

- Vi muội, thân phận của huynh hiện giờ xin đừng tiết lộ ra ngoài, vì huynh hiện sẽ tìm Vô Tình Kiếm Ất Thanh trước, quyết đấu với y một phen. Song trước mắt huynh vẫn không biết được tổ mẫu (nội mẫu) và song thân hiện đang ẩn thân nơi đâu, nên cũng đang trên đường tìm kiếm họ.

Tây Vi bỗng hỏi :

- Kỳ ca, Song Tuyệt Kỳ Nhu lão tiền bối hiện giờ ở đâu?

- Nghĩa tổ thúc đã khởi hành đi đến Độc Long đảo theo y hẹn, có thể về lại Trung Nguyên chưa đến nay huynh vẫn chưa rõ.

Đột nhiên Thanh Hoa hỏi :

- Đại ca, huynh có oán hận gì Độc Long đảo không?

Ngọc Kỳ kinh ngạc nói :

- Không hề, ta với Độc Long đảo không có oán hận gì cả.

- Nhưng Độc Long đảo đã từng cầm giữ Song Tuyệt Kỳ Nhu Cốc lão tiên bối suốt hai mươi năm.

- Đó là quy luật của đảo vốn không can dự vào chuyện giang hồ. Hơn nữa cốc nghĩa thúc đã an cư ở hải đảo. Đối với Độc Long đảo huynh không hề có oán hận gì. Hơn nữa còn phải cảm tạ thâm tình của Đảo chủ đã đối đãi tử tế với các nghĩa tổ thúc.

Thanh Hoa nghe đến đây mỉm cười vui vẻ nói :

- Đa tạ đại ca...

Ngọc Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Muội là...

- Tiểu muội là cháu gái của Đảo chủ Độc Long đảo.

-Ồ! Huynh đã đoán trúng mà.

- Chẳng phải lúc trong địa động, tiểu muội đã gọi huynh là thế huynh đó sao?

- À! Lúc đó có phải muội đã biết được thân phận của ta rồi à?

- Không, tiểu muội chỉ biết huynh là nghĩa đệ của Cốc lão tiên bối. Hơn nữa khi muội đến Trung Nguyên, gia gia có dặn phải đến Long Môn Dương gia xem sự thể tình hình nơi đó ra sao?

- Chẳng lẽ lệnh tổ của muội có ân oán gì với Dương gia ư?

- Đại ca, an tâm đi. Theo muội biết, thì gia tổ và Dương gia chỉ có ân mà không có oán. Nếu không đã không đối đãi tốt với cốc lão tiên bối như vậy. Tỷ tỷ của muội kể lúc nhỏ còn gọi Cốc lão tiên bối là bá bá nữa.

Ba người họ sau khi biết rõ thân phận của nhau càng trở nên thân thiết hơn. Sau đó Triệu Nguyên Chân và Đàm Triệu Tường cũng đến góp chuyện.

Trong năm người Ngọc Kỳ lớn tuổi nhất nên làm đại ca, kế đó là Triệu Tường, Thanh Hoa, Tây Vi và Nguyên Chân.

Nguyên Chân trong lòng vui vẻ lắm, hớn hở nói :

- Theo ngụ ý của đệ, chúng ta hãy kết làm huynh đệ gọi là Phong Vân ngũ kiếm được không?

Cả bọn đều cho là hay gật đầu tán thành.

Ngọc Kỳ lúc này cũng vui vẻ lắm, chàng nói :

- Đã gọi là Phong Vân ngũ kiếm vậy bây giờ xem võ công của Ngũ kiếm ra sao?

Đoạn chàng bẻ mấy cành cây khô, đưa cho mỗi người cầm một đoạn cây rồi nói :

- Ngu huynh mời ba vị cứ lần lượt lên tấn công huynh, để xem có thể phá được chiêu kiếm kỳ dị mà huynh mới luyện được không? Xin nói rõ vì đây là chiêu kiếm mới luyện thôi nếu có gì xin các đệ và hiền muội chỉ giáo thêm.

Người đầu tiên thử chiêu là Thanh Hoa.

Nàng không tin tưởng ba chiêu kỳ dị mà Ngọc Kỳ nói, khi nhìn thấy tư thế ra chiêu của Ngọc Kỳ. Nàng lùi xa hơn một trượng đoạn phóng mình đến ra chiêu tấn công Ngọc Kỳ tức thì.

Ngọc Kỳ cũng múa tít cành cây thi triển ba chiêu kiếm pháp kỳ dị đó.

Chiêu thức của Ngọc Kỳ nhanh vô cùng, tuy cành cây song bóng ảnh loang loáng lúc ban tả khi bên hữu lóa cả mắt.

Thanh Hoa kinh ngạc vô cùng, nàng tưởng chừng như không phải chỉ có một cành cây mà là vô số cành cây nhỏ tạo ra một luồng sóng lớn cuộn cuộn bao phủ tứ phía.

Nàng vội lùi ra sau, mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Lúc ấy Ngọc Kỳ thu chiêu lại nói :

- Chiêu đó gọi là Vạn Trượng Ba Đào nhưng huynh luyện chưa được tinh xảo lắm.

Thanh Hoa nói liền :

-Ồ! Không! Chiêu thức biến hóa xảo diệu vô cùng.

Tay Vi lúc này đứng ở ngoài có vẻ không muốn lên thử kiếm, vì so ra võ công của nàng còn thua xa Thanh Hoa, nên quay sang Nguyên Chân nói khẽ :

- Nguyên Chân, đệ lên đi.

Nguyên Chân sốt sắng lắm, không chút do dự nói lớn :

- Xem đệ xuất thủ đây.

Đoạn chàng thiếu niên cung tít cành cây trong tay tấn công nửa người trên của Ngọc Kỳ.

Khí thế chiêu thức của Nguyên Chân tung ra xung mãnh vô cùng tiếng rít của cành cây nghe vu vu, sức gió vun vút.

Còn Ngọc Kỳ ra chiêu có vẻ bình thường đơn giản lắm, chỉ có điều cử động của chàng rất nhanh.

“Tách” một tiếng, thì ra vai trái của Nguyên Chân đã bị cành cây của Ngọc Kỳ điểm trúng. Nguyên Chân kinh ngạc vô cùng nói :

- Ủa quái lạ, bộ đại ca biết ảo thuật à?

- Không, ngũ đệ, đây chỉ là một chiêu của kiếm thuật kỳ dị đó.

Đúng lúc ấy, bên ngoài cửa có tiếng Phi Hồng la lớn :

- Thần Kiếm thư sinh Dương đại hiệp đến.

Thanh Hoa tức thì nắm lấy tay Tây Vi đứng dậy nói :

- Chúng ta mặc kệ y, đi thôi.

Nguyên Chân cũng đứng dậy nói :

- Được, chúng ta đi luyện kiếm đi.

Mọi người đều bỏ đi ra ngoài hết, trong phòng chỉ còn Ngọc Kỳ ngồi lại tiếp chuyện với Thần Kiếm thư sinh.

Đến canh ba ngày thứ ba, Ngọc Kỳ y hẹn ra nơi cổ thụ vận công chờ Lạc Thiên lão hòa thượng đến.

Đúng canh ba, lão hòa thượng xuất hiện.

Ngọc Kỳ khấn đầu thi lễ thì lão hòa thượng liền nói :

- Hai ngày trôi qua thí chủ đã lãnh ngộ được cốt lõi của ba chiêu kiếm pháp chưa?

- Văn bối đã ra sức luyện tập nhưng vẫn chưa thành thực lắm, e rằng khiến đại sư thất vọng.

- Xin thử diễn tập lại cho lão nạp xem.

- Văn bối tuân lệnh.

Nói đoạn chàng vẫn bẻ cành cây thay kiếm, lần lượt diễn lại ba chiêu kiếm pháp. Lão hòa thượng xem xong nói :

- Tốt lắm! Không uống công tâm huyết của lão nạp đã ra sức truyền dạy cho thí chủ.

Lão hòa thượng vươn tay bẻ một cành cây đoạn nói tiếp :

- Nay lão nạp sẽ truyền thêm cho thí chủ các chiêu thức biến hóa tinh vi của ba chiêu kiếm đó. Ngày mai lão nạp sẽ rời bỏ Bạch Mã tự đi đến hướng tây Lưu Sa. E rằng suốt đời này, chúng ta sẽ không còn có duyên gặp lại được nhau. Thí chủ nên cố công luyện tập nhập tâm ba chiêu kiếm pháp này.

Nói xong lão hòa thượng chậm rãi múa tít cành cây, qua hai ba lần vừa ra chiêu vừa giảng giải. Đến lần thứ ba thì chiêu thức nhanh và mạnh vô cùng.

Đoạn lão hòa thượng quay sang nói với Ngọc Kỳ :

- Chiêu kiếm biến hóa đến đây, thí chủ đã xem rõ rồi chứ?

- Vãn bối biết không tường tận lắm, mong đại sư sửa thêm.

- Vào trận đi, thí chủ xin tấn công lão nạp.

- Vãn bối xin tuân lệnh.

Hai người nói là luyện tập song kinh lực phát ra xung mãnh vô cùng. Chiêu kiếm biến ảo, xuất quỷ nhập thần tuy rằng binh khí trong tay chỉ là hai cành cây khô.

Xung lực của lão hòa thượng và Ngọc Kỳ phát ra mạnh mẽ, cuộn cuộn như từ một nguồn vô tận nào đó, kéo gió cát mù bốc lên bao phủ cảnh vật xung quanh.

Một lát sau, lão hòa thượng ngừng tay lại nói lớn :

- Đủ rồi. Thiếu hiệp quả là một bậc thiên hạ đệ nhất kỳ tài mà cả đời lão nạp mới gặp được. Nếu thiếu hiệp cố gắng luyện tập nhất định sau này sẽ trở thành võ lâm đệ nhất cao thủ đó.

Ngọc Kỳ cúi đầu quỳ lạy nói :

- Đa tạ đại sư đã thành toàn, vãn bối nguyện sẽ cố sức luyện tập quyết không làm đại sư thất vọng.

- Thiếu hiệp tuy đã luyện được kiếm pháp vô song tuyệt đỉnh, nhưng nên ghi nhớ đừng quá lạm dụng giết người bừa bãi. Cả ba thể kiếm này đừng nên quá lạm dụng mà để người học trộm được. Ngoài con cháu của thí chủ ra, đừng truyền cho ngoại nhân, tránh sinh ra nhiều biến cố lỗi thối trong võ lâm.

Ngọc Kỳ khấn đầu lạy, nói :

- Vãn bối xin ghi nhớ, nay có lời thề nếu trái lời truyền ra cho ngoại nhân xin chịu thiên báo trừng phạt. Vãn bối có một việc xin phiền đại sư. Vốn vãn bối có luyện một loại khí công để hộ thân là Huyền Thông tâm pháp, xin đại sư chỉ điểm thêm.

Lão hòa thượng đặt tay lên vai chàng khẽ nói :

- Thiếu hiệp xin vận hành khí công tâm pháp để lão nạp xem.

Ngọc Kỳ y lời vận hành Huyền Thông tâm pháp, chẳng bao lâu tứ chi của chàng cứng lại như băng, hô hấp cơ hồ dừng lại.

Lão hòa thượng hơi thất kinh nói :

- Môn tà môn tâm pháp nhiều điểm rất giống tuyệt học Thần Cung bảo của phái Côn Luân một trăm năm trước đây. Môn khí công đó công năng lợi hại vô cùng. Nhưng trên người thí chủ đã luyện qua đến hai tuyệt kỹ khí công âm nhu. Loại thứ nhất là Tử Tịch Tiềm Năng khí công và loại thứ hai là Huyền Thông tâm pháp. Cả hai loại này đều là khí công âm nhu tiềm kinh, đều thuần âm hết. Nhị âm tương hợp, âm thịnh ắt dương suy, âm dương biến hóa không khống chế được e là rất nguy hiểm đến tính mạng. Nay lão nạp sẽ chỉ cho thí chủ môn “Nhị Pháp Đồng Tham” hòa hợp hai môn khí công âm nhu kia, hóa giải chúng như vậy mới có thể đạt được thành tựu khí công được. Giờ thí chủ xin vận công đi.

Ngọc Kỳ y lời, chàng giơ tay vận khí xuống Đan Điền, vận hành và kết hợp cùng lúc hai môn khí công âm nhu kia.

Thoạt đầu chàng chưa có cảm giác gì nhưng sau khi hai môn khí công tâm pháp đã hợp vận lại, chàng cảm thấy kinh mạch căng thẳng vô cùng, xung lực phát ra khó lòng khống chế được đang tràn vào các kinh mạch. Thân nhiệt mỗi lúc mỗi tăng cao, người chàng nóng như lửa đốt, khí huyết dường như đánh sôi.

Ngọc Kỳ có cảm tưởng đang bị giam trong một cái lò thiêu bát quái bốn bên nóng hơn lửa, châu thân và phủ tạng khó chịu đau đớn vô cùng.

Lúc bấy giờ lão hòa thượng cũng vận công giơ tay áp nhẹ vào một số huyệt đạo trên lưng chàng lướt tay qua lại.

Cả hai người đều nóng khùng khiếp, giữa trời tuyết rơi dày đặc mà khói bốc ra nghi ngút từ thân người họ.

Sau hơn nó khắc giờ, Ngọc Kỳ đã cảm thấy tinh thần ổn định xung nhiệt điều hòa, kinh mạch trở lại bình thường. Chàng lẩm bẩm đọc lại những câu khẩu quyết: “Nhị Pháp Đồng Tham” của lão hòa thượng truyền dạy lúc này.

Lúc ấy lão hòa thượng nói :

- Nội lực của thiếu hiệp đã tăng lên một bậc, song có thể đạt tới thông huyền âm dương hòa hợp, điều đó còn phải xem cơ duyên của thí chủ.

- Văn bối muốn phần đa tạ đại sư.

Lão hòa thượng không chờ cho Ngọc Kỳ đang cúi lạy đứng dậy xong, liền nói :

- Lão nạp hôm nay sẽ đi đến đại mạc, về sau e rằng không còn có dịp gặp nhau. Thí chủ xin bảo trọng.

Âm thanh vừa dứt thì thân hình của lão hòa thượng đã vút lên không nhẹ như một làn khói mỏng mất hút trong bóng đêm.

Ngọc Kỳ nuối tiếc vọng theo bóng hình của lão hòa thượng, từ từ cất bước về lữ điếm.

Xem tiếp hồi 8 Hồ Trảo sơn Tiểu Diêm La

8. Hồi 8 Hồ Trảo Sơn Tiểu Diêm La

Ở lữ điếm bấy giờ vào lúc cuối canh ba đã xảy một sự kiện lạ.

Vốn trong giang hồ từ lâu nay đã tồn tại một điều luật không thành văn đại ý là sau canh ba, những người hành sự vào ban đêm đều bị cấm kỵ.

Lúc bấy giờ ở cửa bắc lữ điếm nổi lên một trận bão tuyết lớn, gió cuộn tuyết và đất cát quện vào nhau mù mịt bao lấy cả lữ điếm.

Đến canh năm, thì trận bão tuyết càng lúc càng dữ dội, tiếng gió rít cây ngã tạo nên một âm thanh thê lương rùng rợn nghe như tiếng quỷ khóc trong đêm bão tuyết.

Đúng lúc đó xuất hiện ba tên đại hán vân bạch y che mặt chỉ chừa đôi mắt. Bọn bạch y này y phục trắng toát nên rất dễ lẫn vào trong trời tuyết. Không bao lâu lại xuất hiện ba tên bạch y ăn vận giống như ba tên khi trước. Cả bọn sáu tên từ từ đột nhập vào lữ điếm. Chúng di chuyển có vẻ thông thạo nội đồ bên trong lữ điếm lắm.

Ngay sau khi chúng đột nhập vào nội phòng bên trong lữ điếm, bỗng trong một gian phòng vang lên giọng một thiếu nữ :

- Vi muội, muội tỉnh rồi à?

- Muội còn đang... ngủ...

- Lại thật sao tỷ tỷ cảm thấy mệt lả, cả người bần thần.

- Muội cũng vậy, Hoa tỷ ơi.

Sau đó âm thanh dứt hẳn, dường như người nói đã ngủ say.

Bên ngoài hai tên bạch y nhân khê thì thầm với nhau :

- Quái! Dường như công lực của thuốc không đủ hay sao đó? Chúng vẫn còn tri giác. Chúng ta mau đi thôi, chúng ta không phải là địch thủ của chúng đâu.

Nội phòng lại vang lên tiếng nói :

- Vi muội tỉnh dậy sớm di.

- Tỷ tỷ, để tiểu muội ngủ thêm mà.

- Vi muội mau dậy đi, dường như có kẻ lạ mặt trong đêm hành sự.

Sau đó vang lên tiếng y phục sột soạt, đồng thời là tiếng binh khí giắt vào thắt lưng.

Hai tên bạch y nhân đã phóng qua tường lỗ điểm vọt đi.

Ở cửa đông lúc này có hai người đột nhập vào bây giờ cũng đã lén lút phóng ra, hai tên bạch y nhân này mỗi tên công trên lưng một người vội vã trốn đi.

Mấy tên bạch y đứng nơi đại môn lỗ điểm mở cửa sẵn, tay cầm binh khí canh đợi này giờ, bây giờ cũng khẩn trương theo bọn kia nhanh chóng rời khỏi lỗ điểm.

Ngọc Kỳ khi trở về lỗ điểm thì trời đã sáng, chàng kinh ngạc khi thấy quang cảnh trong lỗ điểm tất bật, náo loạn.

Chàng bước vào nội phòng thì gặp phải Phi Hồng. Phi Hồng vừa thấy chàng thì vui mừng nói :

- Dương công tử! Công tử chưa bị bắt đi sao?

Ngọc Kỳ thất kinh hỏi :

- Ai bị bắt cóc đi?

- Thiếu công tử và Triệu công tử.

- Còn những người khác đâu?

- Ba vị thúc thúc Chí Trung, Châu Lam và Bá Vạn Niên bị trúng Mê Hồn hương còn chưa tỉnh. Thanh Hoa tiểu thư và Dật Điện đã đuổi theo bọn bắt người rồi.

Ngọc Kỳ lao mình vào nội phòng thì thấy Tây Vi đang thu dọn đồ đạc, còn Thần Kiếm thư sinh và năm tên tỳ nữ đang loay hoay bận việc gì đó. Tây Vi vừa thấy Ngọc Kỳ thì mừng rỡ la lên :

- Kỳ ca, may quá huynh vẫn bình an chứ?

Ngọc Kỳ không đáp, chàng bước ra đi đến ba người Chí Trung bị trúng Mê Hồn hương, xem xét họ đoạn nói :

- Đây là Tỷ Ngộ Mê Hồn hương. Gọi là Tỷ Ngộ Mê Hồn hương vì khi hít phải nạn nhân sẽ mất hết tri giác trong sáu khắc từ giờ Tỷ đến giờ Ngộ. Chỉ cần dùng rượu giấm rửa mặt có thể giải được thuốc mê.

Sực nhớ đến Thanh Hoa chàng vội lao ra cửa vừa lớn tiếng hỏi Phi Hồng :

- Hoa muội đuổi theo địch nhân hướng nào?

- Hướng bắc.

Ngọc Kỳ thì triển khinh công tuyệt kỹ nhắm hướng bắc phi thân phóng đi.

Đi hơn nửa dặm thì sắp tới Thúy Vân đình, bỗng từ phía sau Thần Kiếm thư sinh cũng phi thân tới miệng gọi lên :

- Hiền đệ, đợi ta với.

Ngọc Kỳ ngoái đầu lại nhìn đoạn phóng người đi tới.

Khi đến chân núi Thúy Vân đỉnh thì Ngọc Kỳ thấy Thanh Hoa đang giao đấu với Độc Vô Thường. Còn Dật Điện đang chống đỡ với một lão nhân áo xám, sử dụng một cây quái trượng bàn long.

Lúc này Thanh Hoa đang ra chiêu dồn dập khiến Độc Vô Thường phải vất vả đỡ không còn cơ hội để phản công.

Ngọc Kỳ hốt hoảng nói lớn :

- Hoa muội, dừng tay lại.

Thanh Hoa lúc ấy định ra chiêu hạ thủ Độc Vô Thường, bỗng nghe tiếng Ngọc Kỳ gọi, nàng vui mừng không xiết, vì trước đó nàng cứ ngỡ là Ngọc Kỳ cũng đã bị bắt. Nàng vội thu kiếm hồi chiêu lại.

Ngọc Kỳ vừa đến nơi, Thanh Hoa đã vội hỏi ngay :

- Đại ca, huynh có tin gì về tung tích của Nguyên Chân và Triệu Tường không? Tên ma đầu Độc Vô Thường này đã sử dụng độc dược ám toán họ, không thể dung tha cho y được.

Ngọc Kỳ vội nói :

- Không đâu, chất độc đó là Tỳ Ngộ Mê Hồn hương, không phải là độc dược. Vả lại Độc Vô Thường một đời nổi tiếng chỉ độc danh chấn giang hồ, không sử dụng những loại Mê Hồn hương như vậy đâu, làm như vậy là tự làm hoen ố danh tiếng của mình thôi. Hoa muội đã nghĩ lầm y rồi.

Độc Vô Thường giơ tay gạt mồ hôi đầm đìa trên trán nói :

- Tiểu tử ngươi nói đúng lắm, lão phu đường đường một cao thủ võ lâm há lại dùng ba cái thứ Mê Hồn hương chuột bọ đó sao?

Thần Kiếm thư sinh lúc này nạt lớn :

- Tên ma đầu kia lời của người chỉ có thể gạt được đứa trẻ lên ba mà thôi. Chỉ có một mình ngươi lớn khôn gần gũi điểm, không phải người ra tay còn ai nữa chứ?

Độc Vô Thường quắc mắt nhìn Thần Kiếm nạt lớn :

- À! Ngươi là thứ gì? Lão phu tuy là hung ma dâm đồ tung hoành giang hồ nhưng dám làm dám chịu không có gì phải sợ lão phu hành sự quang minh chính đại, ngươi dám ngậm máu phun người hử? Để lão phu dạy cho ngươi một bài học.

Thanh Hoa cũng quát :

- Lúc bốn cô nương phát hiện ra kẻ địch đuổi theo sát, chỉ thấy người quanh quẩn nơi lỗ điểm thôi, không phải người hạ thủ sao?

Độc Vô Thường gằn giọng nói :

- Ngược lại là đằng khác, lão phu đang tìm tên tiểu tử họ Dương kia thì đột nhiên phát hiện ra một bọn bạch y vọt tường từ lỗ điểm bỏ chạy, lão phu đang định tính xem có nên đuổi theo hay không thì đã bị người truy sát, hồ đồ tấn công ta.

Thần Kiếm thư sinh lúc ấy nạt lớn :

- Ngươi không gạt nổi bọn ta đâu.

Độc Vô Thường rít lên :

- Ai không tin cứ hỏi lão Hận Phá Thiên khắc biết.

Ngọc Kỳ và Thần Kiếm thư sinh thất kinh khi nghe ba tiếng Hận Phá Thiên, những người khác cũng vậy.

Hận Phá Thiên lúc này đã đình thủ với Dật Điện từ lâu cười nói :

- Ai không tin nhiệm lời của lão phu xin nói rõ.

Vừa nói Hận Phá Thiên quắc mắt chiếu vào Thần Kiếm thư sinh, đoạn nói tiếp :

- Lão phu ở vào địa vị như thế nào trong võ lâm chắc các vị đều biết rõ, lão phu không có gì phải sợ mà giấu giếm cả. Từ canh một đêm qua lão phu quả thật có theo dõi tên ma đầu này, thấy y cứ chạy lẩn vờn quanh lữ điếm, ta lấy làm quái lạ lắm, sao đó lại thấy bọn người trong lữ điếm phóng ra. Còn đối với vị cô nương này tại sao truy sát tên ma đầu này cũng kinh ngạc lắm.

Ngọc Kỳ lúc này nói :

- Hoa muội, Hận Phá Thiên lão tiền bối danh chấn giang hồ tuyệt không bao giờ vì tên ma đầu này mà nói điều xảo ngôn đâu.

Thần Kiếm thư sinh hứ một tiếng nạt lớn :

- Phàm là bất cứ ai quanh quẩn gần lữ điếm, đều đáng nghi ngờ cả. Hừ! Không chừng hai người các người cấu kết với nhau, đều có ý bắt người.

Hận Phá Thiên nổi giận quát :

- Nhãi ranh, ngươi quả thật không biết tự lượng sức mình, đến lão phu mà ngươi cũng dám há mồm sủa càn nã à? Nói với một tên vọng ngôn như ngươi chỉ tổ phí sức của lão phu, ta lười nói lắm, có phải ngươi muốn bắt giữ lão phu chứ gì?

- Trước khi trắng đen chưa minh bạch, đành phải ép uống các người theo chúng tôi trở về lữ điếm.

Ngọc Kỳ nghe vậy quay sang Thần Kiếm thư sinh nói :

- Dương đại ca, chúng ta nên mau cứu người trước đã.

Đoạn quay sang Hận Phá Thiên nói :

- Lão tiền bối xin đừng trách, vãn bối xin người tha lỗi.

Hận Phá Thiên không nói nữa lời. Độc Vô Thường hừ một tiếng đoạn quay đầu bỏ đi.

Thần Kiếm thư sinh giận dữ hét lớn múa kiếm xông tới tấn công Độc Vô Thường. Độc Vô Thường nào biết sợ ai, cũng vùng cón đón đối phương.

Kiểm pháp của y lợi hại vô cùng, thế kiếm vun vút, tinh quang phát trường lóa mắt. Quả là bảo kiếm có khác.

Nhưng gặp phải cón của Độc Vô Thường lại mạnh mẽ muôn phần, sức đánh ra như khai sơn phá thạch.

Hai món binh khí chạm vào nhau tóe lửa tức thì kinh lực phát ra phản lại khiến cho cả hai lùi ra sau mấy bước.

Thanh Hoa lúc ấy đứng bên ngoài thấy Thần Kiếm thư sinh có vẻ cố chấp ngoan cố quá, nàng không bằng lòng lắm, song thấy Ngọc Kỳ và y vốn có giao tình, mà Độc Vô Thường lại là một hung ma thân phận đáng nghi lắm.

Nghĩ đoạn nàng vùng kiếm xông tới tiếp trợ cho Thần Kiếm thư sinh. Độc Vô Thường vốn sợ phục võ công tuyệt đỉnh của Thanh Hoa, chỉ vừa mới lúc nãy thôi y đã bị vị cô nương mỹ miều này dòn vào thế yếu, nên lần này y không dám giao đầu nữa.

Bất thành linh Độc Vô Thường phát nhanh tay áo, bỗng từ ống tay áo bay vút ra một luồng khói màu xanh lam.

- Hoa muội, mau lùi ra!

Ngọc Kỳ hét lớn phóng mình bên Thanh Hoa, tay phải chàng vận lực tung chưởng đẩy mạnh vào luồng khói xanh, tay trái chộp lấy vai Thanh Hoa lao ra vùng khói độc.

Mấy ngày nay công lực của Ngọc Kỳ tiến bộ bội phần, nhanh đến độ chàng cũng không ngờ, thân pháp của mình thâm hậu như vậy.

Lúc cứu Thanh Hoa, chàng không có cảm giác gì song Thanh Hoa cảm thấy người nàng ran, nàng xoay người nằm gọn trong vòng tay của Ngọc Kỳ.

Độc Vô Thường lúc ấy đã phóng ra hơn mười trượng. Y biết rõ nếu dựa vào công lực mà đấu với Thanh Hoa chắc chắn y nắm phần bại, không cách nào hơn y phải dùng độc chiêu thoát thân. Phất tay vung độc đồng thời phi thân phóng đi. Hận Phá Thiên thấy vậy cũng phát ra một tràng cười định phóng theo Độc Vô Thường.

Lúc ấy Thần Kiếm thư sinh vội lao tới nạt lớn :

- Người muốn bỏ chạy à? Đừng hòng.

Hận Phá Thiên nổi giận quát :

- Cút!

Tức thì lão Hận Phá Thiên phất mạnh tay áo tức thì một luồng cuồng phong hất văng cả người lẫn kiếm của Thần Kiếm thư sinh bay ra hơn ba trượng rớt xuống đất.

Dật Điện cô nương cũng hét một tiếng lao đến vùng kiếm đâm tới.

- Cả người nữa! Cút!

Cùng với tiếng thét Hận Phá Thiên cũng phất mạnh tay áo, do lúc ấy Hận Phá Thiên đã xa hơn mười trượng nên cuồng phong phát ra từ tay áo có giảm, Dật Điện chỉ lão đảo lùi ra sau năm sáu thước mặt mày thất sắc.

Bốn người Ngọc Kỳ đưa mắt nhìn theo bóng Hận Phá Thiên và Độc Vô Thường mất hút sau núi Thúy Vân đỉnh.

Đoạn bốn người quay trở về lữ điếm.

Lúc bấy giờ bọn Khương Chí Trung đã tính lại, được biết hai vị thiếu công tử đã bị bắt cóc khiến bọn họ lo lắng không sao tả hết.

Mọi người tụ tập ở nội sảnh bàn bạc cách tìm kiếm tung tích của kẻ địch. Thần Kiếm vốn không có liên can gì đến việc này song y lại rất nhiệt tình nói :

- Tại hạ cho là việc này chín phần là do bọn Vô Vi bang gây ra, cứ tìm chúng đòi người chắc chắn không sai.

Chí Trung nói :

- Xem tình hình thì thật sự không có ai khả nghi hơn Vô Vi bang, nếu không hà cứ gì chúng chỉ bắt đi hai người thiếu công tử trong chúng ta.

Ngọc Kỳ nói tiếp :

- Khương thúc thúc, tiểu diệt không dám đoán chắc lắm, có thể là do độc mưu của Vô Vi bang song cũng có thể là do một người nào khác.

Thần Kiếm thư sinh xen vào :

- Có thể là Độc Vô Thường lắm, tiếc rằng chúng ta đã để cho y thoát đi.

Ngọc Kỳ nói liền :

- Độc Vô Thường tuyệt không bao giờ sử dụng Mê Hồn hương, y hoành hành ngang dọc trên giang hồ đơn độc, không cầu kết với bất cứ ai cả. Người muốn ám toán chúng ta nhắm vào không phải hai, ba người, ý muốn của chúng là quét trọn ổ. Tại hạ nghi bọn Vô Vi bang không có gan làm việc đó đâu.

Thần Kiếm thư sinh nói :

- Hiền đệ, bọn người đã đến đường cùng có gì mà không dám làm. Trước mắt chúng đã có con tin trong tay còn sợ ai nữa.

Ngay lúc đó bên ngoài có một tên tữu bảo chạy vào trên tay cầm một tấm thiệp màu đỏ, nói lớn :

- Có tin tức đến.

Chí Trung tiếp thư hỏi :

- Người đưa thư đâu?

Tên lưu bảo cung kính đáp :

- Đã vội vã bỏ đi rồi.

Chí Trung mở thư thì thấy có viết: “Cả gan lộng hành ở Hà Nam phủ, coi ta không ra gì cả, nay bắt người để cảnh cáo vậy. Tiểu Diêm La đề”.

Tây Vi hốt hoảng nói :

- Tiểu Diêm La? Tại sao tên hung ma danh chấn trong vũ nội lại gây khó khăn cho chúng ta vậy cả?

Chí Trung gấp thư lại nói :

- Con người y trong giang hồ xuất quỷ nhập thần, hành tung vô định, chúng ta biết tìm y ở đâu bây giờ?

Thần Kiếm thư sinh đột nhiên nói :

- Nếu đúng là lão ma đầu đó thì tại hạ có biết sào huyệt của y. Cho sợ là có kẻ mạo nhận lừa chúng ta vào bẫy, mượn đao giết người, thì thật là...

Ngọc Kỳ cất lời y nói :

- Dương đại ca nếu huynh biết sào huyệt của y ở đâu cứ nói ra, dù gì chỉ có một chút manh mối chúng ta cũng quyết tìm đến.

Thần Kiếm nói :

- Việc này phải từ từ suy nghĩ kỹ càng đã.

Chí Trung nói :

- Xin Dương huynh bắt tất phải nghĩ nhiều nữa, sào huyệt của y ở đâu?

Thần Kiếm thư sinh nói :

- Sào huyệt của lão ma đầu là ở Hồ Trảo sơn, về phía Đông Cao sơn, phía Nam tỉnh Huỳnh Dương, mật động ở phía Bắc, rất khó tìm. Nơi đó núi cao hiểm trở khó khăn lớp lớp.

Thanh Hoa nói :

- Cho dù là bất cứ đi đến đâu, chúng ta cũng quyết tìm đến.

Thần Kiếm thư sinh nói :

- Tại hạ đã đi tới Huỳnh Dương song chưa thấy qua Hồ Trảo sơn, nên không chắc có thể tìm ra được Hồ Trảo sơn.

Ngọc Kỳ giọng chắc nịch nói :

- Sự việc rất khẩn cấp, chúng ta lập tức lên đường đi.

Thần Kiếm thư sinh do dự nói :

- Ngu huynh muốn ở lại đây thêm một ngày...

- Dương đại ca, cứu người như cứu hỏa, không thể trì hoãn được.

Thần Kiếm thư sinh thông thả nói :

- Đường đi không quen thuộc, dục tốc ắt bất đạt. Ngu huynh định sẽ tìm hai người bằng hữu quen thuộc đường đi sẽ dẫn đường cho chúng ta. Ta nghĩ vả lại Tiểu Diêm La là một trong cứu đại cao nhân phải giữ đạo nghĩa giang hồ, y nhất định đợi chúng ta mà. Không chừng sẽ xảy ra một cuộc giao đấu nữa. Ngu huynh lập tức đi lo liệu ngay.

Chi Trung cho là phải gật gù nói :

- Dương huynh nói đúng lắm. Quả thật đã phiền đến Dương huynh. Chúng tôi xin chờ tin tốt của huynh. Thần Kiếm thư sinh lúc ấy cáo từ mọi người bỏ đi.

Sau khi Thần Kiếm thư sinh bỏ đi không bao lâu, Chí Trung bỗng quay sang Bá Vạn Niên hỏi :

- Huynh đệ nếu giả như huynh là Tiểu Diêm La có thể gửi một bức thư không đầu không đuôi như vậy đến đây không?

Bá Vạn Niên suy nghĩ đáp liền :

- Tiểu Diêm La, người đời đã sắp y chung với Độc Vô Thường “Khốc, Tiểu, Vô Thường”. Với địa vị võ lâm chí tôn của y, đương nhiên là không, cho dù có cũng không dùng thiếp.

Chí Trung kết luận :

- Đó chính là điểm khả nghi, nhất định đã có kẻ nào đó, lợi dụng mạo danh y đe dọa chúng ta. Bên trong ắt có độc mưu.

Thanh Hoa bỗng lên tiếng :

- Các vị đã từng lưu ý đến thân phận của tên Thần Kiếm thư sinh khi giao đấu với Độc Vô Thường chưa? Y không cần dùng toàn lực, đã đâm kiếm giết chết Mang Sơn bà ở thành Kim Dung, nhưng lại đánh không lại Độc Vô Thường. Thực sự công lực của y chúng ta chưa tường tận, có hán bên cạnh cần phải cảnh giác hơn.

Ngọc Kỳ nói :

- Một mình y, không gây tác dụng gì đâu.
- Cũng mong như vậy, song chúng ta phải cẩn thận mới được.

Chí Trung cũng lên tiếng :

- Hôm nay chúng ta nghỉ sớm, ngày mai chuẩn bị đối phó. Đêm nay xin các vị để nguyên y phục mà ngủ thay phiên nhau canh giới trông chừng.

Đương nhiên đối với trách nhiệm nặng nề vô cùng, Tiểu chủ nhân bị bắt đi. Chí Trung nóng lòng biết bao, một ngày mà dài hơn cả thế kỷ.

Chiều đến Thần Kiếm thư sinh dẫn hai người đại hán đến gặp mọi người.

Hai gã đại hán này thoát nhìn biết ngay không phải là người tầm thường. Một gã mình cao hơn bảy thước, mũi thẳng miệng vuông, tuổi trạc tứ tuần, hồng quang tỏa trên khuôn mặt. Trên thất lưng lúc nào cũng giắt một cây bút Văn Xương màu vàng sẫm.

Còn gã kia thân người thấp hơn nhưng chắc gọn, đầu trọc, để hai ria mép trên miệng. Đặc biệt là gã có đôi mắt điều hâu sáng quắc, nhãn quang mạnh mẽ, mang màu vàng kim rợn người. Bên ngoài vận một cái áo chên, áo bên trong giấu một thanh đao nhỏ.

Hai bên gặp nhau, liền xưng tên chào hỏi. Tên đại hán cao lớn họ Hàm tên Tín Long, biệt hiệu Tuyết Bút Sinh Hoa, còn người thấp hơn tên gọi Kim Nhân Hồ.

Vừa gặp họ nhìn thấy thần thái Chí Trung đã biết ngay họ công lực không phải tầm thường, bên nói :

- Lần này có được nhị vị ra tay trợ giúp, tại hạ tin rằng sự việc nan giải đến đâu cũng có thể giải quyết được. Thật ra làm phiền đến nhị vị Khương mỗ ắt ảm ảm. Ngày sau nếu có cơ hội, nhất định sẽ báo đáp thâm ân.

Tuyết Bút Sinh Hoa nói :

- Không dám, không dám. Hồ Trảo sơn là cấm địa ẩn cư của Tiểu Diêm La, không ai được phép bén mảng vào. Tại hạ tài mọn đức hẹp chỉ xin dẫn đường chư vị trong mật động. Sau đó sẽ xin kiếu từ, vì nếu Tiểu

Diêm La võ công tuyệt chúng, thâm hậu ác hiểm khôn lường, vả lại bên trong Hồ Trảo sơn có vô số cơ quan đầy rẫy cạm bẫy.

Chí Trung nói thêm :

- Phiên hai vị đại huynh dẫn chúng tôi đến Hồ Trảo sơn thôi, tại hạ sẽ ghi nhớ thâm ơn đó mãi.

Kim Nhân Hồ cắt ngang nói :

- Từ vùng núi bắt đầu xâm nhập vào núi Ngũ Hồ linh thì nguy hiểm vô cùng. Ngoài đỉnh núi ở phía Tây ra thì hầu như nơi nào cũng đều có nguy cơ bị mai phục cả. Tên Tiểu Diêm La đó có vô số thủ hạ, và quỷ vô thường kỳ dị rất khó đối phó. Hơn nữa Hồ Trảo sơn lại là trung tâm ở phía Đông của Ngũ Hồ linh, lão quỷ càng không muốn bất cứ kẻ lạ mặt nào đột nhập vào đó.

Ngọc Kỳ đột nhiên hỏi :

- Tiểu bối xin hỏi hai vị, vậy chúng ta có thể lợi dụng ban đêm xâm nhập vào Hồ Trảo sơn được không?

- Không được như vậy còn khó khăn gấp bội. Ngũ Hồ linh rộng lớn vô cùng, Hồ Trảo sơn lại là nơi ẩn mật nhất, cho dù là xâm nhập vào ban ngày còn tìm không ra, đêm xuống càng không thể tìm ra, hơn nữa đêm xuống rất dễ bị ám toán.

Tuyệt Bút Sinh Hoa nói tiếp :

- Có hai con đường có thể vào Hồ Trảo sơn, một là từ phía Tây nam lao lên núi mà đi, đường đi khá dễ nhưng sẽ bị sự chú ý của các đệ tử Tiểu Diêm La, vả lại đường xa hơn. Con đường thứ hai là theo hướng núi Yến Sơn mà vào, đường tuy rất nguy hiểm, nhưng không bị ai quấy rầy, hơn nữa thủ hạ của Tiểu Diêm La bố trí ở đó rất thưa thớt.

Kim Nhân Hồ lại nói :

- Từ trước đến nay chưa hề có kẻ nào dám nói là đã đi vào được Hồ Trảo sơn cả, có thể nói là có đi chứ chưa có về. Vì vậy theo ý của tại hạ, để Tiểu Diêm La không phát hiện được hành tung của chúng ta, tốt nhất nên theo lối Yến Sơn mà tìm nhập vào.

Nói xong họ dặn dò vài việc đoạn cáo từ định ra về.

Trước khi đi bỗng Tỳ bút Sinh Hoa hỏi Ngọc Kỳ :

- Dương công tử, xin hỏi có biết một vị kỳ nhân hiệp nghĩa võ lâm trên giang hồ không?

- Văn bối mới đến Trung Nguyên, tất cả còn xa lạ lắm. Không biết tiền bối muốn ám chỉ ai.

- Hiệp khất Thiên Nhai Phá Át Tổng Hạo Nhiên.

- Văn bối có nghe qua song chưa có duyên gặp mặt.

Kim Nhân Hồ nãy giờ mắt vẫn không rời Ngọc Kỳ, cũng đột ngột nói :

- Thiên Nhai Phá Át cao nhân danh chấn giang hồ, nghĩa hiệp vàng dội. Nhớ năm xưa trong khi giao đấu ở Hối Long cốc lão Thiên Nhai Phá Át đã khí khái tuần tiết, nào ngờ y vẫn còn sống, có thể thấy võ công của y thâm hậu bậc nào, nay nghe nói đã tái xuất giang hồ, không biết là thật hay giả?

Ngọc Kỳ cười đáp :

- Văn bối cũng muốn gặp Thiên Nhai Phá Át lão tiền bối, sau này nếu có dịp xin nhị vị giới thiệu bái kiến người.

Thần Kiếm thư sinh cũng nói :

- Thiên Nhai Phá Át làm được chuyện gì, chỉ có tri kỷ của Vương Sư là Lạc Hồn Kỳ Chiêm Minh mới quả thật là kỳ nhân hiệp nghĩa. Y cũng đã xuất sơn, muốn là thay cho tri kỷ Vương Sư tìm cừu địch để báo thù rửa hận. Con người này mới xứng đáng để chúng ta kết giao. Kỳ đệ, đệ có muốn kết giao với Chiêm lão tiền bối không?

Ngọc Kỳ mỉm cười nói :

- Tiểu đệ đương nhiên là muốn rồi, kết giao với các bậc anh hùng trong thiên hạ thật sự là một vinh hạnh to lớn, nhưng nếu phải đổi đầu giao đầu quả thật tiểu đệ không muốn vướng vào những việc chính tà liều mạng vậy máu đó.

Nói đến đó hai bên cáo từ.

Đêm đó, gió tuyết thổi đến rất mạnh. Đến canh ba, đúng ngay vào lúc Chí Trung đang canh gác.

Canh ba đúng ngay vào thời điểm hành động thuận lợi nhất.

Phía đông bỗng xuất hiện một bóng xám lấp ló nơi tường ngoài.

Tiếp theo sau là bốn tên khác.

Phía bắc cũng xuất hiện năm bóng người.

Mười tên đại hán leo tường thật nhanh, bọn chúng hành tung cử động rất mạnh dạn, công nhiên, chứng tỏ bọn chúng gan liều lắm.

Tên dẫn đầu mình cao sáu thước, vận một bộ y phục màu xám, trên vai mang một thanh gươm màu vàng kim.

Chí Trung lúc này đang nép mình theo dõi chúng, y ném một viên đá ra ngoài xa đoạn rút trong mình ra cầm nơi tay ba mũi phi tiêu Phi Ngư thích chuẩn bị phóng ra.

Mọi người trong phòng đều tỉnh dậy, nhưng chưa nghe tiếng gọi của Chí Trung nên đều ẩn thân nơi cửa sổ trong nội phòng sẵn sàng chuẩn bị đối phó.

Bên ngoài gần nơi Chí Trung ẩn nấp có một cái hồ đã đóng băng có một tên đứng ở giữa hồ trầm giọng nói :

- Ai đó, trả lời đi.

Chí Trung cười lạnh một tiếng thu Phi Ngư thích lại theo thể Bình Hà Lạc Ứng lao tới trước mặt người đó hai trượng.

Quan sát tên đại hán, lúc ấy thấy y vận bạch y, mang mặt nạ chỉ chừa đôi mắt xạ tinh quang bốn phía, không cần hỏi cũng biết y là một cao thủ võ lâm.

Chí Trung chống nạnh tiến tới nói :

- Các hạ có phải là người của Vô Vi bang không?

- Nói vậy, Vô Vi bang là thứ gì chứ?

- Nếu đã không phải người Vô Vi bang cỡ sao lại giấu đầu che mặt như vậy? Xưng tên đi, các hạ đến đây sinh sự à?

- Sinh sự? Ha ha! Chỉ là muốn đến đây thỉnh giáo tuyệt học của các hạ mà thôi.

Chí Trung gằn giọng nói :

- Các hạ so với Vô Vi bang quả nhiên còn hơn nhiều.

- Nói chơi! Kim Xà Kiếm Lý Phương ta như vậy, các hạ lại đem Lý mỗ so với bọn Vô Vi bang đào tường khoét vách đó.

- Kim Xà Kiếm Lý Phương, danh bất kinh truyền, quả thật Khương mỗ nghe lạ lắm.

- Người nghe lạ lắm, vậy người có nghe qua danh Vũ Nội tam linh chưa?

- Khương mỗ có nghe qua, có phải ý chỉ Thiên Linh Bà Cảnh Hựu Xuân, Địa Linh lão quái Đinh Viễn và Bách Tính Cái Hồ Diên Hạo? Nhưng các hạ nói đến Tam linh có dụng ý gì?

- Người nhớ rất rõ. Nghe đây, tại hạ phụng lệnh của Tam linh tiền bối đến đây có hai việc muốn lĩnh giáo. Việc thứ nhất, các người phải bồi thường cho một trăm mười sáu người ở thành Kim Dung. Việc thứ hai là trong số các người có một thanh niên nghe nói là hậu nhân của Vương Sư bạch đạo anh hùng Dương Thế Hùng phải không? Tại hạ cần đưa hắn về để ba vị tam linh đào tạo tránh mất đi dòng máu anh hùng của Dương đại hiệp.

- Nếu như tại hạ không thể vâng lời các hạ thì sao? Biệt hiệu Tam linh không uy hiếp được chúng tôi đâu.

- Không vâng à? Ha! Ha! Ha! Các hạ đừng nói đùa.

- Khương mỗ ta không hề nói đùa.

- Vậy đừng trách tại hạ không nường tay.

- Người muốn gì?

- Muốn gì? Các người giơ tay chịu trời đi.

Kim Xà Kiếm lúc ấy thét lớn.

Chí Trung mở miệng hiên ngang nói :

- Các hạ mở miệng thái quá, không tự lượng sức mình.

Lúc ấy Ngọc Kỳ vừa đi xuống lầu thấy vậy liền nói :

- Dương mỗ đã đến, xin hỏi các hạ muốn tìm tại hạ ư?

Kim Xà Kiếm hạ giọng nói :

- Các hạ có phải là hậu nhân của Vương Sư không?

- Ai nói với các hạ như vậy?

- Tại hạ Lý Phương phụng mệnh đến đây, chỉ hỏi các hạ có phải hay không thôi?

- Phải hay không không dám phiền các hạ hỏi đến.

- Người đừng quên là Tam linh ba vị tiền bối có hảo ý muốn đào tạo cho người mà thôi.

- Bất kỳ hảo ý nào đều vô can với Dương mỗ, e rằng các hạ lần này đi vô ích thôi.

Kim xà Kiếm tiến lên ba bước quát :

- Nói như vậy là người muốn phụ lòng hảo ý của Tam linh ba vị tiền bối phải không?

Ngọc Kỳ cũng nạt lớn :

- Nói vậy, người vô lý quá.

- Vậy người không phủ nhận là hậu nhân của Vương Sư chứ?

- Tại hạ chưa hề nhận qua, chỉ là nhà người tự rào trước đón sau, tự ý đặt tên xưng họ cho ta mà thôi.

- Im miệng! Người dám mỉa mai Lý mỗ à?

- Tại hạ chỉ muốn dạy người một bài học mà thôi.

Chí Trung thấy Ngọc Kỳ lúc ấy tiến lên ba bước, vội thét lên :

- Khoan, không chờ đồng đảng của người à?

Kim Xà Kiếm cười lạnh lùng nói :

- Giờ không cần chúng, ta trước lấy mạng các người đã. Hừ! Các người không nhớ sao? Bất cứ ai trên giang hồ có mạo phạm đến thanh uy của Tam linh ba vị tiền bối chỉ có một con đường chết mà thôi. Các người không nghe câu “Nhược yếu hạnh sinh, bất phùng Tam linh” sao?

Ngọc Kỳ hứ một tiếng nói :

- Cái gì? Nếu muốn sống sót. Chớ gặp Tam linh hử? Người dám đem ba cái tên Tam linh ra uy hiếp người à? Để hôm nay ta mở rộng kiến thức cho người.

Nói đoạn Ngọc Kỳ đan chéo hai tay tung chưởng xông tới đối phương.

Kim Xà Kiếm Lý Phương cũng nhanh như cắt rút thanh Kim xà kiếm của y ra vung tít, thét lớn một tiếng lao tới.

Thanh Kim Xà kiếm trong tay y rít lên vu vu, uyển chuyển tinh xảo trông giống như một con rắn, trong linh hoạt nguy hiểm hơn nhiều nhảm ngay ngực Ngọc Kỳ đánh tới.

Ngọc Kỳ hai tay tung chưởng ra đón đỡ. Lạ thay. Hai chưởng của chàng trông có vẻ bình thường song cái oai lực vô cùng xung mãnh, đón lấy kiếm của đối phương phát huy công lực.

Mấy người Thanh Hoa lúc này trên lầu cũng vừa bước xuống.

Thanh Hoa thấy Ngọc Kỳ lao tới đối phương, nàng cũng phóng nhanh đến định cản chàng lại, để mình tự động thủ. Nào ngờ rằng mấy ngày nay công lực của Ngọc Kỳ tiến bộ thập phần, thân pháp nhanh hơn nàng gấp bội.

Ngọc Kỳ lúc này tiến sát đến gần hơn đối phương, chàng tay trái tung ra chưởng Thôi Sơn Chấn Hải, tay phải tung chưởng Quỷ Vương Bát Phiến. Tay trái đón đỡ binh khí, tay phải chộp lấy vai của y. Khi tiếp chiêu thì lập tức phản công lại nhanh như điện xẹt.

Khi đối phương hét lên lao tới, Ngọc Kỳ trong lòng nghĩ thầm: “Ủa! Tiếng của gã này nghe quen quá”.

Tiếng nói nghe quen ra sao, lúc ấy Ngọc Kỳ không có đủ thời gian suy nghĩ thêm, chàng lập tức biến chiêu phản kích.

Xoạt một tiếng, tiếp theo là một bóng người lù ra phía sau.

Ngọc Kỳ cũng phóng ra trên tay cầm mặt nạ của đối phương.

Kim Xà Kiếm thối lui ra sau hơn một trượng.

Thanh Hoa và Chí Trung đứng bên ngoài áp trận, bỗng Chí Trung nói :

- Tiểu thư, ta đoán không sai.

Thanh Hoa không hiểu nói :

- Đoán điều gì?

- Mấy ngày nay Dương công tử luyện loại thần công kỳ dị tiến bộ rất nhanh.

- Sao Khương thúc thúc biết được?

- Màu da cổ đồng của Dương công tử có vẻ nhạt đi, thần quang trong đôi mắt cũng trở nên tiều tụy hơn.

- Đúng rồi. Hèn gì Kỳ ca lúc nào cũng từ chối đi đây đó với chúng tôi.

- Dương công tử là một người siêng năng luyện công mà.

Lúc ấy Ngọc Kỳ đã ném chiếc mặt nạ của đối phương đi.

Nguyên là khi chàng phản kích tay phải chộp lấy vai của Kim Xà Kiếm lập tức biến chiêu đánh một chưởng vào cánh tay trái của đối phương đồng thời tay trái nắm lấy mặt nạ của y giật mạnh.

Tên Kim Xà Kiếm cũng định quay mặt đi song kiếm của y trước đó đã bị hai chưởng của Ngọc Kỳ khổng chế.

Trong ánh sáng yếu ớt của đêm tối nơi tiền viện của lữ điếm, mọi người đều kinh hãi khi thấy gương mặt sau tấm mặt nạ của Kim Xà Kiếm.

Gương mặt y đầy sẹo chằng chịt, ghê rợn nhất là hai vết sẹo dài chạy từ má phải ngang xuống tai trái, miệng lệch, xấu xí, hình dung không khác một con quỷ Dạ Xoa. Nhìn vào bất kể là ai đều phải giật mình khiếp vía.

Ngay lúc ấy Kim Xà Kiếm lại bay lên triển khai ngay chiêu kiếm Trường Hồng Quán Nhật khí kiếm lạnh rợn, kiếm ảnh tạo ra vô số những cầu vòng ngũ sắc, lao tới Ngọc Kỳ.

Thanh Hoa lúc ấy nhanh không kém chỉ thấy nàng đứng bên ngoài vùng tay lên và hét lớn :

- Kỳ ca, tiếp kiếm!

Ngọc Kỳ tay phải vừa nắm được chuôi kiếm ngay lập tức triển khai ngay chiêu kiếm Đoạt Kiếm Tạo Hóa vừa hấp thụ được tiếp chiêu phản công lại.

Chỉ trong nháy mắt, đã thấy chàng thu kiếm lại, người xoay một vòng điểm nhẹ lên mặt đất. Đồng thời lại thấy tên Kim Xà Kiếm té nhào trên mặt đất.

Quả thật chiêu kiếm kỳ dị của lão hòa thượng thần kỳ, lợi hại vô song, đã để lại trên cánh tay trái Kim Xà Kiếm một vết rách dài máu tươi rỉ ra từ cánh tay y tạo thành một lần dài trên mặt đất Ngọc Kỳ không hề có ý định sát thương y, chàng vội chạy đến bên y thì Kim Xà Kiếm đã phóng mình phi thân đi mất hút.

Ngọc Kỳ cùng mấy người Chí Trung quay vô phòng. Lúc ấy Ngọc Kỳ nghĩ thầm:

“Công lực của Kim Xà Kiếm thật không tầm thường chút nào. Nếu như là ba ngày trước có lẽ chàng không tiếp nổi một chiêu của y”.

Tại một ngôi miếu Chu Công ở ngoại ô phía Đông trong một ngôi trạch viện không có đèn nến gì cả, bốn bề tối đen tịch mịch ngoại trừ một tia đèn yếu ớt le lói trong nội phòng.

Bên trong nội phòng có lẽ đang có người bí mật tụ họp, âm thanh phát ra rất nhỏ, song cũng có thể nghe được đó là một cuộc đối thoại.

- Cứ theo tại hạ đoán, thì tên súc sanh kia quả đúng là hậu nhân của Vương Sư Dương gia mà lão thất phu Lạc Hồn Kỳ đã nói.

- Sao ngươi biết?

- Ở nơi lão thất phu họ Chiêm, tại hạ đã cho người bố trí ở đó, mọi cử động bọn chúng đều không thoát khỏi bàn tay ta. Thế nhưng mấy ngày nay, vẫn chưa hề phát hiện tên nào của Dương gia xuất hiện cả. Còn tên súc sinh này ngoài màu da cổ đồng ra, tướng mạo của hắn giống y như Vương Sư năm xưa.

Lần này chúng ta dốc toàn lực ra mà xông lên bắt lấy hắn thì rõ ngay.

- Tên súc sinh đó võ công kỳ dị, thâm hậu lắm, một mình hắn đã khó lòng mà bắt được huống hồ bên cạnh hắn lại có thêm mấy đứa nhãi con võ công cao cường vô cùng. Song mọi việc đều đã được chuẩn bị rồi, sớm muộn gì thì hắn cũng chui vào rọ thôi.

- Song bên cạnh nó còn có mấy tên nha đầu cơ trí hơn người, e rằng chúng không mắc bẫy đâu.

- Không mắc bẫy, ta dám đánh cược với các hạ. Bọn thiếu niên coi trời bằng vung, tự cho mình là anh hùng hào kiệt, không màng sinh tử...

- Thôi đừng phí lời nữa, mọi việc ở Hồ Khẩu nhai đã chuẩn bị đâu vào đó rồi chứ?

- Đã hoàn tất, còn tranh thủ sớm hơn một ngày khi chúng đến.

- Mong rằng mọi việc đều như ý. Tiểu Diêm La đã xuất hiện ở nơi đó chưa?

- Vẫn chưa thấy.

- Nhớ kỹ này: Mỗi người nên nhớ phải không để cho chúng biết, mỗi người nên nuốt một viên Bách Độc mệnh đơn, phòng khỏi bị khảo hình khi bị bắt tiết lộ cơ mật.

- Đã chuẩn bị từ lâu rồi.

- Vậy còn hai tên súc sinh bị bắt đã chuẩn bị “cắt cổ” chưa?

- Không, để trao đổi. Nhưng cuối cùng chúng cũng không tránh khỏi chết đâu. Còn bốn con nha đầu kia phải bắt sống dẫn về Hứa Châu, thiếu công tử cần bọn chúng, nhớ kỹ tuyệt không được dả thương chúng.

- Chủ nhân có đồng ý việc này không?
- Có thiếu công tử làm chủ, chủ nhân không cần lo việc này đâu.
- Nhưng nhỏ cỏ phải nhỏ tận gốc. Thiếu công tử không sợ sau này sẽ xảy ra chuyện sao?
- Nói chơi, chuyện của thiếu công tử người lo lắng quá thừa. Bấy lâu nay bất cứ các cô nương nào lọt vào tay thiếu công tử mà còn sống sót đâu?
- Hòa thượng, còn tin tức của lão ăn mày ra sao rồi?
- Vẫn chưa có tin tức chính xác, không biết có thật là đang ở Khai Phong không?
- Còn việc Vô Vi bang xử trí ra sao?
- Chúng ta không can dự vào, ai lo việc này, tránh dính líu rắc rối
- Thôi, đừng nói nhiều nữa, tất cả mọi việc ngày mai sẽ xong đâu vào đó kết liễu tên súc sinh họ Dương xong, chúng ta lo toàn lực đối phó với lão thất phu họ Chiêm. Chủ nhân muốn chúng ta nên hoãn ra tay hạ thủ, đợi cho chúng liên lạc với nhau, chúng ta theo đó tìm ra nơi ở của từng đứa, đoạn sẽ quét trợn ồ, ra tay hạ thủ một lượt.
- Quái! Hà cớ gì mà chủ nhân lại muốn ra tay kết liễu tên súc sinh họ Dương gấp rút như vậy? Lý ra, bọn Vô Vi bang phải lo lắng mới đúng. Tiêu Dao đạo nhân mới chính là người chủ chốt.
- Đúng phỉ lời nữa, lão huynh, có nhiều sự việc không nên truy cứu sâu đâu, biết nhiều chuyện bên trong nội tình quá e rằng khó mà bảo toàn tính mạng đó. Thời gian không còn bao lâu đâu, trời không còn sớm nữa, chúng ta nên phân nhau hành sự. Đi thôi!

Thần Kiếm thư sinh, Kim Nhân Hồ, Tuyết Bút Sinh Hoa dẫn mấy người Ngọc Kỳ lên đường. Cả bọn mười một người cưỡi ngựa nhắm hướng Yến Sơn mà đi.

Vượt qua Yến Sơn thì nhắm hướng Tây nam, nơi có nhiều ngọn núi.

Đoàn người thẳng tiến đến.

Khi đến một ngôi làng dưới chân ngọn núi đầu, thì cả bọn gởi ngựa lại nơi đó, vận khinh trang, mặc áo khoác, nhắm hướng vùng núi hiểm trở rảo bước.

Vùng núi ở đây vô cùng hiểm trở, Tuyết Bút Sinh Hoa và Kim Nhân Hồ có vẻ thông thuộc, nên dẫn đầu đoàn người.

Vách núi sừng sững, sườn dốc càng lên càng cao càng hiểm trở. Bốn bề xung quanh phủ một màu trắng của tuyết.

Ngọc Kỳ trong lòng rất cảnh giác. Chàng nhớ lại tổ phụ lúc ở Hồi Long cốc gặp nạn, hơn sáu mươi vì anh hùng sau khi bị hỏa công đã rút xuống tuyết cốc mà chết. Cho nên chàng rất cẩn thận, để ý khắp nơi xung quanh.

Khắp nơi trên núi phủ đầy tuyết trắng kẻ địch không thể sử dụng hỏa công được.

Chi Trung cũng rất có kinh nghiệm, không ngừng phòng bị, cảnh giới. Các vị cô nương đi sau lưng y cách chừng ba trượng. Bá Vạn Niên và Ngọc Kỳ theo ngay sau Thần Kiếm thư sinh, Châu Lam đoạn hậu.

Sau một lúc họ đi đến một khu rừng, đi vào hơn một dặm, bỗng Ngọc Kỳ nói lớn :

- Khoan, đợi một chút. Dường như phía trước có người, có thể chúng ta đã lọt vào bẫy của chúng.

Kim Nhân Hồ và Tuyết Bút Sinh Hoa quay lại hỏi :

- Tiểu huynh đệ, sao người biết?
- Hãy xem hình dạng của nhũ băng bị làm đứt trên cành cây kia.

Quả thật có một cành cây nọ có dấu vết do ai đó bẻ vuốt cổ ý làm đứt.

Ngọc Kỳ đắm chiều một hồi nói :

Theo những dấu vết để lại có thể đoán có người đã qua đây lúc canh ba bẻ cây làm dấu, nên sau khi canh ba tuyết rơi đã phủ lên thêm một lớp tuyết dày nửa thước.

Nói đoạn Ngọc Kỳ đi đến một cây khác, chàng dùng chân đạp mạnh khiến tuyết trên cành rơi xuống, quả thật bên dưới lớp tuyết dày nửa thước có một đoạn cây làm dấu.

Thanh Hoa lúc ấy tiến đến bên Ngọc Kỳ, cảm phục nói :

- Kỳ ca, dường như huynh rất thông thạo về tình hình quang cảnh nơi vùng băng tuyết.
- Đúng vậy, vì tiểu huynh đã trưởng thành trong gió tuyết mà.

Thần Kiếm thư sinh biến sắc, nhưng không nói gì.

Kim Nhân Hồ lúc này vội nói :

- Vậy... vậy chúng ta có tiến vào sâu bên trong nữa không?
- Chúng ta nên chia nhau ra tiến vào tìm kiếm.

Đúng lúc họ chia nhau xâm nhập leo sâu vào các ngọn núi bên trong thì cách đó khoảng hơn mười trượng xuất hiện ba tên bạch y nhân, che kín mặt chỉ chừa đôi mắt, một tên trong bọn hỏi :

- Có phải là hắc không?

Một người giọng quả quyết nói :

- Không sai, là y hôm đó, tại hạ thoát đi nơi vùng đất đầy tuyết chính là y và Song Tuyết Kỳ Nhu cứu lại hạ.
- Không sai chứ? Khâu huynh?
- Xin tin tưởng vào đôi mắt của tại hạ. Đạo trưởng có muốn tại hạ đến chào y không?

Nói đến đây người này nhìn thấy trong ánh mắt của lão hỏi lúc nãy có tia nhìn rất âm hiểm nên thất kinh nói tiếp :

- Đạo trưởng không làm gì Khâu mỗ...
- An tâm đi. Bần đạo không đối đãi tệ với các hạ đâu, chỉ cần đợi một lát nữa xin Khâu huynh khiêu dụ chúng vào cuộc là được.
- Sao? Đạo trưởng... đạo trưởng muốn tại hạ gây bất lợi cho họ à?
- Đúng vậy.
- Không được, hắc là ân nhân của Khâu mỗ, Khâu mỗ không thể làm những chuyện bất nhân bất nghĩa được.

Lão đạo trưởng quát lớn :

- Không được cũng phải được, ngươi không còn quyền lựa chọn đâu.
- Việc đó quả không thể được. Khâu mỗ cũng không thể làm hoen ố biệt hiệu đầy quang vinh của Giang Hồ Khách của mình được.
- Hừ! Ngươi không sợ hậu quả sẽ ra sao à?
- Khâu mỗ cũng là bằng hữu của đạo trưởng. Nếu mỗ lại bán rẻ đạo trưởng cho cừu địch, đạo trưởng nghĩ sao?
- Đó là chuyện khác.
- Thế gian hai chữ nhân nghĩa làm đâu, tại hạ không thể làm người bất nhân bất nghĩa được. Đạo trưởng hãy bảo trọng. Khâu mỗ xin cáo từ.

Người họ Khâu dứt lời, định phi thân nhảy đi.

Bỗng từ đâu bay tới một mảng tuyết bị kinh lực cuộn đến bay thẳng vào ngực y, đồng thời lão đạo cũng phóng tới phát ra một tràng cười tàn khốc ghê rợn, quát :

- Người không y kế hoạch hành sự, đừng mong sống sót.

Người họ Khâu cùng hét lớn :

- Khâu Ứng Xương ta há lại sợ chết hay sao?

- Ta không tin người có thể chịu đựng được thảm hình tróc cốt của ta đâu.

- Người quá xem thường Khâu mỗ rồi! Ha! Ha!...

Tiếng cười thứ ba chưa kịp phát ra thì lão họ Khâu đã bị lão đạo phóng tới điểm ngay vào Á huyệt của y. Lão đạo vươn tay định cắp lấy người họ Khâu đi.

Bất thành linh một trận cuồng phong nổi lên cuộn cuộn kéo tới.

Lão đạo bỗng thấy trên tay mình nhẹ hẫng, thân người kia cũng không cánh mà bay.

Khi định thần lại lão đạo nhìn thấy một lão già đang cắp lấy Khâu Ứng Xương, miệng cười đầy bí ẩn.

Lão đạo vừa nhìn thấy lão già ấy đồng thời thấy cây Bàn Long trượng của lão ta đã thất kinh, tâm thần hoảng loạn, run rẩy nói :

- Người... người là... Hận Phá Thiên...

- Không sai, Hận Phá Thiên chính là lão phu, người thật tinh mắt.

Lão đạo phát mạnh tay, cùng với tên còn lại xệt như sao bay phi thân phóng vào rừng biển mắt.

Hận Phá Thiên cũng cắp lấy Khâu Ứng Xương. Lão Hận Phá Thiên vốn không dám để rơi Khâu Ứng Xương, rừng cây rập rập, tuyết vừa nhiều vừa dày, không tiện đuổi theo, nên lão chỉ đành bỏ đi.

Một lúc sau lão đạo sĩ lại xuất hiện nói với tên kia :

- Mau thông báo, tên súc sinh họ Dương quả thật là hậu nhân của Long Môn Dương gia. Phải nhanh tay hạ thù, bất luận sống chết.

Hai người phân ra hai hướng đông tây chạy đi biến mất trong rừng sâu.

Lúc này Ngọc Kỳ và Chí Trung ra sức tìm, đã đi hơn năm, sáu dặm vẫn không thấy bóng người. Kim Nhân Hồ cười nhạt nói :

- Tiểu huynh đệ đừng lo lắng thái quá, chúng ta leo lên sườn núi mà đi.

Đúng lúc ấy từ khu rừng cách hơn mười dặm vọng lại tiếng cười của Khâu Ứng Xương.

Chí Trung biến sắc nói :

- Hay! Quả thật có người.

Ngọc Kỳ nói ngay :

- Quay lại tìm mau.

Chí Trung quay lại nói :

- Đừng, leo lên sườn núi đi tiếp thôi, nếu chúng ta quay lại cũng không kịp đâu, ngược lại đôi khi còn sa vào vòng vây của địch.

Thế là mọi người cùng leo lên sườn núi. Đứng trên đó có thể nhìn thấy quang cảnh núi tiếp núi, các ngọn núi cao vút bị mây bao phủ nơi đỉnh.

Tuyết Bút Sinh Hoa chỉ vào một ngọn núi bị mây che đỉnh nói :

- Nhìn kìa đó chính là Hồ Trảo sơn. Ngọn cao nhất là trung tâm của Hồ Trảo sơn, trên lưng chừng hai ngọn núi hai bên lại có hai ngọn núi nhỏ nữa hướng ra phía Bắc trông giống như móng của con hổ, nên gọi là Hồ Trảo sơn. Nơi đó xung quanh đều là đá xanh, không hề có cây cỏ thảo mộc.

Ngọc Kỳ hướng mắt nhìn trầm ngâm nói :

- Xem ra hãy còn xa lắm.

Bọn họ lại ra đi, khoảng cách từ người đầu đến người cuối khoảng một trượng.

Nửa khắc giờ sau họ thấy phía trước xuất hiện một khu rừng rậm phủ đầy tuyết trắng xóa. Khu rừng này diện tích rất lớn, kéo dài đến phần giữa sườn núi của ngọn núi phía trước. Lúc này Hồ Trảo sơn đã không còn xa mấy.

Tuyệt Bút Sinh Hoa vận công gia tốc, thân hình y cực nhanh tiến vào khu rừng.

Mấy người Ngọc Kỳ cũng lao theo.

Đi được khoảng hơn một dặm, bất thành linh Ngọc Kỳ hét lớn :

- Mùi tanh của máu, phía dưới ắt có người vừa chết, chư vị xin cẩn thận.

Quả nhiên không sai, dưới khu rừng nằm la liệt tám tử thi bạch y che mặt, sọ đầu đều bị đánh vỡ, binh khí chưa kịp rút ra khỏi bao, máu đã đông thành từng mảng trên người và mặt đất. Ngọc Kỳ xem xét xong, nói :

- Những người này vừa bị giết hơn ba giờ.

Chí Trung nói :

- Người ra tay hạ thủ công lực thâm hậu vô cùng, mỗi một chưởng tung ra đều sử dụng thần công Cách Sơn Đả Ngưu. Xem ra có cả các trưởng lão phái Thiếu Lâm nhúng tay vào. Những tử thi này rõ ràng muốn đối phó với chúng ta song đã bị người khác hạ thủ bằng chân lực.

Thần Kiếm thư sinh nói :

- Chẳng lẽ có kẻ muốn ám trợ giúp chúng ta à?

Đột nhiên vọng lại một tràng cười như xé màng tang từ hai phía Bắc và phía Nam.

Bỗng có giọng người vang vọng từ phía đông: “Đến nạp mạng đi”.

Phía tây lại vọng một giọng người khác: “Diêm La pháp định tam canh tử, tuyệt bất lưu nhân đao ngũ canh” có nghĩa là Diêm La đã quyết định canh ba chết, quỷ sứ không chờ đến canh năm. Ngay tức thì một bọn che mặt, y phục giống như những tử thi lúc nãy xuất hiện bao vây lấy đoàn người Ngọc Kỳ. Chí Trung và Ngọc Kỳ bỗng cất tiếng cười như sấm nổ, chấn động bốn bên, tuyết trên các cành cây cũng đổ ập xuống vì chấn động. Thần Kiếm thư sinh quát lớn :

- Các ngươi muốn gì?

Bất thành linh có ba mũi ám khí bay ra nhắm Ngọc Kỳ bay tới. Ngọc Kỳ xoay người sang trái tung ra một chưởng. Tức thì ba mũi phi tiêu ấy bỗng như những con bướm bay đập dờn rơi lả tả dưới mặt đất.

Tiếp theo ba mũi ám khí khác lại bất thành linh bay ra từ một cây cổ thụ nhắm vào lưng Chí Trung lao vun vút. Thanh Hoa và Tây Vi đứng ở giữa vừa nhìn thấy lập tức vun kiếm vào vùng ảnh của ba ám khí, quay tròn đoàn hết lớn :

- Súc sinh trả lại cho các ngươi đó.

Ba mũi ám khí như biết nghe tiếng người, đổi hướng như tên bắn về phía lúc nãy được phóng ra.

- Á! Á!

Trong rừng vọng ra một tiếng rú thê thảm, đoạn có hai tên bạch y từ trên cây té nhào xuống.

Lúc ấy xuất hiện hơn ba mươi tên bạch y nhân. Chúng tuy đông song thực lực không mạnh.

Ngọc Kỳ quát lớn :

- Nếu không nói ý định của các người là gì thì để mạng các người lại.

Một tên che mặt thân hình nhỏ bé, bật cười khanh khách nói :

- Đệ tử của Tiểu Diêm La sẽ đưa các người vào Âm tào Địa phủ.

Ngọc Kỳ bước tới nạt lớn :

- Các người đã bắt các bằng hữu của bổn thái gia đi đâu? Nói mau?

- Ở Âm tào Địa phủ đó.

- Chủ nhân Tiểu Diêm La của các người hiện ở đâu? Mời hấn ra đây trả lời!

- Người có muốn ném thử kiếm của bổn gia không?

- Xin hỏi quý tính của người?

- Bổn gia họ Dương

- Có phải tên gọi Ngọc Kỳ?

- Đúng, chính là đại danh của thái gia.

- Người chính là khách quý mà Âm tào Địa phủ Diêm La điện muốn mời đến.

- Ha! Hóa ra các người đến đây dụ Dương mỗ ta đến.

- Tên họ Dương kia, người đã đoán đúng đấy. Hãy chọn đi nạp mạng hay đầu hàng.

- Bổn thái gia chọn cái đầu của người đó.

- Súc sinh, đừng lộng ngôn, sẽ có người lấy đầu của người trước.

Nói đoạn y giơ cao hai vòng sắt sáng loáng lên định tiến lên.

- Ha! Ha! Sao các người không lên một lúc, lấy thịt mà dè người!

- Lấy mạng nhỏ của người cần gì phải nhiều người.

Sự thật vì khoảng trống trong khu rừng không lớn, nếu mà cùng xông lên một lượt chỉ thêm vướng tay vướng chân, e rằng mất mạng oan uổng.

Tên che mặt bất thành linh hợp nhất hai vòng sắt đánh keng một tiếng đình tai, lập tức hai vòng khoen sắt bay vun vút tạo ra hàng vạn vòng tròn sáng kỳ ảo bay tới Ngọc Kỳ.

Vòng ảnh khi thực khi ảo tạo ra vô số ảnh vòng sức cuộn cuộn như vũ bão.

Ngọc Kỳ đứng yên như thiên thần xuất hiện, chàng không hề rung động lông mày vì những ảnh vòng hư ảo đó. Khi thấy chúng đến gần, chàng vùng kiếm ra chiêu nhanh như điện xẹt.

Không ai thấy rõ chàng xuất chiêu ra sao? Chỉ thấy ánh ngân quang chớp một cái, thân người xoay tròn, kiếm và thân người không phân biệt rõ.

Koong! Koong. Chỉ thấy hai cái vòng sắt bay xoáy ra ngoài cắm phập vào một thân cây hơn quá nửa.

Còn thân hình của Ngọc Kỳ từ trên cao điểm nhẹ xuống đất ngay sau lưng tên che mặt, tư thái ung dung.

Tên che mặt thì lão đảo lấy tay ôm ngực, trên bụng vai và ngực y có hơn tám, chín lỗ kiếm đâm vào. Cuối cùng y đành buông thông hai tay ngã vật xuống đất tắt thở.

Nhưng người có mặt đều rất kinh ngạc, không hiểu Ngọc Kỳ ra chiêu như thế nào.

Bỗng một tên trong bọn bạch y lên tiếng quát :

- Tên súc sinh họ Dương kia, kiếm pháp của người khá lắm lão phủ cũng muốn lĩnh giáo tuyệt học của người.

Nói đoạn y lao vào Ngọc Kỳ ra chiêu tức thì.

Một tên khác cũng vùng kiếm lao vào Thần Kiếm thư sinh. Thần Kiếm quắc mắt hét :

- Giao đấu với một tên vô danh tiểu tốt hèn hạ che mặt giấu đầu, chỉ làm hoen ố danh tiếng Thần Kiếm của ta. Hây! Nhưng người lại muốn chết bổn thái gia không đành từ chối, vậy để bổn thái gia toại nguyện cho người.

Hai người tức thì xông vào, kẻ đánh người đỡ lợi hại vô cùng.

Ngọc Kỳ đã hạ thủ tên che mặt lúc nãy. Ngay tức thì một tên che mặt khác đã vùng kiếm tới. Tên này công lực thâm hậu lắm, kiếm quang vun vút, kiếm và người hợp nhất xoay tròn ra chiêu Hải Lăng Kinh Ba. Chiêu kiếm như sóng lướt tới Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ thân ảnh lúc cao lúc thấp kiếm pháp linh hoạt biến ảo vô cùng nhắm vùng kiếm của đối phương bay tới.

Lúc bấy giờ kiếm quang sáng lóa, rít lên những tiếng đinh tai nhức óc.

Lát sau đã thấy Ngọc Kỳ đáp nhẹ nhàng trên mặt đất xa hơn trượng.

Còn tên che mặt lúc ấy lão đảo, lấy kiếm chống xuống đất. Máu tươi từ trên vai và ót tuôn ra ướt đầm áo ngoài. Y run giọng yếu ớt thều thào.

- Ta... ta nội lực cao hơn hẳn nhưng kiếm pháp của hẳn quả... quả thực...

Nói đến đó hơi thở của y tắt hẳn, té nhào xuống đất.

Thần Kiếm thư sinh lúc này cũng ra chiêu dồn dập thế kiếm xung mãnh như trường gian đại hải, nhưng công lực của tên che mặt cũng không tầm thường. Một chiêu tiếp một chiêu, một kiếm trả một kiếm.

Hai người đánh hơn mười ba chiêu vẫn chưa phân thắng bại.

Những người quan sát đều thấy Thần Kiếm thư sinh lẩn lướt hơn tên kia. Sớm muộn gì cũng giành được thế thượng phong, nhưng Thần Kiếm lại không có gì nóng ruột mà kỳ lạ là y cố ý từ từ chỉ dùng một tay đối phó với đối phương. Tất nhiên công lực giảm đi.

Ngọc Kỳ bên ngoài nghĩ thầm: “Dương đại ca quá khinh địch hai bên công lực tương đồng, tại sao Dương đại ca chỉ dùng một tay thôi. Hay vì đại ca muốn giữ danh dự Thần Kiếm của mình nên mới làm như vậy”.

Thanh Hoa lúc này rất nóng ruột vì tính mạng của hiền đệ mình, lại thấy Thần Kiếm thư sinh có vẻ đang kéo dài thời gian nên tức giận vô cùng.

Nàng vùng kiếm đồng thời sử dụng Vô Cực Thái Hư thần công ra chiêu Thiên Địa Giao Thái.

Chỉ thấy bọn che mặt kêu rú thảm thiết, rách bụng đứt vai, máu thịt tung tóe.

Ngọc Kỳ lúc này phóng tới bên Tây Vi tiếp ứng cho nàng, vì trong bọn Tây Vi võ công yếu nhất, trong khi đối phương đều là những cao thủ đã được tuyển chọn nên chàng muốn bảo vệ cho nàng.

Bất thành linh ba tên che mặt từ hai cây đại thụ lao ra mang tới hai tấm binh khí Hỗn Nguyên bài.

- Vi muội, theo sát huynh.

Ngọc Kỳ hét lớn, kéo Tây Vi tránh người sang trái đồng thời vùng kiếm, hai tên bên trái tức thì đã bị trúng đòn.

Tây Vi lúc ấy cũng đâm kiếm vào một tên khác.

Ngay lúc ấy tấm Hỗn Nguyên Bài từ sau lưng nhắm ngay đầu nàng đập xuống, Tây Vi thối lui, tấm Hỗn Nguyên bài lại ra chiêu Kiên Đả Nhật Nguyệt đồng thời tay trái của đối phương lại vùng đơn đao công tới.

Koong! Tây Vi cảm thấy cổ tê buốt, kiếm của nàng đã bị Hỗn Nguyên bài hất văng ra xa, nàng lùi ra sau hai bước, tức thì đơn đao đã tới trước ngực.

Lúc ấy Ngọc Kỳ thất kinh vội tung chưởng hất văng đơn đao, cứu lấy Tây Vi suýt mất mạng trong gang tấc.

Tên che mặt thấy đơn đao đã bị hắt văng nổi giận hươu Hổ Nguyên bài ra chiêu Thái Sơn Kích Hoàn nhằm bụng Ngọc Kỳ đánh tới.

Nhưng y đã quên mất thanh kiếm của Ngọc Kỳ đang bay tới chém đứt y làm hai đoạn.

Ngọc Kỳ như mảnh hổ tả xung hữu đột đã hạ thủ hơn hai mươi tên che mặt, còn hơn mười tên đang ra sức chống trả. Chúng không dám bỏ chạy có lẽ vì chưa có lệnh của đầu lãnh.

Ngọc Kỳ hét lớn :

- Bắt sống lấy một tên.

Chàng vung kiếm công tới một tên, tay trái đồng thời tung ra một chưởng đánh vào vai phải của đối phương.

Tên che mặt cũng ra chiêu Tiểu Quỷ Phát Môn đánh tới thái dương chàng, đồng thời đánh một chưởng vào ngực chàng.

Ngọc Kỳ không thêm để ý, chàng vận năm thành công lực vào tay trái che nơi thái dương, tay phải tung chưởng đón lấy chưởng lực của đối phương đánh tới ngực. Đoạn nhanh như cắt biến chiêu vươn tay phải điểm ngay huyệt kiên đỉnh của y. Huyệt Kiên Đỉnh vốn là một trong ba mươi sáu đại huyệt trên người, và chỉ cần dùng nửa thành công lực điểm trúng đã có thể bắt sống đối phương.

Sau một hồi lâu thì năm người Ngọc Kỳ, Thần Kiếm thư sinh, Chí Trung, Thanh Hoa và Dật Điện cô nương đều đã bắt sống được năm tên che mặt. Song trừ một tên do Thần Kiếm thư sinh không chế bắt được cả bốn tên kia đều lần lượt ngã vật ra tắt thở, trên mép miệng chúng rỉ ra một dòng máu đen ngòm chỉ một lát sau da mặt tím đen lại trông rất ghê sợ. Ngọc Kỳ kinh hãi nói :

- Tiểu Diêm La quả thật tàn nhẫn vô nhân tính, bọn người này đều đã bị phục sẵn thuốc độc Nghịch kinh kỳ độc, người uống loại thuốc này không thể bị điểm huyệt được. Ba sáu đại huyệt trên người bất cứ huyệt nào bị điểm, huyết mạch lập tức tụ vào tâm mạch, độc được phát tán ngay tức thì, tâm mạch vỡ ra mà chết. Tên che mặt mà Dương đại ca bắt được nhất định chưa bị điểm huyệt. Còn những tên khác bị chúng ta điểm huyệt nên đều bỏ mạng.

Thần Kiếm thư sinh cười nói :

- Đúng, ta đã dùng Cẩm Nã thảo không chế bắt sống hắn.

Nói đoạn y dẫn mạnh tay xoay người tên che mặt lại.

Lúc ấy Thanh Hoa mới vỡ lẽ ra, nàng nói :

- Đúng rồi, lúc nãy muội đã điểm huyệt Thất Thử của tên kia.

Dật Điện cô nương nói :

- Còn tiểu nữ thì điểm huyệt kỳ môn của hắn.

Chí Trung về mặt ủ dột, nói :

- Tại hạ còn tệ hơn, điểm ngay huyệt linh đài của hắn.

Ngọc Kỳ an ủi mọi người nói :

- Thôi, còn một tên cũng được rồi.

Thần Kiếm thư sinh dùng mũi gươm hắt văng chiếc mặt nạ che mặt của tên bạch y nhân, lộ ra khuôn mặt của một gã trung niên đang kinh hãi, mặt cắt không còn một giọt máu. Thần Kiếm quát lớn :

- Tiểu Diêm La ở đâu?

- Ở Hồ Trảo sơn...

- Vậy còn hai vị thiếu niên bị các người bắt tới hôm trước hiện nay đang ở đâu?

- Cũng ở Hồ Trảo sơn.

- Hãy dẫn đường đi. Người khôn hồn mà thi hành bằng không hối không kịp đâu.

Tên đại hán dẫn mấy người Ngọc Kỳ đi vòng đến một cái cốc nhỏ một hồi, đoạn nói :

- Từ chỗ này tiến vào cốc chừng năm dặm là tới.

Lúc ấy Thần Kiếm thư sinh buông tay thả hẳn đi, thế là tên đại hán nhắm hướng đông phi thân định bỏ chạy càng nhanh càng tốt.

Chí Trung vội la lên :

- Dương đại ca, hãy khoan tại hạ hỏi hần vài câu nữa?

Nhưng y đã quá muộn rồi. Từ trên một thân cây đối diện xẹt ra một lần điện quang nhắm vào thiên linh cái của tên đại hán bỏ chạy bắn tới, chỉ thấy tên đại hán ngã mặt té nhào, máu vả óc phun ra tung tóe.

Đúng lúc ấy mấy người Ngọc Kỳ không ai bảo ai cũng đều nhún mình phóng theo tên sát thủ giấu mặt vừa ra tay.

Đuổi theo một hồi lâu thì họ chạy đến một cái cốc có u linh, hoang vắng, vách đá lởm chởm. Phía trên vách có một phiến đá khắc bốn chữ “Cực Lạc Chỉ Môn”. Lúc ấy mọi người đều nghĩ bụng: “Nên đi vào đây hay đuổi theo tên sát thủ lúc nãy?”

Thần Kiếm thư sinh là người lên tiếng trước hết.

- Nơi đây chính là mật đạo dẫn đến Hồ Trảo sơn, địa thế rất hiểm trở có thể bị mai phục. Cứu người tuy gấp song cũng không nên quá mạo hiểm.

Quả nhiên người mắc bẫy là Ngọc Kỳ, chàng cương quyết nói :

- Nếu quả đây là mật đạo của Hồ Trảo sơn thì cho dù nguy hiểm đến độ nào chúng ta cũng phải tiến vào.

Thình lình bốn bên rền vang một âm thanh rất kỳ dị nghe như tiếng rên khóc thê lương, lại giống như tiếng rú của ma quỷ nơi Địa ngục vang lên từng hồi rất rùng rợn, nhưng vẫn có thể phân biệt được từng chữ phát ra Cực Lạc Chỉ Môn.

Sau đó là một tràng cười ghê rợn, âm thanh khóc lạnh, kéo dài có thể gây chết khiếp cho bất cứ ai yếu bóng vía.

Trước quang cảnh bốn bề tử khí, rùng rợn, vừa âm u vừa ma quái biến cố khó lường đó, Khương Chí Trung vòng tay thì lễ trước ba người Thần Kiếm, Tuyết Bút Sinh Hoa và Kim Nhân Hồ nói :

- Thâm tình dẫn lộ, không ngại mạo hiểm của ba vị dẫn mấy người củ? tại hạ đến đây, tại hạ mãi mãi ghi tạc trong lòng. Nay việc cứu người vô cùng nguy hiểm và đó là trách nhiệm của tại hạ, không dám phiền đến chư huynh. Vậy xin chư huynh đừng bước.

Thần Kiếm thư sinh xen vào nói :

- Khương huynh, Kỳ đệ với tại hạ vốn là tri giao, tình nghĩa thâm hậu, tại hạ tất phải sát cánh chia sẻ nguy hiểm với Kỳ đệ chứ.

Đoạn quay sang Tuyết Bút Sinh Hoa và Kim Nhân Hồ nói :

- Hai vị huynh đệ, xin hãy quay về đi. Trên đường về phủ Hà Nam phiền hai vị báo cho gia phụ của tại hạ ở Ngũ Đài sơn Dương gia, bảo rằng nếu ba tháng chưa thấy tại hạ trở về tức đã táng mạng ở Hồ Trảo sơn rồi.

Tuyết Bút Sinh Hoa nói :

- Dương đại huynh, huynh há lại khiến chúng tôi trở thành kẻ tiểu nhân hay sao? Nay tôi cũng xin đi với đại ca.

Nói đến đây y quay sang Kim Nhân Hồ nói tiếp :

- Trịnh nhị ca, xin huynh quay về thông báo cho lệnh tôn của Dương đại ca đi.

Thần Kiếm thư sinh vội nói :

- Không được, một người xông ra thoát khỏi nơi đây rất nguy hiểm. Không đơn giản đâu, phải hai người cùng đi mới được.

Nghe vậy Tuyết Bút Sinh Hoa và Kim Nhân Hồ trầm ngâm một hồi lâu, đoạn cất tiếng nói :

- Thôi được, Dương đại ca bảo trọng, hai người tại hạ sẽ ở Hà Nam phủ chờ tin vui của Dương đại ca vậy.

Khương Chí Trung chờ cho hai người kia đi khuất rồi, bấy giờ quay sang Thần Kiếm nói :

- Dương huynh, huynh nghĩa cao muôn trượng, tại hạ không biết nói gì để cảm tạ lòng hiệp nghĩa của huynh.

Thần Kiếm nói :

- Tứ hải giai huynh đệ, đây là một việc làm vì nghĩa vì nhân, hơn nữa tại hạ với Ngọc Kỳ lại là thâm giao với nhau, không cần phải câu nệ tiểu tiết đâu.

Ngọc Kỳ ánh mắt long lanh như sắp khóc nói :

- Dương đại ca, tiểu đệ sẽ mãi mãi nhớ những lời của huynh cũng như lòng nghĩa hiệp cao cả của huynh.

Thần Kiếm thư sinh tiến đến bên Ngọc Kỳ khẽ đưa tay trái vỗ nhẹ vào vai Ngọc Kỳ, mỉm cười.

Chí Trung đột nhiên nói :

- Tay trái của Dương huynh dường như bị thương à?

Thần Kiếm vội rút tay lại mỉm cười nói :

- Đúng vậy, tối hôm qua tại hạ với Đặng huynh đệ có đến Thúy Vân đình định thăm viếng kiếm thuật gia Thúy Vân Quan, không ngờ lại gặp tên Độc Vô Thường. Hai bên có giao đấu với nhau, chẳng may tại hạ bị thương nơi cánh tay trái. Ồ! Tại hạ có biết qua có kẻ đã đột nhập lữ điếm, tiếc rằng tại hạ không có dịp tiếp sức bắt tên giặc đó.

Thật có lỗi vô cùng.

Ngọc Kỳ vội nói :

- Huynh khi vận kiếm có cản trở gì không, để tiểu đệ xem...

Thần Kiếm thấy Ngọc Kỳ tỏ ý muốn xem thương thế, y vội nói :

- Không sao đâu, hiền đệ an tâm đi. Thôi! Trời không còn sớm nữa, chúng ta lên đường thôi.

Nói dứt y cất bước dẫn đầu đoàn người ra đi.

Lúc ấy bỗng Khương Chí Trung dùng thuật truyền âm nhập mật nói với Ngọc Kỳ:

“Hiền đệ, chú ý đừng để bất cứ ai tiếp cận gần khoảng năm thước cho dù là ai đi nữa, và bất cứ nơi đâu cũng nên cẩn thận đề phòng ám kích bất ngờ”.

Ngọc Kỳ cũng sử dụng, truyền âm nhập mật nói:

“Tiểu đệ biết rõ”.

Thanh Hoa nói :

- Kỳ ca, xin cẩn thận, đừng mạo hiểm thái quá.

- Ngu huynh biết rồi, xin hãy bảo vệ Vi muội.

Đoạn chàng quay sang Tây Vi nói :

- Vi muội nhớ đừng rời Hoa muội nhé.

Tây Vi đáp :

- Muội biết lo cho mình mà, huynh yên tâm đi. Xin huynh cũng bảo trọng.

Sau đó Ngọc Kỳ dần bước theo kịp Thần Kiếm đi dẫn đầu Bốn Khương Chí Trung, Thanh Hoa, Tây Vi, Phi Hồng và Dật Điện phía sau là Bá Vạn Niên, Châu Lam đoạn hậu. Họ chia thành ba nhóm cùng rảo bước theo sau Ngọc Kỳ và Thần Kiếm thư sinh.

Khi đến miệng cốc, thấy có hai bức tượng ác quỷ to lớn ở bên miệng cốc, hai bức tượng như người sống như chực nhảy bổ vào mọi người. Thần Kiếm thư sinh nét mặt lộ vẻ sợ hãi. Ngọc Kỳ vẫn điềm nhiên nói :

- Bên trong có lẽ có nhiều cơ quan mai phục ám toán bất ngờ đây. Song chúng ta cẩn thận vẫn hơn. Thực ra hung đồ đệ tử của Tiểu Diêm La không đáng sợ lắm, có chăng là những vật nhỏ cực độc âm hiểm vô cùng mà mắt người không nhìn thấy được.

Thần Kiếm thư sinh nghiêng đầu nhìn Ngọc Kỳ, y cố nắm bắt lấy những sự biểu hiện trên gương mặt của chàng. Nhưng Ngọc Kỳ nét mặt vẫn ung dung, không tỏ vẻ sợ hãi chút nào, vẫn trầm mặc như trước.

Hai người họ cẩn thận từng bước đi ngang qua hai bức tượng ác quỷ đó. Thần Kiếm thư sinh bỗng giơ tay chỉ vào một đám sương mờ, bay ta nơi khu rừng cách hai mươi, ba mươi trượng trước mặt, nói :

- Hiền đệ, đó có phải là khí độc không?

- Không phải đâu trong hoàn cảnh khốc hàn lạnh chết người như thế này sử dụng khí độc không có kết quả. Đó chẳng qua là hơi nước từ mặt đất bốc lên mà thôi.

Hai người vừa đi vừa quan sát xung quanh phòng bị. Khi đi qua phía dưới vách đá của Cực Lạc Chi Môn thì trước mặt là khu rừng thưa, mỗi một cây đại thụ thân cây rộng hai người ôm sừng sững chọc trời. Tán lá rậm rạp che kín cả bầu trời.

Cách khu rừng thưa khoảng bốn năm trượng đột nhiên từ một ngọn đồi nơi bìa rừng, băng lở tuyết bay tứ phía.

Hai người dừng lại vận công hộ thân phòng bị.

Ngọn đồi cao hơn một trượng, sau khi băng lở tuyết rơi, thì xuất hiện ba con quái vật kinh tởm. Ba con quái vật này hình dung thật là ghê rợn những người yếu vía mà nhìn thấy có thể vỡ mật mà chết, cảnh tượng thật vô cùng đáng sợ.

Chính giữa là một con quỷ vô thường to lớn, thân cao hai trượng, đúng hơn là con quỷ Hắc Vô Thường. Nó toàn thân vận một cái áo hắc y dài từ đầu đến chân, thắt lưng cột một vòng sắt, không đội mũ, tóc xoắn rũ rủ xuống vai, mặt đen ngòm, mắt lồi ra, lỗ mũi chỉ là hai cái hốc lớn, thè lè cái lưỡi đỏ và dài trong cái miệng lớn đỏ lòm. Trên tay con Hắc Vô Thường giơ một cây Câu Hồn bài trên viết bốn chữ “Người đến rồi à!”

Bên trái và phải của con quỷ Hắc Vô Thường là hai con quái vật to lớn người không giống người, thú không ra thú, thân cao gần một trượng, to lớn thô kệch, đầu như đầu gấu, toàn thân phủ đầy lông trắng.

Trong hốc miệng đỏ như máu há hoắc ra là hai cái răng nanh trắng nhọn. Trên đầu mỗi con quái vật có ba sừng. Hai mắt mở to trắng dã, mở trừng trừng như muốn ăn tươi nuốt sống con mồi.

Tứ chi của chúng sần sùi, móng vuốt màu đỏ như lửa lại sắc bén vô cùng.

Ba con quái vật từ từ tiến gần đến mấy người Ngọc Kỳ múa vuốt rất hung dữ.

Khương Chí Trung phía sau, thất kinh thét lên :

- Vật gì thế này?

Xem tiếp hồi 9 Thần Kiếm thư sinh

9. Hồi 9 Thần Kiếm Thư Sinh

Khương Chí Trung kinh hãi đã dừng bước. Thanh Hoa từ phía sau lo lắng cho Ngọc Kỳ nên định chạy về phía Ngọc Kỳ.

Chí Trung ngăn lại nói :

- Đừng vọng động, đợi một lát.

Nhìn thấy hai con quái vật và quỷ Hắc Vô Thường tiến gần đến, Thần Kiếm thư sinh thất kinh khiếp vía, y thối lui ra sau hai bước đến bên người Ngọc Kỳ và giơ kiếm lên.

Bọn quái thú vẫn tiến gần đến. Con quỷ Hắc Vô Thường bỗng phát ra một tràng cười rợn tóc gáy vang rền bốn phía lắc lắc cái lưỡi đỏ lôm.

Hai con quái thú cũng rống lên những tiếng đinh tai nhức óc.

Bất thành linh Ngọc Kỳ lao tới thét lớn :

- Các người giả thần mạo quỷ, uy hiếp không nổi chúng ta xâm nhập Hồ Trảo sơn đâu. Khôn hồn mau tránh ra.

Hắc Vô Thường nhổ mạnh cái lưỡi bay đi đồng thời soạt soạt hai tiếng vang lên, tức thì hai chân trước của Hắc Vô Thường bay tới Ngọc Kỳ, khí thế cực mạnh.

Ngọc Kỳ không vội né, mà chàng vung kiếm phát tròn một cái, tức thì hai cái chân giả đó chuyển hướng bay về phía bọn quái thú bay tới rất nhanh.

Ngay lúc đó, cái áo đen dài trên người Hắc Vô Thường tự động rơi xuống đất, thân hình cao hai trượng trước đó chỉ còn lại tám thước. Cây Câu Hồn bài trong tay y vươn tới tiếp sau là đôi chân giả phía sau phóng ra vun vút về phía Ngọc Kỳ.

Thần Kiếm lúc này đang ở phía sau Ngọc Kỳ, đột nhiên y sử dụng thân pháp cực nhanh nhảy bổ vào Ngọc Kỳ.

Thanh Hoa phía sau thấy vậy vừa kinh hãi vừa giận dữ, nàng cũng nhanh không kém vung kiếm nhắm vào phía sau lưng Thần Kiếm thư sinh điểm tới.

Hai con quái thú ở hai bên cũng nhảy bổ vào Ngọc Kỳ.

Thấy tình thế nguy hiểm muôn phần, Chí Trung vội xuất thủ phóng ra Phi Ngư thích, như hai tia điện nhắm quái thú bay tới.

Con quái thú bên trái như thấy có tia điện xẹt vào mắt nó, vội đưa móng vuốt lên phải phải định gạt tia điện ra. Tức thì tiếp liền một Phi Ngư thích thứ hai đã bay tới xuyên vào bụng nó.

Phập một tiếng. Con quái thú rống lên vô số âm thanh kinh dị chói tai.

Còn con quái thú bên phải cũng bị trúng một Phi Ngư thích vào mắt nó còn đang loay hoay phải đi. Thì Ngọc Kỳ đã vội lao tới.

Biết nó đang bị thương, nên Ngọc Kỳ liền vận hết nội lực, tung ra một chỉ đồng thời vung kiếm đâm tới.

Chiêu kiếm và chỉ lực của Ngọc Kỳ vừa đánh ra đừng nói là quái thú dù là đá tảng cũng phải tan nát nữa là.

Bình một tiếng nổ đinh tai. Con quái thú ngã nhào xuống đất bụng vỡ toác, lông trắng bay tứ phía.

Chí Trung lao tới la lớn :

- Con quái thú này là người giả thành.

Bấy giờ Thần Kiếm thư sinh và Thanh Hoa đang đối phó với con quỷ Hắc Vô Thường.

Cây Câu Hồn bài trong tay Hắc Vô Thường vun vút tấn công Thần Kiếm đồng thời bắn ra vô số phi châm vào Thần Kiếm.

Thần Kiếm thư sinh hốt hoảng quay kiếm nhún xuống đất, bật người lên tránh phi châm.

Lúc ấy Thanh Hoa ở phía sau vung tay một cái vung ra một chưởng cực mạnh. Lạ thay các phi châm như một khối nam châm vô hình hút lại, rơi xuống đất lả tả, còn một số khác thì bay ngược trở lại cắm vào người quỷ Hắc Vô Thường.

Thanh Hoa tranh thù lao tới tấn công liền, hợp với Thần Kiếm thư sinh đang ra chiêu trước mặt con Hắc Vô Thường.

Thanh Hoa hét lớn :

- Phải bắt sống nó!

Thần Kiếm thư sinh lúc ấy đang ra chiêu Hoa Trung Thổ Nhụy liên tiếp tung ra năm chiêu kiếm đánh tới. Bỗng nghe Thanh Hoa hét: “Phải bắt sống!” Y tức thì vận công xuất chiêu Tô Tần Bối Kiếm xung mãnh vô cùng, chiêu kiếm biến ảo lợi hại đâm vào bụng con Hắc Vô Thường nghe một tiếng phập.

Hắc Vô Thường cố lấy tay ôm bụng ngăn nội tạng phọt ra từ vết rách do kiếm của Thần Kiếm.

Hắc Vô Thường một tay ôm bụng, tay kia buông đánh tách rơi xuống ống chân dài năm tấc màu đen. Đoạn nó rú lên những tiếng đau đớn khiếp hãi, run rẩy, đứt quãng thều thào :

- Thiếu... công... người...

Đoạn ngã nhào xuống mặt đất.

Lúc ấy Thanh Hoa thu kiếm quay người lại, luồng nhân quang như điện của nàng nhìn xoáy vào Thần Kiếm thư sinh.

Thần Kiếm thư sinh vội vàng cung tay nói :

- Xin lỗi Triệu cô nương. Tại hạ đã lỡ tay.

Thanh Hoa gần giọng :

- Dương đại hiệp, lúc này tên Hắc Vô Thường vừa gọi người chẳng?

Thần Kiếm sắc mặt trắng nhợt, nhưng vội trấn tĩnh ngay, cười nói :

- Tại hạ không hề...

Bỗng coong một tiếng. Thần Kiếm chống kiếm ngã quỵ xuống, tay trái ấn vào đùi phải vẽ mặt đau đớn.

Ngọc Kỳ lúc này thất kinh vội chạy đến đỡ y dậy, biến sắc kêu lạc cả giọng :

- Đại ca, có chuyện gì vậy? Huynh... huynh...

- Ta... Ta trúng phải độc chân... đùi phải...

Thì ra trước khi ngã xuống chết, tên Hắc Vô Thường đã bắt ngờ phóng ra một phi châm mà mắt thường không thể nhìn thấy nhắm vào Thần Kiếm thư sinh.

Ngọc Kỳ xem xét thương thế của Thần Kiếm, bỗng chàng thất kinh, la lên :

- Trời! Nguy rồi, là Ngưng Huyết Chi Độc... Đại ca...

- Không sao, hiền đệ cứ để ta từ từ vận công trị thương.

Chí Trung cũng đến xem xét thương thế, nói :

- Loại phi tiêu này lúc bắn ra không có tiếng, có thể bay ra hơn năm trượng, có thể phá khí công hộ thân của bất cứ ai. Xem ra đây là loại Đoạt Hồn thần đồng một loại phi tiêu cực độc trong Ngưng Huyết châm ám khí của hòa thượng khốn kiếp ở Câu Lậu sơn, Bách Độc Long Huyện Hàm chi vật. Bất cứ là người hay vật, trúng phải Ngưng Huyết châm, tức thì máu trong người sẽ từ từ đông lại mà chết. Ngoại trừ độc môn thuốc giải của Bách Độc Long ra thì chỉ có Thiên Niên Huyết? Mới có thể giải được, nhưng hiện nay không thể có loại thuốc giải đó nữa, cách duy nhất bây giờ là...

Ngọc Kỳ lo lắng hỏi gấp :

- Là sao?

- Cho máu, như thế có thể kéo dài được tính mạng.

Lúc ấy Thần Kiếm bỗng kêu lên :

- Không xong rồi, ta không thể vận công được nữa, lẽ nào trời cao lại... tuyệt đường...

Ngọc Kỳ vô cùng lo sợ, chàng không kịp suy nghĩ, lập tức xé rách tay áo mình dùng móng tay rạch một đường sâu trên cánh tay đoạn kề tay vào miệng của Thần Kiếm thư sinh khẽ nói :

- Đại ca, hãy uống máu của đệ đi có thể giải được độc cho huynh.

Thanh Hoa và Tây Vi lúc ấy biến sắc thất thanh kêu lên :

- Kỳ ca, sao huynh khờ quá vậy? Trời ơi!

Lạ kỳ chưa, Thần Kiếm thư sinh vừa uống xong hai ngụm máu thì lập tức sắc mặt y từ trắng nhợt chuyển sang màu hồng trở lại phần da và các cơ nơi đùi phải lúc trước màu tím đen cũng từ từ trở lại bình thường.

Chí Trung lúc này bịt lại vết thương cho Ngọc Kỳ nói :

- Được rồi, hiền đệ ra nơi các vị cô nương kia phục thuốc đi.

Chí Trung lúc này bịt lại vết thương cho Ngọc Kỳ nói khẽ bằng một loạt âm ngữ chỉ có họ mới hiểu mà thôi.

- Kỳ ca, huynh cứu hần làm gì. Lúc nãy hần suýt nữa đã hại huynh rồi.

- Kìa, Hoa muội, vì tình vì nghĩa huynh mới làm như vậy, chẳng phải Thần Kiếm thư sinh cũng là bằng hữu với ta hay sao? Vả lại lúc nãy nhìn thấy tình hình nguy cấp, y muốn tiếp ứng mới làm như vậy để cứu huynh mà thôi. Có lẽ muội đã trách oan cho y rồi.

- Kỳ ca, muội biết huynh cao thượng, quang minh chính đại, suy bụng ta ra bụng người. Song muội đa nhìn thấy được ý đồ đen tối của hần, cố ý gây bất lợi cho huynh đó.

- Không có lý nào, y không có lý do nào để hại huynh cả.

- Chẳng qua vì chúng ta chưa biết được thân phận của hần minh bạch. Kỳ ca, còn hần chưa có hành vi gây bất lợi cho huynh, chỉ vì thời cơ chưa tới mà thôi.

Ngọc Kỳ vẫn không tin, chàng trầm ngâm một chút đoạn nói :

- Không thể nào, Đàn chủ của Vô Vi bang là Tiêu Dao đạo nhân, rất có thể cũng là đệ tử của Ất Thanh yêu đạo. Nếu quả như vậy. Ất Thanh yêu đạo hẳn nhiên là Bang chủ của Vô Vi bang, muốn giết huynh chính là Vô Vi bang. Nhưng Thần Kiếm thư sinh đã nhiều lần giết người của Vô Vi bang, chứng tỏ y không phải là người của Vô Vi bang.

- Đó là vì thời cơ chưa tới. Vả lại hy sinh một vài tên tiểu tốt Vô Vi bang làm bình phong che giấu thân phận của y, lại có thể lấy được lòng tin của chúng ta. Cũng như tên giả dạng quý Hắc Vô Thường cũng chết một cách oan uổng dưới tay của y vì muội thấy trước khi chết tên đó có vẻ rất kinh ngạc dường như không ngờ đến chuyện có thể xảy ra. Tên giả dạng Hắc Vô Thường dầu gì cũng không thoát khỏi tay chúng ta, y cần gì phải giết hần để lấy lòng tin của chúng ta chứ.

- Nguyên nhân chính là điểm đó, y muốn giết người diệt khẩu.

- Hoa muội, lời của muội có lẽ quá cực đoan, áp đặt cho y thôi.

- Muội thật không còn cách nào để thuyết phục được huynh, chỉ mong rằng sau này huynh đừng quá tin tưởng, thân cận với y nữa.

- Hoa muội, đa tạ muội đã quan tâm. Huynh biết tự bảo trọng mà.

Lúc ấy Phi Hồng, Dật Điện đang xem xét tử thi của hai con quái thú, thì ra bên trong là hai tên đại hán cải trang thành.

Bá Vạn Niên và Châu Lam cũng đang xem xét tử thi con Hắc Vô Thường, Bá Vạn Niên nói :

- Hình như là một tên hòa thượng giả trang thành.

- Không chỉ là một lão già cổ lai hy thôi.

Chí Trung cầm ống châm màu đen mà Hắc Vô Thường đánh rơi trước khi chết lên, xem xét bỗng la lên :

- Quái lạ, Bách Độc Long Chi Vật sao lại có được trong tay tên giả mạo Hắc Vô Thường vậy cà?

Tây Vi này giờ im lặng cũng lên tiếng :

- Đoạt Hồn thần đồng là một trong những loại ám khí kỳ độc của Bách Độc Long Huyện Hàm, loại ám khí này rất ít kẻ biết đến. Trên giang hồ các cao thủ rất coi trọng vũ khí, phi châm của mình, không hề trao đổi bừa bãi bao giờ. Xem ra Bách Độc Long và tên giả mạo Hắc Vô Thường này nhất định có giao tình qua lại, vì như vậy Bách Độc Long mới đem phi châm của mình cho y.

Ngọc Kỳ hỏi :

- Như vậy Bách Độc Long cấu kết với tên này hai chúng ta sao?

Tây Vi nói tiếp :

- Bách Độc Long có giao tình với Át Thanh, như vậy tên này ắt hẳn là thủ hạ của Át Thanh yêu đạo.

Bấy giờ Ngọc Kỳ vội nói lớn :

- Chúng ta mau xông vào, thời giờ không còn kịp nữa.

Đoàn người vội dồn bước, Thần Kiếm thư sinh lúc này đã bình phục, miệng không ngớt cảm ơn Ngọc Kỳ. Y vẫn đi phía sau Ngọc Kỳ, nét mặt biến đổi khó lường, không ai có thể đoán được y đang suy nghĩ điều gì. Đoàn người cẩn thận, dè dặt từng bước, nơi đây quang cảnh âm u, chốc chốc lại thoáng qua bóng ảo quỷ mị, trên các sườn núi thỉnh thoảng lại phát hiện những nắm xương người. Có thể đoán, nếu như không có tuyết phủ trắng khắp nơi, có lẽ đâu đâu cũng có các bộ xương người nằm rải rác suốt một vùng núi.

Đi một lúc sau thì gần đến vùng trung tâm của Hồ Trảo sơn. Bỗng phía trước bốc lên một luồng hơi nước. Luồng hơi nước bốc lên lan rộng khoảng bảy, tám?

Ngọc Kỳ giơ kiếm chỉ vào đám sương hơi nước ấy nói :

- Đám khí đó là từ miệng địa hỏa huyết khẩu ở dưới đất bốc lên, chắc chắn hang Hồ Khẩu nhai chính ở đây, sào huyết của Tiểu Diêm La cũng ở đâu đây thôi. Nhưng sao vẫn không thấy bóng dáng của chúng.

Chí Trung quan sát xung quanh nói :

- Bọn chúng để cho chúng ta bình an đến nơi đây, chắc chắn bên trong sẽ có mai phục cực kỳ nguy hiểm. Sống hay chết giờ đây chỉ còn có một con đường duy nhất là tiến lên phía trước. Xin chư vị lưu ý, vạn nhất có xảy ra chuyện gì đội ngũ phân tán thì về sau cũng xin tụ họp lại ở đây.

Ngọc Kỳ cũng la lên :

- Chúng ta cùng xông vào.

Thần Kiếm thư sinh cũng nói :

- Đi thôi.

Bất thành linh vang lên một tràng cười rùng rợn, đoạn xuất hiện hàng loạt lá cờ đào màu đỏ chắn ngang các yếu đạo thoát ra cốc.

Đoàn người Ngọc Kỳ vẫn tiến vào, đi một đoạn bỗng thấy trên vách đá có một phiến đá rộng khắc chữ “Cực Lạc Thế Giới - Diêm La Chi Cốc”.

Chí Trung cười lớn :

- Ha! Ha! Đây là thiên đàng và cũng là Địa ngục, cơ may của chúng ta cũng không tệ.

Ngọc Kỳ cũng cười nói :

- Dù là thiên đàng hay Địa ngục, ta cũng quyết xông vào, xem Thiên đường Địa ngục thực sự ra sao.

Thần Kiếm thư sinh cười nói :

- “Hạnh sinh bất sinh, tất tử bất tử”, may mắn sống được lại không sống nổi, tưởng chết chắc song lại không chết, đường sinh tử chúng ta mỗi người đều có một nửa cơ hội. Xông vào!

Thanh Hoa nghe vậy liền nói :

- Dương đại hiệp kiếm thuật tuyệt cao, danh xưng Thần Kiếm có lẽ chữ tử không nên nói ra, đại hiệp chắc không có duyên với chữ tử, cơ hội sinh lại vô cùng thịnh sâu. Dương đại hiệp, xin miễn chấp đây chỉ là lời nói hồ đồ của tiểu nữ.

Miệng nói tuy khiêm nhường như thế, nhưng ánh mắt của nàng xoáy mạnh một cách lạnh lùng vào Thần Kiếm.

Thần Kiếm thư sinh nhìn tránh đi nói :

- Lời nói sinh tử cơ hội mà tại hạ vừa nói cũng là lời hồ đồ, nếu Hoa cô nương có lòng nghi ngờ, tại hạ cũng vô phương giải bày.

Ngọc Kỳ thấy họ có vẻ bất hòa căng thẳng quá, vội xen vào nói :

- Cho dù là sinh hay tử cũng không làm nản chí chúng ta. Mau đi thôi.

Đoạn chàng đi lên phía trước dẫn đường.

Khi đi đến một khối đá khổng lồ, chàng bỗng ngừng mặt hết lớn :

- Chủ nhân đã là Tiểu Diêm La danh chấn giang hồ, hà cớ gì lại hèn nhát như vậy, mau chui ra đây trả lời đi.

Từ đâu đó vẳng vang lên một giọng cười rùng rợn thê lương.

Mọi người đều chưa ai lo sợ gì cả, nhưng duy chỉ có Thần Kiếm là biến sắc song vì y cũng đi đầu như Ngọc Kỳ nên không ai phát hiện cả.

Ngọc Kỳ không thấy ai trả lời bèn vùng kiếm tiến tới.

Lát sau Tây Vi lên tiếng hỏi :

- Kỳ ca, bên trong không có trận đồ chứ?

- Trước mắt khó có thể nói chắc được. Cơ hồ không có thì phải.

Thần Kiếm hỏi :

- Hiền đệ, đệ có biết qua Kỳ Môn Sinh Khắc tuyệt học về trận đồ sao?

- Tiểu đệ biết sơ qua.

- Huynh thật khâm phục. Đệ quả là bậc kỳ tài.

Nói đoạn y đi gần đến bên Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ lúc này đã nghe lời Thanh Hoa nhắc nhở nên đã có ý phòng bị. Chàng một mặt vận công, một mặt để ý cử động của Thần Kiếm.

Mọi người lại vòng qua phiến đá khổng lồ thì thấy phía sau có hai lão già vận bạch y đang ngồi trên tuyết. Một lão tay cầm gậy Bàn Long chính là Hận Phá Thiên, một người kia trẻ hơn, mũi thẳng miệng vuông, hồng quan đầy đặn, nét mặt có vẻ hiền từ, trình độ võ công lộ ra rất cao, dưới thắt lưng người này có giắt một thanh trường kiếm cổ.

Phía sau họ có hai đại hán vận áo bào gọn nhẹ. Người vận áo bào màu xanh da trời chính là Khâu Ứng Xương, kẻ mặc áo là một người trung niên nghe xưng họ Cát.

Vừa nhận ra Khâu Ứng Xương, Ngọc Kỳ la lên :

- Ủa! Là Khâu lão tiên bối?

Khâu Ứng Xương lộ vẻ vui mừng nói :

- Dương hiền đệ, xin nhìn bên kia.

Ngọc Kỳ quay lại nhìn thì thấy có tám tử thi vận bạch y che mặt, những tử thi ấy chính là đồng đảng của Tiểu Diêm La, lúc bấy giờ các thân ma ấy đã chết cứng. Song không thấy thương tích đâu cả.

Chí Trung và mấy người khác vừa đến vội rút kiếm ra phòng bị. Lúc ấy Ngọc Kỳ tiến đến gần Khâu Ưng Xương cười nói :

- Khâu lão tiền bối, vẫn bình an vô sự chứ?

Giang Hồ Khách Khâu Ưng Xương vội vòng tay thi lễ nói :

- Đa tạ, hiền đệ, xin hãy ra mắt Hận Phá Thiên và...

Lão già vẻ mặt hiền từ ngồi kế bên Hận Phá Thiên lúc ấy liền lên tiếng :

- Lão phu chu du tứ hải, không muốn can dự vào chuyện thế sự, không muốn lưu danh, nay để tiện xưng hô, cứ gọi lão phu là Cổ Lão Nhi.

Lúc này Hận Phá Thiên nhìn Thần Kiếm nói :

- Tiểu huynh đệ người còn chưa quên nỗi nhục trên Thúy Vân đỉnh, phải không?

Trong lòng còn chưa phục chứ gì? Thôi, bỏ đi, lão phu hôm nay ngăn các người mạo hiểm coi như lấy ân báo oán vậy.

Ngọc Kỳ biến sắc hỏi :

- Tiền bối muốn ngăn cản chúng tôi ư? Tại sao chứ?

- Đúng vậy Vì phía trước nguy hiểm vô cùng.

Ngọc Kỳ hỏi một cách cương quyết :

- Tiểu Diêm La không uy hiếp chúng tôi được, huống chi văn bối còn mấy bằng hữu đã lọt vào tay chúng.

Hận Phá Thiên nghiêm mặt nói :

- Hồ Trảo sơn nơi đây vốn có độc khí, khiêu dụ các người đến đây, không phải là Tiểu Diêm La, Tiểu Diêm La cũng chỉ là một gã khờ bị chúng lừa mà thôi.

Ngọc Kỳ kinh ngạc la lên :

- Không phải Tiểu Diêm La sao?

Thần Kiếm thư sinh cười lạnh, nói :

- Cái lão ma đầu này, lại ăn nói hồ đồ.

Hận Phá Thiên trừng mắt nhìn y, đoạn nói :

- Hồ Trảo sơn vốn trước kia là cốc động của Tiểu Diêm La quả thật là một tên đồ tể hung ma khát máu, nhưng về sau y đã rửa tay gác kiếm, cải tà qui chính, còn có giao tình với Thiếu Lâm đương kim phương trượng. Vả lại, y không có nhiều đồng đảng như thế đâu.

Ngọc Kỳ lại hỏi :

- Vậy xin hỏi lão tiền bối có biết ai làm việc này không?

- Lão phu cũng lần không ra. Bọn người này hành sự vô cùng dị thường, tàn nhẫn, không cách nào cạy miệng chúng được.

Cổ Lão Nhi lúc này nói :

- Nguyên Cổ Lão Nhi ta cũng muốn giúp Dương thiếu hiệp, định ra tay giết sạch chúng, nhưng trong tay chúng có con tin là bằng hữu các người. Nếu chúng ta tiến vào hạ thủ, bọn chúng dọa sẽ giết con tin, mấy người lão phu không thể vì muốn giúp người hóa ra lại làm lỡ việc của người. Hơn nữa Cổ Lão Nhi ta có ân oán với thiếu hiệp, lợi hại tương quan.

Ngọc Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Cổ Lão Nhi lão tiền bối có ân oán gì với văn bối?

Cổ Lão Nhi nói :

- Bây giờ không thể nói ra, chỉ biết rằng lão phu ở đây sẽ trợ giúp thiếu hiệp.

Hận Phá Thiên nói :

- Đi thôi, lão phu sẽ đưa các ngươi một đoạn.

Họ đi hơn một dặm, thì bỗng phía trước nơi mép rừng đá kỳ dị xuất hiện một bọn người vận bạch y che kín mặt chỉ chừa đôi mắt, chúng có hơn ba mươi người, khí giới đàng đàng.

- Ha ha! Kẻ nào dám cản đường Hận Phá Thiên lão phu sẽ phải chết.

Nói đoạn, Hận Phá Thiên nhún mình phóng tới vùng gậy Bàn Long tiến đánh.

Ba tên vận bạch y cùng hợp lực đánh ra chiêu Trầm Sơn Phách Sơn, tức thì cuồng phong bốn phía cuộn tới.

Bùng! Tiếp đó Hận Phá Thiên lại ra chiêu Độc Long Xuất Động khí thế như một con giao long dũng mãnh vô cùng, đồng thời cười lớn :

- Lão phu biết rồi. Đường đường một Cửu Nghi sơn Hồng Y Diêm Bà, nay lại cởi hồng y mặc vào chiếc bạch y hèn hạ.

Hận Phá Thiên vừa nói dứt thì cây Tử Long quả của Diêm Bà xoay tròn tạo nên một vòng ảnh biến ảo không lường đến Hận Phá Thiên.

Thân pháp Hồng Y Diêm Bà nhanh như điện xẹt. Nhưng không ngờ, cây Bàn Long của Hận Phá Thiên đã nhanh hơn đánh trúng vào vai Diêm Bà. Diêm Bà hét lớn một tiếng đinh tai ghê khiếp, phóng như bay mất hút vào rừng đá.

Hai bên bạch y lúc này thấy Diêm Bà thất thủ liền phóng ra ứng cứu.

Không ngờ Hận Phá Thiên thuận tay quét ngang gậy Bàn Long sức như khai sơn phá thạch, mạnh mẽ vô cùng.

Á! Á...

Hai tên bạch y rú lên kinh hãi, thân người bị hất văng ra xa hơn ba trượng, máu tươi bắn ra tung tóe, cả thân người đổ nhào xuống đất.

Ngọc Kỳ vừa hạ thủ xong một tên bạch y, tức thì hai tên khác phóng tới tấn công chàng từ phía sau.

Ngọc Kỳ vốn tin mắt, chàng tức thời xoay người đánh liền ra chiêu Huệ Tinh Hoàn Diệm, chưởng lực như bài sơn hải đảo nhắm hai tên bạch y chưởng tới.

Hai tên bạch y trúng chưởng lão đảo té nhào, nhưng chúng công lực ghê người trước khi chết còn cố sức đánh ra một chưởng thí mạng. Bùng! Ngọc Kỳ cảm thấy trước ngực chấn động, tuy có vận công hộ thân, song chàng cũng cảm thấy khí huyết xung loạn. Lúc ấy một tên khác nhắm ngay lưng chàng đánh ra chiêu Lực Phách Hoa Sơn. Nhưng Ngọc Kỳ nhanh mắt xoay ngược chuôi kiếm nhanh như cắt đâm ngay vào bụng y.

Bất thần một cây phát trần của một tên bạch y khác đã liên tiếp đánh tới chiêu thức trông rất bình thường song oai lực rất khủng khiếp. Ngọc Kỳ vừa định vùng kiếm phá chiêu, thì cây phát trần đó đã uyển chuyển biến ảo vô lường quấn chặt lấy kiếm của Ngọc Kỳ. Chàng không cách nào thu kiếm lại được. Ngay tức khắc lại cảm thấy một mũi kiếm khác của đối phương đã đến ngay trước ngực. Ngọc Kỳ kinh hãi, thâm kêu lên: “Nguy rồi!”

Bỗng coong một tiếng đinh tai.

Vai trái của chàng bị rách một đường kiếm, máu tươi ứa ra thấm ướt nơi vai áo.

Ngọc Kỳ nhắm mắt định thần, thì ra Cổ Lão Nhi cứu chàng thoát tử.

Tên bạch y bị Cổ Lão Nhi dùng tuyệt kỹ kiếm pháp bạt mạnh kiếm, song vẫn chưa làm rơi kiếm của y. Tên bạch y bị phản lực thối lui mấy bước.

Cổ Lão Nhi biến sắc, thu kiếm lại hỏi :

- Các hạ có phải là Lưu Vân Tử Diệu Hiền?
- Đúng thì sao? Nhưng tiếc rằng bản đạo không phải.
- Đúng là các hạ. Kiếm pháp của các hạ không thể nào qua mắt được tại hạ đâu. Trong bốn vị đệ tử của lệnh sư chỉ có ngươi và sư huynh Âm Phong Tán Nhân Diệu Như mới có thể đỡ được chiêu vừa rồi.
- Súc sinh, ăn nói hồ đồ. Cầm miệng đi.
- Được, đợi một lát, tại hạ sẽ cho lộ chân tướng của ngươi.

Tên bạch y quát :

- Ngươi là ai?
- Ta là ta chứ ai.

Nói đoạn Cổ Lão Nhi vung kiếm xông tới.

Tên bạch y cũng hét lớn :

- Thực đáng chết.

Nói đoạn, y cũng múa kiếm xông tới.

Ngọc Kỳ ở bên ngoài nghe hai bên đối thoại bỗng nghĩ đến Thanh Tự đàn chủ Tiêu Diệu đạo nhân vốn là đệ tử của Ất Thanh yêu đạo, biệt hiệu của y là Diệu Như, chẳng lẽ tên bạch y này là đệ tử thứ tư của Ất Thanh tên gọi Diệu Hiền hay sao?

Chàng đang nghĩ bỗng giật mình vì một tiếng coong! Cổ Lão Nhi và tên bạch y nhảy ra hai phía.

Tên bạch y quát :

- Súc sinh, kiếm pháp của ngươi xuất xứ giống như từ lão thất phu Cửu Chỉ. Ngươi dường như rất giống tên súc sinh họ Cổ ở Khai Phong phủ.

Cổ Lão Nhi cười nói :

- Ha! Ha! Lão phu tên gọi Cổ Lão Nhi, không tin cứ hỏi Dương thiếu hiệp. Mau tiếp chiêu.

Tên bạch y hét lên một tiếng, phóng mình phi thân vào rừng. Từ xa vọng lại tiếng rít của y: “Súc sinh! Sau này ắt chúng ta có dịp gặp lại. Lúc ấy ngươi sẽ phải lộ nguyên hình”.

Cổ Lão Nhi cũng cười lớn nói :

- Cổ Lão Nhi đợi ngươi đó. An tâm đi.

Bọn người Ngọc Kỳ tiếp tục tiến vào bên trong, đi hết khu rừng thì phía trước xuất hiện một khu đồi nhỏ. Đứng trên đồi là ba tên vận tử y bịt kín đầu chỉ chừa đôi mắt. Tên bên phải vai đeo trường kiếm, tên bên trái tay cầm một cây roi nhuyễn tiên, tên ở giữa thân người to cao, bên trong lớp áo lộ ra bao kiếm.

Ba tên đại hán đứng yên bất động, quắc mắt nhìn bọn người Ngọc Kỳ.

Hận Phá Thiên cười như cuồng đại nói :

- Cổ Lão Nhi, ngươi có thấy hôm nay trong võ lâm có một hiện tượng kỳ quái hay không? Những cao thủ võ lâm lại phải giấu đầu che mặt hèn hạ như Hồng Y Diêm Bà lúc này một thời anh hùng, đã từng thét ra lửa, không ngờ ở nơi đây cũng cam tâm làm tay sai cho người.

Cổ Lão Nhi nói :

- Lão đạo lúc này động thủ với tại hạ cũng là một bậc cao thủ tuyệt đỉnh, nay lại cũng giấu mặt làm tay sai cho người khác sai khiến.

Thần Kiếm thư sinh lên tiếng :

- Tiểu Diêm La là một trong những hung ma tuyệt luân, thủ hạ dưới tay y chẳng lẽ toàn là những kẻ hèn nhát như Diêm Bà hay sao?

Hận Phá Thiên trừng mắt nhìn y nói :

- Tiểu tử! Ta đã nói rồi. Tiểu Diêm La không có ở đây. Y không còn là hung ma trong vũ nội nữa. Những tên kia đều bị một nhân vật âm hiểm giấu mặt dùng độc khổng chế buộc phải làm việc cho hắn. Thực đáng thương cho những cao thủ võ lâm này.

Ngọc Kỳ chỉ kiếm vào ba tên đại hán, quay sang Hận Phá Thiên hỏi :

- Lão tiên bối, họ cũng là võ lâm cao thủ sao?

- Chứ còn gì, tiếc rằng chúng đã không làm chủ được mình, cam tâm làm trâu chó, tay sai cho kẻ khác.

Lúc ấy bọn tử y rất tức giận, một tên gần giọng quát :

- Lão bất tử! Người vừa nói gì?

Hận Phá Thiên nói :

- Ủa! Những thứ giấu đầu lộ đuôi chó các người cũng biết nói tiếng người sao?

Tên tử y hét lên một tiếng, phát tay áo nhún mình nhảy tới trước. Chỉ thấy như có một luồng đạo quang bay thẳng tới Hận Phá Thiên. Thì ra y định ra tay sát vào mặt Hận Phá Thiên.

Hận Phá Thiên là một trong Cửu đại cao nhân trong võ lâm, một thời đệ nhất kỳ tài. Tuy hành sự có phần kỳ quái, nhưng cũng quang minh chính đại võ công vào bậc thượng thừa, không thua gì bạch đạo quần hùng Vương Sư. Hận Phá Thiên thật không thể ngờ đối phương lại táo tợn như vậy. Lão nổi giận lôi đình, mắt trợn ngược, đánh ra một chưởng như vũ bão.

Hai luồng kinh lực đụng vào nhau phát ra một tiếng nổ chấn động chung quanh.

Hận Phá Thiên lão đảo thất sắc, lùi ra ngoài.

Cổ Lão Nhi, Ngọc Kỳ, Thần Kiếm đứng bên cạnh bị luồng kinh lực dội đến cũng cảm thấy lão đảo phải lùi lại mấy bước.

Tên tử y cũng bị dội ra, chân lún xuống đồng tuyết, tay phải buông xuôi, tay áo rách bươm.

Lúc ấy Hận Phá Thiên hừ lên một tiếng, cười nói :

- Thì ra là người, hèn gì người mới dám táo tợn như vậy. Cường khí của người đã luyện thêm tám thành hỏa hầu rồi đấy, thâm hậu lắm, suýt chút nữa có thể lấy mạng của lão phu rồi.

Đột nhiên bên phải cốc ở phía xa vang lên một tràng cười quái dị thê lương như quỷ khóc.

Hai tên tử y lúc này cũng vùng kiếm và roi nhuyển tiên xông tới.

Tên cao lớn ở giữa lúc này cầm một cây búa lớn vùng tới hét :

- Các người đến thật đúng lúc, hãy thử lưỡi búa mới mài của lão gia đây.

Cũng lúc ấy dưới đồi cũng lần lượt nhảy ra hơn mười mấy tên bạch y che mặt tiếp ứng.

Chí Trung khẽ phát tay, tức thì bốn người Thanh Hoa ở bên trái Bá Vạn Niên, Châu Cương ở bên phải, Giang Hồ Khách và người họ Cát ở giữa đều lần lượt vùng binh khí chuẩn bị đối phó.

Tên tử y lúc này đấu với Hận Phá Thiên giờ đã cởi mặt nạ rút kiếm ra nói :

- Lão bất tử! Hộ thân thần công của người đạo này cũng tiến bộ lắm.

Hận Phá Thiên cười ha hả nói :

- Khốn kiếp, ném mặt nạ của người đi để lão phu xem người là thứ gì, giấu đầu rụt cổ như người mà đáng là một trong Cửu đại cao nhân sao?

- Được, hôm nay ngươi đã biết thì Tri Mệnh Tử ta đây sẽ lấy mạng của ngươi.

- Ha! Ha! Súc sinh, hôm nay chúng ta có dịp gặp nhau thử xem công lực của ai đã tiến bộ hơn.

Tri Mệnh Tử từ từ giờ kiểng lên, quát :

- Chúng ta vốn không có ân oán với nhau, hôm nay ngươi lại nhúng tay vào việc của ta, phạm vào điều cấm của võ lâm. Nhưng ta tiếc cho danh vị võ lâm anh hùng của ngươi, tha cho ngươi một con đường sống. Mau quay về đi.

- Trễ rồi. Bộ ngươi không biết tính tình của Hận Phá Thiên ta hay sao. Ngươi cũng là võ lâm anh hùng sao lại cam tâm làm tay sai cho người. Chủ nhân ngươi là ai, lại có thể sai khiến được cả ngươi. Lão phu muốn xem y thực sự có ba đầu sáu tay hay không?

Tri Mệnh Tử tiến lên trước hét lớn :

- Bần đạo không đấu khẩu với ngươi nữa. Giờ ngươi có đi không?

Hận Phá Thiên thêm cười lớn nói :

- Đi à? Ha ha! Ngươi tưởng ta là loại người gì chứ? Muốn đi à, dễ lắm, ngươi ngoan ngoãn cút trước đi, lão bắt tử ta đưa những người này lên Hồ Trảo sơn xong cũng sẽ đi ngay không chậm trễ.

- Lão thất phu thật đáng chết, dám trêu gan bần đạo à?

- Ha! Ha! Ha! Ha ha. Ngươi không nhớ năm ấy đấu nội lực ngươi đã từng thua ta sao? Hóa ra giờ đây ngươi đã tìm ra được người đỡ đầu cho nên đem ra dọa ta hay sao?

Tri Mệnh Tử nổi giận hét lớn :

- Lão súc sinh khốn kiếp! Tiếp chiêu!

Tức thì y vùng kiểng xoay vun vút, kiểng pháp biến ảo như hàng ngàn con rắn bạc, oai lực như sấm sét cuộn cuộn phóng tới Hận Phá Thiên.

Hận Phá Thiên cũng múa tít gậy Bàn Long. Sức đánh như khai sơn phá thạch tiến vào giữa vùng kiểng ảnh.

Hai bên đều đem toàn lực ra thi triển chiêu thức tuyệt học. Hoa tuyết bị xung lực cuộn lên bay tứ phía, lợi hại vô cùng. Lúc ấy, bất cứ ai nếu đứng gần ắt bị mất mạng vì tốc lực bay của tuyết rất kinh khủng.

Lúc ấy ba cặp đang giao đấu cũng lùi lại ra sau, đứng một bên quan sát trận giao đấu long trời lở đất giữa Hận Phá Thiên và Tri Mệnh Tử.

Nhưng Ngọc Kỳ trong lòng nghĩ đến Nguyên Chân và Triệu Tường, lòng chàng nóng như lửa đốt, không còn hứng thú để quan sát cuộc thi triển tuyệt học trên võ lâm của hai đại kỳ cao thủ nữa.

Chàng xông vào một tên tử y ôm cầm cây búa to lớn, hét lớn :

- Ngươi đừng nhàn hạ xem hoa, tiếp chiêu đi.

Nói đoạn chàng vùng kiểng vun vút lao tới.

Tên tử y cũng quát lớn :

- Khốn kiếp, ngươi cũng muốn chết à?

Đoạn y tức thì vùng búa ra chiêu dồn dập, Ngô Cương Phạt Lâm, Mãnh Cư Môn đoạn biến chiêu Cuồng Phong Vũ Tuyết cả một vùng búa ảnh ngợp trời, sức đánh như khai sơn phá thạch, tiến công phòng thủ kín mít. Một búa bổ tới sức nặng ngàn cân dừng nói là người, đến đá tảng cũng vỡ nữa là, cương phong tạo ra cuộn cuộn như đá lở.

Ngọc Kỳ cũng bị cương phong mãnh liệt cuộn tới không cách nào ra chiêu, chàng đành lùi ra sau mấy bước.

Đoạn chàng dạt qua trái dụ búa của đối phương chém tới, đoạn lại quay qua phải đâm kiểng tới. Thân hình như quỷ mị của chàng sử dụng Hoán Ảo Hình bộ nhanh như cắt, tiến gần đến đối phương ra chiêu Ngân Hà Phi Tinh ngân quang của kiểng phát ra chói lòa như vô số ngôi sao sáng.

Tên tử y vùng búa tới bỗng thất kinh khi thấy Ngọc Kỳ đã phóng kiếm ở bên phải. Y thất kinh tránh nhanh sang trái vùng búa ra đỡ kiếm.

Soạt một tiếng, tiếp đó tên tử y bỗng rú lên một tiếng, thì ra kiếm của Ngọc Kỳ đã xén đứt nửa vành tai phải của y.

Công lực của tên tử y thực mạnh hơn Ngọc Kỳ nhiều, nhưng Áo Hình bộ pháp của chàng quá lợi hại chỉ một sơ suất mà y đã suýt mất mạng. Song, y nổi giận không cam tâm chịu thua, lao đến Ngọc Kỳ vùng búa chém loạn ngẫu như mất trí.

Ngọc Kỳ bình tĩnh triển khai chiêu Loạn Xá Tinh La ung dung bay kiếm tạo ra vô số ngân tin khiến đối phương lóa mắt, nhanh như điện xẹt, ngay lập tức chàng lại dùng Hoán Áo Hình bộ phóng ra sau đối phương đâm tới ba nhát.

Tên tử y bị trúng ba nhát kiếm vẫn còn đà lao tới Ngọc Kỳ lúc này, nhưng lúc này máu tươi phun vọt khiến y té nhào lặn ba vòng dưới đất, sau cùng tắt thở.

Thanh Hoa đứng dưới nhìn lên nói với Tây Vi :

- Vi muội, hãy nhìn Kỳ ca kiếm thuật cao siêu.

Tây Vi cười nói :

- Đúng vậy, rất giống một cao thủ kỳ tài kiếm thuật.

Thanh Hoa giờ kiếm nói :

- Thời giờ không còn nhiều nữa, chúng ta ra tay giết sạch chúng đi.

Chí Trung cũng hét lớn :

- Ra tay.

Thanh Hoa một tay múa kiếm loang loáng lao vào bọn bạch y, một tay phóng ra Ngự Phúc châm hạ thủ đối phương nhanh như cắt, máu bọn bạch y nhuộm đỏ cả khoảng tuyết trắng.

Hận Phá Thiên và Tri Mệnh Tử hai vị cao thủ trong vũ nội đã đánh hơn ba mươi lăm chiêu vẫn chưa phân thắng bại, găm ghè nhau từng phân sinh tử, gay cấn vô cùng.

Vốn trước Hận Phá Thiên đã từ bỏ vũ nội, không muốn theo con đường ác đạo nữa, khi ra tay thường nhớ đến dĩ vãng tội lỗi của mình trước đây nên đôi khi không dành ra tay. Song thấy đối phương táo tợn, tàn độc quá, lão Hận Phá Thiên cũng nộ khí phùng phùng thi triển tuyệt học quyết tâm hạ thủ đối phương. Còn Tri Mệnh Tử lúc này bị Hận Phá Thiên thóa mạ cũng nổi giận lôi đình tung ra toàn độc chiêu kỳ học của độc môn. Hai bên công lực cân bằng, cục diện căng thẳng vô cùng.

Còn Cổ Lão Nhi với thanh trường kiếm cũng tranh nhau từng thế một với tên tử y sử dụng cây roi nhuyễn tiên lúc này.

Hai bên giao đấu với nhau thi triển nội lực và chiêu thức cũng đến độ cực kỳ thâm hậu, sử dụng toàn những độc môn tuyệt học của mình, rất khó đoán được ai hơn ai kém.

Thần Kiếm thư sinh lúc này cũng ra chiêu như tròng giang đại hải, cuộn cuộn tấn công đối phương. Y và tên bạch y nhân, kẻ tiến người lùi. Một lát sau đã cách xa những người khác đã hơn năm, sáu trượng.

Bỗng Thần Kiếm thư sinh dùng thuật truyền âm nhập mật nói với tên bạch y :

- Mau mật báo với Huyền Hàm đại sư kế hoạch không thể thay đổi.

Tên bạch y cũng dùng truyền âm nhập mật hỏi :

- Còn những tên đó thì sao?

- Mấy con nha đầu đã nghi ngờ ta, không cần nữa.

- Vạn nhất tên súc sinh họ Dương kia không bị mắc bẫy trốn thoát được, há không phải uống công phí sức của thiếu công tử hay sao?

- Ta sẽ dùng bộ mặt khác để tiếp cận với hắn.
- Thiếu công tử không phải đã dùng đến con người thứ hai rồi hay sao?
- Ta còn cái thứ ba nữa. Còn nhị nha đầu đâu rồi?
- Tiểu thư đã nhìn rõ dung mạo của tên súc sinh họ Dương, có thể một lát nữa sẽ hiện thân.
- Dận nàng phải cẩn thận vì tên súc sinh đó, công lực thâm hậu lắm.
- Thiếu công tử cứ yên tâm, tiểu thư không chịu thua bất cứ ai đâu.
- Còn tứ nha đầu nếu bị thương tổn gì là ta hỏi tội người đó.
- Tiểu nhân tuân mệnh.
- Cút đi!

Thần Kiếm đột nhiên quát lớn, liên tiếp tấn công liền ba chiêu.

Tên bạch y vội thối lui ra sau, nghiêng răng rít lên :

- Súc sinh. Sau này ắt có dịp sẽ gặp lại ngươi.

Nói xong, tên bạch y phóng mình vọt đi ngay trước khi Phi Hồng lao tới, chỉ trong nháy mắt đã mất hút.

Phi Hồng biết đuổi theo không kịp, và lại phía trước nhất định có mai phục của địch nên quay người về phía Thần Kiếm thư sinh mỉm cười nói một cách bóng gió :

- Dương đại hiệp, một chiêu lúc này của đại hiệp có thể lấy mạng của y, sao lại để hắn thoát?
- Thần Kiếm cười đáp :
- Tại hạ có lãnh giáo với y rồi, cũng định không chế hắn nhưng tiếc rằng lực bất tòng tâm.

Phi Hồng quát mắt liếc y một cái đoạn chạy đến bên Thanh Hoa.

Lúc bấy giờ bọn Bạch y cũng đã bị tổn thương khá nhiều. Một số bỏ trốn, trên đồi Hận Phá Thiên và Tri Mệnh Tử vẫn đang thi triển tuyệt học. Mỗi một chiêu đánh ra oai lực như sấm dậy. Cổ Lão Nhi cũng đang giao đấu với một tên tử y khác.

Lúc ấy Hận Phá Thiên hét lớn với bọn Ngọc Kỳ :

- Tiểu huynh đệ, sự việc không thể chần chừ được, các người mau tiến vào bên trong đi, đừng lo cho bọn ta.

Tri Mệnh Tử cũng quát lớn :

- Khốn kiếp, mạng của người còn khó mà giữ được lại còn la hét lớn tiếng nữa à?

Thanh Hoa lúc ấy đứng bên ngoài nói :

- Tên tử y này kiếm thuật lợi hại quá, cương khí hộ thân đã đạt cảnh giới, nếu không dùng bảo đao khó lòng mà đả thương y, ta phải giúp lão tiền bối một tay mới được.

Chí Trung vội cản lại nói :

- Tiểu thư, đừng lên, cho dù tiểu thư có lên cũng không giúp được gì đâu. Vô Cực Thái Hư thần công của tiểu thư mới chỉ có năm hỏa hầu chống không lại cương khí của hắn đâu, xin đừng mạo hiểm. Vả lại hai người đều là các cao thủ tiền bối trong vũ nội, nếu tiểu thư nhúng tay vào chỉ khiến Hận Phá Thiên khó xử.
- Nhưng chúng ta không thể để họ kéo dài thời gian được. Vị tiền bối ấy cũng biết không phải dễ dàng hạ thủ được, nên đã bảo chúng ta đi trước.

Giang Hồ Khách cũng tiếp liền :

- Xin các vị cứ đi đi, nơi đây tại hạ và Cát huynh sẽ lo liệu.

Chí Trung quay sang nói với Khâu Ứng Xương :

- Chúng tôi xin đi trước, thật đã làm phiền đến các vị quá.

Nói đoạn Chí Trung phát tay, dẫn đầu đoàn người tiến về phía trước.

Quang cảnh nơi đây đã nhô lên lởm chởm, mạch núi trải dài, hình thành nên sáu hành lang nhỏ, vòng vo dễ dàng khiến người đi lạc lối.

May một điều ngọn núi Hồ Trảo sơn ở giữa cao vút có mây che trên đỉnh rất dễ nhận ra, bọn người Ngọc Kỳ nhắm hướng ấy rảo bước.

Đứng ở đây phóng mắt nhìn khu vực Hồ Trảo sơn, có thể nhìn thấy cảnh vật ở dưới cốc rất đẹp mắt, rõ ràng. Nhưng dần thân vào trong cốc mới thấy hoàn toàn không phải vậy, nếu đi vào trong cốc khu rừng mới thấy cảnh vật rậm rạp, u linh không phân biệt được phương hướng.

Thần Kiếm thư sinh vừa đi vừa chỉ đông chỉ tây nói chuyện huyền thuyên, bình luận nên đi hướng nào, lối nào, ra về ta đây am hiểu lắm.

Nhưng Ngọc Kỳ trong lòng đã có tính toán, đối với địa thế của vùng núi này chàng rất thông thuộc, chỉ đôi khi mới phủ nhận những ý kiến phát biểu của Thần Kiếm, còn đều tập trung dần bước đi tới. Cuối cùng chàng không thể nhẫn nại nữa, lên tiếng :

- Đại ca, tiểu đệ đã có tính toán, cảnh vật ở vùng này trước khi xuống cốc núi. Tiểu đệ đã ghi nhớ trong lòng, không thể sai được đâu, chúng ta đi mau.

Đoạn hai người phi thân vào một khu rừng trước một ngọn núi.

Họ đi được rất lâu song điều kỳ lạ là không hề phát hiện bóng dáng kẻ địch.

Bọn họ đi không biết gặp bao nhiêu lần bị đánh, kẻ thù bị tổn thương vô số, còn bọn họ vẫn an toàn. Nói về bọn Tri Mệnh Tử bị Hận Phá Thiên cầm chân, liên tục kêu người tiếp ứng, cũng chỉ mất mạng uống công.

Bọn Ngọc Kỳ đi tới một bìa rừng thì bỗng đâu xẹt tới một bóng quái nhân cao to, trên chiếc áo dài của y có thêu hình một con rít màu xanh phát sáng chói lòa. Hóa ra là Độc Vô Thường Ban Biên Hòa, danh chấn trong hắc đạo lẫn bạch đạo.

Thần Kiếm hét lớn một tiếng, vung kiếm chém tới.

Độc Vô Thường vẫn không ngừng tiếng cười ghê rợn của y, đột ngột vung gậy, sức mạnh như núi nhấm hướng kiếm tung ra. Công lực của y so với Thần Kiếm cao hơn nhiều, hạ thủ nhanh như sấm giập, khiến cho Thần Kiếm không thể sử dụng biến chiêu được.

Choang một tiếng nổ lớn, bỗng thấy Độc Vô Thường thối lui một bước, Thần Kiếm thư sinh bị hất bay ra sau tám thước, rơi xuống đất thối lui ra sau. Ngọc Kỳ trong khoảnh khắc ấy đảo người qua trái, chàng tung kiếm định lao tới.

Độc Vô Thường không tiếp chiêu, y lách nhanh qua phải nói :

- Khoan, dừng tay. Độc Vô Thường có lời muốn nói.

Ngọc Kỳ vẻ mặt đầy căm giận nói :

- Người quả nhiên cũng là đồng đảng của chúng, đến đây cản trở chúng ta.

Độc Vô Thường nổi giận quát :

- Hồ đồ, ta đến đây chính là muốn cứu người đó.

Thần Kiếm cười lớn nạt rằng :

- Lão quỷ này muốn cứu người, thế gian này có chuyện mặt trời mọc ở hướng tây. Ha ha!

Độc Vô Thường vung gậy chỉ vào mặt Thần Kiếm quát lớn :

- Đừng khoác lác, thân phận của người ta đã hỏi mình bạch, người muốn ta nói ra không? Vô Thường quỷ này tà tâm độc nhưng hành sự quang minh chính đại, tuyệt không lén lút lút, không dám gặp người. Người là thứ gì, có tư cách gì mà nói chuyện với ta. Cút ngay, đừng để ta nổi giận đó nhé.

Thần Kiếm biến sắc quát lớn :

- Thật không kiếp, dám ăn nói hồ đồ ở nơi này, người tìm lộn người rồi. Nộp mạng đi.

Nói đoạn y vùng kiếm định xông tới.

Thanh Hoa bất ngờ cũng vùng kiếm, chặn ngang giữa hai người nói lớn :

- Dương đại hiệp hãy khoan, hãy nghe tên ác tặc này nói xong ra tay kết liễu y cũng chưa muộn mà.

Thần Kiếm thư sinh quát lớn :

- Dâm đồ! Người nói đi, bổn công tử sẽ chờ lấy mạng người sau cũng được.

- Hứ! Luyện thêm hai mươi năm công phu nữa hãy đến gặp ta. Trước mắt ta đã bắt được một tên đồng đẳng với người, hỏi ra lẽ rồi. Người tưởng mấy cái thứ Bách Độc Long có thể qua mắt ta ư? Lão phu làm người không hề ngậm máu phun người, chưa có chứng cứ rõ ràng ta sẽ không hồ đồ. Người đừng lo lắng, nhưng không lâu đâu, người sẽ phải lộ nguyên hình hồ ly ra thôi.

Thanh Hoa đột nhiên hỏi :

- Lão tiền bối, người nói Bách Độc Long ở đây à?

Y không đáp mà quay sang Ngọc Kỳ nói :

- Ta đã tìm ra lão mù, y đã đem chuyện tra khảo người ở Bạch Mã tự nói ra tường tận. Tiểu huynh đệ, Độc Vô Thường ta đây cả đời chưa phục một ai cả, lão mù cũng vậy, nhưng đối với người thì quả khẩu phục tâm phục. Người có thể chịu đựng nổi Huyền Âm chân khí thụ kinh của lão Huyền Âm, thật sự ta không có tư cách làm sư phụ người được. Nhưng chúng ta có thể kết làm bằng hữu. Đây, cho người đó.

Nói đoạn y rút ra một cái túi nhỏ, bên trong chứa rất nhiều bình, lọ nhỏ đưa cho Ngọc Kỳ nói tiếp :

- Ở đây có một số kỳ dược để giải độc, ta có viết cách dùng minh bạch để ở trong ấy. Tặng người chi dụng lúc hành hiệp giang hồ.

Ngọc Kỳ đưa tay tiếp lấy thì Thanh Hoa cản lại nói :

- Phải nên đề phòng tâm địa của kẻ lạ mặt.

Nhưng Ngọc Kỳ đã đón lấy túi nhỏ nói luôn :

- Xin đa tạ thâm tình của lão tiền bối.

Độc Vô Thường bĩu môi cười với Thanh Hoa nói :

- Tiểu cô nương, nếu người muốn sánh vai với hần hành đạo giang hồ, phải nên học cách lễ phép hào hiệp của hần. Người có trí hơn người, có thể giúp hần khỏi bị trúng bẫy của kẻ khác.

- Nói vậy.

Thanh Hoa nói về mặt đồ bừa vì thẹn, kỳ thực trong lòng nàng sung sướng vô cùng, nhin không được cũng đưa mắt liếc nhìn Ngọc Kỳ.

Độc Vô Thường cũng vui, song về mặt khùng khiếp của y vẫn rất đáng sợ :

- Tiểu huynh đệ, các người đừng bao giờ lên Hồ Trảo sơn từ hướng giữa núi, nơi đó có mai phục Mê Hồn yên trận, lợi hại lắm. Trước đây ta và Hận Phá Thiên cũng muốn giúp người song chúng sợ sẽ giết con tin, chúng ta đành bó tay, ở dưới núi lo lắng uống công, cho nên chúng an bày trận đồ thế nào, chủ nhân là ai ta cũng không rõ. Bây giờ các người đi đi thôi. Chúc may mắn.

Đoạn quay sang Thần Kiếm thư sinh nói :

- Gã thanh niên kia, chúng ta ắt có ngày gặp lại, mong rằng lúc đó có thể đem thân phận của người làm rõ đen trắng. Người cố gắng chờ đi.

Thần Kiếm cười lạnh đáp :

- Họ Dương ta nhất định sẽ chờ để lãnh giáo vài chiêu với ngươi.

- Ha ha! Ngươi họ Dương? Trên đời này không ngờ cũng có cao thủ đổi tên hoán họ. Thật hiếm thấy trên giang hồ.

Nói xong y đảo người phi thân phóng đi.

Thần Kiếm cũng liền phi thân bám theo mắt hút. Ngọc Kỳ thấy vậy vội la lên :

- Dương đại ca...

Nhưng Thanh Hoa đã nắm lấy gấu áo Ngọc Kỳ khẽ giật nói :

- Cứ để cho hắn đi, thật là một con người nham hiểm.

Chí Trung phía sau giật dũ nói :

- Tên cầu trệ đó đã đi rồi.

- Ai là cầu trệ đã đi chứ? - Ngọc Kỳ hỏi.

- Thì là Thần Kiếm thư sinh chứ còn ai. - Chí Trung đáp.

Sau đó tất cả họ tiến vào trong rừng, họ đi không bao lâu thì ở bìa rừng nơi những tàn cây rậm rạp có ba bóng trắng tập hợp lại, một tên thân người mảnh mai trong số chúng cất giọng mượt mà nói :

- Tiểu Phương, ngươi đi báo với đại hòa thượng, ta muốn bắt sống chúng.

Tên mảnh mai bên tả nói :

- Không kịp đâu tiểu thư, những người có mặt ở Hổ Trảo sơn đang chờ chúng, không thể thay đổi mệnh lệnh của y được.

- Tiểu Cúc, ngươi đi vậy. - Giọng của “tiểu thư” lộ vẻ giận dữ.

Tên bên hữu lắc lắc đầu nói :

- Tiểu thư, thật sự đã trễ rồi. Cho dù tiểu nữ có đến báo, đại hòa thượng cũng không thể thay đổi kế hoạch. Lời của chủ nhân y còn không nghe nữa, huống hồ gì...

- Vậy ta sẽ đi.

Nói xong, tên “tiểu thư” phóng mình như bay phút chốc đã mất dạng nơi bìa rừng.

Nói về bọn Ngọc Kỳ đi đến nửa đường bỗng thấy trước mặt mỏm đá nhô ra lởm chởm, cả vùng nơi đây khô cằn không hề có màu xanh của bất cứ loại thảo mộc nào, quang cảnh âm u vắng vẻ đến rợn người, phía trước có đám sương mỏng màu xanh bay tỏa khắp một vùng. Chàng không biết đó có phải Mê hồn yên trận không, nhưng vẫn tin lời Độc Vô Thường, cùng mọi người theo một con đường nhỏ chuyển hướng phi thân đi.

Lúc đó bỗng xuất hiện năm, bảy tên vận áo xanh che mặt sóng đôi mắt chúng lộ vẻ thất vọng vô cùng, chúng ngoái nhìn theo bọn Ngọc Kỳ, một tên lên tiếng :

- Theo đường này mà đi.

Ngọc Kỳ cười lớn nói :

- Các hạ khỏi phiền. Mê hồn yên trận để dành cho các ngươi tự thưởng thức đi.

Nói xong bọn Ngọc Kỳ tám người phi như bay lên phía trên cao của núi. Trên núi là khu rừng nhỏ. Thân pháp của bọn Ngọc Kỳ nhẹ nhàng, nhanh như chim bay nên chẳng mấy chốc họ đã lên khu rừng nhỏ âm u phía trên núi.

Quang cảnh trên núi địa thế hiểm trở, hơi nước bốc lên gặp khí tạo thành sương mù dày đặc, tạo cho quang cảnh thêm âm u, lạnh lẽo. Hình dạng các mỏm đá cổ quái, phía dưới là các vực đá bị sương che phủ mờ mờ tạo nên cảm giác đầy vực rất sâu nguy hiểm khiến bất cứ ai nhìn thấy cũng rùng mình khiếp sợ. Sâu vào

một chút là một cốc đá. Bên trong cốc địa thế thấp nhất, bốn bề toàn là đá chồm, phía bắc có một phiến đá khắc chữ “Hổ Khẩu Nhai”.

Trên chỗ cao bên trong có bảy mươi cái ghế, ngồi trên đó là mười tên vận tử y. Những tên này ăn vận che mặt toàn vải tím.

Phía sau chúng là mười sáu tên che mặt ăn vận toàn màu đen. Hình như là hộ vệ thì phải. Chúng khoanh tay đứng im. Phía dưới thấp hơn có tám tên thân người cơ bắp vạm vỡ, mặc quần đen nửa thân trên để trần, tóc xõa ra vai, tay vác những thanh Quỷ Đầu đao sáng loáng. Chúng đứng im như tượng đá bất động vô hình. Bất cứ ai nhìn vào cũng dễ dàng nhận ra chúng là những tên đao phủ chuyên nghề hành quyết tội phạm.

Cạnh đó có hai cây thập giá mắc trên một thân cây cột lớn, trên thập giá trói hai người chỉ vận quần đoản, thập giá khẽ lúc lắc, song thân người không hề cử động được. Bên dưới hai cây thập giá này là rừng đá nhọn lởm chồm, nguy hiểm khôn lường.

Phía dưới giá gỗ xếp bằng là mười tên đại hán cũng vạm vỡ to lớn, vai vác Quỷ Đầu đao sáng loáng.

Từ chỗ Ngọc Kỳ đứng có thể nhìn được toàn bộ tình thế nhưng vì cách xa quang cảnh trên nên chẳng không nhìn rõ hai người treo trên giá là ai, và cũng không tưởng tượng được tình hình ở đó ra sao, phía dưới thân cột gỗ bên cạnh giá gỗ có gì nguy hiểm.

Tang tang tang có ba tiếng thanh la nổi lên, kẻ đó xuất hiện một tên vận tử y chỉ tay về phía một tảng đá phẳng, cao giọng nói :

- Mời quý khách thượng nhai thương lượng.

Nói đoạn y phóng mình nhắm đến chỗ đó bay tới.

Cùng lúc đó Ngọc Kỳ cũng phi thân vút lên, đoạn điểm nhẹ xuống tảng đá đó.

Tên vận tử y thấy chàng bay đến thân thể dừng mãi, vội xua tay rồi rít né người sang một bên nói gấp :

- Chào tôn giá, xin nghe tại hạ. Vừa nói y vừa chỉ vào hai người bị treo trên thập giá. Xin nhìn họ trước, chính là hai bằng hữu của các hạ đây.

Ngọc Kỳ cảm tưởng như máu huyết ngừng lại, vì chỗ chàng đứng khá gần hai cây thập giá hợp với hai vách núi thành một hình tam giác. Nhìn kỹ thì thấy ngay hai người ấy chính là Triệu Tường và Nguyễn Chân.

Phía dưới họ, sâu khoảng năm, sáu chục trượng toàn là đá nhọn, hơi khí bốc lên dày đặc, bốn bề toàn là đá. Nếu như không may từ trên mà rơi xuống thì thân thể coi như nát vụn, thành một đồng thịt bầy nhầy mà thôi. Chàng lo sợ song giận dữ vô cùng, hét lớn một tiếng bước lên một bước.

Tên tử y xua tay lắc đầu nói :

- Các hạ cho dù có giết ta, cũng vô ích. Hơn nữa, lại nguy hại cho tính mạng của bằng hữu, hãy nhìn họ đi, bất cứ ai trong các hạ mà động thủ thì bằng hữu của các hạ sẽ xương tan thịt nát. Các hạ là người thông minh, chắc chắn không làm những chuyện dại dột ấy chứ?

- Súc sinh, các người muốn gì. Nói mau?

- Xin đợi một chút, chủ nhân tôi sẽ đàm đạo với các hạ, xin đứng vọng động tiến lại gần, nếu không...

- Nếu không thì sao? - Chí Trung cướp lời y hỏi.

- Thì tính mạng của họ tại hạ không dám đảm bảo.

Lúc bấy giờ Thanh Hoa trong lòng đau như cắt, chịu không nổi, nàng nghiêng răng phóng tới bên trái hang núi, tiếp đó Tây Vi cũng phóng người theo sau.

Khoảng cách hai phía không xa lắm, nên nhất nhất cử động của đối phương khó qua nổi mắt người, tám tên đại hán giơ đao lên phòng bị, hai tên khác tiến lại gần giá gỗ, giơ đao chực chờ lệnh tên áo tím sẽ tức thời ra tay. Tên áo tím giơ tay lên, có ý chờ Thanh Hoa, Tây Vi bay đến, không hề lộ vẻ sợ sệt gì cả.

Thanh Hoa phóng tiến dưới nhai, thì dừng lại, tên áo tím liền nói :

- Con nha đầu kia, bất cứ ai tiến lên một bước, thì hai tên treo trên thập giá sẽ xương tan thịt nát đó, không tin thì cứ thử xem.

Giọng nói y lạnh như băng, nhưng vô cùng kiên quyết, không chút ngập ngừng nếu đối phương vọng động thì y sẽ hạ lệnh chặt dây trói con tin cho rơi xuống vực đá lập tức.

Hai nàng lúc này nước mắt ràn rụa thất sắc, trong lòng đau khổ vô cùng, đành phải lùi lại.

- Ngoan ngoan như vậy mới được chứ.

Tên áo tím cười một cách man dại đắc thắng. Đoạn y nói tiếp :

- Giờ tại hạ xin cáo lui.

- Hừ, người đừng hòng đi, người cũng là con tin của ta đó. - Ngọc Kỳ nói.

Tên áo tím cười điên dại, đoạn nói :

- Tại hạ bất quá chỉ là con chốt thí, có chết thêm trăm ngàn tên khác ở đây có lẽ cũng chuộc không nổi tính mạng quý bằng hữu của các hạ.

Nói xong y rào bước đi ra xa.

Ngọc Kỳ và Chí Trung nhìn nhau không ai nói với ai điều gì cả. Lúc ấy bốn phía trong cốc cờ đủ màu bay phấp phới, bóng người lố nhố, xem ra số lượng kẻ địch không kém ba trăm người vận y phục đủ màu sắc bạch, tử, hắc.

Thanh Hoa nhìn quang cảnh quá lo lắng lên tiếng :

- Chúng ta nên tìm thời cơ không chế bọn này, không thể để chúng làm khó chúng ta như thế này được.

Chí Trung liền nói :

- Sự việc đã đến nước này đành phải bình tĩnh mà chờ tùy cơ ứng biến để tìm đường sống. Nếu hồ đồ vọng động, đừng nói đến chuyện cứu người, đến tính mạng mỗi người cũng khó lòng mà giữ được.

Bá Vạn Niên giậm chân, nói :

- Tiếc là chúng ta đến trễ một chút, những cây thập giá kia chúng chỉ vừa mới dựng lên thôi. Mọi chuyện đều do tên súc sinh khốn kiếp Thần Kiếm thư sinh tạo ra. Nếu mà hấn lọt vào tay ta, ta thề sẽ xé xác hấn ra.

Ngọc Kỳ hối hận đau khổ vô cùng, mọi người đều căm hận Thần Kiếm, chỉ có chàng coi hấn là bằng hữu. Những lời vừa rồi của Bá Vạn Niên như hàng ngàn mũi kim đâm vào tim chàng.

Chàng hướng mặt về phía nhai, tay nắm chặt, móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay. Chàng đau khổ vô cùng.

Lúc ấy bỗng vang lên một giọng nói đinh tai nhức óc, vang vọng khắp hang động, âm thanh đó lúc như lọt vào tai người, lúc dường như phiêu diêu bên ngoài tai, nghe âm hưởng có lẽ cách xa hơn tám, chín chục trượng, chứng tỏ người phát ra đang sử dụng tuyệt học Thiên lý truyền âm mà nói ra.

- Ha! Ha! Các người đã đến đủ rồi à?

Thì ra cách đó hơn năm mươi trượng xuất hiện một tên đại hán.

Chí Trung vẫn cười nhạt, nói lớn :

- Tại hạ Khương Chí Trung, các hạ là ai, tại sao mạo danh bắt bằng hữu của chúng ta?

Đối phương bật cười một tràng ghê rợn, bất ngờ y cởi bỏ mặt nạ và áo bào màu tím bên ngoài, lộ ra một cái áo đen bên trong, đoạn nói :

- Các người thấy rõ chưa, xem ta là Tiểu Diêm La Nguyên Sĩ Anh hay là giả mạo hả?

Nói xong y lại đeo mặt nạ khoác áo tím vào người.

Lúc ấy khoảng cách quá xa, khó mà nhận diện được, huống chi diện mạo của Tiểu Diêm La ra sao chưa có ai thấy qua cả.

Nhưng vì y tư thái oai vệ, giọng nói đầy vẻ tự phụ, nên tám người bọn Ngọc Kỳ đều tin y là Hung đồ Tiểu Diêm La Nguyên Sĩ Anh trên giang hồ, lời của Hận Phá Thiên họ không hề nghi ngờ, nhưng hẳn là người hành sự khó hiểu, có thể Tiểu Diêm La chưa hề cải tà qui chính. Lúc đó Tiểu Diêm La nói :

- Tên họ Khương kia, người là người môn phái nào?

Chí Trung thăm bảo các người trong bọn Ngọc Kỳ :

- Thiếu công tử chưa tiết lộ thân phận, chúng ta có thể nói dối lừa lão quỷ.

Nói đoạn quay sang Tiểu Diêm La nói :

- Tiểu Diêm La mau nói ra quỷ kế của ngươi đi, chúng ta quyết sống chết một phen, bất tất vặn hỏi nhiều lời.

Tiểu Diêm La bật cười khanh khách, nói :

- Người không nói ra ta cũng không miễn cưỡng, vậy để tên họ Dương kia nói ra.

Ngọc Kỳ tức giận nghiêng răng mắng rằng :

- Tên cẩu trệ kia, bổn gia ở đây này, có gì nói ra đi, tự nhiên mà sửa.

- Ha ha! Mắng hay lắm. Quả không hổ danh hậu nhân Vương Sư Sư. Tiểu tử, Vương Sư có phải tổ phụ ngươi không? Nếu không dám nhận tổ tông, thì cứ nhận tên vô danh nào đó cũng được. Ha ha!

- Vương Sư anh hùng cái thế, hào khí ngất trời, con cháu của người nhất định cũng không phải là loài rùa hèn nhát rụt cổ đúng không?

- Người chính là nội tôn của Vương Sư? Tên họ là gì?

- Không sai. Tại hạ chính là hậu nhân của Vương Sư. Tại hạ họ Dương tên Ngọc Kỳ. Giờ thì ngươi muốn gì?

- Muốn đổi hai tính mạng bằng hữu kia lấy một chuyện nhỏ có liên quan đến ngươi.

- Nói đi. - Ngọc Kỳ gằn giọng quát.

- Vương Sư anh hùng cái thế, không những võ công thượng thừa, thần lực cái thế, mà còn mưu trí hào hiệp hơn người. Người tự hào là hậu nhân của người ắt hẳn thần lực võ công cũng tuyệt luân tài mạo hơn người. Nay các anh hùng thiên hạ ở đây đều muốn thử xem tài mạo người thật sự hơn người không?

Ngọc Kỳ gơ kiếm chỉ bọn người vây quanh Tiểu Diêm La, cười lên một tràng rợn người, nói :

- Ha ha! Người nói bọn chúng là anh hùng trong thiên hạ ư? Một đám giặc cỏ vô danh tiểu tốt, ai là anh hùng mau ra đấu với Dương mỗ ta đây.

Bốn phía rì rào tiếng người, có hai tên định xô ghế đứng dậy, nhưng Tiểu Diêm La đã trừng mắt ngăn chúng lại. Ngọc Kỳ lúc ấy đứng oai nghiêm tay chống kiếm, một tên vận tử y lao ra, song Bá Vạn Niên định xông tới ngăn y lại. Ngọc Kỳ lúc ấy kêu lớn :

- Bá thúc thúc, để mặc y lên.

Đột nhiên một tên áo tím phóng xuống nhai, thân pháp y rất nhanh. Y rút thanh trường kiếm, quát lớn :

- Súc sinh, ngươi muốn thử sức với thiên hạ anh hùng. Mặc mỗ này sẽ dạy ngươi một bài học.

Xem tiếp hồi 10

10. Hồi 10 Nhược Yếu Hạnh Sinh Bất Phùng Tam Linh

Ngọc Kỳ trừng mắt, chàng bất chấp hậu quả, thầm nghĩ hôm nay quyết kế thừa hào khí anh hùng của tổ phụ, chấn hưng danh tiếng của Dương gia Long Môn. Nghĩ đoạn chàng bước lên vung kiếm nạt lớn :

- Người tự nhận là anh hùng thì mau cỡi bỏ mặt nạ ra đi.
- Người thắng được ta, ta sẽ toại nguyện cho người.
- Ra chiêu đi. - Ngọc Kỳ quát lớn.
- Người là hậu sinh văn bối, nhường người trước đó.

Ngọc Kỳ quát mắt nhìn hấn, chàng hét lớn hai tiếng: “Tiếp chiêu!” đoạn phóng mình lao tới nhanh như chớp nhắm vào chân của đối phương triển khai chiêu thức đánh lên phía trên bụng và cánh tay y. Ba chiêu kiếm tung ra, kiếm quang rợn người, thế kiếm biến ảo vô cùng.

Tên áo tím kinh hãi, y không ngờ chàng vừa cử động thì thân hình đã kề bên hấn, kiếm quang đã loang loáng trước mặt y. Nhanh quá, nhanh đến nỗi y không phân biệt được đâu là giả đâu là thật, vội vàng thoái lui, Ngọc Kỳ bỗng hét lớn :

- Tiếp nữa đây!

Bóng chàng lướt tới, phóng kiếm tấn công bên trái y.

Tên áo tím đến ngay bóng chàng còn nhìn không ra. Y rõ ràng vừa thấy chàng ở bên phải, sao trong chớp mắt đã ở bên trái y.

- A! A...

Bỗng y kinh hoàng hét lớn, buông tay rơi kiếm.

Cả thân người y rời xuống vực đá nhọn bên dưới, phát ra một tiếng phốp cả người y quả thật nát xương tan máu thịt tung tóe, nhuộm đỏ một góc vực.

Tất cả bọn áo tím đều kinh hãi, chỉ có hai chiêu mà hạ được tên cao thủ, bảo sao chúng không kinh hãi. Có một tên trong bọn định vươn mình phóng tới.

Tiểu Diêm La quát liền :

- Lui ngay.

Nhưng tên này dường như mê muội, vẫn phóng tới vung kiếm liên thanh Cô Hình trường kiếm.

Lúc ấy Phi Hồng cô nương hét lớn :

- Lui ngay.

Đoạn nàng cũng hươ kiếm phóng mình như vũ bão triển khai ngay kiếm pháp kỳ ảo thần kỳ của nàng, cộng thêm thần công Vô Cực Thái Hư, bóng người và kiếm quang hợp nhất bay tới đối phương. Hai người đụng nhau rất nhanh. Không ai thấy tên áo tím động thủ ra sao. Chỉ thấy máu tươi của hấn bắn tung tóe, thấy người y đổ rục xuống đất.

Lúc ấy Phi Hồng đã phóng người về chỗ cũ. Soạt một tiếng gươm đã vào vỏ, nàng lại đứng y về chỗ cũ. Tất cả những hoạt động trên diễn ra trong vài giây cực nhanh.

Tiểu Diêm La mắt nhìn thấy cảnh tượng trên nhưng nét mặt vẫn thản nhiên, y quay về hướng Ngọc Kỳ nói lớn :

- Chúng ta trở về việc trọng yếu. Nhìn quý bằng hữu của người kìa.

Lúc ấy Nguyên Chân và Triệu Tường bị treo trên thập giá đứng đưa trên cao miệng vực, ai thấy cũng thất kinh. Nguyên Chân vốn công lực cao hơn Triệu Tường, chàng vẫn còn nói được :

- Kỳ ca, đừng lo cho đệ và Triệu Tường huynh, hãy giết sạch chúng đi

Tiêu Diêm La cười nhìn xuống vực nói :

- Phía dưới kia là Hồ Trảo Thiên Cực, Hồ khẩu huyết, bất cứ kẻ nào rơi xuống, nếu may mắn không tan xương thì cũng bị địa hỏa tinh anh ở dưới đó thiêu chết. Ha ha...! Nghe đây, bổn Diêm La sẽ mở cái vòng khóa tung lên, hai kẻ kia sẽ rơi xuống và người lúc đó phải nhảy lên chụp lấy vòng khóa rơi xuống. Lúc ấy để mọi người thường thức dùng khí, năng lực xử trí của người, có thể chụp khóa mà không rơi xuống vực hoặc rớt xuống mà vẫn còn sống sót không.

Ngọc Kỳ trầm nghĩ. Dây treo vòng khá dài hơn năm mươi trượng và đúng bằng độ sâu của vực đá đầy gai đá nhọn hoắt. Nếu như nắm chắc được vòng khóa ắt rơi xuống miệng vực, chạm phải các gai đá nhọn kia ngay. Trừ phi có thể nhảy cao lên mười trượng nắm lấy vòng khóa may ra có thể tránh được các gai đá dưới vực.

Nhưng nếu nhảy cao hơn thì đụng ngay các vòm đá trên cao. Cú đụng ấy cộng thêm sức nặng do tốc độ bay có lẽ mình đồng da sắc cũng tan nát.

- Cơ hội sống chết là do người chọn, thực ra cơ hội sống không có nhiều đâu. Nhưng ta cảnh báo người trước, chỉ được nắm lấy hai vòng khóa kia thôi. Còn nếu người không muốn mạo hiểm thì mở lời xin. Chớ đừng vọng động hoặc có hành động gì bất lợi cho ta... Sao? Người quyết định đi.

Nói đoạn Tiêu Diêm La giơ tay quay sang bọn áo tím ra vẻ định phất tay ra hiệu cho bọn chúng.

- Khoan đã. - Ngọc Kỳ thất kinh hét lớn.

Từ xa vọng lại tiếng của Nguyên Chân.

- Kỳ ca, đừng lo cho tụi đệ, ra tay giết chúng đi.

Tiêu Diêm La trầm giọng nói :

- Vì chí khí của bát anh hào trong võ lâm và vì danh chấn Dương gia của người, người phải thử đi. Lão phu hôm nay sẽ toại nguyện cho người. Nếu người thoát chết, thì danh chấn thiên hạ. Còn nếu người chết thì bằng hữu của người vẫn được thả, tên tuổi của người vẫn vang dội võ lâm, anh hùng trọng vọng.

- Kỳ ca, xin đừng mạo hiểm...

Thanh Hoa nước mắt từ đôi mắt phượng u sầu tràn ra trên hai má, nàng ôm chặt lấy vai Ngọc Kỳ đau khổ nức nở, các ngón tay như bầu chặt vào vai chàng.

- Huynh phải thử mạo hiểm, bất kể sinh tử, vì tình nghĩa, vì danh dự của Dương gia. Hoa muội, mong muội nhớ cho: Sau khi huynh chết, xin nói với Lạc Hồn Kỳ Chiêm lão tiên bối và Thiên Nhai Phá Ất lão tiên bối, đừng vì huynh mà báo thù. Thế gian ân oán chồng chất, giết người hay bị người giết là những việc tàn nhẫn, nếu tránh được thì nên tránh.

Nói đoạn chàng rút ra một chuỗi ngọc Như Ý và Lục Châu, nhét vào tay Thanh Hoa, khẽ nói tiếp :

- Hoa muội, ta còn một việc mong muội vì ta mà làm tròn. Nếu sau này có gặp được tổ mẫu, xin hãy trao hai vật trang sức cho tổ mẫu. Nếu không có duyên tương ngộ, xin hãy ném chúng xuống biển vậy.

Thanh Hoa càng nức nở thống thiết hơn, Phi Hồng, Dật Điện cũng ràn rụa nước mắt dìu đỡ lấy Tây Vi, lúc đó gần như bất tỉnh vì đau khổ và lo lắng.

Bỗng Ngọc Kỳ quay sang Khương Chí Trung nói :

- Tiểu diệt xem chút nữa quên mất, Khương thúc thúc, khi tiểu diệt cứu được người, e định liệu không kịp. Khương thúc thúc định sẽ xông ra đường cũ hay liều mình với chúng mở đường máu.

Chí Trung đau khổ cười nói :

- Từ đường cũ mà xông ra, có thể Hận Phá Thiên và Độc Vô Thường sẽ trợ giúp chúng ta một tay. Ai da! Tại hạ thật xấu hổ quá. Lẽ ra việc này phải do tại hạ gánh vác mới phải...

- Tiểu Diêm La chủ yếu muốn tiểu diệt ra tay, như vậy phải nói tiểu diệt đã liên lụy mọi người mới đúng.

Đoạn chàng quay sang các người khác nói :

- Chư vị xin bảo trọng, tại hạ đi đây. Tiểu Diêm La, ta mong sẽ có một ngày lấy đầu của ngươi.

- Ha ha!

Tiểu Diêm La bỗng cất một tiếng cười khùng khiếp, âm thanh vang dội tạo nên một áp lực vô cùng sung mãn, như sóng thần cuộn cuộn áp đến rung chuyển hang động, chấn động mọi vật. Âm thanh do tiếng cười phát ra như cuộn sóng thần mạnh mẽ giáng vào màng nhĩ, khiến mọi người xung quanh đều kinh hãi, vội vàng vận công chịu đựng. Có mấy tên áo trắng chợt bật tai lại rú lên, ngã vật xuống đất, máu từ lỗ tai, mắt, mũi và miệng chúng rỉ ra rất ghê rợn.

Ngọc Kỳ định tranh thủ lúc nhốn nháo ấy định sẽ mở khóa vòng đón lấy Triệu Tường và Nguyên Chân. Song chàng đã muộn nửa bước. Có mấy tên áo tím thấy cử động của chàng, vội giơ đao lên có ý định chặt dây trời. Lúc ấy Ngọc Kỳ đành phải rút tay lại.

Khương Chí Trung bỗng lên tiếng :

- Tên súc sinh này sử dụng Phật môn Sư Tử Hồng, chứng tỏ y không phải là Tiểu Diêm La.

Không bao lâu sau, khi tiếng Sư Tử Hồng hết, thì trên lưng núi phía tây xuất hiện một bóng hình cao lớn vận hắc y, tay áo màu đen rộng bay phấp phới trong gió. Trên thắt lưng giắt một thanh kiếm không giống kiếm, thì ra đó là một thanh Diêm Vương lệnh. Bóng đen này ăn vận giống hệt Tiểu Diêm La vừa cởi bỏ chiếc áo tím bên ngoài lúc nãy, mái tóc bạc trắng của y nổi bật trên nền áo đen.

Ngọc Kỳ nhìn thấy quang cảnh ấy vội nói :

- Xuất hiện đến hai Tiểu Diêm La, người đứng trên núi phía tây có lẽ mới là Tiểu Diêm La thật.

Khương Chí Trung gật đầu nói :

- Đúng vậy, tên đứng trên núi đối diện là giả mạo, y biết Phật môn Sư Tử Hồng đích thực là một hòa thượng.

Thanh Hoa nói :

- E rằng đó là Bạch Độc Long lão cầu tặc.

Tây Vi cũng nói :

- Chắc chắn là y đó.

Tên Tiểu Diêm La đứng trên lưng núi phía tây bỗng cất tiếng nói chấn động như tiếng sấm quát :

- Tên ma đầu nào dám cả gan mạo danh Tiểu Diêm La ta ở đây hoành hành vậy?

Tên Tiểu Diêm La đứng trên lưng núi đối diện cũng cất tiếng quát :

- Ha ha! Ngươi là thứ gì mà cũng dám xưng là Tiểu Diêm La đến đây sinh sự thật ngươi không còn muốn sống nữa phải không?

Đoạn y đột nhiên cởi bỏ chiếc áo tím và chiếc mặt nạ, lộ nguyên hình giống hệt người đứng trên lưng núi.

Tiểu Diêm La đứng trên lưng núi bỗng cất tiếng cười như cuồng dại :

- Ha ha! Lần này bốn Diêm La không còn cô đơn nữa, đã có thêm một người bạn nữa rồi. Ha ha...

Tiếng cười của y vừa dứt, bỗng từ phía sau một bóng người vận hắc bào đầu đội mặt nạ, trong tay cầm một thanh bảo kiếm ngân quang chiếu sáng lóe, phóng thân mình cao lớn lên hướng núi phía tây.

Khoảng cách từ chỗ ấy đến chỗ mấy người Ngọc Kỳ có hơn trăm trượng nên không nhìn rõ tên hắc y nhân là ai, song có thể nghe được đối thoại cũng như quang cảnh giao đấu giữa hai người.

Lúc ấy Tiểu Diêm La trên lưng núi lập tức xoay người, thanh Diêm Vương lệnh tức thì được rút ra khỏi vỏ.

Choang một tiếng đình tai nổ ra khi hai binh khí chạm nhau, tiếp đó Tiểu Diêm La gằn giọng nói :

- Lão cầu tặc, hóa ra ngươi ở đây làm chuyện mờ ám, mượn sào huyệt của bốn Diêm La làm việc ám muội, người đứng phía sau điều khiển mọi việc nhất định là ngươi.

Tên hắc y nhân bằng giọng cổ ý biến điệu nói :

- Không sai, Diêm La cốc là của ngươi, song từ lâu đã chất đầy thây người, oán cừu chồng chất, nơi đây từng vậy máu bao người, giờ vậy máu nữa có hại gì?

Tiểu Diêm La hứ một tiếng, quơ Diêm Vương lệnh đồn đối phương lùi một bước, nói :

- Ngươi ra lệnh cho thủ hạ giả mạo bốn Diêm La thật đáng chết.

Tên hắc y nhân không nao núng, y cũng múa kiếm trở lại vị trí cũ :

- Ai mà không biết ngươi năm xưa giết người không gớm tay, máu tanh hai tay ngươi, nay ngươi mau mau xuống Âm tào Địa phủ mà gặp Diêm vương.

Tiểu Diêm La cười khàn khàn nói :

- Đồ cầu trệ, bản Diêm La tiếc cho một đời anh hùng uy danh của ngươi vì vậy mới chưa ra tay hạ sát, hôm nay ngươi lại quá là vô liêm sỉ, đừng trách sao ta không nương tay.

- Ngươi có gì lợi hại ghê gớm, chẳng qua chỉ là hư danh mà thôi, có đồ chơi gì cứ lấy ra xem, coi ngươi có địch lại bản đạo không?

- Hừ! Ngươi tưởng cương khí thâm hậu của ngươi là hoành hành bất chấp tất cả hử?

- Đúng vậy.

- Ngươi chuẩn bị chết đi.

Dứt lời Tiểu Diêm La bật lên một tràng cười khanh khách, tay trái tung ra một chưởng, tay phải cung mạnh Diêm Vương lệnh, chiêu thức như vũ bão sấm nổ bốn phương.

Hắc y nhân cũng rống lên một tiếng như sấm, vung kiếm tấn công.

Chí Trung trong lòng kinh hãi nói :

- Nội công của hai tên này thật thâm hậu, ngoài Vô Cực Thái Hư thần công của đạo chúa có thể khổng chế ra, e rằng không có ai có thể chịu đựng được một chưởng của chúng. Hôm nay e rằng khó lòng mà rời khỏi đây toàn thây.

Lúc ấy tên Tiểu Diêm La giả đột nhiên quay người lại, hét lên :

- Tiểu tử, ngươi đã chuẩn bị chưa?

- Lão cầu trệ, bốn công tử đã sẵn sàng rồi đây.

- Tốt! Mau nhảy qua cột gỗ kia, nghe lệnh mà thi hành.

Ngọc Kỳ không dám cưỡng lại, chàng nhảy đến cây cột gỗ.

Thanh Hoa và Tây Vi sợ hãi ôm lấy mặt, trong lòng kinh sợ lo lắng vô cùng.

- Tiểu tử, vút kiếm đi. - Tiểu Diêm La giả nạt lớn.

- Dương mỗ ta đầu đội trời, chân đạp đất, há lại nghe lời sai khiến của ngươi sao?

- Nghe hay không nghe cũng được, thực ra ngươi không thể chỉ một tay mà giữ được vòng khóa sức nặng ngàn cân đâu.

Ngọc Kỳ vung tay vút mạnh thanh kiếm ra xa hơn hai thước.

Chàng vươn tay kéo vòng khóa, dây thừng rung động, tay nắm lấy hai vòng khoen.

Những người chung quanh ai nấy đều lo sợ, dăm dăm nhìn lên phía Ngọc Kỳ, hồi hộp như nghẹt thở.

Tiểu Diêm La hét lớn ra lệnh cho bọn áo tím :

- Bỏ ra.

Mấy tên áo tím và bọn đao phủ lùi ra sau khoảng ba mươi trượng, đứng thành hàng dài, tất cả đều chăm chú nhìn vào Ngọc Kỳ đang ở đối diện.

Tiểu Diêm La giả lại nói :

- Miệng vực đang mở ra chờ người đó, tiểu tử, sợ không?
- Sống một trăm năm hay một ngày có gì khác nhau. Bản công tử chưa biết run sợ là gì cả. Huống hồ lần này hành sự là vì võ lâm đạo nghĩa, vì gia phong của nhà họ Dương.

Tiểu Diêm La giả có vẻ không bằng lòng trước những lời nói đồng dục đánh thép của Ngọc Kỳ. Y cố kéo dài thời gian để thử thách Ngọc Kỳ. Trước tình hình thập tử nhất sinh, đối mặt với cái chết trong gang tấc, y muốn Ngọc Kỳ phải run sợ, bản chất con người vốn tham sanh, úy tử sẽ khiến chàng hèn nhất cầu xin y.

Nhưng y đã thất vọng, tư thái hào khí của Ngọc Kỳ thật sự đã làm y thất vọng. Chàng không xem cái chết là đáng sợ, mà cam lòng tự nguyện đem tính mạng của mình đổi lấy hai người Nguyên Chân và Triệu Tường, cử chỉ không hề lộ vẻ run sợ nao núng, thần thái vẫn ung dung.

Y bực tức lên tiếng hỏi :

- Tiểu tử, hai tên kia là gì của người?
- Là huynh đệ kết nghĩa, nhưng còn hơn ruột thịt.
- Thời gian giao tình của các người ngắn ngủi như thế, người can tâm tình nguyện vì bọn chúng mà liều mạng hay sao?
- Lão cẩu trệ, Dương mỗ vì hai chữ tình nghĩa mà chết, trong lòng mãn nguyện. Đâu như loài cẩu trệ nhà người xấu xa, tàn độc.

Bỗng đâu ở lưng núi vang dội lên một tiếng rít khủng khiếp.

- Hứ! Tên lão quỷ ma đầu kia, người cả gan mạo nhận bổn Diêm La làm những việc vô tình tàn độc. Thật đáng chết. Ngay khi tiếng thét ấy vang lên, một quỷ ảnh màu đen lướt nhanh như điện xẹt, mắt thường không tài nào phân biệt được phóng tới.

Phía sau, lại có bóng đen khác đuổi sát, nhưng thân pháp khó bì lại được bóng phía trước, nên khoảng cách mỗi lúc một xa dần.

Tiểu Diêm La giả bỗng hét lớn :

- Nhảy.

Ngọc Kỳ cất tiếng cười cuồng dại, phóng mình nhảy lên.

Bọn Thanh Hoa và Tây Vi các vị cô nương kêu một tiếng thất thanh, khụy người ôm mặt hãi hùng.

Khương Chí Trung, Bá Vạn Niên vội vàng chạy tới bên vách hang.

Tiểu Diêm La trên lưng núi cũng tung mình phóng lên vách núi phía bắc. Thân pháp y cực kỳ tinh xảo, kẻ địch không hề phát hiện ra.

Ba bóng màu xám ở phía nam cách giá gỗ mười trượng đột ngột lao tới bên cột gỗ.

Trên giá có hai sợi dây cột chặt hai vòng sắt lớn trên vách đá, phần trên cột với phần ngọn của cột gỗ. Giả sử hai sợi dây ấy mà bất thần đứt, cột gỗ sẽ từ trên rơi xuống, sợi dây thừng cũng sẽ đứt ra rơi xuống, lúc ấy Nguyên Chân và Triệu Tường tất nhiên cũng từ thập giá rơi xuống vực thẳm Hồ khẩu nhai dưới kia, thịt xương tan nát.

Đúng lúc ấy, vòng sắt đột nhiên như bị kéo ra ngoài, lỏng dần rồi ra Mọi người hét lên kinh hãi, Nguyên Chân ra sức hét lớn :

- Kỳ ca, đừng... đừng...

Giữa lúc mọi người hoảng hốt, Ngọc Kỳ phóng mình nắm lấy sợi dây thừng, người chàng treo lơ lửng phía trên, ngay phía dưới địa hỏa tinh anh bốc lên hùng hực, gai đá do sức nhảy của chàng dội vào rơi xuống âm

âm. Ngọc Kỳ cơ trí minh mẫn nên cú nhảy đã giảm bớt sức nhảy đi mấy phần, hơn thế còn lợi dụng nắm chặt lấy dây, không để nó rơi ra.

Song sợi dây ấy bỗng lơ lửng, cây thập giá trên cột Nguyên Chân và Triệu Tường rơi xuống về hướng nam của vực đá. Còn Ngọc Kỳ tay nắm chặt sợi dây cũng rơi xuống sắp đụng vào gai đá như dao nhọn. Tính mạng chàng lúc này như ngàn cân treo sợi tóc, chết chắc.

Tiểu Diêm La thật lúc này cũng phi người phóng tới bên miệng vực hét lớn :

- Nhảy xuống dưới hố sâu phía bắc mau.

Cùng lúc với tiếng hét ấy, một bóng đen phóng tới nắm chặt lấy phần trên của sợi dây, nhảy lên phía trên, đoạn nhảy về hướng bắc.

Công lực của bóng đen ấy vô cùng thâm hậu, sợi dây được kéo lên... hơn một trượng, y vận lực đẩy Ngọc Kỳ một phát, sức rơi của chàng có giảm đi. Bóng đen thừa lúc đó phóng tới đáp xuống vách núi phía nam.

Lúc ấy Ngọc Kỳ cố rướn người nhảy lên cao một trượng, khí nóng phía dưới xông lên, chàng có cảm tưởng như da thịt nứt ra vì nóng, máu huyết trong người dường như sắp bộc phát ra ngoài.

Trong khoảnh khắc ấy chàng biết rằng tai họa sắp đến tính mạng mình như chuông treo chỉ mảnh, bèn vận hành ngay Huyền Thông tâm pháp để hộ thân, nên phần nào chịu đựng được.

Chàng nghe lời bóng đen lúc nãy, hắt sợi dây về phía bắc, nhanh như chớp phóng mình xuống phần trũng sâu hoắm.

Sợi dây theo hướng bắc văng ra, Chí Trung và Bá Vạn Niên lúc ấy trông thấy Nguyên Chân và Triệu Tường rơi xuống, hồn kinh phách tán song lại thấy sợi dây bay rất gần ngay mình, cuống quýt nắm chặt lấy một đoạn dây vận sức kéo. Sợi dây được kéo lên. Cây thập giá cũng lại được kéo về phía trên vách núi mấy tấc.

Thanh Hoa mắt nhìn thấy Chí Trung, Vạn Niên đang cố hết sức ghì chặt sợi dây, tình hình nguy cấp vô cùng nên cũng liều mình lao tới cố sức bình sinh nắm chặt sợi dây, hét lớn một tiếng lên.

Cây thập giá được kéo lên, hai người trên đó cũng cố sức rướn người té nhào trên mặt đất, thoát khỏi nguy hiểm. Hai người Khương, Bá vội vã chạy lại mở dây trói trên người Triệu Tường, Nguyên Chân. Nguyên Chân bỗng la lớn :

- Chúng đã bẻ kín các huyết trên tứ chi của tiểu diệt và Tường huynh trong thời gian ngắn không thể giải khai được.

Nghe vậy Khương Chí Trung vội quay sang bảo Bá Vạn Niên cùng y công hai vị thiếu công tử.

Lúc mà Ngọc Kỳ nhảy xuống hố sâu thì Tiểu Diêm La thật lao tới tiếp cứu nói với bọn Chí Trung :

- Mau theo ta rời khỏi chỗ này.

Nói đoạn y vung thanh Diêm Vương lệnh đánh mở đường dẫn đám người Chí Trung chạy vào khu rừng phía nam của núi.

Lúc ấy có ba cái bóng người màu xám, phóng đến cực trường, ba bóng đó chính là: Độc Vô Thường, Hận Phá Thiên, và Cổ Lão Nhi, ba cao thủ võ lâm được quần hùng biết đến do võ công tuyệt đỉnh, công lực đã luyện đến bậc thượng thừa.

Bọn ba người họ tả xung hữu đột đánh giết bọn Bạch y, Tử y, Hắc y, đồng bọn của chúng chết như rạ, máu chảy thành sông, xác phơi đầy hang núi.

Tiểu Diêm La giả thất kinh, vừa phẫn nộ, y nhún mình lao đến Độc Vô Thường định ra chiêu, Vô Thường bỗng bật cười khanh khách nói :

- Hòa thượng thú, cuối cùng thì chúng ta cũng có dịp gặp mặt, ngươi độc ta cũng độc. Thật hay! Thử xem ai là độc nhất. Hãy xem bảo bối của ta trước đây.

Nói đoạn y rút ra một cái túi, đột nhiên trong túi phóng ra một con rắn Hóa Cốt Đẳng, nhắm ngay người Tiểu Diêm La giả bay tới, đáng vẻ của nó coi bộ khát máu lắm. Vốn trước kia Độc Vô Thường nuôi một

cặp rắn Hóa Cốt Đằng. Lần trước ở giữa Long Môn quan đạo đã bị Thanh Hoa cô nương sử dụng kẹp tóc bắn chết một con, giờ đây chỉ còn một con, con quái thú cô độc quá lâu, sinh ra nguy hiểm bội phần, nay được tự do hoành hành, nó phóng ra nhanh như điện xẹt, lao đến Tiểu Diêm La giả.

Tiểu Diêm La giả thất kinh, lợi hại của con Hóa Cốt Đằng này ra sao, y đã từng biết đến trước đây, y liều mạng cố sức bình sinh lùi ra xa năm sáu trượng, kêu thất thanh: “Mau lùi ra”.

Nhưng y kêu quá trễ, mười tên đại hán cưỡi trần vừa phóng tới trước đụng ngay con rắn Hóa Cốt Đằng. Con vật này vừa đụng phải một tên thì ngay tức khắc hấn rú lên ngã ra chết liền, da thâm tím, mặt lộ vẻ đau đớn, sợ hãi đến tột đỉnh.

Hận Phá Thiên lúc ấy lên tiếng :

- Đi thôi! Chúng ta hãy thanh toán món nợ này sau.

Độc Vô Thường cũng nhổ một bãi nước bọt, kêu to :

- Đi thôi, bảo bối.

Con rắn Hóa Cốt Đằng dường như nghe được tiếng người, nó lập tức quay người, phóng về phía chủ.

Nói đoạn ba người bỏ đi. Nơi mà họ định đi là đỉnh núi thứ hai bên tả Hồ Trảo sơn, quang cảnh u tịch, thê lương.

Đi tới một khu rừng nơi cách xa trận đấu lúc nãy, đến một gốc tùng to lớn. Cổ Lão Nhi bỗng dựa vào thân cây, yếu ớt ngửa mặt lên trời thở dài, nước mắt ràn rụa trên khuôn mặt hiền từ của y, nói rằng :

- Dương Ngọc Kỳ đã chết, từ đây về sau sự khổ nhục của sư phụ coi như phí hoài vô ích, nỗi oan ức của sư phụ, tình nghĩa của sư thúc cũng vĩnh viễn theo y mang xuống dưới mồ.

Hận Phá Thiên lặng lẽ khẽ đập vai y nói :

- Tất cả đều do trời cao an bài, chúng ta chỉ đành tuân theo mà thôi. Lão đệ, ta xin cáo từ, xin thay ta vấn an lệnh sư.

Độc Vô Thường nhìn chằm chằm vào Cổ Lão Nhi hỏi :

- Ê! Lão đệ, chúng ta chưa hề quen nhau, luận về võ công và công lực người thâm hậu hơn ta ba phần, song trên giang hồ chưa nghe qua tiếng tăm của người vậy. Xin hỏi quý danh tánh của người là gì? Lệnh sư phụ là ai?

Cổ Lão Nhi lắc đầu đáp :

- Ban lão ca! Xin đừng giận tại hạ tội giấu diếm, trong giang hồ mệnh mông này nếu ngày sau có duyên gặp lại, nhất định sẽ bẩm báo minh bạch.

- Giang hồ có vô số điều cấm kỵ mà, Vô Thường quý ta không trách người đâu. Trước mắt chúng ta chưa thể rời khỏi đây được, phải giúp bọn tiểu tử kia thoát hiểm, còn đối với Dương thiếu hiệp oai hùng, nghĩa khí chí ít chúng ta cũng nên tìm hải cốt lập văn bài linh vị thờ cúng mai sau chứ... Hầy! Quên mình vì bằng hữu hử? Đối lấy tám mạng Độc Vô Thường ta cũng không làm chuyện đại dột như y vừa làm đâu.

Hận Phá Thiên nói tiếp :

- Chỉ có người là đại dột thôi. Muốn tìm hải cốt của Dương Ngọc Kỳ ư? Người có biết dưới vực đá Hổ Khẩu huyết là địa hỏa tinh anh ghê gớm thế nào không? Thi thể bất cứ sinh vật nào mà rơi xuống gặp phải thứ lửa đó, chỉ trong nháy mắt hóa thành tro mà bay đi đấy. Người có dám xuống tìm hải cốt y không? Còn bọn tiểu tử bằng hữu của y đã có lão Tiểu Diêm La chiếu cố đến, chúng ta không cần lo. Lão Vô Thường, ta thấy suốt đời người chỉ có lần này là ra tay coi được mà thôi, người cũng nên từ bỏ đao kiếm tà độc đi, nếu không ngày sau gặp lại tình nghĩa hôm nay của chúng ta coi như chấm dứt.

Độc Vô Thường cười giả lả nói :

- Lão bất tử, ta biết chuyện ta làm mà. Hy vọng ngày sau chúng ta còn gặp lại.

Hận Phá Thiên bèn quay sang Cổ Lão Nhi nói :

- Cô lão đệ, chúng ta cũng nên đi tiếp ứng cho hai bằng hữu Khâu, Cát mau.

Nói đoạn y vung tay chào rồi bỏ đi.

Lại nói về Tiểu Diêm La dẫn bọn Chí Trung và Châu Lam công người chạy trốn, Vạn Niên hộ vệ phía sau, Thanh Hoa, Phi Hồng đoạn hậu, Dật Điện điu Tây Vi phía sau cũng theo sát Châu Lam.

Thân pháp của họ liệt vào bậc thượng thừa, tuy rằng bọn ác tặc che mặt công lực cũng thâm hậu, nhưng không bì được với họ, nên không lâu sau khoảng cách giữa hai nhóm người đã mỗi lúc một xa.

Tiểu Diêm La vốn trước kia là chủ nhân Hồ Trảo sơn, đối với nội đồ bên trong, đường đi các nẻo của Hồ Trảo sơn, y thông thuộc hơn người, cộng với công phu tuyệt luân đi trước mở đường chẳng mấy chốc dẫn bọn Chí Trung vào trong rừng. Phái sau Tri Mệnh Tử và Hồng Y Diêm Bà cũng cố đuổi sát theo.

Phía trước mặt, những vật rừng đá quái dị xuất hiện.

Bốn bên toàn là hang động, vô số đồi núi nhỏ. Nơi đây bốn bề đều là hình dạng cổ quái của đá, không hề có bóng cây cỏ nào, cả vùng bao phủ bởi màu xanh của đá.

Nơi đây là mạn bên phải của ngọn núi giữa trong Hồ Trảo sơn.

Bỗng phía trước không xa vang lên nhiều âm thanh như tiếng vượn hú, nghe rất ghê rợn, tiếp đó có mấy bóng người khi ẩn khi hiện. Tiểu Diêm La liền sử dụng truyền âm nhập mật quay ra sau nói với bọn Chí Trung :

- Mau chui vào hang đá nhỏ nhất bên trái, sau đó rẽ qua phải nhảy xuống dưới thấp, ở nơi đó đợi ta. Mau!

Nói đoạn y hét lớn một tiếng nhảy qua trái phóng mình đến gã áo xanh lục tên gọi Lão Khiếu Tử.

Hóa ra trước mặt có bày một phiến đá, có ba kẻ đứng dàn hàng ngang hình chữ nhất. Bọn này hình dung cổ quái, tướng mạo khiếp đảm, nửa quỷ nửa người, nhìn thấy chúng bất kỳ người tầm thường nào cũng có thể vỡ tim vì quá sợ hãi.

Tên vận áo xám ở giữa là một bà già, mũ ta vận áo đỏ in hoa, trên đầu giắt một cây trâm Bàn Long, bên cạnh giắt một cây thoa màu đỏ. Dáng người vừa tầm nhưng rất tráng kiện. Chỉ tiếc gương mặt thì vô cùng ghê rợn, nửa bên tím nửa bên đỏ, mũi diều, miệng thỏ, hai tai dao phong, tay mũ ta chống một cây quái trượng câu liêm.

Bên phải là một lão quỷ ốm cao lớn, ngoài vận trường bào màu xanh, đầu hói chỉ còn một búi tóc trắng phía sau ót hất ra sao, trông như đuôi gà mái. Mắt tam giác, mũi khoằm, miệng thỏ, sắc mặt xám xanh, gò má nhô cao, bên vai trái đeo một cây roi Bách Tiết Xà Vỹ. Y đứng chấp tay sau lưng, đôi mắt u ám thâm độc phóng ra những tia mắt lạnh người.

Bên trái là lão ăn mày thấp ốm, vận áo xanh lục vá vúi chẳng chịt, đầu tóc bạc bù xù, tay phải lệch ra sau, mặt đầy nếp nhăn, tay chống một cây Đả Cầu bổng màu xanh, đeo một cái túi xin ăn, miệng lúc nào cũng cười méo xệch, nhìn y phục bên ngoài có thể đoán biết là một nhân vật trong Cái bang.

Tiểu Diêm La vừa phóng tới, tên ốm cao quát lớn :

- Nếu như muốn sống.

Lão khiếu tử tiếp liền :

- Chớ gặp Tam linh.

Bà già cũng lên tiếng tiếp theo :

- Tam linh ở nơi đây, người hay quỷ hãy mau trốn đi.

Tiểu Diêm La cười rú một cách điên cuồng, phóng tới tay trái liền tung ra một chưởng, đồng thời rút Diêm Vương lệnh ra khỏi vỏ, nhanh như chớp cả người lao tới phía trước.

Lão khiếu hoa hứ một tiếng, quát ngang Đả Cầu bổng ra chiêu Thái Sơn Yểm Nỗn.

Tiểu Diêm La không ngờ lão quỷ dám chống lại chưởng phong của y nên tiếp liền một chiêu nữa.

Bùng phát một tiếng nổ lớn, vô số đốm lửa do binh khí chạm vào nhau bay ra tứ phía.

Tiểu Diêm La hơi lão đảo ra sau, ánh mắt đờ đờ sát khí.

Lão khiếu tử cũng lui ra sau mấy bước, nói lớn :

- Tên họ Nguyên kia, công lực của ngươi quả là danh bất hư truyền.

Lão xú phu nhân cũng hét lớn :

- Chúng ta Tam linh cũng là tuyệt học chân tài, quyết đấu với ngươi một phen.

Đoạn ba tên vây lấy Tiểu Diêm La. Chỉ thấy chưởng phong cuồn cuộn, âm thanh chấn động, đất đá bị áp lực bay tung lên mù mù. Chưởng lực phóng ra như nộ hải cuồng phong bao lấy cục trường.

Lúc ấy bọn Chí Trung, Bá Vạn Niên chạy vào hang động nhỏ. Tiếp theo sau là Châu Lam, Dật Điện diu Tây Vi.

Thanh Hoa, Phi Hồng khi còn cách hang động khoảng một trượng hơn thì có một bóng đen phóng tới, trường kiếm cũng xé gió lao tới liền tức thì.

Thanh Hoa nào phải loại nữ nhi yếu điệu yếu ớt. Nàng một mặt vận công hộ thân, một mặt tức thì vung kiếm triển khai chiêu Hồi Đầu Vọng Nguyệt, quay người lại vung kiếm lên đỡ lấy chiêu của đối phương, đồng thời bắn ra phi tiêu Ngự Phúc châm.

Phi Hồng cạnh đó cũng ra chiêu Thần Long Bãi Vỹ vận người tấn công phần dưới đối phương.

Bỗng nghe bình một tiếng. Thanh Hoa nghe trong người khí huyết bị dồn nén, mắt nổ tinh hoa, toàn thân mềm nhũn, bảo kiếm văng ra xa hơn năm trượng, phi tiêu Ngự Phúc châm cũng rơi vãi trên mặt đất. Nàng lão đảo rồi ngã vật xuống đất, toàn thân bất động.

Phi Hồng so ra công lực còn kém tiểu thư nàng vô cùng. Tuy đã vận hành thần công hộ thân, nhưng trúng phải luồng chưởng phong như sấm sét của tên áo đen, cũng té văng ra sau bất tỉnh.

Tên áo đen cũng cảm thấy kiệt lực, phía trước ngực cũng bị áp lực do chưởng phong chạm nhau đập mạnh, y trúng thương lão đảo lấy tay xoa ngực, định thần nhảy vào hang động.

Lúc ấy tri Mệnh Tử và Hồng Y Diêm Bà đuổi theo gần kịp nơi Thanh Hoa, Phi Hồng té lúc nãy, thì bỗng đầu nhảy ra người mặt áo trắng, tay phải đỡ Thanh Hoa tay trái dìu Phi Hồng, thân pháp như điện xẹt, chớp mắt đã biến vào trong rừng đá lởm chởm, chứng tỏ kinh công và thân pháp của người này tuyệt nhiên không phải tầm thường.

Tri Mệnh Tử ở phía sau, thấy vậy vội la lớn :

- Ngươi là ai? Mau thả tù binh của ta lại!

- Đuổi theo mau. Không chúng ta sẽ vô phương nói chuyện trao đổi!

Hồng Y Diêm Bà cũng lớn tiếng phụ theo.

Hai người thoát một cái cũng mất hút vào trong động.

Cũng không lạ, tù binh bị kẻ lạ bắt đi, mà là hai trong số bốn cô nương làm vật trao đổi của chúng, vạn nhất họ mà bị thương thì nguy nên cả hai bọn chúng tất nhiên nóng lòng đuổi theo.

Lại nói về Tiểu Diêm La tả xung hữu đột chống trả bọn Tam linh quái. Bọn Tam linh này vốn là Thiên Linh Bà Cảnh Hựu Xuân, Địa Linh lão quái Đinh Viễn và Bách Linh Cái Hồ Diên Hạo.

Trong giang hồ truyền rao câu ca “Nhược yếu hạnh sinh Mạc phùng Tam linh” ý là muốn sống thì đừng nên gặp Tam linh! Ba tên Tam linh này tuổi ngoài bách niên vô công vào bậc thượng thừa, bản tính kỳ quái, vô cùng tàn bạo dù là chuyện nhỏ nhất, không kể nguyên do phải trái, hễ bọn chúng ra tay là ắt hạ sát, hành sự bất kể thị phi.

Trên giang hồ ít qua lại với ai, hễ xuất hiện là liền lúc ba tên, hiếm khi đi lẻ. Bằng hữu hầu như không có. Vô luận là các cao thủ hắc hay bạch đạo nghe tên bọn chúng đều cố tránh xa, để tránh tai họa tuyệt nhiên không kẻ nào dám gây sự với bọn chúng cả. Bọn này ít khi xuất đầu lộ diện trên giang hồ.

Vậy mà hôm nay lại xuất hiện ở Hồ Trảo sơn cảnh đường Tiểu Diêm La, quả là một chuyện kỳ dị hiếm có.

Bọn Tam linh đương nhiên biết Tiểu Diêm La cũng thuộc hàng võ công thượng thừa trong võ lâm. Tuy rằng ngày thường không có qua lại, cũng không hề có ân oán gì với nhau, nhưng mỗi khi động thủ chúng không hỏi đầu đuôi, nộ khí xông lên tức thì thi nhau thi triển tuyệt học võ công của mình.

Tiểu Diêm La tuy đơn độc như uy vũ không hề bị lấn áp, Diêm Vương lệnh trong tay Tiểu Diêm La quay tròn tứ phía, sức như phá núi, đập đến đâu đất đá bay nát vỡ đến đó. Chiêu thức vô cùng linh hoạt. Tam linh cũng vận lực thi triển kỳ học của mình. Cây gậy quái trượng câu Liêm của Thiên Linh Bà hùng hổ như một con mãnh sư múa vuốt, giận dữ vỗ đập tấn công đối phương. Trong tay Địa Linh, cây roi Xà Vỹ lại như một con giao long giận dữ, uyển chuyển quần lấy đối phương.

Đả Cẩu bổng của lão ăn mày Bạch Linh thì xung mãnh không kém, ba loại binh khí đó biến ảo cực kỳ lợi hại, sức đánh như vũ bão, tạo nên thế cuồng phong như thế đông cuộn bão kéo đến.

Tiểu Diêm La ra chiêu có phần giảm sút, phần nhiều là chống đỡ chiêu thức tấn công của bọn Tam linh. Vả lại lúc bấy giờ đồng đảng của Tiểu Diêm La giả đã đến nơi bao vây tứ phía. Tiểu Diêm La cảm thấy tình hình có vẻ bất lợi nên vận sức tung chưởng Bát Phương Phong Lôi, chưởng lực đánh ra như sấm sét nổ giạt khắp bốn phương.

Chưởng phong như bài sơn hải đảo, dũng mãnh vô lường, dồn bọn Tam linh thối lui ra khỏi cục trường hơn một trượng.

Đoạn Tiểu Diêm La cất lên một tiếng cười khàn khàn, thân pháp nhanh như điện xẹt, y lách mình phi thân phóng đi, trong nháy mắt đã mất hút trong động đá. Tiểu Diêm La đã phóng đi nhưng giọng nói ghê rợn còn vang vọng lại :

- Bốn gia thê sớm muộn cũng sẽ câu hồn các ngươi xuống Địa phủ.

Tam linh lão quái tức giận định lao theo Tiểu Diêm La thật, nhưng khi ấy một bọn tử y nhân đã xuất hiện, thấy bọn tử y nhân trong đó có tên đại hòa thượng giả mạo Tiểu Diêm La đến, ba lão quái mắt hết lớn :

- Tam linh ở đây, các ngươi chết chắc.

Bọn tử y có vài tên định động thủ. Nhưng tức thì Tiểu Diêm La giả liền dùng Sư Tử Hồng nạt lớn :

- Im ngay!

Bọn tử y nghe vậy từ từ thối lui, tra đao vào vỏ, nhưng thái độ cố ý chưa muốn buông tha.

Thiên Linh Bà giờ quái trượng chỉ vào chúng quát :

- Ê! Bọn các ngươi là ai? Mau xưng tên ra?

Tiểu Diêm La giả đáp :

- Chúng tôi nhường bước cho các hạ, không cần xưng tên đâu.

- Để tên lại đây rồi muốn đi đâu hử hay.

- Chúng ta hai bên ai lo việc nấy, không ai xâm phạm ai. Tại hạ thấy không cần thiết đâu.

Thiên Linh Bà có vẻ giận dữ định lên tiếng thóa mạ, song Địa Linh lão quái vội dùng thuật truyền âm nhập mật nói :

- Lão tử tử, chúng số lượng đông người, chúng ta để chúng đi đi.

Thiên Linh Bà quả nhiên im miệng, nhìn theo bọn tử y lần lượt bỏ đi.

Đi xa hơn mấy trăm trượng, một tên tử y trong bọn chúng bỗng trầm giọng nói :

- Đại hòa thượng, tại sao chúng ta không nhân lúc chúng ta đông người, hợp sức giết chúng cho rồi. Để ba tên Tam linh đó sống sót trên thế gian này, gây thêm khó khăn cho đại nghiệp hùng bá vô lâm của chúng ta.

- Không được, nội tình bên trong rất phức tạp, thiếu chủ nhân năm năm trước bái chúng làm sư phụ, định học cho kỳ được tuyệt học của chúng. Hơn nữa ba tên này sẽ có lúc hữu dụng cho chúng ta.

Tên tử y ấy lại nói :

- Chủ nhân vừa hạ lệnh, lập tức tiến hành đại kế hạ sát Chiêm lão thất phu

- Đã thông báo cho Vô Vi bang chưa?

- Trong nội mấy ngày nay thôi. Để cho bọn chúng ra mặt, còn chúng ta thì âm thầm tiến hành kế hoạch của mình.

- Ha! Ha! Thật là diệu kế! Một mũi tên giết hai con chim, để chúng sát phạt lẫn nhau, chúng ta ở ngoài ngư ông đắc lợi.

Một giọng khác lại hỏi :

- Nhưng nếu bọn Vô Vi bang không tận lực hành sự thì sao?

- Chúng ta một mặt kích động, một mặt giết người, làm cho sự việc rối rắm hơn để bọn chúng sát phạt sống mái với nhau.

Ngưng một lát, Tiểu Diêm La giả nói tiếp :

- Các người hành sự phải cẩn thận, đừng để lộ thân phận. Lần này thiếu công tử tuy đạt thành kế độc, nhưng vì mấy con nha đầu kia mà chúng ta không thể tự tiện ra tay, khiến nhiều huynh đệ phải oan mạng. Thật không đúng chút nào.

- Nếu như không cần phải bắt sống mấy con nha đầu đó, thì chúng ta đâu hao phí công sức như vậy. Thật đúng nữ nhân là tai họa mà!

Lúc này Thiên Linh đã hằm hằm chờ cho bọn tử y nhân bỏ đi, liền vội vàng đảo mắt tìm tung tích của Tiểu Diêm La. Thật nơi đây là một hang động nhỏ, bên trong tối đen như mực chứng tỏ rất sâu, Tiểu Diêm La đã chắc chắn sử dụng thuật thu người nhảy vào động, bây giờ không biết đã trốn ở đâu. Thiên Linh Bà tức giận nói :

- Tên lão tử thật là chọc tức Tam linh ta. Lão nương ở đây đợi người coi người trốn có thoát được không?

Bách Linh Cái nói :

- Không cần đợi đâu, cái động này tuy nhỏ nhưng chắc có ăn thông với động khác, có lẽ lão quỷ ấy đã chuẩn rồi.

Địa Linh lão quái cũng xen vào :

- Quái lạ, tên tiểu tử nói rằng Tiểu Diêm La dặn y hẹn chúng ta đến đây thương lượng, hà có gì Tiểu Diêm La cũng lại bị bọn người khác vây khốn.

Bách Linh Cái đột nhiên nói :

- Bên trong nội tình ắt hẳn có vấn đề. Tiểu Diêm La tại sao không thương lượng với chúng ta, vừa gặp mặt đã ra tay. Bọn người vừa rồi cố sao lại muốn phá sào huyệt của y? Chúng ta đúng hẹn đến thì bọn họ đã đấu với nhau từ lâu rồi, chẳng lẽ y đã hẹn với người khác ư?

Thiên Linh Bà đảo mắt nhìn quanh, hằm hằm nói :

- Tên tiểu tử nói y sẽ đúng hẹn đến đây thương lượng, hà có gì đến lúc này vẫn không thấy y đâu cả.

- Tên tiểu quỷ ấy có lẽ đã bị bọn che mặt uy hiếp chạy mất rồi.

Thiên Linh Bà hừ một tiếng lớn :

- Hồ đồ, tên tiểu tử đó mà sợ uy của ai chứ.

Bách Linh Cái thêm vào :

- Hay chúng ta bắt một tên nào đó lại tra hỏi, có lẽ sẽ biết lai lịch của bọn chúng, còn tên biết sử dụng Sư Tử Hồng tuyệt học này không có mấy ai đâu.

- Khi động thủ chưa chắc chúng ta giành được thượng phong, bọn chúng đông như vậy chúng ta không có lợi thế đâu chúng đã nhường nhịn chúng ta rồi, nên bỏ thôi.

Thiên Linh Bà vẫn chưa nguôi, mụ ta hậm hực nói :

- Cũng sẽ có một ngày, lão nương sẽ tìm được bọn chúng.

Bách Linh Cái có vẻ sốt ruột nói :

- Tiểu Diêm La đã chuẩn rồi, chúng ta đi thôi.

- Nơi đây hoang vu yên tĩnh, chúng ta ở đây chờ tên tiểu tử hản đi cũng chưa muộn.

Địa Linh lão quái nằm xuống mặt đất nói :

- Đợi thì đợi, để ta nằm nghỉ một lát, hôm nay ra tay giao đấu mấy lần, hao tổn bao nhiêu sinh lực vẫn hoàn không, thật là phí sức oan uổng.

Bọn Tam linh vẫn đợi nhưng không có kết quả gì, quả là ý trời.

Nói về bọn Khương Chí Trung chui vào hang động, ý lời của Tiểu Diêm La sẽ phải nhảy xuống hố. Xung quanh tối đen, lúc ấy Dật Điện mới rút trong người ra một hột dạ linh châu soi đường, cả bọn vội vã cất bước, quên mất hai vị cô nương đoạn hậu.

Bỗng một lát sau có ai đó thất thanh la lên :

- Chết! Tiểu thư đâu rồi?

Khương Chí Trung quay đầu ra sau nhìn một chặp, cuống quýt hét :

- Mau quay lại.

Quay lại vốn thật phiền phức, bọn họ vừa đi, vừa trị thương cho Nguyên Chân và Triệu Tường, lúc này mê man toàn thân lạnh cứng do các yếu huyết trên người đã bị điểm mà trong bọn Chí Trung không ai dám ra tay giải huyết đạo, vì nội công không đủ, e rằng lại làm cho tình hình tệ hơn, huống hồ hang động lại có vô số hẻm nhỏ, huyết mạch, càng đi càng sâu. Bọn họ tìm khắp nơi vẫn không thấy tông tích Thanh Hoa và Phi Hồng đâu cả, tệ hại hơn lại lạc vào mê lộ, cứ đi quanh quẩn mãi, hoa cả mắt. Chí Trung và Bá Vạn Niên công hai vị thiếu công tử này toàn thân yếu ớt, tính mạng thập phần nguy hiểm, nên họ lo lắng vô cùng, tuy mệt nhưng vẫn dẫn bước.

Bỗng trong hang tối om khí quang âm u đó có tiếng động. Dật Điện vội vàng thân ngọc dạ minh châu la lớn :

- Có người đến mau chuẩn bị.

- Ta là Tiểu Diêm La đây, các hạ có phải là bằng hữu của Dương Ngọc Kỳ không?

- Đúng là chúng tôi đây.

Thì ra sau khi dùng thu mình pháp chui vào động tránh bọn Tam linh, qua mấy cuộc giao đấu chân khí hao tổn khá nhiều, y ngồi tọa vận khí xuống Đan Điền điều hòa chân khí. Sau khi hồi phục nguyên khí thì nghe văng vẳng có tiếng nhiều bước chân dồn dập, y mừng thầm trong bụng, cũng ra sức đi tìm quanh co nơi các huyết mạch trong động. May mắn thay gặp được bọn Chí Trung.

- Trời! Các người ý lời ta thoát thân sao lại tới nỗi lạc đến Địa hỏa huyết như thế này?

- Lão tiên bối, vẫn bối trong lúc gấp rút đã mất phương hướng, hơn nữa hai vị cô nương lúc này đã mất tích rồi.

Tiểu Diêm La kinh hãi, hét lớn :

- Nguy rồi. Mau tìm đi.

Nói là tìm, song bên trong động âm u tăm tối, ẩn hiện bóng hình quỷ mị thể lương vô cùng, phải mất rất nhiều thời giờ bọn họ mới từ từ lần ra được miệng cửa động.

Từ xa xa thỉnh thoảng vọng lại nhiều âm thanh như tiếng sấm nổ lẫn trong những tiếng gầm gừ, mờ ám rất ghê gợn.

Tiểu Diêm La giả định thần một lát chợt nói :

- Có lẽ bọn súc sinh chưa đi đâu, để ta ra dọa chúng một phen cho vui.

Nói về tên bạch y tay ôm Thanh Hoa và Phi Hồng hai vị cô nương phi thân trốn vào rừng đá. Do cách không xa cục trường giao đấu giữa Tam linh lão quái và Tiểu Diêm La nên y không dám lộ diện. Vả lại ôm hai nàng mỹ nhân trong tay cảm thấy mãn nguyện vô cùng. Mùi hương từ thân thể hai nàng khiến cho lửa dục y cháy bùng lên, bất kể tất cả vội vã tìm một hang động chui vào.

Nguyên hang động này gồm nhiều huyết mạch ăn thông với nhau, y vừa chui vào bên trong thì đã nghe tiếng chân của Tri Mệnh Tử và Hồng Y Diêm Bà bên ngoài động.

Ôm mỹ nhân trong tay, tên bạch y vốn không muốn ai quấy rầy việc vui của mình, cho nên y lén lén ẩn mình tránh hai tên lão quái đó.

Hai tên lão quái lòng sực một hồi không có kết quả nên hậm hực bỏ đi.

Tên Bạch y thở hắt một cái, cảm thấy nhẹ nhõm cả người. Y đốt hỏa triệt tử cố tìm một nơi rộng rãi thoáng đãng. Song trong động hang lỗ, mỏm đá lởm chởm tìm mãi vẫn không thấy nơi vừa ý. Mãi một hồi lâu sau y mới tìm ra được một chỗ khác để đặt Phi Hồng xuống.

Có lẽ hai vị cô nương này còn may mắn, trời cao còn tiếc ngọc thương ngà, nên an bài mọi việc hạnh vận bảo vệ trình tiết của họ.

Chỗ hang động này có hai miệng cửa, một miệng cửa tên bạch y chui vào, một cửa có hai lối rẽ, thông ra ngoài rừng núi. Do có hai lối rẽ ấy nên bên trong hang không có ánh sáng.

Tên áo trắng lúc ấy vội ngồi xuống vận công khôi phục nguyên khí, định sẽ tận hưởng lạc thú với hai mỹ nhân kia.

Thanh bảo kiếm của Thanh Hoa rơi ngoài hang động, ngọc bội nơi chuôi kiếm chớp sáng chói lòa, giải lụa cột ngọc bội bay phấp phới trong gió.

Còn thanh kiếm của Phi Hồng rơi trên các mỏm đá, hào quang cũng chiếu khắp tứ phía. Bất cứ ai đến đây đều dễ dàng nhận thấy.

Không cách xa nơi đó lắm là bọn Tam linh đang chờ, bọn chúng đã chờ hơn một khắc giờ vẫn không thấy tông tích của cái tên mà chúng gọi là tiểu tử đầu hết.

Cuối cùng đã không còn nhẫn nại được nữa, Thiên Linh Bà hậm hực giậm mạnh cây quái trượng xuống đề nghị leo lên Hồ Khẩu huyết tìm.

Tên Bạch y khi điều hòa nguyên khí xong, bỗng thoáng nghe mùi hương mỹ nhân, lửa dục lại bốc lên. Y chạy đến khơi sáng thêm Hỏa triệt tử.

Trong hang ánh sáng lung linh, hai vị cô nương nằm hôn mê trên mặt đất, đôi gò má ửng hồng, như hoa đào hé nở, các đường nét trên cơ thể lộ rõ vẻ mỹ miều, khiến người khác khó dần lòng ngắm nhìn ngây ngất.

Nhất là Thanh Hoa y phục gọn gàng, càng lộ vẻ đẹp của một thiếu nữ đang hồi thanh xuân. Phi Hồng tuy nhỏ tuổi hơn song nhan sắc cũng thập phần xinh đẹp.

Bạch y nhân dần lòng không đành cởi bỏ vỏ kiếm và túi nhỏ trên người hai vị cô nương, y luyến quỳnh thao thất lạng của Thanh Hoa ném sang một bên, y lửa dục cuộn cuộn giờ tay giật phất giải lụa dính với thất

lưng. Bỗng đánh tách một tiếng, một cái túi nhỏ rơi ra y cầm lên hiểu kỳ mở ra xem. Vốn đó là cái túi thơm các thiếu nữ thường mang theo cất giấu những vật mà họ tôn trọng gìn giữ.

Bên trong túi là chuỗi ngọc Như Ý và viên Lục Châu lấp lánh, phát ra ánh sáng tỏa khắp động.

Bạch y nhân cười lớn, y cầm ngọc Như Ý lên xem xét thấy mặt sau có khắc hình một con sư tử rất tinh vi, y đắc ý nói lớn :

- Quả tên súc sinh đó là cháu của Vương Sư Dương Thế Hùng, ngọc bội này đã chứng minh tất cả, tiểu tử người toại nguyện ta, thì ta cũng sẽ toại nguyện cho người.

Quay sang viên ngọc Lục Châu y vui mừng hét lớn :

- Hay lắm, Hỏa triệt tử cũng sắp tàn, vật này thật đặc dụng đây.

Nói đoạn y thổi tắt Hỏa triệt tử, đặt ngọc Lục Châu rơi xuống mặt đất. Giơ tay định cởi bỏ xiêm y của Thanh Koa, song lại nghĩ bụng.

“Con nha đầu này vô cùng lợi hại, trước đây có vẻ không thuần phục nghi ngờ ta, quả cơ trí hơn người! Nay chỉ bằng ta bế các yếu huyệt của nó, xong thức tỉnh nó dậy để chứng kiến cảnh hành lạc, cho nó nếm mùi nhục nhã một phen”.

Nghĩ đoạn y đắc ý lắm. Một tay ấn mạnh vào ngực phải của nàng, từ từ giải khai các huyệt đạo. Đồng thời lại vận khí vào các đầu ngón tay bế ngay hai yếu huyệt Kiên Định, Ủy Trung bên trái và phải để phòng bị nàng giãy giụa.

Ngay tức thì Thanh Hoa từ từ hồi tỉnh, khí huyết trong người vừa xung lên bỗng lại cảm thấy choáng váng.

Nàng cảm thấy xấu hổ định ngồi dậy, nhưng toàn thân rã rời bất động.

Thì ra các huyệt Kiên Định và Ủy Trung đã bị ai đó bế kín. Nàng lại thấy mình đang nằm trong một hang động, bên mình là tên Bạch y đang ấn bàn tay vào ngực phải của nàng. Nàng bội phần xấu hổ, thầm nghĩ: “Chết rồi! Ta đã lọt vào tay chúng, cả đời này ắt bị hủy hoại dưới tay chúng thôi!”

Nhưng bản chất kiên cường, không hề khuất phục, nàng thử vận công đồng thời quát lớn :

- Người là ai? Bất cứ bản cô nương đến đây với dụng ý gì?

Tên Bạch y che mặt cười khanh khách nói :

- Dụng ý gì đã quá rõ ràng rồi, bất cứ ai nhìn thấy cảnh tượng này đều có thể trả lời một cách chính xác cho người mà! Ha! Ha! Ha!

Nói đoạn y áp sát người vào người Thanh Hoa, hai tay sờ soạng trên đôi ngực đầy đặn của nàng, cúi đầu hôn nhẹ đôi má đỏ ửng của nàng, nói khẽ vào lỗ tai :

- Ái cơ ơi, nàng hiểu ra chưa?

Y đắc ý lắm, ghé môi định hôn vào đôi môi hồng như hoa đào của Thanh Hoa. Thanh Hoa lúc này uất hận gần như nghẹt thở, nàng cố sức bình sinh cắn mạnh vào gò má của y.

- A! A! A!...

Tên Bạch y che mặt đau buốt, y nhảy lên, máu tươi phún ra, từ má phải ướt một khoảng vải che mặt. Tuy rằng Thanh Hoa cắn vào gò má của y không gây đứt thịt nhưng đã kéo cái khăn trắng che ngang mặt y xuống, diện mạo lộ nguyên hình.

- Hóa ra là người, quân súc sinh mặt người da thú.

Gương mặt của Thần Kiếm thư sinh Dương Cao lộ lộ dưới ánh sáng của viên ngọc Lục Châu. Tay phải y rứt lấy vết thương, tay trái rút trong túi ra một gói hoàn tán rắc lên vết thương, nghiêng răng thóa mạ :

- Con nha đầu kia, hôm nay người sắp chết đến nơi mà còn can trọng thương bổn gia. Hứ! Để bổn gia thưởng thức người từ từ. Người chờ đấy.

Thanh Hoa cũng nghiêng răng mắng lớn :

- Súc sinh! Ngươi là người hay thú. Ngọc Kỳ đối tốt với ngươi như vậy. Người mở miệng ra là hiền đệ ngọt ngào. Chàng đối với ngươi chân tình hết lòng, dùng máu của mình giải Ngân huyết kỳ độc cứu mạng ngươi. Nay ngươi lấy oán trả ân hại chết chàng. Ngươi so với loại cẩu trệ còn xấu xa gấp vạn lần.

- Câm miệng!

Thần Kiếm thư sinh giận dữ rít lên, đồng thời giáng mạnh một cái tát vào má Thanh Hoa.

Thần Kiếm thư sinh lấy tay nắm lấy yếm nhỏ trên người nàng định giạt mạnh ra. Nếu như chiếc yếm này bị giạt đứt, coi như ngọc thể của Thanh Hoa sẽ trở nên lỏa lồ.

Phi Hồng lúc ấy bị bế huyết ngồi trên kia, tuy uống Xuân Lộ hoàn nhưng chưa bị Thần Kiếm thư sinh ấn vào hầu miệng, mắt nhìn thấy Thần Kiếm thư sinh lửa dục bừng bừng, diện mạo hung đồ thú tính đầy tràn, lại thấy thân thể lỏa lồ kinh dị của y, nàng thất kinh hồn vía, miệng thét lớn, toàn thân run lấy bầy.

Tuy cũng là một nữ anh hào chí khí ngoan cường, song một đời chưa từng thấy qua cảnh tượng như vậy nên nàng mới khiếp hãi thét lớn vang dội vào các vách đá.

Thần Kiếm bỗng hốt hoảng tự mắng mình vạn nhất mà nàng cắn lưỡi tự vẫn, há không phải công dã tràng sao?

Y vội vàng đến bóp mạnh hầu miệng của Phi Hồng mắng lớn :

- Nha đầu! Ngươi kêu la điều gì? Chờ đó sẽ tới phiên ngươi!

Nói đoạn y hôn lên má nàng, xé toang áo ngoài giờ tay sờ soạng khắp châu thân của Phi Hồng, đoạn quay về chỗ Thanh Hoa.

Ngay khi y quay người lại đột nhiên cảm thấy có bóng người xuất hiện trong động, y giạt mình, nghĩ rằng Tri Mệnh Tử và Hồng Y Diêm Bà xuất hiện, nên thối lui mấy bước trầm giọng quát :

- Bỏ công tử ở đây, không được phép vào, lui ngay.

Thật ra nếu y không hét lớn có lẽ sự tình tốt hơn. Bóng người vừa lao vào động, màu da cổ đồng, hình dạng cường tráng, thân pháp như điện xẹt, hai tay cầm chắc hai thanh bảo kiếm, kiếm quang sáng ngời, thân pháp người này ảo diệu thâm hậu vô cùng, cử động nhanh đến nỗi mắt người khó có thể phân biệt được.

Thần Kiếm thư sinh thất kinh định vươn tay chụp Thanh Hoa làm vật hộ thân. Nhưng đã muộn!

Hai thanh bảo kiếm đã kề ngay cổ và cánh tay, đồng thời điểm vào huyết hậu tâm trên người y, kiếm quang lạnh rợn người khiến y hồn bay phách lạc. Người đó gần giọng quát lớn :

- Chớ có vọng động! Tên súc sinh lòng lang dạ sói kia.

Y làm sao dám vọng động. Kiếm báu đang kề ngay cổ và cánh tay. Y nhất cử nhất động liền đứt tay bay đầu tức thời. Y làm sao dám mạo hiểm chứ? Bỗng y thất kinh khiếp vía kêu lên thất sắc nói :

- Ngươi... Ngươi... là người hay quỷ.

- Là người.

Phập! Tức thì huyết Chương Môn trên ngực y đã bị bế kín, toàn thân y giống như một cương thi đứng yên bất động.

Nói về Ngọc Kỳ khi chàng rơi xuống hố sâu ở dưới vực đá Hồ Khẩu huyết vẫn chưa chết. Chàng nhận được sự trợ lực của Tiểu Diêm La nhắm hướng bắc hang vực tối om của Hồ Khẩu huyết nhảy xuống.

Khinh công của Ngọc Kỳ thuộc vào bậc thượng thừa, thân pháp siêu phàm. Phóng mình như én điểm nhẹ xuống huyết sâu một cách chính xác. Soạt một tiếng tiếp theo là hai tiếng bình, bịch. Chàng rơi xuống một nơi đầy cát mịn song nóng hơn lửa tam muội. May mắn đã tránh được cảnh tan xương nát thịt vì gai đá.

Tuy nhiên khí nóng cực kỳ tàn khốc khiến chàng cảm thấy mình như sắp bị thiêu cháy. Chàng vội vàng ngồi dậy vận hành ngay Huyền Thông tâm pháp. Thực ra trong hoàn cảnh nóng như lửa ấy người hay thú đều không tồn tại được, nhưng thân thể Ngọc Kỳ có phần siêu phàm khác người, lại thêm Huyền Thông tâm pháp nên chàng vẫn có thể cắn răng chịu đựng được.

Bên ngoài, dưới đáy huyết là rừng gai đá nhọn hoắt rợn người địa hỏa tinh anh khắp nơi. Có một tên tử y bị Hận Phá Thiên dùng thanh trượng đánh rớt xuống đáy thịt xương nát vụn trong nháy mắt đã biến thành tro tàn. Cây giá gỗ bị rớt xuống cũng đã trở nên một đồng tro tàn. Rải rác lẫn trong tro cát là những mảnh xương người đầu lâu bị thiêu trở nên xám xịt.

Ngọc Kỳ rung mình. Thật kỳ lạ! Rớt xuống đáy huyết sâu như thế này mà vẫn sống sót được. Chắc duy nhất chỉ có chàng may mắn được như vậy mà thôi.

Dưới đáy huyết này bốn bề tối tăm, nhìn không thấy lối ra. Vốn chàng sinh trưởng nơi vùng sa mạc, nên có chút hiểu biết. Cát vốn là vật dẫn nhiệt, dễ bắt nóng mà cũng dễ trở nên lạnh. Với nhiệt độ như thế dưới huyết sâu này chẳng bao lâu chàng cũng sẽ bị thiêu ra tro thôi. Tiểu Diêm La chỉ giáo cho chàng nhảy xuống vùng cát này chỉ có thể bảo toàn thi thể mà thôi, còn sống hay chết thì còn tùy mạng số tiền định.

Chàng đưa mắt chiếu luồng nhãn quang dò xét xung quanh đồng thời tiếp tục vận hành Huyền Thông tâm pháp chống trả lại cát nóng như thiêu cháy da thịt mình. Rơi xuống đây nếu không phải là người có nội công thâm hậu biết sử dụng Du Long hay Bích Hồ công thoát ra khỏi nơi hiểm địa này, hoặc không phải là người biết được tuyệt học kháng nhiệt cao siêu, thì chỉ còn mỗi một con đường chết mà thôi. Bỗng trong bóng tối âm u ấy, chàng phát hiện đường như đã có ai đó sử dụng Thiết Chỉ công cực kỳ thâm hậu viết lên vách đá mấy dòng khẩu quyết:

“Thủy hỏa đồng niên, bách niên nhất phát. Thông Long nhi an phùng hồng tắc một”.

“Long Lạc hồ huyết, thủy hỏa đồng an, Hà thời ngộ Hồng, minh trung chứa tử”.

Phía dưới lại có viết:

“Nguyên Quang tam viên Mạnh Hạ, Long Xuân Nguyên lưu”.

Xem xong Ngọc Kỳ trầm nghĩ:

“Đã hơn mấy ngàn năm rồi, cái vực Thủy Hỏa đồng nguyên đã bị người họ Long nào đó hủy hoại phong thủy, ứng với những câu khẩu quyết trên, không biết bao giờ thì gặp được người họ Hồng, nơi đây sẽ bị chìm lấp. Đáng tiếc ta không phải họ Hồng”.

Chàng quay đầu lại thấy trên vách đối diện có viết :

“Tang Hải dẫu điền, thể đạo nhật tiệm, dương hải âm thì, hà nhật trùng quang?”

Ngọc Kỳ không muốn suy nghĩ ý nghĩa sâu xa của dòng chữ trên, nhưng chợt chàng nghĩ đến hai chữ âm dương, bỗng toàn thân rung động nhớ ngay đến việc lão hòa thượng Lạc Hồn Cuồng Sinh Lạc Thiên đã từng truyền thụ cho chàng thuật Nhị công đồng tham, điều hòa âm dương khi trước. Chàng trầm nghĩ: “Ta đã tham ngộ hai loại thần công này rồi, nhưng từ trước đến giờ chưa có cơ hội bị ngoại lực bên ngoài xâm nhập vào để thử lợi hại của thần công Nhị Công Đồng Tham hết, nay ta phải thử mới được”.

Đoạn chàng cố thử vận khí, cảm rằng chịu đựng đau đớn. Trải qua không biết bao nhiêu giờ, bỗng chàng cảm thấy khí nóng dường như tan đi xung quanh như có một bức tường vô hình bao lấy chàng, khí nóng đều bị đẩy ra ngoài bức tường vô hình ấy. Chàng trong lòng hoan hỷ vô cùng. Tuy vô hiệu hóa được cái nóng của Địa hỏa tinh anh nhờ may mắn luyện thành tuyệt học, song bây giờ không có cách nào thoát ra khỏi chốn vực sâu này. Không ngờ Dương Ngọc Kỳ ta lại phải bỏ mình nơi đây.

Chàng thở dài buồn bã, tức giận chưởng một phát cực mạnh vào tường đá. Tường đá vốn rất nóng nên giòn hơn những nơi khác bị một chưởng của chàng vỡ ra một khoảng trống rơi xuống viên đá lớn khoảng mấy thước.

Chàng chọn một viên cầm tay, một tay dùng sức đập vỡ viên còn lại thành ba mảnh nhỏ. Chàng hít thật sâu nhảy khỏi đáy cát của vực, tay vung mạnh một viên đá cố sức đập lên viên đá mượn lực đẩy của nó kết hợp khinh công siêu phàm nhảy lên cao. Cứ như vậy chẳng mấy chốc chàng đã vọt lên được vách đá bên trên miệng vực. Trên này xung quanh im lìm, cực trường khi trước giờ đây chỉ còn lưu lại đầy rẫy những vết máu lớn nhỏ khắp nơi.

Vừa thoát ra được tử địa Ngọc Kỳ nghĩ ngay đến sự an nguy của bọn Chí Trung. Nhưng bốn bề tĩnh mịch âm u, không một bóng người. Chốc chốc lại thoáng qua vài bóng xám nhợt nhạt mơ hồ tan biến trong chớp

mắt, không thể phân biệt được là bóng người hay quỷ.

Khi chàng bay người phóng lên miệng vực chàng kinh ngạc vô cùng. Quả thật tự cổ chí kim, trong võ lâm chưa hề có hiện tượng kỳ dị như vậy. Bất luận muốn đạt thành, Nhị mạch tương thông, ít nhất phải mất hai mươi năm công phu, tuy vậy thành quả cũng không thâm hậu lắm. Song vừa rồi chàng đã có thể đạt đến cảnh giới hư ảo của Nhị công đồng thâm, Nhị mạch tương thông đạt đến độ thâm siêu. Quả là một điều nghịch lý chưa có trên đời.

Trong lúc Ngọc Kỳ nhắm hướng Đông bắc đi tìm dấu vết của bọn Chí Trung, Thanh Hoa, thì Tam linh lão quái cũng đang lùng sục tìm người. Thiên Linh Bà đứng trên một mỏm đá cao hướng mắt về phía Đông bắc quan sát, bỗng Thiên Linh Bà chỉ tay về hướng Đông bắc kêu lớn :

- Nhìn kia!

Địa Linh lão quái và Bách Linh Khất cũng hướng mắt theo tay chỉ của Thiên Linh Bà.

Từ xa tít dường như có một lá phướn màu trắng lay động hai lượt bay cao lên ba trượng đoạn rơi xuống mất hút.

- Hình như là bóng người.

- Không phải! Chẳng qua là một lá phướn bay trong gió mà thôi.

Thiên Linh Bà bỗng tiếp liền.

- Nói bậy. Nơi hoang sơn hiểm cốc như vậy làm gì có cờ phướn mà bay. Đó là người mà công lực không phải loại tầm thường đâu.

- Cũng có thể là tên tiểu tử đó chẳng?

- Không cần biết là ai. Chúng ta mau đuổi theo.

Ngọc Kỳ quả đã ở nơi đó, chàng phát hiện lá phướn màu trắng của kẻ thù vút ở đó. Chàng cầm lên giận dữ quăng đi rồi vận sức cầm đầu nhắm hướng bắc đi mãi, chẳng mấy chốc đã tới nơi Thanh Hoa, Phi Hồng bị bắt lúc trước.

Đầu tiên chàng phát hiện ra thanh kiếm của ai đó bị vút trên mỏm đá kiếm quang lấp lánh. Vừa cầm thanh kiếm lên chàng thất kinh, biến sắc nhũn thắm:

“Nguy rồi. Đây là binh khí của Phi Hồng, tại sao lại ở nơi này chẳng lẽ, họ đã...”

Chàng trong lòng lo sợ vô cùng đảo mắt nhìn quanh bất chợt bắt gặp chuôi kiếm nạm bích ngọc màu lục của Thanh Hoa chói sáng lấp lánh. Chàng kinh hãi nhặt bảo kiếm lên, vung mạnh tạo ra một tiếng rít trong gió, ánh kiếm sáng loáng.

Ngọc Kỳ lúc bấy giờ thất kinh bội phần, thét lớn :

- Á! A... A! Chính là kiếm của Hoa muội đây mà, nàng... nàng...

Người trong võ lâm bất luận là ai đều quý binh khí của mình vô cùng, nhất là những bảo kiếm thần đao càng không thể tùy tiện vứt bỏ. Chính vì thế mà cổ ngữ có câu: “Gươm còn người còn. Gươm mất người mất!”

Thanh kiếm của Thanh Hoa rơi ở đây, có thể chứng tỏ nàng đã gặp nguy khốn, có thể nàng đã...

Chàng cảm thấy trong ngực đau nhói, máu trong mình trào cuộn, kinh mạch như bắn loạn cơ hồ choáng váng sắp hôn mê.

Trong mấy ngày qua, sự hiền dịu, duyên dáng và lòng quan tâm của nàng đối với Ngọc Kỳ đã trở thành một tấm lưới tình quấn chặt lấy chàng, và cuối cùng tấm lưới tình ấy đã tấn công xuyên được bức thành lũy kiên cố mà chàng tự xây lên bấy lâu nay. Bề ngoài chàng như không có gì rung động thay đổi, cố giữ tình cảm huynh muội đồng môn và khoảng cách nam nữ, không dám đi quá xa giới hạn tình cảm. Nhưng thật ra trong lòng chàng đã âm thầm hé mở tiếp nhận tình cảm của Thanh Hoa, tiếp nhận hình bóng hiền dịu, xinh đẹp của nàng và không biết tự lúc nào chàng cảm thấy quyến luyến, tưởng nhớ nàng vô cùng. Cho

nên hôm nay linh tính như báo cho chàng biết đã có điều gì không lành xảy ra cho nàng, thì thử hỏi làm sao chàng không cảm thấy kinh hãi cho được.

Trong lúc chàng tim như thắt lại vì đau buồn bỗng từ phía xa vọng đến tiếng thét của một thiếu nữ.

Xem tiếp hồi 11 Phong Vân ngũ kiếm

11. Hồi 11 Phong Vân Ngũ Kiếm

Tại chàng linh nhạy vô cùng, vừa nghe tiếng thét ấy, chàng xác định được ngay phương hướng từ trong động đá phát ra. Không kịp nghĩ ngợi, Ngọc Kỳ phóng mình như tên bắn vào hang động.

Rẽ vào hai huyết mạch, chàng tới ngay một hang động, mắt nhận ra ngay ánh sáng dạ quang Ngọc Lục châu của mình. Viên ngọc mà chàng đã giao tận tay cho Thanh Hoa, nhờ nàng trao tín vật ấy cho Tổ mẫu của chàng. Thân pháp của chàng nhanh như điện xẹt, chẳng bao lâu đã lần tới hang động xảy ra biến cố.

Quả thật dưới ánh sáng của ngọc Lục Châu, một cảnh tượng khiến cho chàng nổi giận lôi đình. Thanh Hoa và Phi Hồng đang thực sự đau đớn nằm trên mặt đất, còn tên dâm đồ đang muốn làm nhục hai nàng cũng chính là tri kỷ của chàng, Thần Kiếm thư sinh.

Ngọc Kỳ lúc ấy cảm giận cực độ, chực muốn xông tới phanh thây tên súc sinh ấy. Nhưng chàng không thể ra tay được. Con người ấy đã từng hoạn nạn chỉ giao với chàng, tình nghĩa vẫn còn đó. Tuy hắn đã hành động vô cùng tiện, vô liêm sỉ, nhưng chàng cố dằn lòng không hạ sát tên súc sinh ấy.

- Súc sinh! Người ti tiện vô liêm sỉ đến mức này ư? Thật đáng chết! Mau úp người vào tường!

Ngọc Kỳ nạt lớn, đoạn chàng dùng kiếm kề ngay cổ và cánh tay của y, đồng thời điểm ngay huyết Chương Môn và hậu tâm của y, đoạn đẩy y vào tường, không cho quay đầu lại.

Chàng cầm kiếm vào tường đá, ngồi xuống giải khai huyết đạo cho Thanh Hoa và Phi Hồng.

Nhân lúc Ngọc Kỳ quay người lại giải huyết cho hai cô nương. Thần Kiếm thư sinh cố vận chân khí. Thực ra nội lực và võ công y thâm hậu hơn nhiều so với Ngọc Kỳ tưởng tượng. Y biết rằng cho dù Ngọc Kỳ có chịu tha y, nhưng nhờ bằng Thanh Hoa và Phi Hồng được giải huyết, chắc chắn hai nàng sẽ không tha mạng cho y. Nên Thần Kiếm thư sinh cố hết sức vận công giải khai các huyết đạo, hai thanh kiếm kề cổ và tay y mà Ngọc Kỳ cắm vào tường đá không ngờ đã kéo rách một phần thịt bả vai khi y cố sức lách người thoát khỏi kiếm.

Y rú lên một tiếng, máu tươi phun ra tứ phía, liều mạng phóng ra khỏi động.

Ngọc Kỳ cũng định đuổi theo nhưng dằn lại, chàng không thể bỏ mặc hai vị cô nương đang nằm ở đây.

Ngọc Kỳ nhẹ nhàng dùng tay xoa giải các huyết đạo trên người Thanh Hoa, cảm giận nói :

- Tên súc sinh này thật tàn ác, sử dụng thủ pháp tam âm, nếu chậm nửa giờ sau, nếu nạn nhân không chết cũng sẽ trở thành tàn phế, lại còn thứ độc được kỳ dâm...

Ngọc Kỳ lấy ra viên hườn màu đỏ trong miệng nàng, đoạn quay sang giải khai huyết đạo cho Phi Hồng :

- Hoa muội! Huynh đợi bên ngoài động nhé! Xin đừng quá bi thương.

Thanh Hoa, Phi Hồng lúc này đã hồi tỉnh, hai nàng cảm giận tên súc sinh Thần Kiếm đến tận xương tủy. Đoạn hai người thu nhặt y phục lúc nãy cố vận lại.

Ngọc Kỳ đứng bên ngoài chờ đợi một hồi lâu vẫn không thấy họ ra, chàng sốt ruột bước vào thì thấy hai nàng vẫn còn cay đắng khóc.

Vừa nhìn thấy Ngọc Kỳ, Thanh Hoa nhào vô lòng chàng nức nở khóc. Ngọc Kỳ cố an ủi nàng :

- Hoa muội, nếu như lòng muội quá đau khổ hãy cứ khóc đi cho vơi bớt. Chính là lỗi của huynh một phần, đã đến trễ khiến cho hai muội phải chịu oan khổ như vậy...

Thanh Hoa cố nén khóc nói :

- Kỳ ca... huynh bình an thoát hiểm... Muội có nằm mơ không?

- Không, huynh đã may mắn thoát hiểm rồi. Còn Khương thúc thúc và những người khác đâu? Chúng ta mau đi tìm họ thôi. Huynh cũng nói cho muội được biết, công lực của huynh không giống như trước đây; đợi đến khi gặp tên Thần Kiếm sẽ bắt y phải đền tội.

Thanh Hoa vớ lấy y phục của Thần Kiếm quăng xuống đất, lấy chân đạp mạnh lên, đoạn lấy kiếm chém tan nát cho hả giận.

Thần Kiếm thư sinh chưa hưởng được hai nàng mỹ nhân, ngược lại còn bị cắn và một kiếm sát thương. Tuy thương thế không tổn thương đến gân cốt, nhưng tính mạng cũng lâm vào hiểm nghèo. Y cảm thấy sau lưng đau buốt, thân trần ướt đỏ máu tươi, lảo đảo té nhào hôn mê ngay ngoài cửa động khoảng mấy trượng xa.

Vừa lúc ấy bọn Tam linh cũng vừa chạy đến. Thiên Linh Bà chạy đến kinh ngạc hỏi :

- Ủa! Tiểu tử! Ai vừa dả thương người vậy?

Địa Linh cũng chạy đến xem xét thương thế của Thần Kiếm nói :

- Thương thế này là do kiếm dả thương! Hừ! Kẻ nào lại dám dả thương đệ tử của chúng ta vậy?

- Mau cứu tỉnh y đã.

Địa Linh lão quái ôm lấy người Thần Kiếm đặt nằm trên một tảng đá, lấy ra trong túi một hườn thuốc, vận công giải huyết cho y. Thần Kiếm từ từ hồi tỉnh.

Trong lúc ấy Ngọc Kỳ và hai vị cô nương cũng vừa tới.

Thanh Hoa mắt nhìn thấy Tam linh lão quái, nổi giận tung liền một chưởng Vô Cực Thái Hư thần công mạnh mẽ như vũ bão. Bách Linh Cái cũng dùng kỳ học Âm Nhu của y đón đỡ. Hai luồng chưởng phong đụng nhau, phản lực dội ra như khai sơn phá thạch.

Ngọc Kỳ vừa thấy thế chưởng của lão quái đánh ra cũng vội tung ra một chưởng.

“Bùng!” Lão quái văng ra, thân người lảo đảo, rồi vững trụ lại.

Thanh Hoa cũng dội lại, may mắn vào đúng vòng tay của Ngọc Kỳ.

Thiên Linh Bà lúc ấy vội chạy lại định ra tay ứng cứu, nhìn thấy cảnh tượng ấy cảm thấy rất kinh hãi. Thiên Linh Bà quát mất chiều nhân quang vào Ngọc Kỳ hỏi :

- Công lực của người làm sao luyện được như vậy?

- Luyện như thế nào không cần các hạ bận tâm. Nhìn cách ăn vận và khẩu khí của các vị chắc là Tam linh ba vị tiền bối?

Chàng quay sang Bách Linh Cái hỏi tiếp :

- Các hạ chính là Bách Linh Cái Hồ Diên Hạo phải không?

Bách Linh Cái chưa trả lời thì Thiên Linh Bà nạt lớn :

- Tiểu tử, có ai mà không biết tôn xưng Tam linh hử?

- Xin hỏi Kim Xà Kiếm Lý Phương là người như thế nào đối với chư vị?

- Cái gì Kim Xà Kiếm, năm năm trước Tam linh chúng ta chỉ nhận một tên đệ tử họ Dương tên Cao mà thôi. Vừa rồi bị dả thương máu ướt khắp người. Chắc là chính các người đã ra tay dả thương y đúng không?

Thanh Hoa lúc ấy nghe Tam linh lão quái là sư phụ của tên súc sinh Thần Kiếm thư sinh Dương Cao vừa ngượng, vừa căm giận, vung kiếm xông vào Địa Linh lão quái.

Địa Linh lão quái vừa thấy ánh kiếm xé gió bay tới, biết ngay đó không phải tầm thường, lão quái không dám khinh địch, hét lớn, vũ lộng cây roi Bách Hoa Xà Vỹ nhắm vùng kiếm quang công tới. Cây Bách Hoa Xà Vỹ uyển chuyển biến ảo như một cây giao long quấn chặt lấy kiếm ảnh, đoạn điểm vào huyết đạo sau lưng của nàng.

Thanh Hoa cảm thấy hộ khẩu tên tuổi, quả thật công lực của lão quái thâm hậu vô cùng. Vô Cực Thái Hư thần công của nàng cơ hồ không chống nổi một chỉ của lão.

Nàng vận khí định thi triển tiếp Thần Long kiếm pháp. Song, Ngọc Kỳ bỗng lao mình vào giữa cục trường thét lớn :

- Khoan đã!
- Người mau tránh ra. - Địa Linh lão quái nạt lớn.
- Các người cật già hiếp nhỏ, không sợ tổn hại đến uy danh của Tam linh các người sao?
- Tiểu tử, người là đệ tử của ai?
- Các hạ nên hỏi tên của tại hạ trước mới phải!
- Hừ! Người hậu sinh văn bối có tư cách gì xưng tên, ta chỉ hỏi lệnh sư của người là ai?
- Tại hạ nghĩ các hạ cũng không đủ tư cách hỏi tên sư phụ của tại hạ.
- Người to gan lắm, để lão phu đưa người xuống gặp Diêm vương.
- Ta nghĩ người xuống gặp Diêm vương là người đúng hơn.

Địa Linh ngay tức thì tung ra một chưởng nhắm ngay vai Ngọc Kỳ đánh tới, đồng thời tay trái cũng tung ra một chiêu.

Ngọc Kỳ liền vận khí tung liền năm chưởng liên hoàn. Đây gọi là chiêu Kinh Đào Phát Ngạn, nếu như năm chưởng này tung ra chiếm được thượng phong thì tiếp liền mười hai chưởng nữa, chưởng lực cực kỳ xung mãnh dồn dập, đối phương không cách nào chống đỡ.

Địa Linh lão quái lúc này chống đỡ vô cùng khó khăn, mồ hôi lão ta đổ ra như tắm, khí bốc từ thân người, lão di chuyển liên tục. Mồ hôi nhỏ từng giọt, lão quái cảm thấy hai chân run lên. Thiên Linh Bà thấy lão quái có vẻ thất thế, thất kinh quét ngang quái trường câu liên xông vào.

- Được lắm! Tốt nhất Tam linh ba người các người cùng lên một lúc, xem có phải thật là Tam linh uy chấn võ lâm không?

Nói đoạn Ngọc Kỳ vận thêm sáu thành công lực tung ra.

Thiên Linh Bà lửa giận phừng phừng, một tay quét quái trường, một tay nhắm vai Ngọc Kỳ tung ra một chưởng như khai sơn phá thạch.

Ngọc Kỳ quay người thối lui ra sau một bước, tránh chưởng lực của Thiên Linh Bà đánh tới.

Nhân lúc đó, Thiên Linh Bà nhanh như chớp, nghiêng người như én, vươn tay chụp vào vai Địa Linh lão quái lúc này gần như thất thủ hoàn toàn không để lão ta té ngã. Địa Linh lão quái lão đảo, miệng búng ra mấy ngụm máu tươi, tung tóe tứ phía. Lão quái vội vã lấy trong người ra một viên hườn đơn bỏ vào miệng nuốt, sắc mặt tái nhợt, lão quái vội nhảy sang một bên vận công điều khí.

Trong lúc đó Thanh Hoa đang đương đầu với Bách Linh lão quái, nàng thi triển tuyệt học Thái Hư thần công, liên tiếp bắn ra Phi Ngự thích, bốn mặt giáp công lão ăn mày.

Bách Linh Cái múa tít Đả Cầu bổng, vô hiệu hóa phi châm và chiêu kiếm của Thanh Hoa, đồng thời tay vùng trảo nhắm vào vai tả của nàng chụp tới. Ngọc Kỳ sau khi né người tránh chưởng của Thiên Linh Bà đánh tới. Đồng thời nhìn thấy Thanh Hoa đang có vẻ nguy khốn, nên chàng quay người vọt mình phóng tới bên Bách Linh Cái, tiếp ứng cho Thanh Hoa, chàng hét lớn :

- Lui! Tại hạ để ba người các người lên cùng một lúc đó!
- Kỳ ca! Công lực của y thâm hậu vô cùng, huynh một mình địch lại ba, há không phải...

Tiếp qua mấy chưởng của Tam linh, Ngọc Kỳ còn chưa hiểu rõ được võ công của chúng. Thậm chí đối với công lực của mình, chàng cũng chưa tường tận, mỗi lần thi triển chiêu thức, công lực biến hóa mạnh mẽ vô

cùng nên chàng có phần tự tin sẽ không chế được chúng. Tam linh lão quái tụ lại thương lượng với nhau, đoạn Thiên Linh Bà quát mắt nhìn Ngọc Kỳ hỏi :

- Người thật muốn lãnh giáo tuyệt học của ba chúng ta phải không?
- Tại hạ tuyệt không nuốt lời!
- Tiểu tử, người thực quá cao ngạo, so với Tiểu Diêm La còn có phần hơn cả y.
- Các hạ nói quá, tại hạ quả thực không dám nhận hai chữ “cao ngạo”.
- Người tuổi trẻ mà đã đạt được thành tựu như vậy, thực ra người và Tiểu Diêm La có quan hệ gì?
- Hôm nay đã xuất hiện đến hai Tiểu Diêm La, tại hạ vẫn còn chưa biết ai thật ai giả?
- Chính người là hung thủ đã thương Dương Cao phải không?

Ngọc Kỳ nghe hai chữ “Dương Cao”, lập tức nổi giận phừng phừng, sát khí lộ trên nhãn quang, lạnh giọng nói :

- Tên súc sinh mặt người dạ thú đó thật ti tiện vô liêm, tại hạ chưa lấy mạng của hắn là dễ dãi lắm rồi!

Thiên Linh Bà nạt lớn :

- Hừ! Đệ tử ta danh môn chính phái, tuyệt không làm những việc phi nghĩa, người dám ngậm máu phun người nói xấu y à?
- Mỗi lời nói của tại hạ tuyệt không lộng ngôn. Ngày sau, nếu lọt vào tay tại hạ, tính mạng của hắn khó mà bảo toàn. Bà bà, các hạ quá cố chấp, tại hạ không còn gì để tranh luận nữa. Đáng tiếc! Đáng tiếc!
- Đáng tiếc điều gì? Súc sinh nói ngay!
- Đáng tiếc là ba vị Tam linh các hạ uy danh giang hồ, lại phải thân bại danh liệt dưới một tay đệ tử mặt người dạ thú, vô liêm sỉ.

Thiên Linh Bà nộ khí nổi lên, định động thủ tấn công.

Ngọc Kỳ đột nhiên vùng kiếm nói :

- Khoan đã! Tam linh các hạ không hối hận chứ?
- Lộng ngôn! Không giết được người ta mới hối hận đó!

Nói xong Thiên Linh Bà tung liền chiêu Thiếp Địa Bàn Long, cây quái trượng câu liêm xoay tít, chiêu thức trong tay của Thiên Linh Bà biến hóa dị kỳ, thể trượng siêu phàm. Ngọc Kỳ lách mình sang trái, mũi kiếm hạ xuống.

Lão quái Địa Linh vận công xong, bắt đầu vũ lộng cây roi Xà Vỹ.

Ngọc Kỳ vẫn chưa ra tay, chàng lướt người qua bên phải.

Lão Bách Linh Cái đã có ý chờ, lão quái vùng Đả Cầu bỗng đánh ra chiêu Trang Gia Đả Cầu, dùng tám thành công lực nhắm vào xương bả vai Ngọc Kỳ công tới. Ngọc Kỳ vẫn chưa động thủ, chàng dùng khinh công siêu phàm của mình phóng tới Địa Linh lão quái. Chàng chưa dám mạo hiểm vì chưa dò xét được thực lực của Tam linh khi cùng hợp công lại sẽ ra sao? Chàng liền nói :

- Chư vị không cần khách sáo nữa! Mau lên đi!

Thiên Linh Bà hét lên một tiếng, thân pháp lao tới như cuồng phong bão tố, quét ngang quái trượng bao vây lấy Ngọc Kỳ, ánh trượng vun vút, xung mãnh vô cùng.

Địa Linh lão quái cũng hét lớn, cây roi Xà Vỹ ra chiêu như sấm giập, liên công đối phương, nhu cương hòa điệu, khí thế cuộn cuộn.

Bách Linh Cái thân hình cơ hồ áp sát mặt đất, xoay tít xoắn người, Đả Cầu bỗng quét ngang tứ phía, đất đá bị gậy của lão ăn mày cuộn dậy, bay tán mù mịt.

Ba mặt hợp công, bao vây lấy Ngọc Kỳ, khí thế như nộ hải cuồng phong, đừng nói là người, gió cũng không cách nào xuyên qua bức tường ba mặt vô hình oai lực khủng khiếp đó.

Phi Hồng bên ngoài thấy cục trường khóc liệt, thất kinh la lên :

- Tiểu thư, Dương công tử, người chắc...

Thanh Hoa trong lòng cũng sợ hãi vô cùng, nhưng nàng cũng có phần tin vào bộ pháp thần kỳ, vả lại võ công của chàng càng lúc càng bất ngờ, thâm hậu vô cùng, nên trấn an Phi Hồng nói :

- Đừng hồ đồ, Kỳ ca không gặp nguy hiểm...

Ngọc Kỳ đã tránh hơn mười chiêu của đối phương, cơ hồ đã tường tận thực lực chiêu thức của chúng. Chàng lập tức thi triển chiêu thức dũng mãnh phản công liền.

Chàng múa kiếm ra chiêu Loạn Sái Tinh La, tiếng kiếm xé gió muốn rách màng nhĩ, kiếm quang chói lòa, lao ngay vào vùng ảnh tượng câu liêm. Nhanh như điện xoay, người tránh Đả Cầu bổng dưới chân.

Choang! Choang! Choang! Tiếng binh khí chạm nhau nghe rợn người. Thiên Linh Bà không cách nào tránh được, đành ra chiêu Tam Hoa Tự Đỉnh, lấy công khắc công, định bảo vệ ngay trước mặt mình muôn vàn tinh quang phát ra từ bảo kiếm của Ngọc Kỳ.

“Tiếp chiêu!” Ngọc Kỳ hét vang dồn Thiên Linh Bà thối lui, đoạn chàng quay sang tấn công Bách Linh Cái, chàng vung kiếm sử dụng chiêu Lưu Tinh Tả Địa xông vào vùng ảnh của Đả Cầu bổng. Kiếm vun vút từ trên công xuống, tinh anh của kiếm quang như muôn ngàn vì sao đổ xuống phủ chụp lấy đối phương.

Bách Linh Cái thất kinh, vung Đả Cầu bổng về trước, còn mình vội thối lui ra sau. Nhưng muộn quá, mũi kiếm của Ngọc Kỳ như điện xẹt đâm tới đùi phải của lão ăn mày, bóc trần một mảng thịt, máu tươi phun ra có vòi, loang đầy mặt đất.

May mắn thay cây roi Xà Vỹ của Địa Linh uốn theo chiêu Đơn Phượng Điểm Đầu cũng vừa công tới, nếu không Bách Linh Cái có lẽ đã mất mạng.

Ngọc Kỳ vận sức di chuyển sang trái, vung kiếm như múa, quấn chặt lấy cây roi Xà Vỹ, quay một vòng kiếm, đoạn giật mạnh.

Cây roi Xà Vỹ vốn bấy lâu chưa hề bị thất thủ trước bất cứ khí giới nào, nay lại bị kiếm thuật thần công cái thể của Ngọc Kỳ hất văng ra xa năm trượng.

Lúc ấy bọn Tam linh biến sắc nhảy ra ngoài, thất kinh trợn mắt vì kinh ngạc. Lúc đó từ đằng xa xuất hiện Tiểu Diêm La và bọn Chí Trung.

Trong đấu trường Ngọc Kỳ đứng ở giữa ba tên Tam linh, chàng nói lớn :

- Tại hạ trong ba chiêu sẽ lấy mạng các người.

Lúc này đoàn người Chí Trung đã đến nơi.

Tiểu Diêm La nhìn thấy cục trường vội hét lớn, định vung Diêm Vương lệnh xông tới.

Thanh Hoa vội can y lại, nói :

- Lão tiên bối, hãy để họ phân cao hạ.

Tiểu Diêm La ngừng bước, quát :

- Hừ! Bọn Tam linh các người mang tiếng võ lâm chí tôn, lại bao vây tấn công một tên hậu sanh văn bối, thật hèn mọn. Được, để bọn Diêm La xem náo nhiệt một chút.

Dật Điện lúc ấy nhìn thấy tiểu thư và Phi Hồng áo quần đôi chỗ bị xé toí tả thì thất kinh vội chạy đến bên cạnh hỏi han.

Chí Trung hướng về Ngọc Kỳ nói lớn :

- Hiền diệt, để ta giúp người một tay.

- Chư vị xin an tâm, Ngọc Kỳ tự lo liệu được.

Tây Vi lúc ấy nói tiếp :

- Kỳ ca, hãy sử dụng tam chiêu thần kỳ kiếm pháp lúc trước đối phó với chúng.

Những lời của nàng đã khiến bọn Tam linh bất lợi, Ngọc Kỳ này giờ vẫn chưa muốn sử dụng tam chiêu thần kỳ mà Sư Sơn tôn giả Lạc Thiên lão hòa thượng từng truyền dạy cho chàng. Nay nghe Tây Vi nói như vậy, chàng không kể gì nữa, hét vang một tiếng, thân ảnh như điện, người và kiếm lao tới Thiên Linh Bà.

Thiên Linh Bà kinh hãi, xoay mạnh cây quái trượng câu liên hộ thân, tránh kiếm của Ngọc Kỳ đang nhắm ngực đâm tới.

Địa Linh lão quái ở bên phải công tới, xuất chiêu Trường Xà Quán Trụ, cây roi Xà Vỹ của lão quái quán lấy thất lưng của chàng, đồng thời tung một chưởng đánh tới, giống hệt như một con rắn quấn chặt lấy thân trụ.

Bách Linh Cái lúc này cũng nén đau, từ bên trái lao tới ra chiêu Đại Địa Bàn Long nhắm hai chân chàng công tới.

Tiếng kiếm rít như tiếng xé lụa, tia kiếm loang loáng, khí thế như khai sơn phá thạch, tạo ra muôn vằn tinh quang biến ảo, nhắm hai bên tả hữu đánh tới dồn dập.

- Ấy da! Hai tên lão quái kinh hãi, thân hình thối lui ra sau.

Địa Linh lão quái tay ôm lấy vai, lão đảo lùi ra sau, máu từ kẽ các ngón tay chảy ra ngoằn ngoèo trên mặt đất, cây roi Xà Vỹ rủ xuống bất lực.

Bách Linh Cái lão đảo cơ hồ sắp té nhào, bên vai phải rách một đường ứa đầy máu tươi. Sắc mặt lão xanh xám, Đả Cầu bỗng rơi lăn cuộn trên mặt đất.

Tiểu Diêm La bật cười như điên dại, song nét mặt lộ vẻ kinh ngạc thập phần.

Thiên Linh Bà chống quái trượng nói :

- Tiểu tử, bọn Tam linh chúng ta coi như khuất phục ngươi rồi. Xin hỏi các hạ quý tánh đại danh?

- Dương Ngọc Kỳ! Hai mươi năm trước bạch đạo quần hùng chí tôn Vương Sư Dương Công chính là tiền nhân của ta. Ta là cháu của người.

- Ta thề, món nợ máu ngày hôm nay ngươi sẽ phải trả đủ.

- Dương Ngọc Kỳ với tiền bối không có ân oán gì, tiền bối vô tình gặp vãn bối, chưa hỏi rõ lý do, vừa gặp mặt đã lập tức xuống tay hạ thủ, xét ra đã công bằng rồi. Nay chư vị lại muốn ngày sau thanh toán, Dương mỗ này không dám từ chối.

Thiên Linh Bà giọng uất hận :

- Tốt! Ngày sau gặp lại nhất định sẽ thanh toán món nợ này.

Đại Linh lão quái tiếp liền :

- Một kiếm đả thương đệ tử của chúng ta ngày sau sẽ thanh toán luôn thể.

- Dương mỗ xin ghi nhớ nhưng nếu các hạ có dạ nghi ngờ, cứ hỏi đệ tử các hạ hà cố gì bị đả thương, để sau này qua lại giang hồ không thẹn mặt. Còn nữa, nói với y rằng, nếu lần sau gặp phải Dương mỗ ta đây thì chuẩn bị chết đi!

Thiên Linh Bà trước khi bỏ đi quay sang nói với Tiểu Diêm La :

- Không lâu sau chúng ta sẽ quay lại tìm cả ngươi nữa.

Nói đoạn cả bọn ba người cùng hét lớn một tiếng, phóng mình xuống núi.

Tiểu Diêm La quay sang nhìn Ngọc Kỳ từ đầu đến chân, vô cùng kinh ngạc.

Ngọc Kỳ vội vàng thi lễ, hỏi :

- Lão tiền bối có phải người giang hồ tôn xưng là Tiểu Diêm La, chủ nhân Hồ Trảo sơn Nguyễn Sĩ Anh không?

- Chính thị lão phu.

- Xin đa tạ ân cứu tử, văn bối mãi khắc ghi trong dạ.

- Quái! Người thật đã rời khỏi miệng vực ở Hồ Trảo sơn. Thật khó tin, chẳng lẽ người có năng lực kỳ hỏa?

- Khí công của văn bối vốn thuần âm, nhiệt độ của hỏa sa dưới vực không cao, cho nên mới sống sót được, may cũng nhờ có sự chỉ giáo của tiền bối.

- Lão phu chẳng qua khâm phục chí khí anh hùng, quên mình vì bằng hữu của người. Không đành lòng thấy người thân xác hóa tro bụi, chỉ giáo người có thể bảo toàn thi thể mà thôi. Người quả thật là cháu của Vương Sư anh hùng sao?

- Chính là văn bối!

- Quả nhiên tổ phụ anh hùng, tôn tử hảo hán.

- Lão tiền bối quá lời.

- Người là hậu nhân của Vương Sư, lão phu tuy đã quy ẩn song cũng đã vấy máu hung tàn. Thôi, giao tình của chúng ta coi như chấm dứt tại đây.

- Hận Phá Thiên tiền bối có nói qua, tiền bối đã cải tà quy chánh, lại có giao tình với Thiếu Lâm đương kim phương trượng, tại sao lại tự nhận mình là hung ma của tà đạo chứ?

- Một người phạm một ngày vấy máu gia nhập tà đạo, tuy rằng cải tà quy chánh nhưng tội đồ một đời khó lòng giải hết. Lão phu đã có ý định gác kiếm, không lo chuyện giang hồ song lại có kẻ phao tin là ta tái xuất, nổi giận ta xuất hiện để hỏi thực hư, quả thật đã trúng kế của chúng. Lão phu từ nay sẽ nhập sơn ẩn cư mãi mãi. Chư vị xin bảo trọng! Chúc may mắn!

Nói xong, Tiểu Diêm La phóng mình bay lên, thân pháp như một làn khói nhẹ mất hút trong rừng.

Ngọc Kỳ sắc mặt buồn bã khẽ thở dài, đoạn quay sang Bá Vạn Niên và Khương Chí Trung đang công Nguyên Chân và Triệu Tường hỏi vợ :

- Thương thế họ ra sao rồi?

Chí Trung lắc đầu nói :

- Các đại huyết trên tứ chi, Âm Dương nhị duy đều bị bế kín, lại còn bị phục được. Kẻ hạ thủ nội công thâm hậu lắm, bọn tại hạ không ai đủ nội lực để ra tay giải huyết được, vả lại trên người là các yếu huyết nguy hiểm.

Chí Trung, Vạn Niên đặt nằm hai người Chân, Tường xuống. Ngọc Kỳ vợ xem xét thương thế của họ, biến sắc nói :

- Thủ pháp của kẻ này trong võ lâm thật hiểm thấy, người sử dụng loại kỳ độc này cũng không có nhiều trên giang hồ.

Chàng im lặng một lát, đoạn nói tiếp :

- Thủ pháp này tên gọi là Nghịch Kinh Phân Mạch. Nếu như qua một giờ thì khí huyết kinh mạch chảy ngược, mạch máu nứt ra coi như vô phương cứu chữa. Loại thủ pháp này tiểu diệt có nghe nghĩa tổ thúc nói qua, trong võ lâm chỉ có Ất Thanh yêu đạo là có thể sử dụng loại thủ pháp này mà thôi. Nhưng các cơ trên người hai đệ đều bị tê cứng, đó là do loài kỳ độc Phục xà, Nam hoang địa tiền tạo nên, nếu như không có loại thủ pháp kỳ độc trên khống chế các mạch máu, thì hai đệ đã mất mạng từ lâu. Quái lạ! Nếu là do Ất Thanh yêu đạo hạ độc thủ, thì hà cớ gì y lại cứu hai đệ, không cho kỳ độc vận hành thâm nhập toàn thân. Theo tiểu diệt nghĩ ngờ là do Bách Độc Long pha chế ra loại kỳ độc này.

Tây Vi ngạc nhiên nói :

- Đại đệ tử của Ất Thanh yêu đạo tức là người Vô Vi bang, Bách Độc Long là bằng hữu của Ất Thanh yêu đạo, nhưng y không đội trời chung với bọn Vô Vi bang. Theo như vậy, bọn chúng không thể nào kết với nhau được.

- Về sau thân phận chúng ắt sẽ sáng tỏ.

Nói đoạn Ngọc Kỳ rút ra túi nhỏ trước kia Độc Vô Thường đã tặng chàng tìm thuốc giải, quả nhiên trong đó có thuốc giải hai loại kỳ độc Phục xà và Nam Hoang địa tiên. Chàng cho hai hiền đệ của mình uống, đoạn vận công giải khai các huyết mạch trên người họ. Ngọc Kỳ vận lực sử dụng hai loại thần kỳ khí công, hai tay áp vào lưng của Nguyên Chân và Triệu Tường, liên tục di động, xoa nhẹ khắp lưng.

Ngọc Kỳ sử dụng Thôi nã bát pháp giải khai kinh mạch trên hai người bọn họ.

Thôi nã bát pháp có thể coi giống như một loại xoa bóp nhẹ toàn thân. Trong giới cao thủ võ lâm thường sử dụng loại này để thư giãn toàn thân, điều hòa khí huyết cơ thể, chữa được bách bệnh, kéo dài tuổi thọ. Ngọc Kỳ lặng lẽ vận thần công, chỉ và chưởng liên tục di chuyển trên người của Nguyên Chân và Triệu Tường, các huyết mạch trên tứ chi của họ bị bế kín giờ đã được giải khai.

Ngọc Kỳ ướt đầm mồ hôi, đoạn chàng phát mạnh vào trước và sau người Triệu Tường, hét lớn :

- Thả lỏng các cơ đi! Ta sẽ dùng Âm Dương nhị duy.

Chưởng phải của Ngọc Kỳ đặt ngay đỉnh huyệt Á môn nơi cổ của Triệu Tường, chưởng trái ấn vào huyệt Âm duy, vận công xoa đều.

Huyệt Dương duy có mười bảy huyệt, Âm duy chỉ có bảy huyệt, muốn đả thông được không phải là chuyện dễ. Hơn nữa, hai đạo duy này rất rộng, chạy khắp cơ thể.

Lúc bấy giờ mọi người đều hồi hộp căng thẳng, im lặng theo dõi, cơ hồ có thể nghe tiếng thở của mình. Vì dùng nội công để giải khai thủ pháp kỳ dị này rất là mạo hiểm, vạn nhất mà nội công không đủ, hoặc làm lẫn một chút thì hậu quả không thể lường được, có thể trả giá bằng ba mạng người.

Sau thời gian khoảng hơn một tuần trà, Ngọc Kỳ đã phát ra chưởng cuối cùng, đoạn chàng giơ tay vuốt mồ hôi đầm đìa trên người. Triệu Tường và Nguyên Chân đã dần dần bình phục, các kinh mạch trên người đã lưu thông.

Khương Chí Trung và Bá Vạn Niên chạy lại, vội vàng mặc áo cho hai vị thiếu công tử của họ, đoạn nói :

- Hiền đệ nội công thật phi thường, kiến thức uyên bác, dám ra tay trị thương, vô số hiểm nguy, gian nan đều do một vai hiền đệ gánh vác hết, bất cứ ai cũng không thể có được dũng khí như vậy đâu.

Ngọc Kỳ vừa chỉnh lại trang phục, vừa cười một cách mệt mỏi :

- Giải khai kinh mạch không khó khăn lắm, có khó là ở chỗ đôi lúc ra tay rụt rè, không dứt khoát do thiếu kiến thức, cứ sợ hiểm nguy mất được mà chùn tay thì hậu quả thật không tốt.

Ngọc Kỳ mấy ngày nay vận công hao tổn nguyên khí khá nhiều, màu da cổ đồng của chàng có phần nào nhợt đi một chút. Chàng vội nói :

- Trời không còn sớm nữa, chúng ta mau lên đường.

Thanh Hoa lúc ấy vội chạy đến bên Ngọc Kỳ, dìu chàng rồi khẽ nói :

- Huỳnh cũng nên nghỉ ngơi, đừng quá hao tổn nguyên khí.

Tây Vi ở phía sau họ, trong lòng cảm thấy chua xót, nàng thở dài than thầm: “Hai người họ thật là thiên duyên tiền định, trai tài gái sắc. Muội xin cầu chúc cho hai người hạnh phúc”.

Tây Vi cảm thấy mắc cỡ và một chút ghen tị, nhưng nàng dần lại. Thanh Hoa là ân nhân cứu mạng của nàng, nàng làm sao có thể tranh giành Ngọc Kỳ với Thanh Hoa cho được? Ái tình là ích kỷ. Muốn trừ diệt lòng ích kỷ không dễ chút nào. Cho nên nàng mới ghen tị.

Triệu Tường và Nguyên Chân lấy lại nguyên khí, hồi tỉnh lại, rồi rít tạ ơn cứu tử của Ngọc Kỳ. Cả hai người xúc động cùng cực, lệ chảy tràn trên má :

- Kỳ ca! Ôn cứu mạng của huynh...

Ngọc Kỳ cướp lời nói liền :

- Tường đệ đã nhận ta là đại ca, không cần nói những lời ấy đâu!

- Đệ nghe lời huynh, nhưng sẽ kết cớ ngậm vành ân nghĩa này.

Nguyên Chân cũng xen vào :

- Phong Vân ngũ kiếm, sau này xin họa phúc cùng chia với nhau, đệ thật không biết nói gì để bộc lộ lòng biết ơn của mình.

Ngọc Kỳ mặt lộ vẻ vui mừng nói :

- Ngũ đệ nói đúng, Phong Vân ngũ kiếm, họa phúc đồng chia. Tất cả chúng ta quyết lòng vì giang hồ hành hiệp nghĩa khí. Sau này ta sẽ truyền cho các đệ Hoán Áo Hình bộ và Ngũ Hành trận. Sau này có thể đối phó với Tam linh.

Nói đoạn cả bọn lên đường nhắm hướng lữ điểm ở phủ Hà Nam cất bước.

Đêm đó ở lữ điểm, năm người thanh niên ra sức luyện công, trước học Hoán Áo Hình bộ. Thanh Hoa với Phi Hồng, Dật Điện tuy là vai bậc chủ tớ nhưng tình hơn chị em, nên cả bọn đều tham gia luyện võ.

Qua hơn hai ngày sau, trong võ lâm truyền đại một tin đồn làm rung động quần hùng khắp thiên hạ. Tin đồn ấy truyền rằng: “Cháu của Vương Sư là Dương Ngọc Kỳ đã xuất hiện ở phủ Hà Nam”, đồng thời sự tích anh hùng của Dương Ngọc Kỳ ở Hồ Trảo sơn, một mình đương đầu với Tam linh lão quái mỗi lúc càng lan rộng, trở thành một huyền thoại trong giang hồ. Riêng Ngọc Kỳ trở thành một hào kiệt xuất chúng, một anh hùng trí dũng song toàn, đại nhân đại nghĩa.

Bỗng một hôm, có một vị khách từ xa đến, dường như y biết bọn Thanh Hoa đang ở trong lữ điểm này, nên vừa hạ mã lập tức đi vào đại sảnh. Phi Hồng vừa thấy y kinh ngạc hỏi :

- Tần tổng quản, là ngài phải không?

- Phi Hồng cô nương, xin hỏi tiểu thư và thiếu công tử ở đâu?

- Ở tại đây! Xin hỏi có chuyện gì mà ngài vội vã vậy?

Lúc ấy, bọn Ngọc Kỳ, Thanh Hoa cũng vừa ra tới bên ngoài.

Tần tổng quản liền nói :

- Phủ Ôn Châu truyền chỉ cấp báo, triệu hồi tất cả đệ tử ở Trung Nguyên phải quay về đảo. Tại hạ đến đây bẩm báo tiểu thư và thiếu công tử mau quay về.

Thanh Hoa biến sắc, nàng chưa kịp nói thì Nguyên Chân đã ngạc nhiên hỏi :

- Tần thúc thúc, có phải gia gia có nguyên nhân gì không?

- Đầu tháng này Song Tuyệt kỳ nhu cốc lão gia tử có đến Ôn Châu đứng vào lúc đại thúc phụng mệnh đến Ôn Châu nghênh tiếp. Không ngờ, buổi chiều hôm đó, Ngọc Hoàn đảo chủ cũng phái người đến đón một đám ma đầu hung dữ, trong số đó có một tên có ân oán với Cốc lão gia tử trước, hai bên gặp nhau tức thì động thủ quyết đấu.

Ngọc Kỳ giật mình hỏi vội :

- Tần thúc thúc, Cốc lão gia thế nào?

Tần tổng quản cười đáp :

- Chẳng nói võ công của Cốc lão gia tử thâm hậu, đệ tử của tề đảo cũng không kém, bọn chúng há chịu bỏ đi dễ dàng sao. Chúng chết năm tên mới hăm hăm bỏ đi, trước khi đi còn thề sẽ quay lại báo thù. Mấy ngày kế tiếp xuất hiện tàu của Ngọc Hoàn đảo đi đến thám thính, xem ra ắt chúng quay lại mạo hiểm, cho nên Đảo chủ mới ra lệnh triệu hồi đệ tử mau trở về đảo, để phòng đại biến.

Ngọc Kỳ an tâm phần nào, nói :

- Xin hỏi Ngọc Hoàn đảo chủ có phải là Bành Xương Minh không?
- Chính là y. Thiếu hiệp có quen biết với y sao?
- Tiểu đệ có nghe tên tuổi y nhưng trong lòng có điều không hiểu!
- Có gì không hiểu?
- Bành Xương Minh vốn là chi giao bằng hữu của Cửu Chỉ Phật Như Vân đại sư, bọn họ tự xưng là thể ngoại cao nhân, từ lâu không màng chuyện thị phi trên chốn giang hồ, làm sao có oán cừu gì với Tổ thúc được?

Đàm Triệu Tường nổi giận xen vào :

- Cuộc chiến ở Hồi Long cốc năm trước tất cả bọn họ đều có tham gia.

Ngọc Kỳ lắc đầu nói :

- Cuộc giao đấu ở Hồi Long cốc, Cửu Chỉ Phật sư thất không có đối địch với lệnh tiên tổ của tại hạ.

Triệu Tường nói thêm :

- Kỳ ca, huynh hành sự quang minh lỗi lạc, không lường được tâm địa của bọn ma đầu. Hừ! Tiểu đệ thấy ngay tên Cửu Chỉ Phật cũng không phải là người tốt.

Tần tổng quản nói tiếp :

- Tệ đảo và Ngọc Hoàn đảo cách nhau rất xa, ngày thường không có qua lại. Hơn nữa Bành đảo chủ là người bẻ đảo tự thủ, không muốn nói chuyện giang hồ thị phi. Lần này không hiểu vì có gì lại đến gây sự với tệ đảo Độc Long chúng tôi, e rằng không phải ý đó của Bành đảo chủ.

Ngọc Kỳ bỗng trầm giọng nói :

- Theo phán đoán của tiểu đệ, bọn người của Ngọc Hoàn đảo có lẽ liên quan đến tiểu đệ, nếu biết tiểu đệ ở Trung Nguyên, chắc chắn chúng sẽ tìm đến, không còn mạo hiểm đến Độc Long đảo đâu.
- Những điều Dương thiếu hiệp nói rất có lý, nhưng Đảo chủ đã có lệnh triệu hồi tất cả đệ tử quay về đảo, tại hạ không dám cãi lệnh, mong tiểu thư và tiểu...

Thanh Hoa nói ngay :

- Ta không về, phiền Tần thúc thúc quay về bẩm báo với gia gia.
- Ta cũng không về Nguyên Chân cũng tỏ vẻ không muốn về.
- Như vậy Tần mỗ làm sao bẩm báo với Đảo chủ bây giờ...

Chí Trung lên tiếng :

- Đúng vậy, Đảo chủ ở đảo rất có thể có biến cố, lẽ nào tiểu thư và thiếu công tử còn có thể ở lại Trung Nguyên, vạn nhất xảy ra...

Thanh Hoa nhún đôi mày tằm tuyệt đẹp của nàng định nói, song thấy Nguyên Chân nháy mắt với mình. Nàng đột nhiên thở dài :

- Thôi được, hôm nay tức thời lên đường hồi đảo. Ngọc Kỳ ca ca và Triệu Tường xin dừng bước, tiểu muội có lời muốn nói với Tây Vi.

Nói đoạn nắm lấy tay Tây Vi, cả hai chạy vào nội phòng.

Không bao lâu, Ngọc Kỳ cùng anh em Triệu Tường thân hành tiễn Thanh Hoa, Nguyên Chân và mấy người nữa hồi đảo. Hai bên dặn dò bảo trọng, quyến luyến vô cùng, lệ tràn đôi má.

Sau đó Ngọc Kỳ, Triệu Tường, Tây Vi cũng chuẩn bị lên đường, trước tiên đến Khai Phong phủ tìm gặp Thiên Nhai Phá Ất, sau tìm gặp Cửu Chỉ Phật Như Vân để hỏi tông tích của Ất Thanh yêu đạo.

Cả hai người vận y trang gọn gàng, quả thật khí chất xuất chúng, phong độ anh hào, cười tuấn mã phi nhanh lướt gió chẳng bao lâu đã đi hơn tám, chín dặm đường.

Trên đường quang lộ, Tây Vi cười ngựa đi ở giữa, Ngọc Kỳ bên tả, Triệu Tường đi bên phải.... Bỗng Ngọc Kỳ đột nhiên nói :

- Phía sau có người đang theo dõi. Dừng quay đầu lại.

- Đại ca chuẩn bị làm gì?

Triệu Tường hỏi.

- Chúng ta bắt y lại, hỏi cho ra đầu đuôi.

Tây Vi nói.

Ngọc Kỳ nói :

- Không cần, chưa có bằng chứng, chúng ta không thể hồ đồ bắt người. Để huynh thử ý của hần. Trước hãy rẽ qua phải đợi y.

Cả ba người xuống ngựa, lấp hết dấu vết trên đường. Phục đợi tên theo dõi có lẽ đang tới.

Quả thật trên đường từ từ tiến lại một tên đại hán cưỡi ngựa, y ngạc nhiên không thấy bóng dáng của bọn người Ngọc Kỳ đâu cả. Hần đang hoang mang thả cương tuấn mã bỗng nhiên bên tai vang dội tiếng người, song tuyệt nhiên chẳng thấy bóng người đâu cả.

- Lão huynh, người đang bị theo dõi rồi, lần này e rằng thoát không khỏi tay của tại hạ đâu.

Tên đại hán quay người qua hai bên quan sát, quả thật không có một bóng ảnh nào cả, nhưng thanh Âm kia là thực, vả lại lỗ tai y chẳng hề nghe lầm. Quái lạ! Y ngạc nhiên hết lớn :

- Ai đang nói chuyện với Trương mỗ vậy?

Vẫn không có tiếng trả lời, bốn bề im phắc.

- Quái lạ! Rõ ràng có người vừa nói chuyện, chẳng lẽ tai ta nghe lầm.

Bỗng y cảm thấy đau nhói sau lưng, thì ra đã bị ai đó điểm huyết, tứ chi tê cứng, đồng thời y cũng cảm thấy hơi nóng của một người ngay sau lưng mình.

- Trương lão huynh, lỗ tai ngươi quả không có nghe lầm đâu, là tại hạ nói với ngươi đó.

Tên đại hán biết sắp có chuyện chẳng lành, quả là có người, tuyệt nhiên không phải là ma quỷ, song thân pháp của người này kỳ ảo không kém ma quỷ. Y cố nẩy người đẩy kẻ lạ mặt rút xuống ngựa, nhưng tức thì mạch môn trên người cũng bị kẻ đó khống chế.

- Lão huynh ngồi yên đi, ngươi cử động một chút thì chỉ có hại cho ngươi mà thôi.

Tên đại hán thất kinh hỏi :

- Ngươi là ai?

- Là ta.

- Các hạ có dụng ý gì? Chẳng lẽ giữa chúng ta có chuyện gì hay sao?

- Chuyện đó lẽ ra phải hỏi các hạ.

- Nhưng các hạ là ai chứ?

- Quay đầu lại đi!

Tên đại hán từ từ quay đầu lại, bỗng y hốt hoảng kinh hãi la lên :

- Là người! Người là Dương Ngọc Kỳ?

- Có lẽ chúng ta không còn xa lạ nữa, các hạ gọi đúng tên ta, xem ra chúng ta đã biết nhau, xin thẳng thắn với nhau đi thôi!

- Người muốn thế nào?

Lúc ấy Triệu Tường và Tây Vi cũng đến. Tên đại hán thấy tình hình có vẻ bất lợi nên không thể giấu diếm được nữa, đành trầm giọng nói :

- Tại hạ vốn thật là Kim đường Đàn chủ của Vô Vi bang.

- Là Thanh Tự đàn ở Hà Nam.

- Không sai.

- Tiêu Dao đạo nhân lúc này ở đâu?

- Không biết.

- Y có phải là môn nhân của Ất Thanh yêu đạo?

- Không biết.

- Các hạ tất cả điều gì cũng không biết?

- Không biết.

Ngọc Kỳ ra sức vịn cánh tay của tên đại hán, xương của y gãy kêu rôm rốp.

- Xương chỏ của người đã gãy rồi, người biết không?

Tên đại hán đau đớn mồ hôi vã ra như tắm, cắn răng không dám la.

Ngọc Kỳ cười khẩy nói :

- Người đường đường là một hán tử, tiếc là đã đi lầm đường, nay tại hạ tha cho người mạng sống, mau mau trở về con đường chính nghĩa.

Nói đoạn chàng nhảy xuống ngựa, vung tay vỗ vào lưng ngựa của tên đại hạ, còn mình nhảy lên ngựa như cũ.

Tên đại hán lúc này rú lên mộ? tiếng thúc ngựa chạy biến.

Ba người Ngọc Kỳ, Triệu Tường, Tây Vi lại lên đường, đi hơn mười dặm về phía Tây thì xa xa thấy một ngôi đình nhỏ có đề ba chữ “Tây Thượng Đình”. Bỗng Ngọc Kỳ chợt thấy có một lá phướn màu trắng bay phấp phơ trong gió, thì ra đó là lá phướn phía sau chuỗi Hoàng Ngọc trượng của lão già mù Thiên Mãng Tẩu, chàng đột nhiên la lớn :

- Đợi một chút.

Ngọc Kỳ nhảy vào đình thì thấy trên mái có một lá phướn lớn đề bốn chữ bằng máu viết “Phản đồ nhập cảnh”

- Nguy rồi, lão mù Thiên Mãng Tẩu đã chết rồi.

Triệu Tường và Tây Vi cũng nhảy vào, Tây Vi hỏi :

- Kỳ ca, sao huynh biết?

- Vốn trước đây lão mù bất mãn với Huyền Âm lão. Đêm ấy, lão mù nói với ta vài câu rất chân tình, sau đó bỏ đi. Có lẽ lão mù đã gặp phải cao thủ của Vô Vi bang, giết chết lão mù một mặt để cảnh cáo những kẻ khác trong Vô Vi bang, một mặt để hăm dọa chúng ta.

Triệu Tường cười nhạt nói :

- Chớ cần cho phân, chúng ta càng đỡ tổn sức, hăm dọa chúng ta? Có mà nằm mơ.

Ngọc Kỳ trầm ngâm nói :

- Lão mù tuy một đời ác đồ, nhưng cũng có lúc khôi phục nhân tính. Lúc mà huynh gần cận kẻ nguy khốn, mấy lời của lão mù đã khiến huynh nhớ mãi. Y chết đi, ta phải vì y sau này làm nhiều điều thiện hơn nữa để tỏ tấm lòng cảm nghĩa của huynh đối với y.

Ngọc Kỳ cầm Hoàng Ngọc trượng của lão mù lên xem xét. Lúc ấy Tây Vi phát hiện có một tử thi bị găm vào một thân cây bên tả ngôi đình.

Đột nhiên, cách đình khoảng hơn một trượng thấp thoáng một bóng người áo vàng. Ngọc Kỳ giấu mình vào một bên cột đình chờ y tới, bất ngờ chụp lấy khuỷu tay y. Tên này cũng tung chưởng đánh trả nhằm vào đầu Ngọc Kỳ đánh tới. Nhưng đã muộn! Hoàng Ngọc trượng đã đánh tới Thiên Linh Cái của y, óc máu bắn ra tung tóe, tắt thở tức thì.

Tây Vi nhìn thấy cảnh ấy lắc đầu nói :

- Bọn người Vô Vi bang ra tay thật liều mạng quá.

- Bọn chúng không làm chủ được bản thân. Bang quy lại tàn khốc, chúng không còn đường sống nào khác nữa, ngoài liều mạng hành sự. Chẳng qua tham gia vào Vô Vi bang đều là những kẻ một mặt đã bị uy hiếp tính mạng, mặt khác lại bị dụ dỗ bởi danh lợi.

Nhìn kỹ tử thi lúc này bên trái đình mới thấy. Trên khắp người và tay chân của tử thi đã bị bởi nhiều cành cây nhỏ, hai mắt đã bị khoét, răng và lợi đều bị nhổ sạch, máu loang đầy mặt. Toàn thân không một mảnh vải, các cơ thịt đều bị cào xước thành nhiều sợi cơ, trông giống như một bộ lông bằng thịt. Ngũ tạng trong bụng đều bị moi ra vắt lên xương bả vai. Máu từ tử thi nhiều xuống đã đông thành vũng dưới đất. Thật là một cảnh tượng hãi hùng, ghê rợn.

Ngọc Kỳ cắn răng, nói :

- Đêm ấy Huyền Âm lão cũng định xử trí với ta giống như thế này. Bọn người Vô Vi bang tàn ác vô cùng, thật đáng chết.

Ngọc Kỳ nhẹ nhàng gỡ tử thi ra khỏi thân cây, lần lượt rút bỏ các cành cây đâm xuyên tử thi ghim vào thân cây. Tổng cộng có hơn 108 cành cây.

Ngọc Kỳ dùng Hoàng Ngọc trượng ra sức đào đất. Tây Vi và Triệu Tường cũng dùng kiếm giúp chàng đào một hố sâu tám thước. Họ đặt hai tử thi vào hố vừa đào ngay dưới gốc cây. Láo đất xong Ngọc Kỳ dùng Kim Cương chỉ viết lên thân cây một dòng chữ

“Thiên Mãng Tẩu tước công hủ thân chi mộ. Dương Ngọc Kỳ kính lập”.

Đoạn Ngọc Kỳ trầm ngâm như nói với người dưới mộ :

- Tiền bối anh linh an tâm, Dương Ngọc Kỳ thề sẽ báo thù rửa hận cho người.

Thế rồi cả ba người lại cất bước, ra khỏi khu rừng đột nhiên Ngọc Kỳ lắng tai nghe hồi lâu rồi nói :

- Đường như có một đám cao thủ sắp tới đây, chúng ta đợi họ vậy.

Đoạn ba người ẩn mình vào các thân cây bên đường chờ bọn người kia đến.

Không bao lâu, trên đường quan lộ đã xuất hiện hơn mười bóng người. Chạy ngay trước là một tên Tiểu hóa tử, rách rưới, dơ bẩn, tay chống cây gậy Đả Cầu bổng, vai mang một túi xin cơm, chạy như điên dại.

Phía sau có mười hai tên bạch y che mặt cầm đao kiếm, sát khí bừng bừng đuổi theo sát gót.

Tên Tiểu hóa tử tuy khinh công rất nhanh nhưng lúc lắc lại chao đảo hai bên, rõ ràng muốn vận hết sức chạy trốn nhưng lực bất tòng tâm.

Ngay từ xa Ngọc Kỳ đã kêu lên :

- Là y! Tốt quá! Các người cũng lại thật đúng lúc, có người sống để té rồi.

Triệu Tường không cơ trí như Ngọc Kỳ, nên ngạc nhiên hỏi :

- Ai chứ?

- Ở trong mật động Thanh Tự đàn bắn tất đèn, âm thầm ám trợ giúp đỡ chúng ta là tên Tiểu hóa tử này đây, y là người luôn đi cùng lão mù Thiên Mãng Tẩu.

Quả thật con người này Triệu Tường không còn xa lạ, chàng nói :

- Quả nhiên là y rồi.

Ngọc Kỳ vội đứng dậy, tiếp lời :

- Chúng ta mau ra tay giúp hắn, coi như báo đáp ân tình của hắn đã từng giúp chúng ta nơi mật động.

Tiểu hóa tử thấy đằng xa có người tay cầm Hoàng Ngọc trượng trong lòng đã thất kinh, hoang mang vô cùng.

Nhưng ngay sau lưng y, một tên bạch y đã quát lớn :

- Tiểu hóa tử, còn chưa chịu trối, ngươi có chạy đến điện Linh Tiêu ta cũng thanh toán ngươi. Tiếc rằng vai ngươi không có cánh để bay hử?

Tiểu hóa tử càng cố sức dồn bước chạy, y thấy người trong đình không có ý cản đường nên cố chạy đến gần.

Ngọc Kỳ lúc này kêu lớn :

- Tiểu huynh đệ, không nhận ra Dương mỗ sao? Đến đây mau!

- Kỳ ca, mau cứu ta, bọn vương bát cao tử lợi hại lắm. Bọn người đuổi theo tại hạ là tay sai của Vô Vi bang. Tiêu Dao đạo nhân môn hạ của Ất Thanh yêu đạo.

Ngọc Kỳ giơ ngang trượng quát lớn :

- Đứng lại.

Mười hai tên bạch y che mặt nhìn chàng thì thất kinh khiếp vía. Một trong bọn chúng trợn mắt hỏi :

- Ngươi là Dương Ngọc Kỳ, kẻ đã từng xông vào Thanh Tự đàn của bốn Bang vào ban đêm phải không?

- Các hạ nói đúng đấy, xin báo tên của các hạ cho tại hạ được rõ.

Y vạch chiếc bạch y bên ngoài để lộ chiếc áo tím bên trong, đoạn nói :

- Thanh Tự đàn, Tử đường Hương chủ Bào gia.

- À! Bào gia, đã lâu ngưỡng mộ, ngưỡng mộ. Hôm nay các hạ đến nạp mạng. Tốt lắm, tốt lắm.

Nói đoạn Ngọc Kỳ cười nhạt, từ từ tiến về phía bọn chúng.

Trừ tên Bào gia, mười một tên bạch y còn lại đều khiếp hãi thối lui.

Tên Bào gia cảm thấy tình hình bất lợi bèn hét lớn :

- Chư vị, chúng ta xông lên. Tên súc sinh này lúc ở mật động của chúng ta đã đỡ không nổi Phong Lô Kiếm của Triều lão đệ mà, có gì đáng sợ. Tin đồn ở Hồ Trảo sơn không đáng tin. Lên!

- Bào gia, nếu như không sợ thì hà tất phải hét lớn như vậy. Ngươi lên đi! Nói cho người biết, tiếp nổi ba chiêu của tại hạ thì để cho người toàn mạng, bằng không thì tất cả ở lại đây.

Bào gia nổi giận phùng phùng, y nạt lớn :

- Nếu Bào thái gia không tiếp nổi ba chiêu của ngươi sẽ xin hai tay dâng đầu cho ngươi. Bằng ngược lại thì sao?

- Bào gia, ngươi ngây thơ quá. Tiếp không nổi ba chiêu của tại hạ ngươi chết chắc còn cơ hội đầu mà hai tay dâng đầu cho ta. Hà! Hà! Được tại hạ sẽ phá lệ một lần, nếu đỡ được ba chiêu, ta sẽ tha cho các người khỏi chết, tìm kẻ khác tế sống cho lão mù Thiên Mãng Tẩu.

Lúc ấy, Tiểu hóa tử đứng trong đình thất kinh la lớn :

- Ấy da! Làm sao? Thiên Mãng Tẩu chết rồi à?

- Đúng vậy, đó là lúc sáng nay.
- Nguy rồi, Ngọc Kỳ đại ca, huynh giết lão ta...
- Không phải tại hạ giết, tại hạ chỉ vừa phát hiện ra tử thi của lão mù mà thôi.
- Trời ơi! Vậy kẻ nào đã giết lão?
- Vô Vi bang, bọn chúng xả thịt lão mù, ghim lão lên cây đại thụ đoạn dùng Hoàng Ngọc trượng định dụ ta trúng kế. Không tin thì hãy xem trên tường còn treo lá phướn của chúng.

Tiểu hóa tử quắc mắt căm giận nhìn bọn Vô Vi bang thét lớn :

- Thiên Mãng lão tử cũng đáng chết vạn lần, nhưng lần này không phải lúc lão mù ấy chết. Vương bát cao tử, Tiểu hóa tử ta liều mạng với các người.

La xong y nhảy vọt ra khỏi bậc tam cấp của đình, sắc mặt lộ vẻ tuyệt vọng nhưng đầy căm giận.

Ngọc Kỳ giơ tay ngăn y lại, nói :

- Tiểu huynh đệ, đừng hồ đồ, để tại hạ cho chúng chết được tâm phục, khẩu phục.

Tiểu hóa tử cố nén uất hận, lùi ra phía sau.

Mười một tên bạch y cũng lùi về phía sau dàn ra ba phía để có thể tiếp ứng cho Bào gia bất kỳ lúc nào.

Tên Hương chủ họ Bào chỉ tay vào Ngọc Kỳ nạt lớn :

- Súc sinh, hôm nay để Bào bổn gia dạy người một bài học.
- Bào gia, nhớ kỹ: Ba chiêu thôi.
- Quyết không nuốt lời! Chiêu thứ nhất!

Bào hương chủ thét lớn vung kiếm đánh liền ra chiêu Chúc Nữ Đưa Thoi, kiếm rít như xé màng tang, ngân tinh phát bay tứ phía.

Thoạt nhìn cũng biết y đã vận toàn lực đánh ra, công thế thập phần xung mãnh, sức như phá thạch.

Nhưng Ngọc Kỳ cười thầm, múa kiếm sang phải lại quay kiếm sang trái, khuỷu tay phải lại hất qua bên trái, rõ ràng chỉ cố phô trương chiêu thế. Giữ lại ba thành công lực chuẩn bị thoái lui.

Ngọc Kỳ vẫn đứng yên, xem y có dám liều xông vào không.

Quả nhiên y bị thần thái của Ngọc Kỳ phần nào khống chế, mũi kiếm còn sát cách chàng mấy thước thì triệt chiêu, thoái lui.

Ngọc Kỳ trầm giọng hét :

- Lùi về bên phải. Chiêu thứ nhất.

Tên Bào gia quả nhiên lùi qua phải đồng thời cũng hét: “Chiêu thứ nhất”. Hai tiếng hô phát ra, khiến Tiểu hóa tử đứng ngoài khoái chí cười ha hả, vỗ tay vào Đả Cầu bổng, cười nói :

- Ha ha! Hay quá. Chiêu này thật là cao minh, đồng thanh tương ứng, giống như chơi đùa với con khỉ vậy. Thật hay, con khỉ này thật biết nghe lời quá.

Bào hương chủ vì mặt đã che lại nên không thấy được sắc mặt đang giận bầm gan tím ruột. Y mắng lớn :

- Tên hóa tử chó kia, rồi có ngày người sẽ đỡ tam chiêu của ta.
- Bào gia, người là bại tướng dưới tay của ta, chẳng qua các người như con chó điên cắn càn mà thôi! Lại còn dám khoác lác.

Ngọc Kỳ tiếp lời hét lớn :

- Bào hương chủ đừng nhiều lời. Tiếp chiêu thứ hai đây.

Nói đoạn chàng vung trượng nhẹ nhàng biến ảo tấn công tới, quay người.

Bào hương chủ thấy tình thế thuận lợi, y nhanh như chớp đảo vai trái tránh mũi trượng, đồng thời nhắm sườn trái của Ngọc Kỳ đâm tới.

Không ngờ kiếm của y chỉ còn cách sườn của Ngọc Kỳ có nửa tấc bỗng “tách” một tiếng, Ngọc Kỳ hét lớn “Chiêu thứ ba”.

Hóa ra Ngọc Kỳ biết tên Bào gia háo thắng nên cố ý dụ y tấn công vào sườn trái của chàng. Còn chàng với thân pháp siêu phàm như điện quang, ấn mạnh cây Hoàng Ngọc trượng lên xương bả vai của y đồng thời hét lớn “Chiêu thứ ba”.

Tên bảo y lúc đó cảm giác như có một khối đá tảng nặng như Thái Sơn đè lên vai, không cách nào chống cự được, té nhào, bò trên mặt đất.

Lúc ấy, mười một tên Hương chủ khác thấy tên Bào hương chủ té nhào, bèn đồng thanh hét lớn xông vào như vũ bão, định ra chiêu tấn công Ngọc Kỳ.

Triệu Tường, Tây Vi thấy vậy vội hét lớn múa kiếm xông tới đón đánh.

Ngọc Kỳ điểm ngay huyết Phong Nhân sau lưng tên Bào gia, đoạn múa trượng xông vào mười một tên Hương chủ lúc này.

Dao bay, kiếm vút, tiếng người rú lên kinh hãi, máu tươi phun vọt đầy trời, đổ cả một vùng dưới đất, mười một tên thì đã có tám tên ngã gục, tất cả đều bị chặt đứt cánh tay phải.

Ngọc Kỳ bỗng nói lớn :

- Đừng giết quá nhiều, tha cho chúng đi.

Triệu Tường, Tây Vi lúc này vội thu kiếm lại. Bọn người kia thất kinh bỏ chạy thoát mạng.

Ngọc Kỳ trối tên Bào hương chủ đi về phía gốc đại thụ.

- Kỳ ca, chúng ta cũng lóc thối tên này đi. - Triệu Tường giận dữ nói.

- Không được. Chúng ta không thể ra tay như bọn chúng được. Hãy tha cho hắn.

Đoạn chàng phát một chưởng vào lưng tên Bào gia, khiến hắn quỵ trước phần mộ và bia mộ của lão mù, đoạn nói tiếp :

- Người là người của Vô Vi bang, bất luận là hung thủ hay không phải hung thủ thì Thiên Mãng lão ở nơi cửu tuyền cũng được vừa lòng. Từ đây về sau, các người khôn hồn, đừng để ta nổi giận thì khôn đấy.

Tiểu hóa tử lúc này nhìn thấy bia mộ của lão mù Thiên Mãng Tẩu bỗng giậm chân than :

- Ấy da! Ta cũng hết đời thôi!

Ngọc Kỳ quay sang ngạc nhiên hỏi :

- Tiểu huynh đệ, tuy Thiên Mãng Tẩu đã chết nhưng thiện hạ rộng lớn như vậy há không có chỗ dung thân hay sao? Nay lão mù chết rồi coi như các hạ có thể làm lại cuộc đời mới, hà tất phải quá thương tâm như vậy? Nhớ hôm các hạ Âm thầm hỗ trợ trong mật động, tại hạ xin ở đây nói lời cảm tạ các hạ. Xin hỏi cao danh quý tánh.

Tiểu hóa tử quay sang nhìn kỹ Ngọc Kỳ đoạn nói :

- Ta không phải là kẻ tâm phúc của lão mù đâu, chỉ là bị lão mù ép buộc ta rong ruổi giang hồ hơn ba tháng trời. Ta hận y vô cùng, muốn băm vằm xác y ra trăm mảnh. Ấy! Thiếu hiệp thực sự là hậu nhân của Sư Vương sao?

- Đúng là tại hạ.

- Có thể cho tại hạ biết danh huy của lệnh tôn không?

- Gia phụ huy Ngọc tự Niệm Phách.

- Lệnh tôn gia học uyên bác chắc hẳn danh bá giang hồ.

- Không, ngược lại, gia phụ từ bỏ võ nghệ chỉ chuyên chú văn chương nên danh tánh không xuất giang hồ.
- Lệnh tổ của thiếu hiệp danh trấn giang hồ, người có một vị nghĩa đệ một vị bằng hữu tri giao và hai vị bằng hữu nữa, thiếu hiệp có thể nói tên của họ không?

- Xin hỏi tiểu huynh đệ hỏi như vậy là có ý gì?

Tiểu hóa tử nhìn kỹ Ngọc Kỳ, đoạn nói :

- Tiểu đệ họ Bành tên Tể, mười bảy niên kỷ, biệt hiệu Tiểu hóa tử.
- Xin hỏi Tiểu hóa tử huynh đài có ân oán gì với Dương mã không?
- Nếu như tại hạ không nói thì sao?
- Chúng ta là bằng hữu, chẳng có gì phân biệt cả, chỉ có điều tiểu đệ sống không quá ba ngày nữa.
- Tại sao các hạ lại nói chỉ sống có ba ngày nữa?
- Chuyện dài lắm. Xin trả lời câu hỏi của tiểu đệ.
- Được. Vị nghĩa đệ của tổ phụ họ Cốc tên Dật. Thiên hạ gọi là Song Tuyệt Kỳ Nhu. Vị bằng hữu tri giao họ Đàm tên Kiên, ngoại hiệu Vô Lâm Cuồng Sinh. Hai vị bằng hữu khác là một người họ Tống tên gọi Hạo Nhiên, thiên hạ gọi là Thiên Nhai Phá Ất, người thứ hai họ Chiêm tên Minh, biệt hiệu Lạc Hồn Kỳ.

Tiểu hóa tử kêu lớn nói :

- A! Thiếu hiệp quả là Dương đại ca.
- Các hạ...là ai?
- Tiểu đệ họ Bành tên Tể, Thiên Nhai Phá Ất là sư phụ của đệ.

Triệu Tường xen vào nói lớn :

- Nói khoác. Hạo Nhiên công sao lại có một người đồ đệ như các hạ được đến một tên tử Hươu đường chủ còn chống đỡ không nổi, cứ sao lại dám mạo nhận hử?

Tiểu hóa tử giậm chân nói :

- Lời của đệ là sự thật. Đệ phụng lệnh sư phụ đi khắp nơi do là tin tức của Ất Thanh yêu đạo, không ngờ lại rơi vào tay lão mù, y dùng thủ pháp tàn độc điểm huyết đạo của đệ, mười ngày lại đổi chỗ khác. Nể quá kỳ hạn thì mất mạng tức khắc. Cho nên mấy ngày nay đệ chỉ có thể dùng bốn thành công lực liều mạng với chúng. Nay lão mù chết rồi, không ai giải tử huyết, coi như đệ cũng hết đời.

Ngọc Kỳ vội hỏi :

- Lệnh sư hiện đang ở đâu?
- Tại Khai Phong phủ. Đệ đã liên lạc với Bành đại ca, nội tình của Vô Vi bang đã biết hơn phân nửa...
- Bành đại ca là ai?
- Là người mà huynh đã gặp ở mật động Thanh Tự đàn đó.
- À. Là Bành Gia Nguyên.
- Đúng vậy. Đêm đó chính là Bành đại ca yểm trợ huynh. Bành đại ca là thiếu gia của Kiếm Các Song Hùng Bành Đại Hùng.
- Tử nạn ở Hồi Long cốc có tám người, Bành lão tiên bối là một trong số bảy hào kiệt. Y là hậu duệ của Bành lão tiên bối, có thật không?
- Kỳ đại ca còn nghi ngờ á? Bành đại ca phụng mệnh nằm phục trong Vô Vi bang ném trái cay đắng khổ nhục vô cùng...

Ngọc Kỳ bỗng quỳ xuống nói :

- Xét về cấp bậc, vai vế, Ngọc Kỳ phải gọi người là thúc thúc, xét về tình nghĩa, Ngọc Kỳ phải khấu đầu lạy tạ ân nghĩa. Vì nhà họ Dương mà lệnh sư đã chịu nhiều khổ nhục trên giang hồ.

Tiểu hóa tư thất kinh, cũng quỳ xuống ôm lấy Ngọc Kỳ nói :

- Kỳ ca, đừng làm tổn thọ đệ mà, đệ nhỏ tuổi hơn huynh nếu như huynh không ngại xin kêu đệ một tiếng hiền đệ...

- Võ lâm cấp bậc không thể loạn phân được, Bành thúc thúc.

Nói đoạn chàng khấu đầu lạy ba lạy. Kêu Triệu Tường và Tây Vi qua ra mắt Bành thúc thúc.

- Võ lâm không có cấp bậc, giang hồ không kể tuổi tác các người thật là khách khí cổ chấp quá. Hai vị đây là...

Ngọc Kỳ nói liền :

- Cháu của Võ Lâm Cuồng Sinh Đàm Kiên.

Vừa nghe xong Tiểu hóa tư giậm chân nói :

- Tạ ơn trời, các người rốt cuộc cũng xuất hiện rồi. Ba năm trước, ta và sư phụ có đi ngang qua Võ Lăng sơn, sau đó có gặp lệnh tôn của các người là Đàm Bình! Y không để cho thầy trò ta phân giải một lời, ra tay đánh đuổi thầy trò ta chạy một mạch xuống núi Võ Lăng sơn. Y nói là vâng lệnh gia gia của các người, không muốn can dự đến chuyện trong giang hồ.

Triệu Tường cũng nói tiếp :

- Tiểu diệt lúc đó cũng không biết nguyên do ra sao.

Tiểu hóa tư than dài :

- Ta nghĩ lệnh tổ của các người không nên bàng quan như vậy được, nếu không có y, có thể sẽ không khống chế được Át Thanh yêu đạo.

Sau đó, Ngọc Kỳ cố vận công giải khai huyết đạo cho Tiểu hóa tư.

Tiểu hóa tư bây giờ nghiễm nhiên là thúc thúc của bọn Ngọc Kỳ bèn nói :

- Nói đến Hồ Trảo sơn, ta lại nhớ đến một việc. Hôm ấy có một kẻ không rõ lai lịch đặc cho Kỳ nhi một biệt hiệu, các người thử đoán xem. Ha ha...

Đoạn nói tiếp :

- Y đặt cho Kỳ nhi là “Cuồng Sư” Dương Ngọc Kỳ, ý là Kỳ nhi không tham sinh úy tử, luôn coi trọng chữ “Nghĩa” không đáng một xu nên là “Cuồng nhân”, lại mang khí chất anh hùng cái thế của lệnh tổ nên gọi là Cuồng Sư. Ha ha! Thật có ý nghĩa vô cùng.

Giải huyết đạo một hồi lâu sau đó Tiểu hóa tư đứng dậy vung vẩy tay chân ra vẻ vui mừng lắm.

- Ha! Mạng của ta đã được Kỳ diệt phũng tay trên của bọn dưới Địa ngục rồi. Ha ha!

Ngọc Kỳ lúc ấy liền hỏi :

- Bành thúc, chúng ta lập tức đi đến Khai Phong phủ chứ?

Tiểu hóa tư lắc đầu đáp :

- Không. Chúng ta trước hãy đến Vinh Dương ở ngoại ô phía nam, bái viếng Át lão tiên bói đã.

- Át lão tiên bói vẫn còn trên thế gian ư?

- Làm sao mà không còn? Chỉ là y sống ẩn mặt, không mấy ai trên giang hồ biết đến mà thôi. Chỉ cần không quá hai giờ thì đến nhà lão tiên bói ấy. Thôi chúng ta cũng nên lên đường đi.

Ngọc Kỳ đỡ Tiểu hóa tư cùng ngồi lên yên ngựa, cùng Triệu Tường và Tây Vi cưỡi ngựa lên đường, ba con tuấn mã sánh vai chạy bước nhỏ, lướt nhẹ trên đường.

Nói đến Vô Vi bang, Tiểu hóa tử liền nói :

- Tổng đàn chủ của Vô Vi bang có phải là Ất Thanh yêu đạo không? Đến giờ vẫn chưa rõ nhưng đại đệ tử của y là Tiêu Dao đạo nhân thực là Đàn chủ của Thanh Tự đàn, đêm ấy Gia Nguyên đại huynh biết Kỳ diệt là hậu nhân của Vương Sư lão tiên bối, cho nên giả thành yêu quái cứu người, vốn muốn quay lại tìm người, không ngờ Kỳ diệt đã mất tích. Về sau ta gặp người đang đấu kiếm với lão Tiêu Dao đạo nhân, lúc ấy ta cố chú ý nhìn Vô Tình kiếm pháp của y nên đoán chắc y là môn nhân đệ tử của Ất Thanh yêu đạo.

Triệu Tường nói tiếp liền :

- Quái lạ! Ất Thanh yêu đạo là đệ nhất cao thủ trong Hắc đạo, môn nhân đệ tử của y tại sao lại hèn mọn tầm thường như vậy. Kỳ ca lúc ấy công lực chưa thâm hậu còn đỡ được Vô Tình kiếm pháp tuyệt học của y. Thật quái lạ.

- Ất Thanh yêu đạo có tất cả bốn đệ tử, theo thứ tự thứ nhất là Tiêu Dao đạo nhân Diệu Như, Thiết Phất Trần Diệu Chân, Âm Phong Tán Nhân Diệu Thánh, Lưu Vân Tử Diệu Hiền. Trong đó, Diệu Hiền và Diệu Thánh công lực hơn người, thâm hậu vô cùng. Tệ nhất là lão Tiêu Dao đạo nhân, y hiểu sắc vô độ, thấy rượu như ruồi thấy mỡ. Đêm ấy nếu y không sử dụng Vô Tình kiếm pháp có lẽ đã khốn dưới tay Kỳ diệt rồi. Diệu Hiền và Diệu Thánh nghe nói chưa hiện thân trên giang hồ, hai tên này lợi hại vô cùng, võ công vào bậc thượng thừa. Về sau gặp chúng các người phải thật cẩn trọng mới được.

- Còn đám người ở Hồ Trảo sơn đó, vì cớ gì mà làm khó chúng ta đến hôm nay tiểu diệt vẫn chưa rõ, lẽ nào chúng có liên quan đến Ất Thanh yêu đạo sao?

Tiểu hóa tử lắc đầu nói :

- Đáng tiếc, Tiểu hóa tử lúc ấy không có ở đó nên không rõ. Nhưng theo lời của người nói thì chủ chốt là nhân vật khả nghi Độc Vô Thường. Nhưng cái tên ma đầu đó đối với Vô Vi bang lại như nước với lửa, không đội trời chung. Đến ngay như Tam linh cũng không phải là hung thủ chủ chốt của Vô Vi bang.

Tây Vi cô nương hỏi liền :

- Vậy tên Thần Kiếm thư sinh từ đâu đến?

- Thần Kiếm thư sinh xuất đạo không lâu, không còn nghi ngờ gì cả y là đệ tử của Tam linh lão quái, y có ý định ám hại Kỳ diệt chẳng qua chỉ vì... chỉ vì... hai cô nương trong Phong Vân ngũ kiếm của các người mà thôi.

Triệu Tường lên tiếng hỏi :

- Còn tên Kim Xà Kiếm Lý Phương tự xưng là môn nhân của Tam linh, cũng là một nhân vật mờ ám, võ công của y không tệ, nếu như không phải có Ngọc Kỳ đại ca sử dụng thần kỳ kiếm pháp đã thương y, có lẽ tại hạ và Tây Vi đã nguy rồi.

- Kim Xà Kiếm Lý Phương và còn người nữa kêu là cái gì Phi Trảo Âu Bằng mấy năm nay sinh sống ở Đại bắc và hai bên bờ sông Hoàng Hà. Nghe nói võ công siêu phàm, xuất quỷ nhập thần. Không ai biết thân phận của chúng cả. Chúng hành sự không hẳn chính đạo hay tà đạo, vừa tà vừa chính. Thấy qua diện mạo của chúng không có mấy ai.

Ngọc Kỳ nói tiếp liền :

- Tiểu diệt trước đây đã có dịp lãnh giáo Kim Xà kiếm pháp của y, quả là võ công vào bậc thượng thừa. Tiếc là trong khi sơ ý y bị tiểu diệt đâm cho một kiếm.

- Kỳ diệt có thấy qua diện mạo của y chứ?

- Ghê khiếp vô cùng, không giống người.

Tiểu hóa tử trầm giọng nói :

- Nếu như y đã tự nhận là đệ tử của Tam linh rồi, sau này ắt sẽ tìm đến Kỳ diệt, người xuất hiện trên giang hồ đến nay đã trở thành mục tiêu của nhiều người. Hy vọng sau này người nên cẩn trọng trong mọi lúc mới được.

- Tiểu diệt hiểu được.

Vào giờ Ngọ bọn họ đến được Huỳnh Dương, xa xa lúc nào cũng có một vài tên lấm lét theo dõi hành tung của bọn họ.

Tiểu hóa tư tuy còn nhỏ tuổi nhưng là một người rất láu lỉnh, dày dặn kinh nghiệm giang hồ, há không biết xử trí sao? Y dẫn mấy người Ngọc Kỳ theo cửa đông của phủ Huỳnh Dương đi kiếm tử điểm. Lúc bấy giờ, trời tuyết mịn mù, Tiểu hóa tư dẫn mọi người chạy quanh co một hồi thì đến một tử điểm, những tên theo dõi lúc đầu cũng cố bám theo song do trời tuyết mịn mù, lại bị Tiểu hóa tư cố ý gài bẫy nên đi quanh co một lát bọn họ đã mất dấu.

Sau khi đi vào tử điểm, Tiểu hóa tư liền gọi mấy người Ngọc Kỳ đến nội phòng nói :

- Đợi một chút chúng ta sẽ đi đến nơi ở của Tử Tiên Át lão tiên bối đang ẩn cư, trong khi ở đây tuyết không nên bàn bạc việc gì hệ trọng. Khi đi chúng ta sẽ không dùng ngựa nữa để đánh lạc hướng của chúng. Hơn nữa, trong tử điểm này tai mắt của kẻ địch rất nhiều, xin chú ý, cẩn thận một chút.

Bốn người nghỉ ngơi một lúc rồi lại từ cửa đông khởi hành.

Bên ngoài cửa đông là phường Triều Dương, bên phía đông có đường đi tới Trịnh Châu, bên phía nam lại có một đường nhỏ dẫn đến Vũ Châu.

Các con đường ở Vĩnh Dương bao gồm nhiều con đường nhỏ đi đến các mạch núi của đỉnh núi Ngũ Hồ linh, cây cối rậm rạp cao lớn, vắng bóng người qua lại.

Phường Triều Dương dân số không nhiều, chỉ có khoảng bảy mươi tám hộ cư dân, mấy năm nay miền Bắc loạn lạc, tình hình phức tạp, đạo tặc đầy rẫy. Cho nên, khoảng canh hai thì cửa nhỏ, cửa lớn trong nhà đều đóng kín, bá tánh trong nhà ngưng mọi hoạt động ban đêm bên ngoài. Mãi đến canh năm sáng hôm sau mới có tiếng thanh la gióng lên, lúc ấy mới mở cửa sinh hoạt bình thường và cửa thành mới mở cho người qua lại.

Nên trên đường ngoài thành vào lúc ban ngày mới đông đúc người qua lại, còn về đêm thì rất vắng.

Xem tiếp hồi 12 Hồng Y Diêm Bà

12. Hồi 12 Hồng Y Diêm Bà

Hai tên đại hán bám theo họ cách mười trượng thì thấy động nên một tên chạy ngay vào hẻm nhà bên cạnh ra về như đang tránh mưa tuyết.

Còn tên thứ hai vẫn dai dẳng bám theo mấy người Ngọc Kỳ đi chậm chậm giữ khoảng cách ba mươi đến năm mươi bước chân.

Đến một hẻm khác lại thấy hai tên bận áo chên xa xa, lén lút theo dõi, Ngọc Kỳ khẽ giọng nói :

- Tin tức của chúng lan nhanh thật, bố trí khắp nơi.

Tiểu hóa tử cũng trầm giọng nói :

- Nơi đây có một Phân bang của Vô Vi bang, tai mắt chúng bố trí khắp tử điểm đương nhiên truyền tin phải nhanh rồi.

Tây Vi cũng xen vào :

- Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất. Trừ phi chúng nắm được tuyệt đối tử mạng của chúng ta, bằng không chúng không thể nhe nanh múa vuốt ngay trong sào huyệt của chúng được.

Lúc ấy bỗng nhiên Tiểu hóa tử đập mạnh vào cửa một ngôi nhà gần đó, quát :

- Biện án đây. Mau mở cửa ra.

Tên trong nhà vừa mở cửa thì Tiểu hóa tử cũng lao vô đẩy y vào theo :

- Không được nhiều lời, không thì ta cho người trói người lại bây giờ. Nói.

- Người... người...

- Vô Vi bang phạm tội trọng án, người ở đây bao che cho tội đồ phải không?

- Người... người là quan nhân à?

- Ai bảo là không phải?

- Tiểu nhân là dân lương thiện an phận thủ thường không hề chứa chấp bọn Vô Vi bang bao giờ.

Y nhìn ra thấy ngoài cửa có ba trang thanh niên nam nữ y phục khí chất anh hùng, tay mang kiếm vai vác trường thì hồn vía lên mây.

Tiểu hóa tử khoát tay lại nói :

- Nghe đây: Chứa chấp bọn ác đồ tức thì bị chém đầu hiểu chưa? Một khi phát hiện bọn ác đồ thì phải bẩm báo cho quan nghe rõ chưa?

- Tiểu nhân biết rồi, biết rồi.

Đoạn Tiểu hóa tử ra vẻ oai vệ mở cửa bỏ đi.

Lần này, y lại dắt ba người Ngọc Kỳ đến một ngôi nhà gỗ khác, trong nhà xuất hiện một lão ăn mày ăn vận cũ kỹ, rách nát, hôi hám, lão thấp giọng nói :

- Sao? Người...

- Lương đại ca có tin tức truyền đến không?

- Không, bọn Vô Vi bang mai phục khắp nơi. Tin tức về Dương công tử ra sao rồi?

- Chàng thiếu hiệp đứng đằng kia là Dương công tử đó. Thôi! Không cần bái kiến đâu. Báo với những người khác nên chú ý hành tung nơi đến của Dương công tử để có việc nguy cấp thì thông báo tức thời. Sư phụ ta đâu?

- Đã đi Tây Thượng, có lẽ mấy ngày sẽ đến.

- Xin bẩm lại với sư phụ, ta dẫn Dương công tử đến Khai Phong phủ, thế nào bọn Vô Vi bang cũng theo dõi đến đây. Cần thận nhé. Tạm biệt.

Lúc ấy lão già ăn mày hướng ra ngoài nhìn Ngọc Kỳ, lão cười đoạn đưa ngón tay cái lên gật đầu chào.

Ngọc Kỳ cũng hiểu ý cười đáp lại.

Rồi cả bốn người lên đường. Khi đi đến đầu đường bỗng có một lão già dáng điệu rất khả nghi. Vừa thấy lão, Tiểu hóa tử đã vươn tay nhanh như cắt, nhảy tới điểm ngay vào tiểu yếu huyệt của y. Lão già bỗng phá ra cười như phát cuồng, đứng như trời trồng mà không ngớt cười điên dại.

Đoạn bốn người họ lại nhắm hướng nam đi nhanh.

Nhưng không ngờ hành tung của họ vẫn không thoát được tai mắt của kẻ địch xảo quyệt.

Ngay cửa thành có hai tên đang nói chuyện, một tên nói với đồng bọn rằng :

- Chúng đang đi đến tìm Tử Tiên Át Thanh Long đấy. Hừ.

- Hà hà! Chúng đã đi trễ một ngày rồi.

- Sao?

- Sao cái gì! Hừ, ngay đến con ruồi còn không lọt nữa là.

- Bang chủ tài thiệt!

- Nếu không tài thì đâu xứng là Bang chủ chứ.

- Bang chủ mấy ngày trước có đến đây, người có gặp mặt người không?

- Hứ! Những vị trong tổ bang chỉ xuất hiện vào ban đêm mặt mang mặt nạ, ai có đủ tư cách mà nhìn tận mặt hử? Ngay đến Tứ đại đàn chủ cũng như vậy đó.

- Ai dẫn người đến tìm lão thất phu họ Ất ấy?

- Là Hồng Y Diêm Bà.

- Hứ! Tên bà bà diêm này đáng sợ thật.

Nói đến đây hai tên này quay người vào thành.

Nói về Tiểu hóa tử dẫn ba người Ngọc Kỳ đi về Khai Phong phủ. Tiểu hóa tử khai triển khinh công, nói là thi với Ngọc Kỳ, xem khinh công của ai thâm hậu hơn.

Lúc này Tiểu hóa tử chân lực đã trở lại bình thường, sau khi được Ngọc Kỳ đã thông huyết đạo.

Dưới trời tuyết mưa gió cuồn cuộn, nhưng Tiểu hóa tử chân như lướt trên mặt đất, khinh công của y quả là không tầm thường chút nào, trong nháy mắt đã đi hơn ba trượng.

Triệu Tường công lực không thắng nổi y, song cũng thuộc vào bậc cao thủ, chỉ có Tây Vi là nữ nhi, nên công lực tất nhiên có hạn.

Ngọc Kỳ biết Tiểu hóa tử có ý thách chàng, chàng bèn dùng thuật truyền âm nhập mật nói với Tây Vi cô nương :

- Vi muội, để huynh giúp muội.

Tây Vi còn muốn gì hơn nữa. Nàng dựa người vào Ngọc Kỳ. Đoạn Ngọc Kỳ nắm nhẹ lấy cổ tay nàng, một tay nắm lấy khuỷu tay Tây Vi thi triển khinh công. Thân hình họ như điện quang xẹt qua, chẳng mấy chốc đã sánh vai với Tiểu hóa tử.

Khuỷu tay của Tây Vi được bàn tay Ngọc Kỳ nắm lấy, nàng có cảm tưởng toàn thân như chạm phải dòng điện, người có cảm giác lâng lâng khó tả, cảm giác rất kỳ lạ khiến nàng không biết mình đang ở đâu trên thế gian.

Ngọc Kỳ bỗng lên tiếng hỏi Tiểu hóa tử :

- Bành thúc, Lương đại ca là ai vậy.

Tiểu hóa tử kinh ngạc ví thấy Ngọc Kỳ thi triển khinh công cao siêu như vậy mà còn có thể nói chuyện được, chẳng bù cho y phải vận hết công lực để thi triển khinh công mà còn theo không kịp, còn hơi sức đâu mà nói chuyện, Tiểu hóa tử bèn chậm bước lại nói :

- Con trai của Lương lão đại là Lương Thiên Hùng, cũng đã gia nhập Vô Vi bang mấy năm rồi. Song lúc đó chỉ là những tướng cờ mà Chiêm lão anh hùng gài vào Vô Vi bang mà thôi.

- Bây giờ ở đâu?

- Có lẽ ở Giang Nam. Lương đại ca đã vô được Tổng bang, nhưng thật sự mật động của Tổng bang y cũng chưa rõ, mật đàn của chúng rất khó đến được.

Lúc này Tiểu hóa tử thôi không so khinh công với Ngọc Kỳ nữa vì thấy đối với bản lãnh của chàng, y chỉ là một tên hề.

Không bao lâu phía trước mặt họ xuất hiện một đồi cao, có một con đường leo lên đồi, lại có một cốc đá từ bên phải xuyên qua đồi, lại có một cốc đá từ bên phải xuyên qua đồi, đất đai ở đây là do vùng đất Hoàng thổ trải dài ra bồi đắp nên, nếu như không phải là mùa đông, thì nơi đây chắc chắn phủ đầy cây cỏ hoa lá. Nhưng vì bây giờ vào mùa đông, nên một vùng rộng lớn chỉ toàn một màu tuyết trắng tung tóe giá lạnh.

Tiểu hóa tử dẫn ba người đi vào cốc núi, đi lên đồi cao. Bởi vì lúc này Tiểu hóa tử không còn dùng khinh công nữa nên dưới đất lưu lại đầy những vết chân đi qua, mọi người cao thủ võ lâm, nhìn thấy đều có thể biết được tình hình của người đi trước.

Sau khi đi qua ba ngọn núi khá cao, bốn người đứng trên một đỉnh núi, đứng nơi đây mà phóng tầm mắt ra có thể thấy được quang cảnh của một vùng rộng lớn hơn mười dặm.

Tiểu hóa tử lấy tay chỉ một trang viên nhỏ nằm trên một ngọn núi phía tây trong một sơn cốc, nói với Ngọc Kỳ rằng :

- Nhìn kìa đó là nơi ẩn cư của Ất lão tiên bối.

Đó là một trang viên nhỏ, được xây hoàn toàn theo kiểu của một trang viên nông gia nơi thôn quê. Trong sơn cốc có một khoảng đất ruộng giờ đã bị tuyết phủ trắng xóa. Có lẽ dưới lớp tuyết là những cây lúa mạch đang bị vùi dập.

Trang viên chỉ có sáu ngôi nhà nhỏ lợp thành một kiến trúc lớn, chính giữa là một sảnh, bên phải là nơi những nông dân ở, bên trái là chuồng ngựa, trước nhà kho là một sân đập lúa.

Ngọc Kỳ đưa mắt quét một vòng khắp xung quanh bốn bề, lại nhìn xuống dưới đồi hồi lâu, đột nhiên hỏi :

- Thúc thúc, người làm sao biết Ất tiên bối ẩn cư nơi đây?

- Hai tháng trước, Chiêm lão tiên bối và sư phụ ta đã phái người đến triệu mời các quần hùng bạch đạo, hẹn với nhau chuẩn bị tái xuất giang hồ, một khi có tin tức lập tức hô ứng đến tụ họp, nhưng đến nay vẫn chưa quyết định vì chưa biết tông tích của Kỳ nhi.

- Tiểu diệt muốn hỏi là Bành thúc thúc biết được Ất lão tiên bối ẩn cư ở đây từ nguồn tin nào?

- Là do gia sư ta phái người đến báo.

- Người đưa tin là một người thôi hay sao?

- Chỉ thông báo cho những nhân vật quan trọng thôi rồi sau đó để họ liên lạc với nhau.

- Không ổn rồi!

- Sao vậy Kỳ ca? - Tây Vi hốt hoảng khi nhìn thấy nét mặt trầm ngâm của Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ biến sắc nói :

- Chúng ta có thể đã lọt vào vòng mai phục của bọn chúng rồi.

- Sao biết được?

- Chính vì có thể đã có quá nhiều người biết được tin truyền.

- Ấy da! - Tiểu hóa tử thất thanh kêu lên.

- Không nghiêm trọng chứ? - Triệu Tường hỏi.

- Nguy rồi chúng ta mau thông báo cho Ất lão tiên bối biết.

- Muộn rồi!

Ngọc Kỳ trầm giọng đáp, vẻ mặt đáng sợ vô cùng.

- Sao lại muộn? - Tây Vi hỏi.

- Ất lão tiên bối đã gặp phải đối thủ, chúng ta đã đến trễ rồi.

Tiểu hóa tử kinh hãi hỏi :

- Kỳ nhi, người nói gì?

- Tiểu diệt nói chúng ta đã đến muộn rồi, xin chú ý xem động tĩnh trong trang viên.

Bốn người từ từ tiến về mỗi lúc một gần trang viên, vừa đi vừa thận trọng dò xét.

Quả thật bốn bề không hề có động tĩnh gì, có chăng là cánh cửa chính bị từng cơn gió tuyết quạt thổi dao động. Vốn chiếc cánh cửa chính này nặng nề thô kệch vô cùng, nhằm để chống lại những con thú hoang như hổ, báo, chó sói từ vùng rừng rậm sau ngọn núi gần đó. Cánh cửa này rất ít khi mở ra, đôi khi có thể ngăn được gió đông lạnh cắt thổi vào các nội phòng của trang viên.

Nhưng giờ đây nó lại bị mở ra một cách hết sức khả nghi.

Mấy người Ngọc Kỳ định thần quan sát bốn bề trang viện, không khí thê lương quang cảnh hoang vắng khiến họ rùng mình.

Toàn bộ trang viên im lìm đầy tử khí, không hề có bất cứ con vật nào, các cửa đều bị mở, cửa chuồng ngựa cũng mở toang, bên trong không còn dấu vết một con tuấn mã nào cả. Trên sân đập lúa tuyết phủ chỗ cao chỗ thấp, các cửa trong nội sảnh đều bị mở, mặc cho gió lạnh luồng vào trong phòng phía trước sân.

Tiểu hóa tử run rẩy nói :

- Chúng ta quả nhiên đã đến muộn rồi.

- Cho dù chúng có mai phục thiên binh vạn mã, chúng ta cũng phải tiếp tục đi xem tình hình ra sao?

Nói đoạn chàng phát tay, Triệu Tường và Tây Vi phân ra mỗi người một ngã, nhìn xem bốn phía.

Ngọc Kỳ và Tiểu hóa tử cũng đi xem xét tứ phía, Ngọc Kỳ nói :

- Tuyết rơi dày đã che hết dấu vết nơi trồng lúa này mặt đất không bình phẳng có lẽ đã xảy ra một trận giao đấu.

Một luồng gió lạnh lèo thối qua, chiếc màn lay động, trong không khí đưa tới dường như mang một mùi tanh của máu.

Ngọc Kỳ bỗng la lớn :

- Nguy rồi! Đây là mùi tanh của máu.

Đoạn chàng dùng Hoàng Ngọc trượng đẩy cửa vào bên trong.

Bên trong nội sảnh lớn trong lò vẫn còn một chút tro nóng, hai bên mấy cái ghế có một tử thi toàn thân lõa thể, không có đầu, nhìn màu da và hình dáng rõ ràng đây là một người nông dân bình thường.

Bên trong bàn hương án là thi thể lõa lồ của Tử Tiên Ất Thanh Long lão tiên bối, toàn thân bị nhiều vết thương, xương chân phải bị bể gãy, bụng và ngực bị mổ ra, tim gan ngũ tạng bị moi ra để ngoài mặt đất, thật là tàn nhẫn ghê khiếp!

Chiếc hồ lô của Ất tiên bối cũng bị đập vỡ, loang đầy máu.

Trong nội sảnh đồ đạc vẫn y nguyên không có dấu hiệu gì là đã xảy ra cuộc giao đấu cả.

Tiểu hóa tử thẳng thốt nói :

- Tìm một lượt trước đi.

Hai người tiến tiếp vào phòng trong, cảnh tượng mà họ thấy khiến họ vừa đau lòng vừa căm hận, răng cắn đến bật máu môi. Trong nội phòng nằm rải rác khắp nơi là mười tám thi thể của già trẻ trai gái đều có cả, tất cả thi thể ấy nếu không bị bể sọ cũng bị đứt rời tứ chi.

Cả khuôn viên không có đến một con gà hay con chó, tất cả im lìm tử khí lan tràn.

Ngọc Kỳ căm hận, mắt đỏ ngầu vì nộ khí, chàng nói :

- Già trẻ có tội tình gì? Bọn hung thủ thật tàn ác quá độ.

Tiểu hóa tử cũng uất hận nói :

- Nợ máu phải trả bằng máu. Chúng ta thề sẽ báo thù rửa hận cho Ất lão tiên bối. Hay! Chúng ta hãy chôn cất họ trước đã.

Ngọc Kỳ gọi Triệu Tường và Tây Vi cả bọn cùng đào một số huyệt lớn. Qua hơn nửa ngày mới chôn cất tất cả các tử thi xong, lập bia mộ, đốt lửa tế và chuẩn bị lên đường về lại Vinh Dương.

Đúng vào lúc họ gạt lệ tổng biệt trang viên định rời cốc thì hai bên cốc xuất hiện ba mươi hai tên vận bạch y, trên đầu quấn khăn trắng che mặt bao vây lấy bốn người Ngọc Kỳ. Trên túi trái áo trắng của chúng có thêu hình một thanh kiếm màu đỏ, kim quang lấp lánh, nhìn vào biết ngay là người của Vô Vi bang.

Ngọc Kỳ nộ khí phùng phùng song vẫn cười nhạt tiến lên. Ba mươi hai tên bạch y tiến mỗi lúc mỗi gần, vòng vây càng lúc càng hẹp lại. Bỗng từ cánh rừng có tiếng áo bay tiếp theo là tám tên cũng vận bạch y che mặt, nhưng trên túi áo thêu hình thanh kiếm màu tím lấp lánh. Bọn tám tên này cũng nhập vào vòng vây bao vây bọn Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ đi đầu, Triệu Tường và Tây Vi ở hai bên, Tiểu hóa tử đoạn hậu.

Hai bên tiến lại mỗi lúc một gần hơn.

Khi còn khoảng sáu trượng, một tên che mặt bỗng phát tay ra hiệu, bốn mươi tên bạch y tháo binh khí trên vai xuống.

Khi còn cách khoảng hai trượng, có một tiếng hét lớn, mấy tên phía trước dừng lại, còn bọn ba mặt phía sau vẫn chậm tiến.

Lúc ấy nếu là người thường nhìn thấy trận đồ ấy có lẽ sợ khiếp vía.

Ngọc Kỳ vẫn tiếp tục tiến tới.

Tên bạch y đứng giữa cản đường phía trước nạt lớn :

- Dừng lại.

Ngọc Kỳ và ba người Tiểu hóa tử vẫn tiến tới. Các tên bạch y lúc này đồng loạt đưa binh khí ra phía trước chuẩn bị động thủ.

Ngọc Kỳ cũng từ từ gơ cây Hoàng Ngọc trượng tiến tới, đoạn rít lên một tiếng như xé màng tai của kẻ địch.

Tên cản đường nghe tiếng rít của chàng thất kinh, song y trấn tĩnh cũng nạt lớn :

- Bỏn thái gia kêu người đứng lại.

Bỗng một bóng người áo xanh bay xẹt đến nhanh như điện quang, thân pháp kỳ ảo vô cùng.

Bùng! Bùng! Bóng áo xanh bay xẹt qua tức thì bốn tên bạch y cản đường bị hất bay ra hơn một trượng.

- Đi ngay!

Tiếng Ngọc Kỳ thét lớn.

Thì ra bóng áo xanh ấy là của Ngọc Kỳ. Bọn Vô Vi bang nằm mơ cũng không ngờ được rằng tiếng hét của Ngọc Kỳ vừa phát ra thì bốn tên cản đường đã trở nên vô dụng.

Ngọc Kỳ và ba người kia bắt đầu múa vũ khí tả xung hữu đột phá vòng vây. Máu tươi phun vọt khắp nơi, bọn Vô Vi bang có vẻ rung động, ba mươi sáu tên còn lại thất kinh đều dừng lại.

Lúc ấy trong tám tên vận áo trắng thêu hình kiếm màu tím thì có ba tên bước ra phía trước. Tên ở giữa thân người nhỏ bé, trong tay y không có vũ khí gì cả, song đôi bàn tay của y móng vuốt nhọn quắc. Bọn ba tên ấy đến cách Ngọc Kỳ khoảng hai trượng thì dừng lại, tên ở giữa bỗng cất giọng the thé chói tai nạt lớn :

- Dương Ngọc Kỳ. Nơi đây cũng sẽ là mồ chôn ngươi đấy.

Ngọc Kỳ vừa nghe thấy vốn có cơ trí à trí nhớ siêu phàm, chàng nhớ ra liền và nói :

- Ủa! Giọng nói của gã này nghe quen quá! À, Diêm Bà là người! Chúng ta lại gặp nhau rồi.

Tên ở giữa quắc mắt, nạt lớn :

- Súc sinh ngươi nói bậy gì đó?

- Ngươi là Cửu Nghi sơn Hồng Y Diêm Bà, làm sao qua mắt ta, ở Hồ...

Bỗng Diêm Bà hét lớn một tiếng tay tấn công nhắm vào Ngọc Kỳ đánh tới. Nhưng Diêm Bà đâu biết rằng Ngọc Kỳ trong Hồ khẩu huyết nơi Thủy Hỏa đồng nguyên đã tham ngộ luyện thành Vô Thượng tâm pháp tuyệt học. Hồng Y Diêm Bà vẫn nghĩ là võ công của Ngọc Kỳ còn hạ đẳng như lúc ở Hồ Trảo sơn, cho nên

định ra tay thị uy, giết chàng diệt khẩu vì lần trước ở Hồ Trảo sơn nếu như không có lão Hận Phá Thiên nhúng tay vào thì Ngọc Kỳ chắc chắn đỡ không nổi ba chiêu của Diêm Bà.

Đáng tiếc Diêm Bà đã lắm, Ngọc Kỳ hôm nay không phải là Ngọc Kỳ của mấy ngày trước ở Hồ Trảo sơn nữa.

Ngọc Kỳ hét lớn, tay trái vung kiếm vun vút, còn tay phải múa Hoàng Ngọc trượng đánh ngay chiêu Độc Long Xuất Động nghênh chiến. Thế trượng lợi hại vô cùng, lực phong đánh ra như khai sơn phá thạch.

Bùng! Chưởng lực và thế trượng gặp nhau, hai bóng người cũng bay ra.

Ngọc Kỳ bay qua phải hai bước, đứng trụ trên bề mặt đất không hề dao động. Tay phải chàng cầm ngang trượng, tay trái chống kiếm xuống đất.

Còn Diêm Bà thối lui ra sau tám, chín bước, chân lún xuống tuyết gần một thước, thân người lão đảo, tay phải Diêm Bà rũ xuống.

Ngọc Kỳ gần giọng nhìn Diêm Bà và nói :

- Hóa ra mai phục và dẫn dụ bọn gia đến Hồ Trảo sơn chính là bọn Vô Vi bang các người. Diêm Bà chó kia, người hà cớ gì lại hạ thủ giết chết Tửu Tiên Át lão tiên bối chứ?

Chàng vừa dứt lời, tức thì trong bọn người Vô Vi bang bỗng rộn lên tiếng bàn tán rì rầm, chúng có vẻ ngạc nhiên lắm.

Diêm Bà bước đến gần quát :

- Súc sinh, người ăn nói hồ đồ thái quá. Còn lão tửu quỷ. Hừ! Nếu ngược lại quả là ta giết y thì người sẽ làm gì hử?

- Bà bà quỷ kia, người đường đường là một trong cao thủ võ lâm, cần gì phải giấu mặt hèn hạ như vậy. Mau bỏ mặt nạ ra đi, để bọn gia xem người là người hay thú?

Hồng Y Diêm Bà giờ tay cởi bỏ mặt nạ, hiện ra một gương mặt da mồi tóc bạc, mũi khoằm, đôi mắt trơ trụi không có lông mày, lông mi chỉ cả da nhăn đen kịt, trông khiếp đảm vô cùng.

Ngọc Kỳ đứng gần đó nói :

- Xem dung mạo xấu xa cổ quái của người vẫn là người, nhưng người thực đã mất hết tính không thua gì loài súc sinh cả. Nay bọn gia muốn người phải đền mạng cho Tửu Tiên Át lão tiên bối và hai mươi sáu mạng người nông gia vô tội nữa, bà bà, người phải chết.

- Súc sinh tiểu tử, người lên đi.

Ngọc Kỳ thấy Diêm Bà tay không dùng binh khí nên chàng vội nhét kiếm vào sau lưng.

Thừa lúc Ngọc Kỳ quay đầu lại gài kiếm vào sau lưng trong tích tắc ấy, Diêm Bà nhanh như chớp tung chưởng đánh ra chiêu Thượng Hạ Giao Trung tức thì.

Nhưng Ngọc Kỳ không bị mắc lừa, chàng hai chân vừa cử động thì thân người đã mất tầm, như thể chàng biết phép độn thổ.

Diêm Bà cũng có vẻ kinh ngạc. Bỗng ngay sau lưng Diêm Bà vang lên giọng mắng của Ngọc Kỳ :

- Đồ ti tiện vô nhân tính, người muốn chết không?

Diêm Bà thất kinh vung tay phải tung ra một chưởng. Tay trái như chớp búng ra một loạt đạn phích lịch.

Ngọc Kỳ cũng lập tức tay phải đánh ra chiêu Phất Vân Tảo Vụ chưởng phong mạnh mẽ vô cùng quét cuốn đạn phích lịch vừa bay đến, đồng thời tay trái dùng trảo tung ra chiêu Vân Long Hiện Trảo nhắm thẳng Diêm Bà đánh tới. Miệng hét lớn “Trả chiêu cho người”.

Diêm Bà thất kinh, khốn đốn thối lui tránh qua một bên, đoạn vung trảo nhắm vai Ngọc Kỳ đánh tới.

Bùng! Thì ra Diêm Bà bị Ngọc Kỳ phản kích lại, chưởng lực lại trúng vào ngực phải, chỉ thấy Diêm Bà loạng choạng lùi ra sau, máu rỉ bên khóe miệng.

Ngọc Kỳ vẫn điềm nhiên, sắc mặt không hề chút rung động.

Diêm Bà lúc ấy một mặt vận công điều khí, một mặt chỉ tay quát lớn :

- Súc sinh, coi như lão nương thua ngươi một chiêu. Bây giờ sử dụng binh khí phân cao thấp, một trận sống chết. Nếu ngươi sợ thì mau ngoan ngoãn nạp mạng đi.

Ngọc Kỳ cười lạnh lùng, không nói gì lẳng lặng rút trường kiếm giắt sau lưng ra. Kiếm quang sáng ngời.

Hai tên bịt mặt ở phía sau cũng cung kính dâng cây gậy Tử Long cho Hồng Y Diêm Bà.

Vừa cầm lấy Tử Long trường Diêm Bà rút lên khe khẽ :

- Súc sinh nạp mạng đi.

Cây Tử Long trường ra chiêu như nộ hải cuồng phong, chiêu Bàn Long Phi Thiên quả là lợi hại! Quái trường như từ dưới đất cuộn lên trên, sức như phong lôi xung mãnh kinh người, trường ảnh mờ ảo đủ biết Diêm Bà đã sử dụng tuyệt chiêu của binh khí.

Ngọc Kỳ hét lớn một tiếng vung kiếm đánh ra chiêu Ngân Hà Phi Tinh nhắm vào vùng ảnh trường công vào.

Kiếm quang chói lòa, tinh anh vun vút khuấy đảo vùng ảnh trường, đứng bên ngoài nhìn không thấy bóng hình của hai người.

Bỗng choang một tiếng, tiếp đó là máu tươi bắn ra tung tóe. Diêm Bà rú lên một tiếng “Ầy da!” Tử Long trường rơi xuống đất. Ôm vai lão đảo thối lui ra sau ba trường. Thì ra chưởng lực do trường kiếm của Ngọc Kỳ đã phá bức hộ thân chân khí của Diêm Bà và đâm rách một mảng thịt trên bả vai, máu tươi chảy ròng ròng, lộ xuống trắng nhợt.

Diêm Bà khiếp vía phát tay ra hiệu cho ba mươi lăm tên bạch y tiến đánh.

“Sát!” Cả bọn đồng thanh hét lớn xông tới bọn Ngọc Kỳ. Diêm Bà cũng múa Tử Long trường phóng tới nhắm vào vùng kiếm ảnh của Ngọc Kỳ. Ngọc Kỳ thi triển chiêu Loạn Sát Tinh La biến ảo khó lường đón đánh.

Nhưng chàng không ngờ Diêm Bà xảo quyết cùng bay tới trong Tử Long trường, là ba cây phi châm xé gió bay ra. Phi châm vốn mảnh thường mảnh nhỏ, lại lặn vào vùng trường ảnh... mắt thường khó lòng phân biệt được.

Ngọc Kỳ vung kiếm xuất chiêu Lưu Tinh Trùy Địa, nhắm người Diêm Bà đánh tới. Bỗng chàng nghe tiếng trường bay tới rít lên khác lạ, nghĩ ngay Diêm Bà có ý ám muội, liền vận hành Vô Thượng tuyệt học chưởng lực như cuồng phong quét cuốn phi châm bay rơi rớt trên mặt đất.

Đoạn chàng lắc người sử dụng Ảo Hình bộ pháp, chỉ trong chớp mắt đã đến sau lưng Diêm Bà, hét lớn :

- Người phải chết.

Diêm Bà vẫn không nao núng tiếp liền múa trường ra chiêu đánh tới.

Diêm Bà không hề sợ sệt, vung trường lao tới trước. Mụ ta rất xảo quyết, kinh nghiệm chiến trường trên giang hồ rất nhiều, mụ ta thay vì né người lách chiêu phản công của Ngọc Kỳ lại phóng người tới trước dùng tay phát ra loạt đạn Phích Lịch nhắm vào hai tên đại hán đang lao đến Ngọc Kỳ đẩy ra. Nghe bùng một tiếng, hai tên đại hán không kịp kêu rú một tiếng nào, ngực bị trúng đạn nổ một lỗ lớn sâu hoắm đen kịt, máu bắn tung tóe, chết rất thảm khốc.

Hai thi thể của hai tên đại hán ngã nhào về phía Ngọc Kỳ, gây cản trở cho chàng, cùng lúc đó các tên khác nhân thời cơ xông vào tấn công Ngọc Kỳ.

Diêm Bà bấy giờ đã xa hơn ba trường, lặn vào đám bạch y nhốn nháo đang xông lên.

Ngọc Kỳ múa tít bảo kiếm, định đuổi theo Diêm Bà, lúc này đang phi thân tháo chạy. Nhưng đối phương đông quá tuy võ công không bì được với Ngọc Kỳ, song chúng cũng gây nguy hiểm không thể coi thường được.

Tình hình lúc ấy rối loạn, thoát một cái Diêm Bà đã biến mất hút.

Tiểu hóa tử tay cầm gậy đã cẩu bồng đánh đông đỡ bắc, vừa cười ha hả, vừa vung tay hạ thủ kẻ địch, trông y giống như một con hổ phóng tới, phóng lui như bay, chọn người mà giết. Đụng phải tên nào võ công lợi hại một chút thì đỡ qua loa xong tránh sang một bên, đụng tên nào nội công yếu hơn y lập tức hạ thủ giết ngay. Ngọc Kỳ thấy cơ trí tuyệt luân của y, di chuyển như bay, trong bụng vừa buồn cười vừa thán phục suy nghĩ : “Vị tiểu thúc thúc này quả là cơ trí hơn người, hèn chi còn nhỏ tuổi mà đã một mình xuất khí giang hồ”.

Triệu Tường, Tây Vi sử dụng Áo Hình bộ pháp vung kiếm hàm quang chói lòa chém giết bọn Vô Vi táng mạng.

Máu rơi thịt rớt loang đỏ mặt đất.

Bồng Ngọc Kỳ phát hiện Diêm Bà đã biến mất.

Ngọc Kỳ la lớn :

- Dừng tay.

Chàng đưa mắt đảo quanh tìm bóng dáng Diêm Bà.

Lúc ấy trên cục trường chỉ còn sót lại năm tên bạch y, thần sắc kinh hãi nhân cơ hội Ngọc Kỳ đình thủ vội nhún mình bỏ chạy. Vì chúng biết rõ nếu lấy một chọi một thì chúng tuyệt nhiên không phải là địch thủ của bọn Tiểu hóa tử.

Lúc ấy Ngọc Kỳ lửa hận chưa tắt, chàng quay về hướng trang viên nói :

- Ất lão tiên bối, xin người nơi cứu tuyền an tâm, vãn bối quyết tìm ra Hồng Y Diêm Bà lấy mạng tể sống cho người.

Nói đoạn bốn người Ngọc Kỳ cất bước quay trở về Vinh Dương.

Năm tên bạch y bỏ chạy vào một khu rừng gần đó. Đi được hơn hai mươi trượng thì bỗng ba tên tách ra ẩn mình vào một thân cây.

Không bao lâu phát ra một tiếng rít chói tai, và một bóng người móng vuốt như quỷ bay đến. Thì ra đó là Hồng Y Diêm Bà.

- Bọn súc sinh họ Dương kia đã đi rồi, chúng ta mau lại lo liệu đám đồng bọn kia đi. Mấy tên súc sinh Ngọc Kỳ thật lợi hại, công lực thâm hậu khó lường. Có lẽ ngoài Bang chủ và mấy vị Hộ pháp ra chắc không có ai bắt được chúng.

Ba tên bạch y không nói, tiếp tục đi. Diêm Bà đi sau cùng, bỗng bất thần vung tay chưởng vào lưng tên đi cuối cùng. Chỉ thấy tên đi sau cùng ngã ra mặt đất miệng không kịp kêu một tiếng nào. Nhanh như cắt, Diêm Bà dùng lực vùi thân người y vào một hố tuyết, đoạn tiếp tục theo sát hại tên đi trước.

Thực ra Diêm Bà ra tay xuất quỷ nhập thần, song một tên đi trước bỗng tình cờ quay lại, bỗng y hốt hoảng ngạc nhiên hỏi :

- Vừa mới thấy Ngô huynh, sao bây giờ người biến đâu rồi?

Y quay sang trái bất thành lình thấy Hồng Y Diêm Bà đang lao tới, sát khí bùng bùng định ra tay ám toán mình, thất kinh nhảy tránh qua một bên.

Diêm Bà biết âm mưu bại lộ, liền vận thêm mấy thành công lực tung ra một chưởng như khai sơn phá thạch.

- Á! A! A!...

Tên còn lại rú lên thống thiết, y ngã vật xuống miệng búng ra một ngụm máu tươi, hai mắt lồi ra do chưởng lực đánh tới.

Tên vận bạch y nhảy tránh ra lúc nãy khiếp vía thất kinh, y rút kiếm ra kinh ngạc hỏi :

- Bà bà, người điên rồi sao?

Diêm Bà thấy chỉ còn một mình đối phương, cười khinh miệt nói :

- Các hạ thấy Diêm Bà điên lúc nào chưa?
- Vậy hà cớ gì lại muốn ám sát Lâm hương chủ và tại hạ?
- Các ngươi phải chết hết.

Tên bạch y lùi ra sau lớn tiếng mắng :

- Vô cớ hạ thủ giết chết Bang trung hương chủ. Ngươi sớm muộn cũng phải đối chất việc này. Ngươi tuy là Hộ pháp trong bang, nhưng cũng không thể hành sự ra tay bừa bãi như vậy được. Tiền mỗ ta phạm vào điều quy nào trong Vô Vi bang chứ? Ngươi nói đi.
- Cái chết của ngươi vô can tới Vô Vi bang.
- Tại sao?
- Vì ngươi đã nghe những gì tên súc sinh Ngọc Kỳ kia nói. Ngươi đáng chết.
- Bà bà... ngươi chính là bọn người lúc ở Hồ Trảo sơn...
- Ha ha! Đúng vậy. Tiền hương chủ, ngươi phải chết.

Tiền hương chủ quay người định bỏ chạy. Nhưng không kịp nữa. Diêm Bà đã nhanh như điện tung chưởng nhằm lưng y đánh tới. Tiền hương chủ nghe tiếng gió rít liền vùng kiếm đánh ra chiêu Tuyền Phong Tảo Diệp mũi kiếm loang loáng đâm tới hai đùi Diêm Bà.

Diêm Bà trong lòng đã có sẵn ý đồ sát nhân diệt khẩu, nên chiêu thức ác độc nguy hiểm vô cùng, Diêm Bà vận thêm mấy thành chân lực chỉ phong như lần điện xuyên thủ hạ âm của Tiền hương chủ.

Chú! Tiền hương chủ ngã vật ra, kiếm văng ra xa. Từ phần bụng của y trở xuống ướt đẫm máu. Tuyệt nhiên tìm không ra thương thế do một chỉ lúc nảy vừa đánh tới.

Hạ thủ xong tên Tiền hương chủ, Diêm Bà cười lạnh tự nói lầm bầm :

- Hừ! Tên tiểu tử súc sinh họ Dương kia đã biết được nội tình, thì ngày chết của nó càng nhanh tới. Quái lạ! Tên tiểu tử đó công lực tiến bộ vượt trội, vô hiệu hóa được phi châm phá khí công tuyệt học của môn phái ta, quả là lợi hại hơn nhiều so với lão quỷ Ất tửu. Lần sau ta phải cẩn thận hơn mới được.

Nói đoạn Diêm Bà phóng mình đi như bay về phía đông biển mất.

Khoảng vào giờ thân thì bốn người Ngọc Kỳ về đến lữ điếm, cả bọn bàn bạc kế hoạch trong nội phòng. Ngọc Kỳ thấp giọng nói :

- Vô Vi bang có phải là bọn người ở Hồ Trảo sơn không giờ đã rõ. Tóm lại Vô Vi bang đối với tiểu diệt đang trong thế bất buộc phải hạ sát, hơn nữa chúng phải đối phó với quần hùng của bạch đạo, hạ thủ để thị uy. Về sau chúng ta trước khi tụ họp nên nhất nhất tuyệt đối giấu kín hành tung, tránh trở thành mục tiêu của Vô Vi bang.

Tiểu hóa tử nói :

- Kỳ diệt, ý ngươi là chúng ta trước mắt tạm thời lắng xuống.
- Đúng, để tránh ý muốn tiêu diệt của chúng.
- Vậy Kỳ ca! Chúng ta định ra sao? - Triệu Tường hỏi.
- Đầu tiên, chúng ta truyền ra ngoài rằng chúng ta đã hẹn với Ất Thanh yêu đạo tại... để tại hạ nghĩ nên chọn nơi nào?

Tiểu hóa tử nói liền :

- Hoàng Sơn là nơi khả nghi của Tổng bang, chúng ta hẹn ở nơi đó đi.

Tây Vi hoảng hốt nói :

- Đi vào sào huyết của người ta mà được à?

Tiểu hóa tử cười xòa, bảo :

- Tiểu cô nương khờ quá, đó chỉ là truyền tin thôi, để chúng bố trí người ở đó, chúng ta thì ở nơi khác...

Ngọc Kỳ cướp lời liền :

- Không! Quyết định ngay tại Hoàng Sơn vậy. Tại hạ muốn bọn chúng thấy hậu nhân của Dương gia Long Môn hào khí ra sao.

- Nhớ năm xưa lệnh tổ của Kỳ diệt ở Hồi Long cốc cũng...

- Đúng vậy, cho nên tại hạ cũng phải quang minh chính đại đấu một trận sống mái với yêu đạo. Tiểu diệt định chọn nơi long đàm hồ huyết ấy, nếu như chư vị tiền bối có lòng thương tưởng hộ xin đừng mạo hiểm, chỉ mong các vị vì tiểu diệt giương cao thanh thế là được rồi.

- Kỳ ca, huynh định...

Tây Vi kinh hãi nói.

- Tại hạ muốn trước mặt các anh hùng võ lâm đấu một trận quyết tử với Ất Thanh yêu đạo. Còn những người khác xin đừng để mình cũng bị cuốn vào vòng tội lỗi này, nên vì võ lâm mà lưu giữ lại những điều tốt lành hòa hảo, đừng để võ lâm phải vấy máu nữa. Cái chết của Tử Tiên Ất lão tiền bối đã khiến cho tại hạ trần trở đau khổ vô cùng, tại hạ cảm thấy đã đến lúc để máu dùng đổ ra nữa.

- Nhưng Kỳ diệt dự định ra sao?

- Chúng ta trước mặt truyền ra giang hồ rằng vào tiết Đoan Dương mừng năm tháng năm, sẽ hẹn đấu với Ất Thanh ở Hoàng Sơn. Bành thúc thúc, xin hỏi trong ba mươi ngọn núi ở Hoàng Sơn, ngọn núi nào thích hợp cho một trận đấu tay đôi?

Tiểu hóa tử trầm ngâm một hồi đoạn nói :

- Hoàng Sơn nơi đó rất ít người lui tới, trong thời gian cường đạo Nguyệt Đạt tử hoành hành Hoàng Sơn càng trở nên hoang vắng. Vả lại ít có chùa chiền nhà cửa ở nơi đó. Cây bụi lâu ngày mọc thành rừng rậm, cho nên càng ít người dám lai vãng tới. Còn nơi mà gần như không có dấu chân người lui tới là một vùng núi không rõ tên ở phía tây rừng Sư Tử lâm.

Ngọc Kỳ nghe tiếng rừng Sư Tử lâm liền buột miệng nói ngay :

- Sư Tử lâm sẽ là nơi xảy ra trận quyết đấu, nhất định như vậy.

Nhưng Tiểu hóa tử lắc đầu nói :

- Sư Tử lâm cây cối quá rậm rạp không tiện cho cuộc quyết đấu. A! Có rồi, bên cạnh Sư Tử lâm có một ngọn núi chỉ mọc toàn hoa cỏ đại, núi đá ở đó hình dáng cổ quái như những con thú dữ, ngọn núi này tuy không cao lắm, nhưng lại rộng lớn, có thể làm nơi quyết đấu.

- Vậy ngọn núi nhỏ ấy tên gọi là gì?

- Núi Hoàng Sơn có hơn ba mươi sáu ngọn, kỳ thực là hơn một ngàn ngọn, ngọn núi nhỏ đó ở phía tây Sư Tử lâm tên là Loạn Thạch sơn, không có tên trong ba mươi sáu ngọn núi Hoàng Sơn.

- Như vậy e khó mà tìm ra được.

- Người bình thường đương nhiên là khó tìm ra, nhưng đối với người trong võ lâm thì không lạ lắm, vì phía đông của núi Loạn Thạch sơn đối diện với ngọn Thủy Tín có một nơi cấm túc rất nổi tiếng trong võ lâm...

- Có phải Bành thúc thúc muốn nói đến Thương Sơn thiên tự.

- Đúng vậy.

Triệu Tường lại nói tiếp :

- Chủ nhân của Thương Sơn thiền tự là Tây Môn Kiệt, y vốn không phải là người tốt, chính y đã từng theo lão quỷ Cửu Chỉ Phật tham dự vào trận đấu ở Hồi Long cốc.

Tiểu hóa tử nói :

- Thực ra lần ấy y không có nhúng tay vào, sau khi trở về đỉnh Thiên đô từ Hồi Long cốc, y rời khỏi nơi đó và đến ngay vùng núi Loạn Thạch sơn này dựng lên Thương Sơn thiền tự, chính thức quy y đầu Phật.

- Tây Môn Kiệt có phải là Tiềm Long ẩn sĩ không?

- Chính là y. Thương Sơn thiền tự chính là nơi ẩn cư của Tây Môn Kiệt. Y ở Loạn Thạch sơn quy y của Phật lấy pháp hiệu là Thương Sơn, nên gọi vùng Loạn Thạch sơn là Thương Sơn thiền tự, một nơi rất nổi tiếng trong võ lâm.

Ngọc Kỳ nghe nói đoạn nói ngay :

- Tốt lắm, cứ quyết định ngay ở Thương Sơn, chúng ta lập tức tiến hành, trước hết cần thông báo cho các anh hùng bạch đạo, xin họ tạm thời đoạn tuyệt mọi quan hệ qua lại, không nên xuất hiện đi lại quá nhiều để tránh bị bọn ác tặc ám toán mà chết oan uổng. Đến ngày mùng bốn tháng năm hãy tụ họp tại Sư Tử lâm.

Đoạn chàng quay sang nói với Triệu Tường và Tây Vi :

- Vậy, giờ phiên hai người đi đến Hồ Quảng, báo cho các anh hùng bằng hữu, tốt nhất là đi đến La Trung.

Triệu Tường nói ngay :

- Đệ sẽ lập tức đi liền.

Đột nhiên Tây Vi nói :

Lúc ấy Tiểu hóa tử nháy mắt liếc nhìn Ngọc Kỳ nói :

- Nữ nhi đương nhiên không thể rong ruổi giang hồ được, vậy phiên Tường đi một mình vậy, nhân tiện bẩm báo cho lệnh tổ biết ta sẽ đi đến Giang Nam. Kỳ điệt, người tính lẽ nào?

Ngọc Kỳ nhìn Tiểu hóa tử nói :

- Tiểu điệt trước sẽ đến Khai Phong phủ tìm Cửu Chỉ Phật hỏi cho ra sự tình, vì có gì mấy mươi năm trước ở Hồi Long cốc y không giữ chính đạo.

- Kỳ điệt, người muốn tranh cao hạ với y chăng?

- Nếu y không khách sáo, tiểu điệt cũng không sợ.

- Tốt hơn đừng gây chuyện với y, vả lại chẳng phải Kỳ điệt nói phải hạn chế phô trương thân phận sao.

- Không cần, để bọn chúng chú ý đến tiểu điệt cũng tốt, hướng mục tiêu về tiểu điệt sẽ tốt cho các bằng hữu, tiền bối khác trong bạch đạo.

- Ta thấy tốt nhất nhất đi tìm gia sư của Kỳ điệt đi.

- Được. Tại hạ sẽ đi tìm gia sư.

- Tây Vi cô nương có thể đi cùng người. Tây Vi cô nương thấy có tiện không?

Tây Vi lúc này má ửng hồng vì e thẹn, song ánh mắt biếc ngọc lộ vẻ vui mừng nói :

- Kỳ ca, muội có thể đi với huynh được.

Tiểu hóa tử bỗng nghiêm mặt nói :

- Kỳ điệt đã là mục tiêu của bọn ác đạo, đi cùng với y mạo hiểm vô cùng, cô nương...

Tây Vi nhúu đôi mày tằm, nói như giận dỗi :

- Bành thúc thúc có ý muốn nói tiểu điệt sợ chết chứ gì?

- Được rồi, được rồi. Tiểu hóa tử thật chịu thua nói không lại cô nương đâu. Có Ngọc Kỳ bên cạnh. Ta không an tâm cũng phải an tâm.

Ngọc Kỳ bỗng nói :

- Vi muội, hay là muội cùng đi với Tường đệ đến Hồ Quảng một...

Tây Vi sa sầm mặt nhìn sững Ngọc Kỳ nói có vẻ thất vọng :

- Kỳ ca, huynh biết muội hoàn toàn không muốn cản trở huynh mà, nhưng nếu huynh cho là muội vô dụng cản trở huynh, muốn đuổi muội đi thì muội đành đi vậy.

Ngọc Kỳ nghĩ thầm: “Vô công của Tây Vi còn kém, mà Triệu Tường lại không xuất sắc lắm, để họ đi với nhau, nếu lỡ gặp bọn Vô Vi tánh mạng ắt khuy khốn, mà đường đi thì đầy trắc trở”.

Cuối cùng chàng lên tiếng :

- Vi muội, huynh sẽ tận lực bảo vệ muội được an toàn, chỉ sợ lực yếu...

- Muội biết tự lo mà, vả lại Thanh Hoa cô nương và Nguyên Chân đã dự định gặp lại chúng ta ở Khai Phong phủ.

Ngọc Kỳ vui mừng quay sang Triệu Tường nói :

- Tường đệ phải thật cẩn thận. Hy vọng đệ nhanh chóng quay về tụ họp, Phong Vân ngũ kiếm chúng ta lại có cơ hội so tài hiển hách giang hồ.

- Tiểu đệ nhất định sẽ mau chóng quay về họp mặt.

Ngọc Kỳ tiếp :

- Còn ba tháng hơn mới đến tiết Đoan Dương mừng năm tháng năm để đến Khai Phong phủ họp mặt với Cửu Chỉ Phật, ta sẽ nhân đó tìm tin tức về tổ mẫu, có lẽ trời sẽ giúp toại nguyện cho ta.

- Kỳ nhi, người nên tìm ở hướng Tây bắc tốt hơn.

- Không! Thâm sơn đại trạch chưa hẳn là nơi an toàn, gia tổ mẫu chắc sẽ không trốn tránh ở vùng cùng sơn hoang mạc đâu.

- Có lẽ nên tìm đến Lạc Hồn Kỳ Chiêm lão tiên bối, chắc có thể biết được tin tức. Đáng tiếc là lão tiên bối ấy xuất quỷ nhập thần, đi mây về gió, không ở một nơi cố định.

Ngọc Kỳ nói một cách đoán chắc :

- Tiểu đệ tin rằng Chiêm lão tiên bối sẽ tìm đến tiểu đệ.

- Cũng mong như thế, tối nay ta sẽ dùng ám hiệu liên lạc với các người.

Đoạn bốn người họ còn thương lượng rất lâu sau đó trò chuyện vui vẻ. Tiểu hóa tử kể những chuyện khôi hài khiến mọi người cười không ngớt.

Đầu canh hai bỗng có bốn bóng đen xuất hiện bên ngoài tường của lữ điểm từ từ rời khỏi lữ điểm tiến vào thành. Ngay sau lưng họ cũng có ba tên khả nghi bám theo sát gót, nhắm hướng một tòa lầu cao như một tửu lầu tiến đến.

Nhưng sau một hồi lâu khoảng cách của bốn bóng đen đi trước và bọn người đi sau ngày càng xa, rồi mất hút.

Bốn bóng đen ấy chính là bốn người Ngọc Kỳ, đột nhiên chàng thấp giọng nói :

- Chậm lại một chút bọn chúng theo không kịp.

- Đừng vội cứ để bọn chúng đuổi theo kịp.

Quả nhiên sau đó, phía sau bỗng vang lên một tiếng thét lớn.

Tiểu hóa tử nói tiếp liền :

- Nhanh lên! Chúng ta xông lên đi.

Đoạn bốn người Ngọc Kỳ thân pháp như sao xẹt, phi thân phóng lên nóc ngói của tòa lầu, đoạn nhảy vào trong sân rộng của ngôi lầu gác.

Đúng lúc ấy bốn bề xung quanh sân bỗng nổ mấy bóng người, ánh sáng được thắp lên, phản chiếu ánh thép của gươm đao sáng lòa.

Bên trong lầu vọng ra một giọng nói sang sảng :

- Các người đã rơi vào vòng vây rồi.

- Đến đúng lúc lắm.

Tiểu hóa tử lúc này vác Hoàng Ngọc trượng trên vai cười nói :

- Các người cũng rơi vào kế của Tiểu hóa tử ta rồi, hãy ra mặt một vài tên trong bang các người để trả lời, bằng không chúng ta xông vào san bằng sào huyệt của các người đó. Ha ha!

Tiếng cười của Tiểu hóa tử chưa dứt thì bỗng có một mũi tên nhắm ngực y bắn tới. Nhưng Ngọc Kỳ đứng bên cạnh Tiểu hóa tử nhanh như cắt chìa hai ngón tay đón như gấp lấy mũi tên, nói :

- Lão huynh đệ trên lầu kia, ra tay phải nương nhẹ một chút chút, cái thứ đồ chơi này làm đùa có hơi to quá đó, bay đến thân thể người ta lại quá nhỏ, nhưng cũng rất nguy hiểm. Đây trả lại cho người đó.

Tiếng “người” vừa dứt thì mũi tên đã xé gió bay lên theo hướng cũ.

A! A!... từ trên lầu vọng ra một tiếng rú đau đớn, hẳn nhiên đã có một tên về châu Diêm chúa.

Cửa lầu lúc này được mở ra, có tám tên bạch y nhân đi ra, dàn thành hình chữ nhật trên bậc tam cấp, một tên đứng giữa nói :

- Ai là Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ bước lên hai bước đỉnh đạc nói :

- Ái cha cha, ánh sáng rực rỡ thế mà này nếu như các hạ không bị mù hiển nhiên là nhận ra ta là ai rồi. Đúng vậy chính ta là Cuồng sư Dương Ngọc Kỳ, hân hạnh được tiếp kiến các hạ.

- A! Thì ra các hạ cũng không phải ba đầu sáu tay đúng không?

- Ba đầu sáu tay há không phải là yêu quái sao? Nói bậy! Người có phải là Phân bang chủ ở Minh Dương không?

- Không sai.

- Biệt danh là gì? Thông thả mà trả lời, chắc người họ “đen”.

- Nói bậy, người mà dám đặt tên cho ta hả?

- Phân bang chủ đừng nóng, người hắc là họ “Đen”. Con rùa “đen” rụt cổ đó mà...

Tên Phân bang chủ nổi giận, hét lớn :

- Bắt nó lại.

- Khoan đã, người của quý bang ai cũng đều che mặt kín mít, có lẽ họ đều là con rùa đen chứ gì? Thôi! Đừng khấn trương quá, các người chỉ có mấy tên nghĩ xem so với Thanh Tự đàn ra sao? So với Hồ Trảo sơn ra sao? Công lực so với họ tên cổ Hồng Y Diêm Bà như thế nào? Lão huynh nghe lời ta đi, tránh được ngày mai khỏi phải làm đám tang.

Tên Phân bang chủ lúc này gơ tay định ra hiệu cho bọn họ xông vào, giờ đây có vẻ rụt rè, y hỏi :

- Người muốn gì?

- Một việc nhỏ thôi.

Bỗng Tiểu hóa tử nhanh miệng xen vào :

- Không, hai chuyện.

- Hừ! Bốn Bang chẳng lẽ phải vâng lệnh làm việc cho các người ư? Có nằm mơ không?

Ngọc Kỳ bật cười khanh khách nói :

- Còn sớm mà, mới có canh hai, canh ba còn ngủ được một giấc ngon mà. Hai việc này nhất định các người phải làm. Trừ phi các người chết đi.

- Thôi, đừng múa mép nữa. Muốn ta chết ư? Ráng chờ thêm một trăm năm nữa đi.

- Nghe đây. Việc thứ nhất, về bẩm lại với Tổng bang chủ của các người rằng Dương Ngọc Kỳ bốn gia muốn thí mạng quyết đấu với y, vì đấu với các người ta e giết người nhiều quá, sát kiếp đầy trời, sẽ tổn thọ. Cho nên Dương mỗ chỉ muốn một trận đấu sống mái tay đôi với Át Thanh yêu đạo. Vào đúng tết Đoan Dương mừng năm tháng năm phía sau Thương Sơn thiên tự về phía tây rừng Sư Tử lâm của núi Hoàng Sơn, cung thỉnh Bang chủ của các người giá lâm...

- Hừ! Việc của người với Át Thanh, có quan hệ gì với bốn Bang...

- Có lẽ có chứ, chí ít thì Đàn chủ của Thanh Tự đàn là đệ tử của Át Thanh.

- Hồ đồ.

- Hồ đồ cũng được, đệ tử của quý bang rải rác khắp thiên hạ, thế nào cũng đem tin tức lan truyền khắp nơi, cho nên Dương mỗ ta mới đến quấy rầy. Việc thứ hai...

- Câm miệng lại, một việc đã không xong người còn dám mở miệng nói việc thứ hai à?

- Việc thứ hai là có liên quan đến quý Bang và Dương mỗ đó. Ban ngày các người đã dùng thâm hình tàn nhẫn đối phó với Át lão tiền bối, đêm nay các người phải trả nợ đi, nay ta cũng vì lẽ đó mà đến đây tìm các người.

Tiếng nói cuối cùng vừa thốt ra tức thì sáu tên phía trước đã vung kiếm hét lớn lao đến tấn công, còn tên Phân bang chủ lúc này phô trương thân thể, bây giờ đã chuồn mất dạng vào trong lầu.

Ngọc Kỳ chậm một bước liền bị năm tên vây lấy đánh, chàng xung mãnh vung kiếm hất mạnh một vòng, năm tên đại hán đã bị hất văng té nhào ra xa.

Lúc ấy chàng bỗng hét lớn lao vào trong lầu.

Tiểu hóa tử và hai anh em Triệu Tường cũng lao theo vào trong lầu. Bên trong lầu náo loạn, tiếng rú kinh hãi phát ra ở đâu, tức thì sau đó đều tắt hết.

Lát sau cả tòa lầu đã tối om như mực, không còn một bóng nào cả, song cả thành Huỳnh Dương xáo động, quan quân tuần canh đánh trống lao đến tòa lầu.

Lúc ấy có hai bóng xám từ trên lầu nhảy xuống một mái nhà khác, thân hình quỷ mị mất hút trong bóng đêm. Khi họ đến cửa đông thì không còn thấy bóng dáng của quan quân đâu cả, nên trở về lỗ điểm. Ngọc Kỳ lúc đó quay sang nói với Tây Vi :

- Chúng ta chậm lại dụ quân quan để Bành thúc thúc và Tường đệ thoát đi.

- Thế nào bọn Vô Vi bang cũng gặp rắc rối với quan quân vì cảnh rối loạn ở tòa lầu khi này, có thể nói mặt khu của chúng ở Huỳnh Dương cũng khó mà đứng vững nữa.

- Vi muội, lần đi này dữ nhiều lành ít nguy hiểm khó lường.

- Kỳ ca, huynh muốn đuổi muội hay sao?

- Không đâu! Sự thực huynh cũng không an tâm để muội đi với Tường đệ, quá nguy hiểm.

- Kỳ ca, huynh quan tâm muội à?

- Chà, vị tiểu muội này khờ quá, huynh làm sao lại không quan tâm muội chứ?

- Kỳ ca, Thanh Hoa tỷ tỷ sắp gặp lại chúng ta ở Khai Phong phủ, huynh... có nhớ tỷ tỷ không? Thanh Hoa tỷ tỷ lần này có lẽ sắp đến Khai Phong phủ rồi.

- Huynh là đại ca của các người, làm sao mà không quan tâm và nhớ các người chứ? Thôi chúng ta về phòng nghỉ sớm, mai còn khởi hành.

Sau đó ai về phòng nấy. Tây Vi trong lòng vừa hạnh phúc vì được cùng đi với Ngọc Kỳ, lại vừa lo sợ cho đoạn đường đầy rẫy bất trắc đang chờ đón họ.

Khoảng hai ngày sau ở Trịnh Chân. Xuất hiện hai vị thanh niên một người là Ngọc Kỳ, còn người kia thân hình nhỏ nhắn, mặt mày thanh tú, người ngày chính là Tây Vi, nàng vận y trang nam nhân, vẻ mặt tươi tắn cả hai người thắt lưng đều giắt trường kiếm, áo da mặc ngoài, sửa soạn yên cương, sau đó lên ngựa nhắm hướng Khai Phong phủ khởi hành.

Hai người đi một đoạn thì phát hiện phía sau có năm người vận áo da, đội nón bịt kín mặt, chỉ chừa đôi mắt, chúng cười ngửa chạy đến mỗi lúc một gần.

Ngọc Kỳ nhân lực hơn người, chàng vẫn giữ vẻ điềm nhiên, nhưng đôi mắt ngấm ngấm dõi nhìn tên đi đầu.

Y cũng nhìn chàng.

Điều bất thường là ánh mắt tên này dường như nhân quang màu tím. Thế gian nhân quang màu tím vô cùng hiếm có.

Tên thứ hai vác một cái bao hình vòng cung nhìn sơ qua có thể biết là bao da chứa cung nỏ ngay.

Năm tên cười ngửa vừa đi qua, Ngọc Kỳ vội hỏi Tây Vi :

- Tây Vi, muội có nhìn rõ chúng không?

- Nhanh quá, muội không nhìn thấy.

- Tên đi đầu nhân quang màu tím rất kỳ lạ... Tây Vi, muội nghĩ gì vậy?

Lúc ấy Tây Vi bỗng nhíu đôi mày phượng lại một hồi, bỗng nói :

- A! Huynh đã từng kể sự việc ở Hồi Long cốc từng thấy qua...

Nguyên lúc trước Ngọc Kỳ đã được Song Tuyết Kỳ Nhu kể lại chuyện Hồi Long cốc, trong đó có đoạn người bịt mặt với nhân quang màu tím cứu thoát quần hùng.

Chàng giật mình buột miệng kêu lên :

- Đúng rồi, người có nhân quang màu tím rất hiếm, có lẽ y chính là người đã hạ sơn đông cứu quần hùng thoát nạn ở Hồi Long cốc. Mau đuổi theo.

Hai người vội ra roi thúc ngựa phi nhanh như lướt gió. Ngọc Kỳ sử dụng Thiên lý truyền âm kêu lớn :

- Chư vị xin đợi một chút, tại hạ có chuyện muốn lãnh giáo.

Năm tên đi ngựa càng phi nhanh hơn, tên thứ ba gia tốc chạy lên ngang hàng với tên đi thứ hai, đoạn dùng thuật truyền âm nhập mật nói :

- Bá Bình huynh, nguy rồi!

Bá Bình ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện gì?

- Cung nỏ của huynh bị hai tên thiếu niên đang kêu gọi đó nhìn thấy rồi.

- Không cần lo, ngựa của chúng cười mới mua làm sao bì được với ngựa thần của chúng ta.

Nói đoạn năm người vung roi thúc ngựa chỉ thấy một trận cuồng phong cuốn tung bụi cát, hoa tuyết phía sau, trong nháy mắt Ngọc Kỳ và Tây Vi đã bị bỏ xa đằng sau, không cách nào đuổi kịp.

Cách đó hơn nữa dậm năm tên cưỡi ngựa đã đến một khu rừng rậm, hai tên lúc này lại tiếp tục câu chuyện bị bỏ dở.

- Bá Bình huynh, rồi như chúng ta gặp Như Vân đại sư và Lưu Vân Tử, lại thêm tên thiếu niên kêu gọi lúc này cũng đến, chúng ta phải xử trí ra sao?

- Chúng ta để Như Vân đại sư xử lý. Đáng sợ là Át Thanh yêu đạo kia.

Nghe nói, y đã ở Vinh Dương, rồi như mà gặp y coi như chúng ta nguy khốn.

- Sợ gì, Như Vân đại sư đủ sức ứng phó với tên ác đạo đó mà.

- Người lầm rồi, tên yêu đạo đó cương khí đã luyện đến độ hóa cảnh thâm hậu tuyệt đỉnh, Như Vân đại sư e không đỡ nổi một chỉ toàn lực của y đâu.

- Bá Bình huynh, huynh xem thường chúng ta quá.

- Hừ. Nếu quả thật mà Át Thanh yêu đạo đó đến, chúng ta đừng mong toàn mạng. Không phải ta đề cao địch thủ tự diệt tinh thần quân ta. Nhưng ai trong chúng ta có thể đỡ nổi một chỉ cương khí của hắn.

- Hây! Giả như chúng ta mời được Chưởng môn Thiếu Lâm đại sư thì tốt biết mấy.

- Nếu mời được Chưởng môn Thiếu Lâm phương trượng thì khỏi bàn rồi. Nhưng đó là một việc không thể làm được.

- Tại sao?

- Môn nhân Thiếu Lâm hơn ngàn đệ tử, há vì một lũ ma đầu mà mạo hiểm ư?

- Họ chỉ lo tụng kinh gõ mõ, đại từ đại bi thôi đã mãn nguyện lắm rồi. Giả như họ chịu ra tay tương trợ, thì đã không xảy ra thảm kịch ở Hồi Long cốc.

- Năm ấy, người không biết sao, Như Vân đại sư đã từng đến cấp báo cho Võ Đang, Thiếu Lâm, nhưng kết quả ra sao?

- Cũng không trách được họ, sự thực thì nước xa không cứu được lửa gần, ngay chúng ta cũng còn đến không kịp nữa là.

- Hừ! Cái gì mà không được lửa gần. Chỉ cần bọn chúng tung tin truyền rằng hai Chưởng môn đã ra tay tức thì Át Thanh yêu đạo sẽ rút tay lại ngay, thật vậy chỉ cần bọn họ dùng chim bồ câu đưa tin hoặc phái người đến sáu đại môn phái đưa tin là được rồi.

Bỗng tên nhân quang có sắc tím lên tiếng :

- Thôi các vị đừng tranh luận nữa, tất cả do huynh xử trí, sinh tử về sau hãn bàn.

Thế rồi, năm người thúc ngựa tăng gia tốc độ, cúi đầu phi thẳng.

Hai người Ngọc Kỳ, Tây Vi đuổi đến rừng cây thì thấy phía trước có ba người vận áo chên bằng da cưỡi ngựa lao tới.

Đột nhiên trong rừng lại xông ra hơn mười tên đại hán cưỡi ngựa ngoài mặc áo da màu trắng mặt mày thô lậu, hung dữ, đứng chặn đường bọn ba người kia.

Ngọc Kỳ vì đuổi gấp năm người khi này nên phi ngựa gấp rút khiến Tây Vi cũng cưỡi ngựa rất khó khăn mới theo kịp, Ngọc Kỳ sức nhớ chậm vó ngựa lại, khẽ hỏi :

- Vi muội, muội đã mệt rồi, đều do huynh không phải.

Tây Vi là nữ nhi, cưỡi ngựa như vậy tất nhiên là mệt lắm rồi, nhưng nàng thấy Ngọc Kỳ thần sắc có vẻ lo lắng cho mình, trong giọng nói chẳng có vẻ tự trách, nên cũng chỉ mỉm cười nói :

- Kỳ ca, an tâm muội theo kịp mà.

Bọn cưỡi ngựa chặn đường tổng cộng mười hai tên, dàn thành hàng ngang hình chữ nhất, một tên trong số đó hét lớn :

- Ha ha! Mấy con nha đầu kia, các người có cánh bay không? Bay thử xem! Ha ha! Tiếc rằng các người không có.

Bọn người mặc áo da bị chặn đường có lẽ toàn là nữ nhi cả, một người trong số họ cất tiếng mượn mà thánh thót song chứa đầy cảm giận :

- Các người là loài giặc cỏ cướp đường phải không? Mau tránh đường.

- Các người xem bốn thái gia là cái gì vậy? Hôm qua ba con nha đầu các người đánh huynh đệ của ta ở Liễu Châu bộ các người quên rồi sao?

- À! Thì ra các người là bọn lưu manh không tuân vương pháp, bản cô nương hôm nay liều mạng với các người.

Ba vị cô nương ấy lập tức rút kiếm ra khỏi vỏ, bỗng bọn đại hán kia ôm bụng phá ra cười. Thì ra những thanh kiếm của ba vị cô nương ấy vừa mỏng vừa hẹp, có vẻ nhẹ nhàng như những đồ chơi của các vị thiên kim tiểu thư, không thể bì được với những thanh kiếm sắc bén dày dặn giang hồ. Song nếu so về mặt giá trị thì những thanh kiếm của họ giá tiền có vẻ quý giá hơn nhiều.

- Ha ha! Nha đầu. Ngươi lão đại ta để các người chém hai nhát rồi hãy nói tiếp.

Đoạn y lướt ngựa xông tới.

Ba vị cô nương hét vang phi ngựa lao đến mỗi người chém một nhát vào tên họ Ngụy. Ngụy lão đại rút đầu so vai chịu ba kiếm, đoạn cười nói :

- Ha ha! Cố gắng dùng sức thêm chút nữa đi, bốn gia cảm thấy dễ chịu lắm!

Xem tiếp hồi 13 Cửu Chỉ Thần Phật

13. Hồi 13 Cửu Chỉ Thần Phật

- Ấy da!

Ba thanh kiếm của ba vị cô nương đã bị Ngụy lão đại hất một cái bay ra xa, còn các nàng thì lao đảo trên lưng ngựa vì sức hất kiếm của y.

Ngụy lão đại cười ha hả vươn tay định chụp các cô nương, nhưng các nàng đã vội quay ngựa đi, nên y chụp không tới.

Ngọc Kỳ ngồi trên ngựa ở phía sau quan sát, chàng đã nhìn rõ được dung mạo của ba vị cô nương ấy. Thật tuyệt trần! Mây tầm mắt phượng long lạnh, môi hồng hé mở như hoa đào, sống mũi thanh nhỏ, gương mặt tròn trĩnh, bất kỳ một bộ phận nào trên khuôn mặt đều có thể coi là kiệt tác của đấng tạo hóa.

Gương mặt của ba nàng xinh đẹp giống nhau, hình như là chị em vậy. Tuy thân hình đã bị che khuất bởi y phục khoác bên ngoài song hẳn nhiên nếu đấng tạo hóa đã nắn nên những khuôn mặt tuyệt mỹ như thế, chắc chắn không thể đành lòng gán nó vào một thân thể thô kệch được.

Các vị cô nương ấy lúc bấy giờ thất kinh quày ngựa bỏ chạy.

Tên đại hán họ Ngụy cười một tràng lớn, hét :

- Ha! Ha! Các người tưởng chạy thoát khỏi tay bốn gia hử? Ta không tin đâu?

Đoạn y thúc ngựa phóng tới định chụp lấy eo lưng một nàng sau cùng. Bất thành linh một bóng người cười ngựa nhanh như điện thay thế vào vị trí của vị cô nương lúc này. Bỗng Ngụy lão đại vẻ mặt đau đớn vì cánh tay y đã bị bẻ vụn trong tư thế rất khó chịu. Y kinh hãi ngẩng đầu lên thì thấy có một thiếu niên dáng mạo đẹp đẽ như Phan An, Tống Ngọc, trông rất giống một vị cô nương đang dùng roi ngựa quất chặt cánh tay nơi vai y xoắn lại, thì ra chính là Tây Vi cô nương.

Ngụy lão đại lộ vẻ đau đớn nói :

- Ai mà dám nhúng tay vào chuyện đại sự của Ngụy lão đại ở đất Trịnh Châu này?

Tây Vi cô nương lúc này giả dạng nam trang, cười ha hả :

- Tại hạ là người trong thiên hạ, lo là lo việc của thiên hạ. Xin hỏi các hạ, tại sao ra tay ức hiếp các vị cô nương kia vậy?

- Tiểu tử ngươi muốn gánh việc thiên hạ à? Được bốn gia toại nguyện cho ngươi!

Lúc ấy chín tên đi ngựa phía sau cũng vội xông tới. Ngọc Kỳ vùng kiếm chặn chúng lại, chàng một tay vùng kiếm, một tay cầm cương, tả xung hữu đột, khiến bọn người kia té nhào, kẻ cuống cuồng bỏ chạy.

Ngay lúc đó, trong rừng bỗng xuất hiện một tên vận bạch y cưỡi ngựa nhăm sau lưng Tây Vi phi ngựa xông tới.

Trong Phong Vân ngũ kiếm thì Tây Vi công lực kém nhất, nhưng trong giang hồ cũng có thể coi là một cao thủ.

Tên vận bạch y che mặt vừa xông đến gần, Tây Vi chú ý nhìn vào y, bỗng nàng giật mình vì cảm thấy ánh mắt rất quen thuộc.

Tây Vi không biết đó là bạn hay thù, trong lòng đang kinh ngạc thì tên bạch y ấy đã vươn tay điểm ngay huyệt Chương môn và Triều môn sau lưng của nàng. Tây Vi cảm thấy máu dồn lên, gần như kiệt lực, cơ hồ sắp đánh rơi kiếm trên tay. Nàng thất hãi kêu lên: “A!”

Tên bạch y vươn tay nắm lấy vai của Tây Vi định nhắc bổng nàng lên.

Nói về ba vị cô nương lúc này quày ngựa bỏ chạy, nhưng không bỏ đi hẳn mà đứng đằng xa quan sát cục trường. Các nàng bỗng thất kinh la lớn. Bởi vì khi các nàng thấy tên bạch y vươn tay chụp lấy vị thiếu niên đáng mạo giống nữ nhi kia thì đồng thời lại thấy một đạo kiếm quang xẹt đến ngay trên đỉnh đầu y.

Thì ra Ngọc Kỳ nghe tiếng Tây Vi cô nương hét lớn, chàng quay lại tức thì phóng mình lên, thân pháp như quỷ mị, mắt thường không thể phân biệt được, trong nháy mắt, từ trên cao vùng kiếm như một luồng đạo quang nhăm thẳng vào đầu tên bạch y.

Mấy tên đi ngựa lúc này cũng nhân cơ hội ấy bỏ chạy tháo thân.

Tên bạch y nghe tiếng ba cô nương hét lớn, đồng thời lại cảm thấy trên đỉnh đầu tiếng rít của bảo kiếm. Nếu y vươn tay tiếp tục chụp Tây Vi, ắt là mất mạng. Nếu phải trao đổi, thì tính mạng phải quý hơn tất cả, nghĩ đoạn y tức thì cúi nhanh, áp sát bụng ngựa, đồng thời thúc ngựa như điên bỏ chạy vào con đường cạnh bìa rừng.

Ngọc Kỳ điểm kiếm không trúng đối phương cũng cảm thấy tên bạch y quả cũng là một cao thủ. Chàng cũng định đuổi theo song Tây Vi gần như bất động, sắp sửa té ngựa, nếu mà té xuống, chắc chắn sẽ bị vó ngựa đạp lên mất mạng.

Chàng thất kinh thúc ngựa đến, nhắc Tây Vi đặt vào lòng mình.

Ba vị cô nương ngồi trên ngựa quan sát, mặt mày xanh nhợt vì thất kinh.

Ngọc Kỳ xem xét thương thế Tây Vi, đoạn dùng tay giải khai huyệt cho nàng. Sau khi huyệt được giải xong, Tây Vi thấy mình nằm gọn trong lòng Ngọc Kỳ, sức nóng của một nam nhân khiến nàng cảm thấy máu như dồn lên, nàng ép chặt vào lòng Ngọc Kỳ, rồi nói :

- Kỳ ca! Tên súc sinh vô liêm sỉ ấy đâu rồi?

- Ai? - Ngọc Kỳ vội hỏi.

- Thần Kiếm thư sinh!

- Thần Kiếm thư sinh à? Tên lúc này điểm huyệt của muội là...

- Chính hắn! Thần sắc trong mắt hắn không qua mắt được muội. Trong tay hắn cầm cây Kim Xà kiếm, Kim Xà Kiếm Lý Phương cũng chính là hắn. Cho dù hắn biết thuật giả trang nhưng đôi mắt không thay đổi được, không thể qua mắt muội đâu.

Ba vị cô nương lúc này cũng đang từ từ cưỡi ngựa lại gần Ngọc Kỳ, thiếu nữ đi giữa là người dung mạo đẹp nhất. Nàng ta nhìn thấy Tây Vi trong lòng của Ngọc Kỳ, trong đôi mắt long lanh của nàng bỗng lộ ra một phần sắc khó hiểu, phức tạp, nhưng nó lập tức biến mất.

Ngọc Kỳ đang trầm ngâm suy nghĩ, chàng ngẩng đầu thấy ba vị cô nương đang tới, đột nhiên cúi đầu dùng thuật truyền âm nhập mật nói với Tây Vi :

- Vi muội! Trong thiên hạ biết thuật cải trang xuất sắc trừ ra Như Hư Nhân Ma Âu Dương Chiêu ra, còn ai nữa?

- Ngoài Như Hư Nhân Ma ra, chưa nghe nói có ai khác.

- Sào huyết của Như Hư Nhân Ma ở đâu? Y với Vô Vi bang có quan hệ không?

- Ở Hứa Châu. Y và Vô Vi bang đối đầu nhau như thủy với hỏa. Vì vậy, chính Hứa Châu là nơi duy nhất Vô Vi bang không dám thiết lập phân đà của chúng.

Ngọc Kỳ lắc đầu nói :

- Trước đây, huynh nghi ngờ Như Hư Nhân Ma có liên quan với Vô Vi bang, có lẽ Thần Kiếm thư sinh và Kim Xà Kiếm là do hần giả trang thành. Nay xem ra không phải vậy.

- Tên súc sinh Thần Kiếm đó có thể sẽ mai phục gần đầu đây, thế nào hần cũng trở lại bày trò ám muội, lần sau hần khó mà thoát mạng.

- Đúng! Huynh nhất quyết không tha cho hần đâu.

Thấy ba vị cô nương kia vẫn đứng quan sát hai người. Ngọc Kỳ lại nói với Tây Vi :

- Tứ đệ! Hãy đuổi họ đi, huynh đi chuẩn bị ngựa.

Nhưng Tây Vi không làm cách nào để khiến ba vị cô nương ấy bỏ đi.

Ngọc Kỳ và Tây Vi cuối cùng cũng lên ngựa nhắm ba cô nương kia đi tới.

Bỗng cô nương cao tuổi nhất trong bọn cúi đầu khẽ mỉm cười nói với Tây Vi, lúc ấy đang đi đến gần.

- Tiểu nữ họ Trì, tề danh Khiêm...

Tây Vi cũng cười, cắt lời nói :

- Trì cô nương! Bọn ác đồ đã đi xa rồi, xin các vị đi thôi.

Trì Khiêm khẽ cắn môi, đôi mắt long lanh ngấn lệ đỏ lên như sắp khóc, nói :

- Công tử! Bọn ác đồ tuy đã đi rồi, nhưng e vẫn còn mai phục chờ ở đâu đó. Tiểu nữ nhà ở Khai Phong phủ, mạn phép mời công tử đến tề phủ...

Tây Vi ban đầu đối với vị cô nương xinh đẹp này không mấy thiện cảm, nhất là khi thấy ba người họ cứ nhìn đăm đăm Ngọc Kỳ, nàng không bằng lòng chút nào. Nhưng thấy cô nương xinh đẹp kia mắt ngấn lệ nài nỉ, nàng cũng mềm lòng, ra tiếng đồng ý sẽ hộ tống họ về Khai Phong phủ.

Trì Khiêm cô nương lúc ấy lấy khăn tay thơm ngát chấm giọt lệ đọng trên đôi mi cong vút, cảm ơn nói :

- Tiểu nữ xin đa tạ ơn cứu tử của công tử, ơn cứu tử sâu nặng này, tiểu nữ mãi mãi ghi nhớ trong lòng. Xin hỏi ân nhân cao danh quý tánh?

Tây Vi vừa nghe cũng có phần kinh ngạc vì khẩu khí của nàng quá lão luyện như những tay cao thủ võ lâm trên giang hồ, nhưng dung mạo nàng ta lại yếu điệu như các thiếu nữ thiên kim khuê các.

- À... à! Tại hạ họ Đàm, Trì cô nương xin mời lên đường.

- Đàm công tử! Chúng ta lên đường, vậy còn vị công tử kia thì sao?

Nàng nói đoạn đưa tay chỉ Ngọc Kỳ đang ngồi trên ngựa đứng gần đây.

- À! Y là đại ca của tại hạ. Hai người tại hạ đây cũng đi Khai Phong phủ, xin hộ tống các vị cùng đi một thể.

Trì Khiêm cô nương quay sang Ngọc Kỳ cúi đầu mỉm cười, duyên dáng nói :

- Đàm công tử anh hùng cứu ba người chúng tôi, nếu nhị vị công tử có lòng cùng về Khai Phong phủ thì thật ơn này tiểu nữ mãi mãi...

Ngọc Kỳ lúc này nhũm mày hỏi Tây Vi

- Tứ đệ, chuyện gì vậy?

- Cô nương này họ Trì, hai vị kia tên Như Phương, Như Cúc.

- Thuận đường mà! Được thôi. Trì cô nương! Mời lên đường.

- Đa tạ Đàm ân nhân!

Tây Vi lúc ấy xen vào :

- Không, đại ca của tại hạ họ Dương, không phải họ Đàm. Chúng ta đi thôi.

Mấy người họ liền phi ngựa nhắm hướng bắc lướt như bay.

Ngọc Kỳ và Tây Vi đi phía sau, chàng quay sang nói với Tây Vi :

- Ba vị cô nương này cưỡi ngựa rất thuần thục, nhất định không phải là những tiểu thư bình thường. Tiếc là không có Tiểu hóa tử thúc thúc ở đây, nếu có, người có thể biết được lai lịch của họ.

...

(Mất một đoạn)

Tây Vi bím môi, đỏ mặt vì e thẹn, thúc ngựa rượt theo ba người đi trước.

Bỗng một mùi hương theo gió thoảng tới, Tây Vi nghĩ qua đột nhiên nói :

- Ô! Mùi hương này không bình thường chút nào.

Ngọc Kỳ hạ giọng hỏi :

- Tại sao lại không bình thường?

- Đây không phải là loại hương thơm dùng để xông quần áo.

- Có gì lạ đâu. Hương liệu vốn là vật dành riêng cho các vị cô nương như muội sử dụng đó thôi.

- Lạ chính là chỗ đó.

- Có gì lạ?

- Loại hương liệu này, các gia đình trung lưu không dễ gì dùng được.

- Có tiền thì ắt mua được thôi. Ngu huynh nhìn họ ăn vận có lẽ cũng là thiên kim khuê các con nhà quan thần vọng tộc gì đó.

- Muội không có ý đó.

- Vậy muội có ý chỉ cái gì?

- Là vị cô nương Trì Khiêm. Loại hương liệu này chỉ có các phu nhân trẻ tuổi hoặc các kỹ nữ trong lầu xanh mới dùng.

- Không đúng! Những hương liệu đó có chất hương quyến rũ thiếu phụ nào mà dám dùng chứ!

Tây Vi thẹn hơi đỏ mặt, nhưng vẫn nói :

- Vì họ muốn mau có con. Trong khi ba vị cô nương này ngoại hình giống như là thiên kim, tiểu thư khuê các, con nhà phú hộ, lại sử dụng loại hương liệu này, thật kỳ lạ...

- Điều đó chẳng có gì kỳ quái hết!
- Không kỳ quái à?! Hứ! Chắc chắn không phải là...
- Không phải là gì?
- Không phải là người... người tốt. Có lẽ lần này chúng ta lo việc thiên hạ không đúng rồi, cũng nên.
- Sai cũng được, miễn là khi đến Khai Phong phủ, chúng ta được tiếp đón là được. Mặc kệ bọn họ là người tốt hay người xấu. Muội đừng quá bận tâm về họ.
- Muội không phải lo cho họ, mà là lo cho chúng ta...
- Vi muội bỏ đi. Chúng ta giống như đang đi bên bờ mép của Địa ngục, lúc nào cũng lo sợ sẽ gặp mạo hiểm, có lẽ không tốt đâu.

Ngọc Kỳ, Tây Vi cùng ba người thiếu nữ chẳng mấy chốc đã đi vào thành, nơi đây phố xá đông đúc.

Trên đường cái quan có một tửu điểm to lớn, trên bản treo một tấm bảng lớn đề bốn chữ “Thái Bạch Lầu”.

Khi đi ngang qua tửu lầu, bỗng Trì cô nương dừng ngựa, nét mặt lộ vẻ mệt mỏi, nói :

- Dương công tử! Khí trời giá lạnh, tiểu nữ... cảm thấy đói quá. Không biết có thể nghỉ lại đây dùng qua bữa cơm, tránh lạnh được chăng?

Ngọc Kỳ và Tây Vi cũng cảm thấy đói, chàng gật đầu nói :

- Được! Nhưng Trì cô nương thấy bất tiện không? Vì nơi đây là tửu lầu?
- Nơi đây người ra vào không nhiều, vả lại còn hơn hai giờ nữa mới tới Khai Phong phủ, tiểu nữ e chịu đựng không nổi.

Lúc ấy có mấy tên phục vụ trong tửu lầu bước ra rồi rít mời gọi. Ngọc Kỳ và mấy người họ xuống ngựa, trao cương ngựa cho người của tửu lầu, chậm rãi bước vào tửu lầu. Họ chọn một bàn trên lầu ngồi xuống, bọn phổ ky phục vụ chu đáo, kẻ rót người bưng thức dụng tíu tít.

Trong phòng không khí ấm áp, nên sắc mặt của chủ tớ ba người Trì cô nương trở nên hồng hào tươi tắn hơn. Hai đứa theo hầu Như Phương, Như Cúc vội vã cởi áo khoác ngoài của Trì cô nương ra, đoạn tự cởi áo khoác của chúng ra.

Bất ngờ thay! Áo khoác ngoài vừa được cởi ra, cả gian phòng như tràn ngập vẻ đẹp lung linh tuyệt trần của họ Trì Khiêm dáng vẻ tha thướt, tóc chải gọn gàng, xiêm y lượt lã, trang sức lấp lánh, sắc đẹp chim sa cá lặn của nàng khiến bất cứ ai cũng phải ngây ngất.

Như Phương và Như Cúc cũng thập phần xinh đẹp, không kém gì chủ.

Lúc ấy Ngọc Kỳ vội đứng dậy khề nói :

- Trì cô nương! Mời ngồi, tại hạ trộm nghĩ, ba vị nên đặt một bàn khác sang trọng hơn, hai huynh đệ tại hạ sẽ ở bàn bên cạnh...

Trì Khiêm nét mặt dầu dầu, đôi mắt phượng long lanh như ngân lệ, nói với vẻ buồn rầu lắm :

- Chủ tớ ba người tiểu nữ xem ơn cứu tử của nhị vị ân nhân như ơn tái sinh, làm sao dám phân sang hèn, còn nếu như ân nhân có ý thì tiểu nữ xin cáo lui.

Ngọc Kỳ nghe thế bèn nói :

- Tại hạ và vị hiền đệ chẳng qua là kẻ phàm phu tục tử, sợ có điều thất lễ với cô nương, nếu cô nương không chê thì, chúng tôi đành mạn phép vậy.

Nói đoạn chàng ra hiệu gọi tửu bảo tới.

- Cho hai bình rượu.
- Dạ! Trên thiên hạ có bao nhiêu danh tửu, tửu lầu ở đây đều có sẵn, tùy ý quan khách kêu dùng ạ

- Cho hai bình rượu trúc điệp thanh.

Tên tửu bảo vội vã định quay đi, thì Trì Khiêm cô nương bèn nói :

- Dương công tử! Khai Phong phủ thường có loại rượu Hương Sơn tửu còn gọi là Bích Ngọc lộ, là một loại rượu trứ danh, sao không kêu y đem đến thử qua.

Tên tửu bảo lúc này bối rối ấp úng mãi mới nói :

- Rượu Hương sơn thì tửu lâu của tiểu nhân có, chỉ là... chỉ là... mỗi bình giá bốn lượng bạc.

- Cho năm bình.

Một lát sau, tửu bảo mang rượu đến. Bình rượu được làm bằng đá quý, có vân hoa, trên có đóng nắp bằng một loại ngọc bích rất quý, khắc dòng chữ “Nhạc châu quân sơn Bích Ngọc lộ, Hương sơn cư tổ phong”.

Ngọc Kỳ vừa thấy nói liền :

- Quả thật là rượu của miền Quân Sơn. Mau mở ra

Nắp bình vừa mở ra thì một mùi hương ngào ngạt lan tỏa khắp nơi.

- Quả là rượu ngon. - Ngọc Kỳ thốt lên.

Tên tửu bảo nghiêng bình rót rượu vào một ly ngọc, sắc rượu xanh biếc như ngọc lưu ly, mùi hương thơm ngát khiến bất cứ ai cũng phải thêm thưởng.

Ngọc Kỳ nhấp ly lên uốn vào một ngụm. Rượu vừa chảy xuống yết hầu, thì chàng có cảm giác một làn hơi ấm lan tỏa khắp tứ chi và các huyết mạch, mùi hương thơm ngát xông lên mũi, vị rượu không đắng mà ngọt lịm cay nồng, quả xứng đáng là danh tửu!

Ngọc Kỳ uống hết một ly, tên tửu bảo biết ý lại châm đầy một ly nữa, đoạn lui ra sau, một tên khác lại bưng bốn bình nữa đặt lên bàn.

Ngọc Kỳ hưng phấn nâng ly định uống.

Tây Vi lúc ấy hơi lo lắng, nàng vươn tay nắm lấy tay Ngọc Kỳ, có vẻ muốn ngăn lại. Ngọc Kỳ cười đáp :

- Rượu này quả là không phải loại rượu tầm thường. Tứ đệ, cứ để ta uống cạn ly này đã.

Tây Vi đành buông tay. Lời nói của Ngọc Kỳ quả như có một quỷ lực đối với nàng. Nàng không có cách nào cự tuyệt chàng, và cũng không muốn cự tuyệt.

Trì Khiêm lúc này vươn cánh tay ngọc ngà nhón lấy một ly mời Tây Vi, Tây Vi xua tay liền :

- Không dám phiền, nhưng tại hạ thật sự không uống được rượu.

- Tứ công tử! Thử một chút thôi mà. Vả lại loại rượu này thật ra có hai loại cách dùng khác nhau, mà người trong thiên hạ ít ai biết đến. Loại thứ nhất có độc, tác dụng phát tán chậm rãi, song lợi hại lắm. Loại thứ hai tính hòa nhưng nồng đậm, tuy không làm tổn thương thân thể, nhưng có thể khiến vĩ nhân thành kẻ tầm thường, anh hùng biến thành kẻ hèn mọn. Những bình rượu này thuộc loại thứ hai...

Tây Vi thất kinh hét lên :

- Người nói như vậy có dụng ý gì? Người là ai?

Ngọc Kỳ cũng không nói gì, xô ghế đứng lên, quắc mắt nhìn bọn Trì Khiêm và Như Cúc, Như Phương đang cười.

Trì Khiêm nói tiếp :

- Nhị vị xin đừng vọng động, hãy nghe lời ta giải bày. Loại rượu này, là do các loại kỳ hoa dị thảo, cộng với tinh anh của cây đá tạo thành tuyệt không có độc. Dương công tử! Các hạ chẳng phải không sợ độc hay sao?

Ngọc Kỳ giật mình, từ từ đi về phía Trì Khiêm, nói :

- Trì cô nương! Nàng là người của Vô Vi bang à? Tại sao biết được tại hạ không sợ độc?

- Dương công tử! Xin ngồi xuống, nếu người vận chân lực, sẽ không còn nghe được lời giải thích của ta đâu! Ngọc Kỳ thất kinh, chàng ngừng bước, vận khí điều kinh mạch, tuyệt nhiên chưa thấy gì khác thường, liền hỏi :

- Người không phải họ Trì, đúng không?

- Tên họ xin lượng thứ, ta không thể nói được, nhưng ta vẫn thật một lòng với chàng. Dương công tử! Chàng còn nhớ việc Cấp nhĩ gia ở phủ Hà Nam hạ thuốc mê với chàng không? Nhĩ gia vẫn còn tại, nên ta mới biết chàng không sợ độc.

- Người là một trong những nhân vật đầu não của Vô Vi bang à?

- Cũng có thể là như vậy, song cũng có thể là không!

Ngọc Kỳ cười nhạt, nói :

- Tiếc là loại rượu Bích Ngọc lộ này không có tác dụng gì với tại hạ cả.

Trì Khiêm cười lớn nói :

- Bích Ngọc lộ có hai loại, loại thứ nhất có độc, loại thứ hai tuy bề ngoài không có độc, nhưng nó còn ghê gớm hơn loại đầu. Dương công tử! Những người võ công luyện đến bậc thượng thừa chưa chắc có thể đẩy được độc được ra khỏi kinh mạch. Dương công tử! Ta nói có sai không?

Nói đoạn nàng ta như một động vật mềm mại không xương sà vào lòng Ngọc Kỳ. Ngọc Kỳ vội đẩy nàng ta ra, rồi nói :

- Tại hạ vẫn tin loại rượu độc này không làm hại được tại hạ

Tây Vi lúc ấy hét lớn, xô bàn lao đến đối phương, nhưng nàng đã bị chưởng lực của Như Phương, Như Cúc đánh ra dồn về vị trí cũ.

Trì Khiêm thấy vậy liền cười lớn nói :

- Dương công tử! Hãy kêu tiểu cô nương của chàng đừng có động tay động chân, vì loại kỳ tửu này một khi đã uống vào cơ thể, tức thì lan khắp tứ chi bát mạch. Bình thường không vận chân khí, xuất lực thì nó bất động, không gây tác dụng gì. Nhưng nếu vận động dùng chân lực, tức thì nguy khốn cho tính mạng đó. Dương công tử! Xin cứ thử, còn hậu quả ra sao thiết tưởng chàng có thể đoán được, bởi vậy, ta khuyên chàng đừng vận động mà nguy đến tính mạng.

- Dương mỗ quả không tin vào những lời hăm dọa của người.

Trì Khiêm vẫn tươi cười nói :

- Tin hay không tùy chàng, song một khi chàng vận chân lực tức thì sẽ trở thành một người bình thường không biết võ công, hoặc tệ hơn nữa sẽ trở thành một kẻ tàn phế tê liệt, vì nếu dùng lực quá mức, kinh mạch sẽ lập tức bị bế kín mà chết, lúc ấy danh y Hoa Đà cũng vô phương cứu chữa.

Ngọc Kỳ thất kinh, chàng thử dùng sáu thành công lực dồn vào năm ngón tay.

Quả thật khi vừa vận công, tức thì cảm thấy tay mình tê buốt, sức lực dường như tiêu tán. Chàng vô cùng kinh hãi, buông lỏng tay, hét lớn :

- Người phụng lệnh người muốn ám toán Dương mỗ chăng?

- Không! Đó là tự ý của ta mà thôi.

Nói đoạn Trì Khiêm bá lấy vai Ngọc Kỳ, lôi chàng về phía mình.

Ngọc Kỳ thấy toàn thân mềm nhũn, chàng mất đà té nhào vào lòng Trì Khiêm. Lúc ấy, Ngọc Kỳ cố sức tung ra một chưởng nhắm vào cánh tay trắng muốt của Trì Khiêm đánh tới, nhưng vô dụng, chưởng đánh ra như một cái phất tay không có sức lực, chỉ khẽ vuốt nhẹ trên cánh tay của Trì Khiêm.

- Ha! Ha! Đánh là thương, mắng là yêu, câu nói này quả đúng với hành động của chàng bây giờ lắm.

Nói đoạn Trì Khiêm vụt hôn vào má Ngọc Kỳ.

Tây Vi lửa giận bùng bùng, nàng hét lên, vung kiếm lao tới.

Ngọc Kỳ thấy thế la lớn :

- Vi muội, mau đi đi, tìm Hoa muội...

Vừa nói đến đây, chàng đã bị Trì Khiêm dùng bàn tay mềm mại bịt lấy miệng chàng lại.

Tây Vi lúc ấy làm sao đành lòng bỏ đi cho được, nàng định xông tới đối phương. Nhưng Như Phương, Như Cúc đã nhanh như cắt rút một dải thắt lưng bằng lụa khê phát một cái, sức đánh ra như vũ bão, nhắm Tây Vi đánh tới. Đồng thời Trì Khiêm hét lớn :

- Đứng để cho con nha đầu này thoát. Mau trói nó lại.

Ngay lúc ấy, bất thành linh Thần Kiếm thư sinh cười ha hả xuất hiện nơi cửa, nói :

- Không cần, cứ giao nàng ấy cho ta.

Tây Vi vừa thấy Thần Kiếm thư sinh, nàng trong lòng kinh hãi, không chần chừ được nữa. Nàng phóng mình như điện xẹt qua cửa sổ mất hút. Thần Kiếm thư sinh cũng phóng theo nhưng đã muộn, giữa phố xá đông đúc đông người qua lại đã không thấy bóng dáng Tây Vi đâu. Y ra lệnh cho bọn thủ hạ chia nhau đi tìm.

Không ai ngờ Tây Vi đã lần theo một con hẻm nhỏ, cô đơn một mình bí mật theo bờ sông Hoàng Hà nhắm hướng Khai Phong phủ đi nhanh.

Không bao lâu sau, nơi Nam môn có một cỗ xe ngựa do một thiếu niên mặt mày thanh tú, cầm cương phóng ra như bay. Trên xe màn rủ kín Ngoài cổng thành có hai đại hán ăn vận lam lũ dơ bẩn đứng nhìn theo cỗ xe vừa chạy qua, một người bỗng lên tiếng :

- Nhị ca! Chiếc xe vừa rồi cũng đáng nghi ngờ lắm, chúng ta có cần ghi nhớ không?

- Không cần! Tổng lão tiền bối mấy ngày trước bị người vây khốn, tình hình thập tử nhất sinh, trước mắt phải về quê dưỡng thương. Không còn lo việc khác nữa. Tối nay, chúng ta phải chú ý tìm ra Dương công tử để tiếp ứng cho người, có thể Dương công tử sẽ từ Thuộc Chân đến đó.

- Nhị ca! Huynh biết mặt chàng không?

- Không biết! Nghe truyền Dương công tử mình cao tám thước, thân hình oai vệ, cường tráng, khôi ngô tuấn tú, giống như Vương Sư anh hùng năm xưa.

Bọn họ chờ Ngọc Kỳ, nhưng đâu ngờ rằng Ngọc Kỳ đã bị khống chế trên cỗ xe ngựa chạy ra thành lúc này.

Quả thật như vậy, Như Cúc cải trang cầm cương đánh xe, nàng ta hớn hở quay đầu về phía trong xe, nói :

- Tiểu thư! Sắp đến nơi rồi, tiểu thư sắp được toại nguyện sống trong cảnh Bồng Lai đó! Hi! Hi...

- Im miệng.

Thì ra ngồi trong xe là Trì Khiêm và Như Phương, hai người má hồng mắt biếc long lanh, xinh đẹp bội phần, đang ôm giữ Ngọc Kỳ.

Bất cứ người nam nhân nào được diễm phúc nằm trong lòng ai người mỹ nhân như vậy, có lẽ đều cảm thấy ngây ngất vì hạnh phúc.

Nhưng tiếc thay, Ngọc Kỳ lòng dạ ngoan cường không dễ lung lạc. Chàng không hề bị vướng vào lưới dục, chỉ chuyên chú vận hành tâm pháp định tìm cách đã thông kinh mạch, ép chất độc trong người ra ngoài.

Nhưng chàng không có cơ hội để vận hành tâm pháp, hai tay của hai tên dâm nữ lần lượt sờ soạng khắp trên người chàng.

Trì Khiêm vừa nhìn thấy đôi bờ vai rắn chắc và lồng ngực nở nang của Ngọc Kỳ, bèn dùng tay xoa nhẹ lên ngực chàng, đề mê cười tươi như hoa, nói khẽ :

- Thật là cường tráng, hèn gì những người khác gọi chàng là hùng sư. Ta thật không tin chàng là người sắt đá.

Nói đoạn Trì Khiêm ôm chặt lấy Ngọc Kỳ, hôn thắm thiết, sự bạo dạn của Trì Khiêm thật khiến người ta vừa kinh ngạc vừa ghê tởm.

Ngọc Kỳ lúc ấy vừa cố vận hành được một chút chân khí nơi Đan Điền đã bị cái ôm của Trì Khiêm làm tiêu tán. Chàng cố sức vùng vẫy nhưng vô dụng, chàng nỗ lực nổi lên, mắng lớn :

- Dâm nữ! Dương mõ cảnh cáo ngươi, nếu còn quấy rầy, ta sẽ cắn đứt lưỡi của... ngươi đó, cho dù ta mất mạng đi nữa.

Nhưng Trì Khiêm vẫn cứ luồn cái lưỡi của nàng ta ở trong miệng của Ngọc Kỳ như một con linh xà, cố sức lung lạc chàng.

Ngọc Kỳ biết mình đã rơi vào bẫy Vô Vi bang, đã không còn hy vọng thoát nạn, cho nên cố suy nghĩ tìm cách trốn thoát, vì vậy không hề bị hai tên dâm nữ này lung lạc được.

Chàng uất hận cố sức bình sinh cắn mạnh. Nhưng cái lưỡi mềm mại của Trì Khiêm lúc ấy lại dẻo dai vô vùng, giống như một con quái vật cuốn lấy chàng.

Chàng biết mình đã trở nên một kẻ không có công lực, khẽ thở dài, thôi không nghĩ đến hy vọng có thể vùng vẫy thoát ra nữa.

Trì Khiêm kề sát má Ngọc Kỳ nói khẽ :

- Dương công tử! Đừng phí sức nữa. Ta thề với chàng rằng tuyệt nhiên sẽ không làm tổn thương chàng đâu. Chàng thật sự là người đầu tiên khiến ta say mê, ta tuyệt không ngược đãi chàng đâu. Hãy đồng ý cùng ta...

- Tiện nhân vô liêm sỉ, ngươi đừng hòng.

- Chàng mắng cũng được, nhưng ta không tin chàng là người có lòng sắt đá đâu. Chàng không thuận à, muốn đấu với ta ư. Được, xem ai sẽ thắng. Ta tin khi nhìn thấy, chàng sẽ thay đổi ý định của mình.

Nói vừa dứt lời, Trì Khiêm tự cởi bỏ đai áo, trong phút chốc có thể nói đúng như hai câu phú của Tư Mã Tương từng viết: “Hoa dung tự hiển, ngọc thể hoành trần”.

Ngọc Kỳ thất kinh nhắm nghiền hai mắt lại. Chàng cảm thấy khí huyết cuộn trào, kinh mạch căng lên, hơi thở trở nên gấp, dưới Đan Điền nóng như lửa. Chàng lý trí vẫn còn minh mẫn, song bản chất sinh lý con người khó lòng kiềm chế được. Trì Khiêm lúc này cố áp sát người vào người chàng.

Đúng lúc ấy, tay phải chàng đụng chuôi của thanh kiếm mỏng nhỏ của Trì Khiêm, thực ra thanh kiếm này chỉ dùng làm vật trang sức hơn là làm loại vũ khí.

Ngọc Kỳ lợi dụng lúc Trì Khiêm vương tay cúi thắt lưng của chàng, Ngọc Kỳ cố sức rút kiếm ra, liều mạng đâm vào bụng ả.

Song làm sao chống nổi Trì Khiêm, một khi chàng đã mất công lực. Trì Khiêm một tay vừa ấn mạnh vào vai chàng, nổi giận nói :

- Oan gia! Ngươi thật sự không động chân tình hay sao?

Ngọc Kỳ quay mặt không dám nhìn, nghiêng răng cắn hận nói :

- Sẽ có một ngày, ngươi phải chết dưới lưỡi kiếm của ta.

- Ngươi không tiếc sinh mạng của mình à?

- Sống chết đều do trời định

- Ngươi còn đại sự phải làm, không phải muốn tìm Ất Thanh yêu đạo báo cừu sao? Giả sử ta có thể lấy đầu Ất Thanh yêu đạo cho chàng, chàng có bằng lòng lấy ta không?

- Hồ đồ! Đại sự của ta tuyệt không phiền đến người khác. Hơn nữa, ta muốn quang minh chính đại quyết đấu với Át Thanh yêu đạo, không giống như người dùng kế sách hèn hạ ám toán người khác.

- Chàng quá cố chấp! Tục ngữ có câu: “Để đạt được mục đích, bất chấp thủ đoạn”. Chàng há không biết sao? Nếu chàng thuận lòng, ta sẽ giúp chàng toại ý nguyện.

- Đừng nằm mơ!

Trì Khiêm tức giận lấy tay vạch mí mắt của Ngọc Kỳ, rồi nói :

- Người xem đi, ta có chỗ nào thua kém hai con nha đầu Hoa muội, Vi muội gì của người không? Chúng chỉ đáng xách giày cho bản cô nương thôi! Chỉ là loại mỹ nhân gỗ đá, trong khi ta có thể làm người hạnh phúc...

- Dâm nữ tiện nhân! Người thật không có liêm sỉ, người còn nói nữa, đừng trách ta mắng oan cho người đó.

- Người mà mắng, ta sẽ rút lưỡi của người ra.

- Ta sẽ nguyện rửa người trong lòng!

- Miễn là bản cô nương không nghe thấy là được rồi.

Ngọc Kỳ tức giận vô cùng, lớn tiếng hét :

- Thái gia cảnh cáo người, nếu ta có được cơ hội, quyết lấy mạng của người.

Trì Khiêm nghiêm sắc mặt nói :

- Người nói thật à? Được, nay bản cô nương cho người một cơ hội chọn một trong hai chữ: “Sống hoặc Chết”

- Ta nguyện không đội trời chung với người. Ta chọn cái chết.

Trì Khiêm nổi giận vịn lại áo, đoạn nói :

- Người không tự nguyện, bản cô nương cũng không miễn cưỡng. Giờ ta cho người một cơ hội nữa. Nếu người thuận lấy ta, ta hứa nội trong mười ngày sẽ bắt Át Thanh yêu đạo giao cho người xử trí, thứ hai, lập tức giải độc, khôi phục công lực cho người.

- Người đừng phí công. Ta không phải đứa trẻ lên ba, đợi khi ta khôi phục công lực, người còn mạng hay sao? Nếu như ta không bị sa cơ như vậy, người tuyệt nhiên không đỡ nổi ba chiêu của ta.

- Người anh hùng kiên cường như vậy quyết không hối hận chứ, cho dù mất mạng cũng không hối hận à?

- Dương mỗ ta quyết không khuất phục, dù có chết.

- Bản cô nương xem người cứng rắn đến độ nào.

Đoạn quay sang Như Cúc quát lớn :

- Tiểu Cúc, thẳng đến Phù Đồ Cổ Trạch.

Tiểu Cúc mặt biến sắc, hốt hoảng nói :

- Dạ tiểu thư! Nhưng khoan đã tiểu thư... nếu như... thì đáng tiếc lắm, trên thế gian khó lòng tìm được một nhân tài như vậy đâu...

- Người đừng nhiều chuyện, đó là tự ý của ta. Y không tự nguyện, ân ái với một thầy ma có ích gì? Ngày sau không chừng còn bị hại dưới tay y, thiên hạ biết bao nhiêu nam nhân, y cũng chẳng phải là loại hiếm quý!

Cỗ xe rẽ sang phải, thẳng tiến vào một nơi sơn cốc vắng vẻ. Trong xe vẫn vang lên cuộc đối thoại của Ngọc Kỳ và Trì Khiêm :

- Dương Ngọc Kỳ! Người không hối hận chứ.

- Dương mỗ ta thà chết, quyết không khuất phục trước uy lực của ai.

- Hừ! Được, nhưng không những người chết, mà vị tứ muội gì của người còn thê thảm hơn, đó đều do một tay người gây ra mà thôi.

Nhắc đến Tây Vi, Ngọc Kỳ trong lòng lo sợ vô cùng, chàng hét lớn :

- Người vĩnh viễn không có cách nào hại được nàng.

- Hừ! Cho dù bất cứ vị trung trinh liệt nữ nào mà lọt vào tay đại ca của ta, cũng sẽ trở thành...

- Người... đại ca của người là Thần Kiếm thư sinh? Người không phải họ Trì?

- Đúng vậy! Thần Kiếm thư sinh là đại ca của ta. Người không phải họ Dương, ta cũng không phải họ Trì.

- Vậy người là ai?

- Ta là ai điều đó không quan trọng. Bản cô nương báo cho người biết, nam nhân trong thiên hạ nhiều như rác vậy, quét một phát được cả đống, người lại không phải là báu vật, ta có thể tìm được người khác không một chút khó khăn.

- Nữ nhân trong thiên hạ cũng nhiều nhưng loài dâm dục tiện nhân như người quả là hiếm thấy.

Bốp! Bốp! Trì Khiêm nổi giận tát hai cái vào mặt Ngọc Kỳ, rồi mắng :

- Thật đáng chết.

- Người cứ giết ta đi, nếu không, tức quá sẽ chết đó.

Lúc ấy ngoài trời đã tối, cỗ xe đến một hang núi rồi dừng lại trước một ngôi nhà sang trọng. Trong nhà chạy ra hai tên trung niên cung kính chào, Trì Khiêm lúc ấy đang bước xuống xe.

- Nhị tiểu thư vạn an!

Trì Khiêm lúc ấy quay về phía cỗ xe, nói :

- Đem y đến Phù Đồ Cổ Trạch.

- Da!

Đoạn một tên ôm lấy người Ngọc Kỳ vội vã đi lên núi.

Sáng ngày thứ hai, một người trung niên cưỡi ngựa nhắm hướng Vũ Châu phi ngựa như bay.

Vào giờ Ngọ, bỗng có hơn mười tên cưỡi tuấn mã từ Tân Trịnh chạy đến dẫn đầu là Thần Kiếm thư sinh, phía sau là một lão ăn mày, lão hóa tử.

Nói về Tây Vi, lòng đau như cắt, cô độc như chim lạc bầy, vận khinh công đi đến Khai Phong phủ.

Khai Phong phủ là một cố thành đã trải qua nhiều cuộc chinh chiến, binh biến, bao lần thay triều hoàn lại, song Khai Phong phủ vẫn trụ vững không hề bị mất ai, nó nổi tiếng là một trung tâm chính trị ở Trung Nguyên, người dân ở đây rất đỗi tự hào về cố thành của họ, và dân cư ở đây cũng giống như Khai Phong phủ, kiên cường đứng vững qua bao sóng gió.

Tây Vi một mình đi vòng ra vùng ngoại ô phía Bắc để đến Long Đình. Nhưng nàng không có cách nào mà đến gần được, vì ở nơi đó, quan quân canh giữ rất nghiêm ngặt, nơi đó đã trở thành cấm địa, không cho bất cứ kẻ không phận sự nào đến gần.

Nàng đành thất vọng quay lại, quyết định tối nay sẽ ra dấu ám hiệu, hẹn với hai chị em Thanh Hoa tối nay vào lúc canh tư ở nơi đó tụ họp. Song trong lòng nàng rung động nghĩ thầm: “Thế địch quá mạnh, cho dù có Thanh Hoa và Nguyên Chân ở đây cũng không có cách nào mà tìm ra tông tích của Ngọc Kỳ. Vậy tại sao ta không trước tìm đến Tổng lão tiên bối”.

Nàng đã không biết rằng hai ngày trước đây, Thiên Nhai Phá Át chính ở bờ Dương Hồ, phía tây Long Đình đã suýt nữa táng mạng. Nàng đi đến con đường lớn ở phía nam, đoạn đi vào một tửu quán nhỏ, tầm thường. Ngôi tửu quán này không lớn, đã không sạch sẽ lại không có lò sưởi, hơi ẩm toát ra từ trong một cái lò cũ kỹ to lớn.

Nhưng bên trong thực khách rất đông, và đa số là những người bình thường. Tây Vi chọn nơi đây vì muốn tìm manh mối của Thiên Nhai Phá Ất lão tiên bối.

Nàng chọn một bàn nhỏ ở giữa bên cánh trái, kêu tửu bảo đem đồ dùng và rượu đến. Nàng không uống rượu, mà dùng bình rượu kê lên hai đôi đĩa, úp ngược một cái ly lên bình, rồi lấy một đôi đĩa gác lên một cái chén không. Đó là ám hiệu cầu cứu, ý nói: “Tại hạ có chuyện gấp, rất khẩn cấp”.

Thực khách ra vào quán tấp nập, nhưng chẳng ai để ý đến những thứ mà Tây Vi sắp xếp trên bàn. Nàng đã ăn hết hai đĩa đồ dùng mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì hết. Trong lòng có hơi sốt ruột, nôn nóng.

Ăn xong đĩa thứ ba, bỗng có một bóng người xuất hiện bên cạnh bàn. Tây Vi từ từ ngẩng đầu lên, lướt nhìn qua người vừa đến. Y người tầm thước, đặc biệt có để một bộ râu màu vàng khè, rối tung. Tên đại hán vận áo da dê bên ngoài, đội nón sụp che gần kín, chỉ lộ đôi mắt nhỏ xíu.

Đại hán nhìn Tây Vi một lát, đoạn cười nói :

- Xin lỗi các hạ! Có thể cho tại hạ ngồi cùng bàn?
- Cứ tự nhiên.

Đại hán gọi món ăn, đoạn cũng làm ám hiệu ra dấu cho Tây Vi, ngụ ý nói: “Tiểu huynh đệ ám hiệu của người, tại hạ đã nhận ra, đợi một chút nữa xin hãy theo tại hạ, nơi đây, tai mắt rất nhiều, e rằng không tiện!”

Hai người họ vẫn làm ra vẻ thản nhiên, nhưng không có chuyện gì cả. Đại hán ăn xong, đứng dậy trả tiền xong, bước đi ra quán.

Tây Vi cũng đứng dậy thanh toán tiền, đoạn bước ra theo sau. Đi một đoạn khá xa, đại hán hạ thấp giọng chỉ đủ hai người nghe nói :

- Ngũ hồ tứ hải

Tây Vi cũng hạ giọng đáp :

- Nhậm ngã ngao du.
- Thiên Nhai.
- Hạo Nhiên.

Đoạn đại hán quay sang cười nói với Tây Vi :

- Tiểu huynh đệ! Các hạ đến rất đúng lúc, Hạo Nhiên công không có ở Khai Phong phủ, nhưng nếu có việc gì khẩn cấp, tại hạ nguyện sẽ đi lo liệu.

Tây Vi vừa nghe nói Thiên Nhai Phá Ất Tổng Hạo Nhiên không ở Khai Phong phủ thì biến sắc, than lớn :

- Nguy rồi! Làm sao mà...

Đại hán kinh ngạc hỏi :

- Tiểu huynh đệ có chuyện gì quan trọng à? Tiểu huynh đệ cứ nói, đừng ngại. Tại hạ họ Khương, tên Sĩ Trân, là thủ hạ của Hạo Nhiên công, xin hỏi các hạ quý tánh đại danh?
- Tại hạ họ Đàm...
- A! Là Đàm Triệu Tường đúng không?
- Ủa! Khương huynh làm sao biết tệt danh của tại hạ?
- Vị huynh đệ của Hạo Nhiên công đã đem tin của các hạ truyền báo cho chúng tôi. Triệu Tường huynh xin hỏi Dương công tử hiện giờ ở đâu?
- Dương công tử bị người ám toán tại Thái Bạch lâu, đã rơi vào tay ác đồ đến giờ không biết lành dữ ra sao, tại hạ đến đây cũng chính là muốn tìm Hạo Nhiên lão tiên bối ra tay cứu giúp. Xin hỏi Tổng Hạo Nhiên lão tiên bối hiện giờ ở đâu?

- Đang ở Chu Tiên trấn dưỡng thương. Đàm huynh đệ xin đợi một lát, tại hạ đem tin tức truyền đi xong sẽ lập tức cùng huynh đi đến Chu Tiên trấn. Y phóng ngựa đi liền.

Một lát sau thì thấy Khương Sĩ Trân cười con ngựa quay lại, tay còn giắt theo một con ngựa khác. Tây Vi không chần chừ phóng lên lưng ngựa tức thì. Đoạn hai người thúc ngựa phi như bay về hướng thị trấn Chu Tiên.

Trong khi đó ở trên ở phía nam Long Đình có hai người thiếu niên dáng vẻ lo lắng, mắt hướng về con đường lớn như đang đợi chờ, tìm kiếm ai đó. Hai thiếu niên ấy là Triệu Nguyên Chân và Thanh Hoa đã cải nam trang. Thanh Hoa sốt ruột nói :

- Lẽ ra giờ này Kỳ ca và mấy người họ đã tới rồi, sao lại không thấy tin tức gì của họ cả, lẽ nào...

- Tỷ tỷ! Chúng ta tiến lại gần đình điện xem sao, có thể họ để lại ám hiệu gì chăng?

- Không được! Quan quân không cho bất cứ ai lại gần đình điện cả, vạn nhất xảy ra chuyện, có thể lộ ra hành tung của chúng ta. Có lẽ chúng ta nên ở đây đợi thêm nửa khắc giờ, nếu vẫn không thấy thì tối nay sẽ quay lại lần nữa. Ta nghĩ họ không thể nào không tới.

- Tỷ tỷ! Khương Chí Trung sẽ không đến kiếm chúng ta chứ.

Thanh Hoa mỉm cười nói :

- Ta đã báo cho Khương thúc thúc biết, không cho y đến tìm.

Hai chị em Thanh Hoa đợi hơn một khắc thì thời, vẫn không có kết quả nên đành quay về thành khu.

Phía cửa bắc của Khai Phong phủ, có một thôn trang phạm vi không lớn lắm, chỉ có khoảng bốn mươi, năm mươi hộ, dân cư ở đây cũng không nhiều.

Trong thôn trang có nhà Cổ gia trang nổi tiếng là “Vạn Gia Sinh Phật”. Vì Cổ gia trang có xây một ngôi miếu nhỏ, các tăng nhân hòa thượng thường xuyên lui tới. Trong thời gian bị mất mùa đói kém, Cổ gia trang xuất tiền xuất lực cứu tế cho bần dân rất nhiều.

Chủ nhân của Cổ gia trang là một viên ngoại tên gọi Phiêu Bình đã gần thất thập, xem bề ngoài có vẻ an phận giữ phần đất đai do tổ tiên để lại, không hề vướng bận chuyện thị phi trên đời, chỉ chuyên tâm cứu giúp dân lành sống một đời nhàn hạ.

Kỳ thực, Cổ viên ngoại tên thật không phải Phiêu Bình. Trong võ lâm gọi y là Phiêu Bình cổ sinh Như Phong. Ngày thường nhìn y tưởng niên kỷ gần thất thập, sự thực y chỉ hơn bốn mươi tuổi thôi. Thường ngày cải trang xuất hiện qua lại với mọi người qua thân phận của Cổ viên ngoại.

Phiêu Bình có một trai, một gái, con trai tên gọi là Bạch Y Tú Sĩ Cổ Thiên Sinh; con gái là Lục Xiêm Phi Yến Cổ Phong, Cổ Thiên Sinh hai mươi hai tuổi đã thành gia thất, Cổ Phong mười sáu tuổi vẫn là một thiếu nữ.

Ở Khai Phong phủ, người biết được thân phận thật sự của Cổ viên ngoại không nhiều. Y là một trong những người do Cửu Chỉ Phật Như Vân đại sư phái đi qua lại với các đại môn phái, thăm viếng bằng hữu, ngoài hai việc đó, tuyệt không can dự đến chuyện thị phi trong giang hồ.

Mấy ngày gần đây, Cổ gia trang bỗng trở nên xáo động. Các bằng hữu hắc bạch lần lượt xuất hiện ở Khai Phong phủ, các sự việc ám sát mất tích xảy ra liên tiếp.

Có thể nói hiện tại giang hồ đang đồn đại, đại diện cho bạch đạo bằng hữu là Thiên Nhai Phá Át Tổng Hạo Nhiên. Còn đại diện cho hắc đạo chính là Vô Tình Át Thanh yêu đạo.

Thế nhưng tin đồn ấy chưa rõ thực hư ra sao, bởi vì nhiều người cho biết là Thiên Nhai Phá Át đã táng mạng ở Hối Long cốc. Còn Át Thanh yêu đạo trên đường trở về Thanh Hư cung, nửa đường thương thế tái phát đã chết, có rất nhiều cao thủ võ lâm đích thân hạ táng y, cho nên cái chết của hai người là sự thật, không có gì khả nghi cả. Vậy mà nay tin đồn về sự xuất hiện của hai người đã làm xáo động võ lâm, rúng động quần hùng, mọi người đều lo sợ chờ đợi diễn biến của biến cố này.

Hôm ấy Cửu Chỉ Phật Như Vân xuất hiện ở Cổ gia trang. Nhiều năm biệt tích, nay người đã già đi nhiều.

Hai đệ tử cùng đi, một người tên Tiểu Diện Di Cẩn Tổng Phi, người kia tên gọi Khổ Hành Tôn Giả Tổng Hư, hai người họ đều ngoài năm mươi.

Canh ba đêm ấy cũng có năm người cưỡi tuấn mã đến Cổ gia trang. Họ chính là người có nhãn quang màu tím hiếm có mà Ngọc Kỳ đã từng gặp qua.

Đến quá nửa canh ba, đột nhiên ở phía cửa tây Cổ gia trang xuất hiện ba bóng người khinh công siêu phàm, thân pháp phóng đi như sao xẹt, nhanh hơn cả năm đại hán đi ngựa vừa đến.

Lúc bấy giờ trong ngôi miếu của Cổ gia trang, ngay tại đại điện dưới ánh sáng yếu ớt có thể thấy có ba lão hòa thượng đang đứng chờ. Chính giữa là Cửu Chỉ Thần Phật, tay cầm Cửu Dương thiền trượng, hai bên là hai đệ tử Tiểu Diện Di Cẩn, và Khổ Hành Tôn Giả. Cả ba mặc cà sa, dáng đứng ung dung oai vệ Cửu Chỉ Phật bỗng thần nhiên nói :

- A di đà Phật! Thí chủ đại giá quang lâm. Lão nạp chờ quá lâu rồi, xin tha tội không nghênh tiếp ân cần.

Ba bóng đen từ ngoài bờ tường ngôi miếu vừa phi thân vào, điểm nhẹ trên mặt đất liền bước vào đại điện. Dưới ánh sáng trong nhà có thể nhìn rõ được là ba đại hán thân hình cao lớn, toàn thân vận hắc y, mang mặt nạ, lưng giắt trường kiếm, bên vai đeo túi. Dung mạo ra sao khó lòng nhận ra được.

Hắc y nhân đứng giữa vội vòng tay thi lễ nói :

- Quấy rầy đại sư thanh tịnh, đến đây có hơi lỗ mãng, xin miễn thứ.

Cửu Chỉ Phật vội chấp tay nói :

- Chư vị thí chủ từ xa đến, xin mời vào trong dùng trà đã.

- Muộn rồi! Tại hạ không thể lưu lại lâu hơn được, vì có chuyện khẩn cấp. Tội nay đến quấy rầy đại sư là do có chuyện muốn thương lượng.

- Đã vậy, lão nạp không dám quấy rầy. Xin hỏi có chuyện gì?

- Tại hạ muốn gặp Cổ lão huynh trang chủ.

Lúc ấy bỗng cửa bên của đại điện mở ra, một người trung niên mũi thẳng, miệng vuông, vẫn một chiếc áo dài màu xanh, trên đầu đội mũ tiêu điều, cầm đèn tươi cười bước vào, đoạn vòng tay thi lễ nói :

- Tại hạ là Cổ Như Phong, hoan nghênh chư vị quang lâm tề trang.

Ba người hắc y nhân không nói, quắc mắt nhìn Cổ Như Phong, đoạn người ở giữa lên tiếng hỏi :

- Cổ trang chủ mấy ngày trước đã từng đến Hà Nam phủ, đặc ý chứ?

- Ô! Các hạ nói đùa à! Cổ mỗ chưa hề rời khỏi tề trang, làm sao đặc ý ở Hà Nam phủ? Mấy năm nay thậm chí không có qua lại với các bằng hữu, thật có tội vô cùng.

- Các hạ không nói sự thật.

- Nếu các hạ không tin, Cổ mỗ cũng hết lời.

- Các hạ không phải đã đi cùng với lão quỷ Hận Phá Thiên ư?

- Các hạ đã đề cao Cổ mỗ tôi quá. Y lão tiên bối là một trong đệ nhất cao thủ võ lâm, trong khi Cổ mỗ tôi không có địa vị nào trong võ lâm cả, làm sao tại hạ dám leo cao so bì với Y lão tiên bối được.

- Hừ! Người dùng thuật cải trang tưởng qua mắt của tại hạ sao?

- Các hạ nói chơi rồi. Cổ mỗ ta độc thiện kỳ thân, không can dự đến chuyện giang hồ thị phi, chuyện trong giang hồ tại hạ tuyệt đối không hỏi đến. Mong các hạ minh giám.

- Hừ! Được, rồi sẽ có ngày người phải lộ nguyên hình thôi.

Lúc ấy Cửu Chỉ Phật có ý hòa giải, tiếp liền :

- Thí chủ nếu không tin Cổ đại hiệp vừa nói, cũng nên nghe lời đòi về địa vị của lão nạp. Không can dự đến chuyện thị phi trên giang hồ.

- Hứ! Như Vân! Người cho là tại hạ vu oan cho các người sao?

Cửu Chỉ Phật nghiêm nét mặt, ánh mắt xoáy vào đối phương, nói :

- Thí chủ! Lão nạp đã qui y cửa Phật, không can dự đến chuyện thị phi trên giang hồ, một lòng tu hành, dư thế vô tranh, điều này các bằng hữu hắc bạch trong giang hồ đều đã công nhận. Thí chủ nếu như còn để bụng nghi ngờ. Thì xin lỗi, lão nạp không thể để người làm nhục được. Hôm nay ba vị thí chủ đã phạm vào điều cấm kỵ của võ lâm rồi, nhưng lão nạp không truy cứu việc này đâu. Bây giờ xin chư vị rời khỏi đây ngay.

Những lời sau cùng bổng giọng nói của Cửu Chỉ Phật bỗng trở nên cứng rắn đáng sợ. Hắc y nhân nổi giận, bỗng tên đứng giữa nói :

- Sự việc này về sau ắt ta sẽ điều tra minh bạch. Giờ tại hạ lại có một chuyện khác muốn tương cáo.

- Thí chủ xin đi cho! Lão nạp đã nói không can dự đến chuyện thị phi, thí chủ có nói cũng uổng công.

- Đại sư! Việc này không nghe không được. Dương Ngọc Kỳ đã bị bắt, hạn tử sắp đến. Tại hạ phụng lệnh Chương môn đến truyền cho đại sư. Vậy chuyện trong võ lâm từ đây về sau, đại sư nên nhớ giữ thân phận của mình, để tránh làm mất hòa khí của mọi người.

- Xin hỏi Chương môn của quý phái là ai?

- Về sau sẽ rõ, xin miễn chấp. Nay xin cáo từ.

Ba tên đại hán vòng tay thi lễ, đoạn lách mình phi thân một cái đã xa hơn mười trượng, khinh công thâm hậu vô cùng, khiến người nhìn phải lắc đầu kinh sợ. Ba bóng đen vừa khuất, thì Cổ Như Phong hạ thấp giọng hỏi :

- Sư phụ! Ba người này là ai? Khinh công của họ đã đạt đến cảnh giới xuất thần như vậy?

Cửu Chỉ Phật nói :

- Đây là đồng đảng của Át Thanh. Hai tên tả hữu một là Đoạt Hồn Thiên Tuấn Ba Thiên Long, người kia là Tam Kiếm Truy Hồn Khổng Thiên Lý. Còn người ở giữa, nếu ta đoán không lầm thì là Thiên Diện công tử Âu Dương Chí Cao. Có thể hôm ở Hồ Trảo sơn, y không có tại hiện trường, bằng không, đệ tử tuyệt không qua mắt được chúng đâu.

Cổ Như Phong lại nói :

- Nghe nói Dương công tử đã bị bắt, khó mà tin được. Đệ tử đã chính mắt thấy Dương công tử té xuống vực Hồ Khẩu huyết, thập tử nhất sinh, nên mới cùng với Hận Phá Thiên và Độc Vô Thường rời Hồ Trảo sơn.

- Chuyện này có lẽ có nội tình bên trong, chúng ta phải nên lưu ý.

Cổ Như Phong lắc đầu nói :

- Tin tức của chúng ta quá bế tắc, cứ đóng cửa tự thủ không được rồi, sư thúc đã đến rồi, đang đợi sau hậu đình, có thể sư thúc sẽ có tin tức gì mới.

Thế rồi toàn trang viên đèn đóm đều tắt hết, chỉ còn một tia sáng ở nội sảnh.

Nói về Ngọc Kỳ bị một tên đại hán ôm lên núi, đêm ấy vô sự.

Đến sáng hôm sau, đã có thể xem rõ cảnh sắc xung quanh.

Nơi đây là một cao nguyên do sáu ngọn núi kỳ lạ hình thành, nên địa thế kỳ dị vô cùng. Giữa cao nguyên là một bình nguyên rộng bốn bề là những khe sâu hơn năm mươi trượng, rộng khoảng từ ba mươi đến năm mươi trượng. Bên ngoài rìa sáu ngọn núi đứng vây tròn cao nguyên.

Cao nguyên đó địa thế rất kỳ dị, nhưng những kiến trúc được xây dựng trên cao nguyên cò kỳ dị hơn nhiều. Trên cao nguyên sừng sững một tòa thành cổ xưa, chọc trời, gần sát các mép khe. Tòa thành cổ này to lớn lắm, cao hơn năm trượng, rộng gần như phủ kín khu bình nguyên ở giữa.

Bên trong thành là một kiến trúc to lớn đồ sộ được tạo nên bởi các khối đá khổng lồ. Kiến trúc trong thành là một ngôi phù trạch có bảy cấp, hình dáng rất cổ xưa, trên tròn dưới vuông, không giống như các ngôi nhà thường thấy ở Trung Nguyên, chứng tỏ khối kiến trúc này đã được xây dựng rất lâu đời.

Tòa kiến trúc đó tên gọi là “Phù Đồ Cổ Trạch”, một địa điểm vô cùng bí ẩn quái lạ, quang cảnh âm u rất đáng sợ, bốn bề tĩnh mịch, thê lương, người trong võ lâm không mấy ai biết đến nơi cực kỳ bí ẩn này.

Trong giang hồ có truyền đồn nhiều tin đồn về tòa cổ trạch này, nhưng hầu như chưa có ai dám đến đây thăm dò thực hư. Bởi vì gần nơi đây lúc nào cũng xảy ra nhiều điều bất trắc, nguy hiểm không thể đoán trước được, khiến ai ai cũng kinh sợ không dám bén mảng tới.

Cánh cửa lớn của Cổ trạch mở ra về hướng bắc, tay nắm của cánh cửa hình đầu quái thú, to gần một thước, đủ thất cánh cửa sắt ấy lớn đến độ nào.

Bên ngoài nối liền với tòa cổ trạch qua một chiếc cầu bằng tre mây mỏng manh, chỉ đủ cho một người đi, chiếc cầu luôn chao đảo, lay động trước gió, khiến bất cứ ai cũng kinh hãi khi đi trên chiếc cầu ấy, vì rằng, từ trên ấy mà nhìn xuống khe sâu dưới kia cũng khiến bất cứ kẻ yếu tim nào cũng sẽ ngã ra bất tỉnh mà chết.

Trời dần sáng, nhưng nơi cổ trạch vẫn không có một bóng người qua lại, trông giống như một ngôi nhà bị bỏ hoang phế nhiều năm.

Phía trong trạch lại rất thoáng đáng rộng rãi, bốn bề có tường vây kín, trên nóc có mấy bậc tam cấp, dường như dùng để ngồi. Phù đồ có hai tầng.

Nền bên dưới phù đồ có hai cửa giống một cửa phù đồ, hướng ra trạch nhưng không có cửa. Vì phù đồ này nằm dưới lòng đất! Cách mặt đất khoảng hai trượng.

Phía dưới phù đồ là một quảng trường rộng lớn, bốn bề đều có tường đá bao quanh.

Ban ngày thì tầng thứ hai của Phù Đồ lại có người đi qua lại hoạt động. Nơi đó, có một cái sân thượng, trên có đặt một cái trống lớn, và một cái chiêng.

Đối diện với nóc của nhà đá, có một khán đài chắc chắn kiên cố, trên bày lên ba cái giường lớn phủ da báo, có lót đệm gấm phía dưới.

Tất cả những người làm việc trong tòa cổ trạch đều vận hắc y, đeo một cái mũ chụp đầu màu đen, chỉ lộ ra hai mắt. Bọn chúng qua dáng vẻ lực lưỡng, đều có thể đoán là những đại hán to khỏe.

Trong một mặt thất dưới phù đồ tràn đầy ánh sáng rực rỡ, không khí ấm cúng. Trong phòng kê một giường và một bàn, trên giường phủ mền bằng gấm nhung rất sang trọng, êm ái, mùi hương ngào ngạt lan tỏa khắp phòng. Trên chiếc giường ấy, Ngọc Kỳ đang nằm nghiêng, tuy dáng vẻ thản nhiên, song chàng đang ngẫm vận công, từ từ vận hành công lực đẩy chất độc trong kinh mạch ra ngoài.

Đêm qua, chàng đã cố thử nhiều lần nhưng đều thất bại, chân khí rất khó ngưng tụ được. Đến mai canh năm, chàng thất vọng vô cùng, trong lòng không ngớt than thở, sức lực lại cạn kiệt, đành nằm chờ chết.

Chàng biết trước mắt mình có hai con đường để chọn, một con đường rất ư là bình phẳng, không những có thể giết được Át Thanh yêu đạo, khôi phục công lực như xưa, lại được tuyệt thế giai nhân cận kề hầu hạ suốt đời, có thể nói thiên hạ nằm trong tay chàng.

Còn con đường thứ hai là “Chết”, con đường này thì không còn gì để nói nữa.

Chàng không thể chọn con đường thứ nhất được. Chàng không thể vì tham sanh úy tử mà luồn cúi dưới xiêm váy của bọn dâm nữ vô liêm sỉ, càng không thể gia nhập tập đoàn mờ ám, thần bí của ả. Hơn nữa, chí khí của một nam tử đại trượng phu luôn luôn ngự trị trong tâm linh của chàng, chàng quyết không đầu hàng, hoặc khuất phục trước những lời ngọt ngào dâm dục hay những lời đe dọa tàn khốc.

Chết à! Chàng không thể tuyệt vọng như vậy được, một tráng sĩ, một cuồng hiệp thiếu niên anh hùng từng hiển hách trong võ lâm há lại yếu đuối chấp nhận cái chết sao, cho dù thế nào chí ít cũng cứ chống trả giành giật cuộc sống chứ. Còn biết bao nhiêu đại sự oằn nặng trên vai chàng. Há chàng đành vứt bỏ tất cả, chấp nhận cái chết để được giải thoát hay sao?

Dù trong bất cứ hoàn cảnh tàn khốc nào cũng phải chiến đấu. Tới đâu hay tới đó.

Đột nhiên, chàng trong lòng rung động nghĩ thầm: “Khi chất độc trong kinh mạch ngưng kết lại, chân khí không cách nào đẩy ra được, tại sao ta không sử dụng thần công nhị lực đồng tham, dùng nhiệt hóa giải chất độc. Ta phải thử mới được”.

Đầu tiên chàng dùng Huyền Thông tâm pháp ngưng chân khí, đoạn từ từ vận hành Thần Kỳ khí công. Chàng kiên nhẫn, chịu đựng đau đớn, đầu tiên vận công tác động vào hai mạch Nhâm Đốc. Kỳ diệu thay, hơi nóng thần kỳ trong người chàng cuộn cuộn trong nháy mắt đã phá được ải thứ nhất, huyết Hội Âm.

Chàng trong lòng hoan hỷ vô cùng. Bỗng ngay lúc ấy, bên ngoài phòng có tiếng bước chân nhẹ nhàng đi tới.

Xem tiếp hồi 14 Sanh tử nhị lộ

14. Hồi 14 Sanh Tử Nhị Lộ

Nhưng quả thật là may mắn đã mỉm cười với chàng, môn khí công Nhị Cực đồng tham mà lão hòa thượng Lạc Thiện đã truyền dạy cho chàng đã đã thông được Nguyên Dương, chỉ thử một lần mà chàng đã thành công.

Nguyên Dương vốn là nguồn xuất phát ra tinh khí thần tam bảo, nếu như có thể đã thông, tức thì đệ tử luyện khí công đã đạt được tới cảnh giới, có thể ngưng tụ trong người lại thần khí mà những người luyện khí công gọi là Thuần Dương Chân Hỏa, hay Tam Muội Chân Hỏa. Hai loại thần khí này vô cùng lợi hại, có thể hóa giải cực độc. Ngọc Kỳ không ngờ mình đã đạt được. thành tựu trong khí công rồi! Vốn là người không đủ đạo hạnh, cho dù khổ luyện mười sáu kiếp đi chăng nữa, cũng chưa chắc có thể đạt được thành công. Chứng tỏ việc đạt được hoa cảnh trong khi luyện tập khí công của Huyền Môn là một việc cực kỳ khó khăn.

Thế mà chàng đã làm được. Hổ khẩu huyết đã toại nguyện cho chàng. Chính nơi tử địa không chút tia hy vọng sống ấy đã giúp chàng đạt được thành công.

Chính Thuần Dương Chân Hỏa hạ xuống huyết Hội Âm, chỉ cần vận sức đẩy mạnh, tức thì mạch này được giải ngay, chất độc lập tức bị phân giải.

Huyết Hội Âm là khởi điểm của ba mạch Nhâm, Đốc, Xung, huyết Hội Âm này vừa khai thông, Ngọc Kỳ trong lòng hoan hỉ vô cùng, cơ hồ muốn nhảy lên vì vui sướng.

Nhưng tiếc thay, ngoài cửa đã vang lên tiếng chân đi nhẹ nhàng của ai đó. Thật không may, ngay đang lúc trọng yếu của quá trình vận công này, tên yêu phụ lại đến. Chàng không còn cách nào vận công được nữa, đành phải lập tức khiến chân khí phát tán từ từ, trở lại như lúc bình thường.

Thì ra Như Phương đến, hôm nay ả vẫn trang điểm rất lộng lẫy, xiêm y tha thướt, ôm lấy thân thể mảnh mai, xiêm áo màu xanh ngọc, thắt lưng vàng nhỏ nhắn buộc chiếc eo thon. Như Phương khẽ khàng núp sau khuôn cửa, quan sát nơi Ngọc Kỳ đang nằm, đoạn từ từ tiến đến gần bên giường của Ngọc Kỳ, ngồi xuống, rồi thở thê nói :

- Dương công tử, sao người không biết quý tính mạng mình. Van xin chàng đừng cố chấp nữa, thay đổi ý kiến đi, trước mắt vẫn còn kịp đây.

Ngọc Kỳ tức giận nạt lớn :

- Đi ngay! Những lời của người nói thật đáng khinh bỉ.

- Dương công tử! Chàng nên biết đâu là lợi là hại chứ, những việc như vậy, kẻ khác mơ ước cũng không được, mà chàng lại chối từ. Sao chàng quá vô tình vậy. Đối với tiểu thư đây là việc chưa từng xảy ra bao giờ hết. Tiểu thư chưa bao giờ van xin, hay cúi đầu trước bất cứ ai cả, tiểu thư quả thật đã yêu chàng rất chân tình.

Ngọc Kỳ quay mặt vào bên trong, tránh không nhìn Như Phương nói :

- Tiểu thư các người đều yêu thương một cách chân tình các nam nhân trên thiên hạ, có đúng không? Hừ! Câm đi! Các người đừng uống phí công sức nữa.

Như Phương lúc này tiến lại gần hơn, gần như choàng người qua chàng, rồi nói :

- Dương công tử! Chàng quá ngu dại đó, không ngờ trên thế gian lại có kẻ ngu ngốc như chàng, chàng có thể giả như đáp ứng qua lời nói, về sau đó... thì...

- A! Người quả thật không phải người, lúc giả lúc thật, trắng đen bất minh. Người cho ta là kẻ ngu ngốc à! Hừ! Đáp ứng một việc rồi tiếp theo nhiều việc sau nữa! Tiểu thư người là một kẻ xảo quyệt vô cùng, tráo trở hai mặt. Nói cho người biết, ta đã nhìn thấu rõ tâm can các người! Về sau, hừ! Về sau, các người lại dùng chất độc ám toán, không chế ta. Cút đi! Về bẩm báo với tiểu thư các người, Ngọc Kỳ này đầu đội trời, chân đạp đất, không biết cúi đầu trước bất cứ uy quyền nào cả, về báo với tiểu thư người đừng mơ tưởng nữa.

- Ái chà! Dương công tử! Van xin chàng, trước mắt chàng phải nên kéo dài thời gian đã. Chàng có biết rằng chàng đã khiến cho tiểu thư tức giận, hôm nay tiểu thư ra lệnh sẽ dùng thủ đoạn tàn khốc xử chàng đó. Dương công tử! Không còn thời gian để suy nghĩ, đắn đo nữa đâu. Đừng ngu dại nữa.

Thần sắc của Như Phương có vẻ run sợ, Ngọc Kỳ vẫn cười nhạt, nhẹ hất ả ra, và nói :

- Về đi! Thâm ý của người ta đã biết! Dương Ngọc Kỳ không phải là loại người hèn nhát đó đâu, chết chóc, hay ủy mị, không đe dọa, mê hoặc được ta đâu. Mau về bẩm lại với tiểu thư người, Ngọc Kỳ này đang chờ giờ phút đó đến, còn hơn chung đụng với ả. Bấy nhiêu thôi!

Nói xong chàng nằm nhắm mắt lại.

Tiểu nữ Như Phương bỗng nấc lên một tiếng, khóc nức nở trên vai chàng.

Ngọc Kỳ trong lòng bỗng xao động như một con sóng lớn. Chàng nhớ lại những chuyện trong quá khứ. Từ thuở nhỏ đã rời xa gia đình, va chạm với đời biết bao lần, lại thêm sự đối đãi kỳ dị của Song Tuyết Kỳ Nhu. Cho nên sinh tử không quan trọng lắm. Trong lòng chàng, ngoài một vài người đã từng tiếp xúc qua, không còn có vương vấn gì khác. Duy có một điều là chàng luôn nghĩ đến sự an toàn của Tây Vi, nếu như lời của tên dâm nữ ấy là thật thì có lẽ Tây Vi đã gặp cảnh đoạn trường còn tàn nhẫn hơn chàng nhiều.

Con người của chàng thật khó hiểu, sự sống an nguy của chính mình thì không màng đến, lại cứ nghĩ đến sự an nguy của người khác, cũng chính vì lẽ đó, mà chàng đã từng mạo hiểm cứu Triệu Tường, Nguyên Chân. Nhưng Tây Vi vạn nhất sa vào cảnh bi thảm, mà chàng lại bất lực nơi đây...

Nghĩ đến đây, bỗng Ngọc Kỳ khẽ thở dài, chàng cảm thấy cay cay trong mắt, nhưng chàng cố nén lại Như Phương hình như nghe chàng thở dài, bèn nói :

- Dương công tử! Có phải chàng vừa thở dài chăng?

- Phương cô nương! Đừng quên ta cũng là người bằng xương bằng thịt. Nhưng xin đừng hiểu lầm, ta thở dài chỉ vì bản thân mình mà thôi, cô nương giờ xin lui đi cho.

Như Phương khẽ đứng dậy, mắt rơm rớm, nói :

- Dương công tử! Tiểu nữ rất tôn kính chàng, nhưng tiểu nữ không thể làm gì hơn được, người... người còn tâm nguyện gì muốn nhờ tiểu nữ làm không?

- Đa tạ cô nương, không cần đâu. Không phải các bằng hữu của ta cũng đã bị các người bắt đi rồi sao?

- Tuy là chưa bị bắt, song họ...! Ấy da! Chắc cũng không sống được lâu. Có lẽ còn bi thảm hơn. Có lẽ các cô nương ấy đã đến nơi đây rồi.

- Các cô nương ấy? Người nói là các cô nương ấy, không chỉ có một người à?

- Đúng vậy, những bằng hữu của chàng ở Hồ Trảo sơn đều đã đến đây rồi, chàng cứ... cứ bình an mà...

Nói đoạn, nàng ta bỏ chạy ra ngoài.

Ngọc Kỳ lúc ấy nghĩ thầm: “Vị cô nương này cũng còn chút tình người, vẫn còn lương thiện!”

Nghĩ đoạn, chàng lại tiếp tục vận công.

Bỗng từ xa vọng lại một tiếng rú kinh khiếp ghê rợn của một quái thú nào đó.

Đã thông mười hai kinh mạch trên người không phải là một chuyện dễ dàng, và cũng không thể trong ba, năm khắc thì thời có thể làm được việc đó. Vì vậy chàng cố định thần chuyên chú tranh thủ từng giây từng phút vận công.

Không biết đã qua bao lâu, một số kinh mạch trên người của chàng cũng được giải thông. Nhưng ngay lúc quan trọng ấy lại xảy ra biến cố, vậy là chàng đành ngừng vận công lại, thật đáng tiếc.

Cánh cửa mở ra, Trì Khiêm trang điểm lộng lẫy bước vào, theo sau là tám tên đại hán đầu che kín bởi chiếc nón màu đen. Sau chiếc áo đen bên ngoài lộ ra cuộn cuộn những bắp thịt, bọn chúng cầm trong tay những dây xích to nặng, kèm cặp các thứ khảo hình cụ, chiếu ra ánh mắt ghê rợn. Trì Khiêm từ từ tiến gần bên giường, từ người ả toát ra một mùi hương thơm ngào ngạt.

Hôm nay, Trì Khiêm trang điểm lộng lẫy xinh đẹp tuyệt trần, trâm cài lược giắt, các vật trang sức lóng lánh tôn thêm vẻ mỹ miều trên khuôn mặt vốn toàn mỹ.

Dáng yểu điệu trong bộ xiêm y tha thướt. Dường như có một làn khói mỏng vấn quanh thân người mảnh mai thon thả của Trì Khiêm. Nhìn ả, người ta có cảm tưởng là Hằng Nga nơi cung Quảng giáng trần, quả là một kiệt tác của hóa công. Ngọc Kỳ thật không tin dáng điệu yêu kiều tha thướt của ả lại là một Trì Khiêm dâm dục, táo tợn trong xe đêm qua.

Trì Khiêm giống như một tiên nữ thanh cao, tuyệt thế mỹ nhân, ả tiến đến trước giường, mỉm cười hết sức duyên dáng, cung cách hết sức lễ độ, khiêm nhường, hé mở đôi môi hồng xinh đẹp, thốt lên bằng chất giọng ngọt ngào êm dịu, thánh thót như chuông :

- Dương công tử! Tối qua ngủ ngon chứ?

Ngọc Kỳ khê giật mình, song chàng cười nhạt, rồi nói :

- Đa tạ thâm tình của chủ nhân... dâm phụ, có phải giờ phút hành hình đã đến rồi?

- Dương công tử! Chẳng lẽ qua một đêm suy nghĩ mà chàng còn chưa thông suốt sao? Nay thiếp cho chàng suy nghĩ thêm mấy phút nữa đó!

- Ha! Ha! Không cần đâu!

- Có sao chàng lại tuyệt tình như thế, phụ rẫy một tấm chân tình của thiếp! Quả thật, chàng là người vô tình, không chút tình cảm nào cả.

Trì Khiêm giọng run lên, hai giọt lệ long lanh trên khóe mắt.

Ngọc Kỳ trong lòng rung động, kêu thầm: “Ngọc Kỳ à! Một đời người như ngựa phi qua cửa sổ, người không thể bị mê hoặc mà để tiếng xấu trên võ lâm được”.

Nghĩ đoạn, chàng trầm giọng quát :

- Yêu phụ! Dương mỗ ta tuyệt tình như vậy đó! Người đừng uống công phí sức nữa.

- Dương công tử! Thiếp biết chàng đang đắn đo, chiến đấu với bản thân mình, thiếp hiểu rõ lòng chàng mà!

Ngọc Kỳ thật sự rung động, quả thật chàng đã xúc động, đắn đo lựa chọn, ngẩng đầu lên nhìn Trì Khiêm.

Song lý trí đã thắng, chàng cười lớn rồi nói :

- Trì cô nương! Người thông minh lắm, nhưng không bao giờ hiểu được ta đâu! Người thất bại rồi.

Nói đoạn chàng đứng dậy nói :

- Bây giờ có lẽ là giờ Ngọ, đã đến lúc hành hình rồi!

Trì Khiêm tuyệt vọng quay đi, vỗ tay ba cái. Tức thì mấy tên đại hán lúc nãy hùng hục chạy vào cúi đầu đợi lệnh.

Trì Khiêm lại tiến gần đến Ngọc Kỳ, nói khẽ :

- Đây là lời khẩn cầu cuối cùng của ta. Trước mắt, chàng là hai con đường: Một con đường cùng ta, ta sẽ trọn đời toàn tâm toàn ý yêu thương hầu hạ chàng, giúp chàng khơi sáng tiền đồ rực rỡ, tột đỉnh vinh quang. Con đường kia là cái chết. Chàng hãy nhìn đi, bọn vận hắc y kia, chúng là hiện thân của Địa ngục đó. Dương công tử! Ta van xin chàng hãy đi cùng ta trên con đường hạnh phúc đang chào đón chàng!

Nói đoạn Trì Khiêm giang tay có vẻ cầu khẩn đón chờ Ngọc Kỳ.

Nhưng Ngọc Kỳ không chút lưỡng lự, chàng tiến đến bọn tám tên hắc y nhân không hề nhìn Trì Khiêm một cái nào, đoạn chìa hai tay ra.

Tên đại hán giương mắt nhìn Trì Khiêm đợi lệnh.

Trì Khiêm tuyệt vọng, biến sắc giận dữ kêu lên :

- Dương Ngọc Kỳ! Người đã thắng! Song ta sẽ cho người một cơ hội nữa!

- Hết rồi!

Đợi một lát nữa sẽ biết, cơ hội này người không thể bỏ qua được đâu. Đoạn ả phát tay ra hiệu, và hét lớn :

- Dẫn đi!

Hai tên đại hán lao đến sau lưng Ngọc Kỳ, mang gông và khóa dây xích sắt vào cổ tay và chân chàng.

Ngọc Kỳ lúc này cũng tìm cách dụng toàn lực đẩy mạnh chân khí nhưng không ngờ hai mạch nhâm đốc vẫn chưa đã thông, nên vừa vận sức đẩy mạnh thì bỗng cảm thấy trời đất chao đảo, toàn thân không còn sức lực.

- Dẫn đi! Theo y kế hoạch mà thi hành!

Hai tên đại hán dạ một tiếng thật lớn, đẩy Ngọc Kỳ đi ra.

Trong con đường hầm, có hai hàng dài các tên đại hán, hai người Như Phương và Như Cúc trang điểm như nhau, với một thần sắc rất khó hiểu, nhìn theo Ngọc Kỳ, khi chàng vừa đi qua mặt, hai người họ khẽ nói :

- Dương công tử! Chúc may mắn.

- Đa tạ nhị vị cô nương.

Chàng cũng đáp tạ lại với giọng nói rất khẩn thiết, không hề giả dối, có lẽ là lần cuối chàng nói với thái độ như vậy.

Chúng dẫn Ngọc Kỳ đi lên phía trên, qua hơn ba lần tam cấp. Trong đường hầm bốc mùi tanh của máu nồng nặc đến độ khó chịu.

Phía sau, Trì Khiêm, Như Phương, Như Cúc đã mất dạng, có lẽ họ đã đi bằng con đường khác.

Chúng dẫn chàng đi đến rào chắn bằng sắt lớn, có hai tên đại hán khác ra mở khóa cửa rào chắn.

Ngọc Kỳ hít sâu, đoạn âm thầm kiểm tra kinh mạch của mình. Tám tên đại hán dẫn Ngọc Kỳ bước ra khỏi cửa rào sắt, tiến vào một khoảng không gian như một quảng trường đầy ánh sáng chói lòa.

Đột nhiên bốn bề xung quanh vang lên tiếng hoan hô như sấm dậy rền vang cả quảng trường.

Nói về Tây Vi và Khương Sĩ Trân, phi ngựa chạy như bay. Cả hai người không nói gì cả, chỉ ra sức vun roi thúc ngựa phi hết sức, nhắm hướng Chu Tiên trấn mà chạy.

Từ xa xa, đã hiện ra mờ mờ thị trấn Chu Tiên. Bỗng nhiên con ngựa của Khương Sĩ Trân đang cưỡi bỗng ngã quỵ, sức chạy vẫn còn nên cả người lẫn ngựa té lăn trên mặt đất, trong tiếng hí vang của con tuần mã đã kiệt lực đang lăn tròn.

Công lực của Sĩ Trân không tồi, nên khi té lăn trên đất hơn ba trượng, y vẫn đứng dậy, không hề tỏ ra đau đớn gì, lách sang một bên.

Sau đó, hai người rời bỏ yên ngựa, Sĩ Trân nói :

- Đi thôi! Chúng ta đã sắp đến nơi rồi.

Đoạn hai người thi triển khinh công tuyệt luân, phóng mình như bay chạy tới.

Phía bắc của Chu Tiên trấn có một con sông Giả Lỗ đã bị đóng băng giá lạnh, Sĩ Trân và Tây Vi đi dọc theo con sông Giả Lỗ, đoạn rẽ vào một con đường khác, nhắm phía nam rảo bước nhanh, họ không vào trấn. Đi khoảng ba dặm đường trước mặt xuất hiện một ngôi nhà nhỏ.

Hai người bọn họ còn chưa tiếp cận ngôi nhà thì từ trong sân đã vọng ra tiếng sủa ầm ĩ của ba con chó lớn màu vàng.

Cửa trong nhà mở ra, có một lão nông dân bước ra quát mắng con chó lớn :

- Súc sinh! Quay lại mau!

Ba con chó lớn ngừng sủa, quay mình lại. Sĩ Trân từ xa đã lên tiếng :

- Triều Thúc, lão gia có khỏe không?

Lão nông dân ngạc nhiên hỏi :

- Sĩ Trân à! Ai đến đó? Lão gia khỏe lắm.

Lúc ấy ba người mới dừng lại trước cửa nhà. Sĩ Trân nói gấp :

- Vị công tử này là cháu của Võ Lâm Cuồng Sinh Đàm Kiên, có chuyện khẩn cấp vô cùng, muốn bẩm báo trực tiếp với lão gia.

Nói xong, Sĩ Trân đi vào nội sảnh bên trong.

Ánh mắt của Triều Thúc này giờ chưa rời khỏi Tây Vi. Tây Vi định bước lên, thì lão thúc đã giơ tay chặn lại quát :

- Khoan đã! Sao ngươi dám mạo xưng là thiếu công tử, cháu của Đàm công! Người là ai?

Tây Vi kinh ngạc hỏi :

- Gì? Tại hạ mạo nhận à?

- Hừ! Người là nữ nhi, há qua mắt của lão phu được sao?

Vừa nói, lão Triều Thúc vươn tay điểm ngay huyệt Khúc Trì của Tây Vi.

Tây Vi vận người tránh sang một bên, vội vã kêu lên :

- Khoan! Hãy nghe tiểu nữ nói! Tiểu nữ tên gọi là Đàm Tây Vi, cháu gái của Đàm công, đại huynh tên gọi là Đàm Triệu Tường, gia huynh đã đi Hồ Quảng, truyền một tin của Dương công tử. Tiểu hóa tử Bành thúc thúc cũng đã đi Giang Nam.

- Tại sao cô nương nói là Dương công tử đã bị người bắt rồi à?

- Đúng vậy! Tiểu nữ và Dương công tử cùng đi với nhau, định đến Khai Phong phủ tìm Tổng Hạo Nhiên lão tiên bối, nhưng chẳng may nơi Thái Bạch lâu đã uống phải hai ly rượu Bích Ngọc lộ, Dương công tử nội lực tiêu tán, nên đã lọt vào tay bọn Thần Kiếm thư sinh và năm yêu nữ họ Trì...

- Tại sao cô nương lại thoát thân được?

- Dương công tử trước lúc lâm nguy, đã bảo tiểu nữ trốn đến Khai Phong phủ tìm Thanh Hoa tỷ tỷ...

Đột nhiên trong nhà lúc ấy xuất hiện một lão ăn mày vận y phục màu sẫm, sắc mặt trắng xanh, có vẻ già khắc khổ lắm, có thể thấy lão già có tâm sự gì lo lắng ghê gớm lắm.

Lão ăn mày ấy chính là Thiên Nhai Phá Ất Tổng Hạo Nhiên danh chấn giang hồ. Lão ăn mày trầm giọng nói :

- Gọi cô nương ấy đến gần đây!

Tây Vi vừa thoáng thấy hình dáng của lão ăn mày, đã nhận ra ngay, nàng lao đến quỳ xuống ngay dưới chân người, vừa khóc vừa nói :

- Tổ bá bá! Vi nhi trong lòng đau như cắt! Dương công tử...

- Ấy! Tiểu cô nương, bình tĩnh, ngồi xuống đây, từ từ kể đầu đuôi cho lão phu nghe.

Sau đó, Tây Vi đã đem chuyện từ khi ở Trịnh Châu ra tay cứu Trì Khiêm đến lúc Ngọc Kỳ uống phải chất độc Bích Ngọc lộ ở Thái Bạch lâu, kể tường tận nguyên do đầu đuôi sự việc.

Nghe xong, Tổng lão kêu lên :

- Thái Bạch lâu không phải do Vô Vi bang gây ra, chắc chắn là độc mưu của bọn người ở Hồ Trảo sơn. Nguy rồi! Dương hiền đệ đã gặp khốn rồi. Sĩ Trân! Mau lên, truyền tin cho các đệ tử tai mắt của chúng ta, mau mau thăm dò tung tích Dương công tử đã bị bắt đem đi nơi đâu. Vi nhi! mau, chúng ta đến Khai Phong.

Sau đó, Tổng lão dẫn Tây Vi vào phòng trong, sai dặn hơn mười người đang ở đó đi lo công việc, đoạn hỏi Tây Vi về tin tức của Ngọc Kỳ.

Tây Vi bèn đem ý định của Ngọc Kỳ và hành tung của Triệu Tường, Tiểu hóa tử nói lại thật chi tiết, tường tận hơn.

Nghe xong, Tổng lão nói :

- Mấy ngày trước đây, lão phu bị vây khốn, phải mạo hiểm mới thoát nạn được, lão phu cảm thấy không thể xuất diện công nhiên được nữa. Nếu chúng ta quang minh hành sự bạch nhật, địch lại trong bóng tối, người bị thiệt thòi chính là chúng ta. Nên ta quyết định thay đổi sách lược, đã truyền báo cho các bằng hữu tạm thời hoãn kỳ tái xuất. Hay da! Tiếc là muộn một bước, trong nội bộ chúng ta có nội gian, hậu quả là đã có vài bằng hữu vô lâm đã bị hạ độc thủ. Từ tiên, Ất lão đệ là một trong những người ngộ nạn. Ấy da! Lão phu hối hận vô cùng.

- Tổ bá bá! Nếu như tìm không được Dương công tử...

- Vi nhi! Lão phu sẽ tận lực tranh thủ thời gian. Chuẩn bị đi mau, Vi nhi hiền đệ đi tìm hai chị em Thanh Hoa, lão phu ở Khai Phong đợi tin.

Hai người một già một trẻ sau khi trò chuyện xong, liền chuẩn bị lên đường. Sĩ Trân bên ngoài đã chuẩn bị ngựa. Cả ba bèn lên ngựa, nhắm hướng Khai Phong phủ phi như tên bắn.

Lúc sắp đến gần Khai Phong phủ, trời đã tối, bỗng từ phía xa xa đối diện có một người cưỡi ngựa chạy đến.

Khương Sĩ Trân phi phía sau Tổng lão khuất cái lúc sắp đi đến gần người nọ, liền khum tay hú lên hai tiếng, một ngắn một dài. Người cưỡi ngựa nọ bỗng ghì cương ngựa lại, quay đầu ngựa cho chạy chậm về phía Sĩ Trân, hú lên một tiếng dài, một tiếng ngắn đáp lại.

Sĩ Trân lúc này thấy vậy bèn kêu lên: “Khương Sĩ Trân”, đoạn tiến lên thấp giọng nói :

- Hạo Nhiên cũng đến...

Người cưỡi ngựa đối diện định xuống ngựa, thì Tổng lão cái nói liền :

- Miễn lễ! Huynh đệ có tin tức gì không?

Người này vòng tay chào, rồi nói :

- Trước lúc đi, Khương huynh có dặn, các huynh đệ đã bủa ra khắp nơi, đi dò la tin tức, đến trưa thì có tin cấp báo về Dương công tử đã bị người đưa đi Tân Trịnh.

- Còn tin gì nữa?

- Đối phương hành tung bí ẩn, thủ hạ rất ít, thân phận của chúng không cách nào dò tìm được. Dương công tử ở Thái Bạch lâu bị bắt, hai tên tiểu bảo ở đó đã biến mất, có lẽ cũng là đồng đảng của chúng.

- Huynh đệ đã cực nhọc quá, xin chú ý hơn nữa. Lão phu giờ đi Khai Phong lo việc, hẹn sáng mai gặp lại ở Tân Trịnh.

Lão khuất cái nói xong, người đó vòng tay thi lễ, Khương Sĩ Trân và người đó lên ngựa đi ngay.

Đến đầu canh hai, ở Long Đình xuất hiện hai bóng người.

Long Đình địa thế khá cao, nó là một tòa kiến trúc đồ sộ, có hơn mấy trăm bậc tam cấp, có hàng lan can bạch ngọc xây lên bởi những người thợ khéo tay, trên đỉnh của năm gian điện đường có chạm trổ hình long phụng rất tinh vi.

Bốn bên đài và các bậc tam cấp đều màu trắng, gặp lúc trời đang đổ tuyết, nếu như vận bạch y, có lẽ sẽ không thể phân biệt được có người trên đài. Quan quân thay phiên túc trực không cho bất cứ ai đến gần.

Hai bóng người đã đến các bậc tam cấp phía dưới, một người trong họ nói :

- Hải nhi, nơi các ngươi hẹn là ở nơi nào?
- Tại một mặt đường hướng về thành phố, trên tam cấp thứ hai, ai đến trước thì dùng kiếm khắc trên lan can bạch ngọc.
- Vậy nên quay sang phía trái, đây là hướng đông. Đi thôi.

Hai bóng người ấy là Thiên Nhai Phá Ất và Tây Vi.

Vì sợ làm kinh động bọn quan binh, họ quyết định đi vòng qua phía bên trái để đến chỗ hẹn.

Sau khi đến góc Đông nam, leo lên mấy bậc tam cấp bằng đá thì thấy có mấy bóng người mặt đồ trắng đang sắp hàng trên tam cấp.

Tổng lão cái khế nói :

- Cẩn thận! Có người đã đến trước rồi.
- Có lẽ là Thanh Hoa tỷ tỷ đã đến rồi.

Hai người liền thi triển khinh công tiến tới nơi đó, họ cúi khom người nương theo bóng tam cấp tiến tới. Những người áo trắng này là ai mà to gan quá, dám công nhiên đứng trên đài cao của Long Đình, thì ra bọn chúng là hai phe, dường như chúng đang gườm gườm nhau, chắc là có một trận quyết đấu.

Đúng vậy!

Đứng trên thượng phong là hai bóng trắng, một cao một thấp, kiếm giắt sau lưng, khoanh tay đứng thẳng. Người cao là Nguyên Chân, thấp hơn là Thanh Hoa. Họ đã đến từ lúc canh hai, nguyên họ có cuộc hẹn với Tây Vi, đã đợi khá lâu.

Đối diện với họ là sáu người vận đồ trắng, đều là cao thủ.

Sáu tên đều ăn vận giống nhau, áo trắng, vải che mặt màu trắng. Tại sao bọn chúng lại xuất hiện ở đây, chưa ai có thể giải thích được.

Lúc ấy Tây Vi và Thiên Nhai Phá Ất cũng đang tiến đến gần, Tây Vi hét lớn :

- Hoa tỷ tỷ, dừng để cho chúng thoát!

Tổng lão cái dường như đã biết mặt một người trong bọn chúng, lão lao đến rút lên :

- Diệt Chân lão đạo! Chúng ta không phải oan gia thì đã không gặp nhau, một gậy Đả Cầu bổng của lão ăn mày..... Ha! Ha! Ha! Ha!

Trời lúc này tối đen như mực, đang đổ tuyết, gió thổi từng đợt, cuốn hoa tuyết quất vào mặt họ Thanh Hoa lúc này mới nhận ra Tây Vi, còn bóng người kia, nàng nhìn thấy là một lão khuất cái.

Ngay lúc ấy xuất hiện ba bóng người mặt áo xám ở phía dưới, họ dừng chân quan sát.

Đột nhiên bên trên điện ở trên, đèn đuốc bỗng được thắp sáng rực, quan binh trấn giữ đài chạy rầm rập đến, dàn ra thành nhiều hàng, từ trên quan binh giương cung xạ tiễn xuống như mưa.

Trong đám quan binh có tiếng quát lớn :

- Ai cả gan dám đến nơi cấm địa Long Đình quấy rối?

Những người ở trên đài không hề sợ. Họ lắc mình lùi ra xa vận công, đoạn múa tít binh khí để tự vệ. Chỉ có hai tên áo trắng bị thương té nằm dưới những bậc tam cấp phía dưới bị trúng tên rú lên thảm thiết.

Nghe tiếng quan binh hét hỏi, Tổng lão cái cơ trí đáp liền :

- Người Vô Vi bang đến đây quấy rối đây! Các người chớ nhiều lời can dự vào.

Những lời này đã khiến cho quan binh trấn giữ đài nổi giận vô cùng, càng hạ lệnh cho người bắn tên xuống như mưa.

Lúc này, bọn người áo trắng thấy tình thế không ổn, nên cùng nhau hô lớn một tiếng, xoay mình phóng xuống đài.

Bốn người Tây Vi cũng đuổi theo bèn gót, thân pháp như điện xẹt.

Ba bóng người áo xám đứng nhìn ở dưới đài cũng quay gót đuổi theo.

Bọn người áo trắng lúc này dừng lại, một tên trong bọn chúng hét lớn :

- Súc sinh! Người quả thật đã đến rồi! Hay! Người đợi đã đến chưa?

Hai chị em Thanh Hoa chạy trước không đáp lại. Trời tối đen như mực, không nhìn rõ được mặt mũi của ai là ai, Tên lúc này lại nói :

- Đêm trước đã để cho người trốn thoát! Hừ! Đêm nay, người không còn có cơ... Ủa!

Y bất giác phát hiện Nguyên Chân không phải cầm quấy trượng mà là giắt kiếm, chắc chắn không phải là lão ăn mày.

Một tên bên cạnh cũng la to lên :

Không phải là lão ăn mày, có lẽ là người mà chúng đang đợi, giết chúng đi!

Có hai tên nghe lệnh lao tới.

Hai chị em Thanh Hoa biết rằng người chúng nói là ăn mày, nhất định là Tổng Hạo Nhiên và người đợi kia là Ngọc Kỳ.

Hai người cười nhạt, vươn tay trái ra khoa trảo, tay phải đồng thời vận thần công, tung ra chưởng nhắm đối phương đánh ra.

Hai tên bạch y nhân có vẻ coi thường tỷ đệ Thanh Hoa, chúng thấy chiêu thức của họ đánh ra rất tầm thường, thậm chí không có chưởng phong, chúng tỏ họ chỉ là bọn nhóc con hôi sữa mới xuất giang hồ, nên không đón đỡ mà biến trảo thành chưởng đánh tới.

Chúng đâu ngờ tỷ đệ Thanh Hoa đã sử dụng Vô Cực Thái Cực Hư thần công đánh ra, tuy chiêu thức tầm thường, nhưng tiềm tàng nội lực, lợi hại vô song.

Bùng! Bùng! Nổ ra hai tiếng đĩnh tai, bàn tay hai tên đại hán té ra, lộ cả xương, máu me đầm đìa, chúng té ngã lăn xuống mấy bậc tam cấp. Những tên áo trắng còn lại thì quay người bỏ chạy Thanh Hoa lúc ấy hét lên :

- Bọn Vô Vi bang đáng chết kia, mau nạp mạng đi.

Vừa dứt lời, nàng cũng vừa vượt qua bờ thành, thân pháp của nàng siêu phàm, đã bắt kịp tên cuối cùng, nàng hét lớn :

- Chạy đi đâu! Tiếp chiêu!

Đoạn vùng kiếm xuất chiêu Trường Hồng Quán Nhật, người kiếp hợp nhất, như bay lao tới. Đối phương không hề biết lợi hại, y thốt lên một tiếng, quay người vùng kiếm tung ra chiêu Phản Thân Xạ Hổ lại phản công.

Thanh Hoa khẽ lắc vai, đâm kiếm tấn công tiếp, kiếm ảnh loang loáng, quay vun vút, lợi hại vô cùng.

Bỗng nghe tên đại hán kêu rú lên một tiếng, kiếm của Thanh Hoa đã đâm vào ngực trái của y. Máu tuôn ra xối xả. Chết tức thì.

Lúc ấy Tổng lão cái cũng vừa đến, người thứ ba là Nguyên Chân. Nhưng không ngờ đúng lúc ấy đã xảy ra một biến cố.

Vì Tây Vi vốn là người có nội công kém nhất, nên nàng là người đi sau cùng, nên đã bị ba bóng người áo xám đứng dưới đài đuổi kịp.

Nàng còn chưa kịp nhận ra đối phương là bạn hay là địch, nhưng đã để ý đề phòng.

Song nàng không ngờ được một bóng áo xám với thân pháp như điện xẹt tới sau...

(Mất mấy trang)

Lão đạo sĩ dừng tay lại, thu phát trần, trầm giọng hỏi :

- Các hạ là người nào, mà dám cả gan quát nạt trước mặt bản đạo như thế? Thật đáng chết!

Tên áo xám cười ha hả, đoạn nói :

- Im miệng, tại hạ là Thần Kiếm thư sinh, ngươi là ai?

Vừa nghe xong đám người bạch y nhân thất kinh. Lão Khuất cái càng thất kinh hơn. Lúc ấy, lão đạo sĩ bỗng bật cười khanh khách. Khẽ quát cây phát trần một cái, rồi nói :

- Bản đạo là Thiết Phát Trần Diệu Chân, ngươi là tên hậu sinh văn bối, đã được nghe qua tên bản đạo chưa?

- Ngươi là đệ tử thứ hai của Ất Thanh?

- Chính là bản đạo. Hừ! Ngươi nên hối hận vì đã nhúng tay vào đúng đêm nay đi!

Những lời đối thoại giữa Diệu Chân và Thần Kiếm thư sinh khiến cho Tổng lão cái, Thanh Hoa, Tây Vi và Nguyên Chân khó hiểu vô cùng. Nghe khẩu khí của Thần Kiếm thư sinh thì y quả thật không phải là người của bọn Vô Vi bang.

Thần Kiếm thư sinh cười lạnh lùng hỏi :

- Lệnh sư của các hạ bấy lâu mạnh khỏe chứ?

- Gia sư bản đạo vẫn khỏe, không cần các hạ hỏi thăm!

Thần Kiếm giọng mỉa mai :

- Y chưa chết à?

- Ngươi mới là người đáng chết!

Lão đạo sĩ vừa nói đã lao tới trước hơn một trượng, tay vung phát trần.

Thần Kiếm thư sinh lúc ấy dùng ngón tay vươn ra ba lượt, nơi miệng khẽ lay động, hần nhiên đang sử dụng thuật truyền âm nhập mật nói chuyện.

Cử động trên của y vì làm trong đêm tối nên không ai nhìn thấy được.

Y đột nhiên cười một cách cuồng dại, nạt lớn :

- Lão đạo, ngươi còn tiến thêm một tấc nữa thôi, tại hạ sẽ hạ sát tên nha đầu này ngay, sau đó sẽ thanh toán với ngươi, không tin thì cứ thử xem.

Những lời y nói ra, sự thực là nói cho Tổng lão cái nghe; lão khuất cái là một tay giang hồ lão luyện, dù biết là bị mắc kế nhưng cũng không làm gì được. Lão khuất cái tức giận hét lên một tiếng, quay sang Diệu Chân lão đạo, nạt lớn :

- Lão đạo súc sinh kia, ngươi xéo đi, món nợ giữa chúng ta nhất quyết về sau sẽ thanh toán.

Thiết Phát Trần Diệu Chân ý cũng muốn rút lui, song vì thể diện, lão đạo cũng lạnh lùng nói :

- Lão ăn mày, ngươi quát nạt điều gì? Đêm nay ta muốn...
- Hừ! Ngươi chỉ đáng xách giày cho lão phu thôi! Ngươi có xéo đi không?
- Lão tiền bối, để Thanh Hoa cho y biết lợi hại.

Bất thành linh Diệu Chân đạo sĩ thét lớn :

- Chúng ta sau này ắt sẽ gặp lại.

Chữ “lại” vừa thốt ra, thì y đã phóng mình vọt lên phi thân ra xa hơn mười trượng. Hai tên bạch y nhân vác tử thi của đồng bọn cũng phi thân chạy theo.

Thanh Hoa dùng truyền âm nhập mật nói với lão khuất cái :

- Lão tiền bối! Lão đạo Diệu Chân tại sao lại bỏ đi không ra tay? Vì nếu Thần Kiếm thư sinh ra tay hạ thủ Tây Vi, đối với lão Diệu Chân ấy há không phải có lợi hay sao?

Tổng lão cái đáp :

- Chỉ ít chúng ta cũng biết là Vô Vi bang có liên quan đến bọn người Hồ Trảo sơn. Thần Kiếm thư sinh tự mình cũng ngại thể lực của lão đạo Diệu Chân. Nhưng trước mắt đừng lo chuyện ấy. Chúng ta theo sát tên Thần Kiếm thư sinh để đòi người lại.

Lão khắt cái lại trầm giọng nói :

- Tên súc sinh kia, tối nay ta e ngươi khó lòng mà thoát thân lắm đó. Buông Vi tiểu cô nương kia ra ngay, lão khuất cái ta sẽ cho ngươi một con đường sống.

Thần Kiếm thư sinh thản nhiên gần giọng nói lại :

- Ngươi không cần tính mạng con nha đầu này nữa à?

Lão khắt cái nạt lớn :

- Có chết một trăm tên cô nương đó, lão khuất cái ta tuyệt không bao giờ tiếc đâu, ta chỉ cần bắt người làm con tin đổi lấy Kỳ công tử đã bị bắt về là được.

Thanh Hoa nghe đến đây, này thất kinh, la lên :

- Lão tiền bối, Ngọc Kỳ bây giờ ở đâu?
- Đã bị tên súc sinh này ám toán, bắt đi rồi, hiện giờ chưa rõ tông tích ở đâu cả!

Thanh Hoa hét lớn một tiếng, hoa kiếm xông tới.

Thần Kiếm thư sinh vẫn chụp lấy Tây Vi, lách sang một bên tránh và nói :

- Tại hạ nếu như bị đả thương mất một sợi lông, thì tên Dương Ngọc Kỳ sẽ chết không có đất chôn!

Thanh Hoa lúc ấy vùng kiếm ra suýt chút nữa mũi kiếm đã đâm vào người Tây Vi, vì Thần Kiếm thư sinh lúc lách người tránh đã cố ý lấy Tây Vi làm bình phong cho y.

Thanh Hoa nộ khí bừng bừng, nạt lớn :

- Mau thả nàng ra, ngươi so với loài cẩu trệ còn ti tiện hơn vạn lần! Tên súc sinh! Bắn cô nương trong ba chiêu thôi, sẽ băm ngươi ra thành trăm mảnh.

Thần Kiếm lùi ra sau, rồi nói :

- Thả nó ra thì Dương Ngọc Kỳ cũng không sống sót được. Băm bốn thái gia ra làm trăm mảnh ư? Dương Ngọc Kỳ sẽ chết còn thê thảm hơn.

Đoạn y phát tay ra hiệu, tức thì hai tên áo xám ở hai bên lao lên Nguyên Chân này giờ tức giận, cắn răng chịu đựng, nay thấy đối phương lao lên, chàng múa kiếm vun vút, nhắm hai tên áo xám công tới.

Lão khuất cái cũng tung ra một chưởng đánh tới hai tên áo xám.

- A! A...! Hai tên áo xám rú lên thảm khóc, té nhào trên mặt đất, mặt và ngực máu tươi đỏ lôm, không biết là do kiếm hay là do chưởng lực đánh trúng mà chết.

Thần Kiếm thư sinh kinh hãi, tung một chưởng đánh thức Tây Vi, đoạn nói :

- Ha! Ha! Các người thông minh lắm, muốn động thủ hả! Bổng thái gia chờ xem đây. Tính mạng của Ngọc Kỳ với ta như một. Nếu ta mà chết, thì hẳn không sống sót đâu.

Đoạn y dùng tay ấn vào xương tỳ bà của Tây Vi, chỉ nghe nàng kêu lên một tiếng đau đớn vô cùng, toàn thân run rẩy.

Lão khuất cái và Thanh Hoa thất hãi, Nguyên Chân lúc này định búng ra Phi Ngự thích nhắm Thần Kiếm bắn tới cũng vội vàng thu lại.

Thần Kiếm nắm lấy cơ hội nói tiếp :

- Bổng thái gia lấy hai mạng đổi một mạng. Nếu các người muốn Dương Ngọc Kỳ sống sót, thì hãy ngoan ngoãn rút đi ngay. Hừ! Ta đếm ba tiếng để tiễn các người, bằng không chúng ta cùng chết.

Đoạn y hét lớn :

- Một!

Ba người Thanh Hoa trong lòng rung động, khí huyết như đang sôi lên.

Tây Vi lúc này đã tỉnh, nàng hít một hơi sâu, bỗng hét lớn :

- Đừng lo cho ta, giết...

Không đợi nàng nói hết, Thần Kiếm đã dùng tay bịt miệng nàng lại.

- Hai!

Lão khắt cái cười ha hả, nói :

- Tiểu súc sinh, người quả là một nhân vật vô cùng quan trọng. Sống chết của Dương Ngọc Kỳ, ta chưa tận mắt chứng kiến, song lão phu đã trả hết món nợ đạo nghĩa, nay chỉ muốn bắt người để có thịt trao đổi với các anh hùng võ lâm. Hừ! Lão phu hôm nay muốn lột da người quá!

Nói dứt, lão khắt cái gầm lên, vung ngay gậy Đả Cầu bỗng, khí thế như vũ bão.

Thần Kiếm thư sinh thấy lão khắt cái dáng điệu hầm hầm trong lòng kinh hãi.

Y thối lui ra sau, nói :

- Nếu các người không muốn gây khó khăn thêm cho Ngọc Kỳ, ta sẽ chỉ cho các người một con đường để chọn.

- Lão khắt cái ta mà bắt được người, không sợ người không nói đâu!

Thanh Hoa và Nguyên Chân hai bên cùng hợp với lão khắt cái vây lấy Thần Kiếm thư sinh.

Thần Kiếm thư sinh kinh hãi. Y thâm rung sợ Thanh Hoa động thủ. Vì y nghĩ con nha đầu này không những cơ trí hơn người mà hạ thủ cũng lợi hại vô cùng, thêm lần trước suýt bị khốn dưới tay y, chắc hẳn nàng căm hận vô cùng, dứt khoát một khi ra tay sẽ rất tàn độc, không thể đùa được.

Y nhắc Tây Vi lên làm binh khí cho mình, đoạn nói :

- Thái gia nếu như bị chết dưới tay các người thì manh mối về Ngọc Kỳ cũng coi như tuyệt vọng thôi, cho dù các người liều mạng cũng vô ích!

Lão khắt cái giậm mạnh gậy, rồi nói :

- Dẫn lão phu đi đến chỗ tìm người, bằng không, người sẽ tan xương nát thịt.

Thần Kiếm lộ vẻ vui mừng, nói :

- Theo ta đi.

- Thả ngay vị cô nương kia ra.

- Lão ăn mày! Người có nằm mơ không? Người coi ta là đứa con nít sao? Thả ra! Thả ra để các người xông lên hử? Ta đâu dễ ngậy thơ quá vậy!

Lão khất cái hét :

- Đi!

- Các người phải theo phía sau, cách tiểu gia ba trượng, không được đến gần. Nếu các người không y lời, thì ta sẽ lập tức giết ngay vị cô nương này. Sau đó sẽ thí mạng với các người.

Nói đoạn Thần Kiếm thư sinh ôm lấy Tây Vi, phóng đi về phía tây môn.

Lúc này là canh tư, sau khi ra khỏi thành, lão khất cái bỗng che miệng hú lên một tiếng dài, bỗng từ phía sau vọt tới một bóng người chạy về hướng lão khất cái.

Lão khất cái ghé miệng sát lỗ tai người ấy, căn dặn điều gì đó, sau đó người ấy lại vội vã phóng mình đi.

Không bao lâu sau, từ phía sau, một trận gió cát mịt mù cuộn đến, lẫn trong đám gió cát ấy là mười sáu tay ngựa phi như bay đến, khi gần đến bọn người lão khất cái, thì bỗng một trong số họ lên tiếng :

- Hạo Nhiên công, chúng ta trước hãy bắt tên súc sinh ấy đi.

- Không được, mau phân ra các ngã, triệu tập các bằng hữu, trước mượn ngựa sử dụng đã.

Người dẫn đầu đoàn khoái mã ấy là Huyền Linh lão đạo, Uy Viễn phiêu cửc, Thần Chưởng Dương Uy Viễn và Giang Nam lão quái Hạ Điền, cả ba vị này đều là những cao thủ đã thoát nạn trong trận thảm kịch Hồi Long cốc mấy mươi năm trước, võ công tuyệt đỉnh, danh chấn giang hồ.

Ba người khác đổi ngựa đem ngựa đến cho lão khất cái, đoạn mười ba người khoái mã chia thành bốn nhóm, phân nhau phóng đi.

Bây giờ, sáu người cưỡi ngựa gồm ba người lão khuất cái và ba vị cao thủ tiền bối chia thành hai nhóm theo sát Thần Kiếm thư sinh.

Thần Kiếm thư sinh khi đi đến khu rừng phía trước mặt thì bỗng y hét lên một tiếng dài, thân hình bay tới một bóng trắng từ trong rừng xẹt rạ Đó là một con ngựa bạch dũng thần câu tuyệt luân. Thoắt trong chớp mắt, Thần Kiếm thư sinh đã ngồi chắc trên lưng ngựa như một lần tên xé gió vun vút lao đi. Đứng ngoài nhìn tưởng chừng như vó ngựa không hề chạm đất, vút đi như điện, quả thật là thần câu hiếm thấy trên đời.

Thanh Hoa là người cơ trí, ứng biến nhanh nhẹn, ngay khi bóng trắng của bạch mã xẹt tới. Nàng phóng người khê phát tay tức thì rợp trời một làn mưa Ngự Phúc châm bay ra vun vút.

Nhưng công lực của Thanh Hoa chỉ có thể phóng ra phi châm xa trong khoảng tám trượng mà thôi. Khi Thần Kiếm vận công phi thân ghì cương bạch mã, lực phóng của y và lực phóng của bạch mã cuộn tới như vũ bão, đã phần nào cản lại lực bay của Ngự Phúc châm.

Chỉ có ba mũi phi châm bay tới trúng vào vai con bạch mã, một mũi bay tới ghim vào sườn trái của Thần Kiếm thư sinh. Con bạch mã bị ba mũi phi tiêu tuy sức chạy vẫn rất nhanh, song so với trước đã giảm rất nhiều, nhờ vậy mà sáu con tuần mã của bọn người lão khất cái mới đuổi theo kịp phía sau.

Hai bên cổ gia roi thúc ngựa phi như lướt trên đường, tạo thành một đám bụi mịt mù phía sau.

Qua một khu rừng lại một khu rừng nữa, phía trước mặt thấy xuất hiện một ngôi làng hoang vắng, lúc này khoảng cách của hai bên khoảng hơn mười trượng, con bạch mã câu châm chậm bước lại.

Dưới sườn trái của Thần Kiếm máu đã rỉ ra rất đau đớn khó chịu. Lúc gần đến ngôi làng hoang, y bỗng rít lớn một tiếng ghê rợn.

Phía trước ngôi làng có mười tên cưỡi ngựa đang đứng hàng ngang bất động, khi vừa thấy con bạch câu của Thần Kiếm phóng đến, bèn chia thành hai nhóm tránh đường cho con bạch câu chạy qua.

Sau khi con bạch mã chạy qua thì mười tên này liền xông lên cùng một lúc, binh khí tuốt trần sáng loáng múa tít chói mắt.

Lão khất cái hét lớn :

- Đừng để lỡ, giết!

Thanh Hoa và Nguyên Chân nổi giận, họ đầu tiên sử dụng phi tiêu cản địch, lại thêm lão khất cái, bọn mười tên chắc là địch không lại rồi.

Cục trường bấy giờ tiếng người rít thảm khóc, tiếng ngựa hí chấn động cả một vùng, người ngựa ngã nhào, mười tên cưỡi ngựa chặn đường đã ngã gục không còn một tên nào sống sót.

Thần Kiếm thư sinh nhờ mấy tên chặn đường lúc này, giờ đã chạy ra xa hơn ba mươi trượng, trong ngôi làng hoang lại phi ra năm tên đại hán cưỡi tuần mã hộ vệ cho gã Thần Kiếm thư sinh phi như bay.

Liên tiếp một đoạn đường dài, đã xảy ra mất trận vây chặn nữa, song bọn chúng chỉ uống mạng vô ích.

Hai bên cả người lẫn ngựa đều gần như mệt lả, đến gần đứng ngựa thì đã đến Phù Đồ Cổ Trạch, ngay phía sau, lão khất cái, các bằng hữu giang hồ cũng đang sắp đến, cả thấy có hơn ba mươi cao thủ.

Con bạch mã của Thần Kiếm thư sinh lúc này mồ hôi vã ra đầy thân, miệng sùi bọt mép, có vẻ không thể chịu đựng được bao lâu nữa.

Còn sáu con tuần mã của mấy người lão khất cái đã bị cắt một lần máu, bọn người lão khất cái không tiếc sử dụng thủ đoạn có hơi tàn nhẫn này mới có thể theo kịp Thần Kiếm.

Cuối cùng thì họ cũng tới được bên ngoài dưới chân núi. Còn Thần Kiếm thư sinh tay ôm Tây Vi, đã leo lên Phù Đồ Cổ Trạch từ trước.

Lúc ấy, dưới chân núi, ở hai bên cánh rừng xuất hiện hơn mười tên che mặt, tay cầm binh khí đón đánh sáu người lão khất cái.

Sau khi sáu người lão khất cái giải quyết xong bọn che mặt thì Thần Kiếm thư sinh đã biến mất.

Sáu người lão khất cái toàn thân vương đầy máu của đối phương. Họ cứ men theo khe núi leo lên.

Đợi khi họ leo lên được bên trên khe, bỗng nhiên họ không khỏi rung mình kinh sợ.

Sáu ngọn núi vây lấy thành cổ, mắt nhìn thấy tòa kiến trúc Phù Đồ Cổ Trạch hình dạng kỳ quái to lớn, đồ sộ khiến người ta không khỏi kinh hãi.

Nhưng càng khiến người ta kinh hãi hơn nữa là có hơn một trăm tên nam nữ vây lấy tòa nhà.

Trên đài đá của tầng thứ nhất có treo một người thân thể đầy máu và thương tích, chỉ mặc một khối nhỏ. Thanh Hoa vừa nhìn thấy người bị treo ấy, thét lên một tiếng cơ hồ muốn ngất xỉu.

Chiếc cầu mây duy nhất nối liền bờ đất liền với Phù Đồ Cổ Trạch vẫn dao động không ngừng. Trên đài cao, bên trong cánh cửa lớn có hơn mười tay nỏ kinh người. Loại cung nỏ sử dụng mũi tên dài gần năm thước, có thể bắn xa khoảng một ngàn bộ. Lực bật phi thường có thể bắn ra mũi tên cắm phập vào tường đá dày không hề sai. Mười hai cung nỏ này đang nhắm vào cây cầu mây dao động kia. Cho dù là mình đồng da sắt, có lẽ cũng khó mà chịu nổi mũi tên của chúng.

Hai bên tả và hữu của cây cầu mây có sáu tên đại hán vai vác Quỷ Đầu đao để trần sáng loáng, chỉ cần búa một nhát, tức thì có thể chặt đứt cây cầu mây nối trên, chúng đứng đấy báo động chờ động tĩnh.

Lão khất cái đang đứng bên này cầu, bỗng hét lên, lao người ra phía trước dẫn đầu định nhắm hướng cầu mây phóng tới.

Chúu một tiếng chói tai, một mũi tên xé gió bay đến vách núi ở hai đầu cầu cắm phập vào bờ đá hơn một thước, tóe cả tia lửa. Tiếp theo là một trận mưa tên xé gió bay tới, tiếng tên bay như tiếng sấm xé màng nhĩ, có thể thấy uy lực của những cung nỏ ở đây lợi hại như thế nào.

Nhìn thấy tình hình nguy hiểm như vậy, lão khắt cái trong lòng rung động, hào khí phần nào giảm bớt. Nếu bọn người họ mạo hiểm xông lên cầu mây, nếu không bị tên bắn xuyên người thì cũng tan xương nát thịt dưới khe cầu vì chiếc cầu mây bị đối phương chặt đứt. Có lẽ người đã không cứu được lại mất mạng vô ích.

Lão khắt cái do dự một chút, thì ngay lúc đó, Thanh Hoa đã vượt qua lão xông tới trước.

Lão khắt cái thất kinh, vươn tay nắm chặt lấy khuỷu tay của nàng, hét :

- Đi không được đâu, quay lại thôi.

Thanh Hoa nước mắt cảm hận ràn rụa, nàng cố sức vùng vẫy, hét :

- Lão tiền bối! Người không đi, để tiểu nữ đi, để tiểu...

Lão khắt cái nghiêng răng kéo mạnh Thanh Hoa về phía sau. Công lực của lão khắt cái thâm hậu hơn nhiều so với Thanh Hoa, nàng không cách nào chống cự được, đoạn nghe lão quát :

- Cầu mây mà bị chặt tứ thì tan xương, người không những không được cứu mà còn mất thêm một mạng.

- Lão tiền bối, người không đi, ta đi, vậy buông ra.

Bất thành linh Nguyên Chân bỗng cười lên ròn rợn, nhảy về phía cầu.

Huyền Linh đạo trưởng vươn tay ngăn lại, trầm giọng quát :

- Tiểu huynh đệ, đừng làm chuyện dại dột như vậy.

Nguyên Chân vùng kiếm nhắm vào khuỷu tay Huyền Linh định đâm tới khiến Huyền Linh đạo trưởng đành phải rút tay về. Lúc ấy, Nguyên Chân nói lớn :

- Đại ca khi ở Hồ Trảo sơn, đã liều mạng cứu Nguyên Chân ta đây, rõ ràng biết tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, nhưng người không hề tham sanh úy tử, coi chết nhẹ như lông hồng. Chư vị có thể không cần phải mạo hiểm nhưng Nguyên Chân ta không thể đứng nhìn đại ca táng mạng. Triệu Nguyên Chân nay xông vào trước, xin đừng ngăn tại hạ...

Chàng cười ha hả một tràng dài, tức thì thân hình đã xa hơn ba trượng.

Ngay lập tức, ba đạo quang như điện xẹt bắn tới, tiếng tên bắn xé gió như sấm dậy, suýt chút nữa đã lấy mạng của chàng thiếu niên. Hai tay của Nguyên Chân lúc ấy đã nắm chặt lấy sợi dây mây treo lơ lửng dưới cầu.

Sáu tên đại hán phía đối diện thấy vậy, một tên trong bọn chúng vội giơ đao lên bổ xuống, chặt đứt liền hai sợi dây mây chủ yếu của chiếc cầu.

Chiếc cầu mây dao động lắc lư, phát ra những tiếng răng rắc chói tai.

Lúc ấy Huyền Linh đạo trưởng và Giang Nam lão quái vội nhảy tới nắm chặt lấy hai sợi dây mây chủ kéo lại, không để cho nó lắc lư.

Thanh Hoa lúc ấy lợi dụng ba mũi tên xé gió bắn tới mọi người có hơi náo động, nàng vùng ra khỏi lão khắt cái, phóng ra xa hơn năm trượng, lao mình nắm lấy hai sợi dây mây chủ còn lại của cầu.

Một tên đại hán đối diện bên kia cũng giơ đao chặt đứt luôn những sợi mây ấy, chiếc cầu này do những dây mây to nối kết lại với nhau. Nay đã bị chặt đứt hết bốn sợi dây mây, lại thêm hai người treo trên cầu, cho dù một đầu đã được hai vị cao thủ võ lâm dùng sức nắm chặt song cũng không thể chịu đựng được trọng lượng nặng như vậy.

Chiếc cầu bỗng rung mạnh, đứt liền đoạn ở giữa, hai đầu ở giữa rơi xuống khe vực sâu hoắm phía dưới.

Mấy trăm tên đại hán bên kia phá lên cười cuồng dại, hai chị em Thanh Hoa tay vẫn nắm chặt sợi dây mây cùng rơi xuống khe.

Hai người họ cơ trí minh mẫn, lúc sợi dây mây rơi xuống khe, họ nhanh như cắt buông tay ra, để giảm sức rơi, đoạn cũng nhanh như chớp lại nắm chặt lấy sợi dây mây bật ra do sức đàn hồi khi đụng phải vách đá.

Lúc này ba mươi vị võ lâm cao thủ Bạch đạo cũng đã đến nơi.

Huyền Linh và Giang Nam lão quái hợp sức vận công cùng với năm vị cao thủ lên trên nắm chặt sợi dây mây cố sức kéo lên hơn nửa khắc giờ. Cuối cùng hai người Thanh Hoa cũng leo lên được vách núi.

Đột nhiên, bên bờ bên kia cách bởi khe vực sâu, bỗng vang lên một tiếng thét lớn vang vang :

- Khoảng cách không xa lắm, mời chư vị lên núi nhìn xuống, tại Phù Đồ Cổ Trạch sắp có một lễ hội rất tưng bừng. Hoan nghênh các vị tham quan.

Tiếp theo là một tiếng “tù và” dài vang lên, sau đó, dậy lên những tiếng hoan hô la ó của những người ở nóc đỉnh bốn phía của quảng trường.

Bờ bên đây cách bờ bên kia nơi đang diễn ra “lễ hội” khoảng hơn năm mươi trượng, dù khinh công có tuyệt đỉnh đến mấy cũng không cách nào phi thân phóng qua được. Ba mươi sáu vị anh hùng bạch đạo, trong số đó có lão khất cái, Thanh Hoa, Nguyên Chân. Họ chỉ đành ngược tầm mắt nhìn lên quảng trường bờ bên kia, bó tay cay đắng chứng kiến bi kịch tàn khốc đang được trình diễn.

Hai chị em Thanh Hoa trong lòng như bị ngàn vạn mũi kim đâm, khóc thét lạc cả giọng, những tiếng la ó, hoan hô bên bờ kia như hàng vạn mũi dao đâm vào tim họ

Ngoài hy vọng chờ một phép màu huyền diệu có thể xảy ra, mọi tính toán, hy vọng giải thoát coi như đã bị dập tắt hoàn toàn.

Xem tiếp hồi 15 Phù Đồ Cổ Trạch

15. Hồi 15 Phù Đồ Cổ Trạch

Cửa lồng rào sắt được từ từ đưa lên, quảng trường trong tiếng tù và thứ nhất, tám đại hán áp giải Ngọc Kỳ đưa ra nơi quảng trường.

Hơn một trăm người ăn vận áo đỏ quần xanh ngồi trên khán đài bốn bên nóc ngôi nhà đá la ó hoan hô ầm ĩ. Có người la to :

- Nhìn kìa, Cuồng Sư! Cuồng Sư! Chính là y đó.

- Quả nhiên là anh hùng! Đáng tiếc thật.

- Quả không hổ là hậu nhân Long Môn Dương gia. Tiểu tử, chúc ngươi hồn phách tiêu diêu nơi cực lạc.

Bỗng một hồi tù và vang lên, toàn bộ mọi người đều đứng dậy, bốn bề im phăng phắc cơ hồ có thể nghe tiếng thở của bản thân mình.

Trên khán đài cao đối diện nơi đặt những chiếc giường trải nệm, Trì Khiêm, Như Phương, Như Cúc cũng đứng lên.

Trì Khiêm khuôn mặt diễm lệ nhưng lạnh như băng đá và tia mắt lạnh lùng nhìn khắp lượt, đoạn cất tiếng nói trong trẻo êm dịu :

- Dương Ngọc Kỳ ngươi vẫn còn có cơ hội đó. Khi ngươi đồng ý quy thuận có thể báo cho ta biết ngay lập tức. Những người ở Phù Đồ Cổ Trạch đều nóng lòng hy vọng ngươi quy thuận cùng chúng ta hợp lực tung hoành, xây dựng đại nghiệp.

Ngọc Kỳ gần giọng quát lớn :

- Yêu phụ, các ngươi hợp lực tung hoành cái gì? Xây dựng đại nghiệp gì?

- Liên minh quần hào võ lâm bình trị thiên hạ.

- Ha! Ha! Ha!...

Ngọc Kỳ phát ra tràng cười cuồng dại chấn động bốn bề.

Trì Khiêm trong lòng thất kinh, nghe tiếng cười của Ngọc Kỳ rõ ràng nội lực còn rất thâm hậu, không giống đã bị bế kín các kinh mạch.

Nhưng ả vẫn tin tưởng Bích Ngọc lộ, vả lại Ngọc Kỳ cũng không có cử chỉ kháng cự nào nên ả an tâm lắm, đột nhiên giơ tay phát một cái.

Tám tên đại hán áp giải Ngọc Kỳ bước lên tháp đá thứ nhất, treo chàng lên bốn cái vòng lớn, các gông cùm nơi tứ chi đều bị mắc vào cái vòng sắt đó. Chiếc áo ngoài của chàng bị chúng xé rách giật xuống.

Tất cả đã chuẩn bị xong tám tên đại hán lui xuống đi về phía lồng sắt.

Trên quảng trường chỉ còn Ngọc Kỳ bị treo trên vòng sắt, ánh mặt trời nóng rát chiếu vào màu da cổ đồng của Ngọc Kỳ nổi rõ những thớ thịt cuộn cuộn với các đường gân không ngừng co giãn. Rõ ràng chàng đang tập trung toàn lực xung kích các kinh mạch, cố gắng đả thông chúng.

Trì Khiêm lúc này ngồi xuống, bọn tì nữ phía sau dâng một cỗ đầy bánh trái. Như Phương, Như Cúc thủ phục hai bên cũng như ả ta dán mắt vào Ngọc Kỳ.

Hơn trăm người trên khán đài cũng ngồi xuống.

Lúc ấy cũng là lúc quảng hung bạch đạo đi đến bờ đối diện.

Trên đài cao nơi Trì Khiêm ngồi có mấy tên phục dịch xếp thêm một tràng kỷ, tiếp theo đó tên Thần Kiếm thư sinh xuất hiện, phía sau hai tên tì nữ dìu Tây Vi. Thần Kiếm thư sinh lúc này đã lấy lại phong thái hào hoa, sang khoái của y. Sau khi sắp bị khốn ở phủ Hà Nam dưới tay lão khuất cái, dáng điệu của y rất phong nhã chỉ có điều bước đi đôi lúc không thẳng vì nơi sườn mũi phi châm lại khiến y đau đớn.

Tây Vi lúc này ngoài thần trí hoạt động ra còn toàn thân nàng như thủy ma, bị bọn nữ hầu ẩn ngồi xuống tràng kỷ. Nàng nhìn thấy Ngọc Kỳ hai mắt đã ràn rụa nước mắt.

Trì Khiêm lúc ấy cất tiếng hỏi :

- Sao rồi?

Thần kiếm thư sinh đáp :

- Con nha đầu Thanh Hoa kia bắn ta một mũi phi châm nhưng không nguy lắm.

- Công lực của nó thâm hậu hơn huyneh nhiều.

- Hứ! Nó thoát không khỏi tay ta đâu, công lực thâm hậu có ích gì? Tên súc sinh Dương Ngọc Kỳ là một thí dụ đó. Tên súc sinh ấy vẫn chưa chịu chịu khuất phục à.

- Y cứng đầu lắm.

- Muội tiếc khi giết hắn à? Tiểu muội muội yêu hắn rồi sao?

- Sao huyneh nói vậy?

- Muội đã không dùng thuốc khiến y khuất phục, lại đem đến đây xử hình lại kéo dài thêm cơ hội cho y như thế đã đủ chứng minh rồi.

- Nhưng muội sẽ xử hắn chết một cách thảm khốc tức thì liền.

- Hay! Đó gọi là càng yêu nhiều hận càng sâu. Nhưng ta nghĩ y làm tổn thương trầm trọng tình cảm của muội, song muội vẫn đang do dự đúng không?

- Huyneh không được nói nữa.

- Không nói nữa thì thôi. Tóm lại, ta cũng vì hai con nha đầu kia mà thần tình điên đảo, thật sự say đắm. Ta với muội chẳng khác nhau, điều gì chúng ta càng muốn thì lại càng không đạt được, mà đã đạt không được thì lại càng muốn. Hay! Xem ra ta với muội đã...

- Câm miệng! Huyneh còn nói nữa ta sẽ mời huyneh đi chỗ khác đó.

- Được rồi. Ta không nói nữa vậy. Cửu Chỉ Phật quả thật đang ở Cổ gia trang, gia phụ của chúng ta đã đến dò động tĩnh. Nếu không có biến cố gì xảy ra có lẽ trở về Cổ Trạch đó, như vậy coi chừng lỡ việc đấy. Mau mau ra tay đi.

- Huynh không đợi được thì đi đi, đi mà hưởng thú vui với con nha đầu đó. Đừng can dự vào chuyện này.
- Tiểu muội đừng quên là ta đang giúp muội đó, giờ lại đuổi ta đi à?
- Huynh hành sự không cẩn thận, thất bại hư việc lại nói là giúp ta sao?
- Muội không biết rồi, có con nha đầu này ở đây Ngọc Kỳ mới dễ khuất phục.
- Huynh nói sao cũng được miễn là đừng quấy rầy ta.

Nói đoạn ả bỗng phát tay một cái.

Tiếng tù và lại nổi lên, một tên đại hán giơ chùy đánh vào chiếc chiêng ba tiếng tang tang tang rất tai, đồng thời cửa chiếc lồng sắt cũng được đưa lên từ từ.

Lúc ấy tám tên đại hán áp giải một người thân không vận y phục, khoảng ngoài năm mươi tuổi trói vào một tấm ván lớn. Người trung niên kia miệng đã bị nhét đầy vải không thể la hét được đang cố vùng vẫy một cách tuyệt vọng.

Lúc ấy lại có mười hai tên tay cầm cung nỏ tiến ra, xếp thành hàng dài.

Chuẩn bị đầu đó xong xuôi, bỗng thấy Trì Khiêm trên đài cao giơ tay lên.

Tên nỏ kia được lắp vào cùng kéo căng ra.

Tên cầm chùy đứng trên đài chuẩn bị đánh vào trống lớn.

Trì Khiêm khẽ phát tay.

Tùng Tùng! Tùng! Tiếng trống vang như sấm nổ, núi đồi cơ hồ nghiêng ngả. Những mũi tên ghim chặt y vào tấm ván gỗ, máu tươi phún vọt.

Đoạn hai tên xạ tiễn lui về phía cửa lồng sắt.

Trì Khiêm lại phát tay, tiếng cồng lại vang lên.

Lần này hai người trẻ tuổi chết vì bị phóng lao.

Lần thứ ba lại vang lên tiếng cồng, một lão già tóc bạc trắng bị trói trên cây cột bằng sắt, cả người lẫn cột được tưới đầy dầu, lửa cháy bùng bùng liếm lên thân người đang quần quai vùng vẫy.

Mùi thịt cháy, khói dầy bốc lên nơi Ngọc Kỳ bị treo, tiếng la thảm của nạn nhân thê lương ghê rợn.

Các vị cao thủ quần hùng bên bờ kia nộ khí phùng phùng, cắn răng căm hận vô cùng.

Bọn người trên khán đài ngược lại la hét khoái chí như điên dại. Ngọc Kỳ bèn nhắm mắt lại tiếp tục vận công, nơi khóe mắt chàng long lanh hai giọt lệ thương cảm.

Trong ánh lửa phía dưới, chàng đang đạt được thành công, hai mạch Nhâm, Đốc cuối cùng đã được đả thông, chàng đã khôi phục được sáu thành công lực, chàng cố sức vùng vẫy song vẫn vô ích.

Chàng không vùng vẫy nữa, cố gắng định thần đả thông các kinh mạch còn lại.

Chân khí nơi Đan Điền của chàng cuộn cuộn xung mãnh như bài sơn hải đảo, xông lên các kinh mạch toàn thân.

Lúc này thấy người trên cột sắt chỉ còn là một thân ma thành tro, ruột trong bụng lòi ra ngoài, cảnh tượng thảm khốc vô cùng. Nhưng tiếng hoan hô trên khán đài vẫn vang dậy, trên nét mặt Trì Khiêm rạng rỡ nụ cười dường như lộ vẻ khoái cảm mãn nguyện tàn ác vô cùng.

Mười tên đại hán đi ra thu thập xương cốt, dọn dẹp khảo cụ. Quảng trường lại trống trải.

Tiếng cồng lại vang lên.

Lần này là mười người nam nữ bị đẩy ra quảng trường, họ lộ vẻ run sợ cao độ.

Tiếp theo là mười con cạp to lớn được thả ra quảng trường, mười con quái thú nhe nanh múa vuốt vừa được thả ra, thấy bóng người trên quảng trường liền vỗ lấy.

Lúc ấy bọn người trên quảng trường lại vỡ la hét, có mấy người ném cành cây dài khoảng ba tấc xuống quảng trường...

Mười người tay không chỉ với mấy đoạn cây phải đấu giành giật cuộc sống với mười mấy con hổ đói khát máu người.

Bọn người trên khán đài đã mất hết nhân tính, chúng khoái trá cười hét vung tay múa chân loạn xạ.

Mười người trên quảng trường đều là những người bình thường chỉ với những cành cây khô đấu với mãnh hổ, kết quả ra sao chắc ai cũng đoán được. Không hết một tuần trà, thì trên quảng trường chỉ còn sót lại một vài mảng thịt xương tươi tắn.

Ngọc Kỳ lúc này vẫn ra sức vận công. Chàng thầm cầu khẩn:

“Chỉ còn một lúc nữa thôi! Mong rằng hai kinh mạch Thủ Thái Dương và Thủ Dương Minh trong một thời gian ngắn có thể đả thông. Lạy trời hãy giúp ta”.

Hai đạo kinh mạch trên một đạo thứ nhất là điều khiển tay trái, đạo thứ hai là điều khiển từ trán bên phải đến ngón tay bên phải. Hai đạo kinh mạch này còn bao gồm các huyết mạch Thiên Phủ, Vân Phong, Trung Phủ. Trung Phủ là nơi chân khí ngưng tụ vì thế nếu hai đạo kinh mạch trên một khi được đả thông tức thì có thể khôi phục chân lực, tứ chi lại có thể phát huy được thần lực.

Phía dưới quảng trường lại được dọn sạch, bốn bề lại chìm vào yên lặng.

Trì Khiêm thông thả đứng lên cất giọng ngọt ngào :

- Dương Ngọc Kỳ, ngươi cảm thấy thích thú chứ?

Ngọc Kỳ vẫn im lặng vận công, chàng không lên tiếng vì lúc này chàng đang trong khoảnh khắc quan trọng vô cùng.

- Ngươi muốn trở thành anh hùng à? Nhưng ngươi không có lý do để những vị trưởng bối hai mươi năm trước của ngươi chết được nhắm mắt đâu. Những người bị xử thảm khốc ở Phù Đồ Cổ Trạch này, chỉ cần ngươi có một tiếng ưng thuận, tức thì họ lại được sống, lại được nhìn trời cao đất rộng.

Trên quảng trường lúc này có rất nhiều người. Mấy tên đại hán dựng mười cây cột gỗ lớn cao khoảng năm trượng, trên mỗi cây cột gỗ treo một người bị cột hai tay lại, thân người họ không ngừng lắc lư qua lại.

Trì Khiêm lại rít lên :

- Dương Ngọc Kỳ tại sao ngươi không nói chuyện?

- Dương Ngọc Kỳ đây là cơ hội cuối cùng của ngươi.

- Dương Ngọc Kỳ ngươi chỉ cần trả lời một tiếng ưng thuận là được.

Tiểu Phương cũng lên tiếng :

- Dương công tử trả lời một tiếng ưng thuận đi.

Trì Khiêm hét lớn :

- Dương Ngọc Kỳ, nói nói một tiếng đi, ‘ưng thuận’ hay là ‘không’.

Ngọc Kỳ thét lớn :

- Không! Một vạn lần không! Ngươi là một yêu phụ dâm dục lòng lang dạ sói. Không đáng là người. Là súc sinh! Súc sinh!

Trì Khiêm tái mặt, ả phát mạnh tay.

Trên quảng trường mọi người đã rút lui chỉ còn mười cây cột gỗ treo lúc lắc mười người trơ trọi.

Tiếng tù và rít lên một hồi dài, đoạn có tiếng mãnh thú gầm vang ghê rợn đình tai nhức óc. Tức thì xuất hiện hai mươi con báo đốm, to lớn dài hơn tám thước.

Mấy con mãnh hổ no thịt người lúc này đã bị bọn đại hán dùng đuốc lửa đuổi vào lồng sắt, nên lúc này chỉ còn mấy con báo hung hãn.

Báo vốn không giống hổ, chúng thỉnh thoảng lại gầm thét, chúng không nhe nanh thị uy như hổ, chúng chỉ gầm ghè lăm lét tia mắt hiểm độc đi vòng quanh con mồi.

Chốc chốc lại có một con báo giậm dứ chồm lên bức tường đá xung quanh, mỗi cú chồm lên khoảng ba trượng năm tấc.

Vị trí của Ngọc Kỳ bị treo ở trên vách tường đá cách mặt quảng trường cũng vừa đúng ba trượng năm tấc, một độ cao vừa tầm chồm tới của những con báo lông vàng óng kia.

Thanh Hoa lúc này đang đứng trên bờ bên kia, kêu lên tiếng thảm thiết, ngã xủ té vào lòng Nguyên Chân.

Nguyên Chân lúc này cũng cảm hận hồi hộp, chàng cắn môi đến bật máu.

Còn các cao thủ quần hùng bạch đạo đứng im lặng vì nghệt thở.

Lão khuất cái nhắm mắt lại thêm cầu khẩn: “Đại ca người có linh thiêng nơi cửu tuyền sao không phù hộ bảo vệ cho con trai của mình?”

Huần Linh lão đạo trầm giọng nói :

- Chúng ta phải tập hợp võ lâm đồng đạo trong thiên hạ, cho dù hiểm trở quan san thế nào cũng quyết san bằng nơi Phù Đồ Cổ Trạch thành bình địa.

Bỗng nhiên có hai hắc y nhân che mặt xuất hiện ở ngọn núi phía tả cách khoảng hơn mười mấy trượng. Một người trong họ, tay vác một cây cung vô cùng to lớn, định thần nhắm về phía Cổ Trạch, giương cung chờ đợi.

Lúc bấy giờ Kinh Châu Uy Viễn phiêu cục Thần Chưởng Dương Uy Viễn khẽ nói :

- Đó là Kim Cung Ngân Đạn Dư Bá Bình ở Hành Sơn, y muốn làm gì vậy cả?

Giang Nam lão quái nghiêng răng nói :

- Tên súc sinh vô liêm ấy để ta đi lấy đầu y.

Huyền Linh lão đạo ngăn lại :

- Khoan, đợi một lát, xem y có cử động gì.

Bỗng nghe tiếng rít như xé gió của ba viên ngân đạn tròn xoe từ bờ đối diện bay ra, nháy mắt ba tên thị vệ ở đầu cầu đã ngã gục, rơi mình xuống khe sâu, thấy người rơi đụng vào các vách vực sâu phát ra những tiếng khô khốc, chẳng mấy chốc chỉ còn là một đồng thịt. Còn một người che mặt đi chung với Kim Cung Ngân Đạn, bỗng rút trong người ra một cuộn dây Phi Trảo Bách Liên thông xuống vách núi sâu hơn sáu mươi trượng, đoạn lập tức bám dây leo xuống.

Lão khuất cái này giờ vẫn quan sát họ, mắt lão sáng lên nói :

-Ồ! Có được sự tiếp trợ của tên của tên Kim Cung Ngân Đạn này, đại sự ắt thành. Các người đừng di chuyển để phân tán sự chú ý của chúng, ta và Huyền Linh lão đạo sẽ thử trước.

Nói xong hai người lao về phía người che mặt.

Những người anh hùng bạch đạo thấy lão khuất cái và Huyền Linh theo vách núi leo xuống khe sâu, lại từ khe sâu leo lên, hai người họ dùng cả hai tay hai chân, sử dụng thần công tuyệt thế leo lên vách núi trơn trượt.

Giang Nam lão quái bỗng lên tiếng nhắc nhở mọi người.

- Đừng nhìn về phía đó.

Thế là mọi người liền chong mắt về cảnh thảm kịch trên quảng trường.

Hai con báo lông vàng đã phát hiện ra người trên cột gỗ và Ngọc Kỳ treo trên tường đá.

Chúng chốc chốc lại chồm lên cột gỗ song vì cột gỗ đường kính chỉ bằng cái chén lớn lại trơn láng, và lại chân cột phía dưới lại được chôn không được chắc lắm nên hai con báo chỉ chồm lên chớ không thể cắn vào người bị treo. Chúng tranh giành nhau, gầm gừ.

Bỗng một lúc sau có hai cột đã bị quật ngã, hai người trên đó lập tức bị hai con báo xé xác, thật là một cảnh tượng tàn nhẫn vô cùng.

Nhưng tiếng vỗ tay hoan hô lại như sấm dậy.

Hai con báo lại chồm người lên tường đá, lần đầu chỉ chồm lên cao ba trượng.

Ngọc Kỳ bị mắc treo vào thành đá có thể thấy hai mươi con báo khát máu đầy mùi tanh xông xộc xông lên, một con báo lại nhảy chồm lên, lần này chỉ còn cách chân của Ngọc Kỳ trong gang tấc, chỉ một gang tay mà thôi.

Con báo không bám được lên tường nó lại rút té xuống, tức giận gầm thét rất ghê rợn.

Mười cây cột gỗ giờ đã ngã hết bốn cây, bọn báo hung mãnh lao tới xé con mồi, tiếng rú thảm khóc vang dội.

Lúc này đã có sáu con báo tập trung tấn công Ngọc Kỳ, đã mấy lần chúng nhảy chồm lên suýt cào được chân của chàng.

Trì Khiêm bỗng đứng dậy giơ tay lên :

- Dương Ngọc Kỳ nhìn xuống dưới kia.

Lúc này toàn thân của Ngọc Kỳ chỉ còn hai huyết Thủ Thái Âm - Dương là chưa được đả thông.

Tay chân của chàng bị khóa chặt bởi các gông cùm bằng sắt và toàn thân bị trói bằng các sợi dây thừng, các sợi dây thừng ấy đã bị nhiệt tỏa ra do Thuần Dương Chân Hỏa thần kỳ của chàng nới lỏng phần nào.

Chàng nghe tiếng rít của Trì Khiêm nên hướng tầm mắt xuống dưới.

Móng vuốt của mấy con báo chỉ còn cách chân chàng trong gang tấc, có thể nói nếu thêm hai thước nữa có lẽ chàng sẽ bị chúng chồm lên xé xác.

Và kia, một tấm gỗ rộng ba thước dày hai thước đã được đưa ra từ từ, chỉ cần nó được đưa ra thêm ba thước, tới gần nơi Ngọc Kỳ thì những con báo kia có thể xé xác chàng ngay.

Trì Khiêm trên đài cao vẫn nói :

- Đây là cơ hội cuối cùng của người đó. Người ưng thuận hay là không?

- Yêu phụ, người đừng nằm mơ.

- Ta đã cho người quá nhiều cơ hội cuối cùng rồi đó, sẽ chẳng còn...

- Câm miệng đi. Người quả là con dâm phụ vô nhân tính.

Trì Khiêm vẫn không nổi giận, ả quay sang nói với Thần Kiếm :

- Đẩy con nha đầu đó xuống đi

Thần Kiếm nghiêm nét mặt nói :

- Nhốt mấy con báo kia lại đã, ta không tin là muội muốn giết tên súc sinh kia, ta tiếc con nha đầu này lắm.

- Ca ca, chúng ta không cần chúng nữa.

- Không được, muội không cần nhưng ta cần.

Trì Khiêm nạt lớn :

- Đẩy con nha đầu đó xuống dưới kia đi.

- Ta nói là không, nhốt mấy con báo kia lại hử đưa nó xuống dọa tên súc sinh kia. Còn thực sự giết nó, ta không làm đâu.

Trì Khiêm nhanh như cắt nhảy đến bên Tây Vi.

Song Thần Kiếm thư sinh cũng nhanh không kém, lao tới chắn ngang trước mặt Tây Vi, nói :

- Muội muội, sức nhẩn nhục của đại ca có hạn đó nhé.
- Tránh ra. Trì Khiêm tức giận nạt lớn.

Thần Kiếm cười nhạt nói :

- Muội muội, người thực sự muốn trở mặt à?
- Đẩy nó xuống.
- Người điên rồi à, người không có quyền hủy hoại bảo bối mà ta đã dùng chính tính mạng của ta mới đổi được. Thật không biết điều.
- Huynh thực sự không chịu thả con nha đầu đó ra à?
- Đương nhiên là không.

Nói đoạn y ôm lấy Tây Vi dịu dàng đi vào trong.

Lúc ấy dưới quảng trường tình hình hết sức căng thẳng hồi hộp, hai tấm ván bằng gỗ đã được đưa đến, hai con báo đang tranh giành nhau leo lên, dường như chúng rất quen thuộc với những tấm ván này.

Cùng lúc ấy, ở trên vách núi lão khuất cái và Huyền Linh lão đạo đang theo sát người che mặt. Khi còn cách hơn mười trượng thì đến bờ núi đá bên trên thì vách núi đá trở nên rất trơn láng, hơn nữa tinh lực của họ đã vơi đi hơn nữa, mà lại phải leo lên vách đá trơn như mặt gương ấy, thật nguy hiểm. Mỗi một sai lầm nhỏ nhất sẽ dẫn đến hậu quả bị rơi xuống vực tan xác tức thì.

Bất thành linh từ trong một khe đá gần đó bỗng thò ra một sợi dây thừng thông xuống dài hơn mười trượng. Quả nhiên trong Phù Đồ Cổ Trạch đã có nội ứng.

Người che mặt này là người có nhãn quan màu tím rất hiếm thấy trên đời, y nắm lấy sợi dây thừng leo nhanh lên.

Lão khuất cái cũng liều mạng nắm lấy sợi dây thừng leo nhanh lên trên.

Người che mặt tay chân nhanh lẹ như vượn, chẳng mấy chốc đã leo lên nóc tường thành.

Quần hùng bạch đạo bỗng nhiên kêu lên vui mừng, họ muốn chạy đến, bám lấy sợi dây thừng thông xuống để leo theo người che mặt nhập thành.

Trong lúc đó đột nhiên xảy ra một việc kỳ lạ, một loạt những biến cố không ngờ được xảy ra.

Trước tiên là trên đài cao, cuộc đối thoại của Trì Khiêm và Thần Kiếm thư sinh đã đến lúc kịch liệt, cả hai không ai chịu nhường ai cả.

Thương thế của Thần Kiếm thư sinh không nặng lắm, phi châm cũng đã được lấy ra. Lúc ấy nhìn thấy gia muội của mình hung khí bừng bừng một mực đòi đẩy Tây Vi cô nương yêu dấu của y xuống quảng trường làm mồi cho bọn báo vàng khát máu. Y làm sao đành lòng? Cũng vì Tây Vi mà y suýt chút nữa mất mạng! Làm sao có thể khiến y buông tha nàng chứ.

Còn Trì Khiêm trước mặt thủ hạ và bao người khác bị Ngọc Kỳ thóa mạ thậm tệ, giận và thẹn khiến ả như điên lên, ả càng muốn Ngọc Kỳ chết thảm thương hơn. Vả lại bản tính của ả nhỏ nhen ích kỷ lại thâm độc, phạm việc gì đều tự mình hành sự, không muốn ai nghịch mệnh cãi lại, muốn làm việc mà không đạt được mục đích tức thì không chịu buông tha.

Cả hai vì lẽ đó mà không ngần ngại trở mặt đối địch nhau.

Trì Khiêm thấy gia huynh của mình ôm Tây Vi sắp bỏ đi thì lao tới định chụp vào vai chàng.

Thần Kiếm thư sinh ôm Tây Vi lùi ra sau, nạt :

- Người điên rồi sao?

- Đẩy con nha đầu ấy xuống.

- Không được.

Tri Khiêm đã quyết, ả vượn tay trảo sử bảy thành công lực, chiêu trảo cực kỳ nhanh nhẹn.

Thần Kiếm thất kinh không ngờ tay trảo của đối phương lại nhanh như vậy. Y vượn tay trái hất mạnh tay trảo của đối phương.

Bùng.

Hai chưởng gặp nhau phát ra một tiếng lớn.

Thần Kiếm thư sinh không ngờ gia muội của y lại sử dụng chân lực quá mạnh mà động thủ, y lại càng không ngờ tại sao mình lại lách người tránh qua quá gấp như vậy, chưởng lực phản lại đã khiến trượt chân, cả người y và Tây Vi ôm trên tay đã từ đài cao rơi xuống quảng trường.

Tri Khiêm thất kinh hồn bay phách lạc, biết rằng mình đã trong cơn thịnh nộ gây ra đại họa, đã chính tay đánh té gia huynh của mình rớt xuống quảng trường bên dưới, ả bổng thét lên thống thiết Miếng gỗ dày hai tấc đã đưa đến chỗ Ngọc Kỳ, hai con báo tranh nhau nhảy lên vồ Ngọc Kỳ, chúng gầm ghè, tranh giành gào thét ghê người.

Cùng lúc ấy Thần Kiếm thư sinh cũng vừa rơi xuống, y cố gắng định trụ thân hình không để thất thế té nhào trên mặt quảng trường, hai con báo lúc này đã quay sang nhảy bổ về hướng Thần Kiếm thư sinh.

Y vội vàng vồ vào người Tây Vi giải các huyết đạo, đoạn thét :

- Mau trốn đi.

Đoạn y cố vận toàn lực chịu đau, hai tay liên tục tung ra ba bốn chưởng phòng mình vọt lên tránh cú vồ của con báo.

Một con khác trong chớp mắt nhảy vồ về phía Tây Vi.

Các huyết đạo của Tây Vi vừa được giải, nàng còn chưa điều khiển được tứ chi, chỉ biết gào thét lên đoạn liều mạng lặn tới góc tường.

Bất thành linh trời đất như quay cuồng, lòng đất như có những tia âm âm ngấm ngầm, mặt đất rung chuyển.

Trận động đất này bắt nguồn từ Thiểm Cam truyền đến Hà Nam phủ nhưng uy lực vẫn xung mãnh, không hề giảm chút nào.

Khi trận động đất xảy ra cũng chính là lúc hơn trăm thủ hạ thét lớn khi thấy thiếu chủ Thần Kiếm chủ nhân của chúng rơi xuống quảng trường.

Ngọc Kỳ bị treo trên vách tường đá lúc ấy cũng đã đả thông mười hai kinh mạch trên người, đang cố vùng vẫy làm đứt các dây xích gông sắt.

Nhìn xuống thấy rõ Tây Vi và Thần Kiếm bị rớt xuống quảng trường, mấy con báo lớn nhanh như cắt lao đến vồ chụp lên người họ.

Lúc ấy mặt đất rung chuyển, cả toàn Cổ Trạch phù đồ phát ra những tiếng làm hoa tuyết bụi cát bay mịt mù.

Ngọc Kỳ trong lòng vái thầm: “Trời cao! Hãy giúp ta!”

Chàng vận hết sức bình sinh hét lên một tiếng chấn động bốn bề, vung mạnh tứ chi, thần công lại phát huy.

Vì lúc ấy bốn bề địa chấn, phù đồ đã dao động sắp đổ, tường đá lưng lay, đá lở gạch bay, các tường đá đã rung chuyển nghiêng ngửa và đột nhiên phù đồ sắp đổ.

Ngọc Kỳ vừa hét chàng vung mạnh chân, chiếc gông lớn làm bằng sắt đeo nơi cổ chân quất mạnh vào đầu một con báo khiến chiếc đầu con mãnh thú nát vụn.

Đoạn như một tia điện xẹt chàng lao người đến bên Tây Vi.

Bọn người trên khán đài kêu rú thảm thiết, có kẻ bị rớt xuống quảng trường, có kẻ chạy tháo thân, cục trường tán loạn.

Trì Khiêm, Như Phương, Như Cúc cũng bỏ chạy tháo thân.

Trận động đất đã tạm thời lắng xuống song sự sụp đổ, tai họa do nó gây ra vẫn tiếp tục, đá gạch rơi xuống ầm ầm, khói cát mù mịt.

Tây Vi trong lúc thất kinh, thần trí tán loạn, tưởng đã bị mãnh thú vồ trúng, nằng hét lớn vung hai cánh tay đánh ra loạn xạ trúng vào vai Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ vừa kêu: “Vi muội, là huynh đây!” vừa ôm lấy Tây Vi vào lòng, nhảy tránh đá bay gạch rơi, tìm một chỗ an toàn tạm ẩn nấp.

Cả tòa Phù Đồ Cổ Trạch như bị thần lực xô ngã, tiếng động ầm ầm, tường thành đổ sập, tiếng mãnh thú pha lẫn tiếng người rú lên thảm thiết vang vọng một vùng.

Hai anh em Thần Kiếm thư sinh đã biến mất.

Ngọc Kỳ ôm Tây Vi định quay về quảng trường, thấy mãnh thú đã bỏ chạy, thấy người đầy quảng trường. Chàng may mắn tìm thấy người trên cột gỗ còn sống, tháo dây cởi trói cho họ, chàng định đi vào tòa nhà đá bên trong cứu người.

Lúc ấy chỉ thấy một lão ở đâu lao tới thét :

- Hiền đệ, lui ra mau. Bên trong không có người sống sót đâu.

Ngọc Kỳ vừa thấy dáng điệu của lão cơ hồ đã nhận ra, chàng cúi người thi lễ nói :

- Tiểu đệ Ngọc Kỳ, lão tiền bối chắc là Tổng Hạo Nhiên nghĩa tổ thúc.

Lão khinh công đỡ Ngọc Kỳ lên nói :

- Trời cao có mắt, ngươi an toàn thoát hiểm, nhờ có tổ tiên linh thiêng phù hộ, trời cao an bày.

Ngọc Kỳ lúc ấy vội tháo gỡ các gông cùm dây xích bằng sắt trên người ra, lão và Tây Vi cũng giúp chàng một tay.

Từ phía xa xa thoáng bóng của Huyền Linh đạo trưởng đang giao đấu với một đại hán vận áo đen.

Còn người che mặt dẫn lão khinh công lên thành lúc nãy cũng đang liều mạng giao đấu với ba tên đại hán khác.

- Tổ thúc giết sạch chúng đi, trong ngôi Phù Đồ Cổ Trạch toàn những bọn vô nhân tính, đứng để cho bọn chúng sống.

Bỗng từ phía góc Đông nam vang lên một tiếng thét khủng khiếp. Cả trời đất mù mịt nên không thấy động tĩnh gì.

Lão già thất kinh la lên :

- Hiền đệ hãy đi tiếp ứng cho Hoa cô nương đi, ta sẽ tiếp ứng cho mấy vị huynh đệ ở đây.

Ngọc Kỳ nắm lấy tay Tây Vi lao về phía phát ra tiếng thét.

Hai chị em Thanh Hoa lúc ấy ở bên bờ đối diện, trong lúc các quần hùng mai phục đang tránh động đất, đã liều mạng như bay đến chỗ Kim Cung Ngân Đạn đứng bên ngọn núi kế bên.

Kim Cung Ngân Đạn đang bám chặt một góc vách núi, vừa thấy hai chị em Thanh Hoa không ngừng chao đảo, vội nắm chặt lấy sợi dây thừng thét :

- Hai vị không được dời một li, nguy hiểm lắm.

Hai chị em họ đâu còn sợ nguy hiểm, vội la lớn :

- Đa tạ đã quan tâm nhưng chúng tôi nhất quyết phải mạo hiểm.

Nói xong đã rơi xuống hai trượng.

Hai chị em Thanh Hoa đã liều mạng rơi xuống sườn núi sâu hơn sáu mươi trượng, khi vừa rơi xuống đáy thì đúng vào lúc xảy ra động đất, đất đá từ Cổ Trạch bên bờ đối diện bay tứ phía rơi xuống.

Trong tiếng động ầm ầm chấn động trời đất, tuyết băng dưới khe sâu bay tứ phía, các khối băng cũng bị nứt ra, nhiều cột băng đá chĩa thẳng lên trời cao hơn năm sáu trượng. Băng nứt tạo ra những tiếng động ghê người. Lúc ấy hai chị em Thanh Hoa đang nằm dán người vào át vách đá. Gạch đá trên cao rơi xuống không ngừng tạo ra các dòng chuyển những khối băng trôi trên mặt đất. Nguyên Chân lúc này tuyệt vọng kêu lên :

- Hết rồi!

Không bao lâu thì động đất tạm ngừng, gạch đá thôi không còn rơi xuống nữa.

Nguyên Chân bỗng kêu lớn :

- Tỷ tỷ, Kỳ ca có lẽ đã...

- Đi thôi. Chúng ta dầu sao cũng phải cố gắng hết sức, cho dù Kỳ đại ca có gặp chuyện chẳng lành, chúng ta cũng phải tìm ra thi thể của người.

Nói đoạn hai người thi triển kinh công tuyệt kỹ nhảy trên các khối băng chao đảo chòng chành, hướng về phía vách núi đối diện phóng tới.

Vách đá đối diện do bị địa chấn, chốc chốc lại rơi từ trên xuống những khối đá lớn, vụn nhát mà nó đụng phải người có lẽ sẽ tan xương, nguy hiểm thập phần. Nhưng hai chị em Thanh Hoa không sợ nguy hiểm dùng hai tay đeo bám trên vách núi cố sức leo lên. Khi còn cách đỉnh hai mươi trượng bỗng thấy một cái miệng hang động cách đỉnh khoảng hơn một trượng, trong động xuất hiện hai bóng người, một trong họ có dáng vẻ quen thuộc vô cùng. Hai người thất kinh nghiêng rặng nghĩ:

“Thật rủi, nếu bây giờ mà nhảy xuống lại thì thật phí sức quá, e khó mà thoát thân cho được”.

Bỗng có giọng nói cất lên từ trong động :

- Thiếu công tử, chúng ta không thể quay lại tìm thông đạo được đâu, nếu mà hai đầu đều bị bít kín, chắc chắn chúng ta sẽ bị chôn sống bên trong.

- Vậy... vậy... nếu chúng ta đi ra cũng quá ư mạo hiểm rồi. A! Trốn mau.

Sau một tiếng nổ chát chúa, một viên ngân đạn đã bay vào miệng động trúng ngay vào vách đá, tia lửa bắn ra tứ phía.

Thì ra lúc ấy Kim Cung Ngân Đạn đã nhắm bắn vào hai người trong hang.

Thanh Hoa nói :

- Hiền đệ chúng ta cố gắng bắt sống lột da tên súc sinh ấy. Mau trèo lên.

Nhưng đã muộn một bước, Thần Kiếm thư sinh trốn vào né đạn, đợi một lát y định thò đầu ra quan sát động tĩnh thế nào thì bất chợt phát hiện hai người Thanh Hoa đang ép sát người leo lên.

Thanh Hoa kêu lên một tiếng, nhanh như cắt di chuyển sang một bên, Nguyên Chân cũng né sang một bên nhanh không kém. Quả thật suýt chút nữa đã mất mạng.

Chính tiếng kêu thét thất kinh của Thanh Hoa đã dẫn đường cho Ngọc Kỳ tìm đến.

Miệng cửa động đã bị lấp kín, giờ chỉ còn một khe nhỏ.

Sau khi cổ Trạch bị sụp đổ, vô số địa đạo cũng bị khóa lấp, anh em tên Thần Kiếm thư sinh cũng biến mất. Lúc ấy Ngọc Kỳ vừa đến đỉnh núi, chàng nhìn xuống dưới thì thấy hai người Thanh Hoa, vội vàng giơ tay ra và hỏi :

- Hoa muội, sao rồi? Cẩn thận nắm chặt tay huynh.

Năm ngón tay của chàng như cái kiếm sắt bám vào đá, một tay nắm lấy chị em Thanh Hoa.

Lúc ấy Thanh Hoa ngược đầu lên thấy Ngọc Kỳ, đôi mắt phượng tròn xoe vì kinh ngạc, kêu lên vui mừng :

- Kỳ ca, có thật là huynh không? Muội... muội không nằm mơ chứ?

Sau khi Ngọc Kỳ kéo hai người Thanh Hoa, Nguyên Chân lên đến bên miệng động, Thanh Hoa liền nói :

- Tên súc sinh Thần Kiếm thứ sinh chạy thoát ở nơi đây.

Ngọc Kỳ vận nội lực dùng tay tung ra một chưởng vào cửa động, tức thì miệng hang lộ ra.

Đoạn bốn người Ngọc Kỳ, Thanh Hoa, Nguyên Chân và Tây Vi tay nắm tay lao mình vào động.

Một lúc sau Ngọc Kỳ nói :

- Y phục và túi bách bảo của huynh đều ở trong tòa nhà này, nhân đây chúng ta sẽ đi một chuyến, xem coi có đuổi bắt được tên súc sinh Dương Cao và yêu dân phụ.

Ngọc Kỳ dẫn đầu bốn người lao vào động, Thanh Hoa giơ cao ngọc Lục Châu soi đường.

Các đường ăn thông nhau trong động rất nhiều, song một số đã bị đổ lấp, một số vẫn còn. Bốn người họ gan dạ xông vào bên trong trung tâm của tòa Cổ Trạch.

* * * * *

Trận động đất đã gây tổn hại lớn cho tòa Cổ Trạch, vô số người bị chôn sống thê thảm trong tòa Cổ Trạch ấy. Nếu như một đồng gạch vụn... phần dưới địa đạo cũng hầu như bị lấp bằng.

Cũng vào đêm ấy, quần hùng bạch đạo, cao thủ võ lâm ở Khai Phong phủ cũng từ từ phân tán, họ đang chuẩn bị sẽ tụ họp nơi rừng Sư Tử lâm ở núi Hoàng Sơn vào ngày mừng năm tháng năm. Trong thời gian này các anh hùng bạch đạo đều tạm thời ẩn tích, để tránh bọn ác đồ ám hại, mục đích là bảo toàn lực lượng chuẩn bị hành sự.

Khi bạch đạo bằng hữu giải tán, Khai Phong phủ lại im lặng như cũ. Song bọn hắc đạo vẫn ngấm ngầm hành động.

Ngày thứ hai tại Cổ gia trang Cửu Chỉ Phật đang lo lắng đi qua lại trong nội sảnh, bốn người ngồi trên hai hàng ghế cũng cùng một tâm trạng.

Bốn người họ chính là Trang chủ Cổ Phiêu Bình, Kim Cung Ngân Đạn Dư Bá Bình, còn lại một người nữa có nhân quan màu tím hiểm có. Y cũng chính là người che mặt thông dây leo xuống sườn núi đối diện ở Phù Đồ Cổ Trạch.

Cửu Chỉ Phật đi lại nôn nóng, một lát sau quay lại nói với người có nhân quan màu tím :

- Sư đệ, người nói thần công của Dương Ngọc Kỳ có thể lật đổ tháp đó à?

Người mắt tím lắc đầu nói :

- Đệ phải bám trên núi, lúc xảy ra động đất không chứng kiến được tình hình nơi hiện trường nhưng Thiên Nhai Phá Ất mấy người nữa đều nói như vậy.

- Đệ đã trò chuyện với Thiên Nhai Phá Ất chưa?

- Chưa, y đang bận tiếp ứng các bằng hữu, đệ cũng phải lo truy đuổi một tên che mặt.

- Còn người nội ứng bên trong Cổ Trạch? Đệ đã dò ra chưa?

- Thật hối hận, người đó không hề nói một lời nào, kỳ thực có lẽ y chỉ là một nhân vật nhỏ trong Cổ Trạch mà thôi.

- Vậy y giờ ở đâu rồi?

- Sau khi y thông dây tức thì giữ chặt cửa Thạch thất, sau đó Thạch thất bị sụp. Có lẽ đã bị chôn sống bên trong, hơn sáu trăm lượng bạc trắng và công sức nửa năm của chúng ta bây giờ đã hoàn không.

Kim Cung Ngân Đạn tiếp lời :

- Tên này đã thoát vào địa động, còn Dương Ngọc Kỳ đuổi vào địa động.

Cửu Chỉ Phật trầm ngâm giây lát đoạn nói :

- Sau này chúng ta nên lưu ý hành tung của Thần Kiếm thư sinh. Khi cần cần lập tức ra tay bắt y ngay. Xem ra y nhất định có liên quan đến Ất Thanh, vì lẽ đó đã không từ một thủ đoạn nào để ám hại Dương Ngọc Kỳ.

Cổ trang chủ nói :

- Điều này không còn nghi ngờ gì cả, bọn chúng nhất định là đồng bọn với nhau. Bách Độc Long, Hồng Y Diêm Bà xuất hiện ở Hồ Trảo sơn, Lưu Vân Tử cũng che mặt xuất hiện.

Cửu Chỉ Phật cắt lời nói :

- Bách Độc Long nói Vô Vi bang đã từng có oán cừu với ga, Thần Kiếm thư sinh đã hạ sát vô số đệ tử của Vô Vi bang. Ất Thanh đạo trưởng là Bang chủ của Vô Vi bang thì làm sao có thể để yên? Vậy chúng có quan hệ gì?

Cổ trang chủ nói :

- Theo ngụ ý của đệ tử, chắc chắn có một nhân vật cực kỳ âm hiểm nào đó trong bóng tối ám muội chi phối cả Vô Vi bang và bọn người ở Hồ Trảo sơn. Nếu Ngọc Kỳ chết đi, trong võ lâm ắt có biến cố lớn.

- Có thể lắm chúng ta thử suy nghĩ xem, trong giang hồ ai có thể có quyền lực ghê gớm như vậy, có thể sai khiến được Ất Thanh yêu đạo và Bách Độc Long, cả lão quái Tri Mệnh Tử, thậm chí còn có thể dụng được cả Tam linh lão quái khét tiếng ra mặt nữa. Người này quả lợi hại vô cùng.

Kim Cung Ngân Đan hỏi :

- Có thể là Thần Cung bảo chủ, người đã ẩn tích giang hồ bốn mươi năm trước không?

Cửu Chỉ Phật phủ nhận ngay :

- Không thể nào, ái nữ của Thần Cung bảo chủ là Lam Bích Ngọc đã từng một thời có vấn vương ái tình sâu sắc với Vương Sư. Vì vậy Thần Cung bảo chủ không có lý gì lại làm khó cháu của Vương Sư. Tuyệt không phải y đâu.

Cổ trang chủ nói :

- Sư phụ đêm qua có người nhận ra ba tên xông vào trang viện của chúng ta, có tên Thiên Diện công tử Âu Dương Chí Cao, vậy y có phải là lão ma đầu Hư Vân bảo ở Hứa Châu...

Kim Cung Ngân Đan lắc đầu :

- Hứa Châu là nơi không có người nào của Vô Vi bang được hoạt động, hơn nữa mười năm trước chúng ta đã từng đặt chân dò thám Phù Đồ Cổ Trạch, đã là một việc rõ ràng rồi. Vả lại sau khi Ất Thanh mai danh ẩn tích, lão ma đầu Hư Vân bảo ấy đã tuyên bố gác kiếm không can dự chuyện giang hồ nữa.

Người mắt tím tiếp lời :

- Ngoài ra trong số các ma đầu khét tiếng trong hắc đạo và vũ nội, chỉ có Khốc lão quái Cam Đường là có đủ công lực và cơ trí xuất chúng mới có thể là nhân vật ghê gớm kia.

Cửu Chỉ Phật nói :

- Khốc lão quái hành sự đơn độc, phiêu bạt sơn thủy, không chánh không tà, tánh tình kỳ dị, tuyệt nhiên không thể là bọn hèn hạ, ô hợp kia đâu. Hay da! Về sau, chúng ta nên phân tán ra ngoài, bằng không e rằng có thể rơi vào tay bọn chúng. Hành tung của lão khuất cái và Dương Ngọc Kỳ hiện giờ ra sao rồi?

Cổ trang chủ đáp :

- Lão khuất cái đêm qua đã lên đường đi Phó Xuyên, nghe nói là đi gặp Lạc Hồn Kỳ Chiêm Minh. Bốn người Dương Ngọc Kỳ hiện giờ vẫn ở lữ điếm Bảo Chí tại Đại Tướng quốc tự, bao giờ rồi đi chưa rõ, đệ tử đã phái người theo sát, có cử động gì thì lập tức truyền tin báo về ngay.

Cửu Chỉ Phật lại hỏi :

- Họ không giấu hành tung à?

Cổ trang chủ lắc đầu nói :

- Gần bên trái Khai Phong phủ, bạch đạo quần hùng hôm qua đều ca ngợi công lao của Dương Ngọc Kỳ đã hủy diệt Phù Đồ Cổ Trạch, y đã trở thành một nhân vật thần lực siêu phàm, một cao thủ võ công thượng thừa, vì lẽ đó mà không muốn mai danh ẩn tích giấu diếm tên họ nữa.

Người mắt tím nói :

- Dương Ngọc Kỳ không ẩn giấu thân phận, lại ở Khai Phong phủ, chắc chắn là có ý đồ gì đây, có thể y sẽ đến chỗ chúng ta.

Cửu Chỉ Phật cười nhạt nói :

- Việc gì đến rồi sẽ đến, lão nạp sẽ chờ y

* * * * *

Lại nói về lữ điểm Bảo Chí ở phía nam Đại Tướng quốc tự.

Các anh hùng bạch đạo sau chiến trận Phù Đồ Cổ Trạch đã phân đi tứ tán, trở về gia môn chuẩn bị mừng năm tháng năm đi đến núi Hoàng Sơn. Lão khuất cái Tổng Hạo Nhiên từ Thiểm Tây đến Phó Xuyên gặp gỡ Lạc Hồn Kỳ, bốn người Ngọc Kỳ và Thanh Hoa đi đến Thiên Phủ, dọc theo Hoàng Hà xuống Nam Kinh, tiếng gần đến nơi núi Hoàng Sơn. Ngọc Kỳ đang muốn dò tìm tung tích Tổ mẫu, từ từ dẫn dụ Ất Thanh ra mặt.

Trước đó lão khuất cái đã kể cho chàng nghe, Kim Cung Ngân Đạn là người theo Cửu Chỉ Phật trong chiến trận ở Hồi Long cốc hai mươi năm trước. Y là người đã bắn ngân đạn vào người Vương Sư anh hùng. Lão khuất cái còn cho chàng biết một tin Ất Thanh yêu đạo là Bang chủ Vô Vi bang.

Bốn người Ngọc Kỳ đêm đó trọ lại lữ điểm một đêm, sáng hôm sau Ngọc Kỳ muốn đến Cổ gia trang gặp Cửu Chỉ Phật bày tỏ thái độ.

Kim Cung Ngân Đạn tại Phù Đồ Cổ Trạch đã ra tay tương trợ cho Ngọc Kỳ, nhưng vẫn chưa thể chuộc lại tội động thủ đầu tiên ở Hồi Long cốc ngày xưa, người trong võ lâm rất coi trọng điểm này. Kim Cung Ngân Đạn Dư Bá Bình vốn là thành phần trung lập, theo Cửu Chỉ Phật vào Hồi Long cốc hà cớ gì lại thay đổi lập trường trước khi đi, động thủ phát đạn vào Vương Sư anh hùng.

Ngọc Kỳ đối với Kim Cung Ngân Đạn tuy không hề có ác cảm gì nhưng Tây Vi không đồng ý, nài nỉ cho việc làm theo về Ất Thanh yêu đạo ở Hồi Long cốc năm xưa của Dư Bá Bình, đến nỗi bạch đạo quần hùng gần như bị tiêu diệt, là không thể tẩy rửa được. Tuy ở Phù Đồ Cổ Trạch y đã ra tay tương trợ nhưng công ấy vẫn chưa chuộc được tội trên.

Còn đối với người có nhãn quan màu tím, Ngọc Kỳ muốn dò xét lai lịch của y từ miệng của Kim Cung Ngân Đạn cho nên cũng muốn tìm Kim Cung Ngân Đạn. Chàng nghĩ đại trượng phu phải ân oán phân minh, người mắt tím đã hai lần ra tay ám trợ giúp chàng trong âm thầm, đáng để chàng báo đáp lại lắm chứ.

Đúng lúc chàng đang định lên đường thì bỗng có người vội vã chạy vào hoa đình. Người này Ngọc Kỳ có biết, chính là Cam Tứ Hải, một trong Thập Đại Âm Xuân, lo việc truyền tin cho lão khuất cái ở Khai Phong phủ. Người này võ công cơ trí vào bậc thượng thừa.

Y hành lễ cười khê chào Ngọc Kỳ, Ngọc Kỳ hỏi :

- Cam huynh có tin tức của Ất Thanh không?

Trong một ngôi nhà ở phía nam Võ Vương đài, đã xuất hiện một nhóm người không rõ lai lịch, ngày án binh đêm xuống mới hành động, hành động lại rất quỷ quyệt bí ẩn. Sáng nay đã phát hiện cả bọn tám người, chúng đều khoác áo ngoài đội mũ, đeo binh khí, tại hạ có phái người theo dõi, phát hiện thêm hai tên trong số đó thân hình cao lớn, khi gió thổi bay nếp áo ngoài thấy lộ ra bên trong tay áo đạo bào của đạo sĩ. Còn có chắc y là Ất Thanh hay không thì chưa rõ.

- Tướng mạo của y ra sao, Cam huynh thấy rõ chứ?

- Cổ áo của chúng kéo rất cao che gần kín khuôn mặt, lại đội nón sụp sâu xuống chỉ lộ ra đôi mắt điều hâu, nhưng nếu căn cứ vào những nếp nhăn trên trán thì có thể đoán trong đó phải có hai tên niên kỷ phải ngoài thất thập.

- Họ đang bàn chuyện bỗng một tên tửu bảo của lữ điếm bên ngoài dẫn theo một đại hán vận áo da dê từ từ bước đến phòng nơi hai người trò chuyện.

Cam Tứ Hải thấp giọng nói :

- Công tử xin báo giùm mọi người tại hạ xin kiếu.

Đoạn y vòng tay thi lễ, quay người theo cửa bên đi mất. Bên ngoài tên tiểu bảo đã hô lớn :

- Có vị khách muốn gặp Dương công tử.

Lúc ấy tên đại hán bước vào.

Đại hán thân người vạm vỡ mình cao tám thước, ngoài khoát áo da dê, thắt lưng buộc một sợi đai kỳ dị, dắt sáu cái thoi vàng hai đầu nhọn hoắt, sáng giới. Vai lại mang trường kiếm, mày rậm mắt to, bộ râu quai nón vàng hoe, xoắn lại, nhìn dạng người có thể biết đây là một người nội công siêu quần ra sao. Y đang nở một nụ cười nhưng gương mặt vẫn lộ vẻ hung dữ như con hổ vờn mồi, trông rất kinh khiếp.

Ngọc Kỳ vừa nhìn thấy mấy cái thoi vàng dắt nơi thắt lưng của y đã hiểu rõ phần nào lai lịch của y. Người này chắc chắn là Kê Tâm linh Đoạt Hồn Kim Thoa Ba Thiên Long, một tên sát thủ khét tiếng trong hắc đạo, chính là bằng hữu thân cận của Át Thanh, từng có mặt ở Hồi Long cốc năm xưa. Y ngoài Át Thanh ra, trong võ lâm không coi ai ra gì cả, ngạo mạn vô cùng.

Ngọc Kỳ lúc này vòng tay thi lễ nói :

- Giang hồ hậu sinh Dương Ngọc Kỳ ra mắt lão tiền bối, xin hỏi tiền bối có phải là Kê Tâm linh Ba đại trại chủ hay không?

Ba Thiên Long đáp lễ, cũng nói :

- Nói quá, nói quá. Ba mỗ đã rửa tay gác chuyện giang hồ, trước mắt không còn là Trại chủ nữa.

Lúc này Ba Thiên Long đã bước vào nội phòng, ba người Thanh Hoa, Tây Vi và Nguyên Chân đều đứng dậy thi lễ nhường chỗ để giữ lễ trên giang hồ.

Ba Thiên Long thi lễ đáp lại đồng thời đảo mắt quét nhìn ba người.

Ngọc Kỳ lúc ấy cười nói :

- Danh hiệu của tiền bối, văn bối chắc không cần giới thiệu nữa, có thể để văn bối giới thiệu tên họ của ba vị bằng hữu của văn bối? Xin đừng cười, đây là những vị bằng hữu trong Phong Vân ngũ kiếm vừa mới xuất đạo...

- Phong Vân ngũ kiếm? Dương công tử biệt hiệu này nghe lạ lắm.

- Không sai, Ba tiền bối đương nhiên cảm thấy lạ bởi phạm muốn danh chấn võ lâm, ắt phải ném trải qua nhiều thứ thách không phải là chuyện dễ dàng, Dương mỗ là hậu sinh mới xuất đạo xin Trại chủ chỉ giáo thêm.

Ba Thiên Long đảo mắt, lại nói :

- Phong Vân hai chữ này nghe ngạo mạn quá, chư vị lấy Phong Vân ngũ kiếm làm tên e không được khiêm tốn cho lắm?

- Tại hạ có cách giải thích khác cho hai chữ “Phong Vân” kia.

- Giải thích ra sao? Xin chỉ giáo cho lão phu nghe.

- Tiền bối đã từng nghe qua Bát trận chưa?

- Bát trận... về hành binh bố trận Ba mỗ có biết sơ qua, nhưng chỉ là một chữ trường xà, long hí châu...

Thanh Hoa lúc này cười nhạt, chen vào :

- Ba tiền bối, Bát trận pháp không có ý nói chơi đâu.

Ngọc Kỳ nói tiếp :

- Ý tại hạ là chỉ bát trận Phong Vân Long Hồ Diệu Xà, phong đi bất cứ nơi đâu, có thể bất kỳ khe ngách nào, vân biến đổi khó lường, hợp hai trận Phong Vân lại, có thể gây ngã nghiêng trời đất.

Đúng vậy Ngọc Kỳ không phải nói khoác. Lúc trước trong mấy ngày ở lữ điểm chàng đã truyền dạy Hoán Ảo Hình bộ và những chiêu kiếm thức quái dị của hòa thượng Lạc Thiên cho nhóm bốn người, chàng cũng đã tập cho họ liên thủ để hình thành một kiếm trận, kiếm trận này uy dũng tuyệt luân, khó người đối địch.

Ba Thiên Long nghe Ngọc Kỳ nói, lão cất giọng cười rất khó nghe.

- Ha ha... các người quá cuồng vọng, quá ngạo mạn đó.

- Có thật là cuồng vọng không thì sau này ắt rõ, như tại hạ đây là đệ nhất kiếm trong Phong Vân ngũ kiếm. Vị cô nương này là đệ tam kiếm...

Đoạn chàng lần lượt giới thiệu từng người, Ba Thiên Long nghe xong lại hỏi :

- Vậy đệ nhị kiếm là ai?

- Người ấy họ Đàm, tên Triệu Tường, hiện không ở Khai Phong phủ cũng là bào huynh của Đàm cô nương. Ngày sau thế nào cũng có cơ hội gặp được quý bang mà.

- Ủa! Người nói Ba mỗ là người của bang hội à? Xin hỏi có căn cứ gì?

- Ất Thanh yêu đạo là Bang chủ Vô Vi bang, các hạ há không phải là người của Vô Vi bang sao?

- Người đoán đúng lắm.

- Dương mỗ với Ất Thanh yêu đạo không đội trời chung, các hạ nên biết điều đó. Nay xin hỏi Ất Thanh hiện ở đâu?

- Người thật muốn gặp Ất Thanh? Người không phải là đối thủ của y đâu, muốn báo thù cho lệnh tổ của người à, e kiếp này người khó lòng thực hiện được.

- Mừng năm tháng năm tại Thương Sơn thiền tự ở núi Hoàng Sơn chờ y, phiền các hạ báo lại với y, báo được thù hay không sau mừng năm tháng năm ắt sẽ rõ.

- Nhưng Tổng bang chủ ta không muốn đợi lâu như vậy.

- Bất cứ lúc nào cũng được, Dương mỗ sẵn sàng cùng nghinh y.

Ba Thiên Long cười khở ngồi xuống nói :

- Ba mỗ lần này đến là có ý tốt muốn báo lại cho các hạ, không biết Dương công tử có muốn nghe hay không?

Ngọc Kỳ trầm giọng :

- Nếu là lời của Bang chủ quý bang thì không cần nói đâu, tâm nguyện duy nhất của tại hạ là muốn gặp mặt y.

- Các hạ muốn diện kiến Bang chủ không khó nhưng với võ công của các hạ mà muốn đòi gặp y e là chỉ chuốc họa vào thân mà thôi, nay Bang chủ ta có điều muốn thương lượng với các hạ.

Ngọc Kỳ nhìn đăm đăm Ba Thiên Long, lạnh lùng nói :

- Nếu Trại chủ vì Bang chủ quý bang khuất mạng thì đừng nói nữa.

- Ngược lại Bang chủ ta vì người mà nghĩ thôi, hiện giờ các quần hùng võ lâm trong thiên hạ muốn đặt người vào tử địa, họ đều muốn người phải chết, Bang chủ của ta mong người mai danh ẩn tích trốn đi mới mong bảo toàn được tính mạng.

- Như vậy hợp ý của quý Bang chủ của các hạ rồi.

- Hoàn toàn là vì muốn tốt cho người.

- Đáng tiếc hành vi hèn nhát của y không cao minh chút nào cả.

- Lão phu chỉ là bằng hữu của Ất Thanh, phụng lệnh lại trợ giúp người, lẽ ra người phải cảm ơn mới phải.

- Muộn rồi, Trại chủ. Xin phiền báo lại với Ất Thanh rằng: Dương mỗ muốn đấu một trận công bằng tay đôi với y, còn những việc khác miễn bàn.

- Công lực của người chưa được bao nhiêu, sao lại tự làm khổ mình đi vào tử lộ...

Ngọc Kỳ lúc này đứng dậy cười nhạt nói :

- Xin hỏi công lực của các hạ với Ất Thanh, ai cao ai thấp?

- Ba mỗ kém một chút.

- Có nghĩa Trại chủ là đệ nhị cao thủ trong thiên hạ chứ gì?

Ba Thiên Long vẻ ngạo mạn đáp :

- Cũng có thể nói là như vậy.

- Trại chủ so với Tam linh lão quái thì sao?

- Tam linh? Hừ! Tiếp không nổi một chiêu Kim thoa của lão phu.

- Có nghĩa là Trại chủ tuy thắng nhưng không dễ dàng.

Ngọc Kỳ cởi áo khoác ngoài ra đoạn nói :

- Tại hạ tuy bất tài nhưng cũng xin thử đấu nội lực với Trại chủ một chút.

Ba Thiên Long giơ tay ra cười ha hả nói :

- Lão phu sẽ không làm người thất vọng đâu.

Ngọc Kỳ cũng giơ tay ra, hai cánh tay xoắn lại với nhau như hai gọng kìm bằng thép, cả hai đều xuống tấn giữ thế.

Sau hơn một tuần trà, toàn thân Ba Thiên Long đầm đìa mồ hôi, mặt mày đỏ bừng khí hỏa, vai trái của y khê run run, cũng viên gạch lát nền dưới chân y cũng bị kinh lực làm nát vụn, lún sâu xuống gần ba tấc.

Ba Thiên Long bỗng bậm môi đoạn thối hu một tiếng, khí công thần kỳ Hỗn Nguyên chân khí phun ra nhắm tới mặt Ngọc Kỳ. Hỗn Nguyên chân khí này là tuyệt học của môn Khí Công lực phong, xung mãnh vô cùng có thể xuyên thủng cả đá hay kim loại, lợi hại vô cùng, nếu như bị phun trúng thì đến sắt thép cũng nứt vụn.

Ngọc Kỳ biết nội lực của đối phương lợi hại vô cùng, Hỗn Nguyên chân khí cuộn cuộn như vũ bão. Nếu như chàng không phải đã tham ngộ được kỳ dị khí công Nhị Cực đồng tham ở Hồ Trảo sơn có lẽ đã khốn dưới tay y. Một luồng kinh khí vô hình bao phủ lấy châu thân Ngọc Kỳ ngăn cản Hỗn Nguyên chân khí của đối phương. Sau một lúc chàng không những đã chiếm được thượng phong mà còn ép Hỗn Nguyên chân khí của đối phương tán mạn.

Ba Thiên Long thấy tình hình có vẻ bất lợi, vừa giận vừa hổ thẹn, toàn lực mở miệng phóng ra chiêu Hô Khí Thành Lôi định giết Ngọc Kỳ lấy lại uy danh. Hô khí thành lôi cũng tương tự như Hỗn Nguyên chân khí được dồn ra, song nó xung mãnh hơn nhiều, khí thế như sấm sét.

Ngọc Kỳ biết đối phương công lực đã đạt đến cảnh giới siêu phàm, nếu chàng có thắng được thì bản thân cũng khó tránh phần nguy hiểm, chàng bèn vận công cánh tay khẽ run một cái, tức thì nội lực phát ra như núi lở, thân người khẽ lắc qua trái.

“Bùng” một tiếng, tay của hai người buông ra nhanh như chớp, thân thối lui ra sau.

Ba Thiên Long lùi ra sau ba bước, gạch dưới chân nát như bụi, tay trái thông xuống khẽ run run, mồ hôi chảy đầm đìa, cơ thịt trên má giật giật.

Còn Ngọc Kỳ vẫn trụ vững một bên, tư thái vẫn ung dung.

Đúng lúc ấy Thanh Hoa vốn có chuẩn bị trước, thấy vậy nàng xông tới vùng kiếm điểm ngay huyết Linh Đài sau lưng Ba Thiên Long nạt lớn :

- Lão quỷ ti tiện, người mà xứng đáng là võ lâm tiền bối đệ nhị cao thủ trên võ lâm ư?

Bảo kiếm của Thanh Hoa là bảo vật thần kỳ trấn môn, một khi kiếm ra chiêu ngoài cương khí của Phật môn bồ đề thần công và đạo gia ra không có gì có thể cự lại được, mà hai loại thần công Phật đạo trên phải sử dụng đủ thành hỏa hầu mới có thể hộ thân được.

Đoạt Hồn Kim Thoa Ba Thiên Long luyện được Hồn Nguyên chân khí là loại khí công thượng thừa không sợ đao kiếm thậm chí có thể trấn áp được các ngoại lực khác nhưng đối với thanh bảo kiếm cổ vật thần kỳ kia cũng phần nào e dè, hơn nữa y vừa bị Ngọc Kỳ ép cho chân khí tứ tán, cơ hồ nội tạng có thể đã bị thương nên y không dám khinh thường đối phương.

Y một mặt vận công điều khí một mặt quát lớn :

- Nha đầu rút kiếm lại, người dám vô lễ với lão phu à?

Thanh Hoa giọng nói lạnh lùng như băng :

- Hừ, đối với loại người ti tiện bỉ ổi như ngươi, đâm một nhát còn hơn mắng người ngàn câu, bản cô nương xử sự như vậy là khách sáo với người lắm rồi đó.

Ba Thiên Long lúc này không hề dám cử động vì mũi kiếm đã xuyên áo trên người y, cơ hồ sắp đâm vào da thịt ngay trên huyết Linh Đài, y gần giọng quát :

- Ngươi lợi dụng lão phu thất thế ra tay, nếu không làm sao dám vô lễ như thế được.

- Ngươi chẳng phải đang đấu nội lực lại ti tiện sử dụng hô khí thành lôi, ám muội hạ thủ, không kể gì đến danh dự thân phận của mình.

- Lão phu chỉ muốn thử phản ứng công lực của Dương công tử mà thôi, có gì đâu...

- Bản cô nương cũng muốn thử ngươi mà thôi, có gì đâu.

- Nha đầu, câm miệng. Ngươi là phận nữ nhi, lão phu không thử với ngươi, ngươi còn không mau rút kiếm lại.

- Ngươi mắng thử xem, ta không đâm ngươi cò lẽ e không xứng là Phong Vân ngũ kiếm đệ tam nhân.

- Ngươi đối đãi với khách như vậy sao?

- Ngươi mà xứng là khách à? Đây gọi là dĩ độc trị độc mà thôi.

- Nha đầu ngươi dám đấu nội lực với ta không?

- Sau này ắt có cơ hội, còn hôm nay ngươi phải nhận là ti tiện đã.

- Lộng ngôn, ngươi uy hiếp lão phu ư?

Thanh Hoa vận Vô Cực Thái Hư thần công vào kiếm khẽ ấn tới.

Ba Thiên Long thất kinh, hơi khom người nói với Ngọc Kỳ :

- Dương công tử, lão phu đến đây truyền đạt kỳ ngôn, quý bằng hữu của ngươi sao lại vô lễ như thế này?

Ngọc Kỳ quay sang nói với Thanh Hoa :

- Hoa muội, tha cho y được không?

Thanh Hoa thu kiếm lại nói :

- Loại người bỉ ổi chỉ có hư danh này, nếu tha mạng cho y thì quá dễ dãi với y rồi.

Ba Thiên Long quát mắt nhìn nàng :

- Nha đầu về sau ngươi phải hối hận về việc này.

Đoạn y rút trong người ra một phong thư màu đỏ, ném mạnh một cái “phập” một tiếng, phong thư đã cắm ngập vào chiếc bàn gỗ hai tấc, nói :

- Dương công tử, lão phu lần này đến vô ích quá, cuộc thương lượng coi như thất bại. Đây là thiệp mời của Ất Thanh bang chủ, xin ghé mắt qua, ắt sau này còn gặp lại. Xin kiếu.

Nói xong y vòng tay chào, đoạn quay người bước ra cửa.

Cái ném của y khiến người ta kinh hãi, thiệp mời vốn làm bằng giấy vậy mà ném một cái đã cắm phập vào mặt bàn, đủ thấy công lực thâm hậu thế nào.

Dương Ngọc Kỳ mở thiệp mời ra đọc:

“Khải khởi Dương công tử, giữa ta và người oán cừu sâu nặng kéo dài hai mươi năm đến tận hôm nay, thật sự đã quá lâu rồi. Lệnh tổ của người ở cửu truyền chắc cũng muốn giải quyết cho xong, nay ta nhờ tề hữu Ba Thiên Long đến trao thư, mời các hạ đến mảnh đất hoang bên bờ sông Tệ Huê cách Ngọc Nam môn mười dặm về hướng Đông nam, hai ta giải quyết món nợ oán cừu bằng máu mấy mươi năm trước. Ta sẽ đứng vào Tiết Ngộ bài cùng nghênh các hạ. Hơn nữa hoan nghênh các quý hữu giá lâm.

Vô Vi bang Bang chủ Ất Thanh đề”.

Ngọc Kỳ đọc xong nói :

- Tên yêu đạo này tính toàn cục kỳ tinh vi, không để cho chúng ta có thời gian chuẩn bị, tiết ngộ bài chỉ còn nửa khắc giờ nữa thôi, chắc hẳn đã chuẩn bị cho thủ hạ mai phục chờ chúng ta.

Thanh Hoa nói :

- Theo luật lệ giang hồ trừ phi đấu tay đôi, hai bên gặp mặt hẹn thời gian ra, còn thì phải trước ba ngày. Ất Thanh lại bất kể, chúng ta chấp nhận thiệt thòi là chắc.

Ngọc Kỳ trầm nét mặt nói liền :

- Không, dù đao kiếm trùng trùng lớp lớp ta cũng sẽ đến y hẹn.

- Kỳ ca muội biết nào nào huynh cũng đi, Phong Vân ngũ kiếm chúng ta tuy thiếu đệ nhị kiếm song uy lực không hề giảm sút. Chúng ta cùng đi.

Tây Vi nói xen vào :

- Kỳ ca, chúng ta có cần báo cho Cam Tứ Hải biết không? Nếu có thể tập hợp thêm mười cao thủ nữa, có thể tăng thêm thanh thế.

Ngọc Kỳ lắc đầu :

- Không, đừng làm kinh động họ. Ở Khai Phong phủ mà tập hợp mười cao thủ không phải dễ đâu, hơn nữa thời gian gấp lắm rồi.

Nguyên Chân cũng lên tiếng :

- Cao thủ khó tìm công lực không đủ lại hóa ra hay. Lần này Ất Thanh nhất định có chuẩn bị, nếu chúng ta đi quá nhiều e lại làm trò hề cho chúng. Phong Vân ngũ kiếm chúng ta chỉ cần bốn tay kiếm liễu chết xông pha, cho chúng một phen khiếp đảm.

Ngọc Kỳ nói :

- Thôi đến lúc đi rồi, chúng ta đến Huệ Tế hà dò xem tình hình trước.

Đoạn bốn người chuẩn bị khí giới phi thân xông lướt gió lạnh, nhắm bờ trái Huệ Tế hà lướt đi như sao xẹt.

Vào lúc họ đi được năm dặm đường thì trong một khu rừng rậm một bọn tám người đang chăm chú theo dõi bóng dáng họ, không ngừng cười lạnh gật đầu nham hiểm, bàn luận điều gì đó.

Trong tám người đó ngoài Đoạt Hồn Kim Thoa Ba Thiên Long, còn bảy người kia có hai che mặt chỉ lộ đôi mắt như điều hâu, một cao một thấp, còn năm người kia lộ mặt, thần sắc âm trầm, người bên trái ở giữa chính là Võ Tình Kiếm Át Thanh yêu đạo, mai danh ẩn tích đã hai mươi năm, thần sắc của y có vẻ đã già cỗi, song đôi mắt y so với hai mươi năm trước còn thâm trầm bí hiểm hơn.

Gió thổi chốc chốc lại lộ ra chiếc áo đạo sĩ bên trong của y và người đi phía sau, chứng tỏ y không có cố ý che giấu thân phận mình.

Ba Thiên Long mắt dõi theo bốn người Ngọc Kỳ khuất xa xa, cảm hận nói :

- Bọn súc sinh đó lớn gan, cuồng vọng ngạo mạn vô cùng. Hừ, con nha đầu đó mà rơi vào tay ta, ta sẽ cho nó biết lợi hại ra sao.

Át Thanh quay sang y, đoạn nói :

- Thiên Long lão đệ, bọn Bang chủ muốn đích thân đấu với Dương Ngọc Kỳ để giải trừ ân oán, người khác không được dự vào.

- Nhưng... sau này thể nào cũng tìm được con nha đầu...

- Việc ngày sau khó đoán được, không chừng Dương Ngọc Kỳ có thể thắng ta...

Bỗng một tên thân hình cao lớn nhất chỉ lộ đôi mắt điều hâu đứng ở phía sau lên tiếng :

- Đạo trưởng, tên tiểu tử đó tuyệt nhiên không phải là đối thủ của đạo trưởng đâu, đạo trưởng ra tay đừng nể tình. Gia phụ tại hạ đã đi vào Vũ Châu lo việc nhưng cuộc trao đổi trước khi đi đạo trưởng không quên chứ?

Át Thanh đáp một cách lạnh lùng :

- Bần đạo nhớ rất rõ không cần tiểu huynh đệ nhắc nhở.

- Tên súc sinh Dương Ngọc Kỳ tuyệt không thể tiếp nổi một chiêu cương khí tuyệt học của đạo trưởng đâu. Tại hạ phải nhắc cho đạo trưởng nhớ. Nếu Dương Ngọc Kỳ chết võ lâm sẽ như rấn mất đầu, giang hồ lại về tay chúng ta, lúc đó đạo trưởng không những có thể khôi phục lại uy danh mà gia phụ của tại hạ cũng sẽ đúng như giao hẹn, giao cho đạo trưởng địa vị võ lâm nhị đầu lãnh.

- Bần đạo đã biết rồi, tiểu huynh đệ tốt hơn đừng nói nữa.

- Tại hạ chỉ nhắc nhở đạo trưởng thôi.

- Còn cần dặn điều gì nữa không?

- Nếu Cam lão tiên bối ra tay thành công tự nhiên không nhọc công đạo trưởng phải giá lâm nhưng nếu việc ấy không thành, ắt sẽ phải nhờ vào thần uy của đạo trưởng thôi. Còn về hai con nha đầu đi với tên Ngọc Kỳ phải bắt sống không được phép hạ sát. Bằng không, hừ! Tại hạ hỏi chuyện đạo trưởng đó.

Át Thanh biến sắc lạnh lùng nói :

- Thiếu công tử, các hạ nên biết tự nhẫn nại, tu dưỡng của bần đạo có hạn.

Tên cao lớn mắt điều hâu ấy bỗng lùi ra sau một bước, nói :

- Đạo trưởng tại hạ nói sai sao?

- Bần đạo chỉ đồng ý chế phục khổng chế Dương Ngọc Kỳ, còn những việc khác không màng. Túc hạ muốn bần đạo bắt sống hai con nha đầu kia là có ý gì?

Ắt Thanh càng nói lửa giận càng nổi lên, y tiến tới một bước.

Tên đại hán cao lớn lại lùi lại một bước :

- Đạo trưởng chớ vọng động, lời của tại hạ nếu đạo trưởng không nghe thì tại hạ xin kiếu.

Nói đoạn y định bỏ đi.

Lúc ấy Ba Thiên Long giơ tay cản lại, cười xề xòa nói :

- Thiếu công tử xin đừng trách, có gì từ từ thương lượng.

Thiếu công tử vẫn chưa ngồi giận nói :

- Tại hạ cũng vì hảo ý mà thôi cũng vì quý Bang chủ mà nghĩ thôi. Hai con nha đầu đó ra tay tàn độc, nếu mà để chúng thoát thân ắt sẽ gây bất lợi cho quý Bang chủ, tại hạ nghĩ rằng Ba trại chủ cũng nghĩ như vậy.

Ắt Thanh cười nhạt, nói một cách âm trầm :

- Vô Vi bang thực sự chỉ là móng vuốt của lệnh tôn các hạ, nói đúng hơn là công cụ đoạt lấy ngôi vị bá chủ võ lâm của lệnh tôn mà thôi, hơn nữa dùng nó lại có thể nhổ được cây đinh Dương Ngọc Kỳ trong mắt, tiêu hao thực lực của võ lâm, bản đạo chỉ là một Bang chủ nhỏ bé, không có gì phải lo sợ. Hừ! Tâm địa thâm độc của hai phụ tử các hạ, một viên đá trúng hai chim, độc kế mượn dao giết người sao qua mắt của bản đạo. Báo cho các hạ rõ bản đạo chỉ quan tâm đến việc của Dương Ngọc Kỳ, còn chuyện khác miễn bàn.

Thiếu công tử cười lạnh nói :

- Các hạ phải quan tâm vì bản thân các hạ vì hơn ba ngàn đệ tử của Thanh Hư cung, các hạ phải quan tâm mọi chuyện.

Đột nhiên Ắt Thanh với thân pháp tuyệt luân nhanh như điện vươn tay áo vào ngực của tên thiếu công tử nói :

- Các hạ hiếp người thái quá, người tưởng bản đạo lấy không nổi mạng của người sao?

Thiếu công tử tuy trong lòng kinh hãi song y vẫn tỏ vẻ bình thản, cười ha hả nói :

- Ha ha! Đạo trưởng mời ra tay đi, chúng ta cùng nhau đi đến Âm tào Địa phủ cho có bạn. Hừ, nếu mà người ra tay, người sẽ không yên đâu bởi vì gia phụ ta trước khi đi đã cho ta Ngọc Lân giáp để hộ thân rồi, không tin cứ thử xem?

- Ngọc Lân giáp có thể bảo toàn ngực của người chứ không bảo toàn nổi tứ chi ngũ quan của người đâu, ta nói có sai không?

Thiếu công tử thất kinh song vẫn trấn tĩnh nói :

- Người cũng sống không nổi lâu đâu, ta cũng nói không sai chứ?

- Chỉ trách người quá hiếp người, bản đạo còn có cơ hội thâm nhập thành lũy của người lấy thêm vài mạng người nữa, người có nghĩ đến không?

- Không ai có thể xâm nhập thành lũy của ta nửa bước.

Ba Thiên Long thấy hai người có vẻ căng thẳng quá, vội nói :

- Với thân phận của Bang chủ, không thể lo quá nhiều việc được, đối với hai con nha đầu đó để lão phu lo liệu, công tử thấy sao?

- Tại hạ không cần biết ai ra tay chỉ cần bắt sống hai con nha đầu đó thôi.

Ắt Thanh lúc này đã rút tay lại, nói :

- Cảnh cáo người chớ đại đột khiến bản đạo nổi giận bằng không hai cha con người sẽ hối hận, cứ lấy Hồi Long cốc mà làm ví dụ. Nếu không vì bản đạo đang mang thương thế thì hai cha con người sẽ ăn không yên ngủ không ngon đâu.

- Thôi chuyện ấy sau này hãy bàn lại, bây giờ chúng ta đi thôi, xem Cam tiền bối đã động thủ kết quả ra sao.

Ắt Thanh lui lại ngồi xuống một gốc cây, nói :

- Đúng ngộ bản đạo sẽ đi.

- Bây giờ đạo trưởng đi không phải là tiện hơn sao?

Ắt Thanh đưa tay điều khí xuống Đan Điền, miệng nói :

- Đúng ngộ.

- E rằng Cam lão tiền bối không địch lại tên súc sinh kia, cho nên...

- Đúng ngộ.

Thiếu công tử thấy vậy đành cùng tên đại hán cũng có đôi mắt điều hâu phi thân đi.

Ắt Thanh chờ hai người kia đi, liền quay sang nói với Ba Thiên Long :

- Thiên Long chúng ta đi đi, đến góc biển chân trời cũng được, tìm một nơi dung thân, mai danh ẩn tích còn hơn phải liều mạng trên giang hồ.

Ba Thiên Long đau khổ kêu lên :

- Bang chủ người...

- Đừng kêu ta là Bang chủ.

- Đại ca đại sự vẫn tiến triển, bắt tất phải chùn chí.

Ắt Thanh từ từ nhìn xuống nói :

- Ta cảm thấy không ổn rồi, thần y Lỗ Nguyên có thể đã chết hoặc đã bị hạ độc thủ, nếu vậy ta cũng không còn hy vọng. Ta không còn chịu đựng được nữa, nay nhân lúc ta chưa chết, các người mau lánh đi, nếu không sẽ muộn đó, bọn súc sinh sẽ ra tay diệt cao thủ trong thiên hạ để giữ vững ngôi vị bá chủ võ lâm của chúng.

Một tên đại hán khác có tên Khổng Thiên Lý cũng lên tiếng :

- Chúng ta không thể để cho chúng ức hiếp quá, đêm qua tại hạ và Ba huynh cùng lão quỷ đến Cổ gia trang, công lực của lão quỷ chẳng có gì lợi hại cả. Chúng ta đi đi thôi.

Ắt Thanh nói :

- Khổng Thiên Lý lão đệ không cần mạo hiểm, hai mươi năm trước, lão quỷ không tiếp nổi một chiêu của ta, nhưng hiện giờ đã khác rồi, theo như ta biết, lão quỷ đó đã luyện thành tuyệt học. Cương khí của ta dù tuyệt đỉnh cũng chỉ đấu bằng với lão ấy thôi. Còn luận về cơ mưu thâm độc lão quỷ hơn ta nhiều. Hôm nay y để huynh đệ tri giao chúng ta tập hợp một chỗ có thể có độc mưu gì đấy.

- Đại ca liệu đoán ra sao?

- Dương Ngọc Kỳ với võ công tuyệt luân phá hủy Phù Đồ Cổ Trạch, có thể nói nội công thượng thừa, Thiên Long đã thử qua nội công với y, nhìn nhận y có thể xưng bá võ lâm, lão quỷ biết rằng ta không thiết tha với chuyện này. Vì vậy lão quỷ tính toán là sẽ để Dương Ngọc Kỳ hạ sát hết các đệ tử, và ta không thể không dốc toàn lực ra đối phó Dương Ngọc Kỳ để bảo vệ các đệ. Nếu Ngọc Kỳ bị hạ sát thì lúc đó chúng ta sẽ bị khốn dưới tay lão quỷ. Ta không ngu dại gì mà không biết được kế sách của lão. Nếu không ta đã không nhẫn nại hai mươi năm nay.

Ba Thiên Long nói một cách tự tin :

- Nhưng Ngọc Kỳ chưa hẳn có thể tiêu diệt chúng ta.

- Không hẳn đâu, lão quỷ không đích thân ra tay ắt có lý do, chỉ là không muốn các đệ vướng vào vòng tai họa, hy vọng các người hiểu được thâm ý của ta, tốt hết nên kịp thời tìm nơi ẩn tích đi.

- Đại ca cũng chưa thực sự hết hy vọng đâu, chỉ cần chúng ta dốc hết sức có thể sẽ đạt thành đại sự.
- Cũng mong như vậy, chúng ta không phải là những kẻ yếu hèn, mau đi xem thử.

Bỗng ngay lúc ấy từ xa vang lại một tiếng khóc xé thình không, cách xa hơn năm dặm mà vẫn khiến người nghe đinh tai nhức óc.

Khổng Thiên Lý nói :

- Bọn chúng đã động thủ, Cam lão quái quả thật lợi hại.

Át Thanh nhắm mắt định thần nói :

- Chỉ mong lão quái bị thiệt thòi, hy vọng của chúng ta mới không bị tiêu diệt.

Nói về bốn người Ngọc Kỳ nhắm hướng Đông nam đi hơn mười dặm, thì thấy bên bờ trái của con sông Huệ Từ hiện ra một khoảng đất bằng phủ tuyết trắng, không hề có bóng dáng sinh vật nào ở đấy cả. Thanh Hoa lúc ấy nhìn quanh hỏi :

- Trong thiệp nói mười dặm cách nam môn, không biết có phải nơi này không?

Ngọc Kỳ dò xét xung quanh cũng nói :

- Chúng ta ở đây chờ vậy, nơi đây vắng vẻ địa thế rộng rãi không sợ bị mai phục lại dễ dàng thi triển võ công.

Bỗng phía đông nơi xa xa mông đất xuất hiện một bóng đen mờ ám.

Mênh mông là tuyết trắng tất nhiên bóng đen nổi rõ.

Thanh Hoa chỉ tay về phía đó la lên :

- Xem ai đến kia.

Ngọc Kỳ nhìn đoán một lát rồi nói :

- Không phải là yêu đạo, chỉ là một người tay cầm quái trượng.
- Tên này khinh công siêu tuyệt, chúng ta lên xem y là địch hay bạn?

Bóng đen phóng như lướt, chân điểm nhẹ trên mặt đất thân pháp nhẹ nhàng nhanh nhẹn vô cùng, chỉ trong nháy mắt đã lướt tới gần bốn người Ngọc Kỳ.

Càng đến gần thì càng thấy rõ hình dung của y, đó là một lão già hói chỉ còn ba đốm tóc bạc trắng bay phất phơ trước gió, vận một cái áo đen, thắt lưng giắt một đoạn dây, tay cầm một cây gậy nhọn đầu, bay đến.

Lúc bấy giờ lão quỷ đã đến rất gần tướng mạo càng nổi rõ dưới ánh sáng, gương mặt xám xịt đầy nếp nhăn, đôi mày hình chữ bát rũ xuống đôi mắt hình tam giác, cái miệng xệch xuống. Xem gương mặt lão quỷ này dường như cả đời đều gặp vận rủi, sống trong khổ cực, đáng vẻ quái dị lắm.

Lão quỷ vừa phóng tới vừa vận công thở hắt một cái mạnh tức thì lực phong cuộn cuộn như vũ bão lướt tới, tiếng rít gió nghe như tiếng màng tang chứng tỏ nội lực y thâm hậu đến bậc nào.

Năm người đứng lặng như pho tượng quan sát lẫn nhau. Cuối cùng lão quỷ không nhẫn nại được quát lớn :

- Nhóc con ngươi có phải là Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ không?

Bốn người Ngọc Kỳ thất kinh, không cần hỏi mà lại chỉ đích danh nhất định lão đã có chuẩn bị trước theo dõi bằng không sao lại nhận ra chàng.

Thanh Hoa nhú mày nói :

- Lão quỷ ngươi là người khiêu dụ Kỳ ca tới đây?

Lão quỷ nói :

- Hừ! Ai hỏi ngươi đâu? Người mà ta muốn tìm là Kỳ ca của ngươi.

Lão quỷ hình dung cổ quái thật hiếm thấy. Lão quỷ đột nhiên méo miệng, cúi khom người mặt ngửa lên trời nước mắt nước mũi chảy ràn rụa, phát ra tiếng khóc như xé màng tang xuyên lên tận óc.

Bốn người Ngọc Kỳ đều thất kinh, Ngọc Kỳ do công lực thâm hậu nên không hề bị ảnh hưởng gì, chị em Thanh Hoa đều cố sức vận công chống lại tiếng khóc, chỉ có Tây Vi nội công kém nên nằng cảm thấy hoa mắt trước mặt tối sầm, thét lớn thân người sắp ngã ra sau không ngờ đã có ai dùng tay đỡ sau lưng nằng.

Đó là Ngọc Kỳ chàng khẽ ấn nhẹ vào huyệt Linh Đài sau lưng Tây Vi xoa nhẹ tức thì Tây Vi cảm thấy khôi phục lại.

Một lúc sau tiếng khóc ma quái dứt hẳn bốn người vẫn đứng quắc mắt nhìn lão quỷ.

Lão quỷ rất kinh ngạc khi thấy âm thanh tàn khóc của y không có tác dụng gì với đối phương cả.

Lão quỷ hừ một tiếng đang định cất tiếng khóc ma quái lần nữa nhưng Ngọc Kỳ đã lên tiếng :

- Lão quỷ đừng khóc nữa, chỉ thêm lãng phí tinh lực mà thôi đừng hù dọa nữa vô ích. Xin hỏi các hạ có phải là một trong cửu đại cao nhân trong võ lâm, có trong lời ca Khốc, Tiểu, Vô Thường, biệt hiệu Khốc lão quái Cam Đường phải không?

Lão quỷ đảo đôi mắt nhỏ cất giọng như vừa khóc vừa cười nói :

- Hừ! Thừa hơi, trong giang hồ không ai không biết ta danh xưng Khốc lão quái Cam Đường chứ?
- Vừa mới gặp đã thi triển khiếp hồn ma âm, lão tiền bối người đừng quá hung ác chứ, vạn nhất mấy huynh đệ của tại hạ đây võ công còn kém, như vậy há không phải bị mất mạng dưới tay người hay sao?
- Lão phu chính là muốn các người mất mạng đó, không phục hử?

Ngọc Kỳ trầm sắc mặt nói một cách lạnh lùng :

- Dương mỗ vốn không ân không oán với tiền bối, xin hỏi tại sao lại đến đây tìm tại hạ?
- Lão phu nghe thiên hạ đồn người biệt hiệu là Cuồng Sư một kiếm đấu với Tam linh ở Hồ Trảo sơn, thần lực tiêu hủy Phù Đồ Cổ Trạch, có thật không?
- Dương mỗ hậu sinh văn bối không dám nhận võ công thông huyền anh hùng cái thế, tiền bối chẳng qua là nghe tin đồn đãi mà thôi. Hồ Trảo sơn một đấu Tam linh quả thật có song chỉ là văn bối may mắn. Còn đối với việc thần lực tiêu hủy Phù Đồ Cổ Trạch chỉ là ý trời an bày mượn tay Dương mỗ trừng phạt bọn ác nhân.
- Như vậy đủ rồi.
- Ý của tiền bối là không buông tha Dương mỗ phải không?
- Đúng vậy.
- Nhưng văn bối không hiểu tại sao tiền bối lại có ý định đó.
- Hừ người không biết lão phu là bằng hữu của Tam linh hay sao?
- Nói vậy là tiền bối muốn thay mặt Tam linh ra mặt lo việc, đúng không?
- Đó chỉ là một trong hai lý do.
- Vậy lý do còn lại là gì?
- Là muốn xem người có thật là ba đầu sáu tay hay không, hơn nữa muốn cân xương cốt người nặng bao nhiêu cân.

Ngọc Kỳ cười nhạt nói :

- E rằng tiền bối đến đây không phải vì lý do đó.
- Tiểu tử người đoán đúng lắm. Thần Kiếm thư sinh Dương Cao là đệ tử yêu ái của Tam linh cũng là ký danh đệ tử của ta, như vậy lý do có thể nói đã rõ ràng minh bạch rồi chứ, có như vậy người mới cảm thấy không bị chết oan uổng.

Ngọc Kỳ nộ khí bùng bùng cơ hồ phát tiết ra hai mắt, Thần Kiếm thư sinh đã mấy lần âm hiểm bức hại chàng, khiến chàng không đội trời chung với hắn, nay lại thấy Khốc lão quái là người do hắn phái đến, hơn nữa lại là kỳ môn đệ tử của lão quỷ, nộ hỏa càng bốc mạnh, chàng thét lên :

- Lão quỷ người cầu kết với Thần Kiếm thư sinh muốn thanh toán với tại hạ hà cớ gì dùng khiếp hồn ma âm liên lụy đến các huynh đệ của ta?

Khốc lão quái cười khanh khách nói :

- Súc sinh. Phàm bất cứ kẻ nào đi với người đều phải chết. Nhỏ cỏ phải nhỏ tận rễ, người không hiểu được câu nói ấy sao?

Thanh Hoa lúc ấy nổi giận ùng ùng lao tới vùng kiếm chỉ cách ngực lão quỷ tám chín thước hét lớn :

- Lão cầu trệ, người cũng phải chết.

- Tiểu nha đầu người dám vô lễ với ta, tội thật đáng chết.

Thanh Hoa vốn có ý ra tay hạ thủ lão quỷ, nên khi thấy gậy tới nàng hét lên một tiếng lao đến nhanh như điện, vận thần công đâm kiếm vào vùng gậy ảnh.

Lão quỷ vũ động gậy rất nhanh, cuồng phong nộ phát như muốn hất bay bảo kiếm đi. Lão quỷ vẻ khinh thường Thanh Hoa lắm.

Cả hai người đều thi triển võ công tuyệt học định hất bay binh khí của đối phương, vì vậy cổ vận nội lực ra chiêu xem ai thâm hậu hơn.

Bỗng một tiếng binh khí chạm nhau vang lên đinh tai, hai bóng nhân ảnh văng ra. Lão quỷ thối ra sau hai bước, hứ lên một tiếng.

Thanh Hoa thân hình hơi lảo đảo lùi sau tám thước, nàng phát giác ra cây gậy của Khốc lão quái phát ra một nội lực vô cùng hùng hậu, đã dồn ép bảo kiếm mà nàng đã vận dụng Vô Cực Thái Hư thần công truyền vào, văng ngược trở lại, nàng trong lòng kinh hãi vô cùng.

Nàng vội định thần lại hét lớn lao tới tấn công.

Ngọc Kỳ bên ngoài dùng truyền âm nhập mật nói :

- Hoán Ảo Hình bộ.

Lão quỷ cất giọng the thé phát ra tiếng khóc xé màng tang, ghê rợn vùng gây biến chiêu Hoàn Tảo Thiên Quân lực phong phát ra như sấm dậy, gây ảnh xoay tròn như một khối tròn, rít lên vu vu.

Bỗng thấy Thanh Hoa khê lắc mình, tức thì bảo kiếm đã kề cận lão quỷ nhắm ngay sườn bên hữu của lão quỷ công tới, kiếm quang phát ra vô số hoa quang màu trắng.

Lão quỷ không ngờ thân pháp của nàng lại biến ảo tinh diệu, lợi hại như vậy nên kinh hãi khi thấy mũi kiếm gần sát sườn, vội biến chiêu Thần Long Diệu Vũ vùng gây đánh tới quét sạch những hoa quang sáng lòa vừa tới.

Lão quỷ đã thi triển tuyệt học nhưng gây không những đã không chiếm thượng phong mà còn chưa đựng được vạt áo của đối phương lực phong do gây ra bao quanh lấy thân người, giờ lại bị bảo kiếm phá vỡ, lão quỷ thất kinh vô cùng, càng cố ra chiêu kỳ hiểm hơn.

Thân hình hai người di chuyển mỗi lúc mỗi nhanh, tiếng kiếm rít xé gió, gây vùng vùn vụt, mỗi một chiêu đánh đánh ra biến ảo vô song.

Cả hai đều thấm mệt, đánh ra hơn trăm chiêu song vẫn chưa phân thắng bại.

Song Thanh Hoa so với Khốc lão quái dạn dày kinh nghiệm giang hồ thì nàng chẳng qua là hậu sinh, nội lực không sao ví cho bằng được.

Quả nhiên không bao lâu Thanh Hoa đã bắt đầu lúng túng, đánh đỡ không còn tinh anh như lúc đầu nữa.

Ngọc Kỳ lo lắng chàng thét to :

- Qua trái. Thần Long Vũ Trảo. Lùi mau.

Thanh Hoa trên trán ướt đầm mồ hôi, y theo lời di chuyển.

Lão quỷ phản công vung gậy biến chiêu “Dịch Xạ Dẫn Nhật” đâm tới sườn Thanh Hoa. Thanh Hoa lúc này lắc mình qua trái đồng thời xuất chiêu “Thần Long Vũ Trảo” đâm kiếm vào ngực lão quỷ.

Lão quỷ cũng hét lớn vung gậy gạt kiếm.

Bỗng thấy Thanh Hoa văng ra ngoài hơn hai trượng.

Lão quỷ thấy thế định nhân cơ hội lao tới.

Nhưng lúc ấy Ngọc Kỳ đã trở tới đón lấy Thanh Hoa nói :

- Hoa muội để huynh đấu với y.

Đúng lúc ấy Thần Kiếm thư sinh và một tên đại hán cũng đến bên Huệ Tứ Hà, bọn chúng đi dọc theo bờ sông, nép mình vào những bụi cây nơi bờ sông từ từ tiến đến.

Khốc lão quái khí thế mạnh mẽ vô cùng, lão quỷ nghiêng răng hét vang, gậy vung tới chiêu “Trầm Hương Phách Sơn” nhắm vai trái Ngọc Kỳ đập tới. Chiêu này đánh trúng đá cũng tan nát chớ chẳng chơi.

Ngọc Kỳ lui ra sau hai bước lại tiến tới, thân pháp cực nhanh, vung kiếm lao tới.

Lão quái cũng lập tức biến chiêu, vung gậy đánh tới.

Khác với Thanh Hoa nội lực kém hơn, không dám đỡ những đòn gậy đánh tới nặng như bàn Thạch của lão quỷ, lần này Ngọc Kỳ lại chủ động, chàng ra chiêu “Kim Hồng Nhập Địa” vung kiếm đỡ thế gậy đâm tới.

Trường kiếm chỉ dài hơn ba tấc vừa mỏng vừa nhẹ đỡ lấy sức nặng thêm vào nội lực đặt trên gậy, thật quá mạo hiểm nếu như không đủ nội lực tức thì kiếm sẽ gãy ngang, người cũng coi như táng mạng.

Song Ngọc Kỳ đã làm được điều đó.

Một tiếng vang chất chúa.

Lão quỷ hự một tiếng vang người ra xa hơn một trượng, sắc mặt xám ngắt như một tử thi vừa ở trong quan tài nhảy ra, cơ má trên mặt giật giật, gân trán nhảy nhẩy còn cây gậy bị chấn động mạnh đã văng mất hai tấc nơi đầu ngọn.

Ngọc Kỳ chỉ lùi ra sau tám thước, sắc mặt ung dung, trường kiếm trong tay có toét một đoạn nhỏ bằng đầu ngón tay thôi. Chàng lạnh lạnh cất tiếng :

- Lão quỷ ngươi là cao thủ đầu tiên mà tại hạ gặp được song chúng ta không có ân oán gì sâu nặng, theo ý tại hạ ngươi nên đi là tốt hơn.

Khốc lão quái vốn rất hung dữ, cẩn thận ra chiêu. Kiếm và gậy đụng nhau y bị chấn động văng ra sau hơn một trượng coi như đã bại rồi, song bại dưới tay một tên nhóc con miệng còn hôi sữa làm sao lão chịu cam tâm?

Lão vừa vận khí điều tức vừa tiến lại gần tới trước, nghiêng răng nạt lớn :

- Tiểu súc sinh hôm nay lão phu thí mạng với ngươi.

Ngọc Kỳ từ từ gơ kiếm lên, lúc ấy Thanh Hoa bên cạnh la lớn :

- Kỳ ca, Tam linh lão quái đến kia.

Tây Vi cũng la lên :

- Đằng kia có hai người che mặt, ẩn nấp sau bờ sông nhìn trộm không biết là bạn hay thù.

Nguyên Chân cũng gơ kiếm lên hét :

- Chúng ta kết trận liên hoàn đấu với lão quỷ hư danh này đi.

Ngọc Kỳ biết lúc này không thể kéo dài thời gian được nữa, chàng quắc mắt nhìn lão quái hét lớn :

- Người muốn thí mạng à, chuyện đó dễ lắm.

Đoạn chàng tiến về phía lão quái.

Hai bên từ từ tiếp cận khi còn cách khoảng một trượng, Ngọc Kỳ kiếm chống xuống đất, gương mặt trầm trọng từng bước tiến tới gần, đúng là một cơ hội ra tay cho lão quỷ vì gậy của y là một loại trường côn.

Khốc lão quái định xuất thủ thì bỗng xuất hiện ba bóng người đang phóng tới. Đó chính là Tam linh.

Thiên Linh Bà nhìn thấy Ngọc Kỳ ra bộ thế kiếm trong lòng thất kinh thét lớn :

- Khốc lão quái cẩn thận với kiếm pháp quỷ dị của hắn đó.

Khốc lão quái bất chợt nhận ra bộ dáng thế kiếm kỳ dị của Ngọc Kỳ, gương mặt của chàng toát ra một vẻ lạnh lạnh, tàn khốc đang tiến dần đến, mắt phát ra tia sáng ghê rợn.

Lão quỷ dừng lại, giờ ngang gậy hỏi :

- Ê, người ra bộ chiêu thức kiếm pháp phạm vào võ lâm thường qui. Súc sinh ngươi là đệ tử của ai?

Ngọc Kỳ không đáp vẫn tiếp tục tiến đến gần, mũi kiếm bỗng phát ra những tiếng rít nghe ong ong.

Lão quái đảo mắt nạt lớn :

- Tại sao ngươi không đáp hử? Thật không có quy củ luật lệ gì hết.

- Lão quỷ, ngươi còn có cơ hội rút lui được toàn thân đó, nên tìm cơ hội mà chuồn đi.

Lão quái thấy Ngọc Kỳ không đáp mà còn mĩa mai nổi giận phùng phùng, gậy biến chiêu xông tới xung quanh vô cùng.

Ngọc Kỳ hứ một tiếng tức thì thi triển ba chiêu kiếm thần kỳ của lão hòa thượng Lạc Thiên truyền dạy, uy lực vô biên đánh tới.

Bọn Tam linh cũng vũ động quyền trượng, roi Xà Vỹ và gậy đả bổng tiến đánh Ngọc Kỳ.

Đúng lúc ấy Thanh Hoa, Tây Vi, Nguyên Chân đồng thời lao tới vùng sát ba bảo kiếm tạo ra vô số ảo ảnh linh động cuộn cuộn xông tới Tam linh.

Khốc lão quái vùng gậy xoay tít như vũ bão cuộn cuồng phong bay tới phần dưới thân Ngọc Kỳ, vô số tinh quang do kiếm và gậy ảnh phát ra như quần lấy nhau, vang lên những tiếng rít do cương khí giao hòa nghe muốn rách màng tang.

Trong ba người Tam linh thì chỉ có quái trượng câu liêm của Thiên Linh Bà là tiếp gần đến Ngọc Kỳ, Địa Linh lão quái và Bách Linh Cái đã bị ba người Thanh Hoa cản đánh, ba người vây lấy hai lão quái tả xung hữu đột, tiếng hét như sấm, tình hình thập phần nguy hiểm.

Ngọc Kỳ thân pháp biến ảo xuất chiêu kiếm pháp thần kỳ công tới dồn dập. Bỗng nghe một tiếng hét chấn động tức thì hai bóng người bị văng ra ngoài. Còn Ngọc Kỳ chân trụ vững trên đất, mũi kiếm hướng xuống.

Thiên Linh Bà công tới Ngọc Kỳ một chiêu như vũ bão nhưng không ngờ bị phản lực chấn động văng ra xa hơn hai trượng, một mảng tay áo bị rách toạc rơi trên mặt tuyết suýt chút nữa thì đứt cả cánh tay.

Còn Khốc lão quái công lực kinh người tiếp một chiêu của Ngọc Kỳ, lão quỷ vốn kinh nghiệm dày dặn trăm trận bách chiến, nay tiếp một kiếm công lực siêu phàm, hàn quang lóa mắt, hai chân của lão ta bị lún xuống tuyết ngập đến đầu gối, vội vàng thi triển tang cốt pháp xoay người cuộn phóng lên trên.

Ngọc Kỳ sử ba thức kiếm biến hóa kỳ dị song vẫn không lấy được mạng Khốc lão quái, chàng trong lòng có thâm bội phục công lực của y, cũng có phần nào kinh ngạc.

Khốc lão quái bay lên đoạn đáp nhẹ xuống đất lướt mắt lên nhìn cây gậy bách chiến bách thắng của lão, trong bụng giật mình kinh hãi.

Cây gậy của Khốc lão quái hai đầu là những răng cưa nhỏ bén nhọn vô cùng nhìn giống như răng nanh của sói, do thép tinh luyện chế thành, cân nặng một trăm hai mươi tám cân, dài tám thước, có thể thấy nội lực của lão kinh người như thế nào, nội lực ấy có thể nói đã đạt tới cảnh giới hiếm có trong võ lâm.

Song cây gậy đó giờ đã biến dạng, hơn trăm cái răng cửa bén nhọn không cánh mà bay, ngoại trừ nơi mà lão quỷ nắm lấy trên thân gậy, thì toàn bộ chỗ nào cũng có nhát chém của kiếm.

Kiểm của đối phương cũng là do một loại thép bình thường mà tạo thành không những đã bức phá chân khí hộ thân của lão mà còn để lại vô số nhát kiếm trên cây gậy nặng nề cứng hơn thép của lão, khiến bay mất mấy trăm cái răng cửa trên đó hỏi sao lão quỷ không thất kinh khiếp vía.

Nhưng không chỉ có lão quỷ thất kinh mà tên thiếu công tử và tên đại hán che mặt đang ẩn nấp bên bờ sông cũng hồn phi phách lạc.

Hai tên này là hai người vừa rời khỏi sáu người Ất Thanh.

Tên thiếu công tử mặt biến sắc nói :

- Tên súc sinh họ Dương quả thật đáng sợ, không những nội lực thâm hậu không ngờ mà kiếm pháp của hắn lại siêu phàm, không ai có thể khắc chế được. Xem dáng vẻ của lão quái và bọn Tam linh chịu đựng không nổi bao lâu nữa, phải triệu ngay Ất Thanh đến mới được.

Thiếu công tử nói xong chụm tay hú lên một tiếng dài, sau đó lại nép mình xuống bờ, nói :

- Người xem lão Ất Thanh ấy có đến không?

- Đến chứ. Chủ nhân trước khi đi đã giao cho y bảo vệ sự an toàn cho công tử. Trước khi chưa rời khỏi Khai Phong phủ, thiếu công tử còn thị uy y làm sao y lại không dám đến.

- Có thể sẽ không tới đâu, gần đây lão ấy thay đổi rồi, dường như không còn sợ chết nữa, vạn nhất mà lão tìm ra Thánh Thủ Thần Y Lô Nguyên, lúc ấy vô phương khống chế được lão ta, hơn nữa lại trở thành đại họa cho chúng ta nữa.

- Công tử yên tâm, Thánh Thủ Thần Y đến nay không sống nổi đâu, nếu mà còn sống cũng không có cơ hội cho lão Ất Thanh kia tìm đến được, lão ấy quá bận rộn, hai mươi năm trước còn không tìm ra, nay giang hồ hỗn loạn làm sao tìm ra được?

Lúc này Thiên Linh Bà vừa thoát hiểm định thần lại thì thấy hai tên quái đồng bọn của mình bị vây khốn, thất kinh lao tới tiếp ứng.

Thiên Linh Bà vừa định vung gậy quét vào lưng Nguyên Chân bỗng nghe sau lưng mình tiếng rít kiếm vun vút của Tây Vi đang trở tới như điện xẹt.

Thiên Linh Bà hét lên một tiếng quay ra sau giờ quái tượng đập mạnh.

- Khoan đã tiếp chiêu đi.

Ngay sau lưng mục ta đã vang lên tiếng hét của Thanh Hoa.

Thiên Linh Bà vội triệt chiêu quay người lại tức thì Nguyên Chân lại múa kiếm công tới. Bà bà trong lòng thất kinh thấy bốn phía bóng ảnh, kiếm ảnh lấp loáng bay tới tấp dồn dập trong tiếng hét vang dội. Quả nhiên Phong Vân kiếm trận liên hoàn lợi hại phi thường.

Thiên Linh Bà và hai lão quái đồng bọn lọt vào vòng vây cương tổ của ba người Thanh Hoa, Tam linh phải tả xung hữu đột, liều mạng cố vượt vòng vây.

- Liên thủ kết trận.

Thiên Linh Bà hét lớn song cũng không có cơ hội tấn công, vì còn phải tránh các tia kiếm công tới, không thể tự chủ động được.

Ba tay kiếm trẻ tuổi đã vây khốn ba cao thủ hung ma khét tiếng trong vũ nội, thật khó mà tin được.

Song trên thế trận đó là sự thực.

Cạnh đó Khốc lão quái kinh hãi vô cùng, Ngọc Kỳ đang bước tới từng bước rút ngắn khoảng cách chỉ còn hơn một trượng bỗng chàng vung kiếm đưa tới trước.

Lão quỷ cũng giờ gậy đề phòng, một mặt lợi dụng cơ hội vận khí một mặt tìm thể tấn công.

Ngọc Kỳ lúc này hao tổn không ít chân lực nên chàng cũng không vội tấn công.

Hai người dò xét đối phương tìm sơ hở, bỗng Ngọc Kỳ trầm giọng nói :

- Lão quỷ ta cho ngươi một cơ hội nữa, ngươi nếu không tìm đường mà thoái lui thì chiêu thứ hai sẽ không tha mạng cho ngươi đâu.

Khốc lão quái vẫn rảo vòng nói :

- Lão phu cả một đời ra sống vào chết vô số lần, uy danh không phải một sớm một chiều mà có được, cho dù chết cũng phải chết một cách oanh liệt.

Bất thành linh Ngọc Kỳ lao tới sang phía bên phải.

Lão quỷ thất kinh cũng vội lách người sang phải.

Ngọc Kỳ thét lên :

- Tiếp chiêu.

Lão quái rất xảo quyết bỗng lao sang trái xa hơn ba trượng.

- Đứng chạy.

Nhưng thân pháp của lão thoát đông thoát tây, nhanh như điện xẹt.

Ngọc Kỳ cười nhạt nói :

- Lão quỷ ngươi muốn so khinh công với tại hạ à?

Lão quỷ sắc mặt trắng bệch, nói gấp :

- Đây là một trong tuyệt chiêu bí quyết của cao thủ đó. Lão phu ta không xuất chiêu thì thôi, khi xuất chiêu thì tất có kẻ bỏ mạng, ngươi chờ đấy.

- Tại hạ đang chờ đấy, chờ mạng ngươi đấy.

Tức thì lão quỷ đã thay đổi thuật khinh công thi triển du đấu chỉ pháp, Ngọc Kỳ kinh ngạc khinh công của lão quỷ không thua gì chàng lại có thêm kinh nghiệm chiến đấu kiến thức hơn người, nên đã bù lại dù công lực của lão thấp kém hơn chàng.

Ngọc Kỳ trầm tính toán làm sao đối phó thuật khinh công du đấu của lão quỷ.

Ba người Thanh Hoa vây khốn Tam linh, thế trận tuy thiếu Ngọc Kỳ thao túng uy lực có giảm đi nhiều nhưng công lực của ba người vẫn cao hơn Tam linh, cho dù không sử dụng thế trận thì Tam linh có lẽ cũng không phải là địch thủ của họ.

Lúc bấy giờ bên bờ sông trái Huệ Tứ Hà, trên một con đường có một lão nhân tóc bạc trắng phát phơ theo gió, phía sau là hai người trung niên một nam một nữ, đang đi về hướng Khai Phong phủ.

Lão nhân vận một cái bào màu xám, gương mặt phương phi, không lộ bất kỳ tình cảm gì. Lão nhân chính là Võ Lâm Cuồng Sinh Đàm Kiên, may mắn sống sót sau thảm kịch Hồi Long cốc, hai mươi năm ôm hận, tâm sự ray rứt chồng chất đã khiến cho lão nhân sắc mặt già cỗi, khắc khổ, năm tháng thời gian đã lưu lại vết tích trên gương mặt, chỉ qua hai mươi năm mà dường như lão đã già đi hơn năm mươi tuổi. Nếu là người bình thường có lẽ sẽ không ai ngờ rằng lão nhân này là Võ Lâm Cuồng Sinh võ công siêu phàm, anh phong xuất chúng trong bạch đạo quần hùng hai mươi năm trước.

Suốt hai mươi năm qua, Võ Lâm Cuồng Sinh không thể nào hiểu được và tha thứ cho một chỉ của Vương Sư trước khi chết đã đánh lão, lão cho rằng Vương Sư không nên chỉ lo cho uy danh của mình, nhẫn tâm khiến cho lão trở thành kẻ bất nghĩa. Cho nên trở về Võ Lăng ngay sau thảm kịch Hồi Long cốc lão lập tức bế quan vào Võ Lăng không muốn có tin tức gì với giang hồ nữa.

Chính do sự thoái chí của Võ Lâm Cuồng Sinh, ẩn cư bất xuất mà bạch đạo như rắn mất đầu vô số cao thủ bị táng mạng dưới tay bọn hung ma của vũ nội, hoặc bọn ác đồ hắc đạo, lão đã phụ lòng kỳ vọng của Vương Sư và đã khiến thiệt hại không ít các bằng hữu nguy khốn.

Cũng chính vì lão không tái xuất giang hồ đảm nhận lại trọng trách khôi phục lại sự hưng thịnh cho bạch đạo của quần hùng nên trọng trách ấy được chuyển cho Thiên Nhai Phá Ất và Lạc Hồn Kỳ Chiêm Minh, hai người này tài học cơ trí thua sút Cuồng Sinh một bậc, võ công cũng không bì kịp. Chính Vương Sư đã sớm nhận ra điều này, Vương Sư thấy võ lâm về sau sẽ khốn khó vô cùng không thể không có Võ Lâm Cuồng Sinh ra mặt lãnh đạo được cho nên trong khoảnh khắc thập tử nhất sinh cái chết rình rập, Vương Sư đã dùng chỉ phong điểm huyết Võ Lâm Cuồng Sinh khiến y hôn mê để bảo toàn tính mạng cho y. Vì nếu để y sống thế nào y cũng tuân tiết theo Vương Sư.

Có thể nói hành động đó của Vương Sư quả là có tài nhìn xa trông rộng, trong tích tắc sinh tử không những tính toán chính xác mà ra tay cũng vô cùng sáng suốt như có thần thánh trợ giúp, có thể thấy Vương Sư công lực cơ trí vào bậc thượng thừa, cái thể siêu phàm. Tiếc rằng mãnh hổ nan địch quần hồ, quân số đối phương quá đông, Vương Sư trên mình lại mang hai ám khí, bị vây khốn bởi quần địch. Cuối cùng đành tuân tiết ở Hồi Long cốc, nhưng đổi lại đã bảo toàn hầu hết lực lượng của bạch đạo quần hùng.

Nhưng Vương Sư lại không ngờ tri giao bằng hữu của mình lại không hiểu được hành động của mình, trở về Võ Lăng bế quan gác kiếm, không hỏi chuyện giang hồ.

Võ Lâm Cuồng Sinh Đàm Kiên ôm hận, thất vọng vô cùng không màng gì đến giang hồ nhưng nào ngờ cháu của mình là Triệu Tường và Tây Vi, thường ngày được nghe về những sự tích anh hùng của gia gia hai mươi năm trước và những uẩn khúc bên trong nên đã lên rời khỏi Võ Lăng, xuất đạo giang hồ đi tìm hậu nhân của Vương Sư và Ất Thanh.

Gia phụ và gia mẫu của hai anh em của Triệu Tường và Tây Vi cũng là các cao thủ võ lâm xuất chúng đặc biệt là cây búa lợi hại của gia phụ họ Võ Lăng Sơn Tiều Đàm Bình.

Đàm Bình hiểu được mọi chuyện xảy ra ở Hồi Long cốc qua lời kể của thân phụ, ban đầu cũng cho Vương Sư không xứng đáng là bằng hữu nhưng lâu ngày nghiền ngẫm đã phát giác nổi lòng thâm thúy của Vương Sư, thật là một người đại trí đại nghĩa. Tiếc rằng phận làm con không dám phê bình làm thương tổn tâm sự thân phụ nên cứ giấu mãi trong lòng.

Song Đàm Bình lại dạy dỗ truyền thụ cho hai con Triệu Tường và Tây Vi của mình mọi việc mình bạch, cho nên việc ra đi của hai người Triệu Tường cũng là do chủ ý của thân phụ họ, Đàm Bình.

Hai trẻ ra đi lúc đầu Võ Lâm Cuồng Sinh Đàm Kiên không để ý, song đã lâu thấy hai trẻ không trở về, trong lòng lo lắng vô cùng cho nên đã đích thân dẫn theo con trai và con dâu xuất hiện giang hồ và đang trên đường từ Từ Châu đến Khai Phong phủ.

Do năm tháng đã làm thay đổi dáng mạo của họ nên không mấy ai nhận ra được thân phận của họ, song tung tích của hai trẻ vẫn bắt tằm.

Đúng lúc ấy họ đi đến nơi một con đường nhỏ chỉ cách đấu trường hơn mười dặm.

Trên phần thượng du của Huệ Tứ Hà bỗng xuất hiện sáu bóng người nhắm hướng Khai Phong phủ phóng đi.

Đó là bọn Ất Thanh, Ba Thiên Long nghe tiếng hú của thiếu công tử chạy tới.

Ất Thanh đến bờ sông thì dừng lại, giơ tay ngăn năm người đi sau đang đi tới rồi nói :

- Tam linh cũng ở đó, chúng ta dừng hỏi chúng.

Ba Thiên Long đảo mắt một vòng nói :

- Bọn Tam linh này tự cho là siêu phàm, thường ngày liên thủ xưng anh hùng ra trận chỉ có thắng, hôm nay đã gặp đối thủ rồi.

Khổng Thiên Lý cũng quan sát cục trường rồi nói :

- Nếu mà đấu tay đôi, chúng ta mỗi người đều có thể cự được chúng song mỗi khi chúng liên thủ dàn trận thì không dễ dàng chút nào, uy lực vô song. Quái lạ sao bây giờ lại bị ba tên nhãi con vây khốn đến nỗi cuống quýt lên như vậy.

Ất Thanh chăm chú nhìn nói :

- Bộ pháp của ba tên tiểu tử đó xảo diệu vô cùng, dường như là ảo hình bộ. Tuyệt học công lực của chúng cũng không tồi, ra tay như sấm giập cũng đang thì triển thể trận lợi hại vậy khốn bọn Tam linh.

Ba Thiên Long cũng ứng tiếng :

- Dương Ngọc Kỳ nếu như sử dụng nhãn thần thu hút tia mắt của Khốc lão quái, dùng thần quang chế địch, tức thì Khốc lão quái ắt sẽ nguy khốn.

Quả không sai Ngọc Kỳ lúc này đã tìm ra đấu pháp tốt nhất để đối địch lại du đấu của lão quỷ.

Lão quỷ liên tiếp thì triển hư chiêu định làm hoa mắt Ngọc Kỳ song tia mắt của lão bắt gặp thần nhãn của chàng, lão quỷ vội lảng sang nhìn chỗ khác sợ bị lộ bí mật của du đấu pháp.

Nguyên các cao thủ thì khi đương đầu xuất chiêu hay biến chiêu công thủ, đưa ra những ứng phó nhanh chóng đều phải hướng tia mắt vào nhãn thần của đối phương để đoán các cử động của đối phương, chiêu thức sau sẽ tung như thế nào. Đây cũng là những căn bản của những ai mới bắt đầu luyện võ công tuy đơn giản song lợi hại vô cùng.

Ngọc Kỳ thấy lão quỷ cố tránh nhãn quang của mình chàng hét lớn vung kiếm công tới hai bên tả hữu của đối phương.

Lão quỷ đành phải lùi lại và không thể tránh được nhãn quang của Ngọc Kỳ khi nhãn thần hai bên chạm nhau lão quỷ đã muốn thoát ra nhưng không được nữa rồi. Ngọc Kỳ đã múa tít bảo kiếm công tới gần sát, lão quỷ trong lòng muốn dịch sang phải thì Ngọc Kỳ đã bám theo sát bên liên tục vun kiếm nương theo thế bộ di động của lão quỷ, ép lão phải luôn đối diện ứng phó.

Đứng ngoài quan sát Ất Thanh lên tiếng nói :

- Chiêu thức Dương Ngọc Kỳ vừa sử dụng là Tinh La kiếm pháp, người mà chúng ta cản trở ở Ôn Châu chính là Song Tuyệt Kỳ Nho Cốc Dật, để ý đào tẩu đến Độc Long đảo thật là tai hại vô cùng. Cho dù có thể trị được tên Dương Ngọc Kỳ đi nữa tên Cốc Dật vẫn là tai họa.

Khổng Thiên Lý cũng nói :

- Khốc lão quái khốn rồi có lẽ có thể cầm cự trong khoảnh khắc nữa mà thôi.

Ất Thanh cười lạnh rờn rợn, cất giọng nói :

- Dương Ngọc Kỳ đã nắm được yếu điểm của lão quỷ chỉ còn đường chết mà thôi. Quái lạ này. Tên tiểu tử kia gọi triệu chúng ta lại, sao bây giờ không thấy hắn đâu cả.

Cách đó khoảng mười trượng sau một bụi cây lúp lỏ bóng người, đó là tên thiếu công tử và đồng bọn của y, y dùng truyền âm nhập mật nói :

- Đạo trưởng nhắc đến tại hạ à?

- Không sai, là nhắc đến đẽ mắng người đó.

- Đạo trưởng đã đến lúc ra tay rồi đó.

- Đúng ngo.

Tên thiếu công tử cười nhạt, nạt :

- Người đừng cho là ta sẽ nhượng bộ nữa đâu nhé. Nhớ kỹ đây: vạn nhất mà Tam linh hay Khốc lão quái xảy ra mệnh hệ gì thì người cũng khó sống đó. Tại hạ đi trước đây hẹn gặp lại ở Vũ Vương đài.

Nói xong thì hai bóng người nhanh như cắt phóng mình nhắm hướng Khai Phong phủ vọt đi.

Ba Thiên Long định giờ Kim thoa vung lên công tới đuổi theo thì Ất Thanh đã ngăn y lại, lắc đầu nói :

- Chưa đến lúc hoàn toàn tuyệt vọng đâu, nếu không lại tự chuốc khổ vào thân. Thiên Long đệ, ta nhìn nhục được rồi.

Ba Thiên Long nhìn Ất Thanh thở dài một cái hướng theo hai bóng người tên thiếu công tử lúc này nghiêng rằng nói :

- Đồ súc sinh cầu trệ hiệp người quá đáng cũng sẽ có một ngày Ba mỗ này lột da cha con các người, đại ca, chúng ta đến đó xem đi.

Ất Thanh lẳng lặng rút một viên hoàn đơn màu đỏ nuốt vào miệng, nói gần từng chữ :

- Ta cũng đang chờ cơ hội hy vọng sẽ có một ngày Vô Tình kiếm pháp không bị người nào sai khiến nữa. Nào đi thôi.

Sáu người họ liền thi triển khinh công thân pháp như điện xẹt tới đấu trường.

Người chưa tới bất thành linh Ất Thanh ngửa mặt hú lên một tiếng dài.

Âm thanh tiếng rú như tiếng sấm nổ song thần cuộn tới đấu trường có thể khiến ngũ tạng cồn cào.

Khốc lão quái vừa hát được kiếm âm tới của Ngọc Kỳ thì bỗng lập tức đã thấy kiếm âm ngay vào sườn dưới của lão.

Song tiếng rú ghê rợn chấn động kia đã cứu mạng y.

Ngọc Kỳ nghe tiếng rú đầy uy lực kia chàng thất kinh, lo sợ thay cho ba người Tây Vi nên thể kiếm nhẹ đi phần nào.

- A! A...

Ngọc Kỳ vùng kiếm âm tới do ảnh hưởng của tiếng rú nên chỉ lướt da của Khốc lão quái.

Lão quái thất kinh hồn vía, phóng vội lùi ra sau, đột nhiên lão quỷ cũng phát ra những âm thanh khủng khiếp.

Âm thanh tiếng khóc của lão quỷ không phải là tiếng khóc đau khổ bình thường mà là khiếp hồn ma âm.

Ngọc Kỳ không để ý đến lão quái nữa chàng quay người phóng đến bên Tây Vi.

Tiếng hú vọng tới đã khiến Tây Vi phé tâm cồn cào, toàn thân mềm nhũn té nhào xuống đất.

Thanh Hoa thét lớn một tiếng kinh sợ, múa kiếm xoay tít.

Nguyên Chân cũng thất kinh.

Âm thanh của tiếng rú vang rền vọng tới tức thì lại nổi lên tiếng khóc như xé màng tang khiến bọn Tam linh lùi nhanh ra sau, Bách Linh Cái bay té ra xa, Thiên Linh Bà máu nhỏ từ vai trái lao đảo toàn thân.

Nguyên Chân lao đến bên Tây Vi định vươn tay đỡ lấy nàng thì lại nghe phát ra tiếng khóc của Khốc lão quái. Chàng vận công nhưng không thể chịu đựng nổi cả hai loại khí công tuyệt luân của hai cao thủ xuất chúng, chàng đành bỏ lỡ ý định, ngồi vội xuống vận công điều khí chống lại âm thanh ghê rợn kia.

Ngọc Kỳ công lực đã luyện tới mức thông huyền nhập cảnh, nên không hề sợ hãi gì. Chàng một tay đỡ lấy lưng của Tây Vi một tay ấn vào lưng của Nguyên Chân, vận khí xuống Đan Điền, bất thành linh chàng cũng ngửa mặt lên cất tiếng hú dài.

Ba loại âm thanh hòa lại với nhau thì lập tức tiếng khóc yếu dần hẳn đi chỉ còn tiếng hú của Ngọc Kỳ và Ất Thanh vẫn cuộn quần lấy nhau...

Tất cả mọi người khác đều cố sức vận công. Tam linh tựa người vào nhau nhắm mắt vận công điều tức trên mặt lộ vẻ đau đớn vô cùng.

Khốc lão quái ngồi xếp bằng, lão quỷ biết rằng võ công của mình không bì được hai người kia, nên chỉ đành vận công hộ thân.

Ất Thanh vẫn ngửa mặt không ngừng phát ra tiếng hú uy lực kinh người.

Giả sử như lúc này có một cao thủ võ công vào bậc thượng thừa mà xuất hiện dễ dàng không chế trọn ổ một bọn người võ công tuyệt đỉnh ở đây ngay.

Thật đúng lúc, từ con đường ở phía Đông nam đã xuất hiện ba bóng người áo xám, họ là cha con Võ Lâm Cuồng Sinh Đàm Kiên.

Các cao thủ võ lâm tuyệt luận khi sử dụng, thi triển khí công phát ra âm thanh của mình để đả thương đối phương, căn bản luyện thành môn khí công thần võ như vậy vô cùng hiếm có trong thế gian. Nhưng người có thể tập trung âm thanh thần hộ của mình vào một phương hướng nhất định lại càng hiếm có hơn.

Như Khốc lão quái phát ra tiếng khóc kiếp hồn ma âm thì âm thanh phát tán lạc khắp nơi. Át Thanh và Ngọc Kỳ là tập trung được vào một hướng nhất định thẳng tới đối phương. Cho nên ba người Võ Lâm Cuồng Sinh chỉ nghe thấy tiếng khóc của Khốc lão quái chứ tiếng hú không rõ mấy.

Võ Lâm Cuồng Sinh nghe tiếng khóc vọng tới, lão khẽ nhú mày lắc đầu nói :

- Tiếng khóc này chắc chắn là của Khốc lão quái Cam Đường phát ra đây. Thật đúng là lão ta, không màng gì đến tính mạng của những người vô can.

Đàm Bình tiếp lời :

- Gia gia, trong tiếng khóc còn có tiếng hú của một cao nhân nào đó đang thi thần hộ với nhau, đã lâu chưa thấy các cao thủ thi đấu khí công với nhau, chúng ta đến đó xem một chút đi.

Võ Lâm Cuồng Sinh xua tay nói :

- Chúng ta nên bớt nhúng tay vào việc của người khác đi, cái tên Khốc lão quái tính tình kỳ dị, không muốn thân cận ai, rất khó hiểu, đừng dính đến lão ấy, tránh xảy ra sinh sự.

- Gia gia lão ta không nhận ra chúng ta đâu.

- Xem thì được tuyệt không can dự vào, ta không muốn can dự vào bất cứ chuyện gì của ai. Thôi đi thử.

Xa xa đằng kia tên thiếu công tử và thủ hạ của y đã bỏ đi song đã quay lại nhưng cũng không dám đến gần vùng thỉnh âm ghê gớm kia, chỉ đứng lại ở bờ rừng lên nhìn về đấu trường mà thôi.

Ba người Võ Lâm Cuồng Sinh thân pháp như bay, phóng tới đấu trường, bất thành linh lão Cuồng Sinh dừng lại thét lớn một tiếng thất kinh :

- Dừng lại.

Ba người lùi lại hơn ba trượng, tiếng hú vẫn nghe được song uy lực không tới được. Lão Cuồng Sinh nói :

- Đây là cuộc đấu thần hộ giữa hai tay cái thế cao thủ, song đáng tiếc có lẽ hai tên sẽ đều bị ảnh hưởng.

Đối với người luyện võ, có thể quan sát cuộc tỷ đấu nội lực của các cao thủ được coi như là một việc đầy hứng thú trong đời. Công lực của Võ Lâm Cuồng Sinh chỉ đứng sau Vương Sư, còn đối với Át Thanh thì chưa phân cao hạ, công lực của lão Võ Lâm Cuồng Sinh tuy qua hơn mấy mươi năm vẫn không mai một mà còn thêm tinh tiến hơn, nên đối với các cuộc tỷ thí công lực tất nhiên có chút xao xuyến.

Lão tuy miệng nói không quan tâm đến song thực sự cũng rất muốn xem kết quả ra sao, lão Cuồng Sinh đứng bất động đôi mắt hướng về đấu trường quan sát.

Nơi ba người họ đứng cách Át Thanh hơn mấy mươi trượng nên nhìn không rõ mặt mũi sáu người Át Thanh.

Ngọc Kỳ ngửa mặt lên trời cất tiếng hú, còn Tây Vi và Nguyên Chân cúi gập người hơn phân nửa, cố sức vận công chống đỡ dưới sự tương trợ của Ngọc Kỳ cho nên tất nhiên cũng không nhìn rõ được mặt mũi. Ông cháu cuối cùng đã giáp mặt nhau nhưng tiếc rằng chưa thể nhận ra hình dáng nhau.

Xem tiếp hồi 16

16. Hồi 16 Võ Lâm Hội Ngộ Cuồng Hiệp Đại Chiến

Bọn Tam linh cũng căng thẳng vô cùng, các đường gân nơi thái dương giật giật mãi, hít thở không đều, trên người chúng đầm đìa mồ hôi, cố vận sức chống đỡ.

Lão quỷ Khốc lão quái thông minh lắm, lão quỷ giấu đầu trong tuyết. Lầm lầm phát ra tiếng khóc quái dị, đồng thời vận công trấn áp tinh thần.

Ngọc Kỳ và bảo vệ an nguy của các bằng hữu, không thể ngừng Khí Công Thần Hộ, ngừng tiếng hú được nếu như Át Thanh cũng không ngừng thì trần tỷ thí này là thuận về thi triển nội lực khí công đến tận cùng, nếu kéo dài mãi thì cả hai đều sẽ tổn thương có thể mất mạng.

Theo quy củ trên giang hồ, thì Át Thanh với danh vị đệ nhất cao thủ trong võ lâm, trong giang hồ y thuộc vào bậc tiền bối đối với Ngọc Kỳ, lẽ ra Át Thanh phải nhường bộ, thu hồi chiêu thức trước.

Thế nhưng nội lực khí công thần kỳ cái thế của Ngọc Kỳ cũng xung mãnh uy lực không hề thua kém Át Thanh, hai tiếng hú phát ra như hai con giao long gầm thét cạnh chừng sơ hở của nhau, cho nên Át Thanh yêu đạo nếu có muốn dừng cũng không được, vì nếu y dừng trước tức thì tiếng hú của Ngọc Kỳ cũng bứt phá nội lực của y, những người khác càng không cần nói.

Cứ như thế khoảng cách ngày càng sâu dài, không có ai ở giữa để điều hòa, xem ra hai bên sẽ thi triển đến tận lực kiệt sức mà chết.

Ở đằng xa thấp thoáng mấy bóng người như điện xẹt, năm chiếc tay áo đạo bay phấp phới trong gió, bọn họ nhắm hướng dòng sông Huệ Tế đi nhanh như chớp.

Đến gần một chút mới rõ hóa ra là ba vị hòa thượng và hai người trung niên. Họ là ba sư đồ Cửu Chỉ Phật, Cổ trang chủ tục gia cao đồ Cổ Phiêu Bình, còn người kia là một đại hán chỉ còn một cánh tay, mình cao chín thước, thân người to lớn vạm vỡ, tên đại hán này lợi hại vô cùng, đã luyện thành chính tông nội gia khí công, trong tay cầm một cái câu liên nặng trĩu lợi hại vô cùng.

Y chính là Độc Kim Cang Bá Cương, một cao thủ giữ thế trung lập trong võ lâm do Cửu Chỉ Phật phái đi, võ công đã luyện vào bậc thượng thừa trong võ lâm. Người đại hán thứ hai là người bịt mắt có nhãn quang màu tím.

Năm người họ phóng tới thật nhanh hơn tên bắn.

Điều đáng chú ý là cây Cửu Dương thiền trượng oai nghi lắm liệt trong tay Cửu Chỉ Phật sáng ngời hào quang, đó chính là biểu tượng uy lực tối cao đầy vinh dự của một địa vị đại sư trong Danh Sơn đại tự.

- Lão ta là Cửu Chỉ Phật!

Võ Lâm Cuồng Sinh kêu lên khí huyết dâng trào, nội khí bùng bùng phát ra nơi tia mắt, lão Cuồng Sinh đột nhiên tiến lên một bước nhưng lão lại nhắm mắt lại, thở dài, than rằng :

- Hay! Ta đã quyết định gác kiếm không can dự chuyện thế sự nữa, hà tất phải vọng động? Hay! Hai mươi năm trường hận, mãi mãi đè nặng trong lòng ta. Ta... ta vẫn nhớ mãi, quả là lão phu không có duyên tiêu sự nhập sơn quên sầu.

Đàm Bình đột nhiên nói :

- Gia gia! Chúng ta hãy xem ba tên cao thủ này hành động ra sao? Lúc cần...

- Đừng can dự vào chuyện thế sự.

Võ Lâm Cuồng Sinh vẫn nhắm mắt khi nói câu ấy, song hơi thở ông gấp gáp dần dập, có thể thấy rõ lão Cuồng Sinh đang chiến đấu với bản thân mình vô cùng ác liệt.

Có lẽ Võ Lâm Cuồng Sinh thật sự đã quên đấu trường tanh máu ở Hồi Long cốc hai mươi năm rồi chăng? Không! Lão không bao giờ quên, trừ phi đã xuôi tay nhắm mắt, vì nếu quên được, có lẽ hình dung của lão đã không già cỗi, râu tóc bạc phơ và càng không bị xúc động trước những kỷ niệm ngày xưa.

Lão Cuồng Sinh dẫn con trai và dâu bốn ba giang hồ tìm cháu, đã chứng minh lão không phải là một người vô tình, một người đã mất hết tình cảm mà lão vẫn là con người bằng xương bằng thịt.

Và lại khuyết điểm của con người trên thế gian này chính là quá ưa thích đánh đá nhau, có thể nói một cách khác là thích can dự vào chuyện thế sự. Vì nếu như không thích can dự vào chuyện thế sự có lẽ sẽ không có

quần hùng hào kiệt, sẽ không có người quân tử, kẻ tiểu nhân, không có sóng gió trên cuộc đời phẳng lặng. Nếu như vậy có lẽ chẳng có gì đáng sống nữa.

Đàm Bình tu vi chưa đủ, chính là thuộc loại người thích can dự vào chuyện thế sự, trước cảnh tỷ thí gay cấn không kiềm chế được lòng hiếu kỳ.

Châu báu tuy hiếm song dễ tìm nhưng cao thủ tuyệt luân không dễ kiếm. Nay nhìn thấy anh hùng hào kiệt hắc bạch trên thiên hạ tụ họp. Đàm Bình tứ chi ngứa ngáy, y chỉnh lại áo quay sang mỉm cười với hiền thê mình đoạn chuyển cây búa dài một thước tám tấc từ trên vai xuống tay.

Võ Lâm Cuồng Sinh biết y sắp làm gì, liền nói :

- Chỉ cho phép nhìn thôi, không được phép nhúng tay vào, nhìn tay ta mà hành sự.

Đàm Bình trong lòng phấn khởi, nghĩ bụng :

- Phụ thân ta đã động lòng rồi, chỉ mong phụ thân khôi phục chí khí, lấy lại oai phong hào khí như xưa, để khỏi mai một thời uy danh lẫy lừng.

Phụ nhân của Đàm Bình tuy tuổi cũng đã tứ tuần nhưng vẫn còn tráng kiện trong tay phụ nhân cầm một cái túi gấm, y phục gọn gàng trang nhã, có vẻ thoát tục. Phụ nhân mở túi gấm đồng thời quay sang phụ quân mình mỉm cười nói :

- Bình ca, huynh có nghe lời gia gia căn dặn không?

- Trong số các cao thủ võ công tuyệt luân, ta biết phận mình mà có lẽ can dự không nổi việc người. Nhưng chúng ta không thể cam chịu bất tài, ít nhất phải thay gia phụ ra tay. Ha! Ha! Võ Lăng Sơn Tiều Đàm Bình ta chỉ xứng đốn củi đổ rượu, nhưng Đàm Khách Vân Mộng Hiệp Nữ Tăng Tương Quân phụ nhân ta tuyệt không phải là một kẻ vô danh tiểu tốt đa.

- Ấy da! Mồm mép quá, dám trước mặt gia gia mà còn ăn nói hồ đồ.

Võ Lâm Cuồng Sinh nghe vậy cũng khẽ mỉm cười nói :

- Lưu ý lão súc sinh cử động ra sao, xem công lực lão ấy tiến đến bậc nào rồi.

Năm người Cửu Chỉ Phật vừa đến nơi đấu trường thì dàn ra thành hình chữ nhất. Lão hòa thượng Cửu Chỉ Phật đột nhiên tay ấn nhẹ nạp khí xuống Đan Điền bắt đầu cất tiếng rống :

“Hú...” Tiếng rống phát ra kinh thiên động địa như xé thình không, khiến người ta khí huyết cồn cào, khiếp vía kinh hồn.

Quả thật Phật môn chí cao vô thượng tuyệt học Sư Tử Hống siêu phàm, tiếng rống oai lực khủng khiếp đó cất lên lấp tức tiếng hú kia từ từ lặng đi.

Võ Lâm Cuồng Sinh đứng xa xa nghe thấy, lão hứ lên một tiếng nói :

- Lão hòa thượng súc sinh này võ công đạt cảnh giới thật đáng kính, có lẽ lão ấy đã luyện thành Phật môn vô thượng tâm pháp.

- Gia gia, lão hòa thượng đó nhất định đã luyện Bồ Đề thiên công, bằng không không đạt được thâm hậu như vậy. Gia gia! E rằng lão ta là đệ tử của Thiếu Lâm.

- Hừ! Nếu lão súc sinh đó là đệ tử của Thiếu Lâm, thì hai mươi năm trước ở Hồi Long cốc không lén ám trợ giúp cho tên Át Thanh yêu đạo. Thiếu Lâm vốn là nơi thanh cao, tuyệt không thể có những loại trưởng lão như vậy được. Xem thành tựu của lão súc sinh có lẽ là một cao tăng của Đạt Ma am.

Bất thành linh Vân Mộng Hiệp Nữ hoảng hốt la lớn :

- Gia gia! Đẳng kia dường như là Vi nhi? Trời ơi!

Võ Lâm Cuồng Sinh chẳng nói một lời nào, hú lên một tiếng dài, thoát một cái thân pháp như điện xẹt phóng mình lao tới đấu trường.

Đàm Bình cũng vội la lên :

- Tương Quân, mau đi đến đó.

Hai phu thê cùng thi triển khinh công phóng tới đấu trường như tên bắn.

Quần hào tụ họp, đây là lần tụ họp đầu tiên khá đông các cao thủ sau thảm kịch ở Hồi Long cốc, các cao thủ võ công tuyệt đỉnh của ba phe lần đầu tiên lại có dịp tương phùng.

Tiếng rống và tiếng hú trên đấu trường đã dứt, mọi người như bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Ngọc Kỳ từ từ đứng dậy chỉnh lại y trang. Thanh Hoa cũng đứng dậy giơ kiếm lên phòng bị. Tây Vi và Nguyên Chân cũng chỉnh lại y phục đoạn đứng dậy. Cả bốn người quây lại giơ kiếm ngang ngực hiên ngang đứng chờ quần hùng ba phương tiến đến.

Tam linh và Khốc lão quái cũng thành một bọn ở phía góc phải.

Năm người Cửu Chỉ Phật ở phía Tây bắc, hơi xéo trước mặt Ngọc Kỳ.

Sáu cao thủ của bọn người Ất Thanh ở hướng Tây nam, cũng chếch xéo trước mặt Ngọc Kỳ.

Bốn nhóm người tạo thành một hình tứ giác lạnh lùng dò xét lẫn nhau.

Bỗng Ngọc Kỳ giơ kiếm hét lớn :

- Phong Vân ngũ kiếm thủ lãnh, Long Môn Dương gia Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ.

Thanh Hoa cũng hét lớn giọng nàng thánh thót ngân vang như chuông ngọc :

- Đệ tam kiếm, Đông Hải Độc Long đảo Triệu Thanh Hoa.

- Đệ tứ kiếm, Võ Lăng Đàm gia Đàm Tây Vi.

- Đệ ngũ kiếm, Đông Hải Độc Long đảo Triệu Nguyên Chân.

Tức thì bốn thanh bảo kiếm rít lên vu vu, uy lực phát ra bốn phía. Lúc ấy, Ngọc Kỳ hét vang :

- Kiếm đăng giang hồ, Phong vân biến sắc, những kẻ dẫn dụ Dương mỗ đến xưng tên đi.

Tiếng hét của chàng như sấm dậy rền vang bốn phía uy phong lẫm liệt.

Biệt hiệu Cuồng Sư của chàng đối địch với những tên tuổi lừng lẫy võ lâm của các cao thủ vẫn đầy uy lực, không hề có chút yếu kém.

Bỗng từ xa vang lên tiếng gọi “Vi nhi!” và rồi xuất hiện lão Võ Lâm Cuồng Sinh Đàm Kiên.

Tây Vi hét lên một tiếng và vội vàng lao tới quỳ xuống ngay dưới chân Đàm Kiên thốn thức :

- Gia gia! Gia gia...

Lão Cuồng Sinh nước mắt ràn rụa, thấy cháu mình vô sự trong lòng vui mừng biết bao, ôm Tây Vi vào lòng nói :

- Hài nhi, con có sao không? Ca ca ngươi đâu rồi?

- Gia gia, ca ca đã về nhà rồi, để truyền báo tin tức của Kỳ ca đến các vị tiền bối ở vùng Hồ Quảng.

Lúc này phu thê Đàm Bình cũng vừa tới, Tây Vi vui mừng ôm hôn họ hai bên mừng mừng tủi tủi.

Lão Cuồng Sinh bỗng hỏi :

- Ai là Kỳ ca của con?

Lúc ấy Ngọc Kỳ dẫn Thanh Hoa, Nguyên Chân tra kiếm vào vỏ đi tới. Tây Vi chỉ vào chàng nói liền :

- Là chàng đó, chàng là nội tôn của Long Môn Dương gia tổ bá bá, tên gọi Dương Ngọc Kỳ.

Lão Cuồng Sinh nhìn thấy Ngọc Kỳ tức thì biến sắc vô cùng khó tả, nhìn đăm đăm vào chàng, cơ thịt trên má của lão khẽ giật giật.

Ngọc Kỳ đến gần quỳ xuống bái ba bái nói :

- Tiểu diệt Ngọc Kỳ khấu kiến tổ thúc vạn an.

- Không được kêu lão bằng tổ thúc, lão không quen biết người.

Ngọc Kỳ lết gối đến hai bước, nước mắt ràn rụa nói :

- Tiểu diệt vừa mới đến Trung Nguyên, vội vã đi tìm tung tích của tổ mẫu và song thân, chưa kịp đến Võ Lăng ra mắt vạn an tổ thúc, tự biết mình vô lễ...

Võ Lâm Cuồng Sinh cắt lời hét lớn :

- Câm miệng! Ta không chỉ ý đó, mà chính là tổ phụ của người... Vi nhi, chúng ta mau đi.

Tây Vi thất thanh kêu :

- Gia gia! Gia...

Đương nhiên Ngọc Kỳ không hề biết được những việc làm của tổ phụ chàng năm xưa ở Hồi Long cốc, chàng vô cùng bối rối trước thái độ khó hiểu của Võ Lâm Cuồng Sinh, run giọng nói :

- Tiểu diệt ở Âm Sơn được Cốc tổ thúc khổ tâm hao lực nuôi dạy đào tạo, nay phụng mệnh thâm nhập Trung Nguyên vì tổ phụ nơi Hồi Long cốc rửa mối...

Võ Lâm Cuồng Sinh vừa nghe nhắc đến ba chữ Hồi Long cốc giống như bị điện giật hét lớn :

- Hồi Long cốc! Hồi Long cốc! Đừng nhắc đến dĩ vãng nữa. Đi mau.

Nói đoạn lão lắc mình một cái đi xa hơn năm trượng.

Đột nhiên đến đó lão Cuồng Sinh lại đứng lại.

Từ trong một đám cỏ lau khô đàng xa bỗng vẳng đến một giọng hát vang vang cùng lúc với tiếng hát là một lão đạo cao niên bước đến, áo đạo bay phấp phới trong gió, râu bạc phất phơ trước ngực. Lão đạo vừa đi vừa ngâm nga tiếp nửa bài thơ “Giải Bội Lệnh”.

“Không mong vào tử huyệt, ân cừu một đời, chí khí cao vời hơn núi, phiêu bạt giang hồ, hào khí ta cao ngất, há sợ bạc đầu vô phần sao?”

Bỗng Vô Tình Kiếm Át Thanh phá ra cười ha ha nói :

- Đạo hữu, hai mươi năm không gặp người vẫn như xưa. Chỉ là đạo hữu nay đã râu tóc bạc phơ rồi, đừng nên nói là “bạc đầu vô phần” đa. Ha ha!

Võ Lâm Cuồng Sinh bỗng quay lại hướng về Át Thanh gần từng chữ :

- Hóa ra người chính là Át Thanh yêu đạo.

- Chính là bản đạo, thí chủ chắc là Võ Lâm Cuồng Sinh.

Lão đạo cất tiếng ca lúc này đi đến bên Võ Lâm Cuồng Sinh thì dừng bước nói :

- Vô lượng thọ Phật! Tri Cơ Tử Đạo Hồng đến thật đúng lúc.

Át Thanh lại phá ra cười nói :

- Trận huyết chiến ở Hồi Long cốc, đạo hữu chưa hề bay ra khỏi Tử Huyệt thật là đáng mừng đáng mừng.

Tri Cơ Tử cũng cười khê nói :

- Cuộc họp mặt hôm nay, thắng bại khó đoán, đạo hữu cũng có thể nghĩ đến mà.

Tri Cơ Tử bỗng quay sang Võ Lâm Cuồng Sinh thì lễ nói :

- Đàm thí chủ, mấy năm nay bạch đạo quần hùng như rắn không đầu, cạn kiệt tinh anh, lấy nhục nhả làm cơm, lấy cừu hận làm gối, trong lòng đau khổ thập phần. Từ khi Vương Sư đại ca vì nghĩa tuấn tử ở Hồi Long cốc, các đồng đạo, bằng hữu quần hùng đều mong thí chủ ra mặt, chấn chỉnh uy phong bạch đạo như

đại hạn mong mưa rào, đầu gối thí chủ mai danh ẩn cư đến nỗi quần long vô thủ, mặc cho yêu đạo lộng hành. Đau đớn xiết bao.

Vô Lâm Cuồng Sinh đau khổ gờ tay ôm lấy mặt, toàn thân rung động.

Tri Cơ Tử lại nói tiếp :

- Trước khi đại ca chết, có căn dặn ủy thác với thí chủ ra sao? Bần đạo không được tường tận, nhưng tin rằng tuyệt không phải khuyên thí chủ ẩn cư gác kiếm, bất kể sinh tử tồn vong của các bằng hữu. Một người đại nhân đại nghĩa như đại ca không bao giờ là loại người ấy.

Vô Lâm Cuồng Sinh cảm thấy trong lòng đau như cắt, nỗi oan khuất của lão không thể nói ra được. Lão nhớ đến tất cả những sự việc khi Vương Sư còn sinh tiền, chỉ cảm thấy khí huyết cuộn trào.

Ngọc Kỳ lúc này đang quỳ vội ôm lấy chân của Vô Lâm Cuồng Sinh nói :

- Tổ thúc, tiểu diệt không biết tổ phụ lúc sinh tiền có điều gì ủy thác di mệnh xin người có thể nói cho tiểu diệt được minh bạch.

Tri Cơ Tử trầm giọng nói :

- Bọn Vô Vi bang ám muội đã ám toán bằng hữu của bần đạo, sát nhân không để lại tông tích. Mấy năm qua, những người sống còn ở Hồi Long cốc đại đa số đều ôm hận không yên, thiết nghĩ đại ca Vương Sư nơi cửu tuyền ắt đau khổ biết bao! Kim Dao Lăng Thừa Ân vô cớ mất tích, Thánh Thư Phi Hoa Long Kiện Hành một nhà chết thảm, Kính Thiện Thần Kỳ Ngũ Thường bị bức tử ở núi, Phiên Giang Bạch Long chết thảm dưới lầu... gần đây trên giang hồ truyền đồn tin tức về Dương công tử hạ sơn, nên Lạc Hồn Kỳ Chiêm thí chủ và Thiên Nhai Phá Ất Tổng Hạo Nhiên đã truyền lệnh cho các lộ anh hùng bạch đạo chuẩn bị nghênh đón Dương công tử, do hành sự không bí mật nên bọn ác ma yêu đạo biết được phân nhau hạ thủ ám hại lần lượt các anh hùng bạch đạo trên võ lâm. Hay! Tửu Tiên Ất Thanh Long đã chết một cách thảm khốc ở vùng núi Trịnh Châu, một nhà mười tám người của Mãn Thiên Hoa Vũ Văn Nang bị sát hại máu nhuộm đỏ Nam Dương, Cấn Giáp Nhất Tuyệt Tề Kiếm Hồng bị phân thân thành tám khúc, thảm kịch nơi rừng Đào Lâm...

Vô Lâm Cuồng Sinh bỗng la lớn cất lời lão đạo :

- Đạo trưởng đừng nói nữa.

Tri Cơ Tử vẫn không để ý, vẫn nói tiếp tục :

- Hạo Nhiên công trên đường đi bắc ngạn Dương hồ nơi Long Đình ở Khai Phong phủ, trong đêm đã bị vây khốn bởi hơn mười hung ma, suýt chút nữa bị phân thân bỏ mạng dưới đao kiếm của kẻ thù. Từ sau khi Dương công tử xuất hiện ở Hà Nam phủ, liên miên ngộ nạn gặp phải biết bao mạo hiểm gian khó, tính mạng luôn dồn dập bị đe dọa, song Dương công tử đã anh hùng cái thế, với mưu trí và võ công thâm hậu đã tạo nên biệt hiệu “Cuồng Sư” kinh thiên động địa. Hôm nay các lộ anh hùng tụ họp ở Huệ Tế hà này, thí chủ xin hãy mở mắt tỉnh ngộ đi, hai tên ác đồ hung ma ở Hồi Long cốc ở trước mặt thí chủ đây, bần đạo đã từng theo bước của Hạo Nhiên công đi khắp nơi không dễ gì gặp được bọn chúng đâu. Thí chủ, bần đạo mong máu sẽ nhuộm Huệ Tế hà, nếu như đại ca lúc sinh tiền có điều gì có lỗi với thí chủ, hy vọng có thể lấy máu của bần đạo chuộc lấy sự tha thứ, thông cảm của thí chủ vậy.

Coang một tiếng vang lên, lão đạo đã rút ra thanh bảo kiếm hàn quang sáng lòa.

Đoạn lão đạo thản nhiên cất bước, khi đi ngang qua Ất Thanh yêu đạo, Tri Cơ Tử tay ôm kiếm tiếng hát vang vang.

Lúc không còn nghe tiếng hát thì bóng người cũng xa hơn ngoài ba trượng.

Bỗng như tia điện quang, Vô Lâm Cuồng Sinh lắc mình một cái đã đến trước mặt lão đạo nói :

- Đạo trưởng xin dừng bước đứng ở đây xem tại hạ thay cho đại ca rửa mối oán hận hai mươi năm trước ở Hồi Long cốc.

Lúc ấy Ngọc Kỳ nhanh như cắt phóng tới đoạn quỳ xuống bái lão đạo và nói :

- Đạo trưởng, Ngọc Kỳ mạo muội thay cho tổ phụ linh thiêng nơi cửu tuyền xin đa tạ thâm ân của tiên trưởng. Tiểu đệ không dám mong gì hơn, muốn lấy đầu yêu đạo tể linh cho tổ phụ.

Võ Lâm Cuồng Sinh và Tri Cơ Tử vội nâng chàng đứng dậy, đoạn Võ Lâm Cuồng Sinh nói :

- Hiền đệ hãy lùi sang một bên, đợi tổ thúc...

Ngọc Kỳ vội cắt lời nói :

- Công lực của Ất Thanh yêu đạo với công lực của tiểu đệ cân bằng, nếu không nói là tiểu đệ có hơn nửa phân, tiểu đệ tin rằng mình sẽ thắng, xin chờ xem tiểu đệ thử sức xem sao?

Đoạn chàng quay người phi thân phóng lên, điểm nhẹ nhàng xuống nơi đấu trường đáng vẻ Ngọc Kỳ hiên ngang oai phong, có vẻ sẵn sàng tiếp đỡ mọi chiêu tấn công của đối phương tứ phía.

Võ Lâm Cuồng Sinh định kéo Ngọc Kỳ lại song không kịp, lúc ấy Tri Cơ Tử cũng ngăn Võ Lâm Cuồng Sinh lùi lại phía sau nói :

- Thí chủ, Dương công tử võ công so với đại ca năm xưa có phần vượt trội, xin an tâm, bản đạo sẽ đem những sự việc xảy ra mấy ngày qua và các kỳ tích anh hùng của Dương công tử kể ra tường tận.

Tây Vi lúc này cũng giới thiệu hai chị em Thanh Hoa ra bái kiến song thân của nàng, đoạn họ cũng từ từ tiến vào đấu trường đến cách năm trượng sau lưng Ngọc Kỳ thì dừng lại.

Ngọc Kỳ quắc mắt nhìn Ất Thanh quát lớn :

- Yêu đạo ngươi nghe rõ chưa, Dương Ngọc Kỳ phụng lệnh ký thác của tổ phụ thanh toán với ngươi món nợ ở Hồi Long cốc hai mươi năm trước. Phàm làm người trên võ lâm đều lấy nhân nghĩa làm đầu, còn ngươi loài cẩu trệ vô liêm sỉ, đã từng hạ độc kế ám toán anh hùng ở Hồi Long cốc, ám muội hạ thủ không dám quang minh chính đại công nhiên quyết đấu, thất tín với thiên hạ võ lâm, ngươi còn mặt mũi nào mà gặp mặt anh hùng thiên hạ nữa chứ?

Đoạn Ngọc Kỳ quy sang chỉ vào Cửu Chỉ Phật, nói :

- Cửu Chỉ hòa thượng, tại hạ cũng không nói sai về ngươi chứ?

Tri Cơ Tử cũng tiếp liền :

- Y chính là lão thất phu Cửu Chỉ, một tên hòa thượng ác đồ vô liêm sỉ.

Ngọc Kỳ gằn giọng nói :

- Năm xưa ngươi không nên trở mặt theo đuôi yêu đạo, xảo quyết vô lương. Tại hạ thiết nghĩ với địa vị võ lâm chí tôn của ngươi không nên tự làm tổn hại đến phẩm giá của mình, ngươi không cảm thấy hối hận à? Nay tại hạ sau khi quyết đấu với yêu đạo sẽ cũng muốn lánh giáo tài cao luận của ngươi.

Cửu Chỉ Phật chỉ cười nhạt, không nói một lời.

Vô Tình Kiếm Ất Thanh cười ha ha nói :

- Dương Ngọc Kỳ, ngươi ngây thơ quá, bản đạo chỉ muốn tranh tài cao hạ với Đàm Kiên thôi, còn ngươi không xứng đáng cho bản đạo động thủ đâu.

- Ngươi không dám quyết đấu, đúng không? Vừa rồi chúng ta vừa đấu nội lực xong, nào đến đây, ta muốn thử xem Vô Tình kiếm pháp của ngươi có quả thực là danh bất hư truyền hay không? Mau đến đây!

Khổng Thiên Lý đứng một bên thấy Ngọc Kỳ thái độ ngạo nhiên quá, y nộ khí bừng bừng phóng mình lao tới.

Thanh Hoa cũng phi thân tới cản trước mặt y, nạt lớn :

- Súc sinh, lùi ngay! Không phải việc của ngươi.

Khổng Thiên Lý nổi giận quát :

- Nha đầu, ngươi to gan lắm.

- Bản cô nương bảo người lui ra sau, đừng làm lỡ việc của anh hùng.

Khổng Thiên Lý rút kiếm ra đánh soạt, nạt lớn :

- Lão phu muốn xem thử coi tuyệt học của Đông Hải Độc Long đảo là thứ gì. Nha đầu, ta nhường người trước ba chiêu đó.

- Lão súc sinh, người muốn lĩnh giáo Đông Hải tuyệt học ư? Mau xưng tên họ đi?

- Đến tên ta Tam Kiếm Truy Hồn Khổng Thiên Lý mà cũng không biết được, chẳng trách nào người quá ngạo mạn cuồng vọng. Ra chiêu đi.

Thanh Hoa hừ một tiếng, kiếm và người hợp nhất nhanh như một làn điện quang ra chiêu Độc Long Hiệu Trảo đâm ngay tới ngực đối phương.

Khổng Thiên Lý biệt hiệu là Truy hồn tam kiếm, nhưng trước kiếm thế thập phần hung hiểm của đối phương y không dám coi thường.

Y vùng kiếm tới, kiếm ảnh tạo nên vô số đạo hào quang sáng lòa tư thế kiếm xung mãnh vô cùng công tới vùng kiếm ảnh của đối phương.

Thanh Hoa cũng không kém, thế kiếm của nàng như náo hải cuồng long, sát khí đằng đằng.

Khổng Thiên Lý cố hết sức ra chiêu như trăng giang đại hải liên tiếp tấn công nhưng đều bị Thanh Hoa dùng độc kiếm pháp và Áo hình bộ vô hiệu hóa, nàng phá chiêu của đối phương đồng thời phản công lại rất sắc sảo.

Thanh Hoa khi trước giao đấu với Khốc lão quái đã được Ngọc Kỳ chỉ điểm nên nàng đã lĩnh ngộ được huyền cơ, vô hình trung đã tiến bộ rất nhiều, lần này nàng ra toàn những chiêu thức rất hiểm, xảo diệu vô cùng thế kiếm như bài sơn đảo hải.

Tam Kiếm Truy Hồn Khổng Thiên Lý so với Khốc lão quái võ công thấp hơn một chút, còn so với Thanh Hoa không cao hơn bao nhiêu, hơn nữa nhìn thế trận thì tuyệt học kiếm pháp của Độc Long đảo hơn hẳn Truy hồn kiếm pháp một bậc, lại thêm Áo Hình Bộ khiến y không rảnh tay chút nào.

Sau một hồi thì Khổng Thiên Lý đã tỏ ra lúng túng, y từ từ thối lui trước sự tấn công dũng mãnh của Thanh Hoa.

Ngọc Kỳ thấy Thanh Hoa đã chiếm được thế thượng phong, trong lòng chàng an tâm lắm. Chàng bèn quay sang Ất Thanh yêu đạo nói :

- Cầu tặc vô liêm sỉ, người rút cổ hèn nhát, sợ rồi à? Mau ra đây!

Bỗng bên phải của lão Ất Thanh phóng ra một lão nhân mũi điều, trông Ất Thanh vùng cây trượng xà đằng, hét lớn :

- Tiểu súc sinh, người dám cả gan không coi tôn trưởng Bang chủ ra gì cả, lớn tiếng thóa mạ, bộ người muốn chết hả? Được để lão phu lấy mạng người.

Tức thì trượng xà đằng đã vun vút công tới. Ngọc Kỳ nghiêng người tránh trượng, đồng thời tay phải tung trượng Lạc Phách Hoa Sơn như khai sơn phá thạch, tay trái phát mạnh giống như chiêu Phất Vân Kiến Nhật. Có vẻ nhẹ nhàng song chưởng lực đánh ra có thể nứt đá.

Trượng xà đằng bị nhu lực của chiêu Phất Vân Kiến Nhật không chế, lão đại hán thất kinh, cuống quýt cố sức phá chiêu, đoạn hét lớn một tiếng vùng trượng đánh ra chiêu Trang Gia Đả Cầu nhằm thất lưng Ngọc Kỳ đánh tới. Ngọc Kỳ thân pháp xảo diệu, trong tích tắc tay trái đã nắm chặt cứng cây trượng của đối phương, tay phải tung chưởng đánh tới.

- Nguy rồi!

Ất Thanh bên ngoài thất kinh la lên, đồng thời thân mình đã phóng tới vươn trảo bấu lấy khuỷu tay phải của Ngọc Kỳ nhưng đã trễ.

Cùng lúc ấy trước ngực của lão đại hán kia bỗng dội lên một tiếng phách tiếp theo thân người lão ấy ngã nhào, văng ra xa hơn ba trượng, máu tươi phun ra từ miệng, tứ chi lúc đầu còn khê giật giật sau thì bất động luôn.

Ngọc Kỳ thấy Ất Thanh lao tới, chàng không hề nao núng, trở chưởng tiếp lấy chưởng của Ất Thanh. Chàng rất tự tin vào công lực của mình nên mới dám mạo hiểm như vậy.

Bùng một tiếng thật lớn, hai bóng người văng ra. Hoa tuyết dưới đất do chưởng phong phản hồi tung lên mù mịt.

Yêu đạo Ất Thanh chưởng vừa rồi dùng đến chín thành công lực, nghĩ rằng sẽ làm tét tay Ngọc Kỳ. Vốn chưởng này dùng nói là người, đến sắt thép cũng chịu không nổi nữa là.

Hai bên tiếp xúc chưởng lực thật sự không ai có thể tiếp ứng hay giải cứu được. Chỉ có thể hình dung bằng một tiếng nổ long trời lở đất.

Lúc ấy Võ Lâm Cuồng Sinh, Tri Cơ Tử, Cửu Chỉ Phật cũng muốn nhảy vào vòng chiến tiếp ứng song không thể can dự vào được.

Chưởng lực gặp nhau phản hồi lại mạnh mẽ vô cùng, khiến cả hai bên đều lùi ra xa hơn trượng. Cả hai đều triển khai Thiên Cân Trụ đứng vững xuống đất.

Có thể nói chiêu vừa rồi chưa thể phân được kẻ nào mạnh kẻ nào yếu.

Vô Tình Kiếm Ất Thanh bay ra sau, vẻ mặt thản nhiên không một chút nao núng song trong lòng thâm kinh hãi, khó mà tin vừa rồi là sự thật.

Khí công hộ thân của lão đã đạt đến vô thượng bất khả xâm phạm, có thể phản chất bất kỳ cương khí của tuyệt học huyền môn nào đánh tới. Không ngờ nay lại bị một chưởng của tên nhãi con làm chấn động bay tứ tán. Không thể tin được.

Điều càng khiến Ất Thanh yêu đạo thất kinh hơn nữa chính là trong chưởng lực như bài sơn đảo hải của đối phương lại nóng như lửa tam muội cuộn cuộn ép cương khí của y phân tứ tán, phản lực khiến y văng ra ngoài, nếu không có căn bản thể bộ tuyệt luân như y có lẽ khó lòng mà đứng vững được.

Vả lại lúc này trong khi đấu nội lực khí công, y cơ hội đã thua cuộc rồi.

Ngọc Kỳ bay ra ngoài khi hai chưởng lực đụng nhau cảm thấy khí huyết trong người dâng trào, người khê dao động lui ra sau.

Chàng dùng thế Kim kê độc lập trụ vững trên đất, hít một hơi sâu đồng thời vận hành Huyền Thông tâm pháp điều hòa chân khí. Chàng nghĩ thầm: “Lão yêu đạo Ất Thanh quả nhiên lợi hại, cương khí luyện thành của lão yêu đạo đã khiến lão trở thành bất khả xâm phạm, muốn lấy mạng lão thật không dễ dàng chút nào, ta phải dốc hết sức mới được”.

Chàng nghĩ xong hét lớn một tiếng, đặt chân trái xuống lập tức hai tay tung song chưởng nhất âm, nhất dương công tới đối phương.

Ất Thanh cũng xuất ra bộ, đan chéo hai tay tiếp chiêu.

Võ Lâm Cuồng Sinh đứng ngoài mục kích thấy Ngọc Kỳ không những tiếp nổi kích chưởng của Ất Thanh mà còn đương hoàng thi triển chiêu thức tấn công, trong lòng lão Cuồng Sinh hoan hỉ vô cùng.

Lão Cuồng Sinh quay sang liếc nhìn Cửu Chỉ Phật, bỗng nhiên nổi giận vô song, lúc ấy, Cửu Chỉ Phật định ra tay tiếp trợ Ất Thanh, thử hỏi sao lão Cuồng Sinh không nổi giận. Lão hét lớn :

- Tên thất phu súc sinh, ngươi lại muốn tiếp trợ cho yêu đạo à, dường như ngươi không sợ chết phải không? Hòa thượng thú! Ngươi sống quá lâu rồi đó, ta liều mạng với ngươi!

Nói xong lão Cuồng Sinh vươn tay tung liền hai chưởng. Võ công của Võ Lâm Cuồng Sinh đã luyện đến cảnh giới thâm hậu tuyệt đỉnh, tuy chưởng lực bay ra không nghe tiếng động song kinh lực như khai sơn phá thạch.

Cửu Chỉ Phật vội lách sang một bên, gần giọng nói :

- Đàm thí chủ, xin nghe lão nạp nói.

Võ Lâm Cuồng Sinh đã nén uất hận hơn hai mươi năm, oan khuất uất hận giờ như nước biển cuộn trào, làm sao còn nghe lời nói nào nữa. Lão hét lớn phóng tới biển chiêu tung ra song chưởng.

Lão hòa thượng Cửu Chỉ Phật thất kinh trước chưởng lực đánh tới của đối phương.

Lão hòa thượng đành xuất thủ để tự vệ, tay trái phát mạnh, tay phải múa tít cây Cửu Dương thiền trượng, nhanh như chớp lao mình tới.

Bỗng bùng một tiếng, hai bên lùi ra sau.

Vân Mộng Hiệp Nữ vội mở túi gấm, hét lớn, rút ra một thanh bảo kiếm sáng ngời hét lớn :

- Gia gia tiếp kiếm!

Loáng qua vầng kiếm quang, Võ Lâm Cuồng Sinh phóng người lên tiếp kiếm đoạn lão Cuồng Sinh hú lên một tiếng dài sau đó cười lớn nói :

- Hai mươi năm xuân qua thu lại, như một giấc mơ, bảo kiếm hỡi, ta đã phụ ngươi rồi.

Đoạn lão Cuồng Sinh múa tít bảo kiếm tạo nên vô số đạo hào quang sáng lòa. Kiếm rít lên những âm thanh vun vút như sấm dậy, nhắm Cửu Chỉ Phật đâm tới.

Cửu Chỉ Phật không có cơ hội nào để chọn, lão hòa thượng cũng thí mạng ra tay, vung Cửu Dương thiền trượng múa vòng xông vào vùng kiếm ảnh.

Ngay lúc đó dường như cuồng phong cuộn lên, cương khí ầm ầm phát ra kinh người, tuyết cát mù mịt, mặt đất như chao đảo.

Ba tên đệ tử của Cửu Chỉ Phật lúc ấy cũng nhảy ra. Khổ Hành Tôn Giả buột miệng hét :

- Đàm thí chủ, xin dừng tay, có điều gì từ từ thương lượng.

Hai phu thê Võ Lăng Sơn Tiều Đàm Bình và Vân Mộng Hiệp Nữ Tương Quân cũng hét lớn, một kiếm, một búa vung lên lao tới.

Tiếp đó hai tên hòa thượng đệ tử của Cửu Chỉ Phật cũng lập tức nhảy ra đón đánh.

Tri Cơ Tử lúc này rút kiếm ra quay người sang Cổ Như Phong nói :

- Vô lượng thọ Phật. Cổ trang chủ giấu diếm khiến người trên giang hồ thật khốn đốn. Bần đạo giờ xương cốt tuy rệu rã song cũng muốn lĩnh giáo vài chiêu tuyệt học của thí chủ.

Bảo kiếm loáng một cái hào quang sáng lòa không thấy kiếm ảnh đâu. Quả nhiên không hổ là Thượng Cổ Kỳ Trân chi bảo, Ẩn để tam bảo chi đầu.

Cổ Như Phong vội lui ra sau hai bước, nghiêm giọng nói :

- Đạo trưởng, gia sư của vãn bối có nỗi khổ tâm, vãn bối muốn được bẩm báo minh bạch, xin đạo trưởng dừng tay được không?

Tri Cơ Tử lạnh lùng nói :

- Nỗi lòng Tư Mã Chiêu thì không cần nói nhiều. Cổ trang chủ xin các hạ đừng phí lời. Nay bần đạo không để cho các hạ thiệt thòi đâu, bần đạo cho các hạ và vị Độc Thủ Kim Cương Bá đạo chủ cùng lên một lượt đó. Ê! Đạo chủ! Lên đi! Ha! Ha!

Ánh thép của bảo kiếm lóe sáng muôn đạo hào quang theo kiếm ảnh vun vút bay tới nhắm ngay diện môn của Cổ Như Phong.

Cổ Như Phong lắc mình vội lùi ra sau, thân pháp của y cực nhanh.

Nhưng thân pháp y nhanh song kiếm quang còn nhanh hơn, xé gió bay tới, Cổ Như Phong thối lui ra sau một bước, đành vội vã vung kiếm đón đỡ tự vệ.

Độc Thủ Kim Cương hét lên một tiếng vung cây câu kiếm đại hộ liên tay cùng Cổ Như Phong động thủ giáp công Tri Cơ Tử.

Tam linh và Khốc lão quái khê nháy mắt với nhau, hét lớn cùng xông lên.

Thanh Hoa lúc này la lớn :

- Kiếm Đảm vô lâm, Phong Vân biến sắc. Kết trận!

Tức thì ba thanh bảo kiếm hợp thành một góc ba mặt, lao tới vây lấy họ.

Bọn Tam linh và Khốc lão quái cũng nhất tề tấn công ba người Thanh Hoa. Kiếm phong như sóng dậy, phát ra những tiếng rít như xé vải. Năm tên cao thủ ác đồ lập tức đã bị ba tay kiếm dồn vào vòng vây.

Ngọc Kỳ cùng Át Thanh cũng đang găm ghè nhau từng ly sinh tử. Mỗi chiêu đánh ra có vẻ chậm rãi, song kỳ thực nhanh vô cùng, chiêu thức đánh bầy khiêu dụ đều vô dụng vì võ công của cả hai bên đều rất thâm hậu tinh vi. Mỗi một chiêu đánh ra là dùng hết toàn lực, để ý từng sơ suất cực nhỏ của đối phương.

Hoa tuyết lúc bay lúc trầm xuống trong phạm vi năm trượng nơi cục diện giao đấu. Cương phong phát ra khi đụng vào nhau phát ra những tiếng nổ long trời lở đất như sấm sét, bóng người khi hợp khi phân, phân ra lại hợp vào.

Ngọc Kỳ đã tung ra chín chiêu ba quyền bốn cước, cũng đỡ năm chiêu, hai quyền của đối phương, hơn bảy lần phân hợp.

Át Thanh càng đánh càng kinh hãi, y cảm thấy tên tiểu tử này càng đánh càng dũng mãnh, cương khí mãnh liệt vô cùng, khó lòng mà lấy mạng được.

Nhân quang của Át Thanh nhìn thẳng nhu thoi miên vào mắt của Ngọc Kỳ bỗng y giật mình kinh hãi, vì qua đôi mắt của đối phương y phát hiện lúc này Ngọc Kỳ dường như đã ngừng hô hấp, mà thần lực lại tăng dần. Thật khó tin vì đó là thành tựu tuyệt đối của các đệ tử Huyền Môn. Chẳng lẽ một tên tiểu tử lại có được tu vi của một người hơn một trăm tuổi sao? Thật khó tin nhưng đó là sự thật.

Ngọc Kỳ càng ra chiêu sức đánh càng dũng mãnh. Chàng đã đổi chiến lược tấn công ra chiêu, sử dụng Huyền Thông tâm pháp điều hòa chân khí, thuần dương chân hỏa từ hai chiêu của chàng phát ra càng lúc càng mạnh. Cho nên cương khí thần kỳ, phản lực của đối phương đã từ từ không còn uy hiếp được chàng.

Công lực của hai người có thể nói sai biệt không bao nhiêu cả hai đều dùng thần công bảo vệ tâm mạch, ra chiêu như vũ bão. Ngọc Kỳ rất tự tin, chàng tiếp chiêu, ra chiêu phản kích một cách ung dung, tuy rằng không thể đả thương được đối phương song chí ít không bị đối phương đả thương lại.

Cả hai giao đấu rất lâu, hao tổn chân lực khá nhiều song vẫn chưa phân thắng bại. Cả hai đều rất nóng ruột.

Họ nóng ruột, song bọn Đoạt Hồn Kim Thoa còn nóng ruột hơn, nhưng bọn họ không cách nào can dự vào tiếp trợ.

Nhưng nóng ruột nhất là tên thiếu công tử đang ẩn nấp nơi bụi lau sậy. Y biết Ngọc Kỳ rời lữ điếm quá lâu, nhưng người của Thiên Nhai Phá Át chắc chắn sẽ đi tìm, sẽ kéo đến một lực lượng đông đảo đến đây, đại sự của y coi như tiêu tán.

Bỗng tên thiếu công tử ngửa mặt hú một tiếng lớn, đoạn thét lớn :

- Giết sạch cả bọn, hạ thủ hỏa tốc, vô lâm sẽ chia làm hai. Lên đi! Nếu còn chần chừ, đừng quay về Vũ Vương đài nữa.

Tiếng thét ấy vọng đến khiến Đoạt Hồn Kim Thoa Ba Thiên Long và bốn tên đại hán khác rúng động.

Thiếu công tử vẫn chưa hiện thân, tên đại hán có đôi mắt điều hâu nói :

- Thiếu công tử, chúng ta cũng ra đi.

- Không được, bọn Tam linh đang ở đó, chúng sẽ phát hiện ra bộ mặt thật của ta, lúc ấy không những mất sự trợ lực của chúng mà không chừng chúng còn có thể quay lại đối đầu với ta.

- Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?
- Nếu thắng chúng ta hiện thân, nếu thua chúng ta trốn đi.
- Trốn bằng cách nào chứ?
- Đồ ngu, xem đây.

Nói đoạn y dùng kiếm đâm xuống khoét một lỗ lớn trên mặt băng, đoạn cười nói :

- Đây là nơi ẩn thân tốt đó.

Tên đại hán thất kinh nói :

- Trời! Trốn dưới băng ư? Nếu như bọn chúng ở đây hơn nửa khắc giờ, chúng ta chắc sẽ biến thành cây băng mất!
- Hừ! Người không biết vận công cự hàn à?
- Vận công? Khí đâu mà vận công?

Thiếu công tử lại cười, y bẻ lấy một cọng sậy giơ lên nói :

- Cái cọng sậy này không thông khí à?
- Hay, tiểu nhân quả là ngu thật. Thiếu công tử quả là cơ trí tuyệt luân.
- Không thông minh thì làm sao có thể sai khiến được Tam linh và Khốc lão quái, làm sao có thể thay mặt bốn bảo của ta thâm tóm thiên hạ.

Nói đoạn y cười một cách đắc ý, hướng mặt về phía cục trưởng nói :

- Nhìn kìa bọn chúng không phụ lòng kỳ vọng của ta, ra tay đi.

Tên đại hán nói :

- Quét sạch trơn ổ, bọn chúng hết đời rồi.

Thiếu công tử cười đắc ý nói :

- Chỉ còn hai tên thất phu Lạc Hồn Kỳ Chiêm Minh và Thiên Nhai Phá Ất thôi, nhưng chúng cũng không thoát khỏi tay ta, chỉ mai một thôi. Ha! Ha! Hai tên thất phu đó sẽ bị hạ thủ, chúng ta có thể ra mặt. Lúc ấy thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, giang hồ thiên hạ trong tay ta. Ha! Ha!
- Nhưng còn Đông Hải Độc Long đảo nữa.
- Lão thất phu Bằng Ngọc Hoàn đảo chủ cũng chịu sự sai khiến của chúng ta há sợ mấy tên giặc cỏ Độc Long đảo sao?
- Vậy xin chúc mừng Thiếu công tử trước đã.
- Người chúc mừng cũng không... Ủa? Sao vậy?

Về đắc ý của tên Thiếu công tử bỗng biến mất, y hướng mắt về phía cục trưởng.

Tên đại hán mất điều hâu cũng nhìn về đầu trường, thất sắc lấp bắp nói :

- Trời! Tên tiểu tử thật... thật lợi hại... Xem tình hình có lẽ chúng ta phải... trốn thôi! Hay! Nước dưới băng lạnh cóng khó mà chịu đựng nổi. Tại... tại hạ thật không muốn đến đó, thà bỏ chạy còn hơn, như vậy ảm hơn.

Trong đầu trường lúc này tình hình đã biến đổi.

Đoạt Hồn Kim Thoa nghe tiếng thét của tên Thiếu công tử đang bối rối thì một tên đại hán khác đã lên tiếng :

- Trại chủ nếu chúng ta không xông vào, có lẽ sẽ nguy cho tính mạng của đại ca, vả lại... Nhìn kìa, Khổng huynh đang nguy, chúng ta há khoanh tay đứng nhìn sao?

Thế trận của ba người Thanh Hoa, Nguyên Chân và Tây Vi biến ảo uyển chuyển như là bay bướm lượn, vây lấy Khổng Thiên Lý, Khốc lão quái và Tam linh, năm tên cao thủ cuồng quýt chống trả loạn xạ, cơ hồ không còn phân biệt được đâu là bạn đâu là thù, vô cùng kinh hãi sự lợi hại của ba tên tiểu tử.

Bách Linh Cái là tên đầu tiên ném mùi lợi hại ấy, vai trái bị trúng một kiếm máu tươi phún vọt.

Tiếp theo là Khổng Thiên Lý bị Tây Vi đâm một kiếm vào tay.

Đoạt Hồn Kim Thoa lúc này nghiêng rằng vung kiếm hét lớn :

- Lên! Trước hãy trối tên Dương Ngọc Kỳ. Song tốt nhất đừng giết hắn. Hắn mà chết thì chúng ta cũng như đèn treo trước gió! Sẽ mang tiếng là cao thủ lại vây đánh một tên tiểu tử.

Nói đoạn bốn tên vung kiếm lao tới Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ nổi giận nạt lớn :

- Khốn kiếp, vô liêm sỉ, các ngươi đến đúng lúc lắm.

Vừa quát chàng vừa lùi lại phía sau nhanh như chớp, rút kiếm ra lao vào trận thét lớn :

- Phong cuộn vân dung! Giết!

Thanh Hoa tức thì lách sang phải vung kiếm ép Khổng Thiên Lý lùi ra sau ba bước đứng ngay mũi kiếm của Ngọc Kỳ đâm tới.

- Á! Á!

Khổng Thiên Lý rú lên, kiếm đã đâm xuyên vào lưng y.

Ngọc Kỳ lại nhanh như tia chớp vung kiếm tấn công Địa Linh Quái. Địa Linh lão quái vội vung roi Xà Vỹ nhắm bụng của Ngọc Kỳ đánh tới song chỉ đánh vào hư ảnh. Ngay lập tức mũi kiếm của Nguyên Chân đã xuyên qua bụng lão quái.

Ngọc Kỳ dùng Hoán Ảo Hình bộ xuất ra hai hư ảnh, sau đó vung kiếm phóng tới bên Thiên Linh Bà.

Thiên Linh Bà lúc này định vung Câu liêm quái trượng quét ngang eo lưng Tây Vi. Song bóng người bỗng biến mất, đồng thời mũi kiếm đã bay tới, ngay sau lưng Thiên Linh Bà nhanh tay buông quái trượng, cúi người chống hai tay xuống đất bò nhanh, đoạn phóng người lên bỏ chạy.

Lúc bấy giờ năm cao thủ trong Vũ nội hai chết một bỏ trốn chỉ còn lại hai trên đấu trường.

Ắt Thanh và bốn người Đoạt Hồn Kim Thoa lúc ấy thất kinh khi thấy bốn tay kiếm cuốn gió như vũ bão đã vây lấy chúng.

Ắt Thanh hét lớn :

- Kết trận. Đừng di động.

Tức thì năm người chúng thêm Khốc lão quái vây lấy thành vòng tròn, chỉ giờ cao kiếm, thân hình bất động.

Cửu Chỉ Phật lúc này bỗng thối lui ra sau hét lớn :

- Đàm thí chủ xin dừng tay.

Võ Lâm Cuồng Sinh biết Ngọc Kỳ đang bị Ất Thanh vây kích liền rút kiếm lùi ra sau.

Phu thê Đàm Bình và Tri Cơ Tử cũng lo sợ lao đến tiếp ứng.

Ngọc Kỳ hét lớn :

- Phong vân tiêu tán. Lên!

Tức thì bốn mũi kiếm chĩa thẳng về phía Ất Thanh. Lúc này Bách Linh Cái đã tắt thở từ lâu.

Tây Vi đưa tay vuốt mồ hôi, vui mừng la lớn :

- Gia gia, xin lùi lại.

Lúc này Võ Lâm Cuồng Sinh nhận ra ba tử thi dưới đất đều là những cao thủ khét tiếng, không ngờ lại mất mạng dưới tay những tên nhãi con này. Lão vừa thất kinh vừa vui mừng khôn xiết.

Cửu Chỉ Phật lúc này quay sang nói với các thủ hạ :

- Chúng ta lùi ra sau xa một chút, lúc này có lên tiếng cho Đàm thí chủ biết cũng vô ích. Y cố chấp quá, sau này hãy nói.

Đoạn năm người họ lùi ra sau hơn mười trượng.

Ngọc Kỳ cùng ba người Thanh Hoa kết trận toàn lực tấn công. Song chàng thầm giật mình vì thấy đồng bọn của Ất Thanh đều là những cao thủ tu vi vào bậc thượng thừa, không thể khống chế được, những chỗ tinh vi của trận pháp bị lộ quá nhiều sau này ắt là bất lợi nên chàng lớn tiếng nói với Ất Thanh.

- Lão đạo, người được tôn xưng là đại ca của các hùng ma trong hắc đạo, võ công của người xứng đáng với địa vị đó lắm. Nay vì danh vị tôn giá của võ lâm ta cũng vì rửa mối thù cho tổ phụ, người nên cùng ta quyết đấu tay đôi sử dụng quần hồ nhiều như vậy người không xấu hổ hay sao.

Ất Thanh cười nhạt nói :

- Hừ! Người của người cũng đâu có ít.

Ngọc Kỳ quay sang ba người Thanh Hoa nói :

- Xin các hiền muội và Chân đệ lùi ra.

Đoạn quay sang nói với Ất Thanh :

- Lão đạo, người muốn đấu kiếm hay đấu quyền.

Ất Thanh bỗng tra kiếm vào vỏ, phát tay ra hiệu cho bốn người Ba Thiên Long lui ra đoạn nói :

- Dương Ngọc Kỳ người quả nhiên là một vị thiếu niên anh hùng, bản đạo hôm nay sẽ toại nguyện cho người...

- Tại sao người không dùng kiếm? Vô Tình Kiếm từng là thiên hạ vô song ta thật sự muốn mở mang kiến thức.

- Người còn chưa xứng đáng để bản đạo động kiếm.

- Rất có khẩu khí! Nhưng không lâu đâu người sẽ dùng tới kiếm đấy.

Nói xong chàng lại quay ra sau la lớn :

- Xin tổ thúc đến bờ sông đằng kia tìm giùm, thực ra Ất Thanh chỉ là một con rối mà thôi, còn chủ nhân đằng sau vũ đài giết dây chắc chắn là bốn người ở Hồ Trảo sơn, trong chúng chắc chắn có người ra lệnh sai khiến mọi việc. Xin đừng để cho y trốn thoát.

Tức thì Võ Lâm Cuồng Sinh khẽ phát tay, hai vợ chồng Đàm Bình liền cùng Tri Cơ Tử phóng mình về hướng bờ sông.

Ất Thanh lúc này nghe Ngọc Kỳ phái người tìm kiếm, trong lòng rất vui mừng đột nhiên dùng truyền âm nhập mật nói với Ba Thiên Long: “Thiên Long đệ, chú ý đây, ta sẽ thử trước hai chiêu với y, đợi khi nào ta cất tiếng hú chúng ta sẽ đi ngay lập tức”.

- Vậy còn tên súc sinh...

- Hắn sẽ trốn đi, nếu không chúng ta há có thể hèn yếu trốn đi như vậy. Nếu Ngọc Kỳ có đuổi theo, đừng bao giờ giết y. Trước mắt chính là thời cơ thoát thân tốt nhất. Đợi đại sự của chúng ta xong cả rồi, lấy mạng y cũng không muộn.

- Đại ca an tâm tiểu đệ hiểu được.

Đột nhiên Ất Thanh cất tiếng cười cuồng dại rồi nói với Ngọc Kỳ :

- Dương công tử, người thực sự muốn lĩnh giáo Vô Tình Kiếm của bản đạo à?
- Nếu như đạo trưởng toại nguyện, tại hạ thật cảm thấy vinh hạnh vô cùng. Đạo trưởng. Mời!
- Tiếp chiêu.

Ất Thanh hét lớn vung kiếm tạo ra hàng trăm đạo hào quang chói mắt, dường như vừa nhẹ nhàng vừa xung mãnh bay tới.

Ngọc Kỳ cũng hét lớn rút kiếm múa tít xông vào vùng kiếm ảnh của đối phương.

Hai người thân hình như bay lượn qua lại, mỗi chiêu đánh ra, tiếng rít của kiếm nghe như sấm nổ, hàn quang ngợp trời, khó lòng phân biệt nhân ảnh.

Cả hai đều thay nhau thi triển tuyệt học vô cùng xung mãnh, những người bên ngoài quan sát bị kiếm khí ép phải lần lượt lùi ra sau hết.

Mỗi người đều đã đánh ra năm chiêu, kiếm của Ất Thanh đã năm lần sượt qua vai Ngọc Kỳ, chỉ còn trong gang tấc đã đắc thủ rồi.

Mũi kiếm của Ngọc Kỳ cũng ba lần tiếp cận được hai bên sườn và ngực của đối phương, nhưng đều bị cương khí hộ thân của y phản lại khiến cổ tay chàng tê buốt. Hơn nữa trường kiếm của chàng đã hơi bị cong hơn ba phân, một vài nơi trên lưng kiếm đã bị lủng lỗ, độ sắc bén đã không còn như trước, chàng cũng không sao phá được cương khí hộ thân của đối phương.

Võ Lâm Cuồng Sinh trong lòng vô cùng lo lắng, lão muốn phóng kiếm của mình trao cho Ngọc Kỳ, nhưng không cách nào tung vào, lại sợ rằng không chừng làm Ngọc Kỳ phân tâm.

Lúc này Tri Cơ Tử đã quay lại, họ tìm không có ai. Tri Cơ Tử lại lo lắng cho sự an nguy của Ngọc Kỳ nên để vợ chồng Đàm Bình ở bờ sông còn mình vội vã quay lại.

Thấy Võ Lâm Cuồng Sinh có ý tung kiếm, y nói :

- Đàm thí chủ, làm như thế không tốt lắm.

Võ Lâm Cuồng Sinh cắn răng đành triệt hạ bảo kiếm Bách Luyện Tinh Cang trầm giọng nói :

- Nếu chúng ta chần chừ không tiếp kiếm, Ngọc Kỳ chắc chắn sẽ bị thiệt thòi.

Tri Cơ Tử nói :

- Đàm thí chủ, đừng quá lo lắng, Dương công tử kiếm thuật tuyệt luân, nếu như tung kiếm vào e rằng có thể khiến công tử phân tâm.
- Nhưng lão phu không thể nhìn y bị hại.
- Không đâu, Ất Thanh yêu đạo đã thương không nổi Dương công tử đâu.

Khi đang nói như vậy, trên cục diện tình hình đã thay đổi.

Ất Thanh phát hiện Ngọc Kỳ không phá nổi cương khí hộ thân của mình y rất mừng rỡ, một mặt lưu ý phòng hộ ngực, một mặt vung kiếm tấn công hơn năm chiêu mười tám thức.

Ngọc Kỳ vung kiếm tấn công vào người Ất Thanh, nhưng kiếm điểm đến nếu không bật lại thì cũng bị cương khí của đối phương ép dội lại, kiếm của chàng chưa luyện đến độ nhu biến, uyển chuyển của bách luyện tinh cương bảo kiếm, trong khi kiếm của đối phương lại là thiên cổ kỳ vật.

Ất Thanh với bảo kiếm trong tay lúc này dường như có phần lợi thế hơn năm chiêu mười tám thức của y thể công như mãnh hổ cuồng long, ép Ngọc Kỳ phải lùi lại hơn mười bước, mũi kiếm lúc thì lướt qua ngực chàng, lúc thì hư ảo sượt qua vai, mỗi một chiêu như thể muốn lấy mạng chàng.

Thần kỳ hộ thân khí công của chàng cũng chống đỡ không nổi kiếm khí, trúng vào vai phải, cửa rách hai đường, máu tươi ứa ra ngay tức thì. Ngọc Kỳ nổi giận, quên cả nguy hiểm lập tức thi triển sử tử chiêu, tam chiêu kiếm pháp thần kỳ của Lạc Thiên truyền dạy.

Chiêu thứ nhất tung ra, tức thì như sấm chớp nổ ra.

Bùng... Coang một loạt tiếng nổ do cương khí và kiếm khí chạm nhau, khiến người ngoài rợn tóc gáy hồn phi phách lạc.

Bóng người bay ra xa.

Át Thanh kinh hãi lùi ra sau, mặt biến sắc trắng bạch, y rõ ràng cảm thấy bị điểm trúng ba mũi kiếm, nếu như không có cương khí thần kỳ hộ thân có lẽ đã mất mạng.

Ngọc Kỳ cũng kinh ngạc không kém, tuy chưa bị kiếm của đối phương đả thương song tay phải tê buốt, nửa người cơ hồ rung động. Chàng càng kinh hãi hơn khi nhìn thanh trường kiếm của mình, trên sống kiếm đã lủng gần mười tám lỗ nhỏ, kiếm cong lại gần như một vật hình tròn.

Át Thanh đột nhiên cười khanh khách hét lớn :

- Hảo kiếm pháp! Tiếp chiêu!

Ngọc Kỳ lúc này chỉ bị cong kiếm chưa bị đối phương đả thương, chàng phần chấn hơn, hét lớn một tiếng lắc mình nhanh như điện xẹt tung ra chiêu thứ hai.

Võ Lâm Cuồng Sinh đột nhiên thân hình lao tới đồng thời la lớn :

- Hiền diệt, tiếp kiếm.

Nhưng đã muộn rồi, Át Thanh hét lớn một tiếng với thân pháp cực nhanh phóng lùi ngay ra sau.

Coang một tiếng chát chúa, kiếm của Ngọc Kỳ vừa tiếp xúc với kiếm đối phương đã gãy làm ba đoạn

- Ha! Ha! Ha! Sau này ắt có dịp gặp lại, lần này tha cho người đó.

Át Thanh cất tiếng cười cuồng dại phóng ra sau cùng với năm tên thủ hạ nhanh như chớp đã phi thân xa hơn mười trượng.

Vừa mới tiếp kiếm, trường kiếm đã gãy, Ngọc Kỳ trong lòng uất hận vô cùng. Chàng cũng phi thân đuổi theo.

Võ Lâm Cuồng Sinh vội kêu lớn :

- Hiền diệt! Đừng đuổi theo.

Nhưng Ngọc Kỳ cũng đã phóng xa hơn mười trượng, bất thành linh một đạo hào quang bay tới sát bên vai chàng như sao xẹt.

- Trốn đi! Đỡ không được đâu.

Tri Cơ Tử hốt hoảng la lên.

Ngọc Kỳ trong tích tắc biết ngay là Kim thoa của Ba Thiên Long phóng tới, cái thoi vàng bay với tốc lực kinh người, nguy hiểm khôn lường, đương nhiên chàng không dám mạo hiểm đỡ lấy. Chàng vội đảo người phóng sang phải bốn trượng vận lực tung ra bốn chưởng cực nhanh.

Bình một tiếng đình tai, Kim thoa đã nứt làm tám miếng bay ra xa hơn tám trượng, các mảnh vỡ bay khắp tứ phía cao hơn bốn trượng. Kim thoa làm bằng vàng tinh luyện mà bị chưởng đánh vỡ ra đủ thấy công lực của người tung chưởng khủng khiếp như thế nào. Sau khi Kim thoa nứt nổ ra một tiếng lớn mới nghe tiếng rít xé gió của nó như sấm nổ, chứng tỏ công lực của Ba Thiên Long cũng cực kỳ thâm hậu, chẳng trách y dám khinh thường Khốc lão quái là loại tà ma ngoại đạo.

Ngọc Kỳ lúc này thân hình điểm nhẹ xuống đất, nói :

- Thật lợi hại, tên này quả thật đáng sợ.

Tri Cơ Tử lau mồ hôi, nói :

- Hiền diệt thân pháp tuyệt diệu, nếu hiền diệt cử động lên trước một ly thôi, có lẽ... Đoạt Hồn kim thoa quả là danh bất hư truyền, sau này chúng ta phải cẩn thận hơn với y mới được.

Ngọc Kỳ cung tay nói :

- Đa tạ tiền bối đã chỉ điểm.

Võ Lâm Cuồng Sinh thu kiếm nói :

- Kỳ nhi chiêu cuối cùng của ngươi hình như không phải là Tinh La kiếm pháp, quỷ thần khó đoán, xảo diệu vô cùng, có phải Cốc lão truyền dạy không?

Ngọc Kỳ cười đáp :

- Chính là Lạc Hồn Cuồng Sinh lão tiền bối truyền dạy, nghe nói là đệ thuật của Thiên môn nhị thập tứ tổ sư Tử tôn giả.

Võ Lâm Cuồng Sinh kinh ngạc nói :

- Lạc Hồn Cuồng Sinh vẫn còn trên thế gian sao? Trên giang hồ đã lâu lắm không nghe tin tức gì của y cả.
- Vị tiền bối ấy đã quy y xuất gia, lần đó ở Bạch Mã tự sau khi cứu mạng cho tiểu đệ đệ đã đi Lưu Sa ở miền Tây Lạc. Lão tiền bối nói có lẽ sẽ không bao giờ quay về Trung Nguyên nữa.

Tri Cơ Tử thở dài nói :

- Các nhân vật chính phái một đời phần đông đều tan tác, ẩn cư biệt tích nếu không thì cũng khuất núi mai một, đến nỗi giờ đây yêu nghiệt hoành hành khắp Trung Nguyên. Thật đáng tiếc quá.

Lúc này vợ chồng Đàm Bình đã quay lại, còn năm người Cửu Chỉ Phật đã ở hơn hai dặm, chỉ còn bóng hình như những điểm nhỏ xa tít.

Võ Lâm Cuồng Sinh hỏi Đàm Bình :

- Có phát hiện gì không?

Đàm Bình lắc đầu nói :

- Rất lạ, tên đó ra lệnh phát ra âm thanh không tinh thuần chứng tỏ công lực không lợi hại lắm, nhưng hẩn trốn đi không để lại một chút dấu vết gì cả. Thật quái lạ.

Ngọc Kỳ ném thanh kiếm gãy nói với mấy người Tri Cơ Tử :

- Văn bối công lực chưa đủ, khiến trường kiếm gãy mất, thật đáng xấu hổ.

Thanh Hoa lúc này rút ra một chiếc khăn gấm nói với Nguyên Chân :

- Chân đệ mau bịt vết thương cho Kỳ ca đi.

Nguyên Chân cầm chiếc khăn đến bên Ngọc Kỳ giúp chàng bịt vết thương.

Tri Cơ Tử ung dung cởi thanh bội kiếm ra, nói :

- Dương công tử, thần kiếm của yêu đạo có thể xuyên đá chém sắt lại thêm cương khí tuyệt học thâm hậu thế gian vô song. Dương công tử hôm nay với thanh kiếm tầm thường đối phó với y, tuy chưa thắng nhưng coi như đã thắng, yêu đạo chí ít cũng đã trúng năm chỉ kiếm tuy chưa bị đá thương nhưng cũng khiến y kinh đảm. Hành đạo giang hồ, nếu gặp phải cao thủ công lực cân bằng thì binh khí có thể giải quyết được cao thấp. Dương công tử nên dùng thanh bảo kiếm này mới có thể lấy mạng được yêu đạo.

Võ Lâm Cuồng Sinh bên ngoài thét lớn :

- Hiền đệ đệ nhận kiếm đi.

Ngọc Kỳ chẳng dám trái lệnh, chàng cúi người chờ nhận kiếm Tri Cơ Tử nói :

- Thanh bảo kiếm này là kỳ vật đứng đầu trong Ấn đế tam bảo kiếm, ba thanh thần kiếm, so với hai thanh còn lại ghê gớm hơn một bậc. Bình thường thì nhìn chỉ thấy ánh không thấy hào quang, lúc vũ động ngân tinh hào quang phát ra, lại thấy hào quang không thấy ánh. Tuy không thể thần thông biến hóa, nhưng có thể chống lại được. Nay tặng thanh bội kiếm này cho Dương công tử, quảng bá đạo nghĩa giang hồ, báo thâm cừu rửa hận cho lệnh tổ hy vọng Dương công tử vì những điều nhân nghĩa ấy không phụ bảo kiếm này.

Ngọc Kỳ cũng ung dung đáp :

- Tiên trưởng sau này không còn kiếm hộ thân, vẫn bối thật cảm thấy không yên lòng chút nào.

Tri Cơ Tử nói :

- Bần đạo luyện sáu thành tuyệt học cương khí, bình thường chỉ sử dụng phát trần. Thanh bảo kiếm này lọt vào tay bần đạo cũng chỉ là ngẫu nhiên thôi. Ba năm trước đây trên đường lên kinh sư, thì giữa đường bần đạo có gặp người lúc trước từng giữ chức Cẩm Y Vệ, nay cáo lão hồi hương bị cừu gia truy sát cả nhà chỉ còn vài ba người, lưu lạc tha hương, nên đem bảo kiếm bán đi ra giá ba trăm lạng bạc trắng, song chẳng ai chịu mua. Lúc ấy bần đạo có duyên ở bên cạnh, mua ngay bảo kiếm này. Bần đạo cho đây là thần vật nên không dám lạm dụng. Nay tặng kiếm cho công tử, như tìm đúng chủ nhân xứng đáng rồi.

Nói xong Tri Cơ Tử hai tay dâng kiếm cung kính, thần thái rất nghiêm trang.

Ngọc Kỳ cũng cung kính hai tay nhận kiếm đưa cao lên nói :

- Ngọc Kỳ hôm nay nhận lãnh ân tình của tiên trưởng, sau này sẽ nguyện cố gắng một lòng phát huy nghĩa hiệp hành đạo giang hồ, rửa mối hận của các anh hùng bạch đạo vong mạng nơi Hối Long cốc, không để phụ lòng kỳ vọng của tiên trưởng, càng không dám phụ ý trời.

Nói đoạn chàng khấu đầu ba hướng cúi lạy một cái mới đứng dậy.

Một đoàn người già trẻ khởi hành đi về Khai Phong phủ. Trời đã xế chiều từng đám hoa tuyết bắt đầu rơi phát phơ đầy trên người như tượng trưng cho đoạn đường đang chờ đón chàng thiếu hiệp trẻ tuổi anh hùng, một đoạn đường đầy rẫy gian khó, nguy hiểm.

Bọn sáu người Ất Thanh cũng rào bước phóng mình nhanh như chớp, chẳng bao lâu đã đi hơn hai dặm. Khóc lão quái không rên khóc nữa, từ từ rút lại phía sau, đến một khu rừng cổ thì lão quái phóng mình vào mất hút không nói một lời từ biệt với bọn người Ất Thanh.

Một lúc sau Ất Thanh mới phát hiện Khóc lão quái đã trốn đi một mình, vả lại hai bên đều không muốn kết giao nói tiếng bằng hữu, nên cũng không để ý. Thân hình năm người chậm lại, lúc này Ất Thanh nói :

- Đêm xuống chúng ta về Vũ Vương đài, thoát khỏi sự sai khiến của tên súc sinh kia, tập trung lo việc của chúng ta, tất cả kế hoạch vẫn như cũ thi hành, đến đâu hay đến đó.

Ba Thiên Long nói :

- Chúng ta vẫn y theo kế hoạch của lão Ma hành sự sao?

- Đúng vậy, nếu không lão Ma sẽ nghi ngờ, có thể sẽ dùng độc kế khác để sai khiến chúng ta.

Ba Thiên Long lại hỏi :

- Vậy chúng ta tổn thất quá lớn, có thể cả hai bên đều tổn thất.

Ất Thanh thần nhiên nói :

- Đó cũng là việc không tránh được. Hừ! Chúng ta cũng còn có biện pháp khác.

Ba Thiên Long hỏi :

- Làm sao chứ?

- Hừ! Lão Ma mượn tay chúng ta tiêu diệt các nhân vật bạch đạo, ngao cò tương tranh, lão Ma ngư ông đắc lợi, dụng tâm rất độc, nay chúng ta há để cho y ngồi mát hưởng lợi sao? Chúng ta tuyển một vài cao thủ thân tín, bí mật ám toán chúng, há không tuyệt diệu hơn sao?

- Tuyệt diệu! Kế này của đại ca quả thật hoàn hảo.

- Song việc này phải tuyệt đối bí mật, chỉ có huynh đệ chúng ta tham dự chủ mưu, thật cẩn thận mới được.

- Bao giờ thì bắt đầu?

Ất Thanh nói như đinh đóng cột :

- Ngày mai.

Một tên đại hán miệng nhọn đột nhiên xen vào :

- Đại ca, tại sao chúng ta không lật tẩy bộ mặt thật của lão.

- Không được, lão Ma sẽ phát hiện, có thể gây khó khăn cho ta, bất lợi lắm.

- Nếu như chúng ta tạo ra một tên nào đó giả người của lão Ma đưa thư không có dấu ấn, tìm cách cho lọt vào tay tên Dương Ngọc Kỳ, có thể sẽ có hậu quả khác chẳng?

Át Thanh cười khanh khách, nói :

- Hay lắm, chúng ta sẽ thử, nước cờ này xứng đáng thi hành lắm.

Đêm đó, tại lữ điếm, Võ Lâm Cuồng Sinh mở yến mừng cuộc trùng phùng. Sau ba tuần rượu, lão Võ Lâm Cuồng Sinh đứng dậy, nói :

- Kỳ nhi, nghe đây lão phu sẽ nói rõ mọi việc nguyên nhân lẫn kết quả ở Hồi Long cốc năm xưa. Trước hết, lão phu xin dâng ly rượu này tế cáo vong linh tổ phụ của người.

Lão Võ Lâm Cuồng Sinh nâng ly lên cao quỳ một chân xuống khễ cúi đầu hành lễ.

Ngọc Kỳ cũng vội vã quỳ xuống. Sau đó lão Võ Lâm Cuồng Sinh nâng chàng đứng dậy nói :

- Lão phu đã phạm sai lầm lớn, tã đã làm phụ lòng đại ca Vương Sư và biết bao xương máu của các đồng đạo bằng hữu năm xưa. Nhớ năm đó ở Hồi Long cốc...

Võ Lâm Cuồng Sinh kể ra tường tận mọi sự việc diễn ra ở Hồi Long cốc hai mươi năm trước, giọng nói vừa cảm hận vừa đau khổ, đôi mắt già nua xa xăm của lão ràn rụa những giọt nước mắt cay đắng. Cuối cùng lão nói :

- Từ lúc đó, lão phu giận đại ca vô cùng, cho rằng đại ca là người ích kỷ đã đánh giá sai lão phu. Trong cơn tức giận, lão phu đã dẫn cả nhà ẩn cư thâm sơn. Không biết rằng đại ca cơ trí hơn người nhìn xa trông rộng bảo trọng tính mạng cho lão phu vì đại nghĩa của võ lâm. Nếu lúc đó lão phu ra mặt tức thì chấn chỉnh lực lượng bạch đạo, có lẽ đã tránh cho các đồng đạo bằng hữu khỏi sự tiêu diệt của yêu đạo, lão phu thật đáng chết, còn mặt mũi nào gặp đại ca nơi chín suối nữa.

Nước mắt của lão rơi lã chã, bi thương vô cùng. Anh hùng đại trượng phu không dễ gì rơi lệ, chỉ vì quá thương tâm mới có thể rơi xuống.

Nổi dằn vặt, hối hận, bi thương của Võ Lâm Cuồng Sinh, Tri Cơ Tử dường như hiểu được, bèn nói :

- Đàm thí chủ! Việc gì đã qua xin cho nó qua đi vậy. Bát nước đổ đi không thể hốt lại được. Chỉ hy vọng rằng thí chủ ra mặt chấn chỉnh bạch đạo anh hùng, lập lại kỷ cương trên giang hồ, ngay từ bây giờ vẫn còn chưa muộn.

- Đúng lão phu tức thì tụ họp nhị vị lão đệ Chiêm, Tống truyền báo tin tức cho cá bạch đạo anh hùng khác về việc khiêu chiến thư, hẹn vào ngày mừng năm tháng năm sẽ quyết đấu một trận sống mái với tên ác đồ lục lâm thảo khấu Át Thanh. Nhân cuộc hội ngộ ở Hoàng Sơn lúc đó sẽ tổ chức đại hội quần hùng. Sáng mai lão phu lập tức đến Hồ, Quảng, họp mặt hai người họ ở Tam Hiệp. Còn đạo trưởng xin cho hỏi sau này có hành động gì?

Tri Cơ Tử trầm ngâm một lát nói :

- Bần đạo sẽ đến Thái Hành mời Huyền Linh đạo trưởng.

Ngọc Kỳ tiếp liền nói :

- Huyền Linh đạo trưởng ngày trước đã đi khỏi Khai Phong phủ rồi, có thể đã đi đến Giang Nam.

Tri Cơ Tử nói :

- Vậy bần đạo sẽ đi đến Tử Kinh Quan một chuyến, tìm Phong Lôi Kiếm Quân Giáo Mưu.

Ngọc Kỳ cười nói :

- Văn bối lần trước ở Thanh Tự đàn của Vô Vi bang tại Hà Nam phủ, cũng có gặp được một người tự xưng là Phong Lô Kiếm, tên gọi là Hàn Hưng Long, chứ không phải họ Quân.

Tri Cơ Tử nghiêm sắc mặt lại nói :

- Chúng ta đã có phái người cài vào Vô Vi bang sau này Dương công tử nên để ý đừng ngộ sát người của chúng ta. Trong hàng ngũ của chúng ta cũng có kẻ thù lẫn vào. Về sau bất cứ hành động gì cũng nên giữ bí mật mới được.

- Văn bối nhớ rõ.

- Công tử hành trình sau này ra sao?

- Nếu không có gì đột xuất văn bối cũng không có gì thay đổi.

Vô Lâm Cuồng Sinh nói :

- Kỳ nhi, lần này đi Đông Hải phải thật cẩn trọng, với công lực của người lão phu rất an tâm. Chỉ cần chú ý coi chừng kẻ địch ám toán. Có thêm Triệu cô nương và Triệu công tử bên cạnh lão phu càng an tâm, tất cả xin nhờ vào Triệu cô nương.

Thanh Hoa cúi đầu vòng tay đáp :

- Văn bối bất tài, tất cả phải nói là trông cậy vào Kỳ ca mới đúng, chỉ sợ ngược lại gây thêm phiền toái cho Kỳ ca mà thôi.

Vô Lâm Cuồng Sinh nói :

- Tuyệt học của Đông Hải Độc Long đảo lão phu đã có nghe qua, võ công của Triệu cô nương lão phu cũng đã chứng kiến. Song xin đừng trách lão phu nói thật, nếu Triệu cô nương cố gắng luyện công thêm chút nữa có thể trở nên vô lâm vô song, cô nương nghĩ phải không?

- Đa tạ tiền bối giáo huấn.

Vô Lâm Cuồng Sinh quay sang nói với Tây Vi :

- Vi nhi, công lực của người thật sự khiến ta lo lắng, nếu người đi theo chỉ gây thêm rắc rối, lần này phải kêu mẫu thân của người dắt về dạy bảo lại từ đầu, tránh làm trò hề trước mặt mọi người.

Tây Vi lúc này như sắp muốn khóc, nàng quay sang có vẻ cầu cứu mẫu thân, đồng thời la lên :

- Gia gia! Phong Vân ngũ kiếm cũng có phần của Vi nhi nữa mà.

- Mừng năm tháng năm theo ta đến Hoàng Sơn.

- Gia gia...

- Lần này mà còn bỏ trốn thì quyết không cho người tham gia đại hội quần hùng ở Hoàng Sơn đó.

Vân Mộng Hiệp Nữ mỉm cười nói với Vô Lâm Cuồng Sinh :

- Cha, để con nha đầu này theo Kỳ nhi, xem ra võ công có lẽ tiến bộ nhanh hơn ở nhà, cũng tránh được khỏi phải cột một con ngựa hoang trái tính như nó vậy.

Vô Lâm Cuồng Sinh nghiêm sắc mặt nói :

- Không được, có thêm con nha đầu này, người biết Kỳ nhi phải mạo hiểm bao nhiêu không? Nói thật ra, nếu như Ngọc Kỳ một mình một kiếm thôi cũng đủ tung hoành thiên hạ, ta không muốn Vi nhi ra ngoài vì tự ta đã có sắp xếp cho nó rồi. Bình nhi, người phải canh giữ nó đấy, có việc gì ta sẽ hỏi tội người đó.

Những lời nói của lão Vô Lâm Cuồng Sinh không chỉ khiến cho Tây Vi thất vọng mà Thanh Hoa, Nguyên Chân cũng cúi đầu lặng im. Nhớ lại lúc ở Hồ Trảo sơn và ở Phù Đồ Cổ Trạch, trong lòng họ còn rung động, Ngọc Kỳ lúc đó vì bằng hữu mà hy sinh, cảnh tượng Ngọc Kỳ cam lòng đi vào chỗ chết vì đại nghĩa đường như tái hiện trước mắt họ, khiến họ suy nghĩ rất nhiều.

Tiệc tan cũng đúng vào canh hai. Để giữ kín hành tung, họ phải lập tức khởi hành trong đêm. Võ Lâm Cuồng Sinh và cả nhà cùng với Tri Cơ Tử thu dọn lên đường, dẫn bước trong đêm mưa tuyết.

Tây Vi lúc ấy lòng như dao cắt, ngổn ngang trăm mối nhưng nàng không dám cãi lời tổ phụ, nàng và Thanh Hoa tâm sự gửi gắm rất lâu, đoạn quay sang Ngọc Kỳ dặn dò chàng bảo trọng sau đó gạt lệ theo mẫu thân lên đường trở về Võ Lăng.

Lúc này chỉ còn Ngọc Kỳ và chị em Thanh Hoa trong đại sảnh của lữ điếm. Đột nhiên Thanh Hoa nói :

- Kỳ ca, muội nghe những lời của Đàm lão tiên bối rất đáng suy nghĩ.

Ngọc Kỳ không hiểu hỏi :

- Hoa muội có gì phải suy nghĩ?

- Chính là nếu như Kỳ ca một mình một kiếm cũng đã đủ tung hoành thiên hạ.

- Cái gì? Muội... muội...

- Muội và Nguyên Chân ở bên cạnh huynh chỉ gây thêm cho đại ca phiền toái rắc rối mà thôi. Tiểu muội cũng muốn lên đường ngay đêm nay, trở về Đông Hải Độc Long đảo.

- Không! Huynh không đồng ý...

- Kỳ ca, ngày mừng năm tháng năm tiểu muội và Nguyên Chân nhất định sẽ đến Hoàng Sơn tham dự đại hội quần hùng, Phong Vân ngũ kiếm của chúng ta sẽ lại tụ hợp phát huy thanh thế mà.

Ngọc Kỳ giậm chân kêu lớn :

- Được, được, được, các người đều muốn rời bỏ huynh để huynh một mình thôi...

Thanh Hoa vẻ mặt u sầu thở dài nói :

- Kỳ ca, xin huynh đừng giận, trên người huynh mang trọng trách nặng nề không thể vì một Phong Vân ngũ kiếm bé nhỏ mà làm lỡ đại sự trọng trách được. Kỳ ca, xin đừng nói nữa, huynh biết rằng muội không bao giờ nghịch ý một lời nào của huynh, nhưng vì huynh, muội mới đành làm như vậy thôi.

- Huynh biết mà, muội cho là huynh không đủ sức bảo vệ sự an toàn cho muội và Chân đệ, cho nên...

- Kỳ ca, xin đừng nói nữa, nếu huynh nói nữa muội sẽ khó xử lắm, muội không hề muốn rời xa huynh, nhưng phải rời khỏi thôi.

Thanh Hoa lấy ngọc lục châu trong túi ra, đặt vào tay Ngọc Kỳ nói :

- Huynh tận tay đưa viên Lục châu này cho lệnh tổ mẫu đi, muội không thể thay huynh được. Kỳ ca, xin bảo trọng.

Đột nhiên Nguyên Chân nói :

- Tỷ tỷ, đi ngay đêm nay ư?

- Đúng vậy, đi ngay đêm nay, mau đi thu xếp hành lý, đem túi châu bảo gửi lại cho Kỳ đại ca.

Ngọc Kỳ lắc đầu buồn bã, nhét ngọc lục châu vào người, đoạn nói :

- Hoa muội, huynh tiễn hai người một đoạn, còn túi châu báu không cần để lại đâu. Châu báu vàng bạc lấy ở Phù Đồ Cổ Trạch ấy giá trị không ít đâu, huynh cũng muốn chia sẻ cho muội và các đệ mà.

Thanh Hoa lắc đầu nói :

- Dẫu sao cuối cùng cũng nói một lời tạm biệt thôi, vì sự an toàn của chị em muội, hay là tốt nhất để muội và Chân đệ bí mật ra khỏi thành.

Ngọc Kỳ đáp :

- Chỉ ít huynh cũng tiễn hai người ra khỏi thành vậy.

- Đa tạ đại ca, huynh ở đây thu hút sự chú ý của bọn địch nhân, muội và Chân đệ thuận lợi lắm rồi. Mong rằng chúng ta sẽ sớm tái ngộ. Xin bảo trọng.

Nguyên Chân cũng nói :

- Kỳ ca, xin bảo trọng, hẹn gặp lại vào tiết Đoan Dương tại Hoàng Sơn.

Ngọc Kỳ lúc này tình cảm dâng trào, trước giờ phút chia tay bao nhiêu tình cảm ngổn ngang khó bày, chàng quá xúc động đột nhiên ôm hai người vào lòng, run run than :

- Huynh hiểu được thâm tình của muội và Chân đệ, chúc hai người bình an, vạn sự như ý, cuối tháng tư huynh sẽ đến Hoàng Sơn trước, mong đợi hai người sớm quay lại Trung Nguyên, đến Hoàng Sơn tụ hợp, đừng để huynh phải trông ngóng thất vọng.

Vòng tay ôm không ngại tỵ hiềm, rất vô tư xuất phát từ tình cảm chân thực tận đáy lòng của Ngọc Kỳ, khiến Thanh Hoa rất xúc động, huyết mạch trong người nàng như cuộn trào. Sự đụng chạm ấy khiến nàng toàn thân rúng động như chạm phải điện.

Đoạn hai người đồng thanh nói :

- Kỳ ca xin bảo trọng, chúng muội đệ sẽ nhanh chóng quay lại tụ hợp.

Không bao lâu, hai bóng đen lướt qua cửa sổ nhanh như tên bắn, hướng về phía Nam đi như bay.

Ngọc Kỳ đứng bên một cửa sổ khác dõi mắt vọng theo hai bóng đen từ từ mất hút, thầm cầu chúc cho họ vạn sự bình an.

Hai bóng đen vai đeo túi ấy chính là chị em Thanh Hoa, vượt qua hai con đường bổng Nguyên Chân nói một cách oán giận :

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ hành sự thật lạ lùng không thể hiểu được.

Thanh Hoa hỏi liền :

- Sao mà nói là lạ lùng?

- Hà có gì phải rời khỏi Kỳ ca chứ?

- Vì sự an nguy của Kỳ ca.

- Nói thừa! Tỷ tỷ thật khờ khạo quá.

- Người có ý gì?

- Tỷ tỷ khờ khạo rời bỏ Kỳ ca, không biết được quỷ kế của Đàm tiền bối à?

- Người ăn nói hồ đồ.

- Đệ tuyệt đối không nói hồ đồ, lúc mở tiệc Đàm tiền bối nói gì, tỷ tỷ không để ý, chứ đệ rất lưu ý, bên trong có âm mưu đó.

- Ăn nói bậy bạ! Có quỷ kế gì?

- Đệ không hề nói bậy, tỷ tỷ, đệ hy vọng Kỳ ca sẽ là tỷ phu của mình. Tỷ tỷ yêu đại ca, đệ cũng rất vui mừng tán thành.

Thanh Hoa phát tay, mặt nóng bừng mắng :

- Hứ! Tiểu quỷ, ngươi muốn ăn đòn hử?

- Tâm sự của Vi tỷ tỷ, đệ cũng biết rõ.

- A! Tiểu quỷ ngươi có ý với Vi muội đúng không?

- Đệ nhỏ hơn Tây Vi cô nương mà, vả lại Vi tỷ tỷ có ý với Kỳ ca kia. Đàm tiền bối cũng biết được điều đó, cho nên mới có âm mưu.

- Âm mưu gì?

- Âm mưu gì, Hừ! Đàm tiên bối dùng kế diệu hổ ly sơn. Tỷ tỷ không nghe Đàm lão nói gì với Bình bá mẫu sao? “Chuyện của Vi nhi ta tự biết sắp xếp” Hừ! Đàm lão sắp xếp thật tuyệt diệu, trước là khen tuyệt học của Độc Long đảo chúng ta, lại nói Kỳ ca một mình đơn kiếm cũng đủ sức tung hoành thiên hạ. Chúng ta đều yêu quý Kỳ ca, đành phải ôm hận mà rời khỏi đại ca. Ha! Ha! Lọt vào bẫy của Đàm lão tiên bối thật đúng ý của người quá!

- Sự sắp xếp này cũng chẳng có gì ghê gớm, đệ đừng trách lầm Đàm lão tiên bối.

- Không có gì ghê gớm à? Thật sự là tuyệt diệu lắm đó! Ngày mai thôi Vi tỷ tỷ sẽ được đến bên cạnh Kỳ ca, cùng đại ca hành hiệp giang hồ lâu ngày phát sinh tình cảm, họ lại là huynh muội thế giao, kết hợp châu trần quá ư là danh chính ngôn thuận rồi. Hay! Cái kế này Thiên Nhai Phá Ất tiên bối cũng đã dùng qua một lần rồi. Tổng lão lúc đó tại sao không bảo Triệu Tường dẫn Tây Vi cùng đi Hồ Quảng chứ? Hừ! Tỷ tỷ thật khờ quá, đệ lo lắng vô cùng. Đáng tiếc quá!

Thanh Hoa đột nhiên bật cười hì hì nói :

- Tiểu quỷ, người cũng quỷ quyết không thua gì ai, rõ ràng người đang yêu thầm Tây Vi cho nên chỗ nào cũng để ý. Đệ đang ghen đúng không?

Nguyên Chân cũng bật cười nói :

- Tỷ tỷ à, tỷ tỷ đoán sai rồi, đệ đối với Vi tỷ tỷ ngoài một chữ thích ra không hề có ý gì khác. Vi tỷ tỷ không phải là người trong mộng của đệ.

- Hừ! Người đang nói dối, không nói thật lòng.

- Đệ không bao giờ nói dối. Về yếu diệu yếu ớt, mong manh, tuân phục tuyệt đối của Vi tỷ tỷ đệ không dám lĩnh giáo đâu.

- Vậy ý trung nhân của đệ phải ra làm sao chứ?

- Hay! Tỷ tỷ không lo cho mình, lo cho đệ làm gì? Đệ không tìm bạn trăm năm cũng không sao, còn muốn tìm thì sẽ tìm... tìm...

- Tìm một người nanh nọc, trái tính giống như Trì Khiêm...

- Đừng nói đùa nữa, loại nữ nhân như ả khiến người ta căm ghét. Tỷ tỷ nói ả ta nanh nọc e không đủ, phải nói là nanh nọc thâm ác nghe hay hơn đúng không?

- Đồ ngốc ạ, tìm loại nữ nhi như vậy, trừ phi nàng ta không yêu đệ, bằng không cũng sẽ biến thành người tuân phục tuyệt đối thôi mà. Ồ! Sao tỷ tỷ chẳng lưu luyến bịn rịn gì cả thật khó hiểu vô cùng.

Thanh Hoa lại cười tiếp :

- Hì hì! Tỷ tỷ của người có một kế còn tuyệt diệu hơn cả kế của Đàm lão tiên bối nữa.

Nguyên Chân trầm tư, đoạn bỗng bật cười lớn nói :

- Ha! Ha! Đệ biết rồi, biết rồi. Quả nhiên là diệu kế...

Thanh Hoa lại nói :

- Chúng ta vượt tường mà ra. Canh hai cửa thành đã đóng rồi. Thật đáng ghét.

- Chúng ta đến ngôi cổ lâu ở bờ sông Huệ Tế à?

- Đúng vậy, chỗ ấy trốn rất tốt, chúng ta tạm ở đó, mượn hai bộ giường ngủ tạm qua đêm.

Sáng hôm sau, Ngọc Kỳ mua một con tuần mã sắp xếp hành lý lên đường đi Đông Hạ.

Khi chàng ra khỏi thành vẫn không thấy Tây Vi đến, sự tiên đoán của chị em Thanh Hoa đã sai lầm hoàn toàn.

Phía sau chàng bỗng có hai người cười tuần mã phóng tới. Hai người này dường như là hai vị thiếu niên tuần tú mặc áo da ngoài. Đôi mũ che gần nửa mặt chỉ lộ ra đôi mắt sáng long lanh. Nhất là vị thiếu niên có dáng người mảnh mai đôi mắt của chàng như mặt hồ thu trong vắt sáng đẹp như viên kim cương.

Ngọc Kỳ chậm rãi không vội vã gì, chàng muốn trong bốn tháng này sẽ tìm kiếm tung tích của tổ mẫu và song thân, có lẽ trên đường tìm kiếm không có gì mạo hiểm lắm. Còn đại sự của bạch đạo anh hùng đã có Võ Lâm Cuồng Sinh đứng ra chủ trì, chàng không cần lo nữa. Đến kỳ hẹn Át Thanh yêu đạo nếu như không đến tất nhiên y không còn mặt mũi nào đứng trong giang hồ nữa.

Ngọc Kỳ công nhiên mạnh bạo đi trên đường, không hề sợ bọn hắc đạo có thể hại được chàng, vả lại chàng cũng muốn tin tức đến tai tổ mẫu để người có thể chủ động đi tìm chàng. Bởi vì chàng không thể tìm ra được thân nhân trong biển người nơi thiên hạ được.

Từ Khai Phong phủ đi về phía Đông qua Nghi Phong, đến phân đạo của Lan Dương. Lúc đó hai huyện này chưa hợp lại đến đời Minh mới gọi là Lan Phong huyện, ở đây có hai con đường lớn, một con đường dẫn đến Kinh Sư ở phía Bắc.

Chàng không có ý định lên Kinh Sư mà muốn đến Ứng Thiên phủ một chuyến. Nghĩ vậy bèn đi xuôi theo dòng Hoàng Hà qua Từ Châu tiến vào Ứng Thiên phủ.

Ứng Thiên phủ tức là Nam Kinh. Ngọc Kỳ chuẩn bị đi dọc theo bờ Hoàng Hà đến Ứng Thiên phủ, tiện đường hỏi thăm về tung tích của thân nhân.

Trời lúc này đang đổ tuyết lớn đường rất khó đi. Con tuần mã mà chàng cưỡi không phải là ngựa quý nên chàng cũng không vội vã.

Chàng không hề biết rằng lúc ở Triều Dương mua ngựa đã có người theo dõi chàng, đang đợi chàng ở phía trước.

Trên quan đạo rộng mênh mông không thấy bờ, cả một vùng phủ đầy tuyết trắng. Đột nhiên phía trước xuất hiện một khu rừng tùng âm u, từ trong rừng phóng ra hai con ngựa màu tảo hồng, trên lưng ngựa là hai người hắc y vung roi thúc ngựa phi như bay, vó ngựa điên cuồng.

Tiếp đó, lại có bốn tên mặc áo da cưỡi bốn con ngựa phóng tới đuổi theo hai người hắc y rất gấp, tiếng vút roi, tiếng vó ngựa nghe động trời.

Cách Ngọc Kỳ khoảng nửa dặm, bốn con ngựa phía sau đã đuổi kịp hai con ngựa phía trước.

Ngọc Kỳ rung động, chàng cũng động lòng hiệp nghĩa vội thúc ngựa phóng nhanh tới.

Nhưng đã trễ một bước, thảm kịch đã xảy ra trước mắt. Chỉ thấy có ánh sáng chớp sáng một cái, tức thì một tên hắc y nhân đã té xuống ngay dưới vó ngựa, còn một tên hắc y nhân vội vã quay ngựa rẽ sang phải phóng như bay vào cánh đồng hoang.

Phía sau bốn tên cưỡi ngựa màu tảo hồng vẫn chưa buông tha thúc ngựa rẽ vào cánh đồng hoang đuổi theo.

Ngọc Kỳ lúc này phóng ra khỏi yên ngựa, chàng sử dụng thuật khinh công tuyệt đỉnh phi thân đuổi theo bọn bốn tên. Trong một cự ly ngắn này khinh công tuyệt luân của chàng có thể nói nhanh gấp ba lần ngựa.

Bốn tên cưỡi ngựa phát hiện có người đuổi theo đột nhiên không đuổi nữa quay về hướng Đông thúc ngựa bỏ chạy.

Hắc y nhân phía trước vẫn cắm cổ chạy không để ý xem phía sau là bạn hay thù, không bao lâu cả bóng người trên ngựa từ từ mất hút giữa vùng trời trắng xóa.

Ngọc Kỳ thấy cuộc truy đuổi đã chấm dứt, bèn vội quay lại đường cũ con ngựa của chàng đang tiếp cận với một con ngựa khác.

Chàng lúc này cúi xuống người vận hắc y nằm dưới đất, buột miệng :

- Trễ rồi, quá trễ rồi.

Trên lưng của hắc y nhân cắm ngập tận cán một cây chủy thủ màu đen, đúng ngay huyết Linh Đài. Huyết này trên cơ thể rất khó đâm vào nhưng cây chủy thủ đã đâm vào tận cán trong khi hung thủ đang phi ngựa có thể thấy hung thủ võ công cao siêu đến mức nào.

Ngọc Kỳ lắc đầu, trầm nghĩ: “Ta nên chôn cất cho y, trước xem có thể tìm được thân phận của y không”.

Chàng lật tử thi lại, không kèm được kêu lên một tiếng.

Hắc y nhân che mặt chỉ lộ đôi mắt, cách ăn vận rất giống những tên xuất hiện ở Hồ Trảo sơn, chỉ là giờ có thêm chiếc nón.

Bên người hắc y nhân có đeo một cái túi dường như để đựng văn thư.

Chàng mở túi bên trong có một bức thư viết trên loại giấy tiên chỉ trên phong thư có đề tên người nhận, miệng thư được dán rất cẩn mật.

Tên người nhận được viết là “Hoài An phủ Tĩnh Viễn huynh khải”.

Ngọc Kỳ xé phong thư, lấy ra một bức thư, đọc xong chàng “hừ” một tiếng, nói một mình: “Ta quả thật đã nghĩ đến y, lão Ma quả đúng là bằng hữu của yêu đạo. Hừ! Bề ngoài làm ra vẻ bất hòa, bên trong có thể là cốt nhục tương liên”.

Nguyên là trong thư viết rằng:

“Kính gửi Tĩnh Viễn huynh túc hạ, tên yêu nghiệt Long môn họ Dương đã hợp mặt với lão thất phu Đàm Kiên, đánh lui Ất Thanh ở Huệ Tể hà, hần định trở về Khai Phong, dường như có ý định đi Đông Hạ. Tên nghiệt súc họ Dương này đã từng phá hủy Phù Đồ Cổ Trạch của tại hạ, hận khó quên, nếu như không sớm tiêu diệt hần, e rằng hần sẽ phá hủy Hư Vân cổ bảo của tại hạ. Nếu tên nghiệt súc này quả thật đi Đông Hạ xin các hạ ra tay hạ thủ, nội trong ngày sẽ phái người đến quý phủ liên lạc bàn bạc. Đã biết nhau xin không đề tên”.

Trên thư tuy không ký tên, nhưng cũng đã rõ ràng, trên thế gian chỉ có một tòa Hư Vân cổ bảo sừng sững trên võ lâm, không ai trong giang hồ mà không biết đến; tuyệt không sai được; chính là một trong những cổ thành thần bí ở Hứa Châu, nằm ở một vùng núi nơi ngoại ô cách thành mười hai dặm.

Chủ nhân của Hư Vân cổ bảo bất cứ ai trong giang hồ nghe tên đến đều khiếp đảm, ai mà không biết Như Hư Nhân Ma Âu Dương Chiêu là một người ra tay tàn độc, hung ác, xảo quyệt vô luân, y hành động rất bí mật, trong một khoảnh khắc có thể xuất hiện dưới hàng ngàn bộ mặt kỳ dị.

Kỳ học vô song của y chính là thuật cải trang, có thể nói thế gian vô song, độc nhất trong võ lâm, kỳ dị biến ảo tuyệt luân, xuất hiện quấy đảo trong giang hồ, hai thanh danh không biết bao nhiêu cao thủ anh hùng không thể khôi phục được.

Y thuở trước là bằng hữu tốt của Ất Thanh, sau thăm kịch ở Hồi Long cốc bèn tuyên bố tuyệt giao với giang hồ, bẻ thành tự thủ. Phân bang của Vô Vi bang đặt tại Hứa Chân bị y phái người đánh đuổi không còn manh giáp. Hư Vân cổ bảo đã từng tung ra ngoài rằng Hư Vân cổ bảo tuyệt không muốn qua lại với giang hồ nên cũng không cho phép người giang hồ được hoạt động gần Hư Vân cổ bảo, chính là cảnh cáo rằng Hư Vân cổ bảo là nơi cấm địa, người giang hồ không được phép bước chân đến vùng đất của Hư Vân cổ bảo.

Như Hư Nhân Ma Âu Dương Chiêu có một trai một gái, con trai tên Âu Dương Chí Cao, đã hơn bốn mươi tuổi, danh tiếng không nhỏ trên giang hồ, người trong võ lâm gọi y là Thiết Điện công tử.

Con gái tên là Phiên Miêu Tiên Tử Âu Dương Tố Khiêm, nghe nói rất ít khi xuất hiện ở trên giang hồ, tính ra năm nay đã hơn ba mươi tuổi, chưa ai nhìn được dung nhan thật của nàng ta cả.

Hư Vân cổ bảo rất ít khi chiêu đãi khách giang hồ, bên trong thần bí vô cùng, người ngoài đừng hòng biết được bất cứ tin tức gì về cổ thành này và chưa hề có ai biết được lai lịch xuất xứ gia thế của lão Ma, bản thân lão Ma cũng giữ kín không bao giờ đề cập đến. Người trong cổ thành, kể cả lão Ma không bao giờ dùng bộ mặt thật để giao tiếp với người, càng tăng thêm vẻ thần bí, kỳ dị của Hư Vân cổ bảo.

Ngọc Kỳ bỏ thư vào phong thư dán kín lại, đoạn bỏ vào túi bách bảo của chàng, đoạn rút ra một thanh đao trên xác hắc y nhân, đào một hố lớn chôn tử thi. Sau đó, lên ngựa tiếp tục đi đến Khai Phong Phủ.

Trong khu rừng xa xa có hai gã đại hán cưỡi ngựa ẩn thân sau mấy thân cây lớn, chúng đôi mắt nhìn theo bóng Ngọc Kỳ cưỡi ngựa dần khuất sau những hàng cây xa tít, bỗng một tên trong chúng cười lớn vẻ đắc ý nói :

- Đại sự sắp thành rồi, tên thanh niên này cuối cùng cũng đã thiếu suy nghĩ, cân nhắc, chúng ta rốt cuộc đã thành công rồi.

Tên kia cũng cười khanh khách, nói :

- Chúng ta cứ rửa mắt mà chờ, tọa sơn quan hổ đấu.

- Ha! Ha! Không phải! Mà là tọa sơn quan Cuồng Sư, Ma Nhân tương đấu. Cuồng Sư nhập Ma động tốt nhất là...

- Không! Lão ma không thể chết được, chí ít là trước khi tìm được Thánh Thủ Thần Y Lỗ Nguyên, lão ma không thể chết được, bằng không Tổng bang chủ có lẽ sẽ...

Nói đoạn hai tên cưỡi ngựa nhằm hướng Đông phi ngựa như điên.

Ngọc Kỳ cũng thúc ngựa quay lại nhắm hướng Khai Phòng phủ lướt đi. Chàng đi một mình không gò bó, muốn làm điều gì là làm, không có gì rụt rè ngại ngùng cả.

Không bao lâu đã thấy tiểu trấn Ngộ Thành phía trước, trước mặt có hai người cưỡi ngựa đang xông tới.

Ngọc Kỳ cũng liếc nhìn hai người cưỡi ngựa khi họ đi ngang qua, nhưng chàng chỉ nhìn thấy đôi mắt của họ, không chú ý gì cả.

Hai người kia cưỡi ngựa đi thẳng, cách xa hơn ba dặm bỗng một người có dáng vẻ mảnh mai nhỏ nhắn nói :

- Quái lạ! Chàng quay về làm gì vậy cả?

- Tỷ...

- Gọi bậy bạ gì đó?

- À! Đệ quên rồi, phải gọi là ca ca. Huynh à, đôi mắt như nói hết mọi điều như vậy quá rõ ràng rồi còn gì.

- Người lại đoán bậy đoán bạ nữa rồi, đoán sai một lần chưa đủ sao?

- Không có lần nào đoán sai cả. Kỳ ca trẻ như vậy mới khởi hành đi Đông Hạ, rõ ràng muốn giấu diếm người khác, đợi Vi tỷ tỷ trở lại. Đệ không nghe lời tỷ tỷ nữa đâu, nên quay lại đi.

Hai người quay ngựa lại, cũng nhằm hướng Khai Phong phủ thúc ngựa phi như bay. Người có thân hình cao lớn hơn lại nói :

- Ca ca, đệ có chuyện này phải nhắc huynh.

- Chuyện gì?

- Khi quay ngựa lại đệ có ngửi thấy một mùi hương thơm, huynh phải nên lưu ý cẩn thận nếu bất thành linh giáp mặt có thể bại lộ tung tích. Kỳ ca tài trí hơn người, vô cùng tinh nhạy, tỷ tỷ lại cố ý... thật mắc cỡ quá!

- Tiểu quý! Người muốn ăn đòn hả.

Họ lại ruổi ngựa đi không bao lâu đã đến Triều Dương. Họ chính là Thanh Hoa và Nguyên Chân, cũng đang theo dõi Ngọc Kỳ.

Họ đi qua đường Tương Loan Tự, đoạn mượn phòng tại một khách điểm gần lữ điểm từng trú ngụ khi trước ở lại.

Khách điểm tên là “An Viễn khách ngụ” quy mô khá lớn, lại thanh tịnh so với các lữ điểm khác thì khách điểm này sang trọng hơn nhiều.

Hai chị em họ đã bao hết một khu tay viện, gồm hai sảnh ba phòng, ra vẻ phong cách các công tử con nhà giàu thế tộc lắm. Lúc trước còn có hai năm người Chí Trung bên cạnh phục dịch chỉ điểm, vung tiền như nước, năm người Chí Trung đã rời khỏi song hai chị em vẫn giữ nguyên phong cách các công tử phong lưu.

Hai người thay đổi y phục, mặc lên chiếc áo hồ cừu, đội mũ che tai, quấn quanh chiếc khăn cổ che kín mũi và miệng, đi ra khỏi khách điểm.

Giữa hai ngôi khách điểm có một ngôi “Nam Bắc mã xa điểm” nơi khoảng giữa sân phía trước đồ hơn mười chiếc xe ngựa. Trước cửa lư thưa một vài vị khách, trời đổ tuyết quá nhiều đã khiến có rất ít người đi lại trên đường.

Thanh Hoa tay đeo găng tay để lộ ra ngoài tay áo, thản nhiên ra dấu làm hiệu, tay phải đặt lên ngực, bước lên các bậc tam cấp của ngôi điểm.

Một người trung niên đứng bên cửa đột nhiên giơ tay trái lên trước ngựa phất liền ba cái, lật bàn tay lại, cũng đang ra dấu làm hiệu đoạn mới vòng tay nghinh đón khách.

Động tác ra dấu làm hiệu bằng tay của hai người rất thông thạo tự nhiên. Người trung niên mỉm cười nói :

- Nhị vị quan khách muốn mượn xe à? Xe và ngựa của tệt điểm rất tốt, đi đường dài đảm bảo rất thoải mái hoan nghênh quý vị quan tâm.

- Có xe khách nào gọn nhẹ không? Huynh đệ chúng tôi muốn ngồi xe đi đến Long Đình.

Người trung niên lắc đầu cười nói :

- Thật đáng tiếc, hiện nay không được phép đến gần Long Đình, mấy ngày trước có kẻ đến quấy rối, quan quân bắt rất nhiều nghi phạm, người hay ngựa đều không được vượt qua Dương Hồ. Nhị vị quan khách có thể đi thăm quan nơi khác để tránh rắc rối vậy. Xe tốt của tệt điểm có thể nói là nhất Trung Châu này, xin theo bĩ nhân nhìn qua một chút.

Đoạn y kéo mũ trên đầu xuống dẫn hai người Thanh Hoa đến trước một chiếc xe lộng lẫy, lúc này tuyết rơi rất nhiều, bốn bề không có ai cả, người trung niên mới nói :

- Tại hạ Triệu Tùng, xin hỏi có điều gì chỉ giáo.

- Tại hạ là bằng hữu của Tiểu hóa tử Bành Tế, chúng ta đều là người nhà cả, tại hạ tên gọi Nguyên Chân.

- Ủa! Là Triệu công tử, tại hạ thất kính quá.

- Tại hạ phụng mệnh tiếp ứng Dương công tử, hiện giờ đang ngụ tại An Viễn khách điểm, nếu có tin tức gì xin thông báo cho tại hạ biết.

Người trung niên ngạc nhiên nói :

- Dương công tử chẳng phải ở cùng quý vị hôm qua sao?

- Nhiều người quá sẽ gây chú ý cho người khác, vì vậy Đàm lão tiên bối đã ra lệnh phân tán, tiếp ứng. Để tránh cho Dương công tử bị phân tâm cho nên tạm thời giữ bí mật. Xin hỏi Dương công tử hiện giờ ở đâu? Có phải đã quay trở lại trú tại lữ điểm khi trước không?

- Đúng vậy, tẩu bảo của lữ điểm đã đưa tin đến, Dương công tử hiện vừa đến trú tại điểm, nhưng có lẽ sáng mai tại hạ mới đến chỗ Dương công tử.

- Đa tạ các hạ, có tin tức gì xin mau báo cho tại hạ được rõ.

Nói đoạn hai người cáo từ, cố ý đi ngang lữ điểm nơi Ngọc Kỳ trú ngụ. Đúng khi đi qua lữ điểm thì thấy thân hình vạm vỡ của Ngọc Kỳ cũng vừa đi ra khỏi lữ điểm, đi vào trời tuyết dày đặc.

Nguyên Chân nói :

- Theo Kỳ ca ngay, nhưng đừng đến quá gần.

Hai người đi phía sau cố giữ khoảng cách một trượng.

Ngọc Kỳ đi đến trước một cửa tiệm bình khí, thì bước vào nơi lò rèn, hơi nóng hừng hực trong tiệm, trong tiệm có ba tên giúp việc và một người chủ mỉm cười nghinh đón vồn vã. Người chủ nói liền :

- Kính chào khách quan xin mời vào nhà ngồi.

Một tên giúp việc mang trà đến mời Ngọc Kỳ ngồi vào ghế. Ngọc Kỳ nói :

- Tại hạ muốn đánh một số ám khí quý tiệm có muốn xem qua hàng mẫu không?

Chủ tiệm cười nói :

- Không phải ngoa ngôn, bất luận loại binh khí, ám khí nào tệ tiệm cũng có thể làm được hết và rất tinh xảo, danh tiếng như cồn trên giang hồ bao năm nay giao hàng nhanh chóng, đúng hẹn, đảm bảo khách quan sẽ hoàn toàn vừa ý.

Người giúp việc khiêng đến một giá đựng binh khí có năm hộp lớn, mở ra cho Ngọc Kỳ xem qua. Đường nét rất tinh xảo, kiểu dáng thanh tao đủ loại đủ kích cỡ. Từ những chiếc nĩa ba, các phi tiêu cỡ lớn, cỡ nhỏ đến các loại bồ đề châu, các loại phi châm cực nhỏ được trạm trổ tinh vi, đẹp mắt vô cùng.

Ngọc Kỳ lần lượt xem qua các loại ám khí, mấy tên giúp việc nhắc hai cái bìa hình vuông mắc lên giá cách xa khoảng một trượng, chiếc bìa một nửa làm bằng gỗ một nửa phủ tấm da bò, trên mỗi phần có kẻ năm vòng tròn to bằng miệng ly rượu.

Ngọc Kỳ nhón tay lấy một mũi phi tiêu ba nhánh và hai mũi phi tiêu bằng vàng, chàng khẽ phất tay một cái, ba mũi phi tiêu lóe sáng một cái không phát ra một tiếng động nào cắm phập vào cái bìa.

Người chủ tiệm và ba tên giúp việc đứng há hốc miệng tròn mắt vì kinh ngạc. Ghê thật! Hai mũi phi châm bằng vàng cắm vào hai hồng tâm phần bằng da, lún vào chỉ còn phần đuôi phi tiêu, còn ba nhánh của cây phi tiêu kia cắm vào phần bằng gỗ chuôi phi tiêu còn khẽ rung rinh.

Người chủ tiệm đến gần xem xét tấm bìa chắc lưỡi kêu lên :

- Hảo thủ pháp! Khách quan là người đầu tiên được tệ điểm tôn sùng đó. Không cần dài dòng, xin khách quan cứ căn dặn, tệ điểm xin chỉ lấy một nửa tiền công mà thôi.

Ngọc Kỳ cười đáp :

- Tay nghề của quý tiệm tinh xảo vô cùng, danh bất hư truyền trên giang hồ, tại hạ xin trả gấp đôi. Xin xem chỗ này.

Nói đoạn chàng rút ra một tấm giấy tiên chỉ đưa cho người chủ.

Trên giấy tiên chỉ có vẽ một số hình rất tinh xảo, trong giống như một hột bồ đề tử, đường kính khoảng ba phân ba, ở giữa có lỗ nhỏ nhìn xoắn ốc.

Người chủ xem xét kích thước của hình vẽ kỹ càng, đoạn nói :

- Loại ám khí vẽ trên mảnh giấy tiên chỉ này tệ điểm có thể chế tạo được, chỉ e là thời gian...

Ngọc Kỳ nói liền :

- Tại hạ có việc gấp phải cần đến ám khí này ngay, quý tiệm nếu có thể làm y theo hình vẽ này thì cho dù là bao nhiêu tiền tạ hạ đều vui lòng trả đủ, nếu như có thể sáng mai giao hàng thì mỗi hột đó trả một lượng bạc, nếu trưa mai thì mỗi cái nửa lượng bạc.

Cái giá mà Ngọc Kỳ đưa ra khiến cho bốn người trong tiệm kinh ngạc vô cùng. Một lượng bạc chỉ để đánh một hột nhỏ như viên đạn thật không thể nào tin được.

Người chủ lấp bắp hỏi :

- Khách quan là... làm đạn bằng vàng chứ?

- Không bằng sắt có thể dùng đất nung cũng được, tốt nhất là mỗi loại một nửa.

- Xin hỏi khách quan quý tính đại danh?

- Tại hạ họ Dương tên Ngọc Kỳ.

Người chủ thất kinh lùi lại ba bước chính lại y phục vòng tay nói :

- Hóa ra là công tử, cháu của Long Môn Dương đại hiệp, tại hạ thất kính.

- Ủa! Các hạ làm sao biết được lai lịch của tại hạ vậy?

Người chủ cười nói :

- Khách của tệ tiệm đa số là người giang hồ, gần đây danh tiếng của Dương công tử nhất là biệt hiệu Cuồng Sư đã lan khắp vô lâm, nổi lên như sấm. Để tỏ lòng tôn kính, tệ tiệm tối nay xin bắt tay làm ngay. Xin Dương công tử sáng mai đến lấy hàng, giờ xin mời lên nội sảnh dùng trà.

Xem tiếp hồi 17 Như Hư Nhân Ma

17. Hồi 17 Như Hư Nhân Ma

Chàng lại chợt nghĩ đến Kim thoa ám khí của Ba Thiên Long nên trong đầu có ý định sẽ đánh một loại ám khí do chính chàng thiết kế, loại ám khí này có thể quay trở lại hoặc phát ra âm thanh tùy ý, hình dáng giống như một hạt châu nhỏ gọi tên là Hồi Phong châu. Loại ám khí này dùng nội công bùng ra, không khí từ cái lỗ nhỏ thông qua cho nên có thể bay quẹo qua rẽ lại, có thể sử dụng nội công khi mạnh khi yếu để khống chế đường bay và tốc độ bay của hạt đạn lỗ nhỏ phía trước, phát ra tiếng rít gió, còn lỗ lớn ở phía sau khi không khí thông qua có thể phát ra những tiếng rít chói tai như tiếng xé vải.

Ngọc Kỳ quyết định sẽ ở lại Khai Phong phủ một ngày, nhờ thợ đánh loại ám khí này xong sẽ đi Hứa Châu.

Người chủ tiệm binh khí mới nghe chàng xưng là Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ đã cung kính mời chàng lên nội sảnh thết trà. Ngọc Kỳ cảm ơn nói :

- Tại hạ còn có việc khẩn cấp, không thể quấy rầy quý tiệm. Xin hỏi quý tiệm có thể tìm được loại thanh tiền đầu tiên mà bốn triều đình vừa đúc ra không?

Loại thanh tiền đầu tiên mà triều đình đúc ra chất lượng rất tốt, trọng lượng lại vừa tay, chính là loại phi tiêu kim tiền. Một mặt đồng tiền có khắc bốn chữ “Hong Võ thông bảo” mặt kia không có chữ gì cả, người trong giang hồ rất thích khắc ký hiệu của mình lên mặt sau để trống, làm một loại ám khí của mình.

Người chủ cười nói :

- Bốn tiệm hiện có hàng, xin công tử cứ căn dặn.

- Xin chuẩn bị một xâu tiền ấy. ngày mai sẽ đến lấy, không cần khắc ký hiệu lên đầu, thật nhọc công quý tiệm quá.

Nói đoạn Ngọc Kỳ rút ra một đỉnh mười lượng vàng trao cho người chủ nói :

- Trước xin trả bốn mươi lượng bạc, ngày mai tính tiếp, tại hạ xin cáo từ.

Nói xong chàng cung tay chào, bước ra khỏi tiệm. Lúc ấy bốn người trong tiệm thấy đều đứng ngay người ra. Vị khách này quả là hiếm thấy. Một lượng vàng có thể đổi ra bốn mươi lượng bạc, triều đình không cho lưu dụng loại vàng và bạc trắng này, phải lấy vàng và bạc ấy đổi ra loại tiền đang lưu hành do Địa Minh phát hành, phàm những người sử dụng vàng bạc nếu không phải là những kẻ ngông cuồng thì cũng là những bậc giàu sang phú quý.

Ngọc Kỳ quay về mua thêm một số đồ dùng.

Lúc ấy Thanh Hoa và Nguyên Chân xuất hiện trước cửa tiệm trong khi người trong tiệm đang bàng hoàng kinh ngạc. Hai người Thanh Hoa khi này nép sát vào bên trái cửa lắng tai nghe. Khi Ngọc Kỳ đi rồi hai người liền vào tiệm mua một túi thiết tiền từ, xách ra về.

- Ca ca, chúng ta còn một ngày rảnh rỗi, nên đi nơi nào dạo phố?

- Sắp có giao đấu mà dạo phố gì?

- Sao ca ca biết sắp có giao đấu, chỉ đoán già đoán non thôi. Hay là chúng ta đến Tương Quốc chơi một ngày, rồi đến đập tuyết ở Vũ Vương đài.

- Có mà điên rồi, gió tuyết như vậy còn đi cho thêm tội, đệ không thấy Kỳ ca vốn rất ghét các loại ám khí nhưng lần này lại bỏ vàng ròng ra đúc đạn có thể đoán không phải chuyện đùa.

- Tiếc thật, tên giúp việc trong tiệm ranh ma quá không để cho chúng ta nhìn qua tấm hình đó.

- Hứ! Đệ đừng coi thường những người đó, cho dù đệ dùng dao mổ bụng họ, họ cũng sẽ không bao giờ tiết lộ đã nhận một vụ làm ăn gì.

Lúc này trên đường rất hẹp, đây là đoạn cuối của con đường nơi giao khu, xe ngựa đi qua không được, lâu lâu mới có một, hai cửa tiệm. Hai người Thanh Hoa và Nguyên Chân sánh vai đi gần như chiếm hết nửa con đường hẹp.

Đột nhiên trước mặt đi lại hai người, một cao một thấp dáng người mảnh mai, người vận áo da dê, mũ da cáo che gần kín mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt to đen, long lanh như kim cương.

Người cao vận một chiếc áo dài màu trắng toát như tuyết, và một đôi ủng trắng để thấp.

Người thấp mảnh mai thì vô cùng xinh đẹp, vận một chiếc áo màu dịu xanh biếc lấp lánh, có viền những hoa văn như ý, dưới chân cũng mang ủng xanh biếc nhỏ nhắn, không cần đoán cũng biết đó là một cô nương.

Bốn người đều chiếm gần hết con đường, nghênh ngang đi đến, bốn đôi mắt nhìn nhau ánh lên tia nhìn thách thức, không ai có ý định nhường đường cả.

Nguyên Chân tuy tuổi nhỏ nhưng thuộc loại người ngang ngược to gan, nổi tiếng ngông cuồng, muốn chàng nhường đường à? Đừng hòng. Gặp đúng phải đối phương cũng là loại người không chịu cúi đầu. Được lắm, để xem ai lợi hại hơn.

Bốn người bất ngờ đều đứng lại, khoảng cách chỉ còn độ hai bước chân, bốn mắt nhìn nhau gườm gườm, không ai có ý nhường cả.

Gió bay đưa mùi hương thơm thoang thoảng bay đến, Thanh Hoa mỉm cười nói :

- Hiền đệ, là cô nương đấy, chúng ta nhường đường vậy.

Nguyên Chân cũng vui vẻ cười nói :

- Ca ca, chúng ta nhường thôi, không cần nói, nữ nhi mà.

Thiếu nữ áo lục thật không vừa, nàng chống nạnh hai tay, khí thế hùng hùng nói :

- Sao? Nữ nhi thì sao? Hừ?

Người cao vận bạch y cười nói :

- Tiểu muội, người ta đã chịu nhượng bộ rồi, bỏ đi.

Nguyên Chân bất ngờ lách mình qua đoạn tiến lên một bước nói :

- Huynh đệ, không có nhượng cho các hạ đâu.

Người cao lớn cười nói :

- Không nhượng rồi làm gì nữa?

- Chúng ta phải thử sức xem.

- Được, đến đây, đến đây, thử xem.

Nguyên Chân đứng ra giữa đường cung tay nói :

- Chúng ta giao dịch sòng phẳng, xem tướng mạo của huynh đệ thì chí ít cũng có sức lực cỡ hai con trâu, rất đáng thử sức.

Người cao lớn nói :

- Các hạ cũng có vẻ hùng tráng to lớn không tệ lắm. Nhưng e các hạ thua thôi vì các hạ không lớn bằng con trâu nữa.

Hai người cười lớn, bước chậm chậm lên phía trước, lao tới. Binh một tiếng, vai trái hai người đụng mạnh.

Người cao lớn lùi ra sau ba bước, kinh ngạc kêu lên :

- Ủa! Tiểu tử người giỏi lắm, thêm một lần nữa.

Y lại lao đến.

Binh! Lại đụng nhau, người cao lớn lại lùi ra sau ba bước.

Nguyên Chân cười nói :

- Các hạ cũng không tệ, chỉ là kém một bậc thôi, phải luyện thêm nữa đi.

Thiếu nữ thấy gia huynh của mình hai lần đều bại, nổi giận quát :

- Đừng hống hách, tiếp nè!

Đoạn phóng người tới trước ủa.

Nguyên Chân thất kinh, vội tránh sang một bên, nói :

- Hứ! Người thật không biết điều, giữa đường không biết ngưng à? Được, người giỏi lắm, người lợi hại lắm.

Thiếu nữ mặt chín đỏ, nữ nhân lại kê vai đấu nội lực với một gã nam nhân giữa đường thật chẳng ra sao, nàng ta từ xấu hổ biến thành tức giận, quay người lại rút phất giấy tay ra nhét vào người, khẽ lắc người một cái, bay tới trước, vươn cánh tay ngọc ra chiêu Kim Điều Hiến Trảo vung trảo về hướng đối phương.

Nguyên Chân lắc người tránh, kêu lên :

- Nam nhi đại trượng phu không đấu với nữ nhi, mau dừng tay.

Thiếu nữ làm sao chịu dừng tay chứ? Chiêu của nàng rơi vào không khí, nàng càng nổi giận, trở tay khẽ phẩy một cái lấy trôn tung ra một cước theo chiêu Tảo Đường cước.

Nguyên Chân phóng mình lên, điểm nhẹ sang một bên, la lớn :

- Ca ca (Vị Thanh Hoa giả nam), cho tên nha đầu một trận, thật hung dữ quá đấy, sử dụng Tảo đường cước đó.

Chàng cho là Thanh Hoa cũng là nữ nhi, kêu Thanh Hoa ra tay thì danh chính ngôn thuận hơn, nào ngờ Thanh Hoa lách mình tránh, vui mừng la lên :

- Tiểu đệ, gặp được cô nương hung dữ, xứng quá còn gì?

Người cao lớn nghe vậy nổi giận quát :

- Tiểu tử (Vị Thanh Hoa giả nam), người mở miệng chẳng sạch sẽ chút nào, phải đánh người mới được.

Nói đoạn phóng người tới vươn tay tát Thanh Hoa.

Thanh Hoa tránh đi, cười nói :

- Người có võ công ra tay nhìn là biết ngay, chiêu này quá ư tồi tệ.

Người cao lớn thét lên một tiếng, đột nhiên người lắc mạnh, hai tay đan chéo tung ra chưởng đồng thời uốn người phóng tới tung tiếp ra liền tám chưởng chiêu pháp quỷ dị vô cùng.

Thanh Hoa thấy y tung chưởng không có chân lực, toàn dựa vào chiêu thức kiêu dáng, nên cũng không vận nội công, thấy chiêu hóa chiêu, cũng thi triển chiêu pháp đỡ tám chưởng đánh trả chín chưởng, mỗi chưởng đánh ra xảo diệu biến ảo vô cùng, ép y phải lùi ra sau ba bước.

Lúc này thiếu nữ tung cước vào nơi khoảng không, lại uốn người phóng đến trước, tay trái tung ra chiêu Kim Ty Triền Uyển, tay phải khép lại như đao tung ra Phấn Bá Ngũ Huyền biến chiêu Lực Phách Hoa Sơn ra tay cực nhanh đánh tới.

Nguyên Chân quả nhiên bị những lời của Thanh Hoa khiến chàng rung động. Chàng nhìn chăm chú vào đôi mắt long lanh như hai viên đá quý, đoạn lách người sang trái như một con rắn, đồng thời nói lớn :

- Chúng ta dừng tay lại đã, bàn bạc thương lượng hẳn động thủ.

Thiếu nữ nộ khí bùng lên, hét :

- Sao không tiếp chiêu, bản cô nương sẽ cho người biết lợi hại.

Thanh Hoa một chưởng đẩy người cao lớn thối lui ra sau, cũng nói lớn :

- Tiểu đệ, ở đây nhiều người lắm, thật không tiện, đi ra ngoài ô đi.

Thì ra hai đầu đường lúc này người đứng chật ních, hò hét ầm ĩ, có kẻ la lớn :

- Thêm hai chiêu nữa, công tử, đừng để yếu thế danh tiếng của Khai Phong phủ của chúng ta, chẳng lẽ Bạch Y Tú Sĩ và Lục Xiêm phi yền há lại là loại người dễ bị ăn hiếp sao? Thiếu công tử cho chúng một trận đi.

Một người khác lại la lên :

- Tiểu thư, cho tên tiểu tử kia một cú cước đi. Ấy da, tiếc thật, suýt chút nữa thôi.

Thanh Hoa phóng mình về phía cuối đường một tay rẽ người, la lớn :

- Xin nhường đường, đừng cản trở.

Đám người dạt ra, Thanh Hoa leo lên dẫn đường phóng như bay về hướng ngoại ô.

Nguyên Chân nghe quần chúng la hò cổ vũ hai người kia, biết rằng hai người họ không phải tầm thường, chắc chắn có thể lực nơi Khai Phong phủ. Trong bụng lo nghĩ nên chậm bước chút nữa đã bị Lục y thiếu nữ chộp được vai trái.

Chàng trước khi phóng theo Thanh Hoa cũng quay sang nháy mắt với lục y thiếu nữ một cái.

Lúc ấy Bạch Y Tú Sĩ nói lớn :

- Tiểu muội, thôi đi, võ công của hai người đó không tệ, giao đấu không tiện đâu. Cho dù có thắng được họ, không chừng lại bị mĩa mai là hiếp đáp người bên ngoài đến.

Lục y thiếu nữ bị Nguyên Chân nháy mắt giỡn cợt cho là chàng coi thường mình, hét lên một tiếng đuổi theo liền.

Người cao lớn Bạch Y Tú Sĩ định cản lại nhưng không còn kịp cũng đành phóng mình chạy theo.

Bốn người nơi đường hẹp không thể thi triển khinh công. Ra khỏi đường đến khu Tây Giao thì có một khu rừng. Khi xưa nơi đây là một khu phồn hoa đô hội, nhưng bốn triều khai quốc trải qua một trận binh biến, chưa phục hồi lại được nên giờ vẫn còn là một nơi hoang địa rừng rậm.

Qua một con sông nhỏ, xuyên qua khu rừng, hai bên đều thi triển khinh công chạy như bay.

Lục y thiếu nữ biệt hiệu là Lục xiêm Phi Yền, khinh công cũng vào bậc tuyệt đỉnh, qua mặt cả gia huynh của mình, nhưng không cách nào bắt kịp hai người phía trước.

Nàng ta nóng ruột lắm vừa chạy vừa la lớn :

- Tiểu bối, đứng lại mau!

Nguyên Chân vẫn chạy như bay không hề giảm tốc độ, la lớn :

- Tiểu nha đầu, ngươi bao nhiêu tuổi hử? Dám gọi ta là tiểu bối, không biết mắc cỡ.

- Nếu không dừng bước, bản cô nương mắng cho một trận bây giờ.

- A! Tuyệt lớn quá, thôi cuộn ghê thật!

- Tiểu... tiểu cầu, ngươi sợ chết hử?

- Sợ chết đã không đến Khai Phong phủ của các người.

Đến dưới một cái dải đất nhỏ, Thanh Hoa đột nhiên quay lại cười nói :

- Nơi đây vắng vẻ cô tịch, đấu sức rất tốt. Tiểu đệ, chúng ta phải thử một chút với cao nhân của Khai Phong phủ xem thế nào. Lên đi.

Nguyên Chân cũng quay lại nói :

- Không phải cao nhân mà là thử sức với con rắn đất ở Khai Phong phủ.

Lục y thiếu nữ lao tới chưa đến đã quát :

- Hứ! Người mới là rắn đất đó.

Nói dứt lời nàng ta đã vung tay đánh tới một chưởng Quỷ Vương Kiên Phiến hung hãn vô cùng, Nguyên Chân lần này không nhường nữa, chàng cũng rút găng tay nhét vào người, vung liền ra chiêu Thủ Huy Ngũ Huyền.

Lục y thiếu nữ giữa chừng thì biến chiêu, nàng vươn năm ngón như câu liêm móc vào bả vai Nguyên Chân, tay trái khép lại như mũi giáo chĩa vào huyệt Cửu Vĩ trên ngực Nguyên Chân.

Nguyên Chân vội rút tay so vai lại, tay phải chàng đỡ ngang mu bàn tay trái của đối phương. Lúc ấy tay trái của chàng vốn có thể từ vai phải của đối phương chuyển lên đánh vào huyệt Khí môn dưới ngực phải của đối phương, song chàng thấy không tiện.

Bởi vậy mới nói giao đấu với các bậc má hồng quần thoa, thật là xui vô cùng. Vùng ngực, bụng là những chỗ đều không thể hạ thủ được, muốn lãnh giáo với họ thì có còn được bao nhiêu chỗ có thể đánh vào nữa chứ? Cho nên mới nói nữ nhân được liệt vào loại không thể ra tay đánh được.

Lúc này Thanh Hoa tiếp người cao lớn, hai bên đang đấu chiêu thuật thân pháp cực nhanh như điện, ra chiêu liên tục, vận dụng toàn là kỹ thuật và kinh nghiệm giao đấu cực kỳ lợi hại.

Nguyên Chân cũng không nản, chàng ra chiêu biến chiêu tức thì thân người bay lượn chỉ nhắm vào hai tay và vai của đối phương công tới.

Thiếu nữ càng đánh càng lo vì nhiều lần ra tay không trúng song lại thấy đối phương không dám đánh vào thân người mình, nàng an tâm lớn, tấn công tới tấp luôn.

Đánh hơn ba mươi, bốn mươi chiêu, lục y có vẻ thấm mệt, song nàng cố sức tung ra chưởng Tiểu Quỷ Bát Môn nhắm ngực Nguyên Chân đánh tới, đồng thời tung ra một cước vào vai phải Nguyên Chân.

Nguyên Chân ra tay như điện chớp, vai phải khê hất qua, đồng thời tay phải đã vươn tới đụng đầu gối của thiếu nữ, nhưng chàng vội rút tay lại, quay người thật nhanh, vung một ngón tay định điểm huyệt Phụng hoàng nhập động trên vai của nàng ấy.

Lục y thiếu nữ vừa cảm thấy gối mình bị đụng phải đột nhiên kêu lớn thất kinh, rơi xuống đất. Lúc ấy Nguyên Chân nghe tiếng thét cũng rút tay lại.

Người cao lớn nghe tiếng kêu của gia muội mình, nóng ruột chạy vội tới. Thanh Hoa cũng lao tới bên ấy, hỏi :

- Tiểu đệ thắng rồi à?

Nguyên Chân cười nói :

- Chút nữa đã điểm được huyệt Phụng hoàng nhập động trên vai của nàng ấy nhưng rốt cuộc không ra tay được.

Lục y thiếu nữ trong khi giao đấu thấy Nguyên Chân giữ kẻ từng phân từng tấc, rất ra vẻ danh gia công tử phong nhã nên đã có ấn tượng tốt, lại nghe chàng nói chuyện ẩn ý, nên cũng ái mộ lắm, song trong lòng chưa phục, nàng hét lớn :

- Chúng ta đấu nội công vậy, đến khi nào thắng bại phân minh mới thôi. Ra tay!

Nói chưa dứt thì nàng đã cong ngón tay búng ra một chỉ xé gió rít lên bay đến huyệt Huyền quyền trước ngực của Nguyên Chân.

Nguyên Chân bay tránh qua bên trái, đoạn gơ tay phải khê phát một cái chỉ phong của thiếu nữ tiêu tán tức thì, chàng hăm hăm nói :

- Chúng ta không phải ra tay một sống một chết, cần gì phải hạ thủ tàn độc vậy. Ca ca, chúng ta đi thôi.

Đoạn Nguyên Chân quay người đi.

Lục y thiếu nữ thất kinh, chỉ phong của nàng có thể xuyên phá tường, Nguyên Chân phải dùng tám thành công lực phát một cái mới tiêu tán lực phong của nàng. Chiêu này có vẻ hơi nặng tay. Nếu như gặp người không có phản ứng nhanh nhẹn như Nguyên Chân thì còn đâu tính mạng, ra tay như vậy đối với một người lạ thật khiến chàng bất mãn quá.

Thiếu nữ cũng thấy lo lắng, vừa xuất chiêu ra nàng đã cảm thấy phần nào hối hận. Giờ Nguyên Chân lại bỏ đi, nàng đứng ngây người.

Thanh Hoa quay sang người cao lớn mỉm cười, cung tay lại nói :

- Lúc này đã đắc tội, xin đừng trách.

Đoạn nàng cũng quay người đuổi theo Nguyên Chân, thấp giọng nói :

- Võ công của họ đệ có nhìn ra xuất xứ không?

- Quyền thuật giống như của Thiếu Lâm nhưng lại sử dụng cước không giống Thiếu Lâm. Nội lực tu vi của nàng ấy thật không tệ, giống như là Cửu hợp chân khí.

Thanh Hoa cười nói :

- Đệ giận nàng ta thực à? Không thích hung dữ nanh nọc sao?

- Bất cứ chuyện gì cũng có giới hạn cả, hung dữ như nàng ta, lúc không vui thì hạ thủ muốn giết người, thật là quá đáng. Tỷ tỷ, đừng nhắc đến nàng ta nữa.

Hai chị em rảo bước không nhanh không chậm, vượt qua một con sông, đến một khu rừng thấp cuối cùng thì hai bóng người phía sau cũng đã tới sát sau lưng.

Hai người Thanh Hoa vội tránh đường không cản trở họ nữa.

Người cao lớn lúc này đi qua sông quay lại cung tay nói :

- Thân pháp võ công của hai vị phi thường, xin thứ lỗi cho tội đường đột của tại hạ và gia muội. Tứ hải giai huynh đệ, xin hỏi hai vị quý tính đại danh, có thể nói cho tại hạ biết không?

Thiếu nữ lúc này cũng dừng lại ở phía trước nhưng không quay lại.

Thanh Hoa cũng cung tay thi lễ, cười cười nói :

- Tại hạ họ Triệu tên Hoa. Đây là tiểu đệ của tại hạ, xin hỏi còn huynh đài quý tánh là chi?

Người cao lớn cười đáp :

- Bỉ nhân họ Cổ, tên gọi Thiên Sinh, còn kia là gia muội Phụng. Lúc này lỡ tay đắc tội, xin hiền huynh đừng trách.

- Được mà, cả hai đều có phần không phải, sao trách được. Xin hỏi Cổ huynh, quý phủ có một nhà họ Cổ vọng tộc, không biết có liên hệ gì với Cổ huynh hay không?

Người cao lớn cười đáp :

- Triệu huynh vừa nói đến có phải muốn chỉ Cổ gia trang ở thành bắc hay không?

- Chính là Cổ gia trang Cổ Như Phong, người thiên hạ gọi y là Phiêu Bình Sinh cho nên xưng là Cổ Phiêu Bình, không biết là gì của Cổ huynh đây...?

- Là gia phụ của tại hạ.

Hai chị em Thanh Hoa nhìn nhau, đồng thanh hừ một tiếng đoạn bỏ đi không nói một lời.

Cổ Thiên Sinh kinh ngạc ngây cả người. Cổ Phụng nghe tiếng hừ cũng vội quay người lại, đôi mắt long lanh ánh lên tia nhìn kinh ngạc.

Cổ Thiên Sinh lao tới cản lại nói :

- Hiền huynh xin dừng bước, hãy nghe tại hạ nói một lời, gia phụ của tại hạ ở Khai Phong phủ, một đời chính trực làm nhiều việc thiện, người người đều gọi là Vạn Gia Sinh Phật, từ trước giờ chưa hề làm gì có tội với bất cứ ai. Chẳng biết hà có gì huynh đài mới nghe danh húy của gia phụ đã biến sắc phũ áo bỏ đi. Tại hạ mạo muội xin hỏi nội tình thật sự ra sao, có thể nói cho tại hạ biết được chăng?

Thanh Hoa cười lạnh, nói :

- Các hạ nói hết chưa? Huynh đệ tại hạ đây vẫn là người bên ngoài đến, có việc gấp không muốn quấy rầy công tử và thiên kim của Vạn Gia Sinh Phật đâu? Xin nhường đường cho tại hạ.

Cổ Thiên Sinh vòng tay cúi đầu thật thấp, nói một cách thành khẩn :

- Tại hạ thành thật phiền huynh đài có thể nói rõ lý do nào thù ghét gia phụ của tại hạ, để quay về bẩm báo với gia phụ tự tu cải tội, xin huynh đài cứ thẳng thắn.

Nguyên Chân lắc đầu nói :

- Hổ phụ sinh hổ tử, nhưng tại hạ cũng thật khó hiểu. Các hạ trên đường không nhường đường quyết đấu có phần giống lệnh tôn, nhưng giờ lại cung kính lễ độ không giống kẻ hung ác tàn độc. Chúng ta gặp nhau hôm nay cũng là cơ duyên nhưng các hạ xin an tâm, hai huynh đệ tại hạ với các hạ không cừ oán, vậy xin tạm biệt nhau trong hòa khí, nội tình nghĩ khó mà bày tỏ được.

Nói đoạn hai người tránh ra một bên cất bước bỏ đi.

Cổ Phụng cô nương lúc này cũng lên tiếng :

- Không sai, huynh muội tiểu nữ ở Khai Phong phủ cũng có chút ngông nghênh quấy phá cho vui nhưng từ trước đến giờ chưa đả thương ai bao giờ, thanh danh gia phụ của tiểu nữ cũng không đến nỗi nào nếu không muốn nói là cao quý. Các hạ không phải thù ghét gia phụ mà là bất mãn đối với thủ pháp có phần nặng tay của tiểu nữ đúng không?

Nguyên Chân hứ một tiếng, không nói định đi tiếp.

Thiếu nữ họ Cổ chặn lại nói :

- Các hạ cho là bản cô nương không phải thì cứ trách thẳng, hà có gì lại khinh thường gia phụ như vậy há đáng là nam tử hán đại trượng phu sao?

Nguyên Chân nói :

- Cổ cô nương, nếu đã nói hết lời thì xin nhường đường cho chúng tôi.

Cổ Phụng bỗng nhắm đôi mắt phượng lại run giọng nói :

- Các hạ xin cứ dùng chỉ phong đả huyết kinh đào hải lãng của ta đi, nhưng xin đừng giận lây cho gia phụ.

Nguyên Chân giật mình, than rằng :

- Tại hạ đối với hiền huynh muội đây không hề có ác cảm, cũng không hề bất mãn gì đối với việc cô nương đã làm. Nghe hai vị thành khẩn tâm sự, tại hạ càng thêm bội phục tấm lòng hiếu thảo bảo vệ thanh danh lệnh tôn của hai vị, tại hạ nay có lời muốn nói đồng thời muốn hai vị bẩm báo lại cho lệnh tôn ở phủ được rõ.

Cổ Phụng mở mắt ra, kinh ngạc vô cùng. Nguyên Chân nói tiếp :

- Xin khuyên lệnh tôn về sau nên tự giữ mình trong sạch, bảo toàn lệnh danh cao quý Vạn Gia Sinh Phật, đại hội mừng năm tháng năm tại Hoàng Sơn đừng bao giờ đến đó làm điều gì sai quấy, bằng không sẽ có lúc thân bại danh liệt không đâu. Thôi, sau này ắt có dịp gặp lại. Xin kiếu.

Nói xong chàng rào bước đi. Thanh Hoa cũng lẳng lặng cất bước, liếc nhìn thiếu nữ họ Cổ.

Hai anh em họ Cổ biến sắc, toàn thân rung động. Cổ Thiên Sinh la lớn :

- Nhị vị huynh đài xin dừng bước.

Hai chị em Thanh Hoa đứng lại quay người thản nhiên nhìn họ. Lúc ấy Cổ Thiên Sinh hỏi vội :

- Nhị vị huynh đài xin hỏi có phải là bằng hữu của Dương công tử không?

Nguyên Chân đáp :

- Nếu đúng thì sao? Thật sự muốn đánh thì tại hạ cũng không còn gì để nói nữa.

- Thật sự tại hạ đâu dám, nhị vị có thể nói ra danh hiệu thực không?

- Khởi đi.

Cổ Thiên Sinh ngửa mặt than :

- Nếu như Dương công tử không chịu nghe lời giải thích của gia phụ có lẽ sẽ trở thành sự nhầm lẫn, oán hận lớn không chừng. Những việc mà gia phụ và sư tổ Như Vân đại sư đã làm thật sự hai anh em chúng tôi không được rõ lắm, nhưng đôi khi nghe trong các cuộc nói chuyện biết được rằng thật sự gia phụ đối với Dương công tử đã tận lòng tận sức...

- Hừ! Tận lòng tận sức? Hôm qua nơi bờ sông Huệ Tế hà, đã có lệnh tôn trong ấy nữa, tại hạ đoán không sai chứ?

- Quả thật gia phụ có đi, nhưng chỉ là nghe tin đến giải vây mà thôi.

- Ha ha! Nếu như Vô Lâm Cuồng Sinh Đàm lão tiên bối không đến kịp thì có lẽ Dương công tử và những tay kiếm non trẻ của Phong Vân ngũ kiếm đã bị vây khốn bởi mười lăm vị võ công tuyệt đỉnh cao thủ trên thiên hạ rồi, có lẽ đã ôm hận tại Huệ Tế hà hôm ấy.

Cổ Phụng nói tiếp liền :

- Nỗi khổ tâm của gia phụ cũng sẽ có ngày được giải bày minh bạch. Hôm ấy trong bốn tay kiếm của Phong Vân ngũ kiếm, có hai vị họ Triệu...

- Đông Hải Độc Long đảo Triệu Thanh Hoa chính là bản cô nương...

- Huynh... là Hoa tỷ tỷ...

Cổ Phụng vui mừng la lên, thì Thanh Hoa đã lạnh lùng cắt lời :

- Ai cho phép cô nương gọi ta là tỷ tỷ chứ?

Cổ Phụng cúi người run giọng nói :

- Triệu tỷ tỷ, xin tỷ nghe tiểu muội nói những điều mình được biết, tỷ tỷ để cho muội được nói.

- Cổ cô nương, ngoại trừ việc bẩm báo khuyển lệnh tôn đừng tham gia vào đại nôi Hoàng Sơn, đồng thời nên đối đãi tử tế với Dương công tử thì chúng tôi không còn gì để nói nữa.

Cổ Phụng nói :

- Gia phụ của tiểu muội tại Hồ Trảo sơn, đã từng vì chư vị mà tận lực...

Thanh Hoa cười lạnh cắt lời nói :

- Tận lực lấy mạng chúng tôi đúng không?

- Không phải, mà là gia phụ của tiểu muội đã cùng với Hận Phá Thiên tiên bối đột nhập Hồ Trảo sơn, hơn nữa còn hợp lực cứu vị Giang Hồ Khách Khâu Ứng Xương, lúc đó còn có Độc Vô Thường xuất hiện nữa, nếu nhị vị không tin có thể hỏi các vị cao nhân ấy thì biết ngay là thật hay giả.

- Hôm ấy trong số bốn người xuất hiện có một vị gọi là Cổ Lão Nhi nhưng hôm qua nơi Huệ Tế hà lại không có Cổ Lão Nhi trong đó.

- Gia phụ vốn có chút ít thành tựu trong thuật cải trang, lúc đó chắc chắn đã cải trang mà đến đấy.

Nguyên Chân lầm bầm :

- Cổ Lão Nhi, ồ! Cũng có giống một chút. Có nhiều sự việc ngày sau tự khắc minh bạch mà.

Thanh Hoa nói :

- Cổ cô nương, Dương công tử vốn là đại trượng phu trong thiên hạ, ân oán phân minh, giả sử lệnh tôn thực sự ở Hồ Trảo sơn đã tận lực giúp đỡ, tin rằng Dương công tử nhất định sẽ báo đáp thỏa đáng. Chị em ta nhất định sẽ chuyển lời cho Dương công tử, sẽ không khiến cho nhị vị thất vọng...

Nguyên Chân đột nhiên phóng mình lao vào khu rừng trước mặt.

Thanh Hoa cũng lắc mình phóng theo. Hai anh em họ Cổ cũng thi triển khinh công đuổi theo không rời.

Bất thành linh có một bóng áo xám từ trong rừng phóng ra chạy như điên về hướng thành đô.

Nguyên Chân kêu lớn :

- Tỷ tỷ, đừng nói, đệ tìm ở đây, không chỉ một người đâu.

Thanh Hoa bay người tới trước mặt người ấy, Nguyên Chân chạy một vòng đoạn dừng lại trước một bụi sậy khô, hướng vào một đồng tuyết, trầm giọng nói :

- Huynh đệ, ra mau các người đã nghe quá nhiều rồi.

Đồng tuyết đột nhiên nứt ra, hoa tuyết bay loạn xạ, bắn vào người Nguyên Chân và hai anh em Cổ Thiên Sinh. Nguyên Chân dùng tay vận Vô Cực Thái Hư thần công phát tay che chắn hoa tuyết cho hai anh em họ Cổ.

Bỗng một người áo xám từ trong đồng tuyết lao như chớp sang bên phải.

Nguyên Chân cười khà khà lao đến tên áo xám.

Tên áo xám là một gã đại hán trung niên, mặc áo da dê ngắn, thấy không thể chạy được bèn nhanh như cắt lùi ra sau rút ngọn chủy thủ ra.

Cổ Phụng la lớn :

- Triệu công tử, để cho ta.

Nói đoạn nàng lao tới tay xé chiếc mũ đội đầu phát mạnh liền ba cái.

Tên đại hán lùi ra sau ba bước, tay trái vung liền trảo công tới, tay phải vung chủy thủ nhắm sườn Cổ Phụng đâm tới.

Cổ Phụng lúc này cố ý để lộ sơ hở dụ ngọn chủy thủ đâm tới, tức thì chiếc mũ đội đầu của nàng đã phát mạnh vào vai đối phương đồng thời tung một cước vào xương đòn vai, tay trái nắm lấy cổ tay đối phương bẻ vặn.

Tên đại hán đâm một dao tới, không ngờ vị cô nương cao tay hơn y nhiều, ngay lập tức y lâm vào thế nguy.

Y quay người lùi ra sau, trở tay vung ta ngọn chủy thủ, định đâm vào tay trái của cô nương, tay phải tung ra một chưởng nhắm xương vai đánh tới.

Cô nương hét lớn một tiếng: “Xem đây!” nhanh như chớp quay nửa người vung chiếc mũ đánh vào mặt tên đại hán, tức thì nội lực phát ra.

Đại hán rống lên một tiếng rơi đao giữa mặt ra té nhào xuống đất.

Thanh Hoa cũng đang nắm lấy một tên ăn vận giống hệt tên kia, nàng nắm lấy thất lưng của y, lẳng mạnh xuống đất.

Nguyên Chân bước đến gần hỏi :

- Không cần hỏi nữa, là tay mắt của bọn Vô Vi bang, vừa ở trên đường theo đến đây.

Chàng vừa kéo chiếc áo da bên ngoài, xé mạnh để lộ chiếc áo bên trong có thêu hình một cây kiếm bạc trên túi áo.

Thanh Hoa nói :

- Không thể tha cho chúng được.

Nói đoạn nàng dùng mũi giày điểm lần vào tử huyết tên đại hán.

Hai anh em Cổ Thiên Sinh cũng kéo tên đại hán kia đến bờ điểm vào tử huyết và thấy tử thi xuống sông.

Hai anh em Cổ Thiên Sinh đứng bên bờ sông chờ, nói :

- Triệu cô nương, có thể để hai anh em tại hạ đến chỗ các vị thăm viếng bàn bạc, để giải bày sự nghi ngờ thực sự về hành tung của các vị trưởng bối của tại hạ không?

Thanh Hoa cười đáp :

- Khách điểm của chúng tôi tai mắt rất nhiều, tay chân của Vô Vi bang mật bố khắp nơi, sẽ bắt lợi cho quý trang lắm.

Cổ Phụng nói :

- Triệu tỷ tỷ, vậy nếu không nghi ngờ, các vị có thể dời gót đến tề trang được không?

Hai người Thanh Hoa cười, không nói gì cả. Cổ Phụng nói gấp :

- Triệu tỷ tỷ xin đừng nghi ngờ, tiểu muội không dám có ý ám muội. Tiểu muội và gia huynh ở hậu trang có cất cứ một tầng lầu, người không phận sự đều không được phép đến quấy rầy, tiểu muội tin rằng gia phụ đối với hai vị không hề có ý đối đầu, càng không thể kết tội cho hai vị.

Thanh Hoa đột nhiên dùng thuật truyền âm nhập mật nói với Nguyên Chân :

- Không mạo hiểm vào hang cọp làm sao bắt được cọp con? Chúng ta cũng nên đi đến đó một chuyến, có thể sẽ tìm ra tin tức gì mà Kỳ ca muốn biết không chừng?

Nguyên Chân cũng dùng thuật truyền âm nhập mật nói :

- Là tin tức có liên quan đến người mất tím và Kim Cung Ngân Đạn chẳng?

- Đúng vậy, Kỳ ca làm người vốn lỗi lạc một ân oán phân minh, lúc nào cũng nhớ đến hai lần người mất tím hiện thân tiếp trợ, nhưng Kim Cung Ngân Đạn lại đi cùng với người mất tím thì Kỳ ca cũng rất khó hiểu, có lẽ Cửu Chỉ Phật quả thực có nỗi lòng khó nói, chúng ta phải tìm cho ra lẽ, coi như trợ giúp Kỳ ca vậy.

- Đúng đấy, hôm qua nơi Huệ Tế hà chính lão Cửu Chỉ Phật đã sử dụng Phật môn Sư Tử Hống khổng lồ chế tiếng hú của Ất Thanh và Kỳ ca giải vây cho mọi người, mà lại không lợi dụng cơ hội hạ thủ, việc này thật sự khó hiểu đáng nghi lắm, chúng ta hãy đi thử một chuyến xem sao?

Hai người Thanh Hoa sử dụng thuật truyền âm nhập mật nói chuyện với nhau khiến hai anh em Cổ Thiên Sinh thâm kinh hãi, nhìn hai người họ còn trẻ tuổi đã có tu vi thâm hậu như vậy, thử hỏi làm sao hai người Cổ Thiên Sinh không kinh hãi cho được?

Thanh Hoa vẫn nói tiếp, trong mắt nàng ánh lên ý tinh nghịch.

- Chân đệ, còn có dụng ý gì khác không?

Nguyên Chân ngây thơ không hiểu được ý gheo của tỷ tỷ nên chàng thản nhiên nói :

- Tiểu đệ cũng muốn tìm cơ hội đấu một trận với lão Cửu Chỉ.

- Ủa! Không đấu với Cổ cô nương sao? Nhìn kia! Nàng ấy đẹp thật, ta thật sự vui mừng có một nàng đệ muội (em dâu) như vậy.

Nguyên Chân như chợt hiểu ra chàng vừa thẹn vừa nói :

- Hừ! Mồm mép của tỷ tỷ thật là ghê gớm.

Đoạn chàng né người tránh cái cốc đầu của Thanh Hoa, la lớn :

- Tất cả do tỷ tỷ chủ trì đó. Nhớ kỹ: thời gian không nhiều đâu.

Nguyên Chân quay sang ngắm Cổ Phụng, thiếu nữ ấy lúc này đang chỉnh lại áo mũ. Quả thực nàng ấy đẹp tuyệt trần, ngũ quan thanh tú, mắt phượng mày ngài như là được một người thợ lão luyện tinh xảo điêu khắc tạo nên, dáng điệu đầy đặn mảnh mai vẻ mặt điểm lệ thanh tú, quả là một nhan sắc chim sa cá lặn.

Lúc ấy Cổ Phụng quay sang Thanh Hoa nói với đôi mắt ánh lên vẻ cầu khẩn :

- Triệu tỷ tỷ, tỷ tỷ bằng lòng chứ?

Thanh Hoa khẽ gật đầu nói :

- Được, Cổ cô nương, chúng ta phân đường mà đi, hẹn gặp lại ở cửa bắc.

Nguyên Chân cũng quay sang nói với Cổ Thiên Sinh :

- Thiên Sinh huynh mời đi trước, chúng ta sẽ gặp lại sau.

Bốn người thi lễ chào nhau, chia làm hai hướng ra đi.

Tiếc rằng khi họ họp mặt ở Hoa đình nơi tiểu lâu, thì Cửu Chỉ Phật và Cổ trang chủ đã dẫn quần hùng rời khỏi Cổ gia trang từ sớm, nghe tên hầu gái nói lại, có lẽ phải đợi khoảng mười ngày thì họ mới quay về.

Thanh Hoa quyết định để Nguyên Chân ở lại Cổ gia trang đợi điều tra ra chân tướng mọi việc sau đó lập tức sẽ quay về họp mặt. Còn hành tung của Ngọc Kỳ chắc chắn sẽ biết rõ được từ những bằng hữu của Thiên Nhai khất cái lão tiền bối, bởi vì bên cạnh Ngọc Kỳ luôn luôn có người bí mật bảo hộ, đưa tin.

Vả lại Thanh Hoa cũng thực lòng muốn xúc tiến hôn nhân của Nguyên Chân, cũng muốn đi một nước cờ cao tay ở Cổ gia trang, để làm phân hóa thực lực của Cửu Chỉ Phật, tìm hiểu ý đồ cũng như phương hướng hành động của nhóm người phái Cửu Chỉ Phật.

Nguyên Chân đột nhiên là phản đối, nhưng không cãi được lời của Thanh Hoa, chàng đành bằng lòng ở lại Cổ gia trang nửa tháng, đến lúc đó cho dù Cửu Chỉ Phật quay về hay chưa chàng cũng sẽ ra đi.

* * * * *

Sáng sớm hôm sau, Ngọc Kỳ vận một chiếc áo màu xanh lam, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác, đầu đội mũ da, mang ủng da đế thấp, vai đeo bảo kiếm, vai đeo túi.

Vẻ phong sương trên gương mặt chàng đã biến mất phần nào, nhường vào đó là vẻ mặt khôi ngô tuấn tú. Thoại nhìn giống như Vương Sư năm xưa, cũng đáng vẻ anh tuấn hùng dũng như mãnh sư. Điều khác duy nhất là gương mặt chàng trẻ trung hơn nhiều.

Ngọc Kỳ rảo bước đến tiệm binh khí, thì người chủ tiệm đã bước ra đón tươi cười nói :

- Dương công tử, xin chào.

- Chào tiên sinh, không biết món hàng làm xong được mấy phần rồi?

- Công tử xin an tâm, người giúp việc trong tệ tiệm chúng tôi đều biết đó là món hàng do Dương công tử đặt làm, nên cố gắng thức suốt đêm ra sức gia công, đã làm xong bốn túi, mỗi túi gồm một trăm viên, hai túi đạn làm bằng sứ hai túi bằng thép. Công tử xin xem qua.

Người chủ mở một hộp lớn lấy ra bốn cái túi màu đen, mở ra đặt lên quầy, còn lấy ra mười xâu tiền Hồng Võ thông bảo bày ra hết.

Ngọc Kỳ lấy ba viên đạn bằng sứ và ba viên bằng thép, để trên lòng bàn tay xem xét. Viên đạn bằng sứ trắng toát, viên đạn bằng thép thiết châu, làm bằng thép song không đen tuyền, mà chớp chớp ánh vàng được đánh bóng láng như gương.

Chàng lần qua lần lại các viên đạn trong tay, cười nói :

- Quả nhiên rất tinh xảo, quý tiệm quả là danh bất hư truyền. Đã khiến các vị khó nhọc. Đa tạ.

Lúc này có hai người bước vào tiệm, theo sự chỉ dẫn của người trong tiệm, đi đến cái giá đựng binh khí chọn mua đơn đao, không biết vì vô tình hay cố ý mà lâu lâu lại quay đầu nhìn về phía Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ lấy trong túi ra mười đỉnh vàng ròng, mỗi đỉnh mười lượng để lên quầy nói :

- Tính cả số đặt cọc khi trước, tổng cộng là bốn trăm bốn mươi lượng, xin tiên sinh kiểm lại, gọi là thù lao cho sự khó nhọc của các vị, sau này sẽ đến quý phủ đa tạ sau.

Người chủ lầu đầu nói :

- Dương công tử, xin lấy lại số vàng này, phần hôm qua đã quá đủ rồi.

Ngọc Kỳ mỉm cười, một tay cầm túi bất thành linh quay người ra sau nói với hai tên mua binh khí lúc nãy bằng một giọng ghê rợn :

- Nhị vị, nếu còn lượn qua lượn tới nữa, các vị sẽ được chôn thây nơi phía dưới dòng sông đóng băng kia đấy, bốn thái gia hôm nay đánh các loại ám khí chính là để đối phó với các thứ giặc cỏ của các người đó. Mau quay về bẩm báo với chủ nhân các vị, không cần phải theo dõi nữa, thái gia xưa nay tung hoành trên giang hồ chưa hề giấu mặt bao giờ.

Chàng quay lại cười với người chủ tiệm, đoạn rảo bước đi.

Người giúp việc trong tiệm vốn cũng là dân từng trải phong ba giang hồ nhưng cũng đứng ngây người trước cảnh tượng vừa rồi.

Hai tên đại hán vờ mua binh khí lúc nãy vội vã lao ra khỏi tiệm. Đi không được mấy mươi trượng thì phía sau xuất hiện bốn người mặc áo hồ cừu, lao đến hai bên tả hữu, tức thì huyết chương môn của hai tên đại hán đã bị điểm.

Hai người thân hình khá cao trong bốn người kia bỗng kéo tay hai đại hán về hướng cuối đường, một trong số họ thấp giọng nói :

- Bằng hữu, người đã xem những viên đạn đó, không sai đúng không? Tiếc rằng các người không có cơ hội bẩm báo lại được nữa, chấp nhận số mạng đi!

Không bao lâu sau, bốn người kia lại xuất hiện với bốn con ngựa đứng ở cửa nam Hộ Thành Hà về bên trái hơn nữa dặm, hướng mắt chăm chú nhìn về cửa thành.

Tại cửa thành, Ngọc Kỳ cười trên lưng một con tuấn mã, kéo sụp mũ che, chậm rãi bước khỏi cửa thành, lúc vừa qua Hộ Thành Hà thì vó ngựa phóng như bay dọc theo hướng nam quan đạo, người lẫn trong làn tuyết mênh mông.

Bốn người đứng ở bên trái Hộ Thành Hà chính là hai chị em Thanh Hoa, Thanh Hoa dõi theo bóng của Ngọc Kỳ từ từ xa dần, đoạn nói :

- Chân đệ, tiểu đệ chịu thua chứ? Vi muội đâu rồi?

Nguyên Chân vẫn cãi nói :

- Thua à? Lúc này mà nói e hơi sớm, có lẽ Vi tỷ tỷ đang chờ ở phía trước mặt.

Thanh Hoa nói :

- Ta phải đi thôi, Chân đệ, chú ý tin tức nhé.

- Tỷ tỷ, đệ sẽ lưu ý mà, cẩn thận nhé, nửa tháng sau hẹn gặp lại. Bảo trọng.

Thanh Hoa cũng quay sang hai anh em Cổ Thiên Sinh nói lời từ biệt, đoạn quay ngựa đi dọc theo con đường trên bờ sông, bóng người biến mất từ từ trong làn mưa tuyết mịt mù.

Gió tuyết rất lớn, trên đường rất khó đi, từ Khai Phong phủ đến Hứa Châu cách nhau ba trăm dặm, cưỡi ngựa một ngày ròng có thể đến, nhưng phải mất nhiều sức lực lắm.

Ngọc Kỳ tay ngựa không tồi, trời vừa tắt nắng đã đặt chân đến thành Hứa Châu.

Hứa Châu, tức là huyện Dĩnh Âm của triều Hán, là trung tâm của Hà Nam, có thể coi là yết hầu giao thông nam bắc. Cách ngoại ô thành tây mười hai dặm, trên một vùng đồi rộng, đứng sừng sững chọc trời một tòa cổ堡, lầu các sang trọng, hoa cỏ chen vào thưa thớt, mái ngói cong cong nhìn xa xa như đang vươn ra chọc vào các tầng mây, đình đài lầu các xen lẫn trong tòa cổ堡, nhìn bên ngoài giống như các dinh thự của các bậc công hầu vọng tộc cao sang.

Vùng núi ở phía tây, một khu nhà nhưng không giống một thôn làng mà cơ hồ bao gồm hàng ngàn những đụn nhà được xây bằng đất, tục gọi là trại. Những trại này được xây lên từ cuối đời Nguyên, do đạo tặc nổi

lên như nấm, lương dân không sống an ổn phải quây lại dựng lên các trại tự vệ, cho nên cả vùng này chỗ nào cũng thấy các trại đất. Sau khi triều đình lập quốc, thiên hạ thái bình, song các trại đất vẫn tồn tại chưa được dỡ đi, mặc dù quan phủ đã có lệnh cấm nhưng họ lười, phí công dỡ ra, có lẽ ngày sau còn dùng đến chăng?

Tòa cổ bảo này không lớn, ngang dọc khoảng ba trăm trượng, vừa đúng hai dặm, đất trống nhiều hơn phần nhà, nhưng nói tòa cổ bảo ấy lớn cũng không lớn, còn bảo nhỏ cũng không nhỏ, thực tế thì người ở bên trong không bao nhiêu cả.

Cửa thành bảo mở ra hướng đông, dụng ý là đón lấy ánh mặt trời buổi sáng chiếu rọi vào, chiếc cầu treo đã hạ xuống, mùa đông băng đóng cứng con sông bao quanh thành, nên đã không còn tác dụng bảo vệ thành nữa, đành phải hạ cầu treo xuống chứ không lại gây trở ngại cho mọi người.

Ngọc Kỳ vừa ra khỏi điểm tức thì đã bị người theo dõi, chàng đến đây rất bất thành linh, song cũng không thoát được sự giám sát của tai mắt trong Hư Vân bảo.

Chàng trú tại một điểm ở phía tây ngoài thành, chọn một thượng phòng ở tây khóa viện, chỉ có nơi đó yên tĩnh, còn các chỗ khác trong điểm khách người ra vào nói chuyện ồn ào không thể nghỉ được.

Ngọc Kỳ đối với thức ăn vô cùng cẩn thận, một lần bị trúng độc đã khiến cho chàng cảnh giác đối với bất kỳ thức ăn nào, tốt nhất đem theo bao thức ăn tránh được khỏi bị mắc bẫy.

Thế nhưng khách điểm yên tĩnh vẫn xảy ra chuyện rắc rối, khi vào canh ba thì bắt đầu có chuyện.

Phòng của Ngọc Kỳ là phòng thượng hạng, song không có lò sưởi để sưởi ấm, nhưng Ngọc Kỳ không cần thiết, người chàng không sợ lạnh, chàng vận nguyên y phục nằm nửa người trên giường, tập trung luyện thần công vận khí điều hòa, lúc sau hô hấp cơ hồ đã ngừng lại.

Đài nền đặt bên cửa sổ nhưng chưa thấp nên trong phòng tối đen như mực, đưa bàn tay ra không nhìn thấy năm ngón đầu.

Bên ngoài cửa sổ gió tuyết thổi dồn dập, từng đợt tạo ra những tiếng hù hù ghê rợn.

Đột nhiên trên mái nhà rớt ập xuống một mảng tuyết, bình thường thì điều đó cũng chẳng có gì lạ, song lần này có sự cố đã xảy ra.

Ngọc Kỳ bên trong phòng thầm cười trong bụng, chàng đang vân vê một viên đạn bằng sứ, bất động toàn thân song đang cảnh giác chờ sự cố, nói thầm: “Tin tức truyền đi thật tài tình”.

Tai và mắt chàng vô cùng tinh nhạy, khi trước trong địa động tối như hắc ín mà chàng còn nhìn thấy rõ trong khoảng ba trượng từng đường tơ, huống hồ là cảnh vật trong phòng, chàng thấy rõ như ban ngày.

Then cửa sổ được đẩy lùi ra không một tiếng động, Ngọc Kỳ khẽ giật mình, tên này thủ pháp cách vật truyền lực không tầm thường một chút nào, nội công hỏa hầu có lẽ phải vào bậc thượng thừa.

Cửa sổ được từ từ đẩy ra, một bóng đen thoáng một cái đã nhảy vào trong phòng.

Ngọc Kỳ nói thầm:

“Tên này thật giảo quyệt”.

Đó chỉ là một con mèo đen, vừa nhảy vào phòng bèn nhảy lên giường cọ người nằm sát vào người Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ mỉm cười trong bụng:

“Đồ súc sinh thật ranh ma, cũng cơ trí lắm, tiếc rằng gặp phải Dương Ngọc Kỳ này, coi như uống mọi mảnh khước mưu mô mà thôi”.

Thì ra mũi chàng đã ngửi thấy mùi hương kỳ dị, hít vào sẽ khiến con người hôn mê ngủ thiếp đi, mùi hương ấy từ thân con mèo lan ra, mưu kế của kẻ địch thật tuyệt.

Một lát sau, cửa sổ từ từ mở ra, một bóng áo xám lao vào phòng, đồng thời vịn cửa sổ đóng lại.

Bóng xám khi nhảy vào thân pháp nhanh nhẹn tay chân cũng khéo lắm, lúc nhảy vào bất cẩn đụng phải đài nền, song y đã nhanh tay giữ lấy không để đài nền rơi xuống.

- Hảo bằng hữu, trời đổ tuyết như vậy mà lại đến quấy rầy, thật không biết điều.

Bóng xám kinh hãi khi nghe bên tai vẳng lại một âm thanh nhỏ xíu nhưng khi vào lỗ tai thì như muốn xé màng tang.

Y thất kinh lui ra sau đang định vọt ra cửa sổ thì âm thanh kia lại vang lên :

- Đã đến đây rồi, xin mời ngồi cùng nhau đàm đạo, nói chuyện tin tức trên giang hồ, các hạ không phản đối chứ?

Bóng xám khẽ đặt dài nền xuống, còn chưa quyết định đi hay ở thì âm thanh kia lại vang bên tai, cơ hồ cảm thấy người phát ra tiếng nói ấy ở ngay bên cạnh mình, song âm thanh lại có lúc như từ bốn phương tám hướng truyền đến. Âm thanh ấy nói :

- Lão huynh, đừng do dự nữa, quyết định đi, gương mặt của các hạ kinh hãi lắm, có lẽ điều đó làm tổn hại đến danh tiếng của các hạ đấy đúng không? Các hạ có đem theo Hỏa triệt tử không? Người đi đêm lẽ ra phải mang theo đó, có lẽ các hạ có mang theo thiên lý hỏa vậy thấp nền lên đi, trà trong bình trên bàn đang còn nóng, ta đã pha sẵn cho các hạ đấy, người muốn ta rót ra cho người hay tự mình rót. Ta tuy là chủ nhân song lưới quá, tiết trời lạnh nên còn nằm trên giường, thật không phải, xin bỏ qua nhé.

Bóng xám kinh hồn khiếp vía, phóng mình vọt ra cửa sổ, nào ngờ một luồng kinh lực bên ngoài đánh tới đẩy y vào trong phòng như cũ.

Cùng lúc ấy trong phòng lại vang lên một tiếng “Ủa”.

Tia sáng màu xanh tỏa sáng khắp phòng sáng rực.

Tên áo xám chống cự không nổi luồng kinh lực đẩy vào trong phòng song y đã nhanh chóng xuống bộ đứng vững, cái dài nền bị đụng phải lặn nhào trên mặt đất.

Ngọc Kỳ lúc này trên giường tay giơ cao ngọc lục châu, tỏa ánh sáng bốn bề. Chàng đưa mắt nhìn ra cửa sổ nói :

- Ủa! Tên đồng bọn của người tại sao lại trở mặt đánh người một chưởng vậy?

Tên áo xám sắc mặt rất dễ sợ, thêm vào màu sắc của miếng vải che mặt ánh lên khiến nhìn vào càng thêm ghê rợn.

Y thân người ngũ đoản, vận chiếc áo màu xám đen thường dùng cho bọn thích khách ban đêm, đầu mang vải che kín mặt, vai đeo trường kiếm.

Ngọc Kỳ vẫn dõi mắt ra ngoài cửa sổ nói :

- Bằng hữu của người đi rồi, công lực của hần cao siêu lắm, hà cớ gì sao không dám lộ diện, người mau ra đóng cửa sổ lại, không cần gọi người canh đầu, người có thể ngồi xuống đi.

Nói đoạn chàng bước xuống giường.

Tên áo xám thấy Ngọc Kỳ vừa bước xuống giường tức thì lao tới tung ra một chưởng.

Ngọc Kỳ dùng tay phát hai cái thì chưởng phong của đối phương đã tiêu tán, đoạn chàng nói liền :

- Lão huynh, đừng có vọng động được không? Người khách như người thật chẳng biết điều, nhưng Dương Ngọc Kỳ này vẫn hoan nghênh người đã đến.

Ngọc Kỳ cột xong dây giày đoạn đứng lên. Tên áo xám lúc này thất kinh vô cùng, y biết đại sự tối nay không thuận buồm xuôi gió một chút nào cả, lùi ra phía cửa sổ đồng thời tay rút kiếm sau lưng ra.

Kiếm vừa rút khỏi vỏ, bỗng soạt một tiếng, bóng người lắt một cái, tên áo xám đã để mất kiếm, chiếc vải che mặt đã bị xé rách.

Ngọc Kỳ với thân pháp nhanh cực kỳ đoạt lấy kiếm trong tay tên đại hán rách rách miếng vải che mặt của y trong chớp mắt, đoạn trở lại cũ, chỉ tay vào ghế phía trước giường, cười nói :

- Các hạ nửa đêm đến tệt phòng, Dương mỗ chưa kịp nghinh đón, mong bỏ qua cho. Mời ngồi.

Chàng đặt thanh kiếm lên kỷ, tự mình ngồi xuống trước.

Tên đại hán lúc này đã hiện nguyên mặt thật, tóc muối tiêu, mắt trắng dã, gương mặt đáng sợ đầy vẻ sợ hãi.

Y bỗng nhắm đôi mắt trắng dã lại nói bằng giọng run run :

- Phong mỡ chịu chết, các hạ ra tay đi.
- Phong huynh mời ngồi, nếu tại hạ muốn động thủ đã không khách sáo như vậy đâu, quả thực tại hạ có điều muốn nói.
- Không có gì đáng nói nói cả, người không bao giờ lấy được một lời cung nào từ miệng Phong mỡ đâu đừng phí sức.
- Thật không?
- Một chút cũng không ngoa.
- Nếu như tại hạ không tin.
- Ta cũng không còn gì nói nữa.

Ngọc Kỳ chấp tay sau lưng đi đến gần tên áo xám nói :

- Tục ngữ có câu: lòng người là sắt còn quan pháp là lò nung, song thủ pháp của các bằng hữu trên võ lâm còn ghê gớm hơn quan pháp mấy vạn lần, Phong huynh có biết điều đó không?

Tên họ Phong mở mắt ra nói :

- Tại hạ cũng biết thảm hình trên giang hồ còn ghê sợ hơn của quan pháp vạn lần, song người cho là Phong mỡ sẽ khuất phục trước khốc hình trên giang hồ ư? Hoang đường. Trên đời cuối cùng cũng chết, ngoài cái chết há còn cái khác có thể khiến Phong mỡ này khuất phục.
- Người nhất định phải chết à? Được, tại hạ sẽ toại nguyện cho người, cho dù là chết, cũng không còn nhiều lời đâu.
- Chết vinh không bằng sống nhục.
- Các hạ thực ra không có lý do phải chết đâu. Nay tại hạ chỉ hỏi một chuyện cón con thôi, mà chỉ có trời biết đất biết. Dương mỡ nhất định sẽ giữ kín cho các hạ.
- Không thể được.
- Phong huynh vâng lệnh ai mà hành sự? Cách sử dụng đưa mèo có mang thuốc mê, thực sự độc đáo lắm, rất hiếm thấy, tinh mãnh vô cùng, có phải là kiệt tác của các hạ không? Tiếc thật! Lẽ ra người đừng xông vào đây.

Tên họ Phong nói :

- Đừng phí sức nữa, không cần hỏi nhiều.
- Dương mỡ bảo đảm sẽ không thương hại đến một sợi tóc của người, và cũng không tiết lộ điều bí mật này, hết tình hết nghĩa như vậy thiết nghĩ các hạ nên nói thẳng thắn ra đi.
- Nhưng Phong mỡ không thể nói.

Ngọc Kỳ đứng dậy trầm giọng nói :

- Người khá lắm, nhưng người phải nói.

Đoạn chàng tiến lại gần vươn tay ra.

Tên áo xám cười ha hả nói :

- Tay của người đụng vào người của ta, chất độc trong miệng tức thì trôi xuống yết hầu, thì cho dù là Đại la thiên tiên hay thân y Hoa Đà cũng cứu tại hạ sống lại không nổi đâu.

- Ta sẽ điểm huyết người, huyết đạo khi bị bế người sẽ bất tỉnh nhân sự, không có cơ hội nuốt độc được đâu, người phải biết lợi hại chứ?

- Huyết đạo mà bị bế kín, tức thì huyết mạch chảy về, tâm mạch sẽ vỡ ra chết ngay tức khắc, người nên biết Phong mỗ đã phục sẵn độc được từ trước rồi.

Ngọc Kỳ giật mình, vỡ lẽ mọi chuyện nói :

- Thì ra người là một trong số bọn ác đồ ở Hồ Trảo sơn, cũng chính là đồng đảng với tên Thần Kiếm thư sinh, đương nhiên cũng là người của Hư Vân bảo, đúng hơn là tay sai của Như Hư Nhân Ma.

- Bất kỳ việc gì người cũng không hỏi ra manh mối đâu, tại hạ không cách nào trả lời cũng không thể trả lời, tin hay không tùy người.

Ngọc Kỳ đương nhiên là không tin, chàng vươn tay bóp chặt gáy của đối phương, đoạn bóp chặt hầu miệng không để cho đối phương có cơ hội cử động miệng nữa. Chàng ra tay rất nhanh, mắt thường không thể thấy kịp. Chàng quả nhiên không dám điểm huyết của đối phương, kinh nghiệm ở Hồ Trảo sơn đã giúp chàng ra tay chính xác.

Thế nhưng chàng lại không biết rằng giữa kẽ răng của đối phương có nhét một viên hoàn thuốc cực nhỏ, răng tuy không động được nữa song lưỡi có thể khống chế được, đầu lưỡi khẽ động một cái tức thì viên hoàn thuốc đó đã được nuốt xuống cổ.

Ngọc Kỳ không biết rằng viên hoàn nhỏ đã trôi vô bụng đối phương chàng dùng một tay ấn vào ngực y, một tay bóp sau gáy nói :

- Người có nói hay không? Nói thì mở mắt ra.

Tên đại hán không mở mắt nữa, thở hắt ra một tiếng, toàn thân run lên, lập tức ngừng thở.

Ngọc Kỳ phát hiện gương mặt tên đại hán trắng nhợt, toàn thân run nhẹ, chàng thất kinh buông tay ra, tên đại hán đổ người xuống đất.

Phập cả thân người đổ xuống, Ngọc Kỳ dùng tay dè lên ngực xem còn hơi thở không, chàng thở dài than :

- Thật lợi hại, loại độc được này ghê gớm thật. Hèn gì ở Hồ Trảo sơn không bắt sống được một tên.

Chàng lục soát trên người y song không tìm được vật gì quan trọng, chàng ném tử thi của tên đại hán qua cửa sổ bay ra mảnh đất hoang ngoài xa. Trời đổ tuyết vô tình đã lấp tuyết lên tử thi đầy kín.

Đối phương phái người đến ám toán đêm qua không uy hiếp được Ngọc Kỳ. Sáng hôm sau chàng vai vác lương thực cho một ngày ăn, hỏi thăm đường đi thật kỹ, đoạn lên đường đi đến Hư Vân bảo.

Trên mười hai dặm đường, không hề thấy có động tĩnh gì không thấy bóng người nào trên đường. Từ xa xa trong làn tuyết trắng mênh mông đã hiện ra tòa cổ堡 Hư Vân bảo sừng sững gồm hơn mười tòa lầu gác.

Trên môn lầu cửa sổ堡 có hai tên đại hán đứng gác, khi thấy xuất hiện một người cưỡi ngựa tiến đến gần thì một tên la lớn :

- Đại khai (mở lớn) cửa thành!

Cửa vào thành có ba đường, bình thường hai cửa hai bên mở ra cho người ra vào, khi Bảo chủ hay khách quý ra vào mới mở cửa lớn ở giữa.

Cửa giữa xuất hiện một tên đại hán trung niên vận áo ngắn, trên tay cầm một cây tiêu bằng sắt, kích thước khoảng một thước tám, đen nhánh.

Bên trong cửa có một con đường thông tới tòa lầu to lớn, giữa đường đi qua một hoa viên dài khoảng một dặm, lầu lớn ở giữa cổ堡 gồm ba phần, hai bên là hai viện nhỏ, phần giữa là tòa lầu cao nhất.

Tòa lầu gồm ba tầng, có tam cấp đá, phía trước có hành lang dài, mái cong vút. Tam cấp phía trước có ba phần, mỗi phần chín bậc, hai bên có hai sân để xe ngựa, có thể đánh xe đưa khách đến tận hành lang. Nhìn vào nơi đây là một tòa nhà cổ堡 hoa lệ, không ai có thể ngờ phía trong lại là nơi bọn cường đạo ác đồ cư ngụ.

Trên mái nhà cong có treo một tấm bảng lớn trên có khắc ba chữ bằng vàng rất tinh xảo, ánh vàng lấp lánh nổi rõ ba chữ Hư Vân lầu.

Trong thành hình như rất ít người, chỉ có năm sáu người đang quét tuyết, gió lạnh thổi rít, trong thành yên lắng, cô tịch với cây cối, giống như một nơi đào nguyên ở thế giới nào đó, chứ không ngờ rằng đó là sào huyệt của bọn hung ma cường đạo.

Ngọc Kỳ buông lỏng cương khi đi trên cầu treo, đến cửa lớn thì nhảy xuống ngựa, dắt ngựa đi vào bên trong.

Tên trung niên lúc này bộ tịch đáng sợ, mắt điều mũi trâu, trong cái miệng rộng đỏ lòm lòi ra một cái răng nanh, rõ ràng không phải loại người bình thường mà là một kẻ hung ác.

Gần bên cửa lớn không còn bóng dáng ai khác, chỉ có hai tên đại hán ở trên lầu đứng gác.

Ngọc Kỳ bước chậm, mặt lộ vẻ âm trầm, nghiêm sắc mặt vẻ không thân thiện chút nào, nhìn vào là biết ngay đến đây không phải với ý hòa nhã, mà là đến để khiêu chiến.

Tên đại hán vẫn đứng ngang lối nơi cửa vào, không cử động, dùng ánh mắt sắc lạnh ghê người theo dõi từng cử động của Ngọc Kỳ. Ngọc Kỳ đi cách tên đại hán ở cửa giữa khoảng tám thước thì dừng lại, cột dây cương vào một cọc cây gần đó, đoạn vòng tay chào.

Tên đại hán khẽ gật đầu, để tay trái sau lưng, tay phải quay cây tiêu phát ra những tiếng rít khê, không lên tiếng nói.

Ngọc Kỳ cười lạnh lùng, nói :

- Lão huynh, mời.

Tên đại hán cũng cất tiếng còn lạnh hơn cả Ngọc Kỳ :

- Mời.

- Nơi đây có phải là Hư Vân bảo không?

- Trên cửa ở lầu trên có chữ, các hạ có thể nhìn thấy.

- Xem ra, tại hạ không tìm sai!

- Trẻ lên ba cũng không tìm sai.

- Nhưng tại hạ thấy không giống lắm.

- Sao không giống.

- Yên lắng không người, không giống như sào huyệt của bọn cường đạo ác đồ.

- Câm miệng, Hư Vân bảo là nơi phủ thượng của các vị đại nhân, người lại dám ngậm máu phun người hử?

- Ô! Là nơi các vị đại nhân cư ngụ mà lại có loại người giữ cửa mặt mày như các hạ vậy à? Lạ thật!

- Người mĩa mai thái gia hử?

- Không dám. Tại hạ chỉ là suy ra vậy thôi.

- Hừ!

- Tại hạ Dương Ngọc Kỳ.

- Công Dã Ngạn Bang.

- Họ Công Dã à, rất hiếm thấy.

- Vậy là trách người còn quá ngây thơ đó.

- Có biệt hiệu không?

- Câu Hồn Tiêu.

- À! Thì ra là cường đạo ở Sơn Đông năm xưa, thất kính, thất kính.

- Người còn nhớ đúng đây.
- Ý định đến đây của Dương mỗ, các hạ có biết không?
- Có việc gì nói mau.
- Xin báo lại với Bảo chủ, Dương mỗ đến thăm viếng Bảo.
- Mau lấy ra.
- Cái gì?
- Thiếp mời.

Tên Câu Hồn Tiêu vừa nói vừa giơ tay ra.

- Không có. Dương mỗ tự đến sinh sự thôi.
- Hừ! Như người mà dám đến sinh sự hử? Hoang đường.

Ngọc Kỳ bỗng nghiêm nét mặt nói :

- Người không muốn thông báo cho Bảo chủ người chứ gì?
- Muốn ta báo lại không khó.
- Có điều kiện à?
- Vốn có quy củ?
- Nói ra nghe thử.

- Nếu muốn gặp Bảo chủ, phải đến chỗ Tổng quản ghi lại tên họ đợi đại quản gia xếp đặt. Nếu là người có thiệp mời cung hầu thì đưa thiệp cho người trong phòng giao lại chủ nhân, gặp hay không gặp ắt sẽ có người ra báo lại. Nếu tìm đến đầu sức phải qua ba ải thì mới có người dẫn vào hoa đình, sau đó nghe lời chỉ dẫn tiếp theo. Giả như đến đây sinh sự, tìm cừu địch thì có thể vô thắng nơi dưới đình này, bên trong chính giữa có nhiều nơi mai phục, ngũ trùng ngại vật nếu vượt qua được, Bảo chủ sẽ đích thân tiếp đãi, còn vượt không qua thì chấp nhận mất mạng.

- Nói như vậy nghĩa là nếu vượt được năm cửa ngũ quan sẽ gặp được Bảo chủ đúng không?
- Không sai.
- Tại hạ lần này chính là tìm cừu địch mà đến, thử vượt các ải xem ra sao?
- Hừ! Tốt nhất nên bỏ ý định đó, quay về đi sẽ không có ai ngăn cản đâu.
- Về à? Ha ha! Nghe lạ quá, bảo tại hạ về tay không à? Dương mỗ quyết không về! Tránh ra!
- Người thật sự muốn tìm cái chết.
- Tránh ra.
- Thái gia đây chính là ải thứ nhất.
- Mặc kệ người là ải thứ mấy. Cản đường ta phải chết.

Ngọc Kỳ trừng mắt, bước xông vào.

Câu Hồn Tiêu nhanh như cắt vung tay trái sức như khai sơn phá thạch, nhắm vào vai Ngọc Kỳ đánh tới.

Cùng lúc ấy những tiếng ầm ầm nổi lên, hai đầu cửa lầu ập xuống hai cánh rào sắt nặng trĩu nhốt Ngọc Kỳ và Câu Hồn Tiêu dưới lầu, cả ngựa cũng bị nhốt vào bên trong.

Ngọc Kỳ vươn tay phải ra đón chưởng tới, đồng thời búng ngón tay áp út ra một chỉ nhắm đối phương công tới.

Câu Hồn Tiêu thấy chưởng phong phát ra biết ngay lợi hại liền. Y lập tức thu chưởng, phát mạnh cây tiêu màu đen loang loáng phát ra thứ âm thanh bát âm đình tai nhức óc vung tới đánh vào đại huyệt phía trước ngực của Ngọc Kỳ, định lấy mạng chàng.

Ngọc Kỳ không muốn kéo dài thêm nữa, lại thấy bị cửa rào sắt nhốt lại. Chàng không biết sẽ còn thứ đồ độc ám khí gì biến hóa nữa nên quyết định ra tay dứt điểm càng nhanh càng tốt.

Chàng hừ một tiếng, tung liền hai chưởng. Chưởng lực thần kỳ tung ra, lại hợp với Thuần dương chân lực thần công tạo nên một tiềm lực dũng mãnh vô hình vô thanh phản kích Câu Hồn Tiêu.

Chiêu thứ nhất là Thôi Sơn Chấn Hải.

Câu Hồn Tiêu hự một tiếng lùi ra sau ba bước, y nổi giận hét lên một tiếng, quăng mạnh cây thiết tiêu về phía ngực của Ngọc Kỳ còn y tay ôm ngực mặt trắng bệch vì trúng chưởng.

Cây tiêu bay tới, Ngọc Kỳ đã tiến tới tung liền chiêu thứ hai Kinh Đài Hải Lãng đánh ra năm chưởng liên tiếp.

Cây tiêu bị luồng kinh lực đánh ra xoáy mạnh bay ngược lại cắm phập vào bụng tên Câu Hồn Tiêu. Tên ác đồ này cả một đời đã dùng cây thiết tiêu nhiều lỗ này tạo ra bao nhiêu ác nghiệp, cuối cùng thì oan ác báo đầu, chết trên cây tiêu của chính mình.

Cùng lúc đó một luồng chưởng lực lại bay tới hất văng tử thi Câu Hồn Tiêu bay ra hơn một trượng rơi xuống nứt xương bể sọ, cảnh tượng hết sức ghê rợn.

Bất thành linh từ trên cao vang lên một tiếng rít đình tai, một tấm cửa gồm nhiều cột sắt ghép lại nặng ngàn cân, ầm ầm rơi xuống.

Ngọc Kỳ thất kinh phóng vào bên trong cửa rào sắt, chàng rút nhanh bảo kiếm vận thần công quét liền ba nhát.

Bảo kiếm vốn là thần vật, đứng đầu trong Ân Đế tam bảo, cộng thêm thần công cái thể của chàng nên chỉ ba nhát kiếm đã chém đứt hai cột sắt của cánh cửa, đồng thời chàng dùng Xúc cốt công co người lại phóng chui qua khe đứt ấy.

Ầm! Con ngựa và tử thi của Câu Hồn Tiêu trong cửa đã bị đè bẹp nát xương.

Ngọc Kỳ nổi giận định xông lên môn lâu lấy mạng mấy tên ác đồ. Bất thành linh vang lên một tràng cười, trên lan can lầu xuất hiện một lão già. Lão già vòng tay chào nói với Ngọc Kỳ đang ở phía dưới.

- Quý khách công phu tuyệt luân, quả là thần lực hiếm thấy. Ải thứ nhất đã vượt qua. Xin chúc mừng, mời đi tiếp vào trong, còn bốn ả nữa Bảo chủ nhất định sẽ đích thân tiếp kiến. Chúc quý khách bình an, lão phu không tiễn khách.

Ngọc Kỳ không phải là người hiếu sát. Chàng không xông lên lấy mạng lão già mà chỉ hừ một tiếng quay đầu lại, tiến vào bên trong, chàng cẩn thận từng bước đi theo đường nhỏ dẫn lên lầu.

Lúc này những người quét tuyết đã mất dạng, bốn bề yên lặng, cả tòa bảo đồ sộ không một bóng người.

Cũng vào lúc này Thanh Hoa đang thi triển khinh công vượt qua đồng trống phóng đến, nàng vận một bộ bạch y trắng như tuyết, đôi mắt nọ vài màu trắng che kín mặt chỉ lộ đôi mắt sáng long lanh. Vai mang bảo kiếm, cắp một chiếc túi bách bảo màu trắng, bóng hình lúc ẩn lúc hiện lao vào Hư Vân bảo từ góc Đông bắc của bảo.

Bóng người lướt đi trong trời đất đầy tuyết phát phơ, toàn thân nàng lại trắng toát, thật khó mà phân biệt được bóng người.

Trong các lầu gác bên trong, bốn tường thành của cổ bảo ẩn nấp rất nhiều người, song chúng toàn bộ đều rung động bởi tên tuổi Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ, chăm chú tập trung đối phó giám sát vào Ngọc Kỳ, xem chàng làm sao vượt qua bốn ả nên bất cẩn để cho có người tiếp cận cổ bảo mà không biết.

Ngọc Kỳ lúc này thu kiếm về, vận công hộ thân đi vào trong, đường đi thẳng tuốt vào đại lầu. Chính giữa có một hoa viên gồm các đình đài giả sơn và các bụi hoa cây cỏ, thoạt nhìn chẳng có gì hiểm trở chỉ cần khinh công thâm hậu thì trong nháy mắt có thể đến dưới Hư Vân lầu.

Nhưng Ngọc Kỳ không dùng khinh công tuyệt đỉnh của mình, mà chàng muốn vượt qua bốn cửa ải xem chúng là những thứ gì? Chàng không thể tỏ ra yếu hèn ở Hư Vân bảo này được.

Phía trước khoảng mười trượng, có đến một tàng cây cối chắn ngang. Thoạt nhìn không có gì kỳ dị đáng nghi cả.

Bất thành linh từ sáu chỗ cây khô chất đống, bỗng nhảy ra sáu tên ăn mày quần áo rách rưới, kẻ què chân kẻ cụt tay, thân người tiêu tụy sắc mặt vàng vọt, bao vây lấy Ngọc Kỳ, một tên trong bọn giơ hai tay ra chặn ngang nói :

- Lùi ra! Không đi qua đường này được.
- Các người tốt nhất là tránh ra, đừng cản đường.
- Không được! Lùi ra! Trình thiếp mời thăm bảo.
- Tại hạ tìm cừu địch thanh toán, không cần thiếp thơ chi cả. Tránh ra!
- Chúng ta có nhiệm vụ ở đây. Trừ phi các hạ giết chúng ta, bằng không xin quay lại.

Ngọc Kỳ cười nhạt, lao đến phía trước.

Sáu tên ăn mày cũng phóng tới vươn tay tung trào.

Ngọc Kỳ giật mình, những người này không giống như những người luyện võ công, sao lại xuất hiện cản đường? Chàng rất khó hiểu nhưng cũng không dám bắt cấn không phòng bị, chàng phất tay trái một cái đã khiến sáu tên té nhào. Chàng ngạc nhiên như mày hỏi :

- Ủa! Hư Vân bảo không biết tại sao lại phái những người như các người ra cản đường á? Lạ thật.

Sáu tên ăn mày lồm cồm bò dậy, bỗng nhiên mỗi tên rút ra một thanh chủy thủ để ngay trước tim, mũi đao thực sự đã rạch rạch phần áo bên ngoài.

Ngọc Kỳ kinh hãi, không hiểu dụng ý của chúng là gì, thì một tên đã cất giọng trầm khốc nói :

- Khách quan, mời đi đi, chúng tôi ngăn không được các hạ đâu. Các hạ vượt qua được ải này thì chúng tôi đành phải chết mà thôi.

Ngọc Kỳ thất kinh nói :

- Các người có ý gì? Ngăn không nổi chỉ do tay chân võ công các người kém, đâu là tội của các người, sao phải chết chứ?
- Chuyện này không có lý do gì đáng nói cả, tóm lại chỉ là nếu có người chưa được lệnh của Bảo chủ mà đi qua chỗ này vào bên trong tức thì sáu người tại hạ phải chết, ai bảo tay chân chúng tôi trói gà không chặt chi?
- Thật sự có chuyện này à? Hoang đường.
- Bất luận là ai muốn vượt qua chỗ này, một là giết hết chúng tôi hai là chúng tôi sẽ phải tự sát, như vậy mới có thể vượt qua được. Tốt nhất các hạ nên giết chúng tôi đi. Xin ra tay đi!
- Có phải là Như Hư Nhân Ma yêu cầu các người làm như vậy phải không?
- Đúng thế.
- Nơi đây đã từng có bao nhiêu người đến tìm cừu địch như tại hạ?
- Chưa nghe nói qua bao giờ, nghe nói đã lâu lắm rồi không có ai đến cả, các hạ là người đầu tiên lấy mạng sáu người chúng tôi.

- Hừ! Lão ma dùng khổ nhục kế nhưng Dương mỗ không mắc bẫy đâu, tại hạ sẽ không đi chỗ các ngươi, từ bên vườn đi vào cũng không phải là không được.

Chàng lùi ra sau một bước bất thành linh vung tay một cái đoạt lấy mấy thanh chủy thủ của ba tên hai bên, mỉm cười nói :

- Các ngươi có thể lùi ra sau đi đi.

Cả bọn mấy tên ăn mày đều rút nước mắt, nói :

- Các hạ đoạt đao của chúng tôi, chúng tôi chết còn thảm hơn, trả lại cho chúng tôi đi, thảm kịch linh đao sủy giảo chúng tôi thực sự chịu đựng không nổi đâu. Cho dù các hạ từ chỗ nào thâm nhập vào, chỉ cần vượt qua phạm vi con đường hoa lá cây cỏ này tức thì chúng tôi phải chết.

Ngọc Kỳ thăm kinh hãi nghĩ bụng:

“Như Hư Nhân Ma quả nhiên danh bất hư truyền, tàn ác vô nhân đạo. Ta có thể vượt qua đành lòng để cho sáu người yếu ớt này chết thảm sao? Hay! Ta không thể làm như vậy được!”

Chàng ném ba thanh chủy thủ đoạn lùi chậm chậm ra sau.

Một tên ăn mày trong đám đột nhiên lau nước mắt, cắn răng nói :

- Quý khách đi vào đi, thấy tướng mạo phong thái anh dũng cái thế, chắc chắn có thể lấy mạng của lão ma, thay người trừ họa, sáu người chúng tôi chết cũng không đáng gì, chỉ mong các hạ có thể thay chúng tôi báo cừu đòi món nợ máu này, có như vậy chúng tôi chết đi xuống Địa phủ cũng nhắm mắt.

Ngọc Kỳ nói :

- Không! Ta không theo đường của các ngươi vào bên trong lâu.

Tên ăn mày nói có vẻ khích Ngọc Kỳ :

- Đại trượng phu hành việc đại sự, lòng không quyết, tay không độc sẽ chẳng bao giờ trở thành anh hùng, chỉ sáu người vô dụng chúng tôi lại khiến các hạ phải nản lòng không nổi, làm sao có thể tác thành đại sự cho được. Các hạ đi qua đi! Yếu mềm như nữ nhi thì dù có sức mạnh phi thường cũng vô ích mà thôi.

Ngọc Kỳ trong lòng xáo động, chàng mấy lần định xông vào, nhưng lại do dự, chàng thực không đành lòng.

Chàng lùi ra sau một trượng, bỗng lao người vào bụi hoa bên trái, chàng định sẽ không vượt qua bằng con đường hoa cỏ ở giữa có sáu tên ăn mày. Nhưng bất thành linh vang lên một tiếng rú thảm thiết, Ngọc Kỳ thất kinh, chàng quay đầu lại than :

- Không ngờ rằng là thật, là sự thật, lão ma thật đáng băm vằm.

Thì ra sáu tên ăn mày đã dùng dao chủy thủ quay ngược lại đâm vào tim của chính mình, rú lên thảm thiết ngã gục xuống từng người một, thi thể họ khê giã giữa, máu tươi chảy tràn lai láng nhuộm đỏ cả tuyết.

Ngọc Kỳ hét lên một tiếng giận dữ, chàng lao người qua vùng hoa cỏ. Chàng lần này không đi ở chính lộ nữa mà đi theo khu lâm viên.

Không ngờ cây cối đền đài trong lâm viên đều có các đường nhỏ phân cách, chàng chưa vượt qua một bụi hoa đâu thì trên con đường ngang trước mặt bỗng xuất hiện một bóng người tiếp theo là tiếng tù và bốn phương nổi gió cuộn cuộn, hơn hai trăm con chim kên kên điều hâu bay sà xuống người Ngọc Kỳ.

Loại kên kên điều hâu này không những hình dáng ghê sợ mà còn hung ác vô cùng, chuyên ăn thi thể người hoặc súc vật, đặc biệt chúng rất thích lao vào ăn các bộ phận trong bụng của con người, chúng rất ít xuất hiện vào mùa đông cũng không thấy có ở Trung Nguyên. Mỗi khi vào giữa mùa hè, chúng bay về các vùng nước xa xôi nơi góc trời, ít khi xuống vùng Tây bắc, sau đó lại biến mất ở phía tây, không dễ gì bắt được.

Hư Vân bảo nuôi được những con chim hung dữ này quả thật khiến người kinh hãi. Chúng cất cánh bay đổ ập về phía Ngọc Kỳ, mùi máu tanh từ thân chúng toát ra nồng nặc.

Ngọc Kỳ hai mươi năm sống nơi âm sơn, đã từng giao đấu với những con đại bàng khổng lồ và cũng đã thấy qua loại kên kên điều hâu này do vậy chàng không hề sợ hãi. Bình tĩnh hét lên một tiếng vung kiếm ra khỏi vỏ, chém sả trên không và hai bên.

Tiết trời lạnh giá hoa tuyết rơi rơi, thân hình bọn kên kên điều hâu không còn linh hoạt lắm, uy lực cũng kém hẳn.

Và chỉ trong nháy mắt, lông vũ bay khắp trời lẫn với hoa tuyết, máu thịt tung tóe, hơn mười con kên kên điều hâu đã bị giết vì kiếm và những con bay gần đều cũng chết bởi vì thần kỳ khí công hộ thân của Ngọc Kỳ.

Bọn kên kên điều hâu vẫn lao xuống, Ngọc Kỳ chém trái đâm phải, đấu với bọn ác điều khát máu.

Chẳng mấy chốc hơn hai trăm con ác điều đã chết hơn quá nửa.

Tên đại hán có lẽ là người huấn luyện bọn ác điều đứng nơi ngã ba con đường ngang lúc nãy trong lòng kinh hãi, y thấy rằng thả những con ác điều súc sinh ra đấu với người như Ngọc Kỳ là một việc ngu ngốc vô cùng, y vội vàng thối tù và gọi bọn ác điều bay về ổ.

Tiếng tù vừa nổi lên, mấy con kên kên điều hâu lập tức bay về ẩn nấp nơi cái huyệt động nhỏ dưới gốc cây. Số còn sống chỉ bằng một phần ba tổng số ban đầu.

Ngọc Kỳ vượt qua ba nơi đường chắn ngang, chàng đi vào một vườn nhỏ, có ba tòa giả sơn quây lấy một cái hồ đã đóng băng. Một cái cầu nhỏ nhắn bắc ngang qua hồ, thẳng tới trước là một cái đình bát giác nhỏ. Trong đình có dựng một tấm bình phong, nên thấy không rõ cảnh vật bên trong. Đúng lúc Ngọc Kỳ bay tới cái đình bát giác thì trong đình đột nhiên vang lên một điệu nhạc du dương ai oán, nghe ra là khúc “Dương quan tam điệp”.

Chàng dừng bước đứng lại chờ động tĩnh.

Giữa đình có tám thiếu nữ thanh y, y phục bay bay trong gió, mỗi người người nào hoa dung cũng đẹp dễ, tay cầm trường kiếm đứng hai bên tả hữu. Chính giữa đình lại có tám nàng thiếu nữ xiêm áo yêu kiều tha thướt đang ngồi đánh đàn, cùng nhau tấu bài “Dương quan tam điệp”, tiếng nhạc thê lương ai oán như tràn ngập không gian. Như vậy trong đình có mười sáu nàng thiếu nữ.

Tám thiếu nữ mang kiếm bồng cất tiếng :

- Người vừa đến hãy dừng bước lại, quay về đi.

Ngọc Kỳ quắc mắt nhìn họ, nói :

- Các vị cô nương, các người có thể ngăn được Dương Ngọc Kỳ này sao?

- Cản được hay không là xem các hạ đó.

- Có nghĩa là gì?

- Các hạ tiến vào thì chúng tôi chết, các hạ lui ra thì chúng tôi sống, mười sáu mạng nữ nhi yếu đuối nằm trong tay của các hạ đó.

Ngọc Kỳ chỉ cảm thấy lòng trĩu nặng, ải thứ nhất chàng đã không vượt qua được rồi. Chàng không ngờ Như Hư Nhân Ma có thể bày ra những trận thế như vậy, dùng thủ đoạn tàn nhẫn vô nhân tính như vậy để đối phó với chàng. Nếu chàng bỏ mặc tất cả cứ quyết lòng xông vào bên trong tìm giết cừu địch, về sau ắt sẽ lan truyền khắp giang hồ rằng chàng hại chết những kẻ yếu đuối, những người không biết võ công thì còn mặt mũi nào gặp người nữa. Vả lại sau này chàng mãi mãi sẽ bị ám ảnh bởi cái chết thảm khốc của mười sáu thiếu nữ, nó sẽ giày vò tinh thần của chàng.

Ngọc Kỳ cắn răng lùi ra xa. Trước khi vào Hư Vân bảo, chàng cho rằng người của Hư Vân bảo sẽ ồ ạt lao vào tấn công chàng, cho nên trước khi lên đường đi chàng đã chuẩn bị vô số các ám khí để chuẩn bị giáp chiến. Nào ngờ đâu lại diễn ra những việc bất ngờ như vậy. Như Hư Nhân Ma thật không ngờ lại dùng những người như họ ra đối phó với chàng.

Chàng vốn không phải là kẻ tàn độc nhẫn tâm, thử hỏi làm sao đành lòng xông vào bất kể tính mạng những người kia choặng.

“Ta từ những chỗ khác xông vào không được sao? Có lẽ những nơi khác không có những cảnh này?” Ngọc Kỳ thăm nghĩ, bèn quay về bên phải.

Bên phải cũng là một hoa viên rậm rạp, tuy rằng không có hoa lá sắc sỡ nhưng vẫn nhìn thấy các tàn cây và hoa đài.

Chàng thăm thở dài, bước chân lại nặng trĩu, máu huyết như cuộn trào, không cách nào cất bước được.

Giữa các luống hoa có mười sáu tiểu đồng đứng vây thành vòng tròn, các em bé tiểu đồng chỉ khoảng tám tuổi, trắng trẻo bụ bẫm trông rất dễ thương, đang đưa những đôi mắt to đen láy hết sức ngây thơ chăm chú nhìn Ngọc Kỳ đứng bên ngoài. Trong tay các em bé mỗi đứa cầm một con dao nhỏ vun tới vun lui chĩa về Ngọc Kỳ.

Ở giữa các em có bảy bốn cây cung, do bốn tên đại hán cầm giữ nỏ và tên, đang nhắm vào mười sáu bé tiểu đồng.

Ngọc Kỳ đành lùi ra sau, trong lòng cảm hận than thở :

“Chẳng lẽ buông tay thất bại ở đây sao? Không! Quyết không thể nào! Ta phải hủy diệt tường thành các lầu gác của chúng trước. Thử xem lão ma có chịu xuất hiện không?”

Đột nhiên chàng hét lớn một tiếng, thân hình như một lần điện quang phóng vút lên lầu trên.

Trong môn lầu, mười tên đại hán hét một tiếng rút nhanh binh khí của chúng ra.

- Kẻ nào cản đường ta phải chết!

Ngọc Kỳ hét lớn, vung kiếm như một đạo hào quang xông vào đám người mười tên đại hán. Chỉ thấy máu tươi vọt bắn, thịt xương rơi tung tóe.

Chàng lấy ra một bao thuốc pháo đập mạnh hai cục đá lửa châm vào thuốc pháo, đặt trong lầu ngay chính giữa, đoạn vung bảo kiếm vận sức chém gãy các cột trụ chống đỡ của tòa môn lầu.

Đoạn chàng phóng mình thoát ra khỏi bên trên tường, tiếp tục lao tới một tòa lầu gác.

Ầm! Một tiếng nổ lớn, môn lầu đột nhiên đổ sập, thuốc pháo cũng đồng thời nổ ra, ngọn lửa bùng lên.

Cả tòa cổ堡 bỗng vang lên đinh tai tiếng chiêng cồng. Ngọc Kỳ lao như một tia điện đến một lầu gác, tức thì một trận mưa tên bắn tới. Chàng vận công hộ thân, đồng thời vung tít bảo kiếm, hất bay các mũi tên bay đi bốn phía, còn mình thì phóng người lên một lầu gác.

Tiếng kêu thét kinh thiên động địa, mười hai tên đại hán trong lầu gác kêu la vang trời, trong nháy mắt đã trúng tên té nhào. Lửa trong tòa lầu gác này lại bùng lên. Ngọc Kỳ lại phóng mình vượt qua tường lầu, phi thân phóng tới một tòa lầu gác khác.

Bất thành linh ba tiếng trống vang lên, tức thì các tiếng cồng thanh la dừng hẳn.

Từ tòa đại lầu Hư Vân lầu vọng lại tiếng rống của ai đó sử dụng Thiên lý truyền âm.

- Quý khách xin dừng tay! Xin mời đến Hư Vân lầu, chủ nhân sẽ xuất hiện nghinh tiếp quý khách.

Ngọc Kỳ thu kiếm bay đi nhẹ xuống đất, nghĩ thầm: “Ta phá hủy những lầu gác bên ngoài trước, rồi đem xuống vào bảo xem các người có dám không tiếp đãi ta không? Khổ nhục kế có làm gì được cho biết”

Đoạn chàng như một lần điện quang phóng tới Hư Vân lầu.

Hai hàng lang phía trước đại lầu, bốn mươi tên đại hán dàn thành hình chữ nhất. Tên nào cũng cao lớn vạm vỡ, áo đỏ quần đỏ, thắt lưng gài ủng đỏ. Toàn thân chúng toàn một màu đỏ.

Cửa của đại sảnh của đại lầu mở ra, có năm người đứng trên bậc tam cấp. Có lẽ đang chờ đón khách đến.

Ở giữa là một lão già tuổi đã hoa giáp, tóc bạc trắng. Trên người lão già vận một chiếc áo dài màu xanh nước biển, sắc mặt âm trầm rất đáng sợ.

Bốn tên kia thì ăn vận theo kiểu những tên trang đình, áo da dê khoác ngoài, thân người cao ốm, mặt mày hung tợn.

Cả năm tên đều không mang binh khí chi cả, đứng như bất động chờ Ngọc Kỳ đến.

Ngọc Kỳ đứng dưới bậc tam cấp, gương mày gần giọng nói :

- Ai là Như Hư Nhân Ma Âu Dương Chiêu?

Lão già hoa giáp vòng tay thi lễ, nở nụ cười trên gương mặt lạnh lùng nói :

- Xin hỏi các hạ quý tính đại danh để tiện cho việc bẩm báo. Lão phu Hoàng Phổ Duy, các bằng hữu giang hồ quý mến đề cao gọi là...

- Là Táng Môn Thần, tại hạ nói không sai chứ? Tại hạ là Dương Ngọc Kỳ.

- À! Hóa ra là Cuồng Sư Dương đại hiệp, thất kính, thất kính. Lão phu là đại quản gia của Cổ堡, mời Dương đại hiệp đến Hoa đình chờ bẩm báo cho tể Bảo chủ, sẽ có hồi đáp ngay, Hoa đình ở bên trái đại sảnh.

- Miễn đi, tại hạ không nhẫn nại đâu, ta sẽ ở ngoài sảnh chờ, nếu như quý Bảo chủ không ra gặp tiếp kiến, thì xin báo lại cho tại hạ được biết.

Chàng nói xong bước lên các bậc tam cấp.

Táng Môn Thần phát tay mời nói :

- Dương đại hiệp, mời.

Miệng nói vậy song lão Táng Môn Thần vẫn chưa tránh ra, năm tên vẫn đứng cản đường y như lúc này. Ngọc Kỳ nếu muốn xông lên bằng đường chính này, nhất định phải vượt qua chúng.

Ngọc Kỳ nở một nụ cười lạnh lùng, chàng bước những bước dài trên tam cấp, vung tay vung tiên tiếp, hoa tuyết trên đầu và người chàng đột nhiên bay ra tứ tán, phát ra những vù vù, như một cơn mưa rải khắp bốn phía.

Táng Môn Thần và bốn tên cản đường dường như bị một trận cuồng phong quét qua, đứng không vững bị đẩy lùi về sau tám thước, mặt mày biến sắc hoảng sợ.

Ngọc Kỳ bước vào bên trong, nội sảnh lát gạch bông bóng láng như gương. Ngọc Kỳ bước qua chỗ nào tức thì nơi ấy đều để lại dấu giày như đúc đồng, kích thước đều nhau.

Bọn năm tên chạy theo vào ngay phía sau, đều thất kinh mặt mày tái mét khi nhìn thấy cảnh tượng Ngọc Kỳ in dấu chân trên nền gạch, cơ hồ tóc tai dựng ngược vì kinh phục thần công của chàng.

Đại sảnh rất rộng rãi, trung đường chính giữa có treo một bức tranh sơn thủy kiêu sa rất cổ quý. Ngọc Kỳ vừa nhìn thấy thăm giật mình, xem ra quả đúng là bút tích của Chu Nguyên Chương. Hai câu đối ở hai bên bức họa cũng được viết theo kiểu Chu Tự đề rằng:

“Một kiếp người qua nhìn kỹ lại chỉ là hư không

Giang sơn vạn lý, phóng mắt nhìn, chỉ là mây khói”.

Bên trên có cả bảy tám bức danh họa của các nhà danh gia đời Đường, Tống, toàn là những vật vô giá quý hiếm trên đời.

Ở giữa có bảy ba chiếc trường kỷ phủ da cạp, ở dưới hai bên có hai cái ghế kiểu thái sư, trà kỷ được khắc chạm tinh xảo. Cả một đại sảnh đường trang nhã, lịch sự, oai phong, không hề giống sào huyệt của bọn cường đạo ác đồ chút nào cả.

Ngọc Kỳ không khách sáo ngồi lên một chiếc trường kỷ phủ da cạp ở giữa.

Táng Môn Thần thất kinh nói liền :

- Dương đại hiệp, xin mời ngồi nơi khách tọa, chỗ ấy...

Ngọc Kỳ vung vẩy bảo kiếm cười nói :

- Xin lỗi, tại hạ không phải đến đây làm khách đâu, xin bẩm lại quý Bảo chủ xuất hiện trả lời đi.

Chàng ngồi với một tư thế rất ư thoải mái chờ đợi.

Táng Môn Thần trầm sắc mặt, thối lui ra sau bậc tam cấp, nói :

- Các hạ tốt nhất nên rời khỏi chỗ ấy đi.

- Nếu tại hạ không rời khỏi chỗ quý giá này thì sao?

- Các hạ chắc chưa biết nơi đó là chỗ hiểm cảnh sao?

- Ha ha! Tòa Hư Vân lầu chắc chắn là nơi long đàm hổ huyệt giang hồ cấm địa, tử địa trên thiên hạ, tại hạ há chẳng biết sao?

- Lão phu muốn nói là trước mắt các hạ là rất nguy hiểm.

- Hừ? Các hạ nói, chiếc trường kỷ phủ da cộp này có thể thu đóng lại, sập xuống? Và còn trần nhà bằng sắt trên đỉnh kia có thể rơi xuống. Ày! Lại còn ám khí bắn ra từ những lỗ cơ hoành phía sau nữa, đang nhắm vào chỗ này đúng không? Đại quân gia, an tâm đi, Dương Ngọc Kỳ tự biết võ công thấp kém không dám sơ suất đâu. Nếu không tin các hạ có thể thử giẫm chân các hạ lên miếng gạch lót tường kia phát động các cơ quan đó thử xem.

- Người tốt hơn là đừng có thử.

- Các hạ không thử nhưng tại hạ lại muốn thử, có lẽ sẽ lập một kỳ tích ở Hư Vân lầu cũng nên.

Nói xong chàng đưa hai tay ra. Chiếc trường kỷ vốn làm bằng sắt bọc nệm trên phủ da thú, bị kinh lực của chàng đánh vào tức thì hai chỗ gác tay giương ra thay vì úp vô sập xuống.

Chân của Táng Môn Thần cũng định vươn tới giẫm lên vuông gạch lát nền, hai ngón tay giữa của Ngọc Kỳ cặp một đồng thanh tiền.

Chàng cười lạnh nói :

- Cái đồng thanh tiền này có thể cắm sâu vào sắt thép một tấc đấy, có lẽ chân của người cứng hơn sắt thép, song ta lại không tin.

Táng Môn Thần đã lĩnh giáo qua công lực của Ngọc Kỳ, lão ra sợ khiếp vía lùi ra sau tức thì, quay về hướng nội sảnh quát lớn :

- Quý khách đến, dâng trà!

Tức thì trong nội sảnh vang lên tiếng bước chân khê khàng, hai thiếu nữ trang điểm lộng lẫy bưng một chiếc khay bằng vàng chạm trổ tinh vi, tha thướt bước ra, quỳ xuống trước mặt Ngọc Kỳ, về mặt hai nàng lộ vẻ kinh hoàng dâng cao khay vàng nói :

- Quý khách mời dùng trà.

Trong khay vàng có một cái ly bạc, trà xanh trong ly bốc hơi nghi ngút mùi thơm ngào ngạt. Ngọc Kỳ đã nếm qua kinh nghiệm bị trúng kế ở Thái Bạch lầu, tự nhiên chàng không dám uống ly trà này. Ly vốn làm bằng bạc, theo lẽ nếu có chất độc sẽ đổi màu, nhưng ánh bạc sáng lóa của ly vẫn không có gì lạ, vẫn chói sáng, hiển nhiên là không có độc, nhưng trong lòng chàng vẫn hồ nghi, không dám coi thường nếm thử.

Nhưng khi chàng vừa nhìn thần sắc của hai thiếu nữ, bỗng thất kinh không thể không nâng ly lên, như vậy chàng cũng vận thần kỳ nội công từ từ đưa lên. Số là gương mặt của hai thiếu nữ cực kỳ thê thảm, chàng hiểu nếu chàng không uống ly trà thì hai nàng không tránh khỏi được thảm họa.

Hai nàng thiếu nữ khê nhắm hai đôi mắt phượng mày tằm. Khuôn mặt của Táng Môn Thần và bốn tên kia cũng lộ vẻ quý dị, tất cả đều không qua khỏi đôi mắt của Ngọc Kỳ.

Chàng cố kéo dài thời gian, một tay cầm ly một mặt nói :

- Đại quân gia, quý Bảo chủ bao giờ có thể lộ diện để tương kiến.

- Sắp ra rồi, đã cho người bẩm báo, Dương đại hiệp xin chờ một chút.

Ly trà không lớn, dung lượng chừng khoảng hai lượng, quái lạ, khói bốc lên càng lúc càng nghi ngút, hơi nóng bốc lên rất dày, Ngọc Kỳ vẫn thản nhiên nói tiếp :

- Đại quân gia phải biết Dương mỗ đợi lâu phiền phức quá.

- Vì nội đường khá xa, Dương đại hiệp xin bớt giận.

Lúc này trà đã sôi trào ra ngoài, chảy từ lòng bàn tay vào tay áo của chàng, ngoài phần đã bị thần kỳ nội công biến thành hơi khí bốc, những phần rơi xuống cổ tay cũng biến thành khí bay lên.

Ngọc Kỳ từ từ đưa lên môi, hỏi tiếp :

- Đại quân gia có nghĩ tới Dương mỗ có thể trở mặt xông vào nội sảnh đường không?

- Điều đó đối với Dương đại hiệp không ích lợi gì cả. Bảo chủ và Dương đại hiệp vốn không thù không oán, nếu như ngang nhiên xông vào nội sảnh hiếp người, bằng hữu vô lâm trên giang hồ sẽ đàm tiếu, liệu các hạ chịu được không? Dương đại hiệp nhất định phải bảo vệ danh tiếng Long Môn Dương gia oai danh chứ?

Ngọc Kỳ đưa ly kê lên môi, nhưng chưa đụng vào vành môi, dùng tay trái che ngang miệng ly, uống một hớp cạn ly. Chàng dùng tay trái che vốn là lễ tiết khi uống rượu nên làm, song mặt khác là để giấu đi vài giọt còn dư dưới đáy ly đổ hết vào trong tay áo.

Không ai lường được rằng chàng đã dùng tuyệt học thần công của mình làm cạn trà trong ly. Chàng làm sạch trà không để lại một dấu vết gì cả qua mắt được tất cả những người ở đó.

Chàng đặt ly xuống khay, dáng vẻ ung dung.

Hai thiếu nữ vén váy đứng dậy, thấp giọng nói :

- Đa tạ quý khách.

Câu nói giản đơn ấy nhưng bao hàm biết bao cay đắng, Ngọc Kỳ nghe xong câu nói đa tạ ấy chỉ khẽ thở dài.

Hai thiếu nữ vừa đi vào, thì trong nội sảnh vang lên ba tiếng vọng đình tai :

- Bảo chủ xuất đường.

- Bảo chủ xuất đường.

- Bảo chủ xuất đường.

Âm thanh vang vọng, hồi âm rền vang cả sảnh đường.

Hai hàng thiếu niên từ nội sảnh đi ra phân thành hai vòng cung, tiến vào đại sảnh, tất cả vận áo gấm in hoa, đầu đội mũ anh hùng, chân mang giày đế thấp, lưng giắt trường kiếm, cả thấy hai mươi bốn người khoanh tay đứng hầu gần như bất động ở hai bên.

Tiếp theo là mười hai nàng thiếu nữ tay xách lồng đèn, xiêm y áo thướt tha bay bay, đi vào vây quanh ba chiếc trường kỷ.

Ngọc Kỳ biết rằng nội sảnh chắc chắn rất tối, cho nên mới dùng đèn để soi đường, mười hai lồng đèn vây lấy trường kỷ tức thì nhiệt độ trong nội sảnh từ từ ấm lên.

Phía sau mười hai thiếu nữ là hai thiếu phụ tuyệt mỹ, diu một lão già râu tóc bạc phơ từ từ đi ra từ nội sảnh.

- Bảo chủ vạn an.

Tất cả những người có mặt ở đây đều quỳ một chân xuống, cung tay cúi đầu chào đón Bảo chủ xuất đường.

- Ha! Ha!...

Dương Ngọc Kỳ đứng hiên ngang cất tiếng cười cuồng dại, đoạn nói :

- Khung cảnh chào đón còn hơn cả bậc công hầu vương tộc, hèn gì có kẻ mạo hiểm liều mạng đi làm lục lâm cường đạo.

Tiếng cười của chàng rền vang chấn động cả đại sảnh, khiến mọi người kinh hồn. Nhưng vì trong đại sảnh có các nàng nữ nhi nên Ngọc Kỳ cũng không dám phát hết công lực cất tiếng cười ghê gớm hơn để thị uy, cho nên người trong đại sảnh vẫn chịu đựng được.

Lão già râu tóc bạc đột nhiên thở dài một tiếng, nói với Ngọc Kỳ :

- Dương đại hiệp nội gia tu vi tuyệt luân. Lão phu đã như đèn treo trước gió, không cần dùng chân lực lợi hại để uy hiếp lão đầu.

Ngọc Kỳ vừa nghe giọng nói ấy, trong lòng không khỏi giật mình quả nhiên lão già này quả đúng là đèn tàn treo trước gió, giọng nói chỉ có hơi mà không có lực.

Chàng đứng dậy, nhìn kỹ lão già.

Lão già tóc bạc bối cao, mày mi đều bạc trắng, đôi mắt gần như mờ đục, mũi khằm miệng móm, chỉ còn lại hai cái răng tàn, sắc diện vàng úa, đầy rẫy nếp nhăn thân người dài ốm, hai cánh tay giấu trong tay áo đặt trên vai hai mỹ phụ, trên người vận một cái áo da chồn sang trọng dài phủ tận xuống đất, chỉ lộ mũi giày nhọn nhọn, lão già cũng đang dùng đôi mắt vô thần mông lung chăm chú nhìn Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ kinh ngạc chăm chú nhìn lão già sắp gần đất xa trời, trong lòng khó hiểu, lắc đầu, chàng cất giọng không được tự nhiên hỏi :

- Các hạ là Hư Vân bảo Bảo chủ?

- Lão chính là Hư Vân bảo Bảo chủ. - Lão già trả lời cơ hồ hết hơi.

- Các hạ chính là Như Hư Nhân Ma Âu Dương Chiêu?

- Đúng vậy. Tiểu huynh đệ, đừng nhắc đến danh hiệu ấy nữa!

- Người chính là Âu Dương đương gia chuyên gây điều ác trên thiên hạ danh chấn giang hồ đúng không?

Trên khuôn mặt già nua của Như Hư Nhân Ma đột nhiên lộ vẻ hưng phấn, dường như lão ma đang hồi ức nhớ lại những năm tháng hoàng kim xa xưa, đoạn chậm rãi cất giọng nói :

- Đúng vậy, và hiện tại vẫn vậy. Tuy rằng lão phu giờ như đèn tàn trước gió, nhưng sống trong hồi ức vẫn là trải qua những ngày tháng vinh dự. Nhớ năm xưa, lão phu hoành hoành thiên hạ tựa như thần long xuất hiện, muốn gì là đoạt cho bằng được, trên võ lâm có ai mà không biết Như Hư Nhân Ma này chứ? Hãy! Đừng nhắc đến nữa, hảo hán không nhắc chí dũng ngày xưa.

- Ngày nay, hừ người vẫn gây điều ác nghiệt, giết người vô nhân đạo.

- Thiếu hiệp, hổ chết không mất uy, lão phu nếu như không làm như vậy nhớ lại, ôn lại chuyện xưa thì làm sao sống đến ngày nay chứ? Làm người đứng trong trời đất, thiếu hiệp phải nên biết điều đó.

- Loại người vô nhân tính như người, không chút hối hận sao? Người không muốn lau sạch mùi tanh của máu trên tay sao?

- Khả! Khả! Đời người như sương mỏng, hối hận có ích gì? Máu tanh có hại gì đâu? Dầu gì thì đời người đã như vậy, đừng coi nó quá nghiêm trọng chàng thiếu niên à!

Đột nhiên từ hậu sảnh vang lên ba tiếng rít lớn.

Như Hư Nhân Ma đảo mắt một cái, khẽ phát tay, tức thì mười hai người thiếu niên trong số hai mươi bốn người rút vào nội sảnh.

Trong lúc ấy cả tòa Như Hư lầu vang lên tiếng ầm ầm của máy móc.

Ngọc Kỳ cười nhạt, nói :

- Bắt đầu phát động cơ quan rồi. Ha ha! Lão ma đầu, tòa lầu này chịu không nổi một mối lửa đâu, cơ quan mai phục có ích gì hử?

Như Hư Nhân Ma cười yếu ớt nói :

- Thiếu hiệp mời ngồi xuống. Cơ quan phát động vì có một nguyên nhân khác, không phải để đối phó với thiếu hiệp đâu. Phía sau có người nhập bảo đã đi vào vùng cấm địa, tề bảo không thể không phòng bị một chút. Lão phu cũng tự biết năm xưa đã gây nhiều điều ác nghiệt, cho nên phòng thân bảo mạng là lẽ đương nhiên thôi.

Nói đoạn lão ma khẽ gạt đầu ra hiệu, hai mỹ phụ đỡ lão ma tiến đến ngồi xuống chiếc trường kỷ phủ da cạp bên trái.

Ngọc Kỳ lúc ấy cũng ngồi xuống. Mỹ phụ phía sau bỗng cũng lao đến bên chàng, ngồi trên tay ghế, thân người tràn đầy áp sát vào một bên người Ngọc Kỳ, mùi hương thơm xông lên vào mũi chàng.

Ngọc Kỳ vội vàng đứng dậy, ngồi vào chiếc trường kỷ bên phải.

Như Hư Nhân Ma cười nhạt nói :

- Thiếu hiệp, ngồi gần lại một chút; lão phu tai bị lãng, ngồi gần lại mới có thể nghe những lời cao luận của người.

Ngọc Kỳ cao ngạo nói liền :

- Miễn đi, Dương mỗ không phải là khách, không có cao luận hạ luận gì cả.
- Thiếu hiệp, người hùng hùng hổ hổ đến đây, một tiếng hai tiếng đòi gặp lão phu, có phải đối với lão phu có thâm cừ đại oán chăng?
- Thâm cừ đại oán thật không có, chỉ là muốn đòi lại công bằng cho Âu Dương đương gia.
- Đòi công bằng à? Mời nói ra, lão phu xin rửa tai lắng nghe đây.
- Tại hạ có thù oán với quý Bảo chăng?

Như Hư Nhân Ma cười nhạt, nói :

- Thiếu hiệp, người là hậu nhân của Vương Sư chăng?
- Các hạ nên biết điều đó.
- Nhớ năm xưa trong trận đánh ở Hồi Long cốc, lão phu quả thực có tham gia nhưng mỗi người đều có chủ của mình, ai cũng không thể tự ý mình, nếu thiếu hiệp cho rằng đó là huyết hải thâm cừ, lão phu cũng không trách được, nhưng trong lòng của lão phu chưa hề liệt thiếu hiệp vào hạng cừ nhân của mình.
- Vậy thì, các hạ hà cớ gì lại phái người ở Hồ Trảo sơn vây khốn tấn công tại hạ?
- Ủa, quái lạ, thiếu hiệp có lẽ sai rồi, lão phu hiện nay chỉ ở quanh quẩn trong bảo an hưởng tuổi già, huynh đệ sinh tử năm xưa đều ở trong bảo cẩu, từ lâu tuyệt giao với giang hồ, ngoài tự vệ ra, lão phu tuyệt không bao giờ có qua lại với bên ngoài, những lời vu giá của thiếu hiệp ở đâu ra vậy?
- Người phủ nhận à?
- Không có chứng cứ minh bạch, thiếu hiệp cho rằng lão phu sẽ nhận sao? Huống chi điều đó vô can đối với lão phu.
- Lão tặc, không chịu thua người đâu, tòa Phù Đồ Cổ Trạch ở Tân Trịnh có phải là hang ổ sào huyệt của người không?
- Thiếu hiệp, ngoài tòa Hư Vân bảo này ra, lão phu không hề có sản nghiệp nào khác. Phù Đồ Cổ Trạch năm xưa lão phu cũng đã từng xâm nhập vào, nơi đó là hang ổ nguy hiểm của loài lang sói, không có ai có thể sống ở tòa Phù Đồ Cổ Trạch ấy đâu.

Ngọc Kỳ cười lớn, nói :

- Lão tặc, người muốn có chứng cứ à?
- Thiếu hiệp, điều ấy là tất yếu đấy. - Như Hư Nhân Ma bình thản nói.

Ngọc Kỳ quát lớn :

- Trước cho người nhìn xem bức thư người đã viết.

Ngọc Kỳ rút tay vào ngực áo lấy ra bức thư da dê ném vào người lão ma, đoạn chàng khoanh tay đứng nhìn chăm chăm vào lão ma.

Như Hư Nhân Ma thất kinh, nói lớn :

- Mở thư.

Mỹ phụ đứng bên hữu đón lấy bức thư da dê, kéo ra một mảnh giấy tiên chỉ, trải bày ra trước mặt Như Hư Nhân Ma.

Như Hư Nhân Ma nhìn vào thư từ trên tay của mỹ phụ, bỗng nhiên lão ma cười khà khà nói :

- Đáng cười thật. Khà khà! Trả lại cho Dương thiếu hiệp, mời người xem lại.

- Tuân lệnh, Bảo chủ.

Mỹ phụ đến bên cạnh Ngọc Kỳ, miệng nhoẻn cười, áp sát một bên Ngọc Kỳ, trải bức thư trước mặt chàng.

Ngọc Kỳ giật lấy bức thư, đẩy mỹ phụ ra xa, cười gằn nói :

- Có gì mà đáng cười chứ? Chẳng phải thư của quý Bảo sao?

Như Hư Nhân Ma bình thản cười nói :

- Thiếu hiệp, người trúng độc kể “Ngư cò tương tranh, ngư ông đắc lợi rồi”. Kẻ bày kế này cũng do có phần ngây thơ quá. Thử nghĩ xem, đã là biết nhau, xin cũng đề tên, hà cớ gì lại ghi ra chữ “Hư Vân cổ bảo chủ”? Dụng tâm của kẻ bày độc kế này không cần hỏi cũng biết. Lão phu nếu như ra lệnh, chỉ cần phái kẻ tâm phúc mang khẩu lệnh truyền đi, cần gì phải dùng đến thư tay gửi đi. Hơn nữa tên Tĩnh Viện nhỏ nhất ở Hoài An Phú làm sao xứng đáng để lão phu xưng là huynh đệ chứ?

Ngọc Kỳ trầm tư một thoáng, chàng thầm nghĩ:

“Quả nhiên có lý, bên trong quả thật có chỗ không hợp lý. Lão ma ở Hứa Châu có thể lực ghê gớm vô cùng, cần gì phải gởi thơ chứ. Vả lại công nhiên đề xuất ra tên Hư Vân cổ bảo trong thư như vậy là quá ngây ngô, khờ khạo. Hay! Quả nhiên đây là quỷ kế của Ất Thanh yêu đạo, lừa bẫy gài ta xâm nhập để bỏ mạng nơi Hư Vân cổ bảo này, một viên đá nhắm trúng hai con chim, thâm độc vô cùng”.

Chàng còn đang trầm ngâm thì lão ma đã lên tiếng :

- Thiếu hiệp, tin hay không tin, thiết tưởng tự thư đã nói rõ, lão phu không muốn tranh cãi thêm, nhưng xin hãy tin lời lão phu, Hư Vân cổ bảo này không hề có ý đối địch với các hạ đâu.

Ngọc Kỳ lại cười nói :

- Thật không có ý đối địch à? Vậy ly trà có chứa Đoạn Mạch Độc vừa rồi, người giải thích như thế nào?

- Thiếu hiệp, người đã uống rồi à?

- Tại hạ đã uống cạn.

- Tiếc thật! Bọn thủ hạ biết được thiếu hiệp đi tìm cừu nhân báo oán mà đến đây, thất kinh khiếp vía, cho nên mới gây ra cố sự này. Lão phu nay công lực đã tiêu tán, không còn sức lực để tự bảo vệ, bọn thủ hạ một lòng trung thành bảo vệ nên mới làm như vậy. Các hạ xin dẫn cơn thịnh nộ. Đại quân gia đâu?

Táng Môn Thần vòng tay cúi người hướng về phía trước đáp :

- Thưa có, Hoàng Phủ Duyệt tham kiến Bảo chủ.

- Lấy thuốc giải ra, giải độc cho Dương thiếu hiệp.

Ngọc Kỳ nói liền :

- Không cần, tại hạ còn chống cự nổi.

Như Hư Nhân Ma nói :

- Dương thiếu hiệp, đừng bao giờ vọng động, loại Đoạn Mạch Độc này sau khi uống vào, tuy rằng có thể cảm thấy kinh mạch bình thường, không có gì trở ngại, nhưng nếu vô ý vận động, thì kinh mạch từ từ đứt ra, có thể chịu đựng không nổi một khắc giờ.

- Không cần lo lắng, chỉ trách tại hạ số mạng phải như vậy thôi.

Lúc này hai thiếu nữ bưng cái khay bằng vàng lại đi ra, quỳ trước mặt Ngọc Kỳ, dâng lên khay vàng. Trong khay có một ly chứa một thứ chất lỏng sắc như màu hổ phách.

- Đem đi đi, tại hạ không dùng thuốc giải của các người đâu.

Hai thiếu nữ đột nhiên toàn thân run lên, ly trong khay vàng cũng chao đảo.

Táng Môn Thần bỗng hét lớn :

- Xuống ngay.

Hai thiếu nữ ngã quỵ, tang tang hai tiếng, chiếc khay và ly bạc rơi xuống đất, chất nước màu đỏ văng tung tóe lên người họ.

Ngọc Kỳ cúi đầu nhìn xuống hai thiếu nữ đã bất tỉnh.

Táng Môn Thần đưa tay khê phát, tức thì hai thiếu niên chạy vội đến nắm lấy tóc của hai thiếu nữ lôi xuống đường. Soạt một tiếng như xé vải, chiếc áo phía trước của hai nàng đã bị xé rách, lộ ra phần ngực trắng bạch trẻ trung.

Hai thiếu niên rút soạt ra trường kiếm, với sắc mặt vô tình chai đá họ kề kiếm chuẩn bị đâm vào ngực của hai thiếu nữ.

Bỗng tinh tinh hai tiếng, hai đồng tiền trong nháy mắt đã bắn ra trúng vào hai thanh trường kiếm, hai thiếu niên lúc ấy giữ không nổi đành buông kiếm, tay buột tê dại, hai thanh kiếm thì bay ra hơn một trượng thì rơi xuống đất.

Ngọc Kỳ cố ý dùng tay khê đẩy khí xuống đan điền, mảy chau lại. Lúc này chàng dùng nội lực búng ra đồng thanh tiền hất văng kiếm của hai thiếu niên, để tránh lão ma nghi ngờ, chàng cố ý giả vờ ra vẻ kinh mạch dường như bị thương tổn, xem coi lão ma có ý hạ thủ chàng hay không, lúc ấy chàng có thể danh chính ngôn thuận ra tay diệt trừ lão ma ấy.

Nhưng lão ma chẳng phát tay ra hiệu chi cả. Ngọc Kỳ quát hỏi :

- Làm gì vậy?

Táng Môn Thần cung kính đáp :

- Hai con nha đầu này tiếp khách không lễ độ, theo luật đáng chết lắm. Thưa đây là quy luật tệ bảo, mong Dương đại hiệp minh giám.

- Hừ! Các người là đồ súc sinh, ai trong số các người đụng đến họ, thì Dương mỗ tức thì đấu với người ấy ngay.

Táng Môn Thần vội nói :

- Bảo quy nghiêm khắc, Dương thiếu hiệp không thể nhúng tay vào việc riêng của tệ Bảo.

- Dương mỗ sẽ nhúng tay vào đấy Hai người thiếu niên bị Ngọc Kỳ bắn tiền hất văng kiếm lúc này đột nhiên giơ tay tự vỗ vào thiên linh cái của mình.

Ngọc Kỳ thất kinh, không ngờ lão ma lại áp đặt một luật lệ tàn khốc như vậy, rõ ràng đây chỉ là một việc nhỏ nhặt mà gây ra một thảm kịch cho bốn người. Chàng bỗng thét lớn :

- Dừng tay!

Hai thiếu niên như bị sét đánh, toàn thân mềm nhũn, ngã quỵ xuống.

Hai thiếu nữ cũng bị tiếng hét làm thức tỉnh, ngồi dậy cúi đầu khóc một cách đau khổ.

Ngọc Kỳ quay sang lão ma gần giọng nói :

- Bảo chủ, người nếu là người, phải còn chút nhân tính, tha mạng cho họ đi, cách đối xử của người thật quá vô nhân đạo.

Lão ma lắc đầu nói :

- Người trong hắc đạo, tính tình như vậy đó, mới có thể toàn mạng trong giang hồ đầy rẫy gươm đao, bằng không làm sao có thể đứng được trong giang hồ. Kỳ thực muốn vượt hơn người khác, vung kiếm hùng bá đại hiệp, không làm như thế không thể nào thành công được. Giữ điều nhân đạo chỉ là tự mình hủy hoại tiền đồ của mình mà thôi, người sáng suốt tuyệt không làm như vậy đâu.

Ngọc Kỳ nổi giận đùng đùng, tay đặt lên vỏ kiếm, cười nhạt đáp :

- Xem ra Dương mỗ phải đấu một trận sinh tử với người mới được, loại người không còn một chút nhân tính như người, Dương mỗ thề sẽ không đội trời...

Mười tên vận hồng y cũng rút kiếm trên tay định xông tới.

Táng Môn Thần và bốn tên đại hán khác cũng lao tới trước.

Như Hư Nhân Ma ung dung xua tay, bọn thủ hạ thấy đều lui xuống, đoạn lão ma quay sang nói với Ngọc Kỳ :

- Dương đại hiệp xin đừng vọng động, lão phu không đủ sức sức để tranh cao hạ với người đâu. Xin hỏi, có phải Dương đại hiệp muốn lão phu tha chết cho họ không?

- Đúng.

- Tha cho họ không phải là không được, song bốn Bảo đã thể lưu giữ chúng được nữa. Nếu các hạ bằng lòng dẫn chúng đi, lão phu sẽ phá lệ, nể uy các hạ mà tha cho chúng, các hạ bằng lòng chứ?

Ngọc Kỳ làm sao dẫn họ đi được. Chàng do dự không biết định lẽ nào.

Bốn người thiếu niên, thiếu nữ ấy đang quỳ dưới sảnh ngược bộ mặt không còn thần sắc và đôi mắt vô vọng nhìn chăm chăm về phía Ngọc Kỳ, dáng điệu họ như van xin thành khẩn một cách vô vọng.

Ngọc Kỳ cắn môi, đoạn nói :

- Được, Dương mỗ sẽ dẫn họ đi khỏi bảo.

Lão ma cười tươi, phất tay nói :

- Đuổi chúng đi, thưởng cho chúng.

Táng Môn Thần tuân lệnh một tiếng, đoạn vỗ tay ba cái. Trong đại sảnh đi ra hai thiếu nữ chờ lệnh, Táng Môn Thần nói :

- Mỗi người thưởng một mười lạng bạc, đây là ân điển của Bảo chủ đấy.

Lão ma ngắt lời :

- Không phải! Đó chỉ là giao tình giữa Bảo chủ và Dương đại hiệp.

Không bao lâu, hai thiếu nữ đã bưng hai cái khay sơn đỏ, mang đến bốn mươi đỉnh bạc, chia làm bốn phần nhỏ, phát cho bốn người thiếu niên thiếu nữ kia.

Bốn người thiếu niên thiếu nữ nhận bạc xong đều vội khấu đầu đồng thanh nói :

- Đa tạ ân điển Bảo chủ.

Ngọc Kỳ thấy là lão ma chẳng lộ vẻ gì cả, chẳng phất tay hay bất cứ dấu hiệu gì, chàng biết rằng không còn có gì để sinh sự nữa, đành cũng nói lời cáo từ :

- Xin lỗi đã quấy rầy quý bảo, giờ tại hạ xin cáo từ. Sau này có lẽ vẫn còn cơ hội gặp lại xin thề Dương mỗ sẽ nhớ mãi tấm thịnh tình của quý bảo.

Chàng vòng tay chào bốn phía, đột nhiên chàng lại giơ tay giống như dẫn ngựa xuống sảnh, đi ra cửa đại sảnh một mạch không quay đầu trở lại.

Lão ma ở phái sau hiểu ý vội la lớn :

- Tiến khách! Ngựa của quý khách đã chết, hãy mau chuẩn bị ngựa!

- Tiến khách!

- Tiến khách!

Âm thanh vọng ra truyền khắp đại sảnh, những thủ hạ trong và ngoài sảnh thấy đều cung tay tiễn khách.

Bốn thiếu niên nam nữ cũng theo sau Ngọc Kỳ đi ra.

Một tên đại hán ăn vận theo lối trắng đĩnh dắt một con tuấn mã mạnh khỏe đến.

Ngọc Kỳ không khách sáo đón lấy dây cương. Con ngựa lúc trưa của chàng đã bị tấm cửa nặng ngàn cân đè chết, đương nhiên chúng phải đền ngựa thôi.

Chàng dắt ngựa chậm rãi đi nói với bốn người kia :

- Các người đi phía trước đi, để tại hạ phía sau tùy cơ ứng biến.

Bốn người thiếu niên nam nữ lo sợ rụt rè tiến lên trước mặt Ngọc Kỳ. Bỗng nàng thiếu nữ đi sau cùng đưa tay che miệng ghé sát vào bên tay Ngọc Kỳ khi đi ngang qua chàng khẽ nói thật nhỏ :

- Một bằng hữu đồng bọn của ân công đã bị nhốt trong mật thất của đại lâu. Có lẽ không bao lâu sẽ bị ngạt mà chết.

Ngọc Kỳ vốn không có ai cùng đi vào Hư Vân bảo, chàng không có đồng bọn nào cả, song đây là dịp để tìm cơ sinh sự tốt đây. Nghĩ đoạn chàng giao dây cương cho một thiếu niên, phóng mình như bay trở vào đứng ở cửa đại sảnh.

Lão ma thấy chàng đã bỏ đi, giờ lại quay lại thì giật mình, hỏi :

- Dương đại hiệp còn điều gì chỉ giáo nữa chăng?

- Tại hạ có một điều yêu cầu nữa.

- Mời các hạ cứ nói.

- Một đồng bọn của tại hạ từ phía sau bảo đến quấy rầy quý Bảo, đến giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì, chắc có lẽ đã bị lọt vào cơ quan trong bảo rồi, không biết Bảo chủ có rộng lượng thả y ra được chăng?

Chàng cố ý nhú mày, xoa tay sau lưng ra vẻ ngạo mạn lắm. Cho rằng lão ma sẽ ra lệnh cho thủ hạ động thủ ngay.

Táng Môn Thần Đột nhiên dùng truyền âm nhập mật nói với lão Nhân Ma :

- Bẩm Bảo chủ, để tiểu nhân trối hấn lại.

Lão Ma cũng dùng truyền âm nhập mật nói :

- Không cần, để cho nó tan xương ở khách điểm hay mất mạng ở trên đường vẫn hơn ở đây, tránh được nổi lên phong ba trong giang hồ, nếu không bạch đạo quần hùng cùng một tề kéo đến đây gây khó dễ thì rắc rối lắm.

- Nhưng như vậy quá dễ dãi với hấn quá.

- Cứ cho là dễ dãi với hấn đi.

Nói đến đây đột nhiên lão Ma thét lớn :

- Thả người!

- Thả người!

Có ai đó hô lớn, âm thanh cuối câu kéo dài vang rền khắp đại sảnh.

- Thả người!...

Tiếng cơ quan vận chuyển nghe ầm ầm từ nội sảnh phát ra.

Ở phía sau của đại lầu thứ ba Thanh Hoa đang phi thân phóng lên đại lầu thứ hai, đúng vào lúc này tiến vào bên trong lầu, đột nhiên sàn lầu sập xuống, trần lầu cũng hạ xuống đột ngột, trong nháy mắt nàng đã bị nhốt trong một mật thất bằng đá không thông gió kín như bưng.

Bất thành linh nơi góc tường vươn ra bốn, năm cây câu liêm lớn lia trên mặt đất.

Thanh Hoa kinh hãi, rút kiếm ra múa tít thật nhanh. Trong thất tối đen giờ tay không thấy ngón, nàng không dám đem dạ mình châu ra soi sáng, nàng chỉ dựa vào tiếng gió do các binh khí tạo ra mà né tránh hay vùng kiếm đón đỡ. Năm cây câu liêm bén ngọt lia qua lia lại như thể đang tìm đối phương.

Bên ngoài bỗng vang đến một giọng ồm ồm trầm trầm :

- Phun khói dìm chết ngạt nó không cần phí sức.

Thanh Hoa thất kinh nàng rút vội dạ mình châu ra soi tìm đường thoát khỏi thất. Song nàng đã thất vọng, bốn bên tường và cả nền đều là đá tảng, trên đầu là một tấm sắt lớn. Không khí trong phòng đã trở nên ngột ngạt, nàng phải tìm cách thoát thân nhanh mới được.

Thanh Hoa vừa lo sợ, nàng vội vã vùng kiếm công vào bức tường đá. Mất rất nhiều công sức nàng mới đào khoét được một lỗ lớn khoảng hai thước. Bảo kiếm của nàng thuộc vào loại thần vật kiếm quý trên thế gian, thế nhưng tường đá vẫn là tường đá chứ không dễ dàng như đậu hũ, Thanh Hoa càng cố sức vùng kiếm khoét tường, không khí trong thất càng lúc càng ngột ngạt khó thở hơn.

Sau khi đào khoét sâu được hơn hai thước, tiếng động vang lên bên ngoài vẫn chỉ nghe lơ mờ, không cần hỏi, cũng biết là còn phải khoét sâu nữa, không khí trong thất đã bị bao phủ bởi một lớp khói dày đặc ngột ngạt khó thở vô cùng.

Từ từ Thanh Hoa bỗng cảm thấy đầu óc dường như có một chút lơ mờ cơ hồ sắp hôn mê, hơi thở gấp rất khó khăn, nàng vội vã thu kiếm lại ngồi xếp bằng xuống, vận công điều khí, mồ hôi bắt đầu tuôn đổ đầm đìa.

Ban đầu nàng cảm thấy áp lực có bớt đi phần nào, nhưng không bao lâu sau nàng cảm thấy không thể chịu đựng được nữa. Nàng hy vọng mong đợi, hy vọng Ngọc Kỳ sẽ đến cứu nàng thoát khỏi nơi tử địa này, nàng còn cho rằng có lẽ Ngọc Kỳ Bất đầu ra tay trừ diệt bọn người trong Hư Vân bảo này.

Xem tiếp hồi 18 Hư Vân cổ bảo

18. Hồi 18 Hư Vân Cổ Bảo

Ngay vào lúc sắp rơi vào cảnh hôn mê hoàn toàn, Thanh Hoa chợt nghĩ đến việc dùng kiếm tự vẫn, nhưng đợi đến lúc nàng định giơ kiếm lên thì nàng đã không còn sức lực để giơ kiếm nữa rồi.

Đúng lúc ấy không khí trong lành bỗng nhiên trở lại. Thanh Hoa hít một hơi thật sâu, tinh thần lại phấn chấn lên.

Bên ngoài lại vang lên tiếng người nói :

- Tiểu tử nghe đây, đồng bọn của ngươi đã đến đây yêu cầu Bảo chủ thả ngươi ra. Tại hạ vâng lệnh Bảo chủ dẫn ngươi ra, nhưng nếu ngươi không biết nặng nhẹ mà vùng kiếm vọng động, phụ tấm lòng tốt của bằng hữu ngươi, thì cả bọn các ngươi sẽ bị bắt ở lại nơi đây đây.

- Bằng hữu của bốn thái gia là ai? Không phải đã đến từ lâu rồi sao?

- Bằng hữu của ngươi là Dương Ngọc Kỳ, đàm đạo vui vẻ với Bảo chủ xong đã kiêu về, Bảo chủ đã tặng cho y hai mỹ nữ hai thiếu niên, còn thêm tuần mã thật tốt.

Thanh Hoa vừa nghe, chỉ thấy trong lòng bối rối, nàng không hiểu chân giả ra sao, khó chịu vô cùng.

Người bên ngoài lại nói :

- Xin đợi một chút, tại hạ lập tức mở khóa mật thất.

Bức tường từ từ chuyển động âm ỉ, một khối đá lớn chậm chậm được dịch sang một bên. Ánh sáng ủa vào thất, hiện ra nơi cửa hai tên đại hán đang xách một chiếc đèn lồng.

Thanh Hoa sợ đối phương có mưu kế gì chẳng nên giờ kiếm ra trước để phòng, ánh sáng vừa ủa vào nàng lập tức phòng ra mật thất vượt lên phía trước hai tên đại hán.

Hai tên đại hán vội lùi ra sau hai bước, la lên :

- Xin đừng động thủ, đi theo chúng tôi.

Thanh Hoa dùng kiếm chỉ nói :

- Đi! Muốn giở trò gì. Hừ! Cận thận không ta dám cho một trăm nhất kiếm hồi chẳng kịp đó.

Hai tên đại hán dẫn Thanh Hoa đi vòng vo, đoạn từ từ lên cao chỉ có một con đường hẹp đủ cho hai người đi mà thôi, dường như đã đi qua rất nhiều đạo lộ vòng vèo.

Không bao lâu, phía trước mặt sáng rực, đi vào một căn đại sảnh rộng lớn. Bốn bên trong đại sảnh có rất nhiều thiếu niên, thiếu nữ vận hồng y phân đứng khắp nơi, tất cả họ đều nhìn Thanh Hoa với ánh mắt kỳ lạ, nhưng không hề có ý định ra tay. Mắt của nàng lướt qua các khuôn mặt của các thiếu nữ trong sảnh, trong lòng thầm thầm nghĩ: “Ồ! Những nàng thiếu nữ này đẹp tuyệt. Lão già Như Hư Nhân Ma tìm bắt đâu được nhiều thiếu nữ tuyệt sắc như vậy kia?”

Hai đại hán vẫn chưa dừng lại, từ một chiếc cửa nhỏ sơn đỏ rẽ vào một tòa đại sảnh.

Bên ngoài cửa đại sảnh, Ngọc Kỳ đang nghiêng rằng nhú mày đứng chống nạnh. Nàng vừa thấy Ngọc Kỳ trong lòng giật mình lao về phía chàng, nhưng khi vừa đến bên chàng nàng lại chạy thẳng vượt qua.

Thanh Hoa lúc ấy chỉ để lộ đôi mắt, thân pháp cực kỳ nhanh, Ngọc Kỳ không chút để ý, vì thần ý của chàng đang để tâm quan sát xem bọn người xung quanh có ý định gây khó khăn gì hay không.

Đợi cho Thanh Hoa đã ra khỏi đại sảnh, Ngọc Kỳ mới hướng về phía nội sảnh nói lớn :

- Đa tạ thâm tình Bảo chủ, sau này tại hạ cũng sẽ cho người một cơ hội! Xin kiếu!

Chàng chậm rãi đi về phía tuần mã, đón lấy dây cương, thấp giọng ghé sát vào tai thiếu nữ lúc nãy nói lời cảm tạ :

- Đa tạ cô nương nhưng tại hạ không biết người này có phải là đồng bọn của tại hạ không. Chúng ta đi thôi!

Thanh Hoa đứng phía sau cách năm người Ngọc Kỳ khoảng năm trượng. Nhìn về họ thấy Ngọc Kỳ nói nhỏ bên má thiếu nữ mỹ miều kia, lại thấy thiếu nữ này nhoẻn miệng cười dung mạo như hoa đào, phía trước ngực áo bị xé rách che không kín phần ngực, y phục không ngay ngắn. Khoảng cách hai người lại quá gần có vẻ thân thiết lắm.

Nàng trong lòng cuộn lên cơn ghen ồ ạt, mắt như hoa lên, đột nhiên đứng lại, định quay đầu sang hướng khác chạy đi, nhưng Ngọc Kỳ đã quay sang nói với nàng :

- Huynh đệ, xin đi trước một bước, tại hạ đã bị lão ma ám toán, kinh mạch đã không còn bình thường như trước nữa. Chúng ta đi mau đi!

Giọng nói của chàng rất lớn, vốn là cố ý lớn tiếng để cho lão Ma nghe thấy, chàng vẫn còn muốn dụ lão ma động thủ, kiếm cơ để hủy diệt tòa Hư Vân bảo kỳ dị tàn độc này.

Nhưng lão ma không bị mắc bẫy, còn Thanh Hoa vừa nghe trong lòng rung động, lão đảo cơ hồ sắp té xỉu :

- Người... người...

Nàng thất thanh la lên, gần như ngã nhào.

Ngọc Kỳ vừa nghe hai tiếng ấy thất kinh vô cùng, đây rõ ràng là giọng của Thanh Hoa mà, chàng vội kêu khẽ :

- Là Hoa muội à?

Thanh Hoa nhào tới nắm cánh tay của Ngọc Kỳ, cuống quýt lắp bắp hỏi :

- Kỳ ca, huynh bị ám toán gì? Sao rồi? Có nguy hiểm không?

Ngọc Kỳ trấn tĩnh, đỡ lấy Thanh Hoa đi tới trước đoạn dùng truyền âm nhập mật nói :

- Đa tạ muội đã quan tâm, Hoa muội, ta không hề bị ám toán, chỉ là muốn dụ lão ma ra tay. Tiếc rằng! Lão ma xảo hoạt ghê gớm lắm, không mắc bẫy...

- Huynh... huynh lừa dối muội, huynh...

Nàng cố vùng vẫy.

Ngọc Kỳ vội nói :

- Không có lừa dối muội đâu, lão ma đã dùng trà Đoạn Kinh Độc ám toán ta, nhưng lão không biết ta dùng nội công đã làm cho trà bốc hơi đi, cho nên mới không bị trúng độc.

Thanh Hoa trừng mắt nhìn nhanh vào hai thiếu nữ phía trước mặt, một nàng thiếu nữ bỗng nhiên nói :

- Ân công nên nhanh bước một chút, có lẽ sẽ tìm được danh y mà giải độc.

Thanh Hoa nổi giận quát :

- Không được phép nói.

Thiếu nữ thất kinh, vội vàng cúi đầu bước đi. Ngọc Kỳ hiểu ra, cười nói :

- Hoa muội, trở về Hứa Châu xong huynh sẽ kể rõ mọi chuyện. Khi đến Hứa Châu tìm các bằng hữu của Tống lão tiên bối thu xếp trước cho bốn người này hăng hay.

- Lão Ma tặng mỹ nữ cho huynh, huynh thu xếp ra sao? Có phải muốn muội dẫn bọn họ theo không?

- Cứu người phải cứu đến nơi đến chốn, huynh phải làm hết sức. Đừng hiểu lầm, bốn người họ là huynh cứu ra đó, sao có thể là tặng được? Sau này sẽ kể cho muội biết rõ tường tận ngay mọi việc.

Sáu người đi ra đến bên cạnh cửa bảo, lửa trên các lầu gác đã tắt, cửa hông có thể ra vào được. Mười tên đại hán sắp hàng bên cửa tiễn sáu người ra khỏi bảo.

Sắp đến Hứa Châu, Ngọc Kỳ nói :

- Hoa muội, huynh sẽ ở nơi đây cản đường bọn người của Hư Vân bảo, phiền muội dẫn bốn người này nhập thành, tìm các bằng hữu thu xếp cho hai vị cô nương này.

Đoạn chàng gọi hai thiếu niên đến, nói với họ rằng :

- Tiểu huynh đệ, các người có thể đi đi, có thể đi đến chân trời góc biển nào cũng được càng xa càng tốt, giang hồ đầy dẫy nguy hiểm, đừng nên luyến tiếc, do dự.

Hai thiếu niên vội quỳ xuống khấu đầu nói :

- Ân công xin hãy nhận tiểu nhân theo hầu hạ bên cạnh người...

Ngọc Kỳ đỡ họ dậy nói :

- Tiểu huynh đệ, tại hạ rong ruổi giang hồ, thân như lục bình trôi nổi cứu nhân khắp nơi trong thiên hạ, nên phải nay đây mai đó vô định, làm sao dẫn huynh đệ các người theo được? Đi đi! Tại hạ ở đây ngăn cản bọn người của Hư Vân bảo, cho các người có cơ hội thoát thân, chúc may mắn.

Hai thiếu niên biết rằng đã không còn hy vọng, đành nói lời cảm ân sâu nặng đoạn kiếu từ ra đi.

Hai thiếu nữ lúc này cũng biến sắc, lệ tràn xuống hai má nói :

- Ân công không bảo vệ chúng tôi nữa sao? Có thể khiến chúng tôi cô độc không nương tựa, lão ma có lẽ sẽ không tha cho chúng tôi, e rằng không thoát được bàn tay độc ác...

Ngọc Kỳ nói liền :

- Nhị vị cô nương xin an tâm đi. Dương mõ vẫn có các bằng hữu trên giang hồ, họ có thể thu xếp cho các vị, xin hãy đi theo vị bằng hữu của tại hạ.

Thanh Hoa nguýt chàng một cái, cười nói :

- Không giữ họ lại bên cạnh huynh à? Muội có thể dẫn họ theo được mà!

Ngọc Kỳ phóng mình lên ngựa cười nói :

- Muội thật lý lắc tinh ma lắm, đợi mà xem.

Đoạn chàng ra roi thúc ngựa như bay về hướng Hư Vân bảo.

Đi chưa được nửa dặm thì phía trước đã phóng tới như điên năm tên đại hán cưỡi ngựa vận khinh cuối người phóng tới.

- Đứng lại!

Ngọc Kỳ hét to, người và ngựa đứng sững giữa đường, trong tay chàng cặp liền năm đồng thanh tiền, chuẩn bị giáp trận giao đấu.

Năm tên đại hán ngẩng đầu thẳng người lên, nhưng vẫn không ngừng lại, tiếp tục phi như bay tới trước.

Mấy đồng tiền bay như điện xẹt, phân ra bay về hướng năm con ngựa. Trong nháy mắt, ngựa hí người văng ra như đá lở vậy, năm con ngựa bị năm đồng tiền cắm vào má, lần lượt ngã nhào vào tuyết trên mặt đất.

Năm tên đại hán cũng nhanh nhẹn không kém, khi năm con ngựa ngã nhào chúng đã phóng người sang một bên nhanh như cắt rút ra binh khí giắt sau lưng.

Ngọc Kỳ vẫn ngồi trên ngựa, nói lớn :

- Các huynh đệ, không được đi đường này, gặp phải bọn cường đạo trên đường sẽ không nghe nghĩa lý đâu.

Năm tên đại hán đứng xếp hàng trước mấy con ngựa, một tên mày rậm trong bọn gằn giọng hỏi :

- Các hạ cản đường là có dụng ý gì? Hư Vân bảo đã đối xử hết tình tận nghĩa với các hạ rồi còn gì, tại sao giờ lại ở giữa đường thị uy nữa làm gì.

Ngọc Kỳ cười ha hả nói :

- Hãy về đi, bẩm báo với chủ nhân các người, không cần phải tuyệt đường sống của người khác như vậy, Dương mõ vẫn còn ghi nhớ thịnh tình của Hư Vân bảo. Còn nếu các người muốn tìm tung tích Dương mõ có thể nghe ngóng dò hỏi trên giang hồ bắt tất phải truy sát như vậy. Bao lời nói đã hết, nghe hay không tùy các người, còn như ngược lại Dương mõ sẽ chờ ở đây, ai muốn vượt qua xin thử lợi hại Dương mõ.

Ngọc Kỳ lẩn qua lẩn lại mấy viên đạn Hồi Phong châu bằng sứ phát ra những tiếng kêu réo rắt.

Năm tên đại hán nghe thấy nhìn thấy như vậy tức thì bốn tên từ từ lùi lại, một tên cầm kiếm chấp sau lưng đi từng bước đến gần Ngọc Kỳ gật nói :

- Dương đại hiệp, xuống ngựa đi, tại hạ phải thử lợi hại của các hạ một chút, xem Cuồng Sư có thật là danh bất hư truyền không.

Ngọc Kỳ cười khà khà, vung tay cầm Hồi Phong châu nói :

- Các hạ xin chuẩn bị đón một viên đạn của Dương mõ nhé, chuẩn bị rồi chứ!

- Tại hạ đang chờ đây.

- Cận thận đấy! Đánh!

Viên đạn Hồi Phong châu bằng sứ xé giò bay đi, xem chừng như không có lực đạn, chỉ thấy bóng trắng như tuyết bay đến trước người của tên đại hán khoảng chừng năm thước.

Tên đại hán hừ một tiếng, vươn tay trảo định bắt lấy, khoảng cách rất gần, tay vươn ra định bắt lấy viên Hồi Phong châu. Nào ngờ viên đạn ấy hạ xuống nhanh như điện xẹt thẳng xuống đáy quần của đại hán. Cháu! Một tiếng rít chói tai chỉ còn cách đáy quần khoảng năm tấc.

Tên đại hán khiếp vía, vươn tay nhanh như chớp vỗ xuống một cái tung người lên.

Hồi Phong châu bị chưởng lực vỗ vào, lại rít lên chói chói hướng bay lên, xẹt qua phải. Phập! Đánh trúng ngay vào huyện Phúc Thử trên gối phải của y.

Đại hán hự một tiếng, ngã nhào xuống đất. Ngọc Kỳ cười nói :

- Giả sử ta dùng thêm ba phân lực nữa, huynh đệ, người có nghĩ đến kết quả ra sao không?

Một tên đại hán khác phóng tới vỗ vào giải huyệt cho đồng bọn, nói :

- Chúng ta chịu thua, đi thôi! Về báo với chủ nhân.

Ngọc Kỳ cũng nói tiếp :

- Xin đừng trách tại hạ không tiễn xa được.

Tên đại hán cúi đầu định tìm viên Hồi Phong châu lúc này. Ngọc Kỳ liền quát :

- Không được tìm, người không hiểu quy củ trên giang hồ sao?

Năm tên đại hán giận dữ trừng mắt nhìn chàng, đoạn quay người chạy về phía Hư Vân bảo.

Một khắc sau, Thanh Hoa vẫn vận y phục màu bạc trắng, bên ngoài khoác thêm áo, trên mặt nở một nụ cười từ xa chạy đến. Từ thật xa nàng đã la lớn :

- Kỳ ca, sao rồi?

Ngọc Kỳ quay ngựa lại, đón nói :

- Đã đuổi năm tên chuột nhắt đi rồi. Những người kia đã đưa đi chưa.

Thanh Hoa đến bên yên ngựa của Ngọc Kỳ cười nói :

- Đã đưa đi rồi, Kỳ ca, có đành lòng không?

Ngọc Kỳ cười mắng yêu :

- Tiểu yêu quái, muội không biết nguyên do gì cả? Nhưng muội ngồi yên ngựa đây! Về khách điểm hân nói.

Chàng còn chưa kịp xuống ngựa thì Thanh Hoa đã phóng người lên yên ngồi ngay sau lưng của Ngọc Kỳ, nói :

- Đi thôi! Muội ở phòng bên phải của huynh đó.

- À! Thì ra muội là người bên ngoài cửa sổ đã đánh tên đại hán một chưởng đúng không?

- Tên đại hán ấy vừa đến là muội theo dõi y ngay tức thì.

- Còn Chân đệ đâu?

- Chân đệ đang ở Khai Phong phủ, sau sẽ nói cho huynh rõ.

Tuần mã từ từ phi về hướng thành Hứa Châu, Ngọc Kỳ lại nói tiếp :

- Muội và Chân đệ không rời khỏi huynh đúng không? Hoa muội, xin đa tạ. Kỳ thực không cần bỏ đi, chúng ta ba người ba kiếm, còn sợ gì nữa chứ? Cho dù là long đàm hổ huyệt chúng ta cũng không sợ.

- Kỳ ca, muội thật sự lo sợ sẽ liên lụy đến huynh.

- Khờ quá, các người không ở bên huynh, vạn nhất xảy ra chuyện không tiếp ứng kịp, lại còn khiến cho huynh lo lắng thêm. Hứa với huynh đi, sẽ không rời bỏ huynh nữa, chúng ta cùng sánh vai hành đạo giang hồ.

Thanh Hoa không lên tiếng, đột nhiên nàng dựa vai vào lưng Ngọc Kỳ. Ngọc Kỳ lại nói :

- Như việc vừa nãy, nếu như không có vị tiểu cô nương ấy bảo huynh biết còn có người bị nhốt trong mật thất của đại lâu và huynh không linh tính yêu cầu lão ma thả người, nghĩ mà xem thật đáng sợ! Mặc kệ muội bằng lòng hay không, huynh quyết sẽ không để muội và các huynh đệ rời khỏi huynh nữa.

- Kỳ ca, muội mà quan trọng đối với Kỳ ca vậy sao?

Giọng nói của Thanh Hoa không được tự nhiên lắm, một tay nàng đặt lên vai của Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ nói :

- Không được nói vậy, muội đừng nói vậy. Lời ấy thật đáng đánh.

Một bàn tay trắng trẻo như ngọc vươn ra từ dưới sườn của chàng. Gương mặt diễm lệ của Thanh Hoa tựa trên vai chàng, nàng thốt ra một giọng nói nhỏ nhẹ êm ái vừa đủ cho Ngọc Kỳ nghe mà thôi :

- Đánh đi Kỳ ca, muội thật sai rồi. Đó là một kinh nghiệm vô cùng đáng sợ. Lúc muội bị nhốt trong mật thất sắp hôn mê đi, muội đã từng nghĩ đến cái chết, cũng hy vọng chờ đợi huynh đến cứu. Muội đã nghĩ đến, muội thực không nên rời khỏi huynh, cũng không thể rời khỏi huynh được.

Ngọc Kỳ nắm chặt lấy tay Thanh Hoa cảm động nói khẽ :

- Hoa muội, xin hãy nhớ lời của huynh đây, cho dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, cũng đừng bao giờ quên hai chữ tự tin, đừng bao giờ nghĩ điều nông cạn, từ hôm nay trở đi, huynh sẽ đem Huyền Thông tâm pháp truyền cho muội, dù cho lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm, khốc liệt nào cũng có thể vượt qua một cách an nhiên.

Thanh Hoa lặng lẽ không nói, thân mình mảnh mai kề bên đôi bờ vai rộng của chàng.

Từ đằng xa đã nhìn thấy thành Hứa Châu rồi, Ngọc Kỳ chỉ cảm thấy đằng sau lưng luồng hơi ấm khiến trong lòng chàng rạo rực, trong lòng cuộn lên một tình cảm kỳ lạ rất khó tả, chàng có phần bối rối vội vàng cầm dây cương cúi vào tay Thanh Hoa nói :

- Muội cưỡi ngựa đi, huynh sẽ đi bộ.

Ngọc Kỳ vừa đặt một chân ra khỏi chỗ để chân trên yên ngựa thì Thanh Hoa đã ôm lấy vai chàng nói :

- Đừng!

Ngọc Kỳ hơi ngã người về phía trước, Thanh Hoa vội hỏi :

- Huynh sao vậy?

- Muội ở bên huynh như vậy, huynh... huynh...

- Kỳ ca, huynh sao vậy?

- Huynh hồi hộp quá.

- Muội cũng vậy, chúng ta...

Giọng của Thanh Hoa nhỏ quá, khó lòng mà nghe được.

Ngọc Kỳ đột nhiên quay người lại, trong đôi mắt ánh lên một tia nhìn kỳ lạ.

Ngựa đã dừng lại, ánh mắt chàng bắt gặp ánh mắt của Thanh Hoa, và đôi má ửng hồng của nàng cùng với hơi thở không tự nhiên của nàng. Tất cả những điều đó khiến chàng cơ hồ hoa mắt, giống như bị ai đó rung lên sợi dây đàn thần bí sâu kín trong lòng chàng, người rung sợi dây đàn ấy chính là Thanh Hoa, chính là nàng.

Đôi mắt sâu thẳm long lanh của Thanh Hoa cũng dừng cảm nhìn vào đôi mắt của Ngọc Kỳ, cuối cùng nàng đã bị ánh mắt của chàng hút lấy, khiến nàng toàn thân như thể bị điện giật, nàng từ từ nhắm mắt lại, chậm chạp đưa người về phía trước.

Những bông tuyết bay phất phêu rơi trên người họ, gió lạnh thấu xương cuộn tới từng cơn. Thế nhưng hai người trên lưng ngựa cuộn sát vào bên nhau, ngoài họ ra, tất cả những vật khác trong vũ trụ đều không còn tồn tại nữa, mọi sự tác động bên ngoài dường như đã rời xa họ rồi.

Âm thanh duy nhất còn lại chỉ là những lời nói trong cõi lòng của họ muốn nói với nhau và nhịp đập của hai con tim.

- Hoa muối...

Ngọc Kỳ thăm khê gọi bên tai của Thanh Hoa.

- Kỳ ca...

Thanh Hoa cũng khê thì thăm bên tai chàng.

Rất lâu sau, nếu không phải có tiếng vó ngựa từ phía Hàn Châu vọng lại, có lẽ họ sẽ kề cận bên nhau mãi mãi.

- Hoa muối. chúng ta đêm nay sẽ ở lại Hứa Châu, ngày mai trở về Khai Phong phủ đông hà.

Nói đoạn Ngọc Kỳ nắm vòng tay ôm, quay người lại.

Trước mặt chạy đến hai con la, mang bao túi lớn. hai người cưỡi la cúi đầu vung cương đạp tuyết đi đến.

Thanh Hoa người vận nam trang đội mũ, nàng vội lấy tay kéo mũ xuống che gần kín mắt, ôm lấy vai Ngọc Kỳ nói :

- Làm gì mà phải trở về Khai Phong phủ? Từ đây hướng nam đi Lâm Dĩnh, đi dọc sông Đại Hà đến Dĩnh Châu thuộc Phụng Dương phủ, rồi đi vào Ứng Thiên thẳng đến Nam Kinh, hà có gì phải đi một vòng đường xa oan uổng như vậy?

- Hay! Tiểu yêu, muối có vẻ thông thạo vùng này quá nhỉ?

- Muối đi vào Bồ Chính Tư ở Hà Nam từ chính con đường này đó.

- Muối muốn đi qua những nơi cảnh cũ à? Vùng này e rằng sẽ không có danh lam thắng cảnh để ngắm đâu.

- Có huynh bên cạnh không cần danh lam thắng cảnh đâu.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng trên đường quan lộ hai con tuần mã phi như lướt gió trong làn hoa tuyết mịn mù ra khỏi cửa nam Hứa Châu thành đi thẳng về hướng Lâm Dĩnh.

Theo kế hoạch lộ trình thì hai người Ngọc Kỳ phải đi qua Phụng Dương. Nơi đó có một nữ cao thủ của hắc đạo, vốn là một nữ đạo sĩ, tên gọi Thanh Hư đạo cô, ả cũng từng là môn đồ Ất Thanh yêu đạo năm xưa, hiện giờ tung tích không rõ, phủ Phụng Dương chính là sào huyệt của ả.

Hai người cưỡi ngựa đi quan Lâm Dĩnh sau đó dọc theo bờ sông nam Sa Hà đi về phía Đông, lúc này tuyết đã ngừng rơi, trời cao gió nhẹ tuyết đã đóng băng, nên ngựa đi cũng không khó nhọc lắm.

Trên con đường này các thương điểm rất ít, người đi cũng thưa thớt. Nơi đây có một vài đồi núi và hang cốc nhỏ, song đi hơn một nửa ngày trời vẫn không thấy bóng một người nào đi trên con đường cổ đạo của đời trước.

Hai con ngựa sánh vai nhau chạy những nước chậm, chiếm gần hết con đường cổ đạo. Thanh Hoa dung mạo tươi tắn như hoa, trên má lộ ra đôi lúm đồng tiền mỗi khi nàng nhoẻn miệng cười.

Nàng ngồi bên phải Ngọc Kỳ, chốc chốc lại nhìn Ngọc Kỳ nở nụ cười có thể khiến bất cứ một trang nam nhân nào cũng đắm đuối ngây ngất. Thanh Hoa đưa ánh mắt tình ý nồng nàn nhìn Ngọc Kỳ nói :

- Phía Bắc huyện Tây Hoa, có lăng mộ của vua Ân Cao Tổng, chúng ta đi đến đấy ngắm nhìn một chút đi.

Ngọc Kỳ cười nói :

- Trời tuyết thế này mà đi ngắm lăng, không khéo người ta lại nghĩ là người điên đấy.

Cổ đạo mỗi lúc mỗi hẹp, vách núi trải xuống bờ sông nên đường đi không còn dễ dàng nữa.

Thanh Hoa giơ tay về phía Ngọc Kỳ cười nói :

- Kỳ ca, qua đây đi.

Chiếc túi lớn đựng đồ dùng đặt trên ngựa của Ngọc Kỳ ở phía sau, còn yên của Thanh Hoa không có gì cả. Ngọc Kỳ mắc dây cương vào đầu yên ngựa, đón lấy tay của Thanh Hoa phóng mình rơi nhẹ ngay phía sau Thanh Hoa. Chàng không ngần ngại ôm lấy eo lưng thon nhỏ của nàng.

Thanh Hoa dịu dàng dựa vào lòng Ngọc Kỳ, quay người qua cần nhẹ vào vai của Ngọc Kỳ, ngượng ngùng nói :

- Không cho...

Nàng khẽ đẩy bàn tay của Ngọc Kỳ, song cái đẩy ấy không có ý thực sự muốn đẩy đôi tay của Ngọc Kỳ ra.

Ngọc Kỳ cúi đầu xuống hôn nhẹ trên một bên má ửng hồng như hoa đào. Thanh Hoa khẽ kêu ái một tiếng vỗ vào tay của Ngọc Kỳ.

Một hồi lâu, Thanh Hoa mới trở lại trạng thái bình thường, chiếc hôn của Ngọc Kỳ thật khiến nàng khó tin đó là sự thật. Nàng cơ hồ vừa sống trong một thế giới thần bí êm ái nào đó.

Đang đi thì bỗng nhiên phía trước vang lên tiếng vó ngựa đập trên tuyết, tiếp theo là một bóng người cưỡi ngựa xuất hiện nơi giữa triền núi trước mặt đang phi nước kiệu đến gần.

Đôi mắt tinh anh đã nhìn thấy bóng người ấy, đó là một lão đạo cao niên, đang ung dung cưỡi ngựa đi xuống từ trên núi cao đầu đội mũ, thân vận một chiếc áo dài của các đạo sĩ thường vận màu xanh viền hồng, vai đeo kiếm, phát trần cắm bên cổ áo. Ngọc Kỳ vừa nhìn thấy, khẽ kêu lên :

- A! Là Huyền Linh đạo trưởng.

Thanh Hoa cũng nhận ra đó là Huyền Linh đạo trưởng khi ở Phù Đồ Cổ Trạch ra tay hiệp trợ, lão đạo từng leo lên vách núi cùng với Thiên Nhai Phá Ất, tấn công vào Phù Đồ Cổ Trạch.

Nàng dò nhìn lão đạo đoạn nói :

- Gương mặt phủ sức và ngũ quan quả đúng là Huyền Linh đạo trưởng.

Ngọc Kỳ phóng mình về ngựa của mình như trước, ghim cương ngựa đón Huyền Linh đạo trưởng đi tới, từ xa chàng đã cất tiếng :

- Lão tiên bối vừa đi đâu? Văn bối là...

Lão đạo thúc ngựa lại, ngắt lời của Ngọc Kỳ cười nói liền :

- A! Là Dương công tử. Sao? Dương công tử lại đi trên con đường cổ đạo này? Không phải là đi đến phía đông Khai Phong phủ. Sau đó đi đến Ứng Thiên phủ sao? Bần đạo vừa từ Dinh Châu đến, công tử gần đây vẫn mạnh giỏi chứ?

Ba con ngựa đã đến một chỗ, Thanh Hoa vòng tay thi lễ nói :

- Xin ra mắt đạo trưởng, chẳng lẽ đạo trưởng không nhận ra văn bối là Nguyên Chân sao?

Lão đạo đưa mắt nhìn Thanh Hoa một chút đoạn nói :

- À! Là Triệu hiền đệ phải không? Sau khi chia tay ở Phù Đồ Cổ Trạch cũng đã khá lâu rồi phải không? Lệnh tỷ của Triệu công tử đâu rồi?

Thanh Hoa lấy làm lạ, trầm nghĩ:

“Ấy da! Đôi mắt của lão đạo sao thật là quen quá. Huyền Linh đạo trưởng chia tay với mình ở Khai Phong phủ, sao lão đạo lại nói là ở Phù Đồ Cổ Trạch vậy cả?”

- À, gia tỷ của tiểu đệ vẫn đang ở Khai Phong phủ. Xin hỏi hiện giờ đạo trưởng ở nơi đâu?

Huyền Linh đạo trưởng thở dài một cái, than :

- Bần đạo định đi đến Phụng Dương thăm một người bằng hữu tri giao, nào ngờ lại không gặp, nên phải quay về. Dương công tử, xin hỏi chuyến đi lần này định đến nơi nào?

- Văn bối đang đến...

...

(Thiếu trang 36 và 37)

... vừa đứng người lên né sang một bên tránh chưởng của Ngọc Kỳ đánh tới.

Thanh Hoa cũng đã rơi nhẹ xuống, trên lưng ngựa của nàng, bất thành lình một cuộn khói màu đỏ nhạt lượn tới, bao trùm lên người nàng. Thanh Hoa nổi giận quát :

- Tên súc sinh người...

Chưa nói dứt, nàng bỗng toàn thân mềm nhũn trượt khỏi yên ngựa rơi xuống. Con ngựa bị kinh lực của Ngọc Kỳ đánh ra phản lại, lùi ra sau mấy bước, cơ hồ sắp giẫm lên Thanh Hoa.

Ngọc Kỳ nhanh như cắt vươn tay như chiếc gọng kiềm bằng sắt nắm lấy thắt lưng của Thanh Hoa, đoạn phóng tới trước.

Lúc ấy là đang trên triền núi, Huyền Linh đạo trưởng đã chạy ở xa hơn mười trượng, xác con ngựa cũng lăn xuống triền núi, phía dưới là sông Sa Hà, cũng không hại gì, tuyết lại dày.

Ngọc Kỳ không định đuổi theo đối phương, cứu người gấp hơn mà loại khói màu đỏ nhạt này chàng đã lãnh giáo qua hai lần rồi đó là Đào Hoa Cổ Chưởng, một loại độc khí của Bách Độc Long.

May là bên người chàng hôm nay đem theo túi thuốc giải mà Độc Vô Thường đã từng tặng chàng, khi ở Phù Đồ Cổ Trạch chàng đã tìm lại được. Chàng vội vàng lấy thuốc giải để cứu người bạn tình của mình, đành để cho tên Huyền Linh đạo trưởng giả mạo chạy trốn mất hút.

Thanh Hoa vừa tỉnh dậy đã vội hỏi ngay :

- Kỳ ca, tên súc sinh ấy đâu rồi?

Ngọc Kỳ đỡ nàng dậy nói :

- Huynh đã để cho y trốn mất rồi, thật đáng tiếc.

- Tại sao hần linh thông như vậy cà, có thể đi trước mặt chúng ta, theo dõi sát chúng ta không buông tha chứ?

Ngọc Kỳ trầm ngâm một hồi lâu đoạn nói :

- Huynh đã hiểu được minh bạch phần nào, Thần Kiếm thư sinh và Trì Khiêm nhất định có cấu kết với nhau. Hiện giờ điều khó hiểu duy nhất chính là thân phận của Thần Kiếm thư sinh. Nếu như hần nhất định theo dõi chúng ta, sau này sẽ không thoát khỏi tay chúng ta đâu.

- Thuật cải trang của tên súc sinh ấy quả thật tài tình vô song, nếu mà hần có thể thay đổi được cả đôi mắt, có lẽ chúng ta sẽ gặp nguy hiểm vô cùng. Kỳ ca, Thần Kiếm thư sinh có thể là đệ tử hay là con trai của Như Hư Nhân Ma không?

- Nhưng Như Hư Nhân Ma lúc trước là thủ hạ dưới tay của Ất Thanh yêu đạo, lại không cùng đường với bọn Vô Vi bang, lão ma lại gần đến thời kỳ gần đất xa trời, mạng của y như đèn treo trước gió, có lẽ không cấu kết với bọn Ất Thanh yêu đạo nữa.

- Điều chúng ta cần lưu ý là không để hần trốn thoát lần sau nữa. Hai người lại lên đường dọc theo sông Dĩnh Hà về phía đông.

Vào ngày thứ ba, họ cách Thái Hòa chừng mười dặm, dự định sẽ đến Thái Hòa, tới đến đi đến Dĩnh Châu tìm nơi trú ngụ.

Nơi họ đến là vùng đồng bằng Hoàng Chuấn, vùng này mênh mông bát ngát, cả một vùng là đất bằng ngoài một vài thôn xóm xa tít nơi đường chân trời, còn có các bụi cây cỏ khô héo bên bờ sông Dĩnh Hà.

Con đường cổ đạo ở đây rộng rãi hơn so với cổ đạo trong vùng núi, hai con ngựa đạp tuyết bước chậm rãi, một con trước một con sau. Song vẫn là Thanh Hoa ngồi cùng trên yên với Ngọc Kỳ, nàng ngã người vào lòng chàng nhắm đôi mắt phượng mày cong vút, hé nở nụ cười khiến đôi má lúm sâu đôi đồng tiền duyên dáng. Có lẽ nàng đang mơ và có lẽ trong mơ nàng đang mỉm cười thì phải.

Bất thành linh nơi bờ sông trước mặt vang lên một tiếng rống, tiếp theo hai bóng người phóng ra từ trong khu rừng bay đến giữa đường.

Hai người này thân hình đều cao lớn, vận áo da bên ngoài, đầu đội mũ. Cả hai đều đang phi thân tung chưởng đấu một trận sinh tử với nhau.

Ngọc Kỳ đột nhiên nói lên :

- Kim Xà Kiếm, chính là tên súc sinh Dương Cao.

Thanh Hoa ngồi thẳng dậy, nghiêng rằng nói :

- Lần này xem hãn chạy đường nào.

Ngọc Kỳ phóng mình ra khỏi yên ngựa, rút nhanh bảo kiếm sau lưng phi thân tới nơi đấu trường của hai người kia. Thanh Hoa cũng thúc ngựa xông tới.

Đáng tiếc là họ đã động thủ quá sớm, khoảng cách chưa tới một dặm nên từ đằng xa đã bị người phát hiện.

Một trong hai người đang giao đấu có một tên tay cầm thay Kim xà kiếm sáng lóa, cho nên nhìn vào biết ngay y là Kim Xà Kiếm, con người này tự xưng là thủ hạ của Tam linh tên gọi Kim Xà Kiếm Lý Phương, và cũng chính là hóa thân của tên Thần Kiếm thư sinh Dương Cao.

Kim Xà Kiếm Lý Phương phát hiện thấy Ngọc Kỳ từ đằng xa đang lao tới, y cười một tràng dài đoạn đâm tới liền ba nhát, khiến đối phương sử dụng đoản đao phải thoái lui lại năm bước. Tên Kim Xà Kiếm lắc mình một cái lao ngay vào khu rừng rậm rạp trên bờ sông.

Đại hán sử dụng phi đao hét lớn cũng lao người vào rừng đuổi theo.

Đợi đến khi Ngọc Kỳ đến nơi thì bóng dáng của hai người ấy đã không còn thấy nữa. Bên kia rừng còn thấy một con tuần mã.

Ngọc Kỳ đợi Thanh Hoa phi ngựa tới, bèn nói :

- Tiếc thật! Chúng ta đều chậm một bước.

Bờ sông bên kia cách chừng nửa dặm, có một con ngựa thần câu màu trắng, thân ngựa bay đi như một luồng điện nhanh chớp mắt đã xa tít, trên lưng ngựa là tên Kim Xà Kiếm Lý Phương.

Phía sau lưng con bạch câu ấy khoảng bốn mươi, năm mươi trượng là đại hán sử dụng phi đao, đang thi triển khinh công đuổi theo. Tuy rằng thân pháp người này rất thâm hậu nhưng không thể nào bì được với con tuần mã.

Đại hán phi đao biết rằng không thể đuổi kịp nữa nên y đành hậm hực ở lại.

Đại hán này thân hình rất vạm vỡ to lớn, mặt tròn mày đậm và ngắn. Trong đôi mắt đó là hai con người xạ ra ánh quang rất sáng, có thể uy hiếp người khác. Trêm miệng là bộ râu chữ bát rậm dày. Nhìn đáng vẻ rất thô kệch và dữ tợn.

Trong tay đại hán là một thứ đồ vật bằng vàng trông giống như móng của con gà, dài hai thước có năm móng bốn vuốt song, móng ở giữa dài và thẳng, có thể dùng làm viết cho các vị phán quan, nơi phần cuối chuôi có một cái vòng bằng sắt có thể xoay được.

Loại binh khí này dài khoảng năm thước có thể phóng bay ra. Lúc này khi đấu với Kim xà kiếm, đại hán đã dùng phi đao tấn công đối phương.

Đại hán trở lại con đường lúc nãy, Ngọc Kỳ và Thanh Hoa đang đợi y.

Đại hán quét mắt nhìn Ngọc Kỳ và Thanh Hoa, khẽ hừ một tiếng, đoạn vươn tay cầm lấy sợi dây cương buộc ngựa nơi bia rừng, thái độ không thân thiện chút nào.

Ngọc Kỳ đột nhiên tiến đến trước vòng tay cười nói :

- Tại hạ Dương Ngọc Kỳ, xin hỏi huynh đại quý tánh đại danh.

Đại hán hừ một tiếng nữa, trợn mắt nói :

- Tránh ra! ngươi hỏi tên tuổi ta làm gì?

Ngọc Kỳ không hề giận dữ, chàng vẫn mỉm cười nói :

- Tứ hải giai huynh đệ, tại hạ lúc này nhìn thấy huynh đài đầu với tên Kim Xà Kiếm, thân pháp thật phi phàm nên mới có ý mong muốn kết giao, xin đừng chấp sự mạo muội của tại hạ.

Đại hán giắt phi trảo vào thắt lưng, hầm hầm quát :

- Hừ! Tiểu tử, ngươi cho là tại ta không phải à? Nếu như không phải các người đến quấy rối thì tên súc sinh kia làm gì thoát thân được chứ? Hừ!

- Tại hạ đến không đúng lúc, thật xin lỗi. Nhưng không biết huynh đài có oán cừu gì với tên Kim Xà Kiếm ấy mà giao đấu với nhau?

- Hừ! Ai mà không biết thái gia và tên khốn khiếp ấy đã kết oán ba năm nay, gặp mặt tức thì phải một trận sống mái, các ngươi là bằng hữu của hắn muốn nhúng kiếm vào à? Thử xem.

Đại hán một tay đặt lên chuôi kiếm, hung tợn nhìn chăm chăm vào hai người Ngọc Kỳ và Thanh Hoa, dáng vẻ rất ngạo mạn đầy thách thức. Thanh Hoa không nén được giận, nâng vôi tiên lên hai bước.

Ngọc Kỳ ra hiệu nàng không nên vọng động, chàng vẫn mỉm cười nói :

- Tại hạ cũng có thù oán với tên súc sinh Kim Xà Kiếm đó, đồng cảnh tương lân nên mới hỏi danh tánh của huynh đài, tuyệt không bao giờ là bằng hữu của tên khốn khiếp ấy.

- Hừ! Ngươi không được giết tên súc sinh đó, phải để lại cho thái gia. Ngươi muốn hỏi danh tính của ta hử?

- Xin huynh đài chỉ giáo.

- Phi Trảo Âu Bằng.

Ngọc Kỳ nói ngay :

- Thì ra Âu huynh người quật khởi trên giang hồ, danh chấn võ lâm tại hạ thất kính! Thất kính!

- Không cần ngươi tôn vinh đâu. Hừ! Mấy năm gần đây trong giang hồ mới xuất hiện ba vị anh hùng. Người thứ nhất chính là Phi Trảo Âu Bằng ta đây, trên võ lâm không ai là không biết đến. Tiểu tử ngươi tên Dương Ngọc Kỳ có phải mười ngày trước xuất hiện ở Trung Châu, và được người trong giang hồ gọi là Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ không?

- Chính là tại hạ.

Bỗng nhiên Phi Trảo Âu Bằng phá ra cười ha hả, vung phi trảo nói :

- Tiểu tử, ngươi muốn lất át danh hiệu của bốn thái gia hử? Chuẩn bị chưa, Âu mỗ sẽ đấu với ngươi. Nếu như tiếp được tám chiêu kỳ học của Âu gia đây, chúng ta sẽ kết làm bằng hữu. Còn như đỡ không nổi. Hừ! Ngươi đợi mà xem.

Ngọc Kỳ cười hỏi lại :

- Nếu đỡ không nổi thì sao chứ?

- Sẽ xóa danh hiệu của ngươi đi, không để cho ngươi lừa bịp thiên hạ nữa.

- Danh hiệu đó đâu phải Dương mỗ tự đặt cho mình đâu, Âu huynh.

- Mặc kệ là ai đặt cho ngươi? Rút kiếm ra!

- Âu huynh, kết bằng hữu đâu cần phải rút kiếm ra chứ.

- Đừng nhiều lời, rút kiếm ra!

Thanh Hoa lúc này cười hì hì tiến lên trước nói :

- Họ Âu kia, tại hạ tên gọi Triệu Nguyên Chấn, đứng cuối cùng trong Phong Vân ngũ kiếm, thanh kiếm trong tay chưa từng giết qua gà, sát qua trâu, nhưng cũng muốn đấu với phi thảo của các hạ, người không xứng đáng để Kỳ ca của ta động thủ đâu. Tiến lên nào. Sao hử?

Âu Bằng phóng tới quát :

- Muốn chọc giận ta à. Tên tiểu tử người... người...

Đoạn y bước tới ba bước. bỗng nhìn vào Thanh Hoa mà lắc đầu đoạn lùi về phía sau nói :

- Hừ! Xem dáng điệu ảo lả giống như bọn nữ nhi của người không có chút khí khái của một nam tử hán chút nào cả. Âu Bằng ta đường một nhân vật anh hùng trong giang hồ há lại động thủ với người à? Tránh ra mau! Ta sẽ đấu với tên tiểu tử to lớn kia!

Thanh Hoa không hề nổi giận vì những lời của Âu Bằng vì nàng vốn là một cô nương trong trang phục nam nhân mà. Nàng rút nhanh bảo kiếm ra cười khê nói :

- Người có sợ không? Không dám cùng với thái gia đấu...

Âu Bằng nổi giận nạt lớn :

- Hừ! Ta sợ ai chứ? Người chỉ là một tên tiểu tử nhỏ nhất song quá đáng lắm. Âu gia không nhận được nữa, phải dạy cho người một bài học.

- Chỉ khoa môi múa mép, người chẳng qua chỉ là loại anh hùng mỗ dê giết gà mà thôi. Tiếp chiêu!

Thanh Hoa lao tới vùng vút bảo kiếm. Phi Bằng cũng nộ khí phùng phùng, hét lên một tiếng lắc nhanh qua trái quát lớn :

- Cút ngay! Kiếm pháp của người là thứ gì? Gọi tên tiểu tử lớn kia lên đi!

Ngọc Kỳ và Thanh Hoa đã có cảm tình với vị đại hán thô kệch này nên họ không căng thẳng gì, có vẻ vui vẻ nữa là đằng khác. Thanh Hoa lúc ấy sẵn thế lao sang phải, điểm ra một kiếm, nói :

- Người chỉ là anh hùng trốn giồi, chẳng qua chỉ là hư danh thôi.

Phi Thảo Âu Bằng không chịu đựng được nữa. Y hét lớn, vùng cây thảo bằng thiết, dùng đến ba thành công lực hất kiếm đối phương.

Kiếm vừa thấy bên dưới sáng loáng chỉ trong nháy mắt đã công tới ngay bên ngực của Âu Bằng, kiếm thế quả là nhanh tuyệt luân.

Âu Bằng thất kinh, vòng một bước ra ngay chiêu Cơ Ứng Bồ Tước khí thế như chim ưng mỗ sẽ sung mãn mạnh mẽ vô cùng.

Hai người xuất chiêu như điện xẹt, chưởng lực cuộn cuộn, năm cái vuốt nhọn của cây phi thảo rít gió chói cả tai nghe rất kinh người.

Thanh Hoa cũng ngằm thất kinh, song nàng không e sợ người thô bạo này, công lực nàng không hề yếu, thế công rất dũng mãnh, hóa chiêu biến chiêu vô cùng linh hoạt, cho nên nội lực trong người mỗi lúc mỗi tăng, nội công cũng tăng lên cuộn cuộn.

Tung ra đã hơn năm chiêu, Âu Bằng cơ hồ đã nổi giận tột độ, y hét một tiếng đinh tai xoay cây phi thảo phủ ngay chiêu Trầm Hải Tiềm Long của Thanh Hoa, y lùi ra sau đoạn hét lớn “Đánh”, phi thảo đã lướt xuyên qua vùng kiếm ảnh nhằm ngay ngực Thanh Hoa phóng tới.

Đột nhiên cây phi thảo dài ra năm thước, tình hình có vẻ đáng sợ quá, chỉ cần dài thêm một tấc đã nguy hiểm lắm rồi huống gì lúc này vươn ra thêm năm thước.

Thanh Hoa biết rằng phi thảo của Âu Bằng có thể bay được nhưng thực sự không thể không ngờ rằng nó có thể hóa chiêu xuất sắc như vậy. Trong nháy mắt ánh thảo biến ảo chỉ cách ngực của nàng khoảng năm tấc, Thanh Hoa thất kinh lùi ra sau, vùng trường kiếm biến chiêu Thần Long Vũ Thảo ngay tức thì.

Choang! Choang! Hai tiếng, hoa lửa tóe ra bốn phía, bảo kiếm chém sắt như chém bùn vẫn không thể hủy được phi trảo, có thể thấy công lực của Âu Bằng thâm hậu đến bậc nào. Vả lại phi trảo của y vốn là bảo vật không sợ đao kiếm, không cách nào có thể chém gãy được.

Bóng người văng ra, Thanh Hoa phải lùi một bước ra sau bởi phản lực. Nàng nổi giận vận liền Vô Cực Thái Hư thần công, rút kiếm vu vu lao mình tới.

Âu Bằng bị kiếm hất phi trảo dội lại, song ngay tức thì hét lớn vung trảo nhắm ngay sườn Thanh Hoa công tới.

Thanh Hoa lách vai tránh đi biến chiêu Nộ Long Trường Thủ nhắm vào phi trảo đón lấy. Nàng muốn đỡ chiêu này.

Choang một tiếng đình tai, phi trảo vẫn không bị văng đi, ngược lại còn không chế được kiếm. Thanh Hoa hứ một tiếng lùi ra sau.

Âu Bằng tiến liền tới trước nhắm vào Thanh Hoa tung ra một chưởng. Thanh Hoa cũng vừa tiến tới hai bước nhanh như cắt, tung ra một chưởng nhắm sườn phải đối phương đánh tới.

- Dừng tay!

Âu Bằng la lên, phóng người qua trái khoảng năm bước, xoay tay thu trảo lại.

- Dừng hòng!

Thanh Hoa cũng la lên, vung kiếm đâm bên trái, nghĩ sẽ ép đối phương sang bên trái, sau đó sẽ biến chiêu tiếp liền.

Âu Bằng vẫn chưa ra chiêu gì, tình hình vô cùng nguy ngập, Thanh Hoa trong nháy mắt đã lao đến, ngân quang của bảo kiếm đã bay tới sườn của đối phương. Ngọc Kỳ vội vã la lên :

- Ai da... Hoa muội, không được.

Âu Bằng thất kinh hét lên, thối lui ra sau, đứng ngậy ra một bên nhìn chăm chăm vào Thanh Hoa, dường như y không tin đó là sự thật.

Lần vải áo nơi sườn của Âu Bằng đã bị kiếm xé rách một đường dài khoảng ba tấc bay phiêu phiêu trước gió. Nếu như lúc này Ngọc Kỳ không la lên và Thanh Hoa không kịp thu kiếm về, chắc chắn sườn của Âu Bằng sẽ lủng một lỗ chứ không phải chỉ là rách lần vải áo như vậy.

Thanh Hoa thu kiếm lui ra sau, đến bên cạnh Ngọc Kỳ thì đứng lại mím miệng cười.

Âu Bằng nhét phi trảo vào thắt lưng, tay vân vê chỗ rách, le lưỡi, đồng thời bước tới gần, chỉ vào Thanh Hoa hỏi :

- Tiểu tử, có phải ngươi nói ngươi là Phong Vân đệ ngũ kiếm phải không?

- Đúng thì sao?

Âu Bằng lại chỉ vào Ngọc Kỳ nói :

- Còn tên tiểu tử lớn đó là thứ mấy?

Thanh Hoa cười một cách kiêu ngạo nói :

- Đó là đại ca ta, đương nhiên là đệ nhất kiếm.

- Ngươi không lừa gạt người khác chứ?

- Ngươi không tin à?

- Vậy kiếm pháp của hần ra sao?

- Đương nhiên là cao hơn tại hạ gấp ngàn lần. Ngươi không phục hử?

- Nếu như thế, Âu gia ta đây phục rồi. Về sau các ngươi có thể xếp tên cùng ba vị anh hùng mới xuất hiện rồi, rất xứng đáng.

Ngọc Kỳ hỏi :

- Vậy hai vị anh hùng kia là ai?

- Người thứ hai là Thần Kiếm thư sinh Dương Cao, người thứ ba là tên khốn khiếp Kim Xà Kiếm Lý Phương, cả hai tên này đều là những kẻ xấu xa.

Ngọc Kỳ hứ một tiếng, đoạn nói :

- Thần Kiếm thư sinh và Kim Xà Kiếm Lý Phương đều là một người, bộ các hạ không biết điều ấy sao?

- Nói bậy! Chúng nó một bắc một nam, làm sao là một người được. Hai vị xứng đáng kết giao với ta lắm. Nào lại đây, ta thân mật một chút.

Nói đoạn y giơ tay ra phía trước, đầu tiên là hướng về Thanh Hoa.

Thanh Hoa giả bộ chỉnh lại y phục cúi đầu không để ý đến y. Ngọc Kỳ bèn giơ bàn tay của mình ra. Hai bàn tay nắm chặt lấy nhau.

Hai tay vừa quấn vào nhau thì đã thấy có người hơi chao nghiêng.

Âu Bằng cơ hồ không tin vào công lực của Ngọc Kỳ. Y vận tám thành công lực vào tay, một mặt cười nói :

- Tại hạ đang ở Tây Thiên núi Mục Sơn, có dịp xin mời nhị vị quan lâm đến tề xá! Ấy! Âu Dương huynh tại hạ phục rồi.

Âu Bằng lúc này cảm thấy bàn tay đối phương nắm lấy tay y không phải là bàn tay mà là một gọng kiềm sắt vừa cứng vừa chắc, lại giống như một miếng da bò biết đàn hồi lúc mỏng lúc căng quấn chặt lấy tay y. Âu Bằng đành rút tay lại chịu thua, không thể không phục được.

Ngọc Kỳ cười nói :

- Âu huynh quả là cao minh, tại hạ khâm phục lắm, sau này nếu có dịp nhất định sẽ đến Tây Thiên bái viếng huynh đài.

Âu Bằng cũng cười nói :

- Dương huynh hà tất phải mắng người chứ. Tại hạ thua rồi, thua rồi, ai mạnh hơn tại hạ, tại hạ nhất định sẽ tâm phục tức thì, còn vị Triệu lão đệ này, kiếm pháp nội công hỏa hầu thật tuyệt luân. Thôi giờ xin kiếu, tại hạ giờ đi Nam Kinh, sau sẽ trở về Tây Thiên. Đừng quên sau này ghé thăm tề xá của tại hạ, Âu mỗ sẽ nhất định tiếp đãi nồng hậu.

Nói đoạn Âu Bằng sửa lại yên cương, phi người ngồi lên yên. Y quay sang từ biệt với hai người, mặt mày tươi vui ra đi.

Ngọc Kỳ dõi theo bóng Âu Bằng nói :

- Người này công lực quả thật phi thường, bên trong tính tình hung bạo là một sự hào sảng hiếm thấy, thật là một con người đáng kết bằng hữu.

Thanh Hoa lặng lẽ đến bên Ngọc Kỳ cười nói :

- Con người y dung mạo thô kệch, râu ria thô tục, ánh mắt dữ tợn, công lực võ công vào bậc thượng thừa, mạnh hơn nhiều lần tên súc sinh kia.

- Theo huynh thấy, tiềm lực của y mạnh vô cùng, thực tài kỳ họ chưa phát huy hết mà thôi, sau này có lẽ sẽ tiến bộ vượt bậc.

Nói đến đây chàng nghiêng người ghé sát vào tai Thanh Hoa cười nói :

- Huynh cũng muốn để râu như vậy, để xem muội có sợ không?

Thanh Hoa giơ tay khẽ đánh vào cánh tay Ngọc Kỳ, cười khúc khích trề môi nói :

- Huynh dám? Muội sẽ nhổ trụi bộ râu đó liền.

Ngọc Kỳ đột nhiên vòng tay ôm lấy Thanh Hoa nói một cách tình tứ :

- Hoa muối, muối nhỏ thử xem?

Thanh Hoa mềm người lại, khẽ kêu lên :

- Trời ơi! Huynh hư quá! Muối... muối cắn huynh bây giờ.

Nói đoạn nàng cũng ôm chặt Ngọc Kỳ hôn khẽ vào má chàng.

Ngọc Kỳ bế lấy Thanh Hoa đỡ nàng lên ngựa, mình cũng nhảy lên ngồi sau lưng nàng, khẽ nói :

- Đi thôi! Đến lúc phải lót lòng rồi.

Con tuần mã vùng vó chạy qua sông phóng như bay.

Huyện Thái Hà nằm bên bờ trái sông Dinh Hà rộng như một thị trấn nhỏ, nếu như không có một bờ tường quanh bốn phía thì quả giống một trấn nhỏ hơn.

Lú này Ngọc Kỳ và Thanh Hoa mỗi người một con ngựa phi đến cửa tây vào thành, trong thành người đi lại rất ít. Đường đi nhỏ hẹp, các điểm, tiệm mọc lên san sát, ngoài một con đường lớn dẫn thẳng ra ngoài huyện, còn lại đều là các con đường nhỏ.

Hai người đi vòng con đường lớn, từ xa xa đã thấy chiếc rèm cửa tửu điểm bay cao cao bên trái con đường lớn. Thanh Hoa biết Ngọc Kỳ vốn là con sâu rượu, song chàng đã không còn dám uống nữa. Họ đến đây để lót dạ, lót dạ tất nhiên phải vào tiệm cơm, tiệm? cơm nào lại không bàn rượu chứ?

Bên ngoài cửa tiệm có mấy người hiếu kỳ đang tụm lại vén rèm cửa nhìn vào trong. Từ xa hai người đã nghe có tiếng quát từ bên trong vọng ra :

- Không có cũng phải có, thái gia đang muốn ăn, thái gia từng ở Trung Châu ăn thịt lừa hảo hạng, còn khá hơn gấp ngàn lần thịt bò. Nơi đây cách Trung Châu không xa, sao lại nói không có thịt lừa? Nếu như không có, thái gia sẽ dỡ cái quán chuột thúi của người bấy giờ.

Thì ra đó là tiếng nói oang oang của Phi Trảo Âu Bằng.

Ngọc Kỳ lúc này ngồi trên lưng ngựa cười nói :

- Chà, vị Âu huynh này lại gây sự nữa rồi, không khéo là y sẽ dỡ quán người ta thực chẳng chơi. Trong tay lương của ta còn mấy cân thịt lừa, cứ tặng cho y giải cơn nghiện vậy.

Hai người dừng ngựa trước tiệm, xuống ngựa vội vã vạch đám người hiếu kỳ trước cửa bước vào. Tên phổ ky trong tiệm đang khúm núm kinh hãi nói :

- Khách quan xin bỏ qua cho tẻ tiệm, đã vào tiết đông rồi, lừa bèo đã mổ giết sạch cả rồi, qua mấy ngày nữa gió tuyết bớt đi, trong làng mới đem hàng tới để...

Bình một tiếng, ly hủ rơi loảng xoảng, Âu Bằng lại nạt lớn :

- Qua mấy ngày nữa thì thái gia của mi đã đi đến Nam Kinh rồi. Không được, cho dù người có lập tức đi cắt về đây thịt lừa, thái gia cũng đợi ăn cho được.

Ngọc Kỳ và Thanh Hoa lúc ấy vừa bặt bước vào tay xách bao lương, Ngọc Kỳ cười nói :

- Âu huynh, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi. Sao vậy?

Âu Bằng lùi một chân lại, một chân giẫm lên chiếc ghế chỉ vào hai tên phổ ky nói :

- Mấy tên trong tiệm này thật hiệp người quá đáng, rõ ràng biết thái gia thích ăn thịt lừa, lại đưa đẩy cản trở nói là không có bàn. Thử hỏi có phải phép hay không?

Ngọc Kỳ cảm thấy rất buồn cười, Thanh Hoa cũng bật cười. Còn tên phổ ky mặt mày thiếu não run rẩy nói :

- Khách quan lần đầu tiên đến bốn tiệm, tiểu nhân làm sao biết khách quan thích ăn thịt lừa?

- Hừ! Thái gia vừa bước vào quán đã kêu cho ngay năm cân thịt lừa, không thích ăn thịt lừa thái gia kêu ra làm gì hử? Chẳng lẽ kêu ra cho người ăn? Người lú lẫn...

Vừa nói y vừa tát cho tên phổ ky một bạt tay.

Nếu như cái bạt tay ấy mà đánh trúng thì không gây ra án mạng mới là lạ. Ngọc Kỳ vội kéo tên phổ ky qua một bên tránh cái tát tay ấy, nói ngay :

- Âu huynh, thôi đi. Trong quán nếu như có đã lập tức bán liền cho huynh rồi. Hay! Tại hạ ở đây còn mang theo mấy cân thịt lừ đây, lấy đi rồi bỏ qua cho người ta.

Chàng vừa nói vừa đặt bao lương lên bàn. Âu Bằng lúc này cũng có vẻ xiêu lòng, y nắm lấy bao lương dốc ra xem. Nhưng y vẫn quay qua nói với tên phổ ky :

- Hừ! Coi như tiệm người hôm nay may mắn đấy. Mau đem ra đây hai con gà béo, không cần phải xào nấu nêm ướp chi cả, chỉ cần chín là được rồi.

- Dạ, xin y lời của khách quan căn dặn.

- Còn nữa, mang ra nữa cái đùi dê, và rượu ngon nữa.

- Dạ, dạ, dạ, tiểu nhân sẽ lập tức đi làm ngay.

Tên phổ ky lau mồ hôi, vắt chiếc khăn vội vã đi vào trong.

Một tên phổ ky khác đang tiếp hai người Ngọc Kỳ ở bàn đối diện. Ngọc Kỳ biết Thanh Hoa không thể ăn những món thô kệch như vậy bèn dặn phổ ky mang những món tinh khéo nhỏ nhỏ ra, nhưng không hề gọi rượu.

Âu Bằng lúc này dùng con dao nhỏ, soạt y cắt miếng thịt lừ trong bao lương làm đôi, bỏ vào tô mình một nửa, còn một nửa bỏ vào bao lương, phạch một tiếng ném sang bàn Ngọc Kỳ cười nói :

- Quân tử không cướp của người. Chúng ta là người cùng chí hướng ý hợp tâm đầu, trả lại cho người một nửa.

- Âu huynh, xin tặng hết cho huynh đó.

- Không! Đủ rồi.

Phổ ky đã bưng rượu lại, tiếp theo là đùi dê nóng.

Âu Bằng một tay nắm thịt một tay cắt nhanh, đoạn bưng bình rượu lên uống một miếng, ngọam một miếng thịt vừa nhai vừa uống.

Y cũng còn biết giữ lễ, khi cắt miếng thịt thứ hai, vội đưa bình rượu lên lắc hai cái hướng về phía Ngọc Kỳ, vừa nhai vừa nói :

- Hai vị, mời!

Ngọc Kỳ lắc đầu cười nói :

- Âu huynh, xin tự nhiên. Hai người tại hạ tửu lượng rất kém, không dám quấy rầy Âu huynh.

Âu Bằng hớp một hơi nữa đã cạn bình rượu, tay nắm lấy bình rượu khác nói lớn :

- Hai vị thực như miêu, tại hạ không quen lối ấy, đừng cười tại hạ ăn phàm phu thô tục vậy.

Có ba tên ăn vận theo lối buồn, ngồi bên bàn bên cạnh, nhin không được cười hí hí. Đột nhiên Âu Bằng quay đầu lại, quắc mắt nhìn, nói :

- Cười cái gì? Còn cười nữa thái gia nóng tiết cắt chúng bây ăn luôn bây giờ.

Ba người thực khách ấy thất kinh hồn vía, im thín thút cúi đầu giả lơ.

Âu Bằng ăn uống nhanh như chớp, vừa mới kê hai bình rượu giờ đã sạch trơn. Bên kia Ngọc Kỳ cũng sắp dùng xong.

Bất thình lình chiếc rèm được vén lên có ba tên đại hán vận áo da dê ngắn bước vào, cả bọn đều là những tên thân hình vạm vỡ bắp thịt cuộn cuộn, chúng đi đến quây, khoanh tay đứng yên.

Người chủ tiệm hất miệng về phía Âu Bằng ba tên đại hán liền đưa ánh mắt hung tợn nhìn, khi nhìn đến cây phi thảo trên bàn cả bọn đều giật mình thất kinh.

Ba tên đại hán găm găm tiến đến phía trước. Âu Bằng cũng đưa mắt nhìn bọn chúng về mặt không hề có thiện ý với ba tên đại hán chút nào.

Ngọc Kỳ ghét sát vào tai Thanh Hoa nói :

- Bọn rắn đất thổ địa ở vùng Thái Hoa đã đến rồi, sắp có náo nhiệt xem đấy.

Thanh Hoa vội hỏi :

- Chúng ta có nên nhúng tay vào không?

- Xem trước đã hẳn quyết định, có thể không cần chúng ta đâu.

Ba tên đại hán đến bên bàn của Âu Bằng thì dừng lại, một tên nói :

- Xin hỏi các hạ có phải Phi Thảo Âu Bằng lão huynh không?

- Hừ! Các người đuôi rồi hử? Thứ đồ chơi này các người không nhìn thấy à?

Vừa nói Âu Bằng vừa vỗ vỗ vào cây phi thảo.

Ba tên đại hán biến sắc, Âu Bằng nói :

- Hừ! Các người muốn giáo huấn thái gia à? Các người muốn gì?

Âu Bằng đứng dậy đá ngã chiếc ghế chùi tay dính đầy dầu mỡ vào chiếc áo da dê bên ngoài, chống nạnh bước tới. Ba tên đại hán đành lùi ra sau hai bước, một tên nói :

- Các hạ vô cớ ở trong tiệm này gây rối, lại muốn dỡ cả tiệm người ta. Các hạ ra về lưu manh để xưng anh hùng, đến độ chúng tôi ở huyện Thái Hòa này phải đến đây...

Âu Bằng chỉ tay ra ngoài cửa quát :

- Cút ngay! Việc của bốn thái gia các người tốt nhất là đừng dính vào.

Đoạn Âu Bằng bỏ tay vào túi lấy ra ba tấm ngân phiếu bỏ lên bàn.

Bất thành linh y biến sắc, giận dữ sát khí phùng phùng.

Thì ra lúc ấy ba tên đại hán cởi thắt lưng, vạch hai tà áo da dê bên ngoài để lộ chiếc áo màu đen bên trong. Trên túi áo bên ngực phải có thêu hình một thanh kiếm nhỏ màu vàng sáng lấp lánh, trên thắt lưng giắt cây trủy thủ.

Ba tên đại hán quắc mắt nhìn đối phương, vẫn chống nạnh, một tên trong bọn nói :

- Người tưởng chúng ta trị người không nổi hử?

Âu Bằng nộ khí nổi lên, dùng tay trái hất mâm cơm rượu văng tung tóe, lao đến ba tên đại hán quát lớn :

- Cút ngay! Mấy tên súc các người khôn hồn thì cút ngay.

Tất cả cảnh ấy không hề lọt ngoài tầm mắt của Ngọc Kỳ và Thanh Hoa. Không còn nghi ngờ gì nữa, ba tên đại hán ấy chính là người của Kim đường Hương chủ Vô Vi bang.

- Á!

Ba tên đại hán không kịp phòng bị đã bị đánh tới bởi kêu rú lên, thối lui ra sau bốn, năm bước.

Một tên trong bọn nổi giận, đánh bạo vung trảo ra chiêu Cơ Ứng Bồ Tước đánh tới trước.

Âu Bằng dùng tay phải theo thế Bàn long nắm chặt cổ tay phải đối phương đẩy mạnh ra sau, còn tay trái chụp lấy vai đối phương.

Tên đại hán bị nắm lấy tay phải, y quay người lại, vai trái lại bị đối phương chụp chặt lấy, hết cách chống cự. Song y vẫn không chịu thua, hung hãn vung ra sau theo thế Hồ Vỹ Cước khí thế mạnh mẽ vô cùng.

Nào ngờ đã chậm nửa bước, Âu Bằng nâng chân phải lên tức thì đá vào hông tên đại hán, hét lên “bò xuống!”

Tên đại hán thật biết nghe lời, y thất thanh rú lên một tiếng “Ái dà” ngã nhào tới trước, té nằm bẹp dưới đất, mãi vẫn không bò lên được. Cú đá lúc này thật không nhẹ chút nào, y cứ rên hừ hừ dưới đất.

Hai tên đại hán còn lại nổi giận hét lớn, vung trủy thủ lao tới.

Âu Bằng cười ha hả vung con dao cắt thịt lúc này, nói lớn :

- Thái gia không cắt cổ một trăm tên như các ngươi sẽ không xứng là Phi Trảo Âu Bằng. Để xem các người có thật luyện được mình đồng da sắt không? Lên!

Tiếng “lên” của Âu Bằng thốt ra lập tức gây ra một chấn động như tiếng sấm nổ, khiến mấy người thực khách giật nảy cả mình, còn hai tên đại hán thối lui ra sau hai bước.

Một tên trong chúng quắc mắt nổi giận nạt :

- Nếu là hảo hán thì gặp nhau nơi cửa nam.

Hai tên đại hán thu dao về, đỡ tên dưới đất lên, dìu nhau ra khỏi tiệm.

Âu Bằng cũng thu đao về, cười nói :

- Thái gia sẽ đợi các ngươi nửa tuần trà, nhớ đừng cản trở thái gia đi nghe chưa.

Đoạn y quay lại vòng tay thi lễ với hai người Ngọc Kỳ, nói :

- Nhị vị sau này ắt có dịp sẽ gặp lại.

Đoạn bước vội ra cửa. Nghe tiếng ngựa hí vang sau đó thì tiếng vó ngựa xa dần.

Ngọc Kỳ và Thanh Hoa vừa vội ra đi, chàng dùng truyền âm nhập mật nói với Thanh Hoa :

- Chúng ta nên đợi một lát nữa đã.

- Thế lực của Vô Vi bang quả thật ban bố khắp trong thiên hạ, có lẽ sẽ gây khó khăn không ít cho Âu Bằng.

Hai người từ tốn, dùng xong bữa, sau đó đi đến cửa nam.

Nơi đó có một khúc cửa sông, cách đó chừng một dặm đã thấy ngân quang loang loáng, thì ra đang diễn ra một trận giao đấu cực kỳ khốc liệt.

“Đi!” Ngọc Kỳ nói xong thúc ngựa xông tới.

Đến gần mới thấy rõ cảnh đấu trường nơi đó. Âu Bằng thân pháp như chim bay khắp bốn phương, cương khí cuộn cuộn sung mãn vô cùng.

Bao vây xung quanh Âu Bằng là mười sáu tên bạch y che mặt, có bốn tên nằm thẳng dưới đất, trên ngực rách toát bộ xương thịt trông ghê gớm vô cùng.

“Nằm xuống!” Âu Bằng hét lớn một tiếng, phi trảo đột nhiên bay tới bầu vào vai của một tên xoay mạnh thức thì thi thể của tên này đã bay ra hơn ba trượng. Thoắt một cái y đã thu phi trảo đoạn tung ra chiêu Cuồng Phong Tảo Diệp quét mạnh vào năm tên đại hán phía đông, khí thế dũng mãnh như hổ lao vào bầy dê.

Lại thêm ba tên nữa táng mạng dưới tay Âu Bằng. Chưởng phong y phát ra cuộn cuộn tới trước hai người.

Ngọc Kỳ kêu lên :

- Xuống ngựa! Chúng ta ra tay dọn dẹp bọn Vô Vi bang đi.

Hai người phóng người khỏi yên ngựa lao tới trước. Thanh Hoa nói :

- Nơi đây cách huyện thành quá gần. Mau lên mới được, không khéo kinh động đến quan phủ.

Nàng vừa nói dứt lời thì tay đã rút kiếm nhanh như chớp công tới ba tên che mặt. Ngọc Kỳ cũng nhanh không kém múa tít bảo kiếm như lần điện quang nhắm tới đối phương.

Hai lần điện quang xẹt đến khí thế mãnh liệt vô cùng. Có hai tên đại hán thấy đồng bọn chưa tiếp được một chiêu đã táng mạng tức thì chúng biến sắc, hét lớn :

- Cá người là ai, mà dám đến đây gánh lấy việc này?

- Phong Vân ngũ kiếm Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ.

- Đệ ngũ kiếm Triệu Nguyên Chân.

Hai tên đại hán biến sắc chạy vội về bờ Bắc Một tên khác rú lên kinh hãi.

- Ha! Ha! Ha...

Âu Bằng thu thảo lại cười như điên chạy đến đón hai người Ngọc Kỳ.

Trên mặt đất đầy tuyết lúc này nằm dài mười hai tử thi của bọn che mặt. Âu Bằng lúc này vòng tay thi lễ, cười nói :

- Danh hiệu của nhị vị vừa nói ra cũng đủ uy hiếp bọn Vô Vi bang khốn khiếp ấy rồi. Có hai vị ở đây, tránh được nhiều rắc rối. Ha... Ha! Từ xưa đến nay anh hùng đều xuất lúc thiếu niên, danh hiệu của nhị vị vang rền quả nhiên danh chấn giang hồ.

- Âu huynh quá lời, thật không dám, chúng ta dọn dẹp những tử thi này đi.

- Chuyện dễ thôi. Mau lên!

Âu Bằng la lên, dùng cây thảo sắt chọc thủng lớp băng đóng trên mặt nước.

Ba người phá lớp băng trên mặt, đẩy các tử thi xuống dòng nước. Đoạn lên ngựa nhắm Dĩnh Châu thẳng tiến.

Qua trận này Ngọc Kỳ đã kết giao với Âu Bằng. Nhưng chàng không ngờ được con người thô tục Âu Bằng này khi lên ngựa đã thầm nở một nụ cười bí hiểm rất khế, kể ra nụ cười đầy bí hiểm này không nên phát ra từ miệng loại người như y.

Hôm đó ba người đến ngụ ở một lữ điểm ở Dĩnh Châu, Âu Bằng chọn ở một phòng thượng hạng, Ngọc Kỳ và Thanh Hoa chọn ở một phòng nhỏ thanh tịnh, hai người họ tuy là bạn tình nhưng bình thường vẫn phân nhau ra ở riêng, nhưng vì tránh kẻ địch ám toán, nên cùng một phòng mà hai thất phân ra trong ngoài hai phía mà trú cho tiện.

Bắt đầu vào canh hai, ánh đèn trong và ngoài đều được thắp lên, Ngọc Kỳ ra vẻ như một vị sư phụ giám sát Thanh Hoa luyện Huyền Công tâm pháp.

Lúc đầu khi hai người đơn độc tiếp xúc đụng chạm nhau, Thanh Hoa trong lòng như không được bình tĩnh lắm, tình cảm dâng tràn, Ngọc Kỳ đành ra vẻ nghiêm trang, đôi lúc có nghiêm giọng dạy răn nài, để khiến cho Thanh Hoa bình tĩnh trở lại.

Hồi lâu sau, Thanh Hoa đã luyện đến thời điểm hư ảo quên ngoại giới. Ngọc Kỳ mới ngồi một góc khác nơi đầu giường vận công. Công lực của chàng đã được cảnh giới, nên khi luyện công cũng không còn ngại ngoại vật quấy rối, lục thứ đều tĩnh, có thể lưu ý được xung quanh xem có sự cố gì xảy ra hay không.

Đến canh ba, mọi việc đều suôn sẻ, bình an vô sự.

Luyện công được một canh thì Ngọc Kỳ từ từ điều hòa khí tức, để cho công lực phân tán trở lại khi bình thường.

Lúc này, tu vi võ công của chàng đã đạt đến tiến triển thêm rất ít, phải qua một thời gian thật lâu luyện tập mới có thể đạt đến một bậc cao tột đỉnh về công lực. Nhưng nếu như trong lúc ấy lại cho rằng mình đã đạt đến đỉnh điểm của kỳ học võ công, nội công, nên không ra sức khổ luyện, không tiếp tục rèn luyện thì vĩnh viễn sẽ dừng lại ở đỉnh cao nào đó thôi. Còn nếu bỏ lơ, lười biếng lại càng hại hơn, có thể sẽ bị tụt lùi trong nội công tuyệt học mà mình đã đạt được trước kia. Có thể nói việc luyện công phụ như thể chèo một con thuyền ngược dòng nước vậy, lơ là một chút ắt sẽ bị cuốn lùi ra sau ngay. Có thể hiểu tại sao các cao thủ Phật môn của phái Thiếu Lâm trong một đời lại nhập quan nhiều lần như vậy.

Ngọc Kỳ vốn rất chịu khó khổ luyện, chàng luyện công rất cần mẫn, chàng muốn phải vượt qua sự nản chí, đạt được một đỉnh cao này lại ra sức khổ luyện để đạt được một đỉnh điểm cao hơn trong tuyệt học võ công.

Chàng phân tán công lực xong thì chăm chú nhìn vào Thanh Hoa vừa nhìn thấy nàng, chàng đã cảm thấy an tâm ngay.

Vì lúc này Thanh Hoa đã ngừng hô hấp, hơi thở không còn nữa, nàng ngồi xếp bằng giống như một pho tượng đá, hai tay đặt trên gối, không hề có chút cử động nào, hai mắt nhắm nghiền, rất trang nghiêm. Rõ ràng, nàng đã đạt thành được tuyệt học Huyền Thông tâm pháp, có thể sử dụng để hộ thân được rồi.

Chàng nhẹ nhàng ra khỏi giường, bỏ thêm than củi vào chậu lửa đốt để sưởi ấm trong phòng. Bởi vì tuy rằng tu vi của Thanh Hoa đã thâm hậu lắm, song không có được thành tựu như Ngọc Kỳ, có thể kỵ hàn được, dầu sao thì Ngọc Kỳ cũng đã từng sinh trưởng trong vùng giá lạnh lẽo mà.

Luyện công thường không vận quá nhiều y phục trên người, trong điểm không có lò sưởi, hơi ấm đều nhờ vào chậu đốt than củi đỏ rực.

Một hồi lâu sau, Thanh Hoa đã trở lại trạng thái bình thường, nàng mở đôi mắt mênh mông như đại dương xanh thẳm, thở hắt ra một tiếng, mỉm cười nhìn Ngọc Kỳ bỗng nhiên đôi mắt nàng ửng hồng đoạn nàng từ từ giơ cánh tay ngọc ngà ra phía trước.

Lúc ấy Ngọc Kỳ cảm thấy trong lòng rạo rực. Ánh mắt tràn đầy tình ý nồng nàn và nụ cười của Thanh Hoa là cả một vũ trụ, cơ thể nàng là cả vạn mùa xuân tươi tắn.

Trong phòng ấm cúng, chiếc áo bên ngoài của nàng hơi mỏng, các đường nét ngà ngọc ẩn hiện xinh đẹp vô ngần. Mỗi một cử động của nàng lại xông lên một mùi hương thoang thoảng dễ chịu. Trong ánh mắt của Thanh Hoa có chút gì đó gợi mở, có chút gì đó không thể tự chủ được nữa.

Ngọc Kỳ ôm nàng vào lòng. Thanh Hoa cũng dịu dàng ngã vào lòng chàng.

Gió đêm nhẹ nhẹ, tình cảm bộc phát như một ngọn lửa xung mãnh. Ngọc Kỳ hôn lấy Thanh Hoa, và nàng cũng đáp lại một cách nồng nàn dịu dàng. Hai người bạn tình sau cùng dường như lạc vào một thế giới say đắm nào khác, điều này là một tình cảm vô tình mới mẻ đối với họ, vạn vật của vũ trụ lúc này cơ hồ đã biến mất.

Rất lâu sau đó, đôi bạn tình đã hồi tỉnh. Thanh Hoa thở khè khàng trên vùng ngực nở nang của Ngọc Kỳ. Nàng không dám ngẩng đầu lên, còn Ngọc Kỳ đang nhắm mắt lại, có lẽ đang trầm ngâm suy nghĩ điều gì đó.

Lúc ấy trong phòng bốn bề tĩnh lặng, Thanh Hoa cất tiếng ngọt ngào thánh thót như một cung đàn đang tấu khúc kể bên tai Ngọc Kỳ nói :

- Kỳ ca, huynh đang suy nghĩ điều gì vậy?

- Hoa muội, huynh đang nghĩ sau này chúng ta sẽ tìm một vùng quê non xanh nước biếc, gần bó với nhau, cùng nhau vừa cày cấy vừa ngâm nga hưởng cảnh thần tiên, dư thế vô tranh, không lo nghĩ chuyện đời thế tục nữa. Hoa muội, muội đồng ý không?

- Kỳ ca, còn... còn...

- Còn gì nữa, Hoa muội?

- Còn... con của chúng ta?

- A! Thật đáng cười. Huynh lẽ ra phải nên nghĩ đến chứ, hay chúng ta nên có hai, ba đứa con. Như vậy mới thực sự là một gia đình chứ, đúng không? Hoa muội, để huynh bày tỏ lòng cảm tạ của huynh đối với bạn tình của mình.

Đoạn Ngọc Kỳ hôn nhẹ lên má nàng.

Một lúc sau hai người họ liền tắt đèn trong phòng, bắt đầu giấc mộng về tương lai tràn đầy hạnh phúc.

Lúc này ở phòng bên cạnh có một bóng đen đang áp sát tai vào vách lắng nghe. Khi y nghe thấy tiếng cười khúc khích bên phòng bên, thì y cắn răng nghiêng lợi có vẻ căm tức vô cùng. Một lúc sau bóng đen ấy mới giải khai huyết ngủ của người trên giường, đoạn bóng đen ấy mở cửa bỏ đi.

Ngọc Kỳ đã phát hiện ra tiếng chân, song vẫn không lưu ý. Nơi đây là khách điểm, khách trọ rất đông, chỉ cần họ không xâm phạm phòng của chàng, thì chàng cũng không có quyền can thiệp.

Đương nhiên thôi. Còn nếu như bước chân ấy đi vào phòng hoặc ngay bên ngoài cửa sổ, hay trên ngói chắc chắn chàng sẽ không bao giờ bỏ qua.

Sáng hôm sau, ba người Ngọc Kỳ, Thanh Hoa và Âu Bằng lại lên đường, Âu Bằng đi phía trước. Thanh Hoa vốn không muốn có người bên cạnh quấy rầy hai người. Nàng ích kỷ lắm, chỉ muốn ở bên cạnh của Ngọc Kỳ mà thôi, không muốn có người thứ ba xen vào.

Từ Dĩnh Châu đến Phụng Dương có một con đường thông qua. Con đường này rất yên lành, buôn bán rất sầm uất, nhưng hành trình qua nơi đây không mấy thuận tiện vì có nhiều người dòm ngó.

Ngoài ra có một con đường cổ đạo khác có thể thông đến Ứng Thiên. Từ Dĩnh Châu phân ra hai đường đông, nam, quan Dương quan đi vào vùng núi non lại từ sông Ba đi ngang qua bờ bắc Sào Hồ, một đoạn nữa mới đến Ứng Thiên phủ. Thanh Hoa góp ý nên đi theo đường cổ đạo. Đường này tuy hoang vắng nhưng dễ đi hơn nhiều.

Hai người Ngọc Kỳ cưỡi ngựa không nhanh cũng không chậm. Phi Trảo Âu Bằng đi trước cách chừng tám, chín dặm, cũng dừng đình đi. Đôi mắt đỏ ngầu của y, chốc chốc lại xạ ra những tia mắt lạnh người đầy vẻ oán giận, tàn độc.

Đang lúc đi bỗng phía trước mặt xuất hiện một ngọn đồi nhỏ, con đường vòng qua chính giữa ngọn đồi ấy và một con sông nhỏ. Bên sông nhỏ có ba căn nhà đắp đất, cửa đóng im lìm, cơ hồ như vô chủ.

Âu Bằng dừng đình rảo ngựa đi quanh bất thành linh cánh cửa kêu kết một tiếng, mở ra một nửa, từ trong nhà lộ ra một gương mặt của một vị lão nương, cũng chỉ lộ nửa mặt và một vị cô nương búi tóc cao cao, gương mặt và ngũ quan của nàng ấy xinh đẹp tuyệt trần, nhất là đôi mắt long lanh hiện ra nét thanh xuân tươi trẻ.

- Ủa! - Cô nương ấy khê kêu một lên.

Âu Bằng nghe tiếng nói, quay người lại nhìn cũng kêu khê :

- Ủa! Là nàng à?

Cánh cửa mở rộng ram lúc bấy giờ lộ cả người một vị cô nương xinh đẹp vận một chiếc áo đạo bào màu ngọc. Không giả chút nào, chiếc áo đạo bào ôm sát lấy người, chỉ có hình thức là chiếc áo đạo bào chứ tuyệt không rộng như các áo đạo thường thấy, dáng hình của vị đạo cô này uyển chuyển các đường cong tuyệt mỹ. Thoạt nhìn sắc diện có thể thấy nàng ta khoảng trên dưới ba mươi tuổi, nhưng nhìn kỹ lại mới thấy những nếp nhăn ở đuôi mắt mới biết nàng ta tuổi đã khá cao, giả sử dưới đôi mắt của một người trong võ lâm có thể đoán trúng được tuổi của đạo cô này, e rằng đã gần hoa giáp rồi, nhưng vì tu vi thâm hậu có thể giữ lại được tuổi xuân.

Đạo cô đứng nơi cửa đón khách, khê nhúu đôi mày lá liễu nói :

- Tiểu quý, mấy năm nay ngươi trốn ở nơi nào? Vẫn chưa khôi phục lại dung mạo thật của mình à? Ngươi vô nhà đi.

Âu Bằng nhảy xuống ngựa, nói :

- Mấy năm nay quan quân bố nơi Hà Nam, nên không có dịp về nam. Kỳ thực ta cũng có phái người đi tìm nàng, nhưng lại không biết nàng đã rời Phụng Dương phủ lúc nào.

- Đừng nói nhiều nữa, còn không chịu vào?

- Hi! Hi! Chờ một chốc sẽ vào ngay, trước phải sắp xếp ngựa đã, phía sau còn có con mồi của ta đang đi tới, phải trốn trước cái đã.

- Được, ta sẽ gọi người coi ngựa. Người vào nhà đi. Tiểu Thanh, ra chăm sóc ngựa.

Trong nhà đi ra một con a hoàn đón lấy ngựa dẫn ra sao bên trái căn nhà, đoạn lách mình vào trong.

Âu Bằng luôn người vào nhà, thuận tay đóng cánh cửa lại, đoạn dồn đạo cô kia vào sát tường, nói :

- Nàng trách ta à? Ai bảo nàng lại trốn nơi cái ổ hôi hám này mà không đến nơi sào huyệt ta chứ? Năm này tháng nọ nhớ mong ta thật đau khổ vô cùng.

Y hôn đạo cô dồn dập, tay trái sờ soạng khắp người vị đạo cô.

Nữ đạo cô không cho y hôn song lại không ngăn các hành động của y, đạo cô chỉ hừ một tiếng nói :

- Muốn dùng lời quỷ quyệt lừa lão nương hừ? Người có lẽ gần đây đã tìm được một con thiên nga xinh đẹp nào khác rồi, nên từ lâu quên mất lão nương rồi chứ gì?

- Đừng trách oan uổng người ta có được không? Người tốt trên giang hồ này chỉ có nàng và ta đáng bàn luận mà thôi, không còn người thứ ba đâu. Mấy con thiên nga kia nhằm vào đâu?

Lúc này Âu Bằng đã cởi bỏ thắt lưng đai áo của đạo cô.

Đạo cô bị y động vào người hơi nhột có vẻ không chịu nổi, ánh mắt có vẻ khác thường, nói :

- Tên tiểu quỷ như ngươi vẫn còn có lương tâm, lão quỷ so với ngươi mạnh hơn nhiều. Nào bế ta vào trong đi, bỏ bộ mặt giả dối đi.

- Được, nàng hãy gọi người lưu ý hai tên sắp cưới ngựa đi qua, chúng ta hãy vào vui vẻ đi, ta đang nóng như lửa đây.

Y gấp gáp cơ hồ không chịu đựng được cởi bỏ hết y phục trên người đạo cô. Đạo cô cũng tháo bỏ binh khí và y phục của y. Hai người cơ hồ lỏa thể dìu nhau vào nội thất vầy cuộc mây mưa.

Nửa khắc giờ sau, hai người đã kết thúc cuộc ân ái. Đạo cô vận y phục gọn ghẽ, bên ngoài khoác một chiếc áo đạo bào màu ngọc, tay cầm một thanh trường kiếm mở cửa đi ra.

Phi Trảo Âu Bằng đứng ở cửa sau đón, nói :

- Lại thật, lẽ ra chúng đã đến lâu rồi chứ. Tỷ tỷ yêu, xin nhớ kỹ có thể giữ mạng con “thiên nga” ấy lại thì rất tốt, còn tên cao lớn kia tha hồ mà giết, hãy thay ta hành xử. Ta sẽ đợi nàng ở Phụng Dương phủ, đợi nàng mã đáo công thành trở về.

- Hừ! Không giữ mạng ai cả, thiên nga càng không thể lưu mạng lại được. Người đừng mong.

- Không mong thì thôi, con thiên nga đó e rằng giờ đây đã như cái nồi bễ, không còn giá trị gì nữa.

Đạo cô trợn mắt hỏi y.

- Hừ! Người đang mắng ta à?

- Nào dám, nào dám vậy nàng là bảo bối của người ta, ta may mắn ba kiếp mới có nàng, sao dám mắng nàng chứ? Để ta đền cho nàng cái tội nói bậy vậy, đến đây nào, tỷ tỷ yêu.

Nói đoạn y ôm chặt đạo cô hôn lấy hôn để. Đạo cô lúc này bị tiếng gọi “tỷ tỷ yêu” của y hớp mất hồn, mê cả người đi, chuyển giận thành vui, véo vào miệng y đoạn đẩy tay của y đang đặt trên người mình ra, cười nói :

- Miệng thúì, đồ quỷ, đáng ghét!

- Hi! Hi! Sau này nhất định sẽ gặp lại nàng ở Phụng Dương. Tạm biệt, cẩn thận đấy.

- Hừ! Cẩn thận cái gì? Chỉ là Thanh Hư đạo cô danh chấn giang hồ đi lấy mạng hai tên hậu sinh văn bối đúng không? Đi lo việc của người đi, bảo trọng đấy, ta sẽ đến.

Đạo cô đi trở lại Đình Thủy. Còn Âu Bằng cũng thúc ngựa đến Phụng Đài, chuẩn bị chuyện gì xảy ra đột ngột. Thanh Hoa và Ngọc Kỳ đã đi đến đâu rồi, đã không thấy tung tích của họ đâu cả.

Đúng ngay vào lúc mà Phi Trảo Âu Bằng và Thanh Hư đạo cô đang vầy cuộc mây mưa trong nội thất, thì Ngọc Kỳ và Thanh Hoa đang đi ở phía sau cách đó khoảng năm, sáu dặm, hai người vận cưỡi chung trên một con tuần mã chậm rãi cất bước.

Khi mà tin đồn gây náo loạn ở Thái Hòa, sát nhân ở thành Nam Hà thì có một lão nhân đang trú ở một lữ điểm ở Thành Tây.

Lão nhân này mãi đến sáng ngày sau mới được tin Cuồng Sư xuất hiện ở Thái Hoà. Lão nhân vừa nghe ngóng được tin ấy, lập tức lên đường lo việc. Lão nhân trên đường thì triển Phi Hành thuật đi như bay.

Khi đến Dĩnh Châu, nghe ngóng tin tức ba người không khó chút nào, người đi trên đường không nhiều, người cưỡi ngựa càng ít chỉ vừa hỏi dò là biết ngay. Lão nhân phi thân phóng người đi trên quan đạo chẳng mấy chốc đã đuổi kịp họ, thật chẳng bỏ công khó nhọc.

Ngọc Kỳ đang ngồi trên lưng ngựa, chàng đang ôm lấy eo lưng thon nhỏ của Thanh Hoa, vai kề má tựa tình ý nồng nàn, bỗng lúc ấy từ đằng sau vọng lại tiếng giày nhẹ nhàng lướt trên mặt tuyết.

Chàng quay đầu lại nhìn, nói :

- Thuật Phi hành của người này thật phi thường.

Thanh Hoa dựa vào lòng Ngọc Kỳ ơ hờ nói :

- Kỳ ca, đừng để ý để người ta phi thường hay tầm thường làm chi. Nghe muội nói đây. Long môn và Độc Long đảo cách nhau quá xa, người võ lâm ở Trung Nguyên lại thật đáng ghét. Muội nghĩ, chúng ta đi đến Độc Long đảo ở đi, nơi ấy có thể nói là thế ngoại đào...

Bất thành linh từ đằng sau vọng lại tiếng gọi :

- Tráng sĩ, xin đợi một chút.

Con tuần mã dừng bước lại Thanh Hoa gượng ngồi thẳng dậy, nàng bấu đôi môi hồng hồng đẹp tuyệt mỹ ra vẻ khó chịu vì có kẻ sắp đến quấy rầy nàng và Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ đã quay đầu ngựa lại, nhìn chăm chăm vào người đang đi đến.

Đó là một lão nhân tóc bạc như cước, râu trắng bay phất phơ trong gió, ánh mắt sáng rực, mũi thẳng miệng vuông, gương mặt đầy những nếp nhăn song tinh thần còn tráng kiện lắm. Trong tay là một cây trượng tuy không phải là bằng ngọc, song cũng là loại gỗ trầm hương quý hiếm.

Lão nhân vừa nhìn thấy diện mạo Ngọc Kỳ, bỗng độ mắt sáng lên, gương mặt hiện ra vẻ xúc động vô cùng, thở dài một hơi kêu lên :

- Trời ơi! Quả nhiên là thiếu chủ nhân, tướng mạo giống hệt chủ nhân. Xin đợi ơn trời đất.

Lão nhân nói đến đây bỗng toàn thân bỗng run lập cập, từ từ tiến tới.

Ngọc Kỳ lúc này cũng kinh ngạc, vội vã xuống ngựa tức thì, cúi người hành lễ nói :

- Lão trượng, là người gọi văn bối phải không?

- Tráng sĩ có phải họ Dương không?

- Văn bối tên gọi Dương Ngọc Kỳ.

- Hậu nhân Long Môn Dương gia...

- Đúng vậy, gia tổ là Dương Thất Hùng, gia phụ là Bích công...

Lão nhân bỗng nước mắt như mưa, kêu lên một cách run rẩy :

- Quả nhiên là thiếu chủ nhân rồi, lão nô...

Ngọc Kỳ dường như đã rõ nội tình, lão nhân này chắc chắn là một lão bộc trong nhà, chàng vội vàng đỡ lấy lão nhân, cũng run run kêu lên :

- Lão bá, đừng làm vậy e giảm thọ của Ngọc Kỳ thôi. Lão đây là...

- Lão nô Thanh Tương...

- Á! Người là thư đồng của gia tổ.

- Đúng vậy, lão nô và Tứ Điện ca...

Ngọc Kỳ cuống quýt, chàng hỏi gấp :

- Bá bá, tổ mẫu và song thân của tiểu diệt hiện giờ ở đâu?

- Phu nhân vẫn bình an...

- Ở nơi nào?

- Hiện đang ẩn cư trong một tòa nông trang ở huyện Hợp Xương, phía bắc Thiệu Quan.

- Mọi người đều bình an chứ?

- Nhờ ơn trời Phật, tất cả đều bình an, thiếu chủ nhân giờ đã có thêm hai vị xá đệ và xá muội, thiếu công tử hiện được mười lăm tuổi còn tiểu thư mười ba tuổi.

- Mau dẫn hiền diệt đi tới đó đi.

- Lão nô phải đến Long Môn, gặp Tứ Điện đại ca, chỗ ở của phu nhân rất dễ tìm. Lão nô sẽ vẽ đồ hình, thiếu chủ nhân có thể theo đó mà tự đi cũng được.

Đoạn lão nhân dùng trượng vẽ đồ hình dưới đất, vẽ ra tường tận nơi ở và hình thế của núi Thiệu Quan. Ngọc Kỳ ghi nhớ vào lòng xong nói :

- Bá bá, Long môn luôn có kẻ địch ám muội theo dõi, nhưng không cần lo sợ nữa, bởi vì tiểu diệt đã hiện thân trên giang hồ, cho nên bọn địch không còn phải tính toán theo dõi Long Môn nữa.

- Song cũng xin thiếu chủ nhân cải trang, đừng công nhiên đến gặp lệnh tổ mẫu của người để tránh liên lụy đến người trong nhà. Hai mươi năm qua, phu nhân không bao giờ quên mà đã khắc cốt ghi tâm món nợ máu của chủ nhân, ngày qua ngày ra sức khổ luyện để sau này báo thù rửa hận. Thời điểm hai mươi năm đã đến, phu nhân phái lão nô đến Long môn thám thính xem có phải cốc lão gia tử đã dẫn thiếu chủ nhân trở về không, đồng thời hỏi thăm tin tức của Chiêm lão gia. Không ngờ vừa đến Lư Châu thì được tin thiếu chủ nhân đã xuất hiện trên giang hồ. Có thể nói chủ nhân nơi tuyến đài đã anh linh mách bảo phù trợ cho lão nô tìm được thiếu chủ nhân đây.

Lão nhân nước mắt sa như mưa, đây là biểu hiện của nỗi vui mừng lẫn đau khổ tột cùng. Ngọc Kỳ gọi Thanh Hoa đến bái kiến lão Thanh Tương. Xong ba người ngồi bệt xuống bên đường, đoạn chàng kể rõ đầu đuôi, sự việc từ khi hạ Âm Sơn đến hiện giờ.

Họ mất rất nhiều thời gian để kể hết mọi việc. Cuối cùng lão nhân nói :

- Thiếu chủ nhân nên đến Thiệu Quan đoàn tụ một nhà, trước mắt không nên để lộ hành tung. Song thân của thiếu chủ nhân vẫn còn võ công không còn lo sợ nữa. Mấy năm nay, tự mình dựng lên một nông trang, những người làm trong nhà năm xưa tính luôn lão nô chỉ dẫn theo năm người thôi. Cho nên không cách nào đương đầu với bọn cầu tặc. Lão nô giờ sẽ lập tức đến Long Môn tìm Tứ Điện ca thẳng đến vùng bần bên núi Hoàng Sơn sắp xếp nơi cư ngụ trước, sau đó sẽ bẩm báo với phu nhân. Hy vọng thiếu chủ nhân trên đường nên cẩn thận, đồng thời xin báo rõ với phu nhân dự định của lão nô.

- Tiểu diệt sẽ lập tức lên đường, bá bá lên đường cũng phải hết sức cẩn thận lưu ý. Xin保重.

Đoạn lão Thanh Tương cáo từ hai người, cất bước lên đường.

Được tin toàn gia ai nấy đều bình an, hơn nữa lại ở gần đây, Ngọc Kỳ trong lòng cảm thấy yên tâm, an ủi lắm. Lòng chàng như thể cất được một gánh nặng đá tảng đè lên bấy lâu nay. Chàng vui mừng cơ hồ muốn bay lên trời cao, không ngờ sau khi đi một chuyến nguy hiểm đến Hư Vân bảo, chàng không những có được tình yêu nồng nàn chân thành mà Thanh Hoa đã bày tỏ cùng chàng, hơn nữa nhờ có nàng gợi ý đi về hướng đông, nên mới được tin người thân cách biệt bao năm dài đang đợi.

Mãi đến lúc lão nhân đã khuất hẳn, đột nhiên Ngọc Kỳ ôm chầm lấy Thanh Hoa, hôn dồn dập như điên lên gương mặt nàng, đến nỗi khiến nàng cơ hồ nghẹt thở. Ngọc Kỳ ghé sát vào bên tai nàng nói :

- Hoa muội, đa tạ muội, đa tạ...

Thanh Hoa đợi đến khi Ngọc Kỳ đã bình tĩnh trở lại, mới mỉm cười hỏi khẽ :

- Kỳ ca, xin chúc mừng huynh, song sao lại nói lời đa tạ muội?

- Sao lại không đa tạ muội chứ? Không có muội, huynh làm sao có được tin tức của tổ mẫu? Ha ha!

Ngọc Kỳ vui mừng khôn xiết, chàng bế Thanh Hoa nhảy lên ngựa nói lớn “Đi thôi!”. Đoạn phóng ngựa như tên bắn.

Chạy hơn hai dặm, thì phía dưới đồi núi xa xa, bên cạnh dòng sông đã đóng băng có một bóng người vận bạch y đang đứng giữa quan đạo, chiếc áo đạo bào bay phấp phới trước gió, tóc búi cao mới nhìn có thể nhận ra ngay là một đạo cô.

Người này chính là Thanh Hư đạo cô ở Phụng Dương, một nữ đệ tử phong lưu đài trang của Tam Thanh.

Xem tiếp hồi 19 Đoạt Hồn Kim Thoa

19. Hồi 19 Đoạt Hồn Kim Thoa

Vị đạo cô quát nhẹ, giọng tuy nhỏ nhưng cũng đủ làm rung động màng nhĩ :

- Đứng lại!

Đã có người công nhiên khiêu chiến thì không thể nào tránh được nữa! Ngọc Kỳ ghì cương, con ngựa lập tức đi chậm lại và đứng im cách vị đạo cô chừng một trượng.

Thanh Hoa dẫu môi xinh đẹp lên, mắt nhìn chăm chăm vào đạo cô lộ vẻ không bằng lòng.

Ngọc Kỳ mỉm cười lạnh lùng hỏi :

- Thỉnh giáo Tiên cô có chuyện gì? Nếu muốn thì tại hạ sẽ đem hết sức lui ra mà phục vụ, không dám chối từ.

Đạo cô nhìn Ngọc Kỳ, đột nhiên ồ lên một tiếng, quan sát một hồi, tự nói thầm: “Thật y rằng Vương Sư sống lại. Tướng mạo kiêu hùng còn hơn tổ phụ của y, đúng là trang hảo hán!”

Nét cười hiện lên trong đôi mắt đẹp quyến rũ như dòng nước sâu thẳm của đạo cô, khi liếc trên mặt chàng, và đôi gò má của đạo cô bắt đầu ửng lên một màu hồng tươi đẹp mê hồn.

Thanh Hoa càng nhìn càng thêm tức giận, nàng đột nhiên quát lên :

- Làm gì mà liếc tới liếc lui như một kẻ đạo tặc vậy, muốn gì nói mau đi.

Đạo cô nhìn nàng một cái rồi nói :

- Ngươi là trai hay là gái? Cần thận coi chừng ta sẽ cắt lưỡi của ngươi đó.

Trong lòng Thanh Hoa vô cùng giận dữ, muốn nhảy phắt xuống ngựa. Ngọc Kỳ ngược lại nắm lấy tay nàng khẽ nói :

- Đừng để ý đến bà ta, chúng ta đi thôi!

Nói xong, chàng bèn ra roi giục ngựa đi ngay, đạo cô vội vàng phi ngựa đến chặn lại, cười nói :

- Ngươi là Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ?

- Đúng thế!

- Ngươi là người thiêu hủy Phù Đồ Cổ Trạch. Bên bờ sông Huệ Tế làm cho Vô Tình Kiếm Ất Thanh kinh sợ mà bỏ chạy?

- Chuyện này tại hạ không phủ nhận.

- Người đơn thân độc kiếm xông vào Hư Vân cổ bảo?

- Tin tức của tiên cô thật là khá lắm, tiên cô thuộc đàn nào của Vô Vi bang?

- Vô Vi bang ư? Không quan hệ gì với bản đạo.

- Như vậy, tiên cô cản đường tại hạ có gì chỉ giáo chẳng? Và tại hạ phải xưng hô thế nào với tiên cô?

- Ta đạo hiệu là Thanh Hư, người nhất định là có nghe qua!

- Thanh Hư! A! Tiên cô là Phượng Dương nữ quán tiếng tăm lẫy lừng, công lực xuất sắc siêu việt, nổi tiếng là phong lưu trong thiên hạ.

- Người biết như thế cũng không ít đâu. Ta thật sự muốn tìm người kết giao bằng hữu.

- Không được, tại hạ không xứng đáng làm bằng hữu cùng với tiên cô.

- Nhưng ta lại muốn kết giao với người? - Mặt mày của nữ đạo cô vô cùng rạng rỡ, từ từ bước đến gần.

Thanh Hoa giận dữ kêu lên một tiếng, liền xuống ngựa, mắng lớn :

- Mụ đàn bà chanh chua kia, người đâu có xứng để kết giao với ca ca ta? Mau cút đi cho khuất mắt!

Thanh Hư đạo cô liếc nhìn nàng một cái, khuôn mặt bắt đầu hiện lên nét giận dữ, phủ đầy sát khí, vị đạo cô quát nhẹ :

- Kỳ ca của người đã định rồi, nếu người không nỡ bỏ thì có thể đi theo ta, ta có thể dạy người những thuật pháp ở trong phòng...

Thanh Hoa nghe đạo cô nói những lời khó nghe, nàng hừ lên một tiếng, tuốt gươm ra quát lớn :

- Thật là không biết xấu hổ, bản cô nương phải cắt cái lưỡi thối tha của người mới được. Rút gươm đi!

Thanh Hư đạo cô trông thấy thanh bảo kiếm của nàng hàn quang chiếu sáng, không dám coi thường, đạo cô chậm rãi rút kiếm ra khỏi bao, nở một nụ cười thật quyến rũ mà nói rằng :

- Người phải xưng là bà bà đi thôi. Ha... Ha... không thể xưng là cô nương được...

Thanh Hoa giận dữ không bút nào tả xiết, quát lên một tiếng, tung ra một chiêu Cuồng Long Vũ Trảo, kiếm khí bắn tới như bay, năm đường kiếm xoay chuyển thật nhanh lướt tới, vì ra tay trong cơn giận dữ, nên thế công của nàng ác liệt vô cùng.

Thanh Hư đạo cô cười nhẹ một tiếng, đột nhiên nhất kiếm tung ra, một đóa hoa kiếm như bão táp được nhả về phía trước. Công lực của yêu nữ này quả thật không phải vừa.

Chiêu thứ nhất hai người đều tung ra hết sức mình. Song kiếm chạm nhau. Keng một tiếng vang lên, quái lạ, thay vì tách ra thì hai thanh kiếm lại đan chặt vào nhau.

Thanh Hoa kinh hãi, cảm thấy cổ tay rung động, một luồng hấp lực lạ lùng kéo nàng về phía trước.

Thanh Hư đạo cô cười chế giễu nói :

- A đầu à, người không còn ngày để sống nữa rồi, kiếp sau có lẽ...

Tình một tiếng giòn giã vang lên, một hạt phong châu ném trúng ngay thân kiếm của vị đạo cô, trong ánh lửa bay tung tóe, Thanh Hoa lui ra sau thật nhanh đến hơn một trượng.

Thân hình Thanh Hư đạo cô lướt sang trái hai bước, gương mặt hiện lên nét kinh ngạc vì trên thân kiếm hiện ra năm sáu lỗ lớn nhỏ.

Ngọc Kỳ đã đến bên Thanh Hoa từ lúc nào nói :

- Hoa muội, đưa kiếm đây cho huynh, thanh kiếm của mụ ta rất bá đạo, nó được làm bằng địa phúc chấn tử, nội lực được trút vào thì uy lực của từ tính (nam châm) càng tăng thêm bội phần, nó có thể hút chặt những binh khí bằng kim loại.

Thanh Hư đạo cô vừa nhìn thấy thanh từ kiếm của mình bị phá hủy, đôi lông mày liễu dựng đứng, giọng the thé cất lên :

- Tiểu súc sinh, ta thề không đội trời chung với ngươi. Mụ ta từ từ bước lại gần, tay cầm kiếm chuẩn bị thế tấn công ngay.

Ngọc Kỳ rút kiếm ra, lãnh nhiên nói :

- Dương mỗ không muốn liên lụy đến người bên cạnh, oán cừu bất tất phải lan rộng. Tiên cô vẫn còn thời giờ rời khỏi nơi đây càng sớm càng tốt, hôm nay tại hạ không muốn đả thương người.

Đôi mắt đẹp mê hồn của Thanh Hư đạo cô, đột nhiên hiện lên những tia sáng hết sức kỳ dị, dán chặt vào Ngọc Kỳ, dùng một giọng kỳ quái mà nói rằng :

- Ngươi không cần phải nhiều lời, cũng không cần suy nghĩ nhiều như thế, nhìn ta đây, a! Trong lòng ngươi đã có cảm giác khác lạ rồi, một mối chẳng? Hay là đang dâng lên một niềm hứng khởi? Nhìn ta đây, ta sẽ dẫn ngươi tới nơi mà ngươi đang cần, đến đây! Đến đây!

Mụ ta từng bước di chuyển về phía sau, giọng nói trầm xuống. Ánh sáng kỳ dị trong đôi mắt của mụ càng lúc càng hừng hực hơn.

Ngọc Kỳ không biết gì hết, chỉ cảm thấy đôi mắt quái dị của nữ đạo cô, con ngươi càng ngày càng nở to ra nhìn không chớp mắt về phía chàng, làm cho tinh thần của chàng, càng lúc càng thêm choáng váng. Rất cuộc, chàng bước đến giống như một người vô hồn, một bức tường màu đen từ từ che lấp con người, chàng không còn thấy con đường phía trước mặt mình nữa.

Đột nhiên, ở phía xa xa hiện ra một vầng sáng chói chang, nhưng lại rất xa không được rõ nét. Trong bóng đêm mịt mù không thấy đường đi đâu cả, chàng mê mê hoặc hoặc không tự chủ được cứ nhắm vào vùng sáng ấy mà đi tới.

Bên tai chàng, một giọng nói êm dịu thu hút, như được truyền từ vùng sáng kia vọng đến, thần trí càng lơ mơ, chàng cất bước về phía trước như một kẻ mộng du.

Thanh Hoa ở một bên, lúc đầu đạo cô từ từ di chuyển ra sau, Ngọc Kỳ thì cứ tiến về phía trước, giống như là hình với bóng. Giọng nói của đạo cô, cuối cùng không còn nghe thấy. Nàng vẫn chưa để ý, cho rằng vị đạo cô sợ hãi, bị Ngọc Kỳ bức bách nên từng bước cứ lùi dần ra sau.

Đối với tài nghệ của Ngọc Kỳ, nàng rất tin tưởng, chàng hiện tại là anh hùng đệ nhất trong thiên hạ, một vị đạo cô nhỏ nhoi như thế, thì có thể làm gì được? Và làm sao chịu đựng nổi một vài đường kiếm của chàng.

Cho đến khi vị đạo cô cứ lùi mãi về phía bờ sông, chiêu thức của hai người vẫn hết sức cổ quái, kiếm vẫn chong thẳng, chẳng có chút gì biến đổi, hay là chàng không muốn để lộ thân thủ của mình? Nàng đột nhiên kêu lên :

- Kỳ ca, hãy đâm vào mụ ta.

Vô dụng rồi, giả sử là cơn sấm mùa xuân, cũng không thể nào đánh động được Ngọc Kỳ tỉnh dậy, vì chàng đã đi vào cơn u mê, nàng lên tiếng quá trễ.

Bờ sông là một nơi vách đứng, phía dưới cách hai trượng là lòng sông đã bị đóng băng, một hàng những cây nhỏ và cỏ khô mọc đầy ở bên bờ, vị đạo cô đã lui dần về phía bờ rồi.

Thanh Hoa phát giác có điều không ổn, bình thường nàng chỉ cần hô lên một tiếng. Ngọc Kỳ chỉ ít cũng phải lên tiếng trả lời nàng. Tại sao chàng lúc này lại không một chút động tĩnh nào, thân hình lại đờ đẫn như người mất trí.

Nàng kêu lên một tiếng kinh hãi, vung kiếm lên nhảy bỏ tới.

Nhưng quá trễ, một trận cuồng phong đột nhiên nổi lên, bông hoa tuyết bay mịt mù khắp trời, chẳng thấy bóng người đâu cả.

Cơn gió nổi lên, trong phút chốc, nàng mơ hồ cảm giác vị đạo cô phất tay áo về phía nàng, những bông hoa tuyết ở dưới mặt đất đổ ngớt tung lên, trận cuồng phong cũng vừa lướt tới.

Do nàng chưa kịp định thần thì bị trận cuồng phong quét vào bốn phía, thần trí không tỉnh táo nên rốt cuộc nàng bị ngã xuống đất không đứng dậy được.

Không biết nằm được bao lâu, nàng cảm thấy hơi lạnh càng ngày càng tăng thêm, cuối cùng vì bị cái lạnh mà nàng mới tỉnh dậy được.

Nàng đột nhiên ngồi dậy, một luồng hơi lạnh từ phía Đan Điền dâng lên, trong đầu nàng bắt đầu hiện lên ý nghĩ sợ hãi.

Nàng vẫn còn nằm ngay giữa đường, gió lạnh rét buốt, bốn bề là một màu trắng toát, ngoài nàng ra chẳng có một ai.

Hai con ngựa ở bên sườn núi đang lắc lư thân mình, vó ngựa giẫm giẫm trên mặt đất, nghe lộp cộp, từ trong miệng mũi của chúng không ngừng phả ra từng làn sương trắng, chúng đứng sát vào nhau để tìm hơi ấm.

Thanh kiếm của nàng nằm ngay dưới chân, bị tuyết rơi phủ gần một nửa, cách đó không xa là bao kiếm để lại của vị đạo cô, chỉ còn nhìn thấy một đoạn nhỏ xíu.

“Thế là hết”. Trong lòng nàng thần kêu lên.

Nàng nhặt kiếm lên, bắt đầu dò tìm dấu chân của họ, nhưng trận cuồng phong kỳ dị vừa rồi đã xóa sạch hết mọi dấu vết.

Nàng bèn đi tìm ở phía bờ sông, nghiêng đầu ngó xuống dưới. Bên bờ sông hình thành một vách đá dựng đứng, cao gần hai trượng, sườn dốc có lưu lại một vết giày mà mũi giày lại hướng về lòng sông. Hiển nhiên, vị đạo cô đã từ đây nhảy xuống dưới vì không cẩn thận nên đã lưu lại dấu vết. Theo đó mà suy đoán thì công lực của vị đạo cô so với Thanh Hoa cao hơn rất nhiều, từ trên cao hai trượng nhảy xuống phía dưới không thể không lưu lại vết giày, quả nhiên là vị đạo cô đã mang theo một vật nặng, vật nặng đó không ai khác chính là Ngọc Kỳ.

“Kỳ ca đã bị nữ yêu này bắt đi rồi!”. Đó là ý nghĩ đầu tiên của nàng khi nhìn thấy quang cảnh ở đây.

Đầu óc của nàng thật linh hoạt, từ hướng mũi giày để lại, nàng đoán chắc là sau khi yêu nữ bắt người đi, nhất định thế nào cũng đi qua sông, vì vậy không thể tìm thấy họ ở gần đây được.

Nàng nhảy lên ngựa, tay kia cầm dây cương ngựa của Ngọc Kỳ từ sườn núi chạy thẳng xuống lòng sông đã đóng băng, theo hướng nằm của chiếc giày, băng sang bờ bên kia.

Bên kia bờ sông là một thôn nhỏ, một ngọn núi không cao lắm nằm về phía bên phải của thôn. Trong thôn lác đác chỉ có bốn năm căn nhà, có lẽ đây là những thôn dân muốn sống riêng lẽ lia bầy chẳng?

Từ trên núi nhìn xuống, năm căn lớp ngói thì có hai căn đã muốn đổ sập, hai căn còn lại cũng ở trong tình trạng không khác gì hơn. Rõ ràng nơi đây nhất định là một nông trang đã bị bỏ đi, vị chủ nhân chí ít đã rời khỏi đây trên mười năm rồi.

Chỉ có gian nhà ở giữa thì vẫn còn coi được chút ít, bức tường đại môn viện vẫn còn nguyên vẹn, tuy vết loang lổ trên nóc nhà ở đâu cũng thấy, nhưng may là có thể tạm tránh được gió mưa.

Nàng cẩn thận dắt hai con ngựa tiến về phía những ngôi nhà ấy. Nàng cột chặt hai con ngựa ở bên cạnh ngôi nhà, tay đặt vào đốc kiếm, tay còn lại nắm chặt Ngự Phúc châm, bắt đầu đi vào trong tìm kiếm.

Trong mùa đông tuyết phủ dày, không thể có sinh vật nào ngủ đông ở đây được, vì vậy mà nàng tăng thêm phần gan dạ. Nàng biết mình không phải là địch thủ của nữ yêu đạo, nhưng nàng cũng phải tìm cho ra để liều với ả một phen, bất cứ hậu quả đáng sợ nào nàng đều không thêm suy nghĩ tới.

Ngôi nhà thứ nhất, chẳng phát hiện được gì, nàng liền đi sang gian nhà giữa.

Nàng bước lên bậc tam cấp đã bể nát, trong lòng bắt đầu nghi ngờ. Bức tường bong từng mảng, mạng nhện giăng đầy, cánh cửa gỗ đã bị mục nát, quang cảnh ở đây dường như chưa có người đặt chân đến.

Gió càng mạnh thêm, mây giăng mù mịt, trong ngôi nhà hoang tàn lạnh lẽo u ám, tường vách sụp lở, không khí âm u ở chung quanh làm cho người rợn tóc gáy.

Nàng dùng kiếm nhỏ nhẹ đẩy cánh cửa mục, nó liền ngã xuống, trong ngôi nhà vắng lặng chẳng có vết tích gì là có người, bàn ghế thì điêu tàn, bụi đóng dày có đến năm tấc, có lẽ ngôi nhà này đã bị hoang phế bao nhiêu năm rồi.

Nàng không hề biết ở phía cửa sau, bài vị thần chủ đã bị bong ra từng mảng, một đôi mắt đang nhìn hết sức chăm chú từng hành động của nàng.

Trong đám bụi dày cả tấc đó, nàng không phát hiện ra một dấu chân nào cả, lòng dửng dưng cảm như được tăng thêm, vì vậy, sự cảnh giác đã lơ đi phần nào.

Quan sát trong giây lát, nàng quyết định đi vào gian bên cạnh, chuẩn bị bước vào nội thất.

Đột nhiên, trong lòng nàng chợt rung động, nàng cảm thấy nhưng không thể diễn tả được, một áp lực vô hình nào đó đang hướng về phía mình, linh tính báo cho nàng biết nguy cơ sắp xảy ra tới nơi.

Thanh Hoa đột nhiên cảm thấy áp lực vô hình đang đi gần về phía nàng. Nàng nghĩ thầm: “Ở đây đang có ẩn giấu nguy cơ gì đây, ta phải đề phòng mới được”.

Đáng tiếc là nàng chỉ biết cần phải đề phòng, nhưng không biết phải đề phòng như thế nào, thế là nàng thả nhẹ bước chân, từ từ đi vào bên trong thám thính.

Phía sau bàn thờ thần là nội sinh. Một bóng người đang nấp ở bên trong, đôi mắt xuyên qua khe hở bức tường, chăm chú từng cử động của Thanh Hoa. Soạt một tiếng, một con hồ ly từ cửa sổ bay vào. Thanh Hoa nhanh như ánh chớp, quay mình lại, vung tay ra.

Bốp một tiếng vang lên, hồ ly bị tung lên rồi ngã vật xuống thêm.

Thanh Hoa kêu dài một hơi, thò tay vào trong túi lấy thêm ba cái Ngự Phúc châm.

Đôi mắt ở ngay phía sau bài vị thần chủ, hiện lên nét kinh ngạc, ba cái Ngự Phúc châm, đều bắn trúng vào hồ ly, thủ pháp nhanh nhẹn tuyệt luân không hề sai lệch. Thanh Hoa từ từ quay mình lại, bước về phía nội sảnh. Bàn tay đã đặt vào chốt cửa, năm ngón tay nắm chặt lại, chốt cửa chuẩn bị xoay.

Đột nhiên ở ngoài cửa vang lên tiếng ngựa hí gấp gáp, kinh hoàng.

Bàn tay trên tay nắm cửa lập tức buông ra.

Thanh Hoa chạy như bay ra ngoài. Nơi chỗ ngựa bị cột, hai con ngựa đang kinh hoảng rú lên liên hồi. Trong bụi cây lùm sùp cách ngoài ba trượng, có ba bốn cặp mắt sáng quắc, đang tiến gần về phía sau con ngựa.

Đó là những con sói, bởi vì mùa đông rét đậm, chúng nó đang đói đến muốn phát điên, giả như thịt thối chúng cũng không chừa, huống chi là hai con ngựa sống.

Có một con đã đi qua bụi cây, đầu chúi xuống đất, nhe hàm răng nhọn hoắt, lông dựng đứng lên, chực nhảy bổ vào.

Thanh Hoa vừa ra khỏi cửa, nhác thấy đàn sói đang muốn tấn công con ngựa của nàng. Không có ngựa, ai sẽ mang hành lý đi đường.

Nàng phi thân nhảy bổ xuống, đàn sói cũng lập tức bắt đầu lao vào con ngựa.

Nhanh như chớp, Ngự Phúc châm ra tay không hình không bóng, ba con sói thật lớn đồng thanh kêu la thảm thiết, bị bảo kiếm và phi châm nửa đường chặt đứt.

Còn hai con nhảy vào sau cùng, thì gặp ngay một ánh chớp bay tới, trong nháy mắt, năm con sói đã bị kết liễu dưới tay nàng.

Lúc nàng rời khỏi sảnh đường, dưới bài vị thần chủ đột nhiên tuôn ra làn khói màu xanh nhạt, chốc lát tỏa ra khắp bốn phía.

Thanh Hoa giết chết năm con sói xong, bèn đem ngựa dắt vào trong ngôi nhà cột ở một góc, xong trở lại sảnh đường một lần nữa.

Lần này thì nàng không do dự, bước thẳng về nơi chốt cửa. Đang lúc vừa bước đến bước thứ hai, thì nàng đột nhiên cảm thấy đầu óc hoảng loạn, mắt hoa lên, thần trí mơ hồ chao đảo. Keng một tiếng, thanh kiếm rơi xuống đất, Ngự Phúc châm trong tay rớt lộp độp xuống dưới nền nhà.

Nàng vẫn lảo đảo đi về phía trước, bước chân càng lúc càng nặng nề, nhưng chưa ngã xuống đất.

Bàn tay đặt lên chốt cửa ở nội sảnh đột nhiên nhả mạnh.

Bình một tiếng vang lên, bốn bề đột nhiên tuôn ra làn khói xanh nồng nặc, mặt đất sụp xuống, Thanh Hoa liền té xuống ngã vào trong hầm.

“Hi hi! Vậy là bớt được chuyện nhiều lắm”. Trong nội sảnh vang lên tiếng cười hết sức hả hê, một vị nữ lang trên dưới hai mươi lăm xuất hiện nhìn thấy làn khói xanh đang nồng nặc khắp phòng bèn biến vào trong nội sảnh.

Làn khói từ từ tan đi, trong căn phòng đó, thanh trường kiếm sáng lấp lánh cùng Ngự Phúc châm bị rơi vào trong đám bụi bặm. Gần cửa vào nội đường, tấm bảng thờ thần chủ bị đảo ngược, phía trong nơi khoảng đất rộng khoảng tám thước vuông, không có tí bụi bặm nào.

Lúc ấy trên con đường ở bờ đối diện bên kia có ba bóng người, trùm mình trong chiếc áo da cáo, đang cười ba con chiến mã tử phụng đương phi ngựa đi gấp về hướng Đình Châu.

Không lâu sau, họ dừng lại. Có người kêu lên :

- Tiểu thư, hãy nhìn vào vỏ kiếm này

Cô gái ngồi trên con ngựa phía trước nói :

- Nhặt lên xem thử.

Trên con ngựa thứ hai, một dáng người nhỏ nhắn xinh đẹp nhảy xuống, nhặt lấy vỏ kiếm trình lên nói rằng :

- Đây là vỏ kiếm bằng da cá mập. Tiểu thư, chẳng có gì là lạ cả.

Tiểu thư vừa nhìn kỹ qua một cái, vứt ngay xuống đất, nói :

- Quái lạ! Bọn họ đã trốn đâu mất rồi! Chúng ta phải đợi thôi, tại sao con đường này lại không thấy người nào cả?

Người sau cùng đột nhiên chỉ ra bờ sông nói :

- Tiểu thư, có vết chân của hai con ngựa đi qua phía bờ bên kia, theo cảm tính của muội, có lẽ là họ đã qua sông rồi, có lẽ họ đi bằng con đường tắt đến thành Mông.

- Không thể được, bọn họ nhất định đi Ứng Thiên, đến thành Mông để làm gì?

- Đã bị mất tông tích của họ, tại sao lại không đi tìm theo dấu chân ngựa?

- Cũng được, chúng ta đi tìm thử xem sao.

Ba con ngựa theo vết chân chạy về phía bờ bên kia, sau đó họ chạy lên ngọn núi nhỏ sau cùng thì cũng dừng chân tại ngôi nhà đổ hoang tàn, điều đầu tiên họ phát hiện là xác những con sói thật lớn.

“Lui ra!” Tiểu thư quát nhẹ, người ngựa liền lui về ngọn núi nhỏ, nấp vào trong rừng cây, bắt đầu giám sát về phía căn nhà.

Thanh Hoa bị một thùng nước lạnh dội vào tỉnh lại, thần trí vừa tỉnh lại, liền cố gắng giãy giụa ngồi dậy.

Nhưng nàng lập tức phát hiện, mình đã bị người ta điểm vào huyệt đạo, tay chân không thể nào cử động được, nàng đã trở thành một tù nhân rồi.

Nàng định thần quan sát chung quanh, trong lòng cảm thấy hơi sợ hãi.

Đây là hầm bí mật ở dưới đất, nằm ở phía bắc ngôi nhà, được dùng làm hầm trú ẩn để tránh họa binh đao và đồng thời cũng để tồn trữ trái cây vào mùa đông, một mùi mốc xông lên hăng hắc, làm cho nàng cảm thấy muốn ngạt thở đến nơi.

Một cây đèn dầu được treo giữa gian nhà, trong ánh sáng chiếu rọi của ngọn đèn, một nữ nhân mình mặc chiếc áo xanh, đang lãnh nhiên nhìn chăm chú vào nàng với ánh mắt như cười mà chẳng cười. Trong tay đang cầm chậu sành, hiển nhiên là nàng ta vừa dội nước vào người nàng.

Thanh Hoa hỏi :

- Ta đã lọt vào trong tay ngươi rồi phải không?

Thanh y nữ nhân ném cái chậu sành vào trong góc nhà, nói :

- Nàng phải biết rõ nơi này, hãy chứng tỏ rằng mình không phải là đồ ngốc.

- Ngươi là ai?

- Nàng hỏi ta có ích gì? Ta chỉ là một kẻ hạ nhân.

- Hạ nhân?

- Vâng, là một thị nữ, kiêm nhiệm nữ nhân hạ tiện, nàng phải biết rõ mới được.

- Ngươi là thị nữ của yêu đạo Phong Dương?

- Đúng thế, nàng biết vậy rất tốt.

- Thế thì Kỳ ca của ta đâu? Các người đã làm gì? Chàng ra sao rồi?

- Chàng à? Ha ha! Trong làn hương êm ấm rồi.

- Ngươi nói nhảm! Kỳ ca ta không phải là người như thế.

- Nàng cho rằng Kỳ ca của nàng là đại anh hùng đội trời đạp đất?

- Đúng thế, không ai dám phủ nhận.

- Nhưng đại anh hùng lại có ích gì? Bất cứ người nào cũng không thoát khỏi mê hồn ma nhãn của tà ma ngoại đạo đâu.

Thanh Hoa thất sắc, hỏi một cách kinh hoàng :

- “Mê Hồn Ma Nhãn”, các người là người của Bạch Liên giáo, chuyên dùng yêu pháp hại người!

- Ha ha! Ngươi đã biết thân phận của chúng ta, thì còn đợi đến lúc nào nữa?

Thanh Hoa vừa nghe thấy nàng ta quả là người của Bạch Liên giáo, hèn chi mà Kỳ ca đã bị ngã dưới đôi mắt đẹp mê hồn như ma của nữ yêu đạo. Trong lòng nàng quá nôn nóng, giận dữ mà mắng rằng :

- Những tà ma ngoại đạo của các người... Hừ! Ta nghe khẩu khí của ngươi có chút gì bất mãn với mình, đúng vậy không?

- A đầu, trên thế gian này có ai tự cam là kẻ hạ lưu hay không?

- Thiên hạ rộng lớn như vậy, có nơi nào mà không dung cho người sống? Ngươi tốt nhất tự bay đi là hơn.

- A đầu, ngươi muốn xui khiến ta chẳng?

- Đây là cơ hội để ngươi tự cứu mình.

- Không thể được, nữ quái Thanh Hư mà ngày nào còn sống thì ta tuyệt không thể nào thoát khỏi bàn tay của mụ, ngươi bất tất nhọc lòng vô ích.

- Chỉ cần ngươi giúp ta giải khai huyết đạo, ta có thể tìm thấy nữ yêu, nhất quyết...

Thanh y nữ nhân lắc lắc đầu, nói một cách thờ ơ :

- Người không làm được đâu, còn kém xa nhiều lắm. Đáng tiếc là Kỳ ca nào đó của người nhất thời không đề phòng, bị nhân thần của nữ yêu làm mê hoặc, nếu không thì lớp bông vải mỏng tang che đậy trên đôi mắt làm sao có thể mê hoặc được, hoặc giả không tiếp xúc với đôi mắt đẹp mê hồn ma đó, nữ yêu liền không có cách nào để làm...

Nàng ta nói chưa dứt, thì trong bóng tối vang lên tiếng bước chân, ả liền vội vàng ngừng lại.

Thanh Hoa thông minh tuyệt đỉnh, đã nghe ra được thâm ý trong lời nói rõ ràng của Thanh y nữ nhân, có ý chỉ nàng cách đối phó với nữ yêu đạo.

Ánh sáng của cây đèn vừa nháng lên, một nữ nhân tay cầm chiếc đèn lồng tiến tới, vừa bước vào trong hầm nói ngay :

- Đại tẩu, đi mau, sư phụ muốn mang người này đến ngay.

Thanh y nữ nhân liền đỡ lấy Thanh Hoa đang bị ướm như chuột lột nói :

- Đi thôi! Sư phụ ra sao rồi?

- Vẫn chưa đi vào đâu, sư phụ phải giầy vò nàng này mới được.

Hai người tiến vào hành lang đầy mùi mốc xông thọc vào mũi, rồi từ từ nhảy xuống. Trong lòng Thanh Hoa vô cùng nôn nóng, nhưng huyết đạo bị chế ngự, nên không biết làm sao.

Bản thân nàng có thể dùng Tiên thiên chân khí tự giải huyết đạo của mình, nhưng cách điểm huyết pháp của nữ yêu đạo vô cùng kỳ dị, không những không có cách nào tự giải được, mà thậm chí chẳng biết bị điểm huyết ở nơi nào, chỉ cảm thấy chân khí ở nơi nào cũng đều bị ngăn trở.

Cách khoảng mười trượng thì hơi mốc đã giảm dần, một làn hơi ẩm phả vào mặt họ, cả bọn đã tới cái hang lớn hình vuông rộng chừng năm trượng.

Trong hang có hai ngọn đuốc và hai chậu sành đang đựng than hồng lửa cháy đỏ hừng hực. Người áo xanh được gọi là đại tẩu ở bên ngoài kêu nhẹ :

- Sư phụ, người đã đem đến rồi.

Trong hang có tiếng trả lời :

- Lột hần ra và bỏ vào đây.

Thanh Hoa thầm kêu khổ, nhưng không biết làm sao nàng bắt đầu chửi mắng :

- Yêu phụ, người không giết bản cô nương, thì cũng có một ngày ta sẽ băm vằm người dưới hàng vạn nhát kiếm thì mới làm tiêu tan được mối hận này. Người đứng là một tên hạ tiện vô sỉ.

- Hì hì! Lão nương vô sỉ cũng phải để cho người xem thử. Đợi lát nữa người cũng phải mất mặt để sau đó đi gặp Diêm vương.

Thanh Y nữ nhân vội vàng lột sạch quần áo trên mình Thanh Hoa ra, sau đó đem vào trong hang. Trong lúc cởi quần áo của Thanh Hoa, ngón tay của nàng ta điểm lộn xộn ở trên vai, hông và dưới bụng của nàng.

Thanh Hoa đột nhiên cảm thấy toàn thân hơi chấn động, tinh thần dường như được tăng thêm sức mạnh, tay chân tuy không di chuyển được, nhưng chân khí đã có nơi được thông suốt. Nàng hiểu ra, Thanh Y nữ nhân đã ngầm giúp nàng giải khai trọng huyết ở các nơi vai và bụng.

Trong hang sáng trưng, Thanh Hoa trong lòng chấn động, khi thấy hai người mình trần trụi trụi, một là Ngọc Kỳ, còn người kia là Thanh Hư đạo cô đang nằm cạnh nhau trên giường.

Ngọc Kỳ đang nằm yên trên tấm chăn bông, mục quang lơ đãng, khuôn mặt tỏ ra như khúc gỗ.

Thanh Hư đạo cô đang dùng tay mò tìm huyết đạo trên khắp mình của Ngọc Kỳ, mồ hôi trên trán ứa ra. Có lẽ trong hang nóng quá, mà chậu than lại quá đỏ, hay có lẽ mục ta dùng kinh lực quá nhiều. Nữ yêu đạo buông Ngọc Kỳ ra, đột nhiên lôi Thanh Hoa về phía giường, giọng kêu lên hết sức hung tợn.

- Huyệt đạo của tên tiểu tử này, tại sao không tìm thấy? Nói mau! Có phải là hắc đã luyện Kim Chung trảo bế huyệt thuật không? Trảo Môn huyệt nằm ở đâu?

Thanh Hoa mừng thầm, thì ra yêu phụ vẫn chưa cởi bỏ hôn thuật, nếu hôn thuật còn thì không thể phục hồi được trí giác, yêu phụ muốn điểm huyệt Ngọc Kỳ rồi mới dám cởi bỏ yêu pháp, để tăng thêm phần như ý. Nhưng yêu phụ tìm mãi mà không thấy huyệt đạo của chàng.

Thanh Hoa lúc này đang cố làm tụ lại Tiên Thiên chân khí, rồi mới đả thông huyệt đạo bị chế ngự, vì vậy không thể trả lời được.

Thanh Hư đạo cô thấy nàng không trả lời thì bóp một cái, tiếng tát tai nẩy lửa vang lên cùng với tiếng quát :

- Người nói hay không nói hả?

Thanh Hoa đành phải trả lời, giọng càng thêm lạnh lùng :

- Người thật là uổng cho danh gọi là Nhất đại yêu phụ, duyệt nhân vạn thiên, chàng luyện được công phu gì làm sao ta biết được!

- Hừ! Người cùng hắc là phu thê với nhau, tại sao hắc không nói cho người biết? Người nói hay là không?

- Ai nói hắc là... nói cho người biết, ta không biết ắt giáp gì cả!

- Người không biết? Lão nương có cách làm cho người phải biết!

Thanh Hư đạo cô kêu lên một tiếng dữ tợn, một tay nắm lấy nàng đặt trên mình Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ sau khi được Hòa Thượng Lạc Thiên truyền cho thuật di huyệt biến kinh, công lực vì thế càng thêm tiến triển, ngày càng đạt đến sự kỳ ảo, kinh mạch huyệt đạo không có cách nào tìm thấy được. Thân thể của chàng, ngoài việc dùng nội lực hùng hậu để chống lại, còn kỳ dư bất cứ binh khí tầm thường đừng nghĩ đến việc muốn làm tổn thương chàng, còn điểm huyệt đạo trên người chàng thì điều đó chỉ là vô ích.

Toàn thân của Thanh Hoa giống như bị điên dại, sự cảm nhận kỳ dị làm cho lòng nàng phát run, ý nghĩ bay đầu mất, thân mình nóng ran, hơi thở gấp gáp, tự nhiên cắn chặt môi lại, tiên thiên chân khí ngưng tụ lại lập tức tan biến đi.

Nhưng nàng vẫn chưa bị dục hỏa che mất đi tâm trí của mình, nàng đột nhiên cất tiếng :

- Yêu phụ, người tìm không được kinh mạch của chàng, đúng là đồ ngốc! Huyệt Đan Điền chẳng lẽ không tìm được ư?

- Hừ! Tìm huyệt Đan Điền có ích gì?

- Người tự nhận là nhất đại cao nhân không biết xấu hổ sao? Người cứ trút chân khí vào, bách mạch lập tức bị trương lên, lúc đó người sẽ dễ dàng tìm ra huyệt đạo.

- Lão nương tạm thời thử xem, nếu không linh nghiệm, ta bắt người sống chết cũng khó.

Yêu phụ quả nhiên bị mắc lừa, tay chưởng bắt đầu xoáy vào huyệt Đan Điền dưới bụng Ngọc Kỳ. Nguyên Thanh Hoa vốn là người cơ trí, nàng đã được Ngọc Kỳ truyền thụ Huyền Thông tâm pháp. Nàng biết, nếu yêu phụ truyền lực vào Đan Điền làm rách động Thuần dương chân hỏa của Ngọc Kỳ, chàng có thể đột nhiên tỉnh lại ngay, thì thuật mê hồn của phép tà ma ngoại đạo, còn toan tính được gì?

Trong khi yêu phụ đang trút chân khí vào huyệt Đan Điền của Ngọc Kỳ, thì đột nhiên trong hang có một tiếng vang thật lớn.

Yêu phụ lập tức ngẩng đầu lên hỏi :

- Đại a đầu, có chuyện gì thế?

Hai người Thanh Y nữ nhân, đang chia nhau đứng ở miệng hang, một nàng quay lại nói :

- Bẩm sư phụ, e rằng có người xông vào đây.

- Mau đi thử xem, hãy dùng An Túc hương tóm về đây cho ta.

- Tuân lệnh!

Lúc này, trong hang nghe rõ tiếng áo bay phấp phới ở bên ngoài.

Yêu phụ kêu lên :

- Mau ngăn chặn họ lại! Không được để xông vào.

Bên ngoài lại vang lên tiếng quát nhẹ :

- Chậm lại! Bên trong có người, không chỉ một người đâu!

Một giọng khác bèn nhõn vang lên :

- Là nữ nhân đấy! Hãy cẩn thận!

Hai thanh y nữ nhân vội quăng đi chiếc đèn lồng, đột nhiên tuốt kiếm lao ra ngoài hang. Phía bên ngôi nhà đổ, ba người đang nấp trong bóng tối từ từ tiến tới. Bọn họ không đủ kiên nhẫn ngồi chờ, bèn đem ngựa cột trong rừng cây xong bắt đầu do thám căn nhà này. Đầu tiên họ phát hiện bên trong nhà có con ngựa. Một người nói :

- Tiểu thư! Quả nhiên đúng là họ rồi. Chúng ta vẫn phải tránh đi. Thời cơ chưa đến chúng ta không được tiết lộ hành tung.

- Bọn họ ở trong đây để làm gì? Không được! Chúng ta đi tìm rồi nói sau. Tiểu Cúc ngươi hãy ra ngoài cảnh giới còn Tiểu Phương theo ta.

Tiểu Cúc nói :

- Tiểu thư! Tiểu thư sẽ bị hấn phát hiện ra ngay.

- Hấn làm sao biết được bộ mặt thật của chúng ta? Thôi không nói nữa! Tiểu Phương đi ngay!

Hai người men theo dấu chân của Thanh Hoa đi tìm tới gian phòng giữa. Đầu tiên họ phát hiện thanh kiếm của Thanh Hoa bị đánh rơi. Tiểu Phương nói khẽ :

- Họ đã bị người bắt đi rồi. Thanh kiếm bị rớt ở trong sảnh.

Tiểu thư lướt vào như ánh chớp, đột nhiên lại bay lùi ra thật nhanh, lấy ra hai viên đan hoàn, đưa một viên cho Tiểu Phương nói :

- Bên trong có hương Mê Hồn, đây chỉ là một thứ đồ chơi. Bọn họ có lẽ bị người của Vô Vi bang tóm rồi. Mau lên! Chúng ta phải nhanh chân một bước, cứu người phải lẹ tay mới được.

Họ bóp nát viên đan hoàn ra nhét vào trong mũi rồi xông vào nội sảnh liền phát hiện vị trí của tấm bảng bị đảo ngược. Tiểu thư một chưởng tung ra bóp tấm bảng liền tan vỡ rớt xuống. Tiểu thư nhảy xuống trước. Tiểu Phương thu lại kiếm men theo đường hầm tới nơi hang tồn trữ vẫn tiếp tục dò tìm bên trong. Địa đạo hẹp lại nhỏ vì vậy hai thanh y nữ nhân xông ra đi tới giữa đường thì hai bên cùng tào ngộ. Một trận khói xanh bay tới, tiểu thư nghiêm giọng quát :

- Ngươi là ai? Dùng những thứ đồ chơi này để ngấm ngầm mưu hại người chẳng. Quả thật múa rìu qua mắt thợ.

Đại a đầu cũng đứng sát vào vách cảnh giới, giọng yêu kiều quát lên :

- Các hạ là ai? Hãy lui ra mau.

- Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ đã bị các người bắt đi rồi phải không?

- Có liên quan gì đến các hạ?

- Hãy giao nộp cho ta. Bốn cô nương sẽ không truy cứu các ngươi.

- Ngươi là ai mà dám lớn mật thế kia?

- Nộp hay không nộp?

Giọng nói của tiểu thư bắt đầu nghiêm khắc.

- Người nằm mơ hay...

Một tiếng quát vang lên, kiếm khí rít lên nhọn hoắt, tiểu thư phi thân về trước. Nàng đã nhận ra vị trí của đối phương do giọng nói vừa phát lên. Choang hai thanh kiếm vừa đụng nhau thanh y nữ nhân bị chấn động vội thối lui ba bước đẩy người phía sau lùi ra sau thêm hai bước nữa. Đại a đầu kêu lên :

- Sư phụ! Tiệp nữ bị vướng tay chân rồi!

Tiểu thư cũng bay đến nhanh như ánh chớp la lên :

- Nộp ra đây!

Con chuột đánh nhau ở trong hang, con nào sức mạnh hơn thì thắng, người cũng thế, ai có công lực cao hơn thì không bị bại. Chỉ hai lần đánh giáp lá cà thì đại a đầu đã phải thối lui hơn hai trượng. Thanh Hư đạo cô vừa nghe tiếng kêu cứu, liền cầm thanh từ kiếm hướng ra ngoài hét :

- Lui ra! Để cho ta!

Mụ nhảy vào trận lướt qua hai người đệ tử, quát lên một tiếng tấn công ngay. Tinh một tiếng song kiếm vừa đụng nhau thì thanh từ kiếm đã hút lấy thanh kiếm của đối phương, mụ ra sức vận lực kéo thanh kiếm về phía mình rồi thừa cơ ra chiêu. Công lực của mụ quả nhiên hùng hậu, chỉ gặp nhau bất ngờ mà đã đoạt được thanh kiếm của đối phương, mụ bèn thừa cơ tiến về phía trước quát lớn :

- Đồ chuột chết! Thật là to gan lớn mật! Dám ở chỗ của lão nương mà gây rối! Nạp mạng đi!

Đột nhiên có tiếng ám khí bay vút tới. Mụ cười khi dễ một tiếng, thanh kiếm rung lên một cái, hơn trăm hoa trăm đều bị hút chặt vào thanh kiếm. Mụ lại quát lớn :

- Còn có bao nhiêu nữa? Cứ phóng hết đi!

Đột nhiên phía đối diện truyền lại tiếng quát yêu kiều :

- Đón lấy!

Một viên đạn lướt tới bùng vừa đụng vào mũi kiếm nổ ngay. Trong hang hơi sáng lên với màu xanh u ám.

- Á! Người đã không mặc... Thật là đáng chết! Người cùng với Cuồng Sư... Đánh!

Tiểu thư chưa nhìn rõ được bóng người nhưng cũng lơ mơ thấy được một nữ nhân lỏa thể, thể cũng đủ lắm rồi. Trong tiếng quát vang lên nàng tung ra liên tiếp ba viên đạn, ánh lửa màu xanh tung tóe trên vách động và dưới đất. Ánh lửa ấy không thể xem thường, nếu vô ý chạm phải một chút thịt không cháy xương không tan thì mới là kỳ. Thanh Hư đạo cô hơi kinh hoảng, không còn dám tự tiện xông lên, trong hang tối đen như mực, nhờ chạm phải một viên ắt là suốt đời hối hận. Mụ dán sát người vào vách để tránh, giận quá quát lên :

- Con tiệp tì kia, người là ai? Lão nương mà bắt được người thê sẽ dạy cho người biết thể nào là khoái hoạt.

- Đồ ngang ngược! Bỏn cô nương há lại dễ dãi với người hay sao? Nộp người ra đây bỏn cô nương sẽ buông tha ngay lập tức!

- Người đừng nằm mơ! Người cũng không trốn chạy khỏi tay ta đâu.

- Hừ! Thiên hạ tuy lớn nhưng chẳng có đất để người dung thân, ngoan ngoãn thì nộp ra đây mau. Người đã vui vẻ quá lắm rồi nên buông tay đi là vừa.

- Lão nương mới chạm tay thì bị chân dơ của người phá đám. Dù cho có vui vẻ đi nữa cũng tuyệt đối không nhường cho người.

Hai người trong hang đầu khẩu với nhau, ai cũng không dám mạo hiểm tiến lên. Ở phía sau đại a đầu lặng lẽ chạy vào trong động đến bên mình Thanh Hoa liền điểm ngay hai ba chục điểm giải huyết cho nàng rồi nói khẽ :

- Mau công Dương công tử chạy mau. Ở đây không có nước lạnh không có cách nào cứu chàng tỉnh dậy đâu. Mau đi! Chạy về hướng sau đó.

Nói xong liền quay người chạy ra ngoài lập tức. Thanh Hoa không còn để ý đến sự e lệ, rụt rè, tuy chân lực vẫn chưa hồi phục nàng vẫn ghé lưng vào cổng Ngọc Kỳ. Thân thể Ngọc Kỳ lại hùng tráng, nặng vô cùng, người vừa đứng thẳng lên thì toàn thân nhũn ra, cả hai cùng té xuống. Nàng lại bị đè ở phía dưới, tình cảnh này thật cũng đã xảy ra trong tửu điểm...

Trong lúc nguy cấp cơ mưu nảy sinh nàng bèn lật người chàng lại, dùng nội lực ấn mạnh vào huyệt Đan Điền, tiên thiên chân khí đột ngột phát ra. Đồng thời cùng lúc nàng dùng chỉ lực điểm vào trên đỉnh môn của chàng. Ngọc Kỳ lúc này thần trí mơ hồ. Đột nhiên Thuần dương chân hỏa ở dưới bụng cuộn cuộn tuôn lên, một luồng tiềm lực tỏa ra khắp kỳ kinh bách mạch ở toàn thân giống như giòng lửa đỏ đang trào lên một cách giận dữ. Trên đỉnh môn, một bàn tay đang điểm vào ấy hết sức nhẹ nhàng làm cho thần trí của chàng tỉnh dậy rất mau. Chàng khẽ mở mắt ra với cảm giác mơ mơ màng màng, liếc nhìn xung quanh trong động sáng rực, ngọn đuốc đang cháy sáng, bên ngoài những tiếng la hét huyền não rót vào tai chàng. Trước mắt chàng là cặp mắt hết sức thân quen đồng thời chàng cũng thấy thân hình của một cô thiếu nữ đang áp sát vào cơ thể mình. Cùng lúc chàng cảm thấy hai bàn tay mịn màng đang ấn vào Đan Điền và đỉnh môn. Chàng thất kinh đột ngột ngồi dậy quát lên :

- Ai?

Chàng vừa ngồi dậy thì liền biết ngay đó là ai chỉ có là chàng không dám tin vào mắt của mình. Thanh Hoa kêu lên một tiếng vội vàng lấy tấm chăn trùm kín mình lại từ đầu đến chân. Giọng run run nức nở cất lên :

- Ca ca là muội đây mà! Chúng ta đã lọt vào tay của yêu phụ rồi. Bọn họ đang ở bên ngoài kịch đấu với nhau, sắp vào đây rồi.

Nàng đột nhiên khóc nức nở.

Ngọc Kỳ quát lớn một tiếng vừa nhìn thấy bảo kiếm của mình liền nắm lấy lao ra ngoài. Nàng trong tấm chăn vội kêu lên :

- Ca ca! Đợi một lát!

Ngọc Kỳ giận dữ la lên :

- Phải giết hết bọn chúng mới được!

- Ca ca có hai người không được giết là hai vị thanh y nữ nhân. Họ đã cứu chúng ta.

- Muội hãy cẩn thận. Huynh sẽ tới ngay.

Vừa dứt lời chàng lao ra ngoài, thuận tay cầm theo đuốc xông vào như con hổ bị điên. Người mà chàng gặp đầu tiên là hai vị thanh y nữ nhân, chàng liền kêu to :

- Nhị vị lùi qua một bên!

Dưới ánh lửa soi rõ khuôn mặt của Thanh Hư đạo cô đang kinh hoàng thất sắc kêu lên trước mặt chàng :

- O! Người làm sao có thể tự mình...

- Yêu phụ người phải chết!

Ngọn đuốc vừa duỗi ra, bảo kiếm liền điểm tới liền. Thanh Hư đạo cô kinh hoàng sợ hãi. Trước sau đều có người, muội làm sao không kinh hãi được? Trong cơn bối rối, muội liền vung thanh từ kiếm thật nhanh, định bụng sẽ hút lấy thanh kiếm đang phát ra ánh sáng rực rỡ của Ngọc Kỳ, rồi sau đó dẫn người vào vách để tránh người phía sau đầu tới.

Há phải biết công lực của Ngọc Kỳ so với muội cao thâm hơn nhiều, lực từ tính tuy hút được thanh kiếm nhưng người của muội lại bị nội kinh hùng hậu kỳ lạ chấn động hồ khẩu bị tét ra, thanh kiếm buông xuôi rơi xuống. Người do không còn tự chủ được, bị chấn động bay về phía lao thẳng vào ngọn đuốc.

- A... a...

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên đầu trong bó đuốc tung tóe ra tứ phía trên mặt, trên cổ, của vị đạo cô, da thịt bị cháy khét đến ghê rợn. Vị đạo cô ngã lún xuống đất lấy tay che mặt kêu lên một cách điên cuồng. Ngọc Kỳ trông thấy thảm trạng của mục cũng hơi mềm lòng, liền lui về một bên hỏi hai vị thanh y nữ nhân :

- Hai người là ai?

Đại a đầu run cầm cập trả lời :

- Chúng ta là môn đệ của bà.

- Dắt bà ấy đi ngay có lẽ còn cứu kịp!

Hai người vội vàng nâng thân hình trần trụi của Thanh Hư đạo cô đi ngay lập tức. Khuôn mặt của Thanh Hư không còn giống hình người chút nào nữa, đôi mắt đã bị mù, lỗ chỗ vài nơi bị rách da toạc thịt, còn người thì đã chìm vào cơn ngất lịm. Lúc Ngọc Kỳ xuất hiện, tiểu thư và Tiểu Phương nghe tiếng của chàng đã nhanh chân thối lui ra sau rồi rời khỏi ngôi nhà. Ngọc Kỳ đợi mọi người đi hết, chàng tính quay trở lại thì đột nhiên phát hiện một thanh kiếm sáng lấp lánh đang nằm dưới đất cách chỗ chàng đứng không xa, vội vàng nhặt lên xem thử bỗng chàng cất tiếng mắng :

- Lại là nó! Con tiện phụ này!

Thanh kiếm hơi dài, rất nhẹ và rất đẹp, giống như là vật trang sức. Chàng vừa nhìn thấy thì biết ngay đó là thanh kiếm của yêu nữ Trì Khiêm, nhất định là yêu nữ với Thanh Hư đạo cô cá mè một lứa để mưu hại chàng. Chàng liền cầm lấy hai thanh kiếm đi vội vào trong hang. Từ phía xa chàng cất giọng sang sảng kêu lên :

- Hoa muội! Bọn họ đã đi hết cả rồi!

Thân hình của chàng cũng đang trần trụi vì vậy chàng phải lên tiếng trước để nàng kịp tránh. Khi chàng bước vào thì Thanh Hoa đã trốn vào trong chằng, bên cạnh là đồng áo quần của nàng nhưng chúng đã bị ướt lại còn bị rách nữa, vì thế không thể mặc được. Chàng vội vàng mặc lấy quần áo rồi xoay mình qua nói :

- Hoa muội hãy mặc tạm chiếc áo ngoài của huynh rồi sẽ tính sau.

Nàng đứng dậy mặt đỏ bừng bừng, mặc vào chiếc áo rộng thùng thình của Ngọc Kỳ. Đột nhiên nàng lao vào lòng chàng khóc nức lên. Đối với những chuyện xảy ra trước đó chàng mù tịt không biết tí gì cả, chỉ còn biết ôm chặt lấy nàng nói một cách ân hận :

- Huynh thật đáng chết! Chẳng biết trước đó mình đã làm những gì. Nếu như muội bị áp bức và lăng nhục thì huynh không biết đền tội như thế nào. Xin muội hãy tin vào huynh, gặp được tổ bà thì sẽ xin tổ bà phái người đến Độc Long đảo...

Thanh Hoa vội dùng tay bịt miệng chàng lại giọng xa thẳm :

- Ca ca! Cả hai chúng ta đều chưa bị gì. Cũng may là có người xông vào cứu chúng ta.

Trong lòng của Ngọc Kỳ như trút được gánh nặng liền nói ngay :

- Kể xông vào cứu chúng ta cũng chẳng phải người tốt. Muội xem thanh kiếm đây này!

Thanh Hoa bị lời nói của Ngọc Kỳ rẽ sang hướng khác, ý e thẹn cũng giấu bớt được phần nào vừa nhìn thấy thanh kiếm nàng nói ngay :

- O! Đây là thanh kiếm trang sức của một nữ nhân. Vật này là của yêu nữ Trì Khiêm. Y là muội muội của Thần Kiếm thư sinh. Xem ra hai huynh muội hẳn đều bám theo chúng ta. Từ nay về sau chúng ta phải thật cẩn trọng để tránh bọn họ dõi theo hành tung. Bắt đầu từ ngày mai chúng ta phải đi bắt huynh muội súc sinh đó.

- Tạm thời để cho bọn họ ung dung trước đi đã. Sau khi gặp qua tổ bà và gia gia má má rồi huynh sẽ tuyệt không tha cho bọn này đâu. Chúng ta đi thôi

Thanh Hoa vội buông chàng ra. Nàng liền nói một cách bẽn lèn, ngượng nghịu :

- Ca ca! Con ngựa ở ngôi nhà đổ đầu tiên, cái bọc...

Ngọc Kỳ hiểu ngay ý liền nói :

- Nàng hãy đợi một lát!

Chàng cầm lấy bó đuốc tìm đường đi ra khỏi động, lên tới trên sảnh đường, thanh kiếm của Thanh Hoa vẫn còn ở đây. Có lẽ Trì Khiêm rút lui quá nhanh nên không kịp lấy đi. Không lâu hai người ra khỏi động, kéo con ngựa từ ngôi nhà đổ bước ra.

Ba ngày sau vào lúc nửa đêm, hai con chiến mã đã đi qua Lục An Châu. Tòa thành danh tiếng này đang chìm trong giấc ngủ, ngựa đi ngoài thành nên không ai phát hiện được. Đi xa khỏi thành chừng tám mươi dặm, thì tiến vào rừng núi. Lúc này gió không còn thổi mạnh nữa, tuyết đã ngừng rơi. Bình thường nửa đêm giá rét, trên đường không thể nào có bóng người được nhưng lúc này ngược lại xuất hiện hàng loạt bóng người. Hai người đang đi thì nghe thấy tiếng binh khí vang lên, tiếng chó sủa liên hồi. Ngọc Kỳ liền buông lỏng dây cương nói :

- Phía trước đang có người giao đấu với nhau chúng ta hãy tránh đi. Bất tất phải can thiệp vào.

Nhưng Thanh Hoa lại nói :

- Chúng ta có thể đứng bên ngoài thị chiến không can dự vào cũng được. Biết đâu trong đám đông đó có bằng hữu của chúng ta thì sao?

Ngọc Kỳ còn biết làm gì hơn đành theo nàng xông lên phía trước thật nhanh. Từ phía xa đã nhìn thấy một vòng vây, tiếng la hét vang lên không ngừng. Ngọc Kỳ dắt ngựa đi về phía bên cánh đồng nói :

- Chúng ta hãy thả ngựa ra phía trước sau đó mới vòng lại xem.

Hai người lập tức băng qua cánh đồng, đem ngựa cột vào rừng cây, rồi đem theo những đồ cần dùng rồi dắt tay nhau chạy về phía ánh lửa đang sáng rực. Hai người chạy lại gần đấu trường, nhảy lên nhánh cây tùng to cao ở bên đường, lúc này cảnh tượng ở đấu trường thấy được vô cùng rõ ràng, chỉ cách còn khoảng nửa dặm thôi. Hai bên đường hơn ba mươi vị đại hán, tay cầm bó đuốc giữ chặt chó săn đang nhao nhao một cách ồn ào. Giữa đường là năm người vóc dáng to cao, hung mãnh, tuổi đều ngoài bảy mươi, gương mặt như đáy nồi, chỉ có đôi lông mày là hơi trắng đi chút, đôi mắt sáng rực với tia nhìn hết sức dữ tợn. Trong năm người này thì có hai người đối với Ngọc Kỳ hết sức quen thuộc. Người đầu tiên bên trái là Đoạt Hồn Kim Thoa Ba Thiên Long, còn người bên cạnh là một lão nhân đã từng xuất hiện cùng với Ất Thanh ở Huệ Tế hà. Ở giữa đường có hai tên Tiểu hóa tử, đang cầm kiếm chia nhau đứng hai bên để cảnh giới. Tên phía bên trái mặt đỏ môi son, vóc người khô ngô cao lớn, mặt đối diện với năm cao thủ, chẳng chút sợ hãi. Tên Tiểu hóa tử phía bên phải cũng cùng tuổi như hắn, mặt vuông tai to, mình mặc chiếc áo khoác đã bị rách, một chiếc khăn được trùm kín quanh đầu, để lộ ra cát bụi dặm trường. Y cầm một đoạn côn, uy phong凛冽. Đoạn phía đông của con đường, năm con ngựa đang đứng sừng sững ở ngoài năm trượng trên mình ngựa là năm người vận hắc y, đầu đội chiếc mũ da gấu, khăn che mặt dáng người cao to. Bên ngựa được giắt một cái túi chứa đầy binh đao. Người cùng ngựa đứng im không động đậy giống như hóa thạch. Nếu như những con ngựa từ miệng mũi của nó không tuôn ra những làn khói trắng thì nhìn họ thật là chẳng giống những người đang sống chút nào. Hơn ba mươi đại hán ở hai bên, ngoài những người cầm đuốc ra đều mang đao thương, kiếm côn và cung tên. Nhìn cách ăn mặc của bọn họ nhất định là muốn đi lên núi để săn bắn, rõ ràng là người ở Lục An. Nhân lực của Ngọc Kỳ rất sáng, ánh lửa lại đủ sáng cả con đường, vừa liếc nhìn đã thấy ngay Ba Thiên Long, trong lòng hơi lo liền nói ngay :

- Lại là tên ác tặc Ba Thiên Long, có phiền phức rồi đây!

Thanh Hoa hỏi :

- Chuyện phiền phức thế nào?

- Những người cản đường nhất định là người bên ta, chúng ta há không tham gia vào sao? Đã tham gia thì nhất định phải để lộ hành tung.

- Vậy... Chúng ta rời khỏi...

- Không! Chúng ta không thể gặp người chết mà không cứu. Các bằng hữu vì chuyện của Long Môn Dương gia, chịu rơi đầu phơi máu, thì dù cho rừng lửa núi đao, thân thể có thành tro bụi thì huynh cũng phải xông vào đỡ lấy một tay. Hoa muội nàng hãy đi trước...

- Muội không đi đâu hết! Muội sẽ ở đây đợi huynh.

- Được rồi! Đừng đi đâu đấy nhé! Huynh sẽ vì muội mà bảo trọng lấy mình.

Thanh Hoa cười khanh khách :

- Không! Vì cả hai chúng ta?

Ngọc Kỳ vòng tay ôm chặt eo lưng nàng, hai người hôn nhau hết sức đắm thắm rồi chàng phóng mình về hướng ngọn đuốc đang cháy sáng. Trên đường cái, Ba Thiên Long to tiếng về phía năm người vận áo đen :

- Bằng hữu! Các ngươi có đi hay là không?

Một người che mặt đứng đầu tiên dùng giọng nói hết sức trong trẻo trả lời :

- Đường lộ là của chung thiên hạ. Tại hạ muốn đi thì đi, muốn đứng thì đứng, các hạ bắt tất hơi quá như thế. Ở đây không phải thành quách, mà ngay ở trong thành cũng không cấm ai đi lại vào ban đêm. Tại hạ không nói sai chứ?

Ba Thiên Long lạnh lùng trả lời :

- Tôn giá đang muốn quan tâm đến việc không có quan hệ gì tới mình phải không?

- Chuyện ấy thì không dám! Chỉ muốn nhìn xem cảnh tượng náo nhiệt mà thôi.

- Ngươi không biết điều cấm kỵ trên giang hồ sao?

- Việc cấm kỵ của giang hồ không cấm những người bàng quan. Nếu là khai đường lập giới thì phải tìm nơi bí mật mà làm, không thể lộ liễu nơi đường lớn được. Nhìn quang cảnh ở đây, tôn giá lại không giống như khai đường lập giới ở nơi này.

- Nói cho các hạ hay việc của Đoạt Hồn Kim Thoa Ba Thiên Long này thì không muốn có người bên cạnh dòm ngó. Các người thật muốn xem thì hãy nói ra tên đi.

- Lúc nào cần xưng danh. Tại hạ sẽ tự mình nói ngay. Tại hạ lại chưa trêu chọc người. Tạm ngừng ở đây giây lát thiết nghĩ cũng không vi phạm gì.

Ba Thiên Long lạnh lùng nói :

- Các ngươi nhất định không đi. Ba mõ chỉ còn cách là phải đuổi đi mới được.

- Chúng ta không phải là người Trung Nguyên, các hạ hà tất dương oai dùng dùng giận dữ? Dương nhiên thôi! Việc làm của các hạ nếu không muốn để cho người khác thấy được, không muốn để người ta bàn bạc thì chỉ cần nói lời phải quấy một tiếng thôi thì tại hạ sẽ cho ngựa đi ngay.

Người che mặt nói năng rất hợp lý, Ba Thiên Long quả nhiên không thể nào đuổi họ đi được. Lão tự hào là danh đệ nhị thiên hạ, một vị Trại chủ tiếng tăm lẫy lừng trong phái Hắc đạo, khi hành sự thì không muốn người khác xem thì còn ra thể thống gì? Lão hừ lên một tiếng nói :

- Các hạ nói chơi à! Ba mõ hành sự quang minh chính đại, há...

Người che mặt liền cướp lời :

- Tại hạ cũng biết tôn giá là người quang minh lỗi lạc ở Trung Nguyên vì vậy mới dám dùng ngựa mà xem. Lão huynh đừng lấy làm kỳ nữa.

Lời nói vừa dứt thì cơn giận của Ba Thiên Long cũng nguôi ngoai hết, liền nói :

- Chư vị muốn xem thì lão phu để cho các vị đứng ở ngoài quan sát. Nhưng phải nói trước nếu chư vị muốn tham gia thì xin cứ tự tiện, nhưng trước hết hãy ước lượng chừng lực của Ba mõ đi đã.

Nói xong liền tung ra một chưởng thật đột ngột. Một tiếng bình vang lên cách lão khoảng tám thước xuất hiện một hố tuyết rộng cỡ ba thước sâu, có trên một thước. Lốp tuyết trên mặt đất bị chấn động rơi xuống hố cao chừng năm tấc đủ thấy chưởng lực của lão thật kinh hồn. Đoạn lão lại lên tiếng :

- Xin chớ vị ước lượng cho!

- Hảo! Tuyệt học của Trung Nguyên quả nhiên kinh người. Tại hạ bội phục, bội phục.

Những người trên lưng ngựa đều reo hò khen hay, tuy không nhìn thấy nét biểu lộ trên gương mặt, nhưng lời nói của họ lại hết sức thật lòng. Ba Thiên Long cười dương dương tự đắc xong liền hoành tay ra sau. Phía sau là ba vị lão nhân cực kỳ hung ác có hai người từ hai bên khệnh khạng bước ra, tay chấp sau lưng, đến trước mặt hai tên Tiểu hóa tử. Một người quay sang chàng thanh niên bên trái nói :

- Tiểu hóa tử! Thân phận của ngươi lão phu đã điều tra rõ ràng. Chứng cứ thật đầy đủ, không sai. Ngươi đã cướp đường chạy trước một bước, nhưng có ngờ đâu lại gặp lão phu ở Lục An phải không? Ngươi đi theo lão phu hay là muốn lão phu phải ra tay bắt ngươi!

- Châu hộ pháp không tin lời nói của văn bối đó là chuyện không còn cách nào khác. Thiên Hùng này phụng mệnh của Tổng bang chủ đi về Hà Nam có việc cơ mật. Theo môn quy của Bang, tại hạ mang theo cơ lệnh của Tổng bang thì bất cứ người nào đều không được ngăn cản. Hộ pháp làm trở ngại như vậy tức là đã phạm vào môn quy của Bang.

- Ha ha! Ngươi quá ngây thơ rồi. Ba hộ pháp chính là phụng lệnh Tổng bang chủ đến đây để chặn giữ ngươi lại. Ngươi đã trộm cơ lệnh thì vô dụng rồi. Vì cậy cơ lệnh nên ta mới đối xử với ngươi lịch sự như thế, nếu không thì sớm đã dùng lệnh bang trị tội ngươi rồi. Quỳ xuống!

- Nói giỡn! Cờ lệnh trên mình ta lão dám vô lễ?

- Bản Hộ pháp phụng lệnh Tổng bang chủ sao được coi là vô lễ? Quỳ xuống!

Tiểu hóa tử giận dữ thét :

- Lão đã vi phạm bang quy đáng chịu xử tội theo luật ngũ hình.

Châu hộ pháp từ từ bước tới cười lớn nói :

- Ngươi mau ném thử mùi vị của ngũ hình đi, Lương Thiên Hùng.

Ngọc Kỳ ở một bên nghe thấy hết tất cả, cảm thấy không còn đủ kiên nhẫn ngồi ở đây mãi nữa. Té ra là chuyện nội bộ của Vô Vi bang chẳng có gì đáng nghe cả. Chàng đang muốn rút lui nhưng vừa nghe ba chữ Lương Thiên Hùng, trong lòng rung động. Tiểu hóa tử Bành Tiêu đã từng nói cho chàng biết, người trà trộn vào Vô Vi bang ở Hà Nam là con của Kiếm Các Song Hùng Bành Gia Nguyên. Người này đã từng xuất hiện ở hầm bí mật của Thanh Tự đàn, yểm trợ chàng thoát hiểm. Còn một người nữa ở gần nơi Giang Nam Hoàng Sơn là hậu nhân của Quan Tây Lương gia tam anh Lương Thiên Hùng. Chàng không thể bỏ đi được nữa rồi. Huyết mạch của Ngọc Kỳ sôi ầm ầm, chàng từ từ bước đến gần. Châu hộ pháp càng bước tới, Lương Thiên Hùng vội thối lui ra sau hai bước, tay móc vào áo soạt một tiếng tung ra một lá cờ ba góc màu vàng giơ cao thẳng lên. Lá cờ dài khoảng tám tấc, được may bằng vải lụa màu vàng rất đẹp có viền tua ở chung quanh, cán cờ đều bằng vàng, ở giữa được thêu thanh kiếm nhỏ màu đen, chung quanh thêu hai tòa Bắc đẩu trên nâng Thái Cực Đồ. Thiên Hùng giơ cao cờ lệnh quát lớn :

- Cờ lệnh ở đây. Nếu Bang chủ quang lâm cũng không được vô lễ. Mau nhường đường ngay lập tức.

Châu hộ pháp hơi ngơ ngác, vội khom mình hành lễ song quay đầu nhìn về phía Ba Thiên Long ý hỏi phải làm thế nào? Ba Thiên Long hừ lên một tiếng lạnh lùng chỉ tay về hướng tên tiểu hóa tử bên cạnh Thiên Hùng, trầm giọng nói :

- Thiên Uy huynh! Hãy bắt tên tiểu tử kia rồi nói sau!

Châu Thiên Uy nói :

- Thiên Long huynh chúng ta không thể vi phạm luật của bang được. Đừng để các huynh đệ cười cho.

Ba Thiên Long nói :

- Cờ lệnh chỉ có thể bảo vệ được một người. Bất tên đồng bọn của hấn chẳng có quyền gì để hỏi, bởi vì tên tiểu tử kia không phải là người của bốn Bang.

Châu Thiên Uy hiểu ý liền huơ tay về phía lão nhân ở bên phải nói :

- Nhị đệ! Ra tay thôi!

Lão già được gọi là nhị đệ đó như ánh chớp, một chưởng tung ra như cánh quạt bổ thẳng vào mặt tên đứng cạnh Lương Thiên Hùng. Lương Thiên Hùng vội vàng dùng cờ lệnh che khuất trước mặt Tiểu hóa tử, đồng thời quát lên.

- Ngừng tay! Châu Thiên Mãnh người dám vọng động thế sao?

Kim Kỳ vừa tung ra Thiên Mãnh vội vàng rút tay lại lui ra sau nói :

- Người là một tiểu pháp Đan hương chủ lại dám xen vào chuyện của nhị gia ư?

Ba Thiên Long đột nhiên nói :

- Châu huynh đệ xin lùi ra sau. Ba mỗ theo lệnh của Tổng bang chủ Kim Thoa phải thanh trừ những tên nội gián, Lương Thiên Hùng tuy cầm cờ lệnh trong tay song sao bằng lệnh trực tiếp từ Bang chủ. Đợi Ba mỗ bắt bọn chúng đi trước đã rồi sau này trong bang Triệu Khai đại hội kinh thất, Tổng bang chỉ có cân nhắc quyết định như thế nào. Nếu có tội trách mình Ba mỗ này sẽ nhận tất cả.

Lão quỳ xuống một chân, đột ngột nắm lấy ngón tay trái tắc một tiếng bẻ đi một lóng vút xuống đất, rồi lập tức cất cao giọng nói :

- Ba Thiên Long vô trạng, xin gởi đây trước một chỉ tay để tạ tội dám bắt kính trước pháp kỳ. Sau này đúng sai Ba Thiên Long sẽ lãnh trách nhiệm tại hình thất.

Nói xong lão rũ áo đứng dậy nghiêm giọng nói :

- Lương Thiên Hùng đồng bọn người tên gì?

Lương Thiên Hùng lúc Ba Thiên Long bẻ tay tạ tội với cờ lệnh, sắc mặt từ từ thành trắng bệch, y cuộn cờ lệnh để vào trong lòng. Tên Tiểu hóa tử sử dụng Tam Tiết côn uốn ngược lên nói rằng :

- Tại hạ là Thái Thiên Bá lão muốn gì?

Ba Thiên Long mỉm cười nói :

- Tối nay đúng là nhân tài tập trung lại, thật là đúng lúc. Nghe đây lão phu gọi là Ba Thiên Long, Cảnh hộ pháp gọi là Thương Hải Thần Giao Cảnh Thiên Lai

Lão già với khuôn mặt u ám liền toét miệng cười nói :

- Chính là lão phu.

Ba Thiên Long chỉ tay về hướng ba vị lão nhân khí thế thật hùng dữ mạnh mẽ nói :

- Đây là ba vị Hộ pháp của bang gọi là Lục An tam sát, Đại Sát Châu Thiên Uy, Nhị Sát Châu Thiên Mãnh, Tam Sát Châu Thiên Cực. Lương hương chủ gọi là Lương Thiên Hùng, người gọi là Thái Thiên Bá, há không phải là đại hội quần thiên sao? Lương Thiên Hùng người hãy đứng tạm ra một bên, lão phu không muốn sát thương người nhưng cũng xin phép trước mới dám vọng động, lão sẽ bắt đồng bọn của người trước rồi tính sau.

Lương Thiên Hùng kêu lên :

- Không được! Lão hãy tự bỏ đi cánh tay rồi mới có thể hạ thủ.

- Lương Thiên Hùng! Trong các vị Hộ pháp của bốn Bang Ba Thiên Long ta chỉ cần bỏ đi một lóng tay là được rồi.

Lương Thiên Hùng nghiêm giọng nói :

- Trong bốn Bang không có kẻ ngoại lệ nào.

- Lương Thiên Hùng có nghi vấn gì thì hãy tới hình thất khiếu nại. Bản Hộ pháp không muốn phí nhiều thời gian với người. Thái Thiên Bá người ở môn phái nào?

- Tại hạ là ngọn nguồn gia học. Lão hỏi vậy là có ý gì?

- Lão phu bắt buộc phải hỏi cho rõ để tránh đắc tội với bằng hữu. Người nhất định là cơ sở ngầm của Lạc Hồn Kỳ lão thất phu. Đáng tiếc người chẳng còn cơ hội để mật báo tin tức. Người đầu hàng hay muốn chính lão phu ra tay?

Thái Thiên Bá cười ha hả, hiên ngang bước lên nói :

- Thái mỗ há là một kẻ đầu hàng sao? Lão đừng nằm mơ. Lương đại ca xin đại ca hãy đi trước.

Ba Thiên Long thân hình như ánh chớp bổ xuống nhanh như cắt. Lương Thiên Hùng quát lớn một tiếng thanh kiếm tung ra. Thái Thiên Bá cười một tràng dài, cây tam thiết côn liền tung ra theo thế Thiếp Địa Bàn Long, người bay về bên phải thân hình hơi hạ xuống chân duỗi ra, côn bay nhanh như quét ngay một đường vòng cung. Ba Thiên Long cười lạnh lùng một tiếng, tay áo phất mạnh một cái, phạch một tiếng quật trúng vào thanh kiếm. Lương Thiên Hùng người cùng kiếm bị chấn động bay ra ngoài hơn một trượng. Cùng lúc đó cây côn vừa vung tới, chân trái của lão tung lên thật nhanh giẫm xuống, không sai một ly, ngay vào chỗ tốt nhất lão đã giẫm đúng ngay vào đốt thứ nhất của cây côn. Lão cười lớn một tiếng, liền vươn tay chụp vào đầu của Thái Thiên Bá nhanh như cắt. Năm người vận áo đen ở trước mặt ban đầu cảm thấy không khí chẳng thú vị gì họ đang muốn quay ngựa bỏ đi, nhưng đột ngột ba tiếng Lạc Hồn Kỳ vừa vang lên thì lập tức không đi nữa.

Bên này vừa ra tay cả bọn kêu lên một hơi, nhao nhao xuống lưng ngựa rút vũ khí rồi vội vàng đẩy ngựa chạy đi. Người thứ nhất cầm cây roi Giao cân dài tám thước, người thứ hai cầm song cổ xoa. Quả không sai họ chính là Thần Tiên Khương Chí Trung và Náo Hải Dạ Xoa Bách Vĩnh Niên. Cũng trong chớp mắt đó, một bóng người áo trắng như ánh chớp lướt tới nhanh đến nỗi không ai nhận được ra, người đó là Ngọc Kỳ. Rắc một tiếng, chưởng phong của chàng đã ngăn lại được của Ba Thiên Long giúp Thái Thiên Bá thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc. Chưởng hai bên đụng nhau, Ba Thiên Long bị chấn động phải bay người sang bên hữu cách xa tám thước mới dừng lại được. Ngọc Kỳ cũng lui ra sau ba bước kéo cái khăn xuống. Thân hình của Thái Thiên Bá vội vàng lui ra sau đến ngoài ba trượng. Từ ngoài xa Thanh Hoa nhìn thấy rõ binh khí của Khương Chí Trung và Bách Vĩnh Niên vội vàng chạy đến ngay về phía đấu trường. Ba Thiên Long sợ hãi biến sắc kêu lên một cách giận dữ :

- Lại là người sao? Người ở nơi này làm gì?

Ngọc Kỳ ngựa mặt lên trời cười một tràng, rút Hàn Quang kiếm ra tay giơ cao thanh kiếm với hào khí ngất trời :

- Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ đang ở đây Ba Thiên Long thấy ngạc nhiên lắm sao?

Chàng vừa kêu lên như thế ngoài Ba Thiên Long và Thương Hải Thần Giao Cảnh Thiên Lai ra những người còn lại đều thất kinh hồn vía. Trước mặt những vị cao thủ thế này mà tên tiểu tử lại cả gan xướng danh tên hiệu quả nhiên không phải người bình thường. Khương Chí Trung hết sức vui mừng kêu lên :

- Dương công tử! Người của Đông Hải Độc Long đảo tất cả đều đã đến rồi.

Ngọc Kỳ chưa trả lời thì Thanh Hoa đã tới, nàng liền lên tiếng ngay :

- Khương thúc thúc mau tránh ra!

Ngọc Kỳ cũng tiếp lời :

- Xin mọi người hãy lui ra ngoài mười trượng. Thiên Hùng huynh lui ra ngay lập tức.

Ba Thiên Long gầm lên một tiếng, một tay rút kiếm một tay đặt lên Kim thoa. Tay của lão vừa động đây, Ngọc Kỳ biết ngay Kim thoa ghê gớm của lão sắp được tung ra, trước mắt bây giờ hơi đông tuyệt đối không được nhường cho lão có thời cơ xuất thủ, cần phải ra tay càng sớm càng tốt.

Tâm niệm xong chàng giành thế xông lên trước tiên. Ba hạt Hồi Phong châu được liên tiếp tung ra lao về phía người của Ba Thiên Long như ánh chớp. Tay của chàng giương ra thật gấp ba hạt hồi phong cùng ba

cái kim tiền chia nhau tấn công về phía họ Ba và Thương Hải Thần Giao. Thủ pháp của Ba Thiên Long cực nhanh nhưng tay chưa rời tới dây đai thì ngân tinh đã tới rồi, bắn thẳng vào lão bằng ba đường trên dưới và giữa. Tiếng rít của nó xem rất kỳ lạ, dường như rất chậm chạp kỳ thực là rất mau, thế đi của nó vô cùng dũng mãnh. Nếu là người khác tung ám khí Ba Thiên Long há chịu tránh đi? Giả sử lão không thèm quan tâm thì ám khí chỉ cách người lão chừng ngoài một thước. Khí hộ thân chung quanh mình cũng làm cho ám khí rơi xuống ngay. Nhưng Ngọc Kỳ sử ám khí thì lão có thể không thèm để ý được chăng? Những vị cao thủ tuyệt đỉnh rất hiếm hoi sử dụng ám khí, không dùng thì thôi, khi dùng thì nhất định vô cùng lợi hại và cũng không bình thường chút nào. Ba Thiên Long là một tay về ám khí, Kim thoa của lão vô cùng độc địa, là loại ám khí rất hiếm độc có một không hai trong thiên hạ.

Do Kim thoa lớn lão không thể nào tung lên được, đúng ra Kim thoa không được xem là ám khí nhưng nó vẫn được đặt vào hàng ngũ các loại ám khí ắt là có nguyên do. Trong lòng lão hơi run sợ, tên tiểu tử này đã dùng ám khí quả không tầm thường, nhìn bóng trắng đặc biệt và tiếng rít kỳ dị vang lên, tuyệt chẳng phải dễ tránh so với những vật khác. Hạt châu bay đến, lão hừ một tiếng, song chưởng tung ra một trên một dưới đẩy vào hạt châu, nội kinh đột ngột phát ra như núi, vô cùng hung mãnh. Chưởng vừa tung ra, lão muốn thừa cơ rút kiếm nhưng ba viên bạch từ chưa tới thì hai viên Tuyệt Cương Hồi Phong châu tung ra sau giờ đã tới trước, bị chưởng kinh của lão bắn tới, liền tách ra hai bên vỡ thành một nửa vòng cung tấn công vào sau lưng lão. Ba viên Bạch Từ đồng thời bay lên trên thật nhanh, tinh tinh tinh ba tiếng giòn giã vang lên, hạt châu đụng vào nhau, những ngôi sao lửa vừa tỏa ra, biến thành một nắm bột trắng, bay ra tứ phía. Ba Thiên Long hết sức kinh hoàng, vội bay người sang trái thật nhanh, tay áo phất lên phất xuống liên tục. Lão cho rằng bột trắng kia là một loại độc chất, làm sao dám mạo hiểm. Lão đâu có biết Hồi Phong châu của Ngọc Kỳ được chế hai loại, một loại bằng sứ được gọi là bạch từ và loại bằng sắt gọi là tuyệt cương. Những tiếng rít bén nhọn của ba viên cương châu lại vang lên, chúng quay cuồng xung quanh lão, bay lên bay xuống không ngớt. Không chỉ ngừng ở đây, tay trái của Ngọc Kỳ liền huơ lên, một chuỗi Hồi Phong châu bay tới như bay nhưng chỉ nghe thấy những âm thanh giòn giã rít lên đầy trời, tiếng nổ dữ dội của hai hạt châu đụng nhau ở đây nhưng lại rớt xuống bên kia. Thương Hải Thần Giao nhìn ba đường bóng màu nhạt nhạt bắn tới trong lòng cũng không khỏi sợ hãi thâm vội nghiêng mình tung ra ba chưởng liên tiếp, chưởng lực tung ra như ngọn sóng điên cuồng dâng lên. Kim Tiền vang lên ba tiếng xoẹt xoẹt xoẹt xuyên qua chưởng phong, hơi nghiêng chút xíu khi lướt qua bên mình của lão quả là nguy hiểm.

Ngọc Kỳ quay ra sau dùng phép truyền âm nói :

- Lui ra ngay! Ở phía sau đợi huynh.

Ba Thiên Long bị một trận làm chân tay rối cả lên vội vàng lui ra xa hơn ba trượng. Lục An tam sát ở phía sau không biết lợi hại thế nào, rút kiếm ra vỗ vào hạt châu đang bay tới. Hồi Phong châu nếu chưa bị nội kinh chưởng phong làm xao động thì chỉ còn bay vòng xung quanh về hướng người bị bắn tới, lực đạo vừa mất thì có thể tự mình rớt xuống đất ngay. Nhưng nếu bị nội kinh chưởng phong kích động thì chúng liền bay cuồng ở xung quanh, tiếng rít càng thêm lợi hại. Nhất Nhị Sát sau khi rút kiếm vừa vỗ vào Hồi Phong châu đã rút lui ngay. Thân hình của lão hơi cúi xuống ra sau thật nhanh, thoát được vòng uy lực của Hồi Phong châu. Tam sát vừa vỗ ra một kiếm người lại chẳng lui ra sau, lại vỗ thêm cho một chưởng. A... một tiếng kêu kinh hãi vang lên, một hạt Hồi Phong châu ngang qua đôi mắt lão, một hạt châu khác bay sát qua sống mũi đánh vào đến nỗi gò Kim Tinh trước mắt lão muốn tung lên. Hạt Châu lướt qua kinh phong, bức bách đến nỗi mắt phải của lão cay xè như lửa đỏ chịu không thấu, lão ngã ra sau đến ngoài hai trượng. Tiếng kêu kinh hãi của lão vừa vang lên thì những người kia run lên cùng một lượt. Tiếng vó ngựa vang lên gấp gáp như một trận mưa to gió lớn, người của Độc Long đảo và Thanh Hoa đã lui ra ngoài hai ba mươi trượng. Lương Thiên Hùng và Thái Thiên Bá cũng leo lên yên ngựa sau lưng bọn họ, năm con ngựa chở tám người chạy như bay. Những tên đại hán ở hai bên xô xao bỏ rơi ngọn đuốc sáng, kéo cung bắn tên tới. Nhưng năm con ngựa lại là giống thiên lý mã, những mũi tên chỉ giúp chúng hăng máu chạy nhanh hơn thôi. Ngọc Kỳ đứng sừng sững giữa đường, một tay cầm bảo kiếm tay kia cầm một nắm ám khí nhưng lại chưa truy kích. Ánh lửa vừa tắt, chàng giống như một thiên thần đứng giữa đường quan. Sắc mặt Ba Thiên Long một màu xanh, tung ra một cây Kim thoa, găm lên :

- Vây chặt lấy hắn! Không được chen tay vào.

Tam sát và Thương Hải Thần Giao chia nhau bốn tên. Tam sát với ba thanh kiếm sáng ngời, Thương Hải Thần Giao dùng một cây Phần thủy kích, quây thành một vòng tròn lớn đến mười trượng. Trong lòng Ngọc

Kỳ mừng thăm nghĩ :

- Mấy tên lão cẩu ngu dần! Làm như thế thì ngăn trở ta sao được!

Chàng đã quên là Ba Thiên Long vừa rồi bị thất phong dưới trận ám khí của chàng đã làm cho lão bị bẽ mặt, từ nay về sau truyền khắp giang hồ, danh hiệu Đoạt Hồn Kim Thoa Ba đại trại chủ sẽ bị đánh ngã dưới mười tầng địa. Lão vừa giận vừa then, hận đến nỗi muốn ăn tươi nuốt sống Ngọc Kỳ thì mới tiêu tan được mối hận trong lòng. Lão lấy ra một Kim thoa lợi hại nhất là Bách Biến kim thoa với ý muốn đưa Ngọc Kỳ vào chỗ chết. Bách Biến kim thoa này lão chỉ có một cây và chưa dùng qua lần nào. Giờ mới đem ra sử thì đủ biết lão đã hận đến cực độ. Trong thoa có chứa chất tiêu thạch cực mạnh, ngoài là một chùm độc phi châm bao quanh, vỏ ngoài Kim thoa có khắc hơn một trăm mảnh vết nứt sâu hai tấc, có thể hóa thành hơn một trăm mảnh thoa nhỏ. Chỉ cần hơi chạm nhẹ vào một cây châm hay một cây tiểu thoa lập tức chết ngay không còn nghi ngờ gì nữa. Ngọc Kỳ đã từng lãnh giáo qua một cây Kim thoa của lão biết được nhất định thế nào cây Kim thoa lợi hại nhất sắp phát ra vì vậy trong lòng cũng ngấm sợ hãi. Ba Thiên Long một tay cầm kiếm, một tay giữ lấy Kim thoa nghiêng răng nghiêng lợi từ từ bước tới gần. Đương nhiên là uy lực Kim thoa của lão chỉ xa được năm trượng, bản thân lão cũng phải phòng bị, dự tính Kim thoa vừa rời tay thì mình đã thối lui ra ngoài hai trượng. Vì vậy lão chỉ cần cách Ngọc Kỳ khoảng ba trượng liền phát Kim thoa ngay, nếu không chính lão cũng bị xúi quẩy. Nếu là loại phổ thông như Bách Phát Tử Mẫu thoa đường bay của nói có quỹ đạo nhất định, lão cũng tự nhiên biết được mà tránh đi, có thể tiếp cận tung ra giết chết kẻ địch ngay, nhưng Bách Biến kim thoa thì không được. Cần phải đứng ngoài ba trượng mới an toàn. Khi đến chừng bốn trượng rồi, lão vẫn từng bước, từng bước tiến đến gần, sắc mặt hết sức hiểm độc, cay cú. Lão gần giong :

- Tiểu cẩu! Đây chính là nơi ngươi chôn xương. Đánh!

Lão giương tay lên nhưng Kim thoa vẫn chưa được tung ra. Đôi mắt của Ngọc Kỳ lóe lên những tia sáng kỳ dị. Chàng ngưng thần chú ý, thần công hộ thân được tỏa khắp toàn thân, ánh sáng rực rỡ của bảo kiếm tỏa ra bốn phía, phát ra từng tiếng như rỗng đang ngâm nga. Trong lòng Ngọc Kỳ không ngừng toan tính, chàng nghĩ thầm: “Ta cần phải dùng khinh công để tránh hoặc là đón lấy một thoa? Nhưng cách đón như thế nào và phải tránh né như thế nào?”

Cách xa đấu trường chừng khoảng nửa dặm, bọn người Thanh Hoa đều lên những cành cây ở trên gò cao chăm chú quan sát. Ánh đuốc sáng như ban ngày, ngoài tiếng nổ của những bông hoa lửa màu xanh biếc thì xung quanh tất cả đều im lặng như chết. Lúc này Ba Thiên Long đã tiến gần cự ly ba trượng rồi, chỉ cần một bước lớn nữa là đứng tằm ra tay tung Kim thoa. Ngọc Kỳ vẫn không di động chàng như đã hóa đá. Ba Thiên Long lặng lẽ mừng thầm nhưng dáng vẻ bình tĩnh của Ngọc Kỳ lại làm cho lão càng thêm uất hận. Lão đang muốn tiến thêm một bước nữa, đột nhiên Ngọc Kỳ gầm lên một tiếng :

- Đánh!

Xoẹt một tiếng một viên Hồi Phong châu rít gió bay tới. Ba Thiên Long đang muốn tung Kim thoa ra nhưng bóng người chàng đã quá xa. Bên trái lão vang lên tiếng ngân của kiếm khí. Lão liếc nhanh về phía ấy, Tam Sát Châu Thiên Cực đang bị Ngọc Kỳ dùng kiếm bức bách phải lui ra ngoài ba trượng. Hồi Phong châu cùng lúc bay đến. Lão là một tay lão luyện về ám khí, kinh nghiệm vừa rồi đã cho lão một kế sách tuyệt diệu chế ngự Hồi Phong châu. Lần này lão từ từ hướng thanh kiếm về Hồi Phong châu, trong nháy mắt cả hai gần chạm nhau thì đột nhiên quật ngang thật nhanh, nội lực đột ngột phát ra. Bộp một tiếng giòn giã vang lên. Hạt châu vỡ nát như bột, thanh kiếm bị chấn động bay sang bên phải, kinh đạo của hạt châu quả thật phi thường.

- Tiểu cẩu! Ngươi sợ chết chạy trốn đi à?

Ba Thiên Long gầm lên, bay lướt tới thật nhanh. Ngọc Kỳ quát liên tiếp, ngân tinh cùng phong châu bay ra. Ba Thiên Long vội vàng né sang trái. Ngọc Kỳ cũng không vừa chàng cũng lướt về phía bên trái thật nhanh, nhảy bổ về hướng Nhị sát Châu Thiên Mãnh.

- Đường này không thông đâu!

Châu Thiên Mãnh giận dữ quát lên, thanh kiếm bay xuống chém. Ngọc Kỳ nhân kiếm hợp nhất tung chiêu Loạn Sái Tinh La. Chiêu này vừa tung ra, hàng ngàn ngôi sao bắn tới như bay. Nhị Sát biết chàng dừng

khí tuyệt luân. Bảo kiếm trong tay chàng là thần kiếm lão làm sao dám để kiếm chạm vào nhau. Ngay tức thời biến chiêu thanh kiếm bay trườn về phía bên phải chân trái vừa lui đó chính là chiêu Loan Cung Xạ Hồ đường kiếm đổi hướng đâm vào hông trái của Ngọc Kỳ. Ba Thiên Long nhiều lần bị trêu đùa lý trí đã mất, lão nhảy bổ tới gần quát lớn :

- Châu huynh, lui mau!

Trong tay lão Kim thoa phát ra thật bất ngờ. Lão già này thật tàn nhẫn, lão đã không để ý đến sự sống chết của Nhị Sát Thiên Mãnh cứ tung Kim thoa ra, người lão bay về phía sau nhanh như cắt. Châu Thiên Mãnh vừa tung chiêu kiếm ra làm sao lui lại được? Lão dùng toàn lực đè kiếm xuống, đôi chân tung lên bay ra sau. Nhưng lão đã chậm đi nửa phần. Trong lòng Ngọc Kỳ cũng hơi hoảng hốt, thuận kiếm xông thẳng theo nhị sát. Bùng một tiếng nổ cực lớn phát ra. Hàng trăm cây Bách Độc kim châm bay ra bốn phương tám hướng nhanh như cắt, một trăm cây thoa nhỏ rít lên nghe ù cả tai. Thân hình của Ngọc Kỳ thật ảo diệu nhưng phương hướng hơi kém một chút, nếu như chàng chạy về hướng khác thì nhất định sẽ thoát được hiểm. Nhưng chàng lại không ngờ tới họ Ba có thể sẵn sàng hy sinh đồng bọn của mình để đạt mục đích. Ngọc Kỳ vừa bay ra ngoài bốn trượng thì cảm giác sau vai trái ngay cốt tỳ bà ở dưới hông trái, thần công hộ thể bị quét sạch. Chàng thấy toàn thân bị chấn động. Tiếp theo đó thần công hộ thân lại bật ra ngoài, trong tiếng vo ve nhẹ hơn mười cây Bách độc phi châm bị chấn động rớt cả xuống, chàng cũng ngã quỵ xuống đất. Một trận đau kỳ lạ đến thấu xương, xông đến tận nội phủ, chàng biết mình đã bị trọng thương rồi. Cố nén cơn đau Ngọc Kỳ đứng dậy chạy về hướng Ba Thiên Long nhanh như cắt nghiêng răng nói :

- Lão cẩu trệ! Lão còn bao nhiêu cây Kim thoa nữa?

Thanh bảo kiếm đang rũ xuống về mũi chân bên trái, tay trái là một nắm Hồi Phong châu từng bước tới gần. Ba Thiên Long thất kinh lão vẫn tưởng rằng chàng chưa bị thương. Bách Biến kim thoa mà không đả thương được thì chẳng còn Kim thoa nào có thể làm được việc đó. Vì thế làm sao lão không khỏi sợ hãi? Lục An Đại Sát và Tam Sát lại xông vào Ba Thiên Long gầm lên :

- Ba Thiên Long! Người thật quá tàn nhẫn! Hãy trả mạng sống cho huynh đệ chúng ta!

Nhị Sát Châu Thiên Mãnh bị ngã trong vũng máu không kêu lên một tiếng, thanh trường kiếm rơi ra ngoài hơn một trượng, toàn thân bị những cây Kim thoa nhỏ cơ hồ đâm đứt đoạn, mạng sống chắc là hy hữu. Ba Thiên Long lại lấy ra một cây Kim thoa thật nhanh, rồi thối lui ra sau, thần thái hết sức hoang mang. Thương Hải Thần Giao lướt tới cản Đại Sát nói :

- Thiên Uy huynh xin bớt giận. Ba hộ pháp đã lên tiếng kêu rồi, chưa hoàn toàn sai. Xin nhị vị chú ý đến toàn cục.

Đại Sát giận dữ quát lên :

- Quả nhiên lão có lên tiếng, nhưng ai còn không biết cây Kim thoa so với tiếng còn nhanh hơn. Tiếng chưa đến mà Kim thoa đã tới trước. Lão không màng đến tính mạng của huynh đệ ta. Ba Thiên Long lão hãy cho Châu mỗ này một kim nữa đi. Tam đệ hãy đi mau sau này báo thù cho hai huynh. Đi mau! Huynh sẽ liều với hấn.

Tam Sát buông ra một tiếng kêu dài rồi ly khai đấu trường thật nhanh. Tiếng gào thét vang lên, tiếng chó sủa dữ dội, hơn ba mươi đại hán giận dữ kêu liên hồi, nhưng không ai dám xông ra phía trước. Bất quá chỉ dám đi về phía Nhị Sát nâng xác lão lên rồi lần lượt theo hướng Tam Sát rời khỏi đấu trường. Ba Thiên Long đột nhiên nghiêm giọng nói với Đại Sát rằng :

- Thiên Uy huynh! Ba mỗ vì muốn xóa sạch kẻ thù của bốn Bang không thể không dùng Bách Biến kim thoa. Thật ra thì không có cái gì sai cả.

- Người không sai vậy huynh đệ ta sai hay sao? Đồ cẩu...! Người thật là tốt lắm!

- Ba mỗ đã lên tiếng...

- Đừng nói nhiều! Hãy trả mạng cho huynh đệ ta!

Châu Thiên Uy gầm lên, giơ kiếm nhảy vào. Lúc này Ngọc Kỳ đã vận được Huyền Thông tâm pháp, cơn đau đã dừng nhưng sự đi lại không tiện chút nào, sắc mặt u ám chàng từng bước đến gần. Ba Thiên Long

lướt mình né tránh nhát kiếm của Đại Sát, trầm giọng quát :

- Dừng tay lại! Ba mỗ nếu như có sai thì hãy bấm râu rõ ràng với Tổng bang chủ. Chúng ta có thể gặp nhau ở hình thất, người làm sao dám vô lễ?

Đại Sát ngửa mặt nhìn trời cười như điên, cười xong giọng hết sức thê lương :

- Ha... ha... Ai không biết Ba Thiên Long người có mối thâm giao sinh tử với Tổng bang chủ? Bất cứ chuyện gì Tổng bang chủ không thể nào truy cứu tội danh của người được.

Sắc mặt của Thương Hải Thần Giao lạnh lùng nói :

- Thiên Uy huynh! Lời nói cũng phải chừng mực một chút. Từ khi bốn Bang khai đường đến nay ngày một phát triển đi lên, cao thủ, hào kiệt đông không biết bao nhiêu mà kể. Có được thành tựu này tất cả đều dựa vào nghiêm luật rõ ràng của bang. Có công thì thưởng có tội thì phạt. Từ Tổng bang chủ trở xuống đối đãi ngang nhau vì vậy mới có thể làm cho anh hùng thiên hạ vui vẻ mà quy phục. Nay huynh làm sao có thể vì cái chết của huynh đệ mà dám cả gan nói Tổng bang chủ thiên vị? Huynh đã phạm tội lớn không coi luật bang vào đâu. Huynh không biết sai sao?

Đại Sát lại nổi ra trận cười như điên nữa :

- Cảnh đại hộ pháp chỉ dựa vào mấy lời nói của lão đã có thể nhìn thấy ngay sự thiên vị rồi! Ha... ha... Đạo lý công bằng ở đâu, nghiêm luật của bang ở đâu? Huynh đệ của ta bị chết thảm dưới Bách Biến kim thoa của Ba Thiên Long, lão là người đứng bên ngoài quan sát rõ nhất, không những không ủng hộ đạo lý công bằng mà còn lại nói Ba Thiên Long không sai. Ha... ha... Huynh đệ của ta đúng là chết thật rồi, chết thật rồi!

Lão nói xong một cách uất hận rồi đột ngột xông vào Ba Thiên Long. Thiên Ngoại Lai Hồng chiêu kiếm cuồng nhiệt vung ra, tay bên trái lật lại, cổ tay rung một cái, ba lần sáng màu xám tro từ ống tay áo bay ra. Cự ly chỉ hơn một trượng, lão phi thân nhảy bổ về phía trước, trong chớp mắt tới ngay. Ba Thiên Long vội bay sang trái thật mau. Lão quát lớn một tiếng, tung ra một chưởng đánh vào ba lần xám tro đang lao nhanh về phía lão. Nhưng tiếc là đã trễ, công lực của Đại Sát không phải tầm thường, lần này toàn lực được tung ra, ý định đã liều mình ba lần xám ấy là ba mũi Thất Sát châm một đã đụng vào vai bên trái của Ba Thiên Long. Ba Thiên Long gầm lên một tiếng thật lớn, Kim thoa thoát khỏi tay bắn tung về phía Đại Sát nhanh như chớp. Lão cắn răng trường kiếm vừa vung lên, một miếng thịt trên vai rớt xuống. Bùng, Kim thoa nổ ngay trên ngực của Đại Sát, máu thịt bay tứ tung, thi thể tan thành những vụn nhỏ. Tiếng chân từ bốn phía vọng lên nghe như trận mưa đang tuôn xối xả, năm con ngựa của đám người Thanh Hoa đã phi ra ngoài hơn nửa dặm. Giờ cả bọn lại quay trở lại đấu trường như tên bắn. Ngọc Kỳ bị chảy máu quá nhiều, quát lên một tiếng thật đột ngột, tung ra một nắm Hồi Phong châu, thẳng về phía Ba Thiên Long và Thương Hải Thần Giao. Thân mình chàng rung động không ngớt dường như dùng kinh lực quá độ mà chân đứng không vững. Ba Thiên Long nằm cúi phục xuống. Thương Hải Thần Giao cũng làm theo. Khi Tam Sát dẫn hơn ba mươi tên đại hán đi rồi đấu trường lại chìm vào trong bóng tối, tuy mặt đất phủ đầy tuyết trắng, nhưng chẳng có nguồn sáng nào. Chỉ có thể phân biệt được bóng người ở khoảng cách cự ly gần nhưng cũng chỉ rất mơ hồ. Hồi Phong châu vừa tung ra, hai lão cầu không sợ xấu mặt, liền phủ phục nằm dài xuống đất né tránh. Ngọc Kỳ bị thương không nhẹ chút nào, bước đi nặng nề. Khi dùng toàn lực cho Hồi Phong châu càng làm thêm chấn động vết thương dưới vai và hông trái chàng, đã nhuộm hồng bộ quần áo màu bạc một mảng lớn. Chàng lung lay sắp đổ nhưng vẫn gắng gượng chống đỡ sao để cho thân hình đứng vững. Thương Hải Thần Giao với cơn giận bắt đầu từ trong tâm phát ra, cái ác cũng từ trong gan mà tới. Điều sỉ nhục lớn nhất khi phải phủ phục tránh né như thế này đã che mờ lý trí của lão. Lão quay sang nói với Ba Thiên Long :

- Giết hắn đi! Mau lên!

Sau khi tiếng rít lợi hại của Hồi Phong châu lướt qua đỉnh đầu lão, lão vung cây phân thủ kích thật nhanh ý định muốn chặt đứt đôi chân của Ngọc Kỳ. Ngay lúc đó có hai ánh chớp bay tới một tấn công vào Ba Thiên Long còn một tấn công vào Thương Hải Thần Giao. Cũng trong chớp mắt đó sáu bóng người như ánh chớp xông tới như bay. Hai lão ma đầu đều là những cao thủ tuyệt luân chẳng để ý gì đến sáu bóng người đang bổ tới, nhưng hai ánh chớp bắn tới không những thể đến rất kỳ lạ và nhanh chóng mà đường bay của nó rất khác lạ so với ám khí, hai lão không thể khỏi kinh tâm. Vai trái của Ba Thiên Long bị mất

đi một mảng thịt, lão không biết là Thất Sát châm hiểm độc cả Đại Sát phải chăng vẫn còn di độc lên trên vai. Vì vậy lão sớm đã có ý rút lui, Thương Hải Thần Giao hướng về phía trước tấn công, ngược lại lão lại lui ra sau, ánh chớp vừa tới, lão đột nhiên quay người tránh đi, vừa nhảy lên kêu dài một tiếng rồi phóng mình mất dạng. Thương Hải Thần Giao cố nhiên có thể chém đứt đôi chân của Ngọc Kỳ nhưng bản thân lão cũng phải hy sinh dưới ánh chớp nhọt nhọt kia. Lão không dám coi thường sinh mạng của mình, biến chiêu vung kiếm lên gạt ngang ánh chớp. Tinh tinh hai tiếng vang lên kích đã đâm trúng rồi, đột nhiên ánh chớp đó vỡ ra thành hai chiếc có cánh, còn phân thủy kích bị chặt đứt, ánh chớp ấy đột nhiên chuyển hướng, lướt nghiêng qua trước ngực của Thương Hải Thần Giao, trong nháy mắt hạ xuống, quệt đứt hai đường dưới hông trái. Lão kêu lên một tiếng, cán kích thoát khỏi tay rớt nhanh xuống, thân hình nhảy vọt lên chạy trốn vào trong cánh đồng. Ngọc Kỳ cắn môi kiếm thoát khỏi tay bay tới, đáng tức! Lực đạo của chàng đã tiêu hoa hết năm thành, lão tặc đã chạy trốn vào cánh đồng. Chàng phóng kiếm không trúng đích, bản thân chàng cũng không còn hơi sức đâu để đứng vững nữa, muốn ngã nhào xuống đất tới nơi.

- Ca! Huynh... Huynh...

Bên tai chàng vang lên tiếng kêu kinh sợ của Thanh Hoa chàng liền ngã nhào vào lòng nàng cố nén đau nói :

- Không sao cả! Kim thoa của lão tặc quả lợi hại.

Những người mới đến là Khương Chí Trung, Bách Vĩnh Niên phía sau ngoài mười trượng là Lương Thiên Hùng và Thái Thiên Bá theo sau. Khương Chí Trung mắt thấy sự nguy cấp, không còn cách nào chạy đến để cứu kịp, chỉ còn cách dùng Phi Ngư thích để ngăn chặn được chăng quả nhiên thành công mỹ mãn. Họ Khương nói một cách bình tĩnh :

- Trước tiên phải tìm nơi nghỉ ngơi. Dương công tử cần phải được trị thương. Lên ngựa thôi!

Lão thu hồi lại Phi Ngư thích rồi đón lấy Ngọc Kỳ. Thanh Hoa đã nhét vào miệng Ngọc Kỳ hai viên đơn hoàn, nước mắt chảy ròng như hai hàng châu tuôn xuống, chân tay không biết xoay sở thế nào, may mắn là Chí Trung vừa kịp đón lấy chàng. Phía sau Lương Thiên Hùng hai người đã tới nơi, Thái Thiên Bá kêu lên sang sảng :

- Chư vị! Chúng ta hãy đi tìm Quái Thủ Thần Y Lỗ Nguyên ngay. Bách Biến kim thoa của Ba lão tặc không những có độc tính lạ lùng, lực đạo của nó có thể làm cho người tan xương nát thịt. Không thể để lâu được.

- Huynh đệ hãy dẫn đường.

Khương Chí Trung kêu lên. Năm con ngựa chín có chín người, Thanh Hoa cưỡi riêng một con. Thái Thiên Bá và Lương Thiên Hùng cưỡi chung đi trước dẫn đường, thẳng tiến về hướng Lục An chừng khoảng một dặm thì quẹo vào con đường nhỏ ở bên trái, hướng về ngọn núi ở phía nam phi như bay. Vừa rồi Ngọc Kỳ cũng lặng lẽ vận dụng Huyền Thông tâm pháp để hành động nên bây giờ thân mình có hơi yếu đi, chất độc chẳng có tác dụng đối với chàng. Chỉ có vết thương bị tổn hại quá lớn, trên vai một cây Kim thoa đóng trên xương tỳ bà, còn cây dưới hông chưa xuyên vào trong bụng. Tuy thần công cái thể nhưng chàng không có cách nào để chống cự lại với lực xuyên hung mãnh của cây Kim thoa. Lúc Kim thoa phát nổ chàng đã phóng mình ra xa, uy lực của Kim thoa giảm đi mấy thành nhưng chàng vẫn bị đâm xuyên thủng vào trong cốt và nội phủ, có thể thấy uy lực của Kim thoa đáng sợ như thế nào, hèn gì Ba Thiên Long dám tự hào là đệ nhị cao thủ võ lâm, trừ Ất Thanh ra thì lão chẳng sợ một ai. Nếu không có gì để nhờ cậy thì lão há dám có cuồng vọng như thế?

Người ngựa đi vòng vèo ở trên ngọn núi không cao lắm, xong mới tiến vào sơn cốc. Thanh Hoa ở trên con ngựa thứ hai không ngớt quay lại hỏi Chí Trung thương thế của Ngọc Kỳ ra sao. Lúc này họ cũng đi được khá lâu, nàng nôn nóng hỏi vọng lên :

- Thái đại ca còn bao xa nữa?

- Sắp tới rồi!

Trong thôn trang ở sơn cốc này đối với đường đi nước bước ở đây dường như vô cùng quen thuộc với chàng. Chàng liền ra roi thúc ngựa chạy nhanh hơn nữa. Không lâu trước mặt hiện ra một thôn trang chỉ khoảng mười nóc nhà. Thái Thiên Bá thốt :

- Đến rồi!

Năm con ngựa vào thôn trang thẳng đến một ngôi nhà gỗ thì dừng lại. Thái Thiên Bá liền xuống ngựa đạp ầm ầm vào cánh cửa gỗ. Giấy lát sau, từ khe vách hắt ra ánh sáng của ngọn đèn, bên trong có một người khẽ hỏi :

- Đã canh ba rồi! Trời lạnh lẽo thế này ai gõ cửa ở phí ngoài thế?

- Tiểu diệt Thái Thiên Bá có chuyện gấp phải bẩm báo cho lão gia tử biết!

Then cửa khẽ vang lên, cánh cửa được mở hiện ra một ông lão tuổi chừng lục tuần, tay đang nâng một ngọn đèn dầu. Nhưng khi lão vừa thấy rõ trước mặt nhiều người như thế dường như lão khó chịu, đứng chắn trước cửa nói :

- Thiên Bá! Tại sao ngươi lại dẫn đến đông như vậy...

- Lão gia tử! Đại sự không được tốt. Trước mắt tình thế rất nguy cấp, hãy cứu người rồi sẽ nói sau.

- Ô! Ngươi không biết là ta chẳng quan tâm đến những chuyện bên ngoài, càng không muốn dính vào chuyện võ lâm. Lão phu cày cấy mấy mẫu ruộng ẩn trú ở đây có chuyện gì liên quan đến ta? Ngươi hãy bớt gây phiền hà cho ta đi.

Lời nói của lão có vẻ không bằng lòng. Thanh Hoa vội vàng bước lên trước nói :

- Thần y lão tiền bối...

- Ở đây chẳng có thần y đâu! Muốn tìm thần y phải đến Lục An Châu mà tìm. Ở đó có một vị có thể trị bệnh rất giỏi. Lão chỉ biết trồng rau quả dâu mạ, đối với những việc khác thì một chút cũng không biết.

Thiên Bá nôn nóng quá cứ xoa tay vào nhau, nói gấp :

- Lão gia tử đừng có giả làm...

- Nói bậy! Ta giả vờ cái gì? Sau này không cho ngươi đến cửa nhà ta đâu!

Khương Chí Trung đột nhiên hỏi :

- Lão gia tử có thể cho chúng tôi vào để nói rõ không?

- Xin mời! Xin mời! Thôn dân ở sơn dã đều hiếu khách, lão phu không phải là người thích cô quạnh, đêm canh ba vẫn hoan nghênh chư vị để vỗ ốc này.

Lão lướt sang một bên để chúng nhân đi vào trong. Lão nhân dáng người cao, tướng mạo gầy guộc, dường như hơi có chút lạnh lùng, kiêu ngạo. Ngọc Kỳ vẫn được Khương Chí Trung ôm lấy. Chàng thăm quan sát lão dưới ánh đèn, tự nhủ thầm:

“Người ta nói Quái Thủ Thần Y Lỗ Nguyên đã có hơn trăm tuổi mà sao thấy lão này chưa già chút nào”.

Lão đầu tử liếc nhìn Ngọc Kỳ nhưng chưa lên tiếng gì cả. Yên vị xong xuôi Thiên Bá mới đứng dậy lạnh lùng nói :

- Lão gia tử! Tin hay không là do lão. Tiểu diệt đã có được tin tức, tiểu diệt từ Tương Nam bạch thạch quan ngày đêm đi ròng rã đã nửa tháng nay, chạy đến để mật báo tin tức nên cơ hồ muốn chôn xương ở Lục An Châu. Nếu như không có mấy vị bằng hữu này cứu giúp thì tin báo cũng không thành. Được thôi! Coi như tiểu diệt đã làm điều thừa, làm một chuyện quá là ngu ngốc, vất vả mà chẳng được gì. Làm phiền lão gia tử một lát thôi, tiểu diệt cùng mấy vị bằng hữu xin cáo từ.

- Lão phu vẫn là người sắp đi vào lòng đất rồi. Đừng ở đây nói chuyện mơ hồ nữa.

- Vì vậy tiểu diệt không nói nữa.

Ngọc Kỳ đột nhiên bình tĩnh nói :

- Khương thúc! Trước tiên xin hãy lấy ám khí ra cho.

Ở góc phòng có mấy cái ghế dài, Bách Vĩnh Niên và Thanh Hoa đem xếp bốn chiếc ghế chung lại với nhau. Chí Trung đặt Ngọc Kỳ xuống rồi ngồi trên ghế nhỏ bên cạnh giữ chặt chàng. Dưới ánh đèn, mọi người cùng nhìn vào vết thương của Ngọc Kỳ. Ai nấy đều rợn tóc gáy, cái Kim thoa to bằng ngón tay, đóng vào

xương tỳ bà bên trái Ngọc Kỳ, sâu đến muốn xuống tận lồng ngực, thịt bị nứt ra chiếc áo ngoài đều thấm đầy máu tươi, dưới hông trái, chỉ thấy một lỗ nhỏ nhưng máu vẫn thấm ra, chiếc quần bên trái hoàn toàn bị máu tươi nhuộm đỏ. Thanh Hoa kêu lên một tiếng kinh hoàng, ngã vào lòng Bách Vinh Niên dường như ngất đi luôn. Lão đầu tử thấy phân nửa cây Kim thoa sáng lấp lánh hỏi một cách thờ ơ :

- Đây là loại ám khí nào vậy?

Lương Thiên Hùng nghiêng răng nói :

- Đó là Bách Biến kim thoa của Đoạt Hồn Kim Thoa Ba Thiên Long.

- Bao lâu rồi?

- Được hai giờ!

- Quái lạ! Tại sao hắn vẫn không chết?

Giọng nói của lão đầu tử chẳng có chút mảy may tình cảm. Bách Vinh Niên quá giận dữ trầm giọng nói :

- Lão cứu hay không cứu, chúng ta không ép buộc. Nhưng lão lại dùng lời nói châm chọc để nguyền rủa người ta, làm như thế có được hay chẳng?

Thần sắc của lão đầu tử vẫn như cũ nói :

- Người thật là kỳ quái! Lão phu nói những lời chân thật, không thích tự dối mình dối người. Người thích nghe những lời ngon tiếng ngọt, tự mình say sưa há không đáng thương lắm sao?

- Ý của lão là như thế nào?

- Không cần nói nhiều nữa, thời gian cứu chữa đã qua mất rồi. Bất cứ thần y nào cũng bó tay thôi.

- Lão chưa nhìn rõ đích xác làm sao biết được là đã trễ.

- Những người bị trúng Bách Biến kim thoa, trong giây lát tức khắc chết ngay. Nếu như vết thương bị nhẹ cũng không quá nửa giờ. Các người vẫn còn đủ thời gian chuẩn bị tốt!

- Chuẩn bị cái gì?

- Lão phu nói là lời chân thật. Hậu sự!

Thanh Hoa đã tỉnh lại nghe lời nói ấy hồn phi phách lạc, nàng kêu lên một tiếng nhảy bổ vào Ngọc Kỳ. Khương Chí Trung giơ tay ra ngăn lại nói :

- Tiểu thư! Không được đụng vào người y!

Lương Thiên Hùng đứng dậy thật đột ngột. Choang vút thanh kiếm xuống nói với Thái Thiên Bá :

- Hiền đệ đã nhìn rõ rồi chứ! Tinh thần của Dương công tử rõ ràng còn rất mạnh há là người sức sống đã tuyệt? Lão tiên bối rõ ràng có ý định kéo dài muốn đưa công tử vào chỗ chết. Hiền đệ! Lão tức nhiên cũng phải chết, thà để lão chết trong tay chúng ta còn hơn vào tay Vô Vi bang. Huynh muốn lão phải được tiêu táng cùng Dương công tử.

Chàng giơ cao thanh kiếm bước tới, Thái Thiên Bá vội vàng ngăn lại :

- Thiên Hùng ca, không thể được! Chúng ta đừng làm như thế. Hãy để cho lão tự sinh tự diệt cho xong đi!

- Không! Huynh căm hận lão đối với Dương công tử nói năng vô trang, gặp chết mà không cứu, tình lý khó dung tha.

Lão đầu tử cười ha hả nói :

- Tiểu huynh đệ! Người giết lão phu đi, đợi chi nữa? Lão phu ẩn cư bốn mươi năm nay rồi không quan tâm đến thế sự bên ngoài. Há có thể vì các người mà phá giới.

Lương Thiên Hùng đã bước tới gần tám thước, dùng kiếm chỉ vào ngực của Lão Nguyên nghiêm giọng nói :

- Lão tiên bối nhất định buông tay không quan tâm tới ư?

- Người uy hiếp lão phu?
- Vâng! Lão tiền bối hãy ước lượng cho.
- Người đúng là đồ ngốc! Bệnh nhân phải chạy chữa cho đúng cách, sống chết phải qua tay đại phu. Có thể có người sống, cũng có người chết. Người phải hiểu được điều này.
- Giả sử ta bị người bức bách, cố mà làm, thử nghĩ xem, kết quả như thế nào?
- Cứu không được y, lão tiền bối cũng phải chết.
- Ha ha!! Chẳng trách chi Tào Tháo có thể giết Hoa Đà, các người học theo hần chẳng?
- Việc gấp rồi, lòng người cũng đến nước tàn khốc, chính là ý như thế.
- Người thật là ngu hết chỗ nói, chỉ có mấy người các người, mà có thể giữ được lão phu hay sao?

Ngọc Kỳ ở trên ghé tiếp lời :

- Lương huynh! Xin bắt tắt làm khó với lão, đệ chẳng chết đâu, không sao đâu. Khương thúc! Nhỏ đi, bắt tắt để ý đến tiểu tử.

Trên đầu của Khương Chí Trung đầy mồ hôi chảy xuống, ngần ngại chưa dám ra tay, nhỏ ám khí ra cần phải chuẩn bị vẹn toàn, hơi sợ ý một chút, ám khí nhỏ ra thì người cũng chết, lão làm sao không do dự được? Tính chất của cây thoa này, lão vẫn chưa được biết rõ, vạn nhất...

Ngọc Kỳ cười nói :

- Nhỏ đi Khương thúc.

Lão đầu tử lại lần nữa bị lời nói bình tĩnh lạ thường của Ngọc Kỳ làm mê hoặc, lão bất giác đi về phía chàng.

Khương Chí Trung nghiêng răng, lấy ra một viên đơn hoàn mùi thơm xốc đến tận mũi, bóp nát vụn xong rắc vào vết thương, sau đó vươn bàn tay run rẩy ra, ngón tay cái đỡ dưới đuôi của cây Kim thoa, trầm giọng nói :

- Công tử, ta...
- Vận công nhỏ ra đi, Khương thúc.

Chí Trung vận nội hành vào đầu ngón tay, từ từ kéo ra.

Lão đầu tử đột nhiên quát lớn :

- Khoan đã! Không được làm thế.

Ngọc Kỳ hỏi :

- Tại sao! Nhỏ không được à?
- Phổi của người đã bị thương, nội tạng cũng bị tổn hại, ám khí vừa ra, khí huyết lập tức từ miệng vết thương tuôn ra, tà khí xâm nhập vào, không chết thì đợi đến lúc nào?

Lão đầu tử nói xong, cúi xuống kiểm tra vết thương và mạch đập, lão ngạc nhiên hỏi :

- Mạch của người... làm sao vẫn có thể... thấp đèn lên, đưa vào trong nội thất ngay.

Thái Thiên Bá vội vàng thấp đèn, Chí Trung ôm lấy Ngọc Kỳ, hỏi :

- Lão gia tử! Không quan trọng lắm chứ?
- Làm sao nói không quan trọng được? Nhưng ta xem không đến nỗi nào.

Hai câu nói của lão vẫn làm cho những người xung quanh không yên tâm chút nào, nhìn vào thần sắc của lão khi trả lời, ai mà có thể tin rằng lão là một danh y. Thật là chuyện quái lạ!

Phòng trong là một phòng thấp được đào sâu xuống dưới đất, không những có thể đảm bảo được độ ẩm, mà còn là nơi để cất giữ các dụng cụ. Phòng này chiếm diện tích khá rộng, bên trong được chia làm ba phòng và một sảnh, khắp phòng tỏa ra một mùi thơm của dược thảo nồng thật dễ chịu, có thể thấy ngay lão già không thể nào gác tay chữa bệnh được.

Trong sảnh bắt đầu bận rộn khẩn trương, Quái Thủ Thần Y chế thuốc, chuẩn bị kim, xất cốt, lấy Kim thoa ra, những người có mặt đều hết sức chú ý vào thần y, và trên mình Ngọc Kỳ, chẳng ai chú ý đến chuyện đang xảy ra ở bên ngoài của căn nhà.

Có ba bóng xám, bọn họ đã ẩn phục ở sau thôn từ lâu rồi, đây là lúc cơ hội tốt nhất đây, họ từ từ tiến tới ngôi nhà gỗ, giống như ba chiếc bóng ma.

Khi còn cách khoảng mười trượng, hai người tách ra hai bên, ẩn nấp vào trong bóng tối, một người với thân pháp hết sức chậm rãi, chẳng hơi thở tiếng động, đi về phía sau căn nhà.

Nóc của căn phòng nằm dưới đất này, chỉ cao hơn mặt đất chừng hai thước, phía trên tuyết đã phủ đầy.

Vừa mới xem qua, nhìn không ra phía dưới là một gian phòng. Hai lỗ thông hơi được bố trí ở hai bên, trong phòng người rất đông. Bấy giờ cánh gỗ che lỗ thông hơi đã được chống lên.

Ngoài hai cái lỗ thông hơi ra, những người ở bên ngoài muốn đột nhập vào căn phòng dưới đất thì không có khả năng nào.

Cái bóng xám đã đến bên lỗ thông hơi ở bên trái, dán sát người dưới đất nhìn trộm vào bên trong.

Bên trong sảnh, đám người đang quây thành một nửa hình vòng cung, chiếc giường bệnh được đặt sát tường vào bên phải, Thánh Thủ Thần Y đang tập trung tinh thần chữa trị cho Ngọc Kỳ, một mảnh vải trắng được bao bọc chung quanh vết thương.

Chí Trung đang nâng cao ngọn đèn, chiếc bàn ở đầu giường là hai cây Kim thoa nhỏ được đặt trên ấy, phát ra ánh sáng lấp lóe dưới ngọn đèn.

Tên ở ngoài lỗ thông hơi, từ từ đặt một ống kim loại màu tím vào trong ống thông hơi, đối diện với cái giường bệnh.

Đột nhiên Thánh Thủ Thần Y rời khỏi giường, đến bên cạnh bàn, lấy một cây ngân châm từ trong hộp bông ra, châm dài cỡ ba tấc, lão nói :

- Đối với thể chất kỳ lạ đặc biệt của người bệnh, thì không thể dùng được ngân châm chế huyết thuật, ngăn ngừa bại huyết chảy bên trong, nhưng có nhiều trường hợp sử dụng cũng có lúc kỳ diệu.

Sắc mặt của Ngọc Kỳ trắng xanh, nhưng tinh thần vẫn tốt vô cùng. Đôi mắt của chàng rực sáng long lanh, vẫn chưa thất thần, chàng đang dùng Huyền Thông tâm pháp hành công, khí huyết chỉ có một số chảy được căn bản.

Khuôn mặt chàng hướng về nóc nhà, thân mình thì nằm trên giường, đôi mắt nếu như mở to, thì có thể thấy ngay lỗ thông gió ở vách trước mặt.

Thánh Thủ Thần Y nói xong, đang cầm châm nghiệm xét dưới ánh đèn, Ngọc Kỳ vừa nghe lão nói muốn dùng Ngân châm chế huyết thuật, thì liền mở mắt ra.

Vị trí huyết đạo và kinh mạch ở toàn thân của chàng, chỉ có một mình chàng biết rõ, bất cứ người nào cũng bất lực, há có thể để cho ngân châm loạn chí!

Cái ống kim loại trong miệng của lỗ thông gió, lúc này vừa được ấn sát qua một bên, dường như thời cơ chưa đến, vẫn phải chờ đợi.

Ngọc Kỳ tuy lúc này đang bị trọng thương, nhưng ý thức so với người bình thường sợi còn cao hơn, hơn nữa, chàng nằm vào chính diện của lỗ thông gió? Vừa liếc một cái, đột nhiên cảm thấy có điều kỳ lạ, chàng liền hỏi :

- Khương thúc! Ở bên ngoài có người chăng?

Khương Chí Trung giống như người mới tỉnh mơ, la lên :

- Thật đáng chết! Ta lại lơ là rồi. Vĩnh Niên đệ mau lên! Hãy đi ra ngoài cảnh giới.

Bách Vĩnh Niên dạ một tiếng rút ra song cơ xoa, đến bên cửa kéo ra.

Cái bóng xám ở ngoài lỗ thông gió thất kinh, đột ngột nhấn vào miệng ống, ba cây ngân châm màu xanh bắn thẳng vào người Thánh Thủ Thần Y Lỗ Nguyên nhanh như chớp.

Lúc cái miệng ống kim loại vừa xuất hiện trong nháy mắt, Ngọc Kỳ vươn tay tung ra một chưởng đánh vào hông trái của Thánh Thủ Thần Y đang đứng bên cạnh bàn, đồng thời quát lớn: “Tắt đèn mau!”

Thánh Thủ Thần Y bị một chưởng, ngã lảo nhào xuống một bên, chiếc bàn cũng đổ nhào, một hộp ngân châm lớn bé đủ cỡ bị tung xuống đất.

Tuy Ngọc Kỳ thương thế trầm trọng nhưng lực đạo vẫn mạnh mẽ kỳ lạ, Thánh Thủ Thần Y không kịp đề phòng, nên bị té ra ngoài hai trượng.

Chí Trung rõ ràng là một tay lão luyện. Lập tức ném đèn đi, quát lớn :

- Mau bắt sống lấy nó.

Cũng trong chớp mắt đó, bên ngoài vang lên tiếng gầm giận dữ của Bách Vĩnh Niên

- Đồ con rùa, chạy thoát được không?

Trong phòng, Thanh Hoa nhảy bổ vào Ngọc Kỳ, lấy thân mình bảo vệ cho chàng. Chí Trung cùng ba người lướt ra khỏi cửa như ánh chớp.

Lương Thiên Hùng muốn đi theo, Chí Trung kêu lên :

- Phải cảnh giới bên trong, Lương lão đệ.

Bọn họ lao ra ngoài, Bách Vĩnh Niên đã đuổi xa ngoài mười trượng rồi, hai bóng xám với thân pháp nhanh nhẹn tuyệt luân chia nhau chạy lên núi. Từ phía xa, cũng đột ngột xuất hiện bóng người.

Chí Trung kêu lớn :

- Không để hấn sống, cho chết ngay!

Bách Vĩnh Niên chỉ cách một tên chừng năm trượng, Vĩnh Niên quát lớn một tiếng, cái bóng xám lướt nhanh về phía bên phải.

Trong khi hấn đổi hướng như thế, hơi chậm một giây, thì song cổ xoa bay vút tới không một tiếng động.

“A!” Hấn ngã nhào về phía trước. Lúc này, mới truyền ra tiếng cổ xoa bay tới, y hết như sấm sét, có thể thấy Bách Vĩnh Niên đã dùng hết toàn lực tung ra, công lực của lão quả thật kinh người.

Bách Vĩnh Niên chạy đến ngay, song cổ xoa đã trúng ngay vào hậu tâm của hấn, mũi xoa còn lại chia nhau đâm vào hai bên ngực, hấn đứt hơi từ lâu!

Bách Vĩnh Niên nhổ song xoa ra rồi vác cái thi thể đó trở về, hai bóng xám khác đã chạy đi mất.

Trong sảnh, Thánh Thủ Thần Y đang đứng dậy, nét mặt giận dữ, lão gầm lên như sấm sét :

- Người bị điên hay sao? Dù cho không muốn bị Kim châm chế huyệt, cũng không được...

Thái Thiên Bá thấy mọi người đã lao cả ra ngoài, thì biết rằng không còn trở ngại gì, bèn đốt cây đèn lên.

Cánh cửa lớn nặng nề mở ra, Bách Vĩnh Niên và Chí Trung vác thi thể bước vào trong sảnh, họ đóng chặt cửa lại, xong ném thi thể lảo nhào xuống đất.

Thánh Thủ Thần Y đang muốn la tiếp thì kinh hãi dừng lời, đứng sững cả người.

Đó là người mặc quần áo đi đêm màu xám bạc, đầu được trùm kín, chỉ hở đôi mắt.

Bách Vĩnh Niên liến lộn cái khăn trùm đầu ấy ra, hiện ra một khuôn mặt nước da xanh xám của một người chừng năm mươi tuổi, lão liền hỏi :

- Lương huynh đệ và Thái huynh đệ, có nhận ra người này không?

Hai người lắc đầu, Bách Vĩnh Niên hừ lên một tiếng thật lạnh, quay sang hỏi Thánh Thủ Thần Y :

- Lỗ tiên sinh chắc chắn phải biết, đúng không?

Thánh Thủ Thần Y cũng trả lời bằng giọng lạnh như băng :

- Lão phu chỉ biết có công phu phòng thân, sau khi ở ẩn, lão phu đã đoạn tuyệt qua lại giang hồ, tự mình nghiên cứu được tính chữa bệnh để khuây khỏa, ngay cả thôn dân ở đây, cũng không biết lão phu có thể chữa bệnh được. Tối hôm nay, thấy vết thương của tên tiểu tử này rất nặng, nhất thời hiếu kỳ, vì vậy mà phá giới, hừ! Tất cả những rắc rối đều do các người gây nên, lão phu lại phải tìm một nơi khác. Lại phải xây dựng cơ nghiệp mới. Lão phu đã không trách các người, các người lại ngược lại nghi ngờ ta, điều ấy quả thật nực cười.

Ngọc Kỳ giơ tay ngăn Bách Vĩnh Niên khoan hãy nói, mà để mình nói trước :

- Thầy y lão tiên bối, người ám toán khi nãy, mục đích là nhắm vào tiên bối.

- Người đừng nói bậy bạ

- Lão tiên bối không tin, hãy tìm thử xem chỗ mà tiên bối đã đứng khi nãy.

Thánh Thủ Thần Y liền cầm cây đèn lên soi tìm, thì thấy giữa tấm vách, phát hiện ba cái đuôi châm rất rõ có màu xanh nhạt, theo bộ vị thì đúng là nó nhắm vào giữa ngực của lão, ba điểm đuôi châm hình thành ba góc, mỗi điểm cách nhau ba tấc.

Lão đưa mũi lại gần để ngửi, nói một cách kinh hoàng :

- Là... là... đó là Bách Độc Long! Tại sao lão lại muốn ám toán ta chứ!

Chí Trung lại gần vừa xem, ơ lên một tiếng, nói :

- Có hơi giống Ngưng Huyết châm.

Lão rút ra cái ống Đoạt Phách thần đồng mà đã lấy được ở Hồ Trảo sơn ở trong mình ra, lấy ra hai cây châm, đem so phần đuôi ở phía sau, thì nói ngay :

- Màu sắc có hơi nhạt một tí, nhưng đúng là vật này.

Thánh Thủ Thần Y lãnh nhiên nói :

- Người cũng sử dụng đồ này sao?

- Không! Đó là do tại hạ đoạt được, nghe nói đây là vật của Bách Độc Long.

Ngọc Kỳ nói :

- Người phát ám khí từ trong ống thông gió, bị tiểu tử vô ý phát hiện được, còn việc hấn tại sao chậm chạp không làm ngay, lại làm cho chúng ta khó lý giải.

Bách Vĩnh Niên lật lại rồi giật giật ống tay áo của thi thể đang nằm dưới đất, quả nhiên rút ra một cái ống châm, lão liền cười nói :

- Suốt đời Bách Độc Long chỉ làm được ba, thì hai cái đã lọt vào tay chúng ta, nay chúng ta lại được tất cả mà chẳng tốn hơi sức nào.

Lương Thiên Hùng đột nhiên nói xen vào :

- Tại hạ và Thiên Bá hiền đệ, tạm thời nói rõ những chuyện đang làm và đối với chuyện xảy ra vừa rồi, có thể tìm thấy đầu mối bên trong của nó chăng?

Thánh Thủ Thần Y nói :

- Vậy xin chư vị hãy ngồi xuống, lão phu cũng muốn nghe xem rốt cuộc có người nào muốn ám toán lão.

Mọi người chia nhau ngồi xuống, Thiên Hùng nói :

- Tại hạ tiềm phục trong Vô Vi bang đã khá lâu, đã nắm được những chuyện bên trong của bang hội này, trong mười lăm năm từ khi xây dựng bang cho đến nay, những nhân vật quan trọng trong bang đều phụng mệnh phải ngầm tra thám Thánh Thủ Thần Y lão tiền bối, nguyên nhân vì sao, tại hạ không có cách nào điều tra ra được. Mấy ngày trước đây, tại hạ đã được người của Thiên Nhai Phá Át Hạo Nhiên báo tin, đã thanh trừ được gian tế tiềm phục trong bằng hữu Bạch đạo và cũng phát giác được phe hắc đạo đã biết rõ Phục Tuyền bên chúng ta, trong lòng địch, liền truyền tin cấp báo, lệnh cho Phục Tuyền phải thoát thân ngay tức khắc để bảo vệ lấy mình. Tại hạ vừa được tin tức sau khi bắt được liên lạc với Thiên Bá đệ ở Hoàng sơn gần Quảng Tây, lập tức liền mang đến Hà nam để có thể đợi gặp được Dương công tử, báo cho công tử biết là tờ hiệp nghĩa và thư khiêu chiến đã phát ra, xin công tử hãy tạm lánh mình, để tránh sự tiến công của Hắc đạo hung ma, việc của Thiên Bá đệ có liên quan với thần y lão tiền bối, xin hiền đệ cứ nói ra.

Thái Thiên Bá nói :

- Vô Vi bang muốn tìm lão gia tử, điều này tại hạ lại không được biết. Lần này ngẫu nhiên đi qua Tương Nam Bách Thạch Quan, giữa đường thì bắt gặp một đám người đang tấn công một vị hòa thượng, tại hạ không dám xen vào chuyện chẳng liên quan gì tới mình, bởi vì công lực của họ rất cao, thấy rợn cả người, chỉ còn việc đứng tránh ở một bên để xem sự thể ra sao, đánh hơn nửa giờ thì mới tạm ngừng, vị hòa thượng đó cuối cùng cũng bị bắt, bị bọn chúng giày vò đến chết đi sống lại, trong lúc bọn họ vừa hỏi vừa đáp, tại hạ phải giật mình sửng sốt. Lão gia tử hãy đoán thử xem vị hòa thượng đó là ai?

Thánh Thủ Thần Y cười đáp :

- Ai mà biết được? Người hãy tiếp đi.
- Đó là Thiên Mục sơn Đại Phương thiền tự...
- Ai da! Là Đại Phương Thượng Nhân sao?
- Đúng là lão, đó là người bạn chí thân của lão gia tử
- Lão ra sao rồi?
- Bị đối phương tra hỏi, thật là quá tàn nhẫn
- Bọn chúng hỏi gì?
- Hỏi về hành tung của lão gia tử
- Thượng nhân thà chết chứ không chịu nói, nhưng bị một lão quỷ không biết dùng tà thuật gì, dùng tay ấn lên trên đầu của Thượng nhân, lão lầm rầm đọc với giọng rất cổ quái, Thượng nhân lúc này lại nói ra, để lộ ra sự khác thường.

Ngọc Kỳ tiếp lời :

- Đó là Cửu Âm Mê Hồn thuật.
- Thượng nhân nói ra nơi ẩn cư của lão gia tử, thì liền bị chôn sống ngay. Mấy tên ác tặc ấy nói lên một tiếng: “Mau mau thông báo cho cơ sở ngầm của Quê Dương phân bang để truyền tin”, rồi liền kéo nhau đi. Tại hạ nghe xong rợn cả tóc gáy, mau chóng đi ngay trong đêm. Mỗi giao hảo giữa lão gia tử và gia tổ không phải là không sâu đậm, tại hạ từ nhỏ cũng thường hay làm quấy lão gia tử, nay được tin tức, há không nôn nóng sao!

Lão gia tử! Tại hạ bôn ba đã gần nửa tháng, chạy đến để báo tin, há mới biết chút xíu nữa thôi, lão đã đuổi tại hạ đi rồi.

Thánh Thủ Thần Y lầm rầm một mình :

- Quái lạ! Bọn chúng tìm ta để làm gì?

Ngọc Kỳ đột nhiên nói :

- Bọn chúng đã giết Đại Phương Thượng Nhân, nhất định là cũng không có thiện cảm đối với thần y tiền bối. Tồi nay, Bách Độc Long đã phái người tới, hiển nhiên là người ở Hồ Trảo sơn cũng biết được tin này, kẻ chết này chậm chạp không phát châm, nhất định đợi cơ hội để tính tại hạ luôn trong đó, sau khi bị phát

hiện, chỉ còn là đối phó trước với lão gia tử, lão gia vẫn là một vật sẵn chính của bọn chính. Chúng ta cần phải rời khỏi nơi này, nếu không, nhất định bọn địch sẽ tới đây, chúng ta nguy hiểm không biết lường đâu được!

Chí Trung nói một cách nôn nóng :

- Chuyện này không được chậm trễ, đi mau thôi!

Nói xong liền đến ẩm Ngọc Kỳ.

Thánh Thủ Thần Y cẩn rằng nói :

- Lão phu không đi, xem chúng nó...

Ngọc Kỳ vội vã tiếp lời :

- Lão tiên bối! Trước mắt không phải là lúc lý lẽ với bọn hung ma. Văn bối khẩn cầu lão tiên bối nên rời khỏi đây, cùng đi với bọn tại hạ, không biết lão tiên bối ưng thuận không?

Thánh Thủ Thần Y đột nhiên giậm chân một cái, nói :

- Được rồi! Sau này, ta sẽ tìm bọn chúng trả lại công bằng cho ta...

Lão lao vào nội phòng, dọn đồ đạc vào cả một túi, xong bắt đầu châm lửa đốt đồng dược thảo, lập tức ngọn lửa vút cao

- Đi thôi! Chỉ trong chốc lát, là sẽ tiêu hủy ba mươi năm tâm huyết của ta, cái bọn ma quỷ này! Sẽ có một ngày...

Lão mắng rửa không ngớt khi đi ra khỏi căn phòng ở dưới đất.

Năm con ngựa và một con lừa trắng kiện, chạy như điên xuống núi. Khi đi ra đường cái quan, bèn đi thẳng về hướng đông, chạy như bay. Ngọc Kỳ nói :

- Khương thúc! Xin hãy cho người đi trước dò đường, để tránh gặp bọn chúng.

- Ta xin đi trước cho, xin lưu ý tín hiệu.

Bách Vĩnh Niên liền chạy nhanh lên phía trước Tới nơi chỗ Thanh Hoa giấu ngựa. Tìm được vật để cưỡi. Bách Vĩnh Niên chạy về trước cảnh giới, phía sau, sáu con ngựa và một con lừa, chạy như bay về hướng Lộ Châu.

Đi vào vùng núi không xa, trước mặt vang lên tiếng vó ngựa, Bách Vĩnh Niên quay lại báo :

- Ở phía trước có một đám người đang phi ngựa tới, chúng ta tạm thời tránh mặt.

Mọi người liền chạy vào sơn cốc, trốn một bên.

Lát sau, hơn hai mươi con ngựa giống như một trận cuồng phong cuốn tới, đi thẳng về phía tây của Lục An châu.

Đội đoàn ngựa đi qua rồi, Bách Vĩnh Niên vẫn ở phía trước, cũng dắt theo một người khác chạy lên trước dò đường.

Qua ngày hôm sau, thì đã qua khỏi Lộ châu được hai mươi dặm.

Đoàn ngựa thứ nhất khi đến sơn cốc, là từ Lục An tới, lúc họ đang chạy vội tới thì những thôn dân đang vội vàng cứu lửa, sau khi hỏi rõ biến cố xảy ra ở đây, họ chỉ còn đành phải theo tung tích mà đuổi theo.

Thôn dân nơi này không biết được tí mả, cho biết là có nghe thấy tiếng quát tháo om sòm mà thôi. Đám người này cho rằng bọn họ đã bị bắt đi, vội vàng tung ngựa đuổi theo như điên.

Khi gần đến vùng núi, thì hơn hai mươi con tuấn mã từ hướng Lộ Châu chạy xông lên trước mặt Những người từ Lục An tới, người đi đầu tiên đột ngột quát lớn :

- Ai đó? Hãy nhường đường đi!

Ngựa vẫn xông lên phía trước, hai bên sắp sửa gặp nhau Người ngựa từ Lộ Châu tới, buông ra tiếng quát vang như sấm :

- Uy gia vũ nội

Tiếp theo là một giọng nói vang vọng cất lên :

- Võ lâm tranh hùng.

Những người từ Lục An tới, đột nhiên gầm lên giận dữ đến kinh thiên động địa

- Giết đừng cho bọn chúng chạy thoát

Tiếng giết vang lên ngút trời, hai bên cùng lao vào một trận đồ sát. Sau cùng, khi chỉ còn lại không còn bao nhiêu, họ tóm lấy người của hai bên tra hỏi, thì mới biết chưa ai tóm được bọn kia, thế là lập tức tách nhau ra, chạy ngay về hướng Lộ Châu

Nhưng hai bên đều nghi ngờ rằng đối phương đã có một nhóm đem Thánh Thủ Thần Y đi rồi, đến vùng núi, một lời không ăn ý làm cho hai bên lại tử chiến. Đến ngày hôm sau, trời mờ sáng, thì mới tản ra, những người còn sống sót không có tới một hai phần mười, hai bên tổn thất đến mức thảm hại.

Bầy con ngựa cùng một con lừa đều mệt mỏi quá rồi, trời vừa sáng tỏ, không tiện đi tiếp, bọn họ bèn kéo vào một thôn trang nhỏ, rút xa đường cái quan để ẩn nấp, và nghỉ ngơi tại đó.

Họ lấy kim ngân kêu nông gia chuẩn bị đồ ăn thức uống họ và cho cả lừa ngựa, lúc này bọn họ mới có thời gian để thuật lại chuyện trải qua của mỗi người.

Thanh Hoa ngồi bên giường Ngọc Kỳ, hỏi Chí Trung rằng :

- Khương thúc có phải là từ Ôn Châu tới?

- Không! Đại quân gia từ Tùng Minh đến, được lệnh phải đón tiểu thư và công tử trở về đảo, còn Nhị công tử đâu rồi?

- Chân đệ vẫn ở phủ Hà Nam, tại sao nhất định bắt chúng ta phải quay về hử?

- Nói ra thì rất dài, Ngọc Hoàn đảo Bành đảo chủ đã sai người đưa thư đến nói rằng phải tìm ra Cốc lão gia tử, nếu giữa tuần tháng hai mà không đem người đến nạp, thì đầu tháng ba sẽ tấn công đảo ta, bây giờ chưa tới tháng ba, còn xa lắm, Đảo chủ sợ tiểu thư và công tử bị người ám toán, cho nên bắt hai người trở về trước tháng ba.

Lương Thiên Hùng tiếp lời :

- Đó chính là quỷ kế của Vô Vi bang, ba năm trước, bọn chúng đã xâm nhập vào Ngọc Hoàn đảo, uy hiếp Bành Xương Minh vào khuôn phép, xây dựng Đông Hải phân bang, lần này tấn công vào Độc Long đảo, thời gian chính xác là mười lăm tháng hai.

- Tin tức của Lương huynh đệ dựa vào đâu mà có?

- Sự vụ trong bụng tại hạ đều dò hỏi rất kỹ, việc này là do chính tại hạ nghe được từ Ngũ Thông quan chủ và Tam Tương Huyền Nữ nói ra, không thể sai được. Bọn chúng muốn đoạt lấy Độc Long đảo để làm sào huyệt ở Hải ngoại, vạn nhất ở Trung Nguyên nương thân không được, thì sẽ trốn vào ở trong đó.

Chí Trung giận dữ đến kinh hãi, giẫm chân nói :

- Hồng rồi! Chúng ta đã bị mắc lừa rồi!

Thanh Hoa ngạc nhiên liền hỏi :

- Tại sao?

- Người của chúng ta đều tản ra khắp bờ biển, chuẩn bị ứng chiến, đến hạ tuần tháng hai thì mới quay trở lại đảo. Nếu Vô Vi bang phát động vào mười lăm tháng hai, chúng ta làm sao trở tay cho kịp.

Thanh Hoa lại hỏi :

- Tại sao lại phải tản ra khắp nơi.

- Đó là ý của Đảo chủ, nghe nói Đảo chủ vào ngày ba tháng ba, sẽ cất quân tiến quân vào Trung Nguyên, cần phải đi trước để sắp xếp, nguyên nhân ra sao thì Đảo chủ vẫn chưa nói ra.

Ngọc Kỳ quay sang Thiên Hùng hỏi :

- Ngũ Thông quan chủ không phải là đối nghịch với Vô Vi bang sao? Vì đã giết đi ba mươi sáu cao thủ của Phân đàn phủ Cửu Giang, phiêu bạt chân trời góc biển, đến nay âm tín hoàn toàn không có, làm sao lại tham gia vào Vô Vi bang?

Thiên Hùng cười nói :

- Đó là trò chơi lừa bịp của Ất Thanh yêu đạo làm cho người ta tin chắc rằng lão không còn trên nhân gian này nữa, đến nay, tại sao gần đây lại công nhiên xuất hiện, những nhân vật đầu não trong bang cũng ngỡ ngác không biết thế nào.

- Bách Độc Long có phải là đã trở mặt với Ất Thanh?

- Điều này ngược lại rất đúng. Ất Thanh đối với Bách Độc Long hận đến tận xương tủy.

Ngọc Kỳ đột nhiên nói với mọi người rằng :

- Tại hạ muốn trình bày thiện kiến của mình, không biết các chư vị trưởng bối có cho là được chăng?

Bọn người đều chăm chú nhìn cả vào chàng, giọng chàng vang lên lanh lảnh :

- Vô Vi bang muốn tiến quân lớn tấn công Độc Long đảo, nhất định là dự liệu lui bước ở hội Hoàng Sơn ngày Đoan Ngọ, tại hạ suy nghĩ rất nhiều, ý của Ngọc Kỳ là bằng hữu Bạch đạo vào tháng hai...

Khương Chí Trung lắc đầu nói :

- Dương công tử! Tệ Đảo chủ tuyệt đối sẽ không đồng ý, trong đảo từ trước đến giờ không cho người ngoài được vào, đó là luật của đảo

Ngọc Kỳ trầm ngâm giây lát rồi nói :

- Đã như thế thì, Ngọc Kỳ muốn sau khi thăm viếng tổ phụ, sẽ đến Ngọc Hoàn đảo gây trước một trận náo loạn, giết hết bọn hung đồ, các vị lập tức phái người gọi Nguyên Chân đệ trở về. Thiên Hùng thúc xin thay tiểu đệet báo cho Hạo Nhiên công biết rằng sau khi tiểu đệet tìm được tổ phụ rồi, đầu tháng năm hoặc vào cuối tháng tư, sẽ gặp mặt ở Sư Tử lâm, còn Thiên Bá thúc...

Thiên Bá cười nói :

- Tại hạ không phải là người trong giang hồ, xin đừng lo lắng cho tại hạ

Ngọc Kỳ quay sang Thánh Thủ Thần Y nói :

- Lão tiên bối từ nay về sau vùng định cư...

Khương Chí Trung tiếp lời nói :

- Nếu như Lão lão tiên bối bằng lòng, văn bối muốn khẩn thiết mời đến Khuất Giá Ẩn Tây tề đảo. Độc Long đảo thật sự không cho phép người ngoài được vào, nhưng nếu khách đáp ứng là không bỏ đi, thì vẫn hoan nghênh đón nhận. Trong đảo, những hoa thơm cỏ lạ mọc rất nhiều, vách đá ở Phi Nhai có rất nhiều linh dược, lão tiên bối nếu đồng ý khuất giá, văn bối thành khẩn mời đại giá cùng đi luôn thể.

Thánh Thủ Thần Y trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi :

- Cốc lão gia tử là ai vậy?

- Song Tuyệt Kỳ Nhu Cốc Dật

- Hiện tại đang ở trên đảo sao?

- Vâng, trước kia đã dừng chân ở lại đảo được hai mươi năm rồi.

- Lão phu ta là người gần xuống mồ rồi, quý Đảo chủ không biết có hoan nghênh không?
- Xin lão tiền bối an tâm, tề Đảo chủ rất hoan nghênh những vị võ lâm tiền bối của Trung Nguyên hạ cố đến đảo.
- Như vậy, lão phu sẽ làm rồi quý Đảo chủ một chuyến.

Chí Trung nói :

- Chuyện này không được chậm trễ, bọn địch cho rằng chúng ta sẽ đi vào ban đêm, nhân lúc cao thủ của bọn chúng chưa tập trung được, xuất kỳ bất ý, ngay đêm nay chúng ta phải đến ngay Sùng Minh, lên thuyền ngay, bọn chúng chỉ còn cách nhìn biển mà than thở vì không biết làm sao. Vĩnh Niên lập tức đến phủ Khai Phong ngay, huynh sẽ đưa tiểu thư và lão tiền bối lên đường trở về đảo gấp.

Thanh Hoa làm sao chịu đi, nàng nói một cách kiên quyết :

- Không được! Tiểu diệt sẽ cùng Kỳ ca xông vào Ngọc Hoàn đảo, Khương thúc có thể đi trước. Từ đây đến mười lăm tháng hai, chỉ còn hơn nửa tháng. Khương thúc xin hãy chuyển lời đến gia gia rằng, đón giặc ở trong nhà không bằng giết giặc ngoài đồng, tốt nhất có thể đánh ở ngoài Độc Long đảo, đánh cho bọn chúng tơi bời tan tác.

Ngọc Kỳ cũng nói :

- Khương thúc! Tiểu diệt cũng có ý như thế, nếu để cho bọn địch xông vào trong đảo, e có điều bất diệu. Một mặt bản đảo nên chia người phòng hộ những kẻ lén xâm nhập vào đảo quấy rối, một mặt chặn đường bọn chúng ở ngoài đảo, còn tiểu diệt thì đập vào sào huyệt của bọn chúng.
- Hiền diệt một mình xông vào, há không quá mạo hiểm sao?

Thanh Hoa liền nói :

- Còn có tiểu diệt nữa.
- Tiểu thư nếu không trở về, Đảo chủ làm sao yên lòng được? Tiểu thư không được khinh xuất, trên mình thuộc hạ đã gánh lấy ngàn vạn sự hiểm nghèo rồi.
- Không! Đừng quan tâm đến chuyện của tiểu diệt được không?

Giọng nói của Thanh Hoa có vẻ hơi giận. Ngọc Kỳ chỉ còn cách khuyên nàng :

- Hoa muội nên đi trước một bước là hơn, đầu tháng hai phái người đánh thuyền đến Ôn châu đón huynh, huynh sẽ tới đó ngay.

Thanh Hoa nghiêm sắc mặt lại nói :

- Huynh không cho muội ở bên cạnh, một mình muội xông vào cũng chẳng sao cả.

Chí Trung đâm hoảng, lão biết cá tính của cô tiểu thư này lắm, đừng xem nàng trước mặt Ngọc Kỳ giống như một con chim nhỏ, nếu nhờ làm cho nàng phát cáu, thì ngay cả Đảo chủ cũng phải nhường cho nàng ba phần, nàng đã được nuông chiều từ nhỏ. Lão bèn đưa mắt ra hiệu cho Ngọc Kỳ, nói :

- Vào ngày thứ mười, ta sẽ đưa thuyền đến Ôn châu, hiền diệt sẽ đưa tiểu thư đến đó.

Thanh Hoa tiếp lời nói :

- Khương thúc! Xin neo thuyền ở Giang Khẩu Hư Vân, ở Ôn Châu, bọn cướp nhất định sẽ bao vây dày đặc bốn phía, nguy hiểm lắm.
- Được! Chúng ta đi trước một bước vậy

Bách Vĩnh Niên nói :

- Dương công tử! Có lẽ cũng phải lưu người lại để chăm sóc mới được.

Ngọc Kỳ cười nói :

- Không sao đâu! Vết thương của tiểu diệt cũng không trở ngại lắm.

Thánh Thủ Thần Y cũng nói :

- Thương thể của Dương công tử thật sự không có gì nguy hiểm, đó không phải là do thuốc của lão phu hay, mà chính là do thể chất của Dương công tử không giống với người thường, trong thiên hạ ai cũng giống như Dương công tử, thì cái nghề thầy thuốc của lão hân phải vứt bỏ đi thôi.

Mọi người lập tức cải trang, từ biệt nhau một cách thiết tha, rồi ai đi đường nấy.

Sau khi tiễn mọi người đi rồi, thì Thanh Hoa quay sang Ngọc Kỳ làm nũng một trận, nàng trịnh trọng tuyên bố với chàng, bất cứ tình hình nào, dù cho đuổi nàng cũng không đi.

Hai người nghỉ ngơi được hai ngày một đêm, thì tới canh ba đêm ấy, mới lặng lẽ lên đường. Theo phương hướng mà lão bộc Thanh Tương nói cho biết. Hai con ngựa theo con đường nhỏ trong núi rừng, phi gấp về Đông bắc, chia nhau ra ngồi trên lưng ngựa là Ngọc Kỳ và Thanh Hoa. Gần đến núi Thiệu Quang, Ngọc Kỳ càng lúc càng nôn nóng, chàng sắp gặp lại những người thân mà chàng đã xa cách họ hai mươi năm. Trong lòng chàng vô cùng hồi hộp, chàng không biết lúc gặp tổ mẫu gia gia và mẫu thân, cần phải làm thế nào cho đúng đây.

Thanh Hoa biết được tâm tình của chàng. Nàng chậm chậm nắm lấy dây cương, chạy lại gần chàng, nói một cách dịu dàng :

- Kỳ ca, hãy giữ bình tĩnh chứ, đáng lẽ ca ca phải vui mừng mới phải, mà sao gương mặt của ca ca trông khó coi quá.

Ngọc Kỳ bàn tay run run, khẽ nắm bàn tay nàng, nói :

- Hoa muội! Trong tâm của huynh đang rất rối ren, đang xúc động ghê gớm. Có lẽ, tổ mẫu và gia gia má không nhận ra huynh...

- Ca ca đừng lo lắng, lão bá bá Thanh Tương vừa liếc qua đã nhìn ra huynh rồi, thì bà bà cũng không thể nào không nhận ra.

Xa xa, chân núi bao bọc một tòa trang viện giống như cảnh tượng kỳ lạ ở Tây Thiên, ngọn núi đã bắt đầu hiện ra trước mặt chàng.

Phía nam trang viện khoảng chừng năm dặm là một thôn xóm có khoảng một trăm hộ.

Tòa trang viện ở dưới chân núi, là nhà ở rất bình thường, hai bên là nhà kho, phòng để củi, chuồng gia súc.. vân..vân... Chỉ hơi liếc qua, liền biết ngay đây là nơi ở của một thôn phu Khoảng đất trống ở phía trước gian phòng giữa, có hai bóng dáng của đôi thiếu niên, một cao một thấp, mình mặc chiếc áo da, với chiếc quần bằng vải bông màu xanh, đầu đội chiếc nón ấm, vừa thoáng nhìn là biết ngay đó là một nam một nữ, đáng người thật thà chất phát, nhưng dung mạo phi phàm.

Hai thiếu niên nam nữ nhìn chăm chú vào hai người đang phi ngựa tới. Bên mình họ, ba con chó săn sủa lên oảng oảng :

Ngọc Kỳ kêu khẽ lên :

- Đó là Tuyên đệ và Doanh muội.

Ngọc Kỳ vừa nhìn liền thấy ngay, gương mặt của thiếu niên đó thật giống mình, vì vậy, chàng liền đoán ra những điều mà lão bộc Thanh Tương đã nói cho chàng biết, nhị đệ Ngọc Tuyên, và tam muội Ngọc Doanh.

Thanh Hoa buông tay chàng ra, nói :

- Ca ca, hãy bỏ chiếc mũ ra

Ngọc Kỳ gơ tay kéo chiếc mũ xuống, hiện ra một bộ mặt thật của mình. Thanh Hoa cũng bỏ chiếc nón ra, hiện ra bộ tóc đã được kết lại, với dáng hình như vậy, nàng vẫn là nữ cải nam trang.

Hai người theo con đường nhỏ chạy thẳng vào trong sân, rồi cùng nhảy ra khỏi lưng ngựa

Hai thiếu niên nam nữ bước đến nghênh tiếp, Ngọc Kỳ lao về phía trước chừng mười bước, đột nhiên đứng lại ngơ ngác Ồ! Tiểu cô nương kêu nhẹ, đôi mắt hết liếc từ Ngọc Kỳ rồi sang thiếu niên, khuôn mặt lộ vẻ hết sức ngạc nhiên.

Ngọc Kỳ hơi kích động, đột nhiên vươn hai tay ra trước.

- Tuyên đệ, Doanh muội

Hai người hơi kinh ngạc, thiếu niên kêu lên :

- Người là ai?

- Ta là Kỳ ca

Tiểu cô nương kêu lên :

- Có phải là Kỳ ca, người đã đi theo Cốc lão gia tử.

- Đúng rồi! Huynh rời nhà đã hai mươi năm...

Thiếu niên mở to đôi mắt hỏi :

- Ai đã nói cho huynh biết tên thật của chúng ta?

- Mấy ngày trước đây, huynh đã gặp Thanh Tương bá bá...

- A! Đại ca... Tiểu cô nương nhảy bổ về phía trước.

- Đại ca...

Thiếu niên cũng lao theo.

Ba người ôm chầm lấy nhau, nước mắt họ chảy xuống, họ ôm chặt lấy nhau chẳng muốn rời.

Thanh Hoa từ từ lại gần nói :

- Tuyên đệ! Doanh muội! Mau dẫn đại ca đến gặp tổ mẫu! Đừng để người khác sinh nghi.

Ba người liền buông nhau ra. Ngọc Tuyên nói :

- Tiểu muội hãy dắt ca ca đi gặp tổ mẫu, huynh dẫn ngựa cột xong rồi vô ngay.

Xong chàng quay sang Thanh Hoa hỏi :

- Vị này là...?

Thanh Hoa cười cười, nàng kéo lấy vai Ngọc Doanh hết sức thân thuộc, nàng quên mình đã giả dạng nam trang.

Ngọc Doanh xoay mình lướt vào trong lòng Ngọc Kỳ, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên, nói rằng :

- Vị này... động tay động chân, không phải là người tốt.

Ngọc Kỳ cười khê đẩy em mình ra nói :

- Doanh muội! Vị này gọi là Hoa tỷ tỷ, nàng cái trang đấy.

Thanh Hoa cũng cười nói :

- Tỷ tỷ là Triệu Thanh Hoa, bạn thân của Kỳ ca đó.

Tiểu cô nương đột nhiên lao vào lòng nàng, cười nói :

- A! Vừa rồi nhìn rõ khuôn mặt tròn tròn của tỷ tỷ, mới không tin đó là nam nhân.

Ngọc Tuyên tiếp lời nói :

- Hoa tỷ! Xin hãy vào bên trong mà ngồi, tiểu đệ sẽ đến ngay.

Tiểu cô nương một tay nắm tay Thanh Hoa, một tay nắm tay Ngọc Kỳ, chạy đến trước cửa, lấy chân khẽ đạp một cái. Ba người đi vào trong nhà, rồi lao thẳng vào nội viện. Một vị lão nhân ăn mặc theo kiểu nông phu, từ trong nội đình đi ra, lão kêu lên một cách kinh ngạc.

Tiểu cô nương kéo hai người lao đến nói :

- Tam bá! Đại ca đã trở về rồi.

Trong nội đình, cũng xuất hiện một người trung niên hùng vĩ và một phụ nữ trung niên gương mặt khoan thai, hiền từ, hai người ăn mặc theo kiểu thôn phu, nhưng mặt mày vẫn lộ vẻ siêu phàm. Ngọc Kỳ vừa thấy gương mặt của người trung niên, thì chàng liền cảm giác dưới chân hơi nhũn ra.

Tiểu cô nương kêu lên :

- Gia gia, má má! Xem ai trở về đây nè?

Tiểu cô nương liền buông tay ra, chạy đến bên mình mẫu thân.

Ngọc Kỳ chạy đến cửa môn đình, thì trong mắt ngấn đầy lệ “Gia gia, má má...”

Chàng chỉ kêu lên một tiếng, người ngã về phía trước, chàng lao thẳng vào trong đình.

Hai người này đúng là phụ mẫu thân sinh của Ngọc Kỳ, họ cũng kêu lên một tiếng trong sự kích động: “Kỳ nhi”, thì nước mắt đã rơi xuống lã chã.

Ngọc Kỳ cung kính quỳ lạy dưới chân của song thân, toàn thân run lên.

Tiểu cô nương nhẹ nhàng đi đến bên mình Thanh Hoa đang cảm động đến nỗi nước mắt không ngừng rơi xuống, nhón chân nói khẽ vào tai nàng :

- Tỷ tỷ, muội đưa tỷ tỷ đi gặp tổ mẫu trước.

Thế là nàng nắm lấy tay Thanh Hoa, kéo thẳng vào gian trong.

Cách đó khoảng mười lăm dặm về phía nam, ở phía Phụng Dương, trong đại điện của Bắc Lộc Hồng Đô ở núi Bạch Vân, xuất hiện bóng dáng của Thần Kiếm thư sinh. Y đang ngồi trên bồ đoàn, quần áo xộc xệch, nằm gọn trong lòng y là một nữ đạo cô vóc người mỹ miều đầy đặn. Hai người đang suồng sã phóng dăng với nhau, không thêm chú ý tới bức tượng của Lữ Tổ được đặt trên khám thờ.

Chung quanh hai người là sáu nữ đạo cô dáng người cũng đẹp không kém, họ cũng đang đùa giỡn với nhau, chốc chốc lại thọc tay vào chọc ghẹo hai người.

Nơi đây chính là sào huyệt của Phụng Dương nữ quán Thanh Hư đạo cô, nữ đạo sĩ phong lưu nổi tiếng giang hồ. Dáng vẻ bên ngoài của Thần Kiếm thư sinh rất nho nhã hào phóng, càng làm cho nữ nhân mê mẩn cả tinh thần, vì vậy y sớm là một vị thượng khách ở nơi này. Y đã đợi ở đây ba ngày rồi, Thanh Hư đạo cô vẫn chưa thấy quay trở lại. Nhưng y không nôn nóng, y tin rằng thế nào vị đạo cô cũng gặp được may mắn, thế nào cũng hoàn thành được công việc mà y đang rất kỳ vọng, vì vậy mà y an tâm chờ đợi.

Trong đại điện, ánh lửa sáng trưng, ấm áp như mùa xuân. Y đang ngồi trên bồ đoàn trong tay ôm lấy một nữ đạo cô, trên mình chẳng có một mảnh vải che thân nào, tay y không ngừng rờ rẫm từ trên xuống dưới, khoái chí cười một cách dâm dăng.

- Ngoan nhá! Nơi đây là Lữ Tổ điện, cần phải thêm Hòa Hợp nhị tiên mới đúng.

Nữ đạo cô cười một cách dâm dăng, hào hển nói :

- Hảo nhân à! Chúng ta không phải là “Hòa Hợp nhị tiên” sao?

Một nữ đạo cô khác áp sát người trên vai Thần Kiếm, cười nói :

- Hứ! Ai nói chỉ có nhị tiên đâu nào?

Thần Kiếm thư sinh cười hì hì, kéo nàng ta ngã xuống, giật chiết dây đai ra, thuận tay lột luôn chiếc áo. Vị đạo cô này ngoài chiếc áo ngoài khoác trên mình, thì bên trong chẳng có mặc một thứ gì. Y đưa tay sờ lên bộ ngực thật mềm mại của ả, cười nói :

- A! Ta nói sai rồi, đúng là phải nói hòa hợp quần tiên mới đúng chứ.

Ngay lúc đó, cánh cửa bên ngoài kêu kệt một tiếng, ba bóng người nhỏ nhẩn lướt vào như bay.

Các nữ đạo cô kinh hãi kêu lên một tiếng, vội vàng lấy chiếc áo ngoài che kín người lại.

Thần Kiếm thư sinh cũng đứng dậy nhanh như cắt, choàng vội chiếc áo ngoài bào, cấp lấy thanh kiếm cổ để ở bên cạnh.

Nhưng khi y vừa nhìn rõ người mới đến, thì bắt đầu trấn tĩnh lại, nói :

- Muội đến đây làm gì?

Người mới đến chính là Trì Khiêm, và hai nữ tỳ Tiểu Phương và Tiểu Cúc.

Trì Khiêm với sắc mặt vô cùng giận dữ, giọng nàng hết sức bén nhọn, hỏi :

- Huynh đã bắt hấn đi đến nơi nào rồi.

Thần Kiếm thư sinh hơi ngạc nhiên trả lời :

- Ai đã bắt hấn đi rồi?

- Huynh thật là khéo giả vờ, hãy giao hấn cho muội đi.

- Gia gia có lệnh là bắt được hấn thì phải giết ngay, muội không nghe lời ư?

- Muội không thèm quan tâm, giờ chỉ hỏi câu duy nhất, huynh giao hay là không giao?

- Vẫn chưa bắt được, làm sao giao cho muội được.

- Huynh nói dối! Hấn vừa đến Phượng đài thì đã biến đâu mất, huynh giả dạng là Âu Bằng ở bên mình hấn. Bây giờ thì đang hưởng phúc ở đây, hiển nhiên là đã tóm được rồi. Huynh giao hay không giao?

- Cái gì? Muội nói hấn đã từng có mặt ở Phượng đài?

- Ai nói không phải?

- Hồng rồi! Còn Thanh Hư đạo cô? Nàng...

- Hừ! Nàng ta đã cùng hấn khoái hoạt trong ngôi nhà đổ, chính mắt muội trông thấy. Nhưng khi hấn cùng với tên tiện tì đánh đá ấy đi ra thì trong địa huyết đầy những vết máu, nhất định là hấn đã lọt vào tay đạo cô rồi.

- Quái lạ! Tại sao không thấy bóng dáng của y?

- Huynh vẫn còn làm ra vẻ? Chính xác là huynh đã thuận buồm xuôi gió ở Phượng đài, mau đem người ra nộp cho muội. Muội sẽ có lời nói trước mặt gia gia.

- Tiểu muội! Đừng có bức người quá được không? Thật sự là huynh không biết gì cả.

- Muội không tin! Huynh đang nói dối.

Cửa điện vang lên tiếng gõ cửa Thần Kiếm thư sinh kêu lên :

- Có chuyện gì không? Vào đi!

Bên ngoài vang lên tiếng của một nữ nhân :

- Có một người từ Hà Nam, xin vào gặp công tử.

- Cho hấn vào đi.

Cửa điện vừa mở ra, trước bậc thềm xa khoảng mười trượng, một người một ngựa đang tiến đến hiên quan môn. Trong miệng, mũi của người đó lẫn con ngựa không ngừng tuôn ra những làn khói trắng.

Một nữ đạo cô đứng ở bên cửa truyền xuống :

- Công tử cho gọi người vào.

Vị đại hán để cây roi lên trên yên ngựa rồi lướt vào trong đại điện.

Hắn phủ phục gập đầu trước Thần Kiếm thư sinh, nói :

- Khấu kiến công tử gia.

- Đứng dậy đi! Có chuyện gì?

Đại hán đứng dậy khom mình bẩm báo :

- Chủ nhân có lệnh truyền cho tiểu nhân bẩm báo công tử, xin công tử hãy mau chóng đến Hoàng Sơn, tìm yết kiến yêu đạo Ất Thanh.

- Người có biết tình hình cụ thể tỉ mỉ chưa? Dương tiểu cầu vẫn chưa bị tóm mà!

- Dương tiểu cầu đã chết dưới Bách Biến kim thoa của Ba Thiên Long.

Thần Kiếm thư sinh vui mừng kinh hãi nói :

- Thật sao?

Khuôn mặt của Trì Khiêm biến sắc, nàg cất giọng the thé :

- Tại sao? Ai nói thế? Ba Thiên Long đi về Lộ Châu mà...

Tên đại hán nói :

- Dương tiểu cầu ở phía đông Lục An đã đấu nhau một trận kịch liệt vào ban đêm, Lục An tam sát đã bị chết hai, Dương tiểu cầu đã trúng thoa mà chết, còn người nữ kia đã được người của Độc Long đảo cứu đi, không biết kết cuộc ra sao.

Trì Khiêm kêu lên một tiếng, thân hình lướt nhanh ra ngoài cửa nhanh như chớp. Tiểu Phương, Tiểu Cúc vội vàng đuổi theo, thoáng cái, bóng dáng ba người mất tăm.

Thần Kiếm thư sinh nói :

- Tìm Ất Thanh để bàn chuyện đại sự phải không?

- Có lẽ là thế, nhưng chủ nhân nói, có thể hạ thủ thì lập tức ra tay ngay.

- Để cho hắn tự sinh tự diệt không tốt hay sao? Không cần phải mạo hiểm phí sức như thế.

- Ất Thanh đã tìm đến Thánh Thủ Thần Y, khả năng y không còn sợ chúng ta nữa, vì vậy, chủ nhân ra lệnh phải hạ thủ trước khi gặp Thần Y.

- Ai nói lão đã tìm đến Thánh Thủ Thần Y?

- Phục Trang Tiên của Vô Vi bang đã báo tin nơi ẩn cư của Thánh Thủ Thần Y, Đàm Hồng đại sư lập tức sai ba người đến hạ thủ, không ngờ đã trễ một bước, một người bị thiêu chết ở trong nhà, còn hai người kia thì bị chết ở nơi thâm sâu trong sơn cốc, nhất định đây là hành vi của cao thủ Vô Vi bang.

- Người hãy đi trước một bước, ta sẽ theo sau đến ngay Hoàng Sơn.

- Vâng! Chủ nhân đã từng dặn dò chuyện Vô Vi bang tiến công vào Đông Hải, chúng ta bắt tất phải can thiệp vào, lúc cần thì có thể phá rối ngầm, không được để cho hắn ngồi làm lớn.

- Ta biết rồi.

- Tiểu nhân xin cáo lui.

Tên đại hán vừa đi, thì không lâu sau Thần Kiếm thư sinh cũng vội vàng rời khỏi Hồng Đô quán.

Ở hữu ngạn bờ Trường Giang, có hai người đang đi vội vã trong đêm tối, cả hai đều là hòa thượng, cùng đi với hai hòa thượng là hai đại hán cao lớn, một người vai đang vác cây cung lớn, còn người kia thì mục quang có màu sắc tím. Một trong hai vị hòa thượng là Cửu Chỉ Phật, tốc độ của bốn người đi mau như tên bắn. Chỉ nghe lão hòa thượng nói :

- Du thí chủ! Ất Thanh yêu đạo tìm Thánh Thủ Thần Y, ngoài ra cũng có người khác tìm thần y, bọn họ tại làm sao lại tìm cái lão già cổ quái ấy, như vậy là có dụng ý gì? Thật là chuyện quái lạ!

- Thánh Thủ Thần Y không những có thể làm đổi màu bạch cốt mà còn có thể giải được các loại kỳ được bách độc, nhưng lão đã rút khỏi giang hồ. Người tài như lão, ai mà không muốn đón.

- Đáng tiếc! Hai viên đạn của Dư thí chủ đã làm cho lão chết rồi, nếu không thì có thể hỏi ra manh mối.

- Không làm như thế! Chúng ta ắt phải lộ diện. Đại sư không thấy những người có mặt trong nhà vào lúc đó sao, công lực há chẳng phải nhỏ! Nếu bị đuổi theo, chúng ta có thể bị bức bách lộ diện thôi.

Người mắt tím đột nhiên nói xen vào :

- Cao thủ của Vô Vi bang đều tập trung đến Giang Nam, đó là điều không bình thường, chúng ta cũng phải dò tìm ra căn nguyên mới được.

Cửu Chỉ Phật cười nói :

- Chuyện ấy ta e không phải dễ dàng? Nếu không phải là những nhân vật quan trọng trong bang nhất định không thể biết được nội tình, mà những người biết được, giả sử lọt vào tay chúng ta, cũng tuyệt đối không để lộ nội tình cho chúng ta hay. Chúng ta lại không thể để lộ thân phận, khó là khó ở chỗ này.

Kim Cung Ngân Đan nói :

- Chúng ta dốc hết sức thì được ngay.

Bốn bóng người mỗi lúc xa dần

* * * * *

Trong nội đình của nhà Dương gia, tối đèn đóm thật huy hoàng. Lão bà bà và những người thân, tất cả đều tụ tập cả ở trong đình.

Hai mươi năm qua, họ ẩn cư ở đây, chính là nhờ sự quan hệ của năm vị lão bộc trung thành. Trong năm vị lão bộc có một vị là người của thôn nhỏ này.

Họ không dám thuê mượn người ở đây, chuyện đồng áng đã có phụ thân của Ngọc Kỳ và năm vị lão bộc ấy lo liệu. Hai mươi năm nay, không phải là ngắn ngủi, họ đã trở thành người của địa phương này. Những người ở đây cũng xây dựng một mối cảm tình sâu đậm với họ, xem họ như một phần tử ở trong thôn, tuy nơi ở của họ cách thôn đến nửa dặm.

Khu vực này gần con đường lớn Chiêu Quan, nhưng không phải là một nơi danh thắng, cũng không phải là nơi thương khách cần phải đi qua, người ngoài càng ít muốn vào đây. Cả một vùng bình nguyên ở dưới núi này, trong vòng một trăm dặm không có làng mạc, thôn trang của họ cũng như mọi thôn trang khác, chẳng có tí gì nổi bật, vì vậy, hai mươi năm qua, họ vẫn bình an vô sự.

Bốn người lão bộc cảnh giới ở bên ngoài, để cả nhà cốt nhục được đoàn tụ với nhau.

Ngọc Kỳ ngồi dưới chân của bà bà. Trong phòng đèn đuốc rực sáng. Chàng tường thuật lại thật rõ cho mọi người nghe từ lúc theo Cốt Dật lên Âm Sơn, cho đến những chuyện trải qua gần đây.

Bên cạnh chàng là phụ thân và đệ đệ Ngọc Tuyên, bà bà một tay ôm lấy vai Thanh Hoa. Bên kia là tiểu muội Ngọc Doanh cùng thân mẫu ngồi dựa vào nhau. Khi Ngọc Kỳ nói đến chuyện bí mật trong địa huyết của Thanh Tự đàn, và chuyện thụ nghệ với Lam Bích Ngọc đồng thời còn được tặng hạt lục châu, thì lập tức chàng lấy ra đem trình một viên bảo châu to bằng quả trứng chim bồ câu, tỏa ra màu xanh dịu dịu.

Bà bà đón lấy hạt lục châu thì gương mặt thoáng vẻ buồn, rồi nói :

- Hài tử! Đó là một vị tổ bà khác của con, tuy Thần Cung bảo chủ không thừa nhận tổ phụ của con, nhưng cả nhà Dương gia đều hết thấy thừa nhận bà ta.

Bà bà dường như đắm mình vào hồi ức chuyện xưa, rồi bắt đầu kể với giọng yếu ớt :

- Vào năm ấy, Bích Ngọc muội muội dưới sự bảo vệ của cao thủ Thần Cung bảo, xuống phía đông ngao du kinh sư, bản thân chưa luyện qua Thần Cung bảo tuyệt học, nhưng tên tuổi của Thần Cung bảo cũng đủ

để cho Bích Ngọc muội muội bình an vô sự trên giang hồ. Lúc ở phủ Bảo Định, thì tình cờ gặp gỡ tổ phụ con, mới gặp mà đã đem lòng yêu quý. Lúc đó, tổ phụ con đối với Bích Ngọc cũng có nhiều hảo cảm. Lúc ấy, tiếng tăm của tổ phụ con đã vang danh trên giang hồ, nhưng cường địch chung quanh cũng không ít, may mắn là dưới tay của muội muội có hơn mười cao thủ Thần Cung bảo, dốc toàn lực che chở, nhiều lần trải qua được bao gian khổ hiểm trở. Muội muội cùng với tổ phụ con đi khắp chân trời góc biển, nhưng gia gia của Bích Ngọc muội muội là môn nhân của Côn Luân phái mà tổ phụ của con lại không hòa thuận với Côn Luân. Chỉ vì nhất thời thành kiến. Thần Cung bảo chủ gia phụ của Bích Ngọc nhất định ngăn cản mối tình này.

Thanh Hoa đang vui đùa trên gối của bà bà đột nhiên hỏi :

- Còn tổ mẫu lúc đó thì sao?

Gương mặt của lão bà bà lập tức ửng lên một màu đỏ nhợt nhạt, nét rạng rỡ hiện lên như một tia chớp. Hình ảnh ngày xưa mơ hồ xuất hiện ngay trước mắt. Nhưng luồng chớp này chỉ xuất hiện chớp nhoáng, rồi khuôn mặt của bà bà lại trở nên ảm đạm, bàn tay nhỏ nhẹ vuốt lên tóc nàng, nói một cách chậm rãi :

- Vì muốn cho người mình yêu đạt được mục đích, con người có thể làm ra những hành động đặc biệt. Lúc đó, dưới sự sắp xếp của các vị trưởng bối hai bên, ta đã làm hôn ước với tổ phụ con. Nhưng để bày tỏ tấm lòng chân thành của ta đối với Bích Ngọc muội muội, vì cảm động về mối tình của muội muội, nên ta kiên quyết bắt Bích Ngọc muội muội cũng phải cử hành hôn lễ với chàng trong ngày hôm ấy. Nhưng sau hôn lễ chưa tới một tháng, trên đường về Long Môn, Thần Cung bảo chủ lại xuất hiện, muốn đặt tổ phụ con vào chỗ chết. Bích Ngọc nương nương của con sau cùng vì gia phụ, đã phát lời thề nguyện vĩnh viễn trốn dưới tràng tuyền, đoạn tuyệt với thế gian. Chỉ như vậy, thì mới bảo toàn được tính mạng của tổ phụ con. Muội muội trốn tránh ở đâu, thế nhân ngoài Thần Cung bảo chủ ra không ai được rõ. Bích Nhi con phải biết tại sao gia gia con lại bắt con bỏ võ luyện văn, và đặt tên cho con là Niệm Bích, tất cả việc ấy là để tưởng nhớ đến Lam Bích Ngọc muội muội.

Mọi người ở trong đình, nghe bà kể lại chuyện xưa đều không ngăn được tiếng nước mắt.

Lão bà ngồi trầm tư rất lâu, đột nhiên quay sang hỏi Thanh Hoa :

- Hoa nhi, ta hỏi con danh hiệu lúc ban đầu của lệnh tổ xưng hô như thế nào?

Thanh Hoa hỏi một cách ngạc nhiên :

- Ý của tổ mẫu là...

- Lệnh tổ đã quan tâm đến Long Môn Dương gia, lại muốn con ngầm dò hỏi, nhất định là có mối quan hệ với nhà ta, cho nên ta mới hỏi như thế...

Trong lòng Thanh Hoa hơi có điều thấp thỏm không yên, nàng không biết là tốt hay xấu, nhưng lại không thể không nói :

- Gia tổ danh là Vô Cực, hiệu là Hư Vân Dật Khách. Sau này xây dựng cơ nghiệp ở Độc Long đảo, mới gọi là Độc Long đảo chủ.

Bà bà càng ôm chặt lấy vai nàng hơn, cười nói :

- Luận về vai vế, thì con so với Ngọc Kỳ cao hơn một bậc, nhưng việc này chúng ta có thể tùy nghi được.

Bà bà lại nhìn Ngọc Kỳ, nói tiếp :

- Chỉ còn ít ngày nữa là đến trung tuần tháng hai, con hãy ở đây hai ba ngày, sau đó thì phải lập tức đến ngay đảo Ngọc Hoàn. Ta cũng sẽ tái xuất giang hồ, cùng hội hợp với hai lão gia tử Chiêm Tổng.

Cả nhà vui vẻ đoàn tụ trong ba ngày, đến sáng thứ tư, thì hai người chuẩn bị lên đường. Trong nội đường, lão bà bà dặn dò thêm một lần nữa, sau cùng nói :

- Kỳ nhi! Chuyện Đông Hải xong rồi lập tức đi Giang Tây ngay, đến Hồi Long cốc cúng bái hồn thiêng quân hùng tử nạn ở trong cốc, ta sẽ đợi con ở đấy.

Một đoàn già trẻ đứng ở ngoài sân tiễn biệt hai người, cho đến khi hai người khuất bóng.

Hai người hai ngựa xuống Hà Nam rồi vượt sông tiến vào Nam kinh. Cách ngoài thành Nam kinh chừng ba dặm, ở phía dưới đồi đất, năm người nam nữ lướt như bay tới xếp thành hàng chữ nhất trước mặt họ. Quả nhiên họ đã bị địch nhân phát hiện.

Năm người đều mặc chiếc áo ngoại bào màu xám, trong đeo binh đao. Hai nữ ba nam, sắc mặt của họ đều hết sức u ám, tuổi chừng ngoài năm mươi.

Ngay lúc ấy, một bóng đen lướt tới, với khinh công cực nhanh, cũng đáp xuống đường trường.

Đó là một nữ nhân tướng mạo thanh tú, toàn thân một màu đen tuyền, tuổi cũng chừng trên bốn mươi, trong tay đang cầm một cái túi đen rất dài, vừa liếc qua cũng đủ biết có một thanh trường kiếm ở trong ấy.

Năm người nam tả nữ hữu chia nhau đứng hai bên đường, nữ nhân áo đen thì đứng ở giữa lộ

Ngọc Kỳ và Thanh Hoa vẫn thản nhiên bước lên phía trước.

Còn cách bọn người ấy ba trượng, thì Ngọc Kỳ bỗng quát lên một tiếng thật to, đồng thời bàn tay búng ra nhanh như cắt.

Tay chàng vừa vươn ra, trừ nữ nhân áo đen, thì năm người nam nữ đều nghiêng mình cử chưởng, né người lướt tránh. Hiển nhiên, họ đã từng được nghe qua, rằng Hồi Phong châu không dễ dàng gì rờ đụng vào.

Nhưng không có một viên châu nào được tung ra cả, Ngọc Kỳ cười ha hả, nói :

- Ô! Mấy người này làm gì thế? Tại hạ chỉ nhất thời mỗi một vung tay ra chơi thôi! Nhưng các vị quả nhiên là những mao tặc cản đường rồi.

Biết mình bị Ngọc Kỳ đùa cợt, những người ấy hỏa khí bốc lên, sắc mặt trầm hẳn lại, thần sắc thật đáng sợ.

Nữ nhân áo đen cười lạnh lùng một tiếng, giọng nói ngược lại hết sức êm tai :

- Người có phải là Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ?

Ngọc Kỳ khê gật đầu nói :

- Đúng là tại hạ, thỉnh giáo tôn tánh đại danh của chư vị? Có điều chi chỉ giáo?

- Người lại phải chết đấy. - Giọng nói của một nữ nhân đứng bên trái chẳng giữ lễ chút nào.

- Sống ít ỏi như thế cũng mãn nguyện lắm rồi. Nhưng nếu như phải chết, thì nhất định phải chết sau chư vị, các người có thể đi trước, tại hạ vẫn còn sớm lắm, các người có phải là thủ hạ của Át Thanh chăng?

- Lão thân là Tam Tương Huyền Nữ.

- A! Té ra là Tổng bang hộ pháp Đỗ Tổ Nguyệt, từ lâu ngưỡng mộ đại danh, quả là may mắn mới gặp được. Vừa rồi nói chư vị là những tên mao tặc cướp đường, thật là có mắt không biết núi Thái Sơn, vô cùng thất lễ, xem Hắc đạo nữ anh hùng như một tên tiểu tốt, có lỗi quá, có lỗi quá!

Chàng nói với giọng châm chọc, mỉm cười thản thái an nhiên, từ từ tiến về phía trước. Một lão già đột nhiên lao ra, nghênh mặt ra cản, quát rằng :

- Đứng lại nghe Đỗ hộ pháp hỏi.

Ngọc Kỳ vẫn bước tới khoan thai, sắc mặt lạnh lùng, nói :

- Đi ra! Hảo cầu không được đón đường, không có phần để người nói đâu.

- Tiểu cầu! Người sửa gì đó?

- Người đi hay là không đi.

- Lão phu bảo người đứng lại.

- Tránh ra ngay! Nếu không, tại hạ phải đắc tội với lão cầu đó.

Lão già gầm lên một tiếng, thiết quai nhanh như chớp, một đóa quả hoa lướt tới như bay.

Ngọc Kỳ vẫn đứng sừng sững ở đấy không nhúc nhích, miệng vẫn mỉm cười. Lão già hơi ngơ ngác, vội vàng thu quả lướt sang bên trái, quát lên một tiếng, tung ra chiêu Phi Hồng Quán Nhật chuyển sang tiến công về bên phải của chàng.

Ngọc Kỳ vẫn tiếp tục đứng đấy, không động đậy, nhưng khi thiết quả bổ tới, chàng như một bóng ma, không thấy bóng hình đâu cả. Ngay lúc ấy, một giọng nói phía bên trái lão già vang lên :

- Người có xứng cho ta ra tay không? Bàn tay vung ra cùng lúc với tiếng nói, nhanh như điện chớp, chỉ vừa vung ra liền nắm lấy ngay được đầu quả.

Trong cây thiết quả vang lên tiếng lò xo, nhưng ám khí lại chưa phát ra.

Nguyên Ngọc Kỳ nhìn thấy chiêu thứ nhất của lão dùng Điểm tự quyết, lúc tháo thân xuất chiêu, thì phải đổi thành Hoành Tiễn Đoạn Lưu hoặc giả trầm xuống một chút, thì sẽ biến thành Cuồng Phong Tảo Diệp, đây mới là chiêu pháp hợp tình hợp lý, nhưng tại sao lão lại dùng Phi Hồng Quán Nhật.

Lúc lão điểm quả ra, mục lực của Ngọc Kỳ rất bén nhọn. Chàng đã thấy ngay trong quả chiêu của lão nhất định có nguy hiểm, vì vậy, vừa nắm lấy đầu quả, nội lực phát ra, thì phía đầu của nó dài ra ba phân.

Chàng lãnh nhiên cười một cái, nói :

- Trong quả của các hạ có châm hay là đinh?

Lão già ra sức đoạt lại, nhưng giống như là chuồn chuồn lay cột sắt, khớp xương của đùi vừa trầm xuống, thì hai chân đã bị lún vào trong đất.

Ngọc Kỳ hừ lên một tiếng, đột nhiên giật cổ tay, quát lên :

- Buông tay ra!

Lão già thật biết nghe lời, hai tay thả lỏng ra, miệng búng ra một ngụm máu tươi, thân mình lui ra sau thật nhanh, bịch một tiếng, ngã nhào xuống đường.

Những người còn lại không ai ngờ chàng chỉ vung tay, lại có thể làm lão già chấn động dữ dội như thế, họ muốn đến tiếp ứng nhưng không kịp nữa rồi.

Một lão nữ nhân nhảy tới đỡ lão già, nhưng mục chỉ có thể làm được là chuyện nhạt xác mà thôi.

Mụ thét lớn :

- Người thật là hung ác! Tên tiểu súc sinh này.

Ngọc Kỳ cười một cách lạnh nhạt nói :

- Giả sử ám khí trong quả bắn trúng tại hạ, thì lão bà có còn nói như thế không?

Chàng nói xong, đôi tay nắm lấy quả vừa sử dụng kinh lực, thì quả trở thành hình móng ngựa, lại kéo lên phía trên, quả bắt đầu tách ra. Tinh tinh tinh ba tiếng giòn giã vang lên, ba cây Tam Lăng đinh màu đen dài ba tấc rơi xuống, một màu xám lấp lánh chừng hai tấc nằm ở mũi nhọn, hiển nhiên là cây đinh có tẩm chất độc.

Chàng để những mũi đinh trên lòng bàn tay, trừ nữ nhân áo đen, khuôn mặt của bốn lão kia đều biến sắc mặt, họ thở ra một làn hơi lạnh ngắt.

Sắt mặt của Ngọc Kỳ trầm xuống, chàng nói :

- Tại hạ cảnh cáo các người, muốn so sánh lực lượng, thì hẹn gặp lại ở Hoàng Sơn vào ngày mừng năm tháng năm, tại hạ sẽ làm cho chư vị được toại nguyện, bất tất ở đây làm gì để gây sự chú ý của quan phủ. Vừa rồi nói rằng tại hạ quá hung dữ, có lẽ thật sự tại hạ hơi quá tay, các vị đã thấy rồi, giờ thì các hạ có thể đi, tại hạ nhất định không làm khó dễ.

- Người quả là quá cuồng ngạo đấy, Dương Ngọc Kỳ! - Tam Tương Huyền Nữ thản nhiên nói xen vào.

- Không phải là cao ngạo, mà là sự thật. Giả sử chư vị không coi tình thế mà rời khỏi đây, thì tại hạ nhất định không thể nể nang được.

Tam Tương Huyền Nữ khê ra hiệu, bốn người lập tức lùi ra hai bên đến ngoài năm trượng. Mụ rút ra một thanh trường kiếm sáng lấp lánh, nói một cách lạnh lùng :

- Nghe nói tôn giá có thể tiếp được từ hai mươi chiêu trở lên của Tổng bang chủ...

Ngọc Kỳ lãnh nhiên đáp :

- Không phải nghe nói, mà đó là chuyện thật.

- Nhưng lão thân không tin, muốn lãnh giáo tuyệt học kiếm pháp của các hạ, để xem thử có đúng sự thật như vậy không.

Ngọc Kỳ từ từ rút thần kiếm ra, thanh kiếm vừa rút ra thì ánh sáng chói tỏa ra bốn phía, tiếng ngân như tiếng long ngân, chàng ném bao kiếm vào tay Thanh Hoa, rồi cất bước về phía trước nói :

- Tin hay không tin lập tức sẽ thấy rõ ngay, tại hạ sẽ cho các hạ toại nguyện. Xin hỏi các hạ muốn chứng minh kiếm pháp hay là muốn lấy tính mạng của tại hạ?

Tam Tương Huyền Nữ cười lạnh lùng :

- Lão thân là một trong những người có cấp cao nhất trong Vô Vi bang, há có thể là người chứng minh suông với ngươi hay sao.

- Nếu nói như thế, thì không lấy tính mạng của tại hạ không được?

- Hay là lão thân nói nhiều quá chăng?

- Hảo! Không phải là lão thì là tại hạ. Xin xuất chiêu cho.

Chàng bước đến gần, thanh kiếm từ từ cử lên.

Thanh Hoa ở phía sau kêu lên sang sảng :

- Kỳ ca! Hãy để muội tống cổ nữ bá hắc đạo này.

- Không! Tiểu muội bất tất. Nếu bốn vị cao thủ kia tùy tiện tham gia vào, phiền muội hãy đuổi họ ra ngoài, nếu cần...

- Nếu cần thì tống họ đi báo cáo với Diêm vương.

Nàng tiếp lời, một tiếng rống ngân vang lên, nàng cũng rút thanh trường kiếm ra, từ từ đi về hướng đấu trường.

- Ha! Ha! Ha! Phía sau gò đất bỗng bay ra một chuỗi cười dài, hiện ra ba vị lão đạo mình mặc đại hồng kim pháp y.

Ba vị lão đạo vừa đến đấu trường, thì Tam Tương Huyền Nữ lui ra sau thật nhanh đến hai trượng, thu kiếm lại gật đầu nói :

- Ba vị đến thật là đúng lúc, quả nhiên là Cuồng Sư, hấn vẫn chưa chết.

Lão đạo sĩ ở giữa khuôn mặt hơi mỉm cười nói :

- Chúng ta đã gặp nhau rồi thì thật là hay, ta sẽ siêu độ cái nghiệp chướng này, sau đó chúng ta hãy bàn chuyện chính sự. Xin mời Đồ hộ pháp ở một bên quan sát, đợi bản đạo bắt chúng đi trước đã.

Ba tên lão đạo dàn hàng ngang đi đến gần Ngọc Kỳ, lão đạo sĩ ở giữa cười ha hả, nói rằng :

- Tiểu cầu! Ngươi chưa chết dưới Bách Biến kim thoa của Ba hộ pháp, quả thật là điều không phải.

Ngọc Kỳ nghe khẩu khí của lão, cơn giận dữ bắt đầu bốc lên, chàng cười lạnh lùng nói :

- Dương mỗ phải hay không, tại sao lão không hỏi Ba Thiên Long? Lão đạo kia, hãy báo danh đi?

- Ha Ha! Nhìn đạo gia ăn mặc thế này, mà ngươi lại không biết, chưa tránh khỏi còn quá non nớt! Bản đạo là Vân Âm, nhớ đấy nhé, đừng quên rằng khi gặp Diêm vương thì cáo trạng ta.

- A! Lão chính là Ngũ Thông quan chủ của Cửu Cung sơn, thật là ít thấy, ít thấy!

- Hôm nay người có thể thấy được rồi đây, đáng tiếc là không có cơ hội để gặp lại nữa đâu.

- Đúng thế, chúng ta không còn cơ hội gặp lại nữa, nhưng tại hạ vẫn còn cơ hội gặp lại nhị vị đạo gia kia, xin thay tại hạ dẫn kiến.

- Thiết Phất Trần Diệu Chân. - Lão đạo bên trái tự báo danh hiệu.

- Thật ngưỡng mộ, ngưỡng mộ, té ra là môn nhân thứ hai của yêu đạo Ất Thanh. - Ngọc Kỳ nói.

Thiết Phất Trần lập tức nói tiếp :

- Bần đạo còn là Đàn chủ Mật đàn của Thanh Tự đàn, thí chủ có lẽ cũng biết rồi.

- Hơi nghe phong phanh, còn vị này là... - Ngọc Kỳ chỉ tay về phía lão đạo ở bên phải, hỏi.

- Bần đạo là Lưu Vân Tử Diệu Hiền, là Đàn chủ Mật đàn.

Ngọc Kỳ mỉm cười gật đầu nói :

- Là môn nhân thứ tư của Ất Thanh, quả nhiên danh bất hư truyền. Trong tứ đại môn nhân, tại hạ có may mắn là gặp qua ba vị? Một phát một kiếm của đạo gia này, tại hạ dường như đã gặp qua ở Hồ Trảo sơn, hừ! Lần ấy ở Hồ Trảo sơn, lão đã tham gia ư?

- Sai rồi! Bần đạo từ đó đến giờ chưa bao giờ gặp qua các hạ, hôm nay là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, bần đạo muốn lãnh giáo thần lực và kiếm pháp của các hạ.

- Lão sẽ được toại nguyện. Các vị đòn đấu hay là xông hết vào, cách nào cũng được, tại hạ không chấp nhất đâu.

Ngũ Thông quan chủ cười ha hả, nói một cách kiên cường :

- Người như miếng thịt trên thớt gỗ, khúc cá để dưới đáy nồi, mặc cho chúng ta xào nấu tùy thích, thì làm sao do người chọn được! Ha.. ha...

Lão cười với giọng điệu trịch thượng vô cùng.

Thiết Phất Trần rút cây Thiết Phất từ trong tay áo ra bước lên trước hai bước nói :

- Hồn phách du ngoạn dưới đáy nồi, nếu lên trên thì bần đạo sẽ siêu độ trước cho các hạ

Ngọc Kỳ cười lớn nói :

- Lệnh sư đã mặt dạn mày dày mà trốn đi, ha ha...! Lão đạo như thế nào mà muốn siêu độ cho tại hạ, điều ấy có phải là quá sức chăng?

Diệu Chân nghe thế hết sức căm phẫn, kêu lên một tiếng giận dữ, lướt nhanh về phía trước, tung ra một chiêu Lưu Vân Phi Bộc, nhắm vai trái của Ngọc Kỳ cuốn đến. Kinh phong cương mãnh vô cùng.

Ngọc Kỳ vừa nghe tiếng kinh phong xé gió, biết được nội lực của lão chỉ ít cũng có sáu thành hỏa hầu, chàng không dám coi thường, một chiêu Trích Tinh Di Tẩu vụt ra. Hai người đều muốn thử công lực của đối phương như thế nào, không ai chịu nhường ai. Lão đạo biết rất rõ thanh kiếm của Ngọc Kỳ là Thiên Cổ thần vật, nhưng ỷ trọng vào Thiết Phất Trần do Cửu Hợp kim ti chế tạo thành, bảo đao khó làm thương tổn được.

Choang! Một tiếng vang lên thật dữ dội, kiếm phất vừa vào thì lập tức tách nhau ra liền, thanh kiếm phát ra tiếng rền ngân, kinh khí bắn ra tứ phía.

Ngọc Kỳ cười nhạt một tiếng, chàng đứng sừng sững không nhúc nhích, ánh sáng chói chang của thần kiếm, phát ra tiếng rít kinh người.

Thiết Phất Trần Diệu Chân thối lui đến tám thước, ngực không ngớt phập phồng, tay phải hơi run, thần sắc biến đổi. Cây thiết phất của lão đã rũ xuống không còn hơi sức nào. Dưới đất, hơn một trăm cây Cửu hợp kim ty dài khoảng hai tấc bị rút ra.

Lão vừa cúi đầu nhìn xuống, thì trong lòng nhói đau, cái đuôi phất nhọn như ngọn bút, lúc này lại giống như đuôi ngựa bị tĩa đứt một đoạn, cây thiết phất này được quý hơn tính mạng giờ lại bị hủy, lão cảm hận đến mức muốn nuốt tươi Ngọc Kỳ thì mới hả giận.

Lão nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên :

- Tiểu cầu! Bần đạo quyết liều mạng với ngươi.

Ngọc Kỳ cười một tiếng lạnh lùng, nói :

- Chúng ta lại làm rộn nhau nữa chẳng. Lão ra tay đi!

Chàng liền tiến người về phía trước.

Ngũ Thông quan chủ đột nhiên vung kiếm cắt ngang đường đi của chàng, quay lại nói với những người còn lại :

- Tên tiểu cầu này hãy giao cho bần đạo, mọi người hãy bắt tên tiểu nha đầu Độc Long đảo trước, phải bắt sống lấy nó.

Xem tiếp hồi 20 Oan gia đường hẹp

20. Hồi 20 Oan Gia Đường Hẹp

Thanh Hoa há là kẻ tầm thường? Nàng ở bên phải chàng tung kiếm ra, nói ngay :

- Ai lên trước? Bản cô nương thu nhận cho.

Ngọc Kỳ dùng phép truyền âm nói với nàng :

- Chỗ này trống trải, nên du đấu, không thể cứng cỏi liều mình được.

- Kỳ ca, muội sẽ cẩn thận.

- Dùng Hoán Ảo Hình bộ, không được rời xa bên trái huynh.

Lúc này kẻ địch đã bao vây bốn mặt, Ngũ Thông quan chủ đối diện với Ngọc Kỳ, mũi kiếm hơi nghiêng, thân kiếm phát ra từng trận tiếng ngân nga, kiếm khí bức ra mãnh liệt, mặc dù không có gió mà chiếc áo pháp y màu hồng của lão vẫn rung lên phấp phật. Hiển nhiên, lão nhất định đã luyện được nội gia kỳ công rất cao minh.

Ngọc Kỳ không dám coi thường, vận thần công bảo vệ lấy thân, chân lực dồn vào thân kiếm, ánh sáng chói chang của thân kiếm phát ra trấn áp đối phương.

Lưu Vân Tử Diệu Hiền, một tay cầm kiếm, một tay sử dụng Phất trần, cấp tốc bay gần đến Thanh Hoa.

Thiết Phất Trần Diệu Chân, lúc này cũng đã hoàn hồn, lão với cây thiết phất lao về phía Ngọc Kỳ.

Phía sau là Tam Tương Huyền Nữ Đỗ Tố Nguyệt, mục cùng bốn người, bao phủ Thanh Hoa, muốn bắt sống lấy nàng.

Ngũ Thông quan chủ cười một cách ác độc nói :

- Tiểu cầu, vào ngày này năm sau là ngày giỗ của ngươi đó.

- Đúng hơn là ngày giỗ đầu tiên của lão đó, đón chiêu của ta đây!

Ngọc Kỳ nói với sắc mặt như người gỗ, triển khai chiếm đoạt tiên cơ. Chiêu đầu ra tay rất mạnh, lúc này bốn phía là cường địch, chàng không cần phải khách sáo nữa, sát chiêu Loạn Sái Tĩnh La bay ra.

Hàng ngàn tia sáng bắn ra, nhưng chẳng có một tiếng động, chẳng có tiếng kiếm rít đến kinh người, dường như chẳng có chân lực ở trong ấy, chiêu thức của chàng rất kỳ lạ.

Công lực Ngũ Thông quan chủ không dưới Ất Thanh, tuyệt học võ lâm Vô Lượng Thần Canh của lão, vẫn là một chi nhánh của Huyền môn canh khí, có thể thấy lão dám một mình khiêu chiến với Ngọc Kỳ, không phải là lão không biết lượng sức.

Lão vừa thấy ngàn vạn tia chớp bắn ra, bên trong dường như chẳng có nội lực kỳ lạ nào từ thanh kiếm của đối phương, nhưng lão vẫn không dám coi thường, không biết đối phương ra sao lão không muốn mạo hiểm. Lão trần mình một chiêu Bạch Luyện Hoàn Giang tấn công thật gấp phía sau Ngọc Kỳ. Phía sau, Thanh Hoa triển khai Hoán hình bộ, chạy tung tám phương, triển khai kiếm pháp Độc Long tuyệt học Đông hải, gió và sấm sét phát ra. Thân hình của nàng như quỷ mị dưới sự bao vây tấn công của sáu cao thủ, nàng vẫn bình tĩnh ung dung vùng kiếm.

Từ phía trước Thiết Phất Trần Diệu Chân lao về phía chàng, một lần Thiết Phất bay ra nhanh như cắt, vẫn là chiêu Lưu Vân Phi Bộc, tấn công mạnh mẽ vào trên vai và hông trái của chàng, cây phất vừa động, thì kinh phong ào ạt phát ra, lão này trong tứ đại đệ tử thì được xếp thứ hai, nhưng công lực thâm hậu vô song, trước nay lão tung hoành giang hồ khó gặp địch thủ. Cùng lúc chiêu kiếm của Ngũ Thông quan chủ cũng đã đến nơi.

Ngọc Kỳ quát trầm một tiếng, thân hình đột ngột chuyển động, kiếm chiêu Hà Hán Tinh Tuyền, từ bên phải lướt nhanh như chớp bắn ra trên động, ra tay một chiêu Hà Hán Tinh Truyền, từ bên phải. Cả ba người thân pháp đều rất nhanh, nhưng Ngọc Kỳ có phần nhanh hơn, thanh kiếm trong chớp mắt đã lướt ra khỏi bóng cây thiết phất, bắn thẳng vào ngực của Diệu Chân.

Diệu Chân hồn phi phách lạc, thu lại chiêu thức, thân hình lui ra thật gấp.

Nhưng đã trễ. Choang, cây thiết phất vang lên một tiếng khá to, hiện ra một đường kiếm dài cả tấc, tiếp theo là thanh kiếm xuyên qua không tiếng động, lão chỉ cảm thấy bên ngực phải vừa lạnh lên, thì vừa lúc đó lớp áo trước ngực cũng bị rách toạc, nếu không nhờ lực đạo của thiết phất cản lại thì lão tất đã ra ma rồi. Đường kiếm ấy dường như cùng trong chớp mắt, quét qua vai phải của Ngũ Thông quan chủ.

Ngũ Thông quan chủ khi thấy tia sáng vừa tới, thì kiếm khí vô hình, bức bách đến nỗi Vô Lượng Thần Canh hộ thân của lão dường như muốn quay đầu lại quật vào nội phủ, uy lực của thần kiếm, quả thật làm cho lão không rét mà run. Nhưng thanh kiếm của lão cũng không tầm thường chút nào, thân hình lão hơi dao động, kiếm lật nghiêng rồi đâm mạnh xuống...

Choang một tiếng rỗng ngân vang lên, hai thanh kiếm lại chạm nhau, bóng người đột ngột tách ra. Ngọc Kỳ thân hình chao đảo.

Ngũ Thông quan chủ thanh kiếm run run, thối lui ra sau ba bước, lão cảm giác một chấn lực hồn hậu ghê gớm từ thanh kiếm truyền trở lại đến nỗi làm cho tay lão cầm thanh kiếm không nổi, thân hình lắc lư như người say rượu.

Trong lòng lão kinh hãi, nhìn đối phương tuổi còn ít, mà lại có công lực hùng hậu như thế, thật là chuyện khó tin được. Nếu giả sử tiếp thêm vài chiêu nữa, ắt là lão vô phương!

Trên mặt lão tràn đầy sát khí thật khủng khiếp, kiếm quyết ở bên tay trái đưa ra một cách trầm trọng, hữu chưởng dần dần chuyển sang màu đỏ, lão chuẩn bị ra tay Chu Sa độc chưởng để chế ngự Ngọc Kỳ, đưa chàng vào chỗ chết.

Lúc ấy Diệu Chân lão đạo gầm lên một tiếng thật to, nhảy bổ tới, tung ra một chiêu Phất Vân Tảo Vu tấn công phía sau lưng của Ngọc Kỳ.

Ngũ Thông quan chủ cũng lập tức quát lên một tiếng thật dữ dội, một chiêu Lưu Tinh Trục Nguyệt điểm ra hàng trăm đường ánh chớp lao thẳng vào ngực của chàng.

Ngọc Kỳ nhanh như cắt, thanh kiếm vùng thẳng đón ngay đường kiếm của Quan chủ đang lao đến. Nhưng lúc hai thanh kiếm sắp chạm vào nhau, Ngọc Kỳ lại thu chiêu nghiêng mình né tránh, đồng thời thần kiếm quật mạnh ra sau.

Ai... Diệu Chân kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình bắn ra phía sau. Trên mặt đất lưu lại một cánh tay trái của lão, máu tươi bắn tung tóe, màu đỏ như máu tinh tinh đập vào mắt tất cả mọi người.

Ngũ Thông quan chủ gầm lên một tiếng thật to, trường kiếm tiến thẳng ra phía trước. Tay chưởng tung ra. Chưởng kiếm hợp nhất, thần lực kinh hồn.

Ngọc Kỳ lướt nhanh sang phải như ánh chớp, vẫn chưa xoay mình lại, đã tránh được đường kiếm tấn công tới, nhưng không có cách nào tránh khỏi chưởng lực của đối phương, một lần nóng như thiêu như đốt, mùi gió tanh của châu sa chưởng lực xộc thẳng vào mũi. Công lực của lão chủ quả thật đến nơi đến chốn, chưởng lực thật hung mãnh mà lại bất ngờ dù đối phương có phòng bị cũng khó có thể chống đỡ nổi. Đáng tiếc là chưởng này của lão nếu gặp phải người khác, nhất định sẽ làm nội tạng đối phương tan tành không còn manh giáp gì, kinh mạch toàn thân sẽ bị ngọn lửa ngùn ngụt thiêu hủy, lập tức bỏ mạng. Nhưng gặp Ngọc Kỳ thì lão chiếm không nổi phần tiện nghi.

Bình một tiếng vang trầm trầm thật dữ dội, chưởng phong đập trúng vào vai trái của Ngọc Kỳ, nhiệt quang bắn ra bốn phía. Lão đạo bị chấn động thối lui ra sau năm bước, mặt mày biến sắc.

Ngọc Kỳ cũng bị chấn động thối lui mấy bước dài, nhiệt lực đối với chàng chẳng có tác dụng gì, chưởng lực hiểm độc ấy đã bị thần công bảo vệ thân thể của chàng chấn động đến nỗi phân tán ra, nhưng khí huyết của chàng cũng nhộn nhạo không ít.

“Chu Sa độc chưởng của lão quả thật rất lợi hại!” Chàng nghĩ thầm. Chàng quyết định phải diệt lão già này trước. Kiếm chong thẳng chàng từng bước tiến lên.

Khẽ liếc qua bên trái, chàng cảm thấy kinh hoảng, dưới vòng vây của sáu cao thủ, Thanh Hoa tuy có thể còn tự bảo vệ, nhưng chẳng còn sức lực để tiến công lại.

Hung ác nhất là Lưu Vân Tử, trong tứ đại đệ tử của Vô Tình Kiếm Át Thanh, Lưu Vân Tử Diệu Hiền được xếp thứ tư, nhưng công lực thì lại là đệ nhất, một kiếm một phát của lão, trong vòng ba trượng chẳng ai dám tới gần, thế công như song Trường Giang cuộn cuộn chảy, hung mãnh tuyệt luân. Chân khí của lão đã có tám thành hỏa hầu, so với Thanh Hoa thì lão trên một bậc. Tự nhiên là lão nắm giữ được toàn cục. Thanh Hoa chẳng còn cơ hội để phản kích lại.

Mà còn một người khác tài nghệ không kém là Tam Tương Huyền Nữ Đổ Tố Nguyệt, thanh kiếm của mụ cũng mỗi chiêu kiếm đều hiểm độc kỳ dị. Thanh Hoa nhờ có bộ pháp thần kỳ mới cầm cự được nhưng việc sinh tử chỉ còn trong chốc lát mà thôi.

Ngọc Kỳ kêu lên một tiếng dài thân hình như ánh chớp, nhảy bổ vào trong lớp người đang vây phủ Thanh Hoa.

Ngũ Thông quan chủ cũng quát lớn, tức tốc đuổi theo.

Ngọc Kỳ đã tới bên mình của Thanh Hoa đồng thời la lớn: “Song kiếm hợp bích, phong vân biến sắc”.

Một lão nữ nhân và một lão già nháy mắt tung ra hai chiêu kiếm.

- Đáng chết! - Ngọc Kỳ gầm lên, sư tử tam chiêu tung ra. Hàn quang mãnh liệt, cuộn cuộn như sóng trào.

Trong đấu trường, vang lên tiếng kêu thét điên cuồng, một nam một nữ đứng ra cản đường, thì bên ngoài vai phải của họ máu tươi bắn xối xả, tai phải bị mất đi hết một nửa, một đường máu kéo dài phía sau ót. Hai người kêu lên điên cuồng, vội vàng rút kiếm lấy thuốc thoa ngay lên vết thương.

Trước đó, Ngũ Thông quan chủ đến từ phía sau, gầm lên một tiếng tấn công gấp hậu tâm của Ngọc Kỳ. Trong nháy mắt, gió gầm sấm rền, trống kiếm rít chấn động đến tận màng nhĩ, một ánh chớp lập tức qua đi. Ngũ Thông quan chủ bay lui ra ngoài hơn một trượng, mặt đỏ như lửa. Lồng ngực của lão không ngừng nhấp nhô, tiếng thở nghe thật gấp.

Cái đuôi phát trần của Lưu Vân Tử bị tiện đứt nửa thước, mũi kiếm của lão cũng bị gãy. Lão dán sát người xuống đất lăn ra ngoài, kinh hoàng đến thất sắc.

Kinh phong mạnh mẽ nổ tung tóe, làm cho Tam Tương Huyền Nữ và hai lão nam nữ cũng kinh hãi thập phần vội vàng thu chiêu bay ra sau.

Ngọc Kỳ trong ngàn cân treo sợi tóc, đã sử dụng kinh đạo vô cùng hung mãnh không gì so sánh được của tuyệt học Đoạt Thiên Tạo Hóa do lão hòa thượng Lạc Thiên Truyền dạy, một chiêu của nó đã giải được

vòng vây của sáu người kia.

Chàng đến bên mình Thanh Hoa, trầm giọng nói :

- Chuẩn bị xông ra!

Ngũ Thông quan chủ kêu lên một cách giận dữ :

- Chúng ta nên dùng ám khí để vây hãm, bọn chúng không dễ dàng tẩu thoát được đâu!

Ngọc Kỳ thò tay vào trong túi cười lạnh lùng nói :

- Dùng ám khí sao? Chư vị có ai cao minh hơn so với Đoạt Phách kim thoa của Ba Thiên Long? Dương mỗ cũng có một ít đồ chơi, chắc các vị đã từng nghe qua!

Ngũ Thông quan chủ cười nhạt nói :

- Kim thoa của Ba Thiên Long, người đã biết mùi, còn những đồ chơi của chúng ta nhất định là không kém Kim thoa đâu.

- Dương mỗ muốn thử xem đồ chơi của các vị như thế nào mà dám so cùng Đoạt Hồn kim thoa. Nhưng trước tiên hãy thưởng thức đồ chơi của Dương mỗ đã.

Xẹt xẹt xẹt. Ba tiếng rít giòn giã vang lên, ba viên Bạch tử Hồi Phong châu nhanh như cắt tấn công Ngũ Thông quan chủ, còn ba viên khác Tuyệt Cương Hồi Phong châu, thì không một tiếng động bắn về phía Lưu Vân Tử.

Thanh Hoa cũng quát lên một tiếng, Ngư Phúc châm lập tức bắn ra hướng về Tam Tương Huyền Vũ nhanh như cắt.

Trong lúc đó, Tam Tương Huyền Nữ cũng tung ra một nắm Phong Vũ châm.

Ngũ Thông quan chủ quát lớn :

- Không được đón ngăn ám khí lại, vây khốn hắn từ phía xa.

Trong tiếng quát, lão bắn về phía tả đến ba trượng, rồi lại tiến lại gần tám thước, ống tay áo phất ra, bay ra ba mũi Hồ điệp tiêu màu xanh, và ba ngọn Liễu Diệp đao vô cùng bén nhọn, phi tiêu bay lệch quay cuồng, giống như bướm bướm giữa vòng hoa. Còn ba ngọn Liễu Diệp đao, lại bay theo đường gấp khúc, đều lấy hai người là trung tâm bay nhanh đến.

Bọn Lưu Vân Tử vừa nghe tiếng quát, lập tức nhanh như cắt lui ra sau để tránh xa phạm vi của Hồi Phong châu, đồng thời tay cũng nắm chặt ám khí, chuẩn bị vung ra bất cứ lúc nào để chặn hai người xông ra.

Trong lòng Ngọc Kỳ vô cùng nóng nảy, đối phương không tiếp cận giáp công mà chỉ dùng ám khí để chặn đường, bản thân chàng thì không sao, nhưng nếu đối phương kéo dài thời gian thì Thanh Hoa có phần nguy hiểm.

Hồ Điệp Tiêu nhẹ lướt tới, Liễu Diệp đao cũng quay ngoặt lại tới như bay, loại đồ chơi này đón gió để đổi hướng, chàng biết quá tỏ tường không cần tránh né. Chờ ám khí tới gần, thanh kiếm vung ra, chỉ thấy ánh sang chói chang vừa xoay chuyển thì những ám khí toàn bộ đều trôi dạt ra rớt xuống.

Đúng lúc đó, một bóng trắng từ đằng xa phi thân như tên bắn về phía đấu trường.

Còn khoảng hơn một trăm trượng, thì một tràng cười như điên, giống như tiếng sấm ầm ầm, xé không trung truyền đến.

Thanh Hoa trầm giọng nói :

- Bọn họ lại thêm trợ thủ.

Ngọc Kỳ tiếng quát sang sảng :

- Không lui ra thêm nữa, các người toàn bộ sẽ phải chết!

Ngũ Thông quan chủ kêu lên :

- Tiểu cầu dừng vọng tưởng, người không thoát thân được đâu!

Bóng áo trắng ấy đã đến rất gần, tiếng cười lại thêm thâm thiết chói tai.

Trong lòng Ngọc Kỳ hơi rung động, chàng quay sang nói với Thanh Hoa :

- Độc Vô Thường Ban lão tiền bối đã đến rồi, là bạn chứ không phải địch.

Ổng tay áo của Ngũ Thông quan chủ lại phất lên lần nữa, những tiếng ong ong vang lên không ngớt, những Kim phong có hình dạng kỳ dị, giống như những đàn ong bay đầy trời, như là một cơn mưa tuôn xuống xối xả. Ngọc Kỳ nắm lấy tay của Thanh Hoa như ánh chớp bay ra ngoài năm trượng.

Đón ngay trước mặt là Tam Tương Huyền Nữ, mũi quát lớn một tiếng, tung ra một nắm Phong Vĩ châm.

Ngọc Kỳ gầm lên một tiếng thật to, kiếm chưởng quay tròn, những cây châm bắn ngược lại Tam Tương Huyền Nữ như mưa.

Mũi liền dẫn người xuống đất lui sang bên tả thật nhanh, lật tay lại tung ra thêm một cây Phong Vĩ châm nữa. Phía bên phải, một lão già cũng vung tay ba cây Ngọc Đoạn Phách Đỉnh như ba mũi tên xé gió lao tới.

Ngọc Kỳ nửa đường chuyển hướng, né tránh ba mũi đĩnh bắn từ phía sau, thuận tay chụp được một cây Ngọc Đoạn Phách Đỉnh, vung tay ném ngược trở lại, người cùng kiếm cũng đồng thời lao theo. Một tiếng kêu thâm thiết vang lên, lão tặc bị Đoạn Phách Đỉnh bắn trúng vào ngực, kiếm của chàng vừa tới, thì đầu của lão cũng văng ra.

Loạt Phong Vĩ châm của Tam Tương Huyền Nữ vì Ngọc Kỳ xoay mình quay lại nên bắn vào khoảng không nửa chừng, lực đạo từ từ mất đi, rơi xuống đất lả tả.

Đôi mắt của Ngũ Thông quan chủ đỏ lên như máu, lão nhanh nhẹn tạt qua bên trái, chặn lại đường đi của Ngọc Kỳ, quát lớn :

- Tiểu cầu, hãy đón lấy thêm hai mươi cây kim phong của bản đạo đây.

- Ha ha ha, những đồ chơi trẻ con ấy, mà cũng múa may trước Độc Vô Thường sao?

Trong tiếng cười ha hả như điên, Độc Vô Thường đã tới gần chừng mười trượng rồi.

Ngũ Thông quan chủ xoay mình lại, nghiêm giọng quát :

- Ban Đỉnh Hòa, lão hãy vì ta mà đi ra khỏi đây ngay!

Độc Vô Thường không xông tới gần nữa, lão bước vòng sang bên trái, sau lưng lão tiết ra một làn sương mong manh màu xám lam nhạt, lão nói :

- Lão mũi trâu kia, ngũ độc kim phong của lão chỉ là trò hề. Tạm ném trước Hư Thi Độc Chứng của Vô Thường quý này, lão đã nghe tiếng Hư Thi Độc Chứng chưa?

Độc Vô Thường vừa nói vừa đi hết nửa vòng tròn lớn ở bên trái, xong lão lại xoay sang bên phải. Cái vòng của lão nhìn xem thì chẳng có nơi nào kỳ lạ cả.

Ngũ Thông quan chủ vừa nghe bốn chữ Hư thi độc chứng thì hồn phi thiên lý.

Lão gầm lên nghiêm trọng :

- Mau lui ngay! Xong về bên phải.

Âm thanh vừa phát ra, lão đã bay như tên bắn về bên phải, nắm cây Ngũ Độc kim châm vội vàng chắn ngang đường đi của Độc Vô Thường, không cho lão khép vòng vây lại.

Lưu Vân Tử và Tam Tương Huyền Nữ cùng một số cao thủ, đương nhiên là biết Hư Thi Độc Chứng lợi hại thế nào rồi, bay vội ra sau thật nhanh.

Độc Vô Thường bị Ngũ Độc kim châm ngăn cản, cười ha hả, bay lui ra sau tám thước để bọn chúng an toàn chạy đi.

Ngọc Kỳ lấy từ trong túi ra một viên Bách Độc hoàn mà Độc Vô Thường đã tặng cho chàng, nhét vào trong miệng của Thanh Hoa rồi vội vàng nói :

- Hoa muội, hãy ở đây đợi huynh, huynh phải giữ bọn họ lại.

Thanh Hoa không muốn chàng mạo hiểm, liền nói ngay :

- Ca ca, bọn địch cùng đường rồi, đừng đuổi theo nữa.

Ngũ Thông quan chủ chạy ra ngoài chừng hai mươi trượng, quay mình lại nói giọng rùng rợn :

- Tên họ Ban kia, cũng có một ngày người sẽ bị phân thây đến nát xương.

Độc Vô Thường cấp tốc bay đến gần khoảng mười trượng, cười ha hả nói :

- Vô Thường quý đã cứu mạng sống cho lão, lão chẳng cảm ơn ta lại còn giận dữ với lão Ban này. Hừ! Có lý như vậy sao?

- Tên tiểu cẩu kia! Bần đạo sẽ ghi nhớ món nợ của ngày hôm nay.

- Hừ! Nếu Vô Thường quý không đuổi bọn lão đi, bọn người sẽ khó mà thoát dưới kiếm thuật thần kỳ của Dương công tử. Chịu ơn mà không báo còn nỡ trách mắng ta, thật là tức chết đi được!

Ngũ Thông quan chủ biết được đại sự không thuận lợi nữa rồi, liền quát lớn :

- Đi thôi!

Liền đó lão để Lưu Vân Tử và bọn chúng nhân đi trước, xong quay lại nói với Ngọc Kỳ rằng :

- Dương tiểu cẩu, người sẽ không thoát khỏi tay ta đâu, chúng ta sau này thế nào cũng gặp lại nhau.

Nói xong, liền vội vàng đi về phía Kim Lăng, Ngọc Kỳ liền quát theo :

- Đồ thói tha kia, lão làm sao không nhặt thi thể đi?

Độc Vô Thường nhìn Ngọc Kỳ cười nói :

- Lão thói tha kia biết ta ở đây làm sao lão dám hao phí tinh thần.

Nói xong Độc Vô Thường xoay mình đi về phía hai thi thể, nơi mỗi vết thương lão đều để một viên độc hoàn vào. Không lâu sau, thi thể từ từ hóa thành một vũng nước màu hồng thấm vào trong tuyết, ngoài quần áo giày dép ra thì chẳng tìm thấy một chút vết tích gì của mảnh xương thịt.

Ngọc Kỳ và Thanh Hoa cất kiếm tiến về phía trước nghiêng mình nói :

- Lão tiền bối bấy lâu không gặp, giờ vẫn bối lại được trợ giúp một tay, vẫn bối vô cùng cảm kích.

Độc Vô Thường cười ha hả, mà nói rằng :

- Tiểu huynh đệ, đừng ngạc nhiên Vô Thường quý đã chen vào thả bọn chúng đi. Người xưa nói chó cùng phải rút giậu, bức bách quá e rằng bọn họ sẽ liều mạng, thôi thì buông tha cho họ chạy đi là xong.

Ngọc Kỳ cười nói :

- Ngũ Thông quan chủ quả thật danh bất hư truyền, may mà văn bối dựa vào uy lực của thanh bảo kiếm, mới bức bách được lão. Lão tiền bối, tại sao lại biết văn bối bị khốn khó ở nơi này?

Trên đường rời Nam Kinh, vô tình ta đi ngang qua đây.

- Lão tiền bối phát ra hư thi độc chứng, thì làm sao giải quyết tốt được hậu quả? Nơi đây là con đường qua lại chính yếu, có thể di hại cho những người qua lại.

- Ha ha! Tiểu huynh đệ thật là người quá thành thật, đó chỉ là dọa họ cho vui thôi. Nếu thật sự muốn dùng độc chứng thì làm sao dành cho họ một con đường sống để chạy đi? Tiểu huynh đệ có nghe thấy mùi gió tanh không?

Ngọc Kỳ cười nói :

- Quả nhiên là bóng của cây cổ thụ, lão tiền bối chẳng tốn chút hơi sức mà làm cho bọn họ sợ hãi đến nỗi phải bỏ chạy hết cả.

- Hà hà, nếu luận về tu vi thì Vô Thường quý này còn kém hơn họ một khoảng lớn, nhưng luận về trí trá thâm sâu thì bọn họ chỉ đáng là đệ tử của ta.

Ba người cùng băng qua cánh đồng đi về phía hoang vu hẻo lánh. Ngọc Kỳ hỏi :

- Lão tiền bối ở Nam kinh, không biết là có chuyện gì chẳng?

- Vô Thường quý vì sự việc ở Hồ Trảo sơn, vì vậy mà đã bôn ba trong giang hồ rất lâu, trời cao đã không phụ người khổ tâm, hiện tại đã tìm ra không ít manh mối, về nội tình của Vô Vi bang với đám người ở Hồ Trảo Sơn.

- Lão tiền bối có thể cho văn bối biết được không?

- Không được, trước mắt chưa thu hoạch được chính xác thì thiên cơ vẫn không được tiết lộ, nhưng xin tiểu ca hãy tin một số chuyện này của Vô Thường quý ta.

Ngọc Kỳ nói hết sức thành khẩn :

- Xin lão tiền bối cứ nói.

- Lúc đại hội ở Hoàng Sơn vào mùa xuân năm tháng năm, ngàn vạn lần đừng đối phó với Ất Thanh. Bởi vì sau lưng Ất Thanh, đang ẩn giấu một người ác tích như núi, xuất quỷ nhập thần, đang dùng quỷ kế cực kỳ ác độc, mượn dao người để hại vô lâm. Lúc đại hội của phái Bạch đạo và Hắc đạo trên núi Hoàng Sơn, cũng chính là ngày mà người này sẽ ngăm ra tay hạ độc thủ, vì vậy người phải chia người ra chuẩn bị ứng chiến.

- Lão tiền bối có phải chỉ đám người của Cửu Chỉ Phật không?

Độc Vô Thường cười toe toét nói :

- Chẳng phải đâu! Đám người của Cửu Chỉ Phật, kỳ thật cũng trong lúc này lão cũng hết sức tận lực tiếp tay, hy vọng là sau này cũng có ngày gặp lại, tiểu huynh đệ, đừng bắt ngờ ra tay hạ thủ. Lưu lại một chút tình, sau này sự việc có thể rõ ràng... Thôi tạm biệt, hẹn gặp lại ở Hoàng Sơn, đến thời hạn quy định, Vô Thường quý này vẫn còn, sẽ giúp huynh đệ một tay.

- Văn bối xin gởi lời cảm tạ vô cùng trước lão tiền bối.

- A! Ta con quên một chuyện. Cái lão Ba Thiên Long từ Đông Hạ xuống Hàng Châu, không biết có cầm mưu quỷ kế gì sắp ra tay đây. Lại còn có ba tên tiểu a đầu đẹp vô cùng nhưng chẳng kém phần hung ác đang đuổi theo bọn lão rất gấp! Nếu có rảnh, các người có thể đuổi theo xem một trận náo nhiệt.

Ngọc Kỳ nói giọng uất hận :

- Văn bối phải tìm gặp lại Ba đại trại chủ, để lãnh giáo thêm Kim thoa tuyệt kỹ của lão.

- Phải rất cẩn thận đó, cái lão ấy thật sự khó mà trêu được.

Thanh Hoa đột nhiên cười nói xen vào :

- Kỳ ca ca không những trên được lão mà còn đánh cho lão đến nỗi phải trốn ở dưới đất thôi.

- Vô Thường quý ta cũng sớm biết được điều này, nếu không làm sao có thể chỉ đường cho các người đuổi theo lão? Tiểu a đầu?

Thanh Hoa dẩu đôi môi xinh đẹp lên, nói với vẻ giận dữ hết sức đáng yêu :

- Hứ! Lão tiền bối làm sao cứ kêu văn bối là tiểu a đầu.

- Hà hà! Không được gọi là tiểu a đầu, gọi là tiểu cô bà bà nghe hay hơn nhiều phải không?

- Không! Không được gọi chữ tiểu.

- A! Vô Thường thật đáng bị mắng lắm, đáng bị vả lắm. Nhìn người cùng với Kỳ huynh đệ thân thiết đến như thế, nếu tiểu a đầu chưa tránh...

- Xi! Lão này không đứng đắn... - Thanh Hoa khuôn mặt hồng lên, nàng giở bao kiếm ra oai muốn đánh, nhưng rõ ràng là không chút gì bực bội cả.

Độc Vô Thường cười ha hả :

- Sau này sẽ gặp lại ở Hoàng Sơn. Còn nếu hai người đăng khoa đại hỷ trước ngày đó, thì không được cạn một ly Hà tửu với hai người. Hà hà!

Tiếng nói vừa dứt, lão đi ra ngoài được hơn năm mươi trượng rồi.

Ngọc Kỳ cất lên nói sang sảng đáp lại :

- Hoan nghênh lão tiền bối đến dự.

Chàng vừa nói dứt, thì trên môi đã được một bàn tay óng ánh mượt mà bịt lại. Chàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn rồi thừa cơ hôn lên một cái.

Bàn tay vừa thu lại, Thanh Hoa với vẻ thẹn thùng, cúi đầu vào trong lòng chàng, nàng khẽ nói chỉ đủ một mình chàng nghe :

- Không sợ xấu hổ gì cả, muội không chịu đâu!

Chàng mỉm cười, cúi đầu xuống hôn nàng.

Đêm đó, hai người bán hai con ngựa đi, mỗi người chỉ mang một cái túi tùy thân, ngay đêm đó họ đi ra khỏi Chính Dương môn, đi qua Vũ Hoa đài Đông Lộc, trong đêm tối vội vàng đi đến Thái Hồ.

Cũng may là tu vi của hai người đạt đến mức thâm cao, vì vậy đi trong đêm tối cũng không có cực khổ gì nhiều.

Hai người ăn mặc theo một đôi vợ chồng nhà quê, hơn nữa họ ngày ẩn đêm đi, nên cũng không lo lắng bị lộ hành tung.

Hai người thật sự muốn đuổi theo Bao Thiên Long, báo thù mối hận cây Kim thoa hôm nọ.

Họ cố đi thật nhanh, trong hai đêm vượt được gần tám trăm dặm, đi như thế quả thật là kinh người, đương nhiên là không thể nói là không mệt, mùa đông ngày ngắn đêm dài, ban đêm đi đường thì tốt có tốt nhưng lại quá cực khổ.

Hai người đi càng ngày càng gấp gáp, nhưng cũng có người so với hai người lại càng gấp gáp hơn.

Tạm thời nói đến Trì Khiêm khi ở phủ Phụng Dương Hồng Đô quán nghe tin Ngọc Kỳ đã chết, thì trong lòng chấn động, hồn phách lạc phi.

Đối với Ngọc Kỳ thì Trì Khiêm có thể nói yêu hận cùng đến một lúc, yêu cũng lắm, mà giận cũng nhiều, vừa nghe thấy chàng bị một thoa của Ba Thiên Long mà tử nạn, thì cái yêu đột ngột bùng lên còn cái hận lại chuyển sang Ba Thiên Long. Nàng quyết tìm Ba Thiên Long để rửa hận, vì đã dám giết đi người yêu của nàng.

Trì Khiêm cùng Tiểu Phương, Tiểu Cúc thúc ngựa chạy như bay về phía Hàng Châu, ả từ Âm Trạng khẩu đã nhận được hành tung của bọn Ba Thiên Long.

Ba Thiên Long đã đi sớm hơn ả hai ngày cũng may mà lão quỷ này lại đi không gấp lắm, nên ba người đã đuổi theo kịp.

Con ngựa của ba ả thật sự là không tồi, nhưng cả ngày lẫn đêm đi liên không ngớt, người trên lưng ngựa thì không sao, nhưng ngựa rất mệt không phải là ngựa sắt, nên không thể cứ bạt mạng đuổi theo mãi, ba ả đành phải tìm nơi mà tạm nghỉ một đêm.

Trong đêm đó, mới đầu canh một chũm đã đến được Nghiễm Châu ở phía bắc chừng ba mươi dặm, quả thật ngựa đã quá mệt mỏi rồi, không còn cách nào mà đuổi theo được nữa.

Vùng này núi nhiều hơn ruộng, ngoài hai bên bờ sông đều có người cư trú, thì nơi này đều là những dãy núi cao nhấp nhô không ngớt. Con đường bên bờ tả ngạn uốn lượn đến phía nam, ngược sông mà lên. Cả bọn tìm đến một nông xá, xin ngủ tạm một đêm.

Cả bọn nghỉ lại không lâu, Ngọc Kỳ và Thanh Hoa lúc này lại vượt lên trước họ. Cả hai bên không ai phát giác ra ai.

Qua một ngày một đêm, hai nhóm người này lúc trước lúc sau, cuối cùng thì tiến vào Miêu Kha.

Đi ở vùng này, chỉ thấy toàn núi đồi và những cây cổ thụ cao vút, ít thấy bóng người. Giả sử có người, cũng là dân Miêu. Đường sá gập ghềnh rất khó đi.

Bởi do trong thâm sơn cổ đạo người qua lại rất ít, mà lại thêm đường đi không rành, Ngọc Kỳ và Thanh Hoa đành phải đổi chương trình. Lúc này hai người ngày đi đêm ẩn.

Trước mặt họ chừng mười dặm, chủ tớ Trì Khiêm cũng bỏ ngựa, dời bước vào thâm sơn đi thật gấp. Bởi vì trong những con đường cổ để leo núi, tuyết đóng rất dày lại rất trơn trượt không tiện cho việc cưỡi ngựa, chỉ hơi sơ ý một chút, thì liền lập tức té xuống sơn cốc ngay.

Mà ở Miêu Kha, bọn họ đã dò hỏi biết rõ bọn Ba Thiên Long gồm có ba người, đang ở phía trước không xa, vì vậy mà bọn họ gan bạo phải đuổi theo như điên.

Họ đã thực sự leo vào vùng núi, những ngọn núi san sát, trùng trùng điệp điệp không ngớt, con đường trèo đèo vượt núi, càng lúc càng cao và hung hiểm.

Ba Thiên Long phụng mạng đến Ôn Châu tụ hợp, con đường này lão chưa từng đi qua, xa lạ quá chừng, vì vậy mà đi không được nhanh, thời gian hồi đường tốn rất nhiều.

Hai người đồng hành với lão, một người là Thương Hải Thần Giao Cảnh Thiên Lai, còn người kia là một lão đạo sĩ, vô cùng quen mắt, nguyên là Đàn chủ của Thanh Tự đàn, trong tứ đại môn nhân được xếp trước tiên, tên được liệt vào hàng đầu đại đệ tử, nhưng công lực lại kém nhất, đó chính là Tiêu Dao đạo nhân Diệu Như, một lão già đam mê tử sắc.

Sơn đạo càng lúc càng cao, không biết rốt cục có bao nhiêu ngọn núi, ngọn núi này nhìn rất cao, con đường cứ như dài mãi lên phía trên.

Ba người vừa đi vừa nói chuyện. Ba Thiên Long hỏi Thương Hải Thần Giao rằng :

- Thiên Lai lão đệ, lần này lão ma sẽ bị một vỏ bất ngờ, lão vĩnh viễn không biết Tổng bang chủ đang mạo hiểm dốc toàn lực sống mái một trận. Kỳ hạn đã qua, thì lão như ngồi trên đồng lửa đấy!

Thương Hải Thần Giao nói :

- Thiên Long huynh, Huyền Băng Khuyết Âm đan của Địa Khuyết Tẩu, thật sự có thể ngăn ngừa sự phát tác của chất độc chăng?

- Có thể nhưng chỉ ngại sau này... Đi một bước tính một bước. Mong lần này chúng ta tấn công Độc Long đảo thành công thì sẽ không ngại gì cả.

- Độc Long đảo nằm trong tầm tay của chúng ta, nhưng đệ không biết Độc Long đảo có lợi gì cho chúng ta?

- Thứ nhất, chúng ta có thể tung hoành tứ hải, đi về mặc ý, việc thu lợi về buôn bán trên biển rất hậu, so trên lục địa thì mạnh hơn gấp nhiều lần. Thứ hai, là nghe nói dưới đáy ở phía bắc của Độc Long đảo có một loại sản vật vô cùng nổi tiếng là Long Đàn Diên, tích đầy ở dưới biển sâu gần dãy đá ngầm.

- Đồ chơi ấy thì có công dụng gì?

- Hà hà! Có công dụng gì à? Có thể giải được tất cả các chất kỳ độc, lão đệ cần phải biết đấy?

Tiêu Dao đạo nhân đột nhiên nói :

- O! Tại sao núi non chẳng bao giờ hết như thế? Nếu không tìm thấy Xử Châu, thì rõ là rắc rối lắm đây, cần phải tìm một người hỏi thử. Ha ha! Ở phía sau có ba người đang trèo lên. Ba hộ pháp, chúng ta tạm thời nghỉ ngơi một lát, đợi họ đi cùng luôn thể, để khỏi đi lạc đường thì thật là ức.

Ba Thiên Long vừa nhìn ra sau, đột nhiên mây chau lại. Phía sau giữa sườn núi, ba bóng người đang dùng khinh công đuổi theo, khoảng cách chỉ còn khoảng bốn năm dặm nữa thôi.

Ba Thiên Long nói lẩm bẩm một mình :

- Đó là bằng hữu vô lâm.

- Là nữ nhân.

Lão kêu lên một cách vui sướng. Tiêu Dao đạo nhân đối với phụ nữ có sự nghiên cứu rất độc đáo, vừa liếc qua là biết ngay, quả nhiên danh bất hư truyền.

Thương Hải Thành Giao chăm chú nhìn trong giấy lát rồi nói :

- Dù cho là địch hay là bạn. Chúng ta cứ tiến thẳng lên phía trước, vừa đi vừa đợi.

Họ vòng được hai ngọn núi thì phía sau đột nhiên truyền đến tiếng quát lạnh lùng :

- Ba Thiên Long, hãy vì bản cô nương đứng lại.

Nghe khẩu âm, biết ngay đó là giọng nói của ba vị khuê nhi. Trước mặt Ba Thiên Long trại chủ tiếng tăm lẫy lừng mà dám công nhiên hô hoán danh tánh, thật không biết trời cao đất dày là gì.

Ba Thiên Long không muốn giáp mặt nhưng nghe giọng điệu của đối phương đã làm cho lão không tự chủ được, lão đứng phắt ngay lại, nghiêng chặt hàm răng nói :

- Ba Thiên Long xin thề với trời, kẻ hô hoán cuồng vọng này, ta phải đưa hắn vào chỗ chết thì mới có thể làm tiêu tan mối hận trong tâm của ta.

Tiêu Dao đạo nhân cũng tiếp lời nói :

- Bần đạo sẽ phụ trách bắt hai tên còn lại.

Ba người đều dừng chân, xoay mình lại một cách chậm chạp.

Phía sau khoảng mười trượng, ba người nữ nhân đi về phía trước như ánh chớp.

Đây là con đường nhỏ duy nhất ở trên núi, hai bên là rừng cây tùng cốc xinh tốt quanh năm, trên ngọn cây những mảng tuyết đóng không dày lắm, chỗ đứng của họ tương đối bằng phẳng, đủ chỗ dành cho một trận đấu chí mạng.

Khi ba nữ nhân xuất hiện trước mặt ba người, Ba Thiên Long và Thương Hải Thần Giao, thần sắc trên khuôn mặt liền thay đổi hoàn toàn, Tiêu Dao đạo nhân thì ngược lại không biết phải trái, lão cười một cách thâm dâm mà nói rằng :

- A! Hoang Sơn dã lĩnh, tại sao lại xuất hiện ba vị tiên cô như thế này? Bần đạo thật là tam sinh hữu hạnh. Vừa rồi ai đã bạo gan? Công nhiên hô danh đạo tánh, thật là vô lễ hãy đứng ra đây mà nói chuyện, Ba hộ pháp của chúng ta phải trừng phạt các người.

Ba nữ nhân đó chính là Trì Khiêm chủ tở, thần sắc trên khuôn mặt họ thật lạnh lùng. Trong đôi mắt phượng đẹp lạ lùng đang phát ra những tia nhìn thù hận.

Ba người xếp thành hình chữ nhất, đi về phía Ba Thiên Long với vẻ mặt âm u đáng sợ.

Khuôn mặt của Ba Thiên Long đột nhiên lạnh như tiền, quay sang nói với Tiêu Dao đạo nhân :

- Đàn chủ nếu thấy nữ nhân mà không nói thì có thể chết ngay chăng?

Khuôn mặt của Tiêu Dao đạo nhân nóng lên, ngoan ngoãn ngậm miệng lại lùi ra sau.

Trì Khiêm đã tới gần hai trượng rồi. Khuôn mặt của Ba Thiên Long hớn hở, cúi đầu làm lễ nói :

- Nhị tiểu thư vẫn mạnh khỏe chứ. Lần trước lão già này từng đến tận phủ yết kiến lệnh tôn, nhưng lại chẳng thấy Nhị tiểu thư đâu, mấy ngày gần đây ở giang hồ, mọi việc đều trôi chảy chứ?

Trì Khiêm không trả lời, chỉ dùng đôi mắt hết sức thù hận, nhìn như chết vào lão, từ từ tiến đến gần.

Trong đôi mắt thù hận của ả, Ba Thiên Long đã nhìn thấy nguy cơ, hẳn nhiên là mục đích đến của đối phương là bất thiện, đại sự không hay rồi. Trong lòng hơi chấn động nói :

- Nhị tiểu thư, nhìn thần sắc của ba vị, dường như là vì lão mà có ý đến đây, không biết có kiến giáo gì? Xin chỉ ra cho rõ.

Trì Khiêm không lên tiếng, đột nhiên xoẹt một tiếng, ả rút thanh trường kiếm từ trên vai xuống, thanh kiếm sáng ngời nhấp nháy, hàn khí âm u xộc tới rợn người.

Ba Thiên Long biết việc không ổn rồi, lão nhìn bốn bên không có bóng người, ngoài đồng bọn của lão, hiển nhiên chuyện ở đây không dễ gì lộ ra ngoài, sắc mặt của lão trầm xuống, sát khí hiện lên, lão cười nói :

- Nhị tiểu thư có phải muốn làm khó với lão già này phải không?
- Ba Thiên Long, lão đã biết trước rồi còn gì? Trì Khiêm nói với giọng hết sức u ám.
- Có nguyên nhân gì chẳng? Xin thỉnh giáo.
- Dương Ngọc Kỳ là do lão giết phải không?
- Có lẽ thế.
- Kim thoa của lão quả thật khá lắm, bản cô nương muốn lãnh giáo Kim thoa của lão.
- Nhị tiểu thư có phải không nhiên vô lý gây rắc rối chẳng?
- Bản cô nương tuyệt đối không phải vô lý mà gây rắc rối.
- Nhị tiểu thư tại sao chưa nói ra nguyên nhân.
- Lão dùng Kim thoa giết Dương Ngọc Kỳ, như thế cũng đủ rồi.
- O! Lời nói của nhị tiểu thư, chưa tránh khỏi làm cho người ta ngạc nhiên đấy. Dương Ngọc Kỳ là kẻ không đội trời chung với chúng ta, lệnh tôn muốn lấy tính mạng của hắn. Lão ở Lục An Châu nhờ một thoa mà công việc mới trôi chảy thuận lợi, theo lý đó đáng ra lệnh tôn phải trọng thưởng cho lão mới phải. Tại sao Nhị tiểu thư lại trút hận lên đầu lão, điều này lão nghĩ không ra?
- Bản cô nương dùng trăm phương ngàn kế để được Dương Ngọc Kỳ. Lão chắc cũng biết việc này. Tại sao lão thất phu lại tiêu hủy vật sủng ái mà ta muốn? Thật là xem thường ta thái quá, lão nạp mạng đi thôi.
- Nhị tiểu thư không nghĩ đến hậu quả sao?
- Tất cả hậu quả, bản cô nương đã nhất nhất tính cả rồi.
- Tiểu thư làm sao có thể chế ngự được lão phu để đưa vào chỗ chết?
- Hôm nay bản cô nương từ nơi xa nghìn dặm? đuổi theo đến đây, không phải lão thì là ta, nếu lão không chết thì nhất định ta không bỏ qua.

Ba Thiên Long giận dữ bốc lên đến tận đầu, lão nghiêm giọng nói :

- Thật là hỗn láo! A đầu, ngươi hãy đi ngay lập tức, nếu không... hừ!

Trì Khiêm cắn chặt đôi môi, mũi kiếm hơi nghiêng nghiêng, từng bước từng bước đến gần, nói :

- Không phải lão chết thì ta, lão tặc rút kiếm ra đi! Hoặc là để bảo vệ danh dự vô lâm của lão, hãy rút Đoạt Hồn kim thoa của lão ra đi.

Tiêu Dao đạo nhân không biết lợi hại, lão quát lớn một tiếng, lắc người nhảy bổ tới. Lão chưa hiểu rõ thân phận của Nhị tiểu thư, nên lão mới dám ra tay, bàn tay vừa tung ra, thì một chiêu Kim Điều Biến Trảo chém thẳng và mạnh muốn vồ lấy người Trì Khiêm. Trì Khiêm hừ một tiếng lạnh lùng, đợi đến khi bàn tay của lão đạo gần đến giữa cổ và vai thì mới vung kiếm ra.

Nhát kiếm này không những thật bất ngờ mà cũng kỳ dị, nhìn ả ra kiếm thủ địch đường như chẳng có chuyện gì, thanh kiếm vừa chấn động vừa ngừng xong lại hướng lên trên khiêu chiến, giống như chẳng có chút lực đạo nào. Nhưng chỉ trong nháy mắt, thì đã tới ngay bên sườn của Tiêu Dao đạo nhân.

Trong lúc bất ngờ, lão đã kinh hãi, chỉ còn cách đôi chân vừa đụng mặt đất thì người đã bay vọt lên không, hướng ngay ra sau thật nhanh để không bị khốn.

Ứng biến của lão không thể nói không nhanh, nhưng vẫn còn chậm một chút, thân hình vừa bay vọt lên, thì cảm thấy ngay xương hông lạnh ngắt, máu tươi bắn ra tung tóe, bị đứt ngay một mảng da thịt.

Trì Khiêm hét lớn :

- Hạ thủ đi! Phải trừng trị bọn chúng.

Tiểu Phương, Tiểu Cúc chia nhau hai bên tả hữu xông lên, vây cả ba người vào giữa, vung kiếm hướng vào trong, đứng lặng im không động đậy.

Lúc ấy, dưới ống tay áo của ba cô nương, đồng thời cũng tiết ra những làn sương mù mà mắt người khó thấy, từ từ tràn ngập cả không gian. Nơi đây toàn là rừng rậm, không có gió, những làn sương mù trong suốt ấy, bay tản ra không được nhanh lắm.

Ba nữ nhân vây lấy ba bên, Ba Thiên Long và Thương Hải Thần Giao trước sau không để ý. Tiêu Dao đạo nhân đang lấy thuốc để cầm máu, lão đang giận đến nổi những đường gân xanh trên khuôn mặt không ngừng nhấp nhô, nghiêng rằng nghiêng lợi vô cùng căm tức.

Ba Thiên Long cười lạnh lùng nói :

- Nhị tiểu thư, đừng trách là lão phu tâm địa độc ác đấy nhé.

Trì Khiêm đã bước đến gần trong vòng tám thước, nói :

- Lão tặc, kỳ hạn chết của lão đã đến rồi.

Ba Thiên Long không còn nhẫn nại được nữa, lão quát lớn một tiếng, rút ngay thanh bảo kiếm dưới hông ra, nói :

- A đầu! Đây chính là chỗ chết của ngươi, hãy tự oán hận mình đi.

- Xem chiêu đây! - Trì Khiêm khẽ quát người bay về phía trước thật nhanh.

Ả xông về phía trước, những làn sương mù nhẹ tênh mà mắt thường khó thấy, cũng theo nàng bay về phía trước, phủ vây ba vị lão tặc đang đứng ở đó.

Cổ kiếm trên tay ả phát ra kinh phong mãnh liệt từng vòng tròn màu ánh bạc tuôn ra, với uy lực như sấm vang chớp giật, đột ngột tiến đánh Ba Thiên Long.

Thương Hải Thần Giao không muốn hai đánh một, lão bay lui ra sau nhanh như hỏa tốc.

Tiêu Dao đạo nhân ở một bên đang xoa thuốc, chưa chạy đi.

Ba Thiên Long cũng quát trầm một tiếng, đáp lễ lại một kiếm thật hung mãnh. Hai kiếm vừa giao nhau, sóng gió bắt đầu nổi lên, ánh sáng bạc vừa tuôn trào lại tuôn trào thêm nữa, bóng kiếm vừa hợp lại tan, vang lên hàng loạt những tiếng va chạm đến nhức óc chói tai, cuối cùng một bóng người sừng sững giữa đường trường.

Sắc mặt của Trì Khiêm một màu xám đậm, ả bay ra ngoài hơn một trượng, trong tay thanh kiếm rũ xuống, mồ hôi chảy ra như mưa, cố gắng lắm mới đứng vững được, miệng lắp bắp :

- Lão tặc quả nhiên cao... cao minh... hận này khó... khó... tiêu tan.

Thân hình của Ba Thiên Long hơi lay động, thanh kiếm trong tay từ từ hạ xuống, trên trán xuất hiện những giọt mồ hôi sáng long lánh, sắc mặt lão vô cùng hung ác. Hai người tung ra một chiêu liều mạng kiên quyết, rõ ràng Trì Khiêm không phải là đối thủ của lão. Thanh trường kiếm lại cử lên, Ba Thiên Long cắn chặt môi, trầm giọng nói :

- A đầu, ngươi không chết, thì lão phu sẽ ăn ngủ không yên. Nói cho ngươi biết, bốn Bang đã không khai đoạn tuyệt với các ngươi, không chịu sự ra roi của lão ma đầu nữa, lý ra ngươi còn sống thêm ít lâu nữa, nhưng hôm nay, ngươi khinh người quá mức, tự chuốc lấy cái họa này, mọi việc đều do...

Lão chưa dứt lời, thì ngay lúc ấy Tiêu Dao đạo nhân ở một bên đột nhiên tuôn ra một tràn cười, vươn người đứng dậy.

Ha ha ha... Tiếng cười liên miên không ngắt, lão đạo giữa đầu lên trời cười như điên. Hai chân bắt đầu nhũn ra, cuối cùng ngồi bệt xuống đất.

Lão vẫn đang cười nhưng tiếng cười từ từ yếu đi, không giống như đang cười nữa.

Thương Hải Thần Giao lúc đó ở phía sau cũng kêu lên một tiếng kinh hãi.

Ba Thiên Long nhìn kỹ cảnh tượng trước mắt, thì sắc mặt của lão biến thành một màu tro tàn. Bởi vì lão cũng cảm thấy chân khí trong người đang dâng lên trên xương thẳng đến tận yết hầu, yết hầu bị phát tác, nên không được phải cười lên.

Lão nhanh như cắt lấy ra từ trong túi hai viên đan hoàn màu đen, vội vàng nuốt lấy một viên, lệ làng đút kiếm vào bao, Kim thoa được lão lấy ra thật mau, nói :

- Thiên Hải lão đệ, mau trốn đi!

Thương Hải Thần Giao kinh ngạc hỏi :

- Thiên Long huynh làm sao thế?

- Chúng ta đã trúng kế rồi, uống viên Huyền Băng Khuyết Âm đan mau, rồi mau trốn ngay đi!

Lão nói xong, liền ném ngay viên đan hoàn màu đen về phía Thương Hải Thần Giao.

Đoạn lão quay sang Trì Khiêm, lúc này đang từ từ lui ra sau, nghiêm giọng nói :

- Người chỉ biết dùng thủ đoạn bỉ ổi để mưu hại người khác, rõ ràng là đồ không ai thèm đếm xỉa đến. Hừ! Lão phu... chết... chết không được đâu... hoặc chúng ta cùng... cùng đi vào chỗ tận cùng... Nhìn... thoa...

Lão càng nói hơi thở càng yếu dần đi, thân hình hơi loạng choạng. Lúc này lão đã tung Kim thoa ra. Lão đã tự biết mình rằng không còn khả năng thoát khỏi vòng uy lực của Đoạt Hồn kim thoa, nên lão đã dùng hai Kim thoa cùng một lúc.

Thế của Kim thoa đi nhanh như tên bắn, Trì Khiêm trong lúc vút kiếm đi, nội tạng đã bị chấn thương rồi, hành động không còn nhanh nhẹn nữa. Kim thoa vừa tới, suy cho cùng, ả vẫn còn lưu luyến mãnh liệt đối với sinh mạng của mình, không chịu trối tay đợi chết, ả nhảy sang một bên, lăn đi liên tiếp mấy vòng xuống rừng sâu ở dưới.

Trong tiếng nổ dữ dội của Kim thoa, nàng chỉ cảm giác bàn tọa vừa lạnh một cái, dưới hông cũng tê liệt, cảm thấy trời đất quay cuồng, lăn xuống sườn núi lập tức hôn mê luôn. Kim thoa của Ba Thiên Long vừa rời khỏi tay, thì lão cũng ngã ra phía sau, người cũng lăn về phía sườn núi bên kia.

Thương Hải Thần Giao vừa nuốt xong viên Đan hoàn, thì đã biết chuyện ra sao rồi, lão tung ngay hai cây tiểu tiên, tấn công về phía Tiểu Phương, Tiểu Cúc. Rồi như ánh chớp bay về phía nơi Ba Thiên Long bị lăn xuống, nắm lấy dây đai ngay bên hông của lão, phi thân về phía nam tẩu thoát.

Tiểu Phương, Tiểu Cúc vì ở ngoài xa, nên không bị ảnh hưởng của Kim thoa, mắt thấy tiểu tiên vừa đến thì họ kêu lên một tiếng kinh hãi, lập tức nằm xuống, may mà rơi đúng ngay dốc nghiêng, nên thân hình vừa nằm đã lăn xuống, trốn khỏi được tai ách.

Lúc này Ngọc Kỳ và Thanh Hoa đang nắm lấy tay nhau đi lên phía trên sơn đạo. Nơi đây cách Ôn Châu không còn xa nữa, mà thời gian còn đến mười ngày, họ không cần phải đi gấp lắm. Trong những ngày này, họ vẫn chưa thấy được tông tích của Ba Thiên Long. Có lẽ họ không nên chú ý đến lão thì sẽ gặp may mắn hơn, sau này thế nào họ cũng có cơ hội gặp lại nhau.

Họ đã đến được giữa rừng sâu, Thanh Hoa nói :

- Ca ca, tạm nghỉ chút đã, muội đói quá.

Ngọc Kỳ quét sạch lớp tuyết dưới cây đại thụ rồi mở các túi ra, mình dựa vào cành cây, kéo nàng lại gần bên mình, vừa mở túi đồ ăn vừa nói :

- Theo hành trình thì tối mai ta sẽ tới Ôn Châu.

Nàng đón lấy bọc đồ ăn, cười nói :

- Ca ca, chúng ta đuổi theo quá gấp. Ôn Châu cũng chẳng có chuyện gì để làm thời gian chưa tới! Một ngày đuổi theo bốn trăm dặm thật là khổ.

- Được rồi, bắt đầu từ hôm nay, chúng ta sẽ chậm chậm du sơn ngoạn thủy, muội chịu không?

- Tất cả đều do huynh làm chủ.

Nàng cười rồi xé miếng thịt khô nhét vào trong miệng chàng.

Hai người dựa kề vào nhau, cùng ăn một bữa ăn trưa ngọt ngào, dùng tuyết rửa sạch tay, rồi họ ngồi mà nghỉ ngơi.

Thanh Hoa tựa mình vào lòng chàng muốn dìu nhau vào giấc du sơn thì đột nhiên trên núi tiếng quát tháo vang vẳng vang lên làm cho họ tỉnh giấc ngay.

Thân hình của Ngọc Kỳ vừa động dậy muốn đứng lên.

- O! Ca ca đừng để ý đến chuyện chẳng liên quan đến mình.

Nàng áp má vào vai chàng, vươn tay ôm lấy vai chàng, giọng nói hơi nhừa nhựa, nàng đang muốn nghỉ ngơi thật tốt.

Giả sử là Thanh Hoa không ngăn cản, Ngọc Kỳ có thể nhìn thấy tấm chân tình Trì Khiêm đối với chàng.

Ngọc Kỳ chỉ còn cách không quan tâm đến, nghiêng đầu xuống hôn nàng. Đột nhiên, phát giác hạt châu đang phát sáng trên đầu nàng, nhất thời hiểu kỳ, đưa tay nắm lấy.

- O!

Nàng giật lại, vội vàng để ở trong lòng, rồi ôm chặt lấy chàng, không để cho đôi tay của chàng rụng tới.

Nguyên đó là gia truyền chỉ bảo Noãn ngọc như ý châu và một sợi dây chuyền cực kỳ tinh xảo, chàng giao cả cho nàng, ý là muốn nàng đưa cho tổ mẫu. Sau này lúc chia tay ở phủ Khai Phong, nàng chỉ hoàn lại hạt châu, nuốt đi sợi dây chuyền.

Nàng nói khẽ vào bên tai chàng :

- Ca, đây là huynh...

- A! Tại sao muội không giao cho tổ mẫu.

- Muội đã đưa rồi.

- Muội thật là biết nói chuyện đấy, đưa sao lại vẫn còn trên mình của nàng?

- Huynh đúng là đồ ngốc, tổ mẫu tặng lại cho muội đấy.

Ngọc Kỳ đột nhiên hôn nàng, giọng nói hết sức mềm mại :

- A! Huynh thật là hồ đồ, tại sao không biết là thân mình đã là một đấng trượng phu rồi...

Nàng ơ lên một tiếng, vội vàng áp đôi môi anh đào của mình lên miệng của chàng không cho chàng nói thêm nữa. Hai người lòng tràn đầy những thú vui ngọt ngào với nhau, cùng nhìn ngắm phong cảnh đẹp đẽ chung quanh, thì tiếng cười như gào xé trên đỉnh núi, cũng phút chốc truyền đến nơi này.

Hai người kinh ngạc liền đứng dậy. Ngọc Kỳ nói :

- Tiếng cười nghe rất thê thảm, dường như chứa đầy sự tuyệt vọng, trên đó nhất định có người đang đối diện với sự sinh tử. Đi ngay thôi! Chúng ta phải quan tâm mới được.

- Chúng ta đi mau, ca ca!

Thanh Hoa vừa nghe thấy có người đang đến gần bờ sinh tử, thì không trì hoãn nữa, thôi thúc chàng đi mau.

Ngọc Kỳ nhanh chóng thu dọn hành lý, dắt tay nàng, họ theo hướng có tiếng cười phát ra đi lên trên núi như bay.

Trì Khiêm lẫn xuống rừng cây, hôn mê không được bao lâu, thì Tiểu Phương Tiểu Cúc đã vội bay đến, hai người nhanh tay cứu nàng tỉnh lại, băng bó thuốc thang cho nàng.

Bên hông trái và hông phải của Trì Khiêm mỗi bên đều bị một mảnh Kim thoa nhỏ, tuy chỉ là vết thương ngoài da, nhưng cũng đủ làm cho nàng đau đớn. Vết thương khá lớn, mảnh da thịt lật ngược cuốn lại, máu tươi chảy xối xả, đau quá đến nỗi ả phải nghiêng chặt hàm răng lại.

Lúc này, Ngọc Kỳ và Thanh Hoa đang đi thật mau đến.

Trì Khiêm cố nén cơn đau kinh khiếp, quay sang nói với hai nữ tì :

- Hãy trả lại bộ mặt thật của ta, ta không muốn chết ở nơi này.

Tiểu Phương nói :

- Tiểu thơ, vết thương đa số chỉ là bên ngoài thôi, tiểu tơ không chết được đâu.

Trì Khiêm nói :

- Nội phủ của ta cũng đã bị chấn thương, nhất định là không nhẹ đâu.

Tiểu Cúc nói :

- Tiểu nữ sẽ công tiểu thơ đến Xử Châu, hoặc là về Miêu Kha, tiểu thơ ý muốn đi như thế nào, xin cứ căn dặn.

Trì Khiêm nói một cách dứt khoát: “Về Miêu Kha”.

Tiểu Cúc vừa công nàng, thì lập tức thấy ngay bọn Ngọc Kỳ đang đi qua sườn núi bên dưới. Vóc người to lớn hùng tráng của chàng, không ai có thể lầm được.

Trì Khiêm kêu lên một cách kinh ngạc :

- A! Đó là y phải không?

Tiểu Phương nói một cách chắc chắn :

- Vâng! Chính là hần.

Trì Khiêm kinh ngạc, nổi vui mừng xen lẫn với giận dữ nói :

- À! Thì ra y chưa chết, lão thất phu Ba Thiên Long ấy đã đặt điều, thật là đáng chết! Hai cây thoa này của ta chịu kể như không ý nghĩa gì?

- Tiểu thơ, chúng ta có cần tránh đi, để cho y đi trước không?

- Không! Nhanh lên! Hãy giúp ta hồi phục lại khuôn mặt thật của mình, hãy để ta lưu lại phía trên đây, hai người hãy tránh ra xa, từ nay về sau hãy theo ta từ phía xa đó.

- Tiểu thơ muốn...

- Đừng nói lời thôi nữa, nhanh lên! Ta muốn mạo hiểm một lần nữa, thừa cơ hội này để gần gũi y...

Hai nữ tì không dám chậm trễ, vội vàng ả dùng một loại dầu nước, rửa sạch trên khuôn mặt của ả, chốc lát sau, Trì Khiêm lại biến thành một người khác. Nhìn tuổi tác, thì hơi lớn một chút, hai lúm đồng tiền sâu ở hai bên má, đôi lông mày thanh sơn lại biến thành lông mày lá liễu, nét khác quái của khuôn mặt cũng biến thành khuôn mặt tròn như quả trứng ngỗng.

Tiểu Cúc đặt nàng ngay trên đường đi, cười nói :

- Tiểu thơ may mà lần này không dùng mùi xạ hương, nếu không có thể lộ chân tướng ra. Xin bảo trọng lấy mình, tiểu nữ sẽ ngấm đi theo chăm sóc tiểu thơ.

Hai người liền lướt xuống núi như ánh chớp, thoáng chốc thì bóng dáng mất tăm.

Trì Khiêm nửa nằm nửa ngồi dựa mình vào bên đường, thân hình khê giãy giụa, rên rỉ một cách đau khổ.

Ngọc Kỳ ở bên dưới cách chừng mười trượng, nghe thấy rất rõ tiếng rên rỉ từ phía trên vang vọng xuống, chàng liền quát lên: “Mau lên ngay!” Nói xong người xông lên như tên bắn.

Chỉ còn cách hiện trường chừng hai ba trượng, thì chàng kêu lên một cách đau buồn :

- Thôi trễ rồi, chỉ còn dùng đến ta để giải quyết hậu sự mà thôi!

Ở dưới đất rơi rớt vài cây Kim thoa nhỏ, Thanh Hoa kêu lên kinh hãi :

- Đó là lão thất phu Ba Thiên Long đã ở đây hại người.

- Đúng là lão rồi, tên lão tặc ấy!

Ngọc Kỳ nghiêng răng giận dữ vô cùng, rồi lướt về phía Trì Khiêm.

Chàng vừa tới gần, thì Trì Khiêm gắng sức kêu lên một tiếng, mở to đôi mắt vô thần, cố nắm lấy thanh kiếm đâm về phía Ngọc Kỳ thật đột ngột.

Ngọc Kỳ đã phát hiện ra ả là một nữ nhân, vội vàng lướt sang một bên tránh, nói :

- Cô nương, tại hạ muốn giúp cô nương chữa trị vết thương, xin đừng ra tay nữa.

Trì Khiêm giống như thần trí không còn minh mẫn nữa, thở hổn hển khẽ ngả người ra sau, bàn tay vung lên, mở to đôi mắt vô thần, thanh kiếm đưa ra phía trước. ả nói một cách hờn oán :

- Lão cẩu! Người sống... sống được quá... quá lâu rồi... hai bên đều bại, đều bị thương, bản cô nương mím... mím cười cứu... cứu... tuyền...

Lúc này, Thanh Hoa đã thấy xác Tiêu Dao đạo nhân, quay về phía Ngọc Kỳ kêu lớn :

- Ca ca, chuyện quái lạ! Lại là Tiêu Dao đạo nhân của Hà Nam phủ Thanh Tự đàn.

Ngọc Kỳ liền lướt tới, nói một cách nôn nóng :

- Hoa muội, có thật vậy không?

- Thật đúng như thế, lão thối tha này vừa nhìn mặt là muội biết ngay.

- Hoa muội, muội hãy lại cứu vị cô nương này, huynh sẽ dò xét hai bên xem sao.

Thanh Hoa liền đi về phía nàng, nói :

- Vị đại tẩu này thần trí đã hôn mê, nên điểm huyết cho nàng trước rồi mới giúp trị thương sau.

- Hãy để cho huynh.

Ngọc Kỳ nói xong thì búng ngón tay kêu tách một cái, một làn kinh phong bắn vào huyết Chương Môn của ả, lập tức thanh kiếm của ả rớt ngay xuống đất.

Ngọc Kỳ đi một vòng xung quanh rồi quay lại nói :

- Khả năng Ba Thiên Long đã trốn về Xử Châu rồi, dưới đất còn lưu lại vết chân của lão.

Thanh Hoa cởi hết quần áo trong người Trì Khiêm ra, Ngọc Kỳ không tiện đến gần phía trước, Thanh Hoa vừa giúp ả dùng kim sang dược của Đông Hải băng bó vết thương, vừa nói :

- Đây là vết thương do Kim thoa mà ra, trúng ngay liên tiếp hai cây Kim thoa nhỏ, lão ác tặc Ba Thiên Long thật là đáng hận.

Ngọc Kỳ hỏi :

- Vết thương có chí mạng không?

- Không nặng lắm, nhưng nội tạng cũng bị chấn thương, không nhẹ lắm.

- Có thể đã từng bị nhiễm chất kỳ độc chăng?

- Nơi đây ngược lại không có.

- Muội hãy dùng vải bọc kín lấy nàng, huynh sẽ ôm nàng lên đường.

Họ ở Xử Châu liền một hơi ba ngày, độc phụ Trì Khiêm trải qua bước ngoặt nguy hiểm, từ từ khỏi bệnh.

Trong ba ngày đó, Trì Khiêm nói cho Ngọc Kỳ biết là ả họ Ngô tên là Thu Hoa, ở Thái Hồ. Lần này ả cùng với em gái là Ngô Đông Mai, từ nơi xa đến Ôn Châu để thăm bà con xa, trên đường đi gặp ngay bọn Ba Thiên Long, thì em gái bị bắt mang đi, ả cũng bị trúng một cây Kim thoa của Ba Thiên Long.

Ả đem chuyện của mình nói xong, thì chuyển sang hỏi hướng đi của Ngọc Kỳ. Ngọc Kỳ đương nhiên không dám nói thật chuyện đi ra Ngọc Hoàn đảo của chàng, chàng nói là mình đuổi theo Ba Thiên Long mà tới đây, hiện tại đang muốn đoạt tính mạng của lão.

Trì Khiêm không hỏi nhiều, quay sang trò chuyện với Thanh Hoa, ả muốn làm thân với Thanh Hoa, thì mới có thể tiến một bước tiếp cận Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ thấy thương thế Trì Khiêm đã lành không cần ở thêm nữa, chàng phải cùng Thanh Hoa khởi hành. Đến ngày thứ tư, hai người thất lại đồ đạc, chuẩn bị chỉ nọ trong một ngày là phải đi đến Ôn Châu.

Ngô Thu Hoa đã có thể lên đường, ả cầu khẩn cho đi cùng với vẻ mặt hết sức đáng thương. Nhìn thấy bộ dạng của ả quá tội nghiệp, Ngọc Kỳ không những bằng lòng đưa ả đến Ôn Châu mà còn khẳng khái hứa từ nay về sau lưu tâm tới ả, gặp được Ba Thiên Long, sẽ giúp ả tìm tông tích của muội muội Ngô Đông Mai.

Từ Xứ Châu đi dọc theo bờ sông xuống Ôn Châu, con đường cứ xuống dốc thẳng một mạch, vì vậy mà đi chẳng phí sức chút nào.

Tất cả quần áo đồ đạc của Ngô Thu Hoa đều đã bị mất cả, chỉ còn giữ lại cái túi Bát bảo bình đao ở bên mình, còn có một túi chứa nước và một gói đồ ăn. Quần áo của ả đang mặc là của Thanh Hoa. Thân hình của Thanh Hoa, không đầy đà giống ả, nên ả mặc quần áo rất chật, đường cong khêu gợi trên thân hình chết người của ả càng là một biểu đồ khiến người đứng đắn không dám nhìn vào...

Giữa trưa, họ đã được Thanh Điền. Vết thương của Ngô Thu Hoa vẫn chưa khỏi hẳn, trên đường đi Thanh Hoa luôn chăm sóc cho ả.

Sau khi nghỉ ngơi họ tiếp tục đi. Đi chưa tới mười dặm, thì trước mặt hiện ra những vách đá dựng đứng ở hai bên đường, chen lẫn vào đấy là con sông nhỏ Âu Giang, có một con đường nhỏ ở phía tả ngạn của bờ sông, trên những vách núi cao dựng đứng.

- A... Ngô Thu Hoa bịt chặt dưới hông, khuôn mặt tái xanh lại, phát ra tiếng kêu đau thương toàn thân ả phát run, không còn cách nào cất bước đi được.

- Ngô đại tỷ không chống đỡ nổi nữa à?

Thanh Hoa kêu lên một cách lo lắng, bèn dìu nàng đến bên tảng đá lớn ở bờ sông nằm nghỉ, nàng xoa xoa dưới hông Trì Khiêm.

Ngô Thu Hoa dựa vào bờ vai của nàng nói một cách nức nhen :

- Trong bụng rất đau đớn, toàn thân không còn sức lực. Hảo muội muội, làm lỡ các người mấy ngày rồi, thật là áy náy trong lòng. Muội muội hãy cùng Dương đại ca đi trước! Tỷ tỷ có thể chậm chậm đi đến Ôn Châu, không còn bao xa nữa đâu. Ngàn vạn lần xin lỗi vì ta mà làm lỡ hết đại sự của các người.

Ngọc Kỳ ở một bên tiếp lời nói :

- Ngô cô nương, nơi đây cách Ôn Châu chỉ còn chừng tám mươi dặm thôi, cô nương thử nghỉ xem, hai chúng ta há có thể làm việc nữa chừng, để cho cô nương lưu lại ở đây một mình sao?

- Dương đại ca nghĩa cử của hai vị khiến trời cao cũng cảm động, nhưng e làm lỡ...

Thanh Hoa cắt đứt lời ả, nói ngay :

- Không nói nữa, chúng ta trước tiên hãy nghỉ ngơi đã.

Ngọc Kỳ nhìn về phía hạ du, lòng sông càng xuống dưới càng rộng thêm, màu nước hơi đục, tuy là đầu xuân, nhưng thể nước vẫn chảy mạnh.

Nơi xa, có ba trăm điểm thuyền buồm, những đám mây dưới màn trời như chìm hẳn xuống, trôi bèo bồng, khung cảnh có vẻ thê lương tột cùng. Ngô Thu Hoa dựa vào vai Thanh Hoa, thở dốc nói :

- Nếu có một chiếc thuyền thì bớt được nhiều việc lắm.

Ngọc Kỳ nói :

- Đúng thế! Đợi lát nữa đến thôn trang phía trước sẽ mượn thuyền đưa chúng ta đến Ôn Châu.

Thanh Hoa vỗ tay nói :

- Nếu mà tìm thấy con thuyền nhỏ, thì muối có thể lái được, đến Ôn Châu nhiều lắm là chỉ cần hai giờ, không cần làm khổ đôi chân nữa.

Ngọc Kỳ đột nhiên vẫy tay về phía nàng, chàng đang đứng bên bờ sông nhìn từ trên xuống dưới một cách nghi ngờ.

Nàng để Ngô Thu Hoa dựa vào tảng đá, liền đến bên Ngọc Kỳ, kề sát vào vai chàng hỏi :

- Ca ca, có chuyện gì thế?

Ngọc Kỳ dùng phép truyền âm nói :

- Nhất định là muối không lạ gì ở Ôn Châu phải không?

- Vâng. Nhưng đoạn đường từ Ôn Châu đi lên thì muối lại không biết lắm. - Nàng cũng dùng phép truyền âm trả lời, ý là không muốn người thứ ba nghe thấy.

- Huynh chỉ cảm thấy hơi kỳ quái là địch nhân đã tụ hội ở Ngọc Hoàn đảo, tại sao trên con đường này lại chẳng thấy bọn chúng, ngay cả Ba Thiên Long cũng biệt tăm, há không kỳ lạ lắm sao?

- Con đường này bình thường rất ít người đi, chỉ có những sứ giả mang tin đi lại mà thôi, địch nhân nhất định là đi từ Hàng Châu đến Định Hải, thuyền thì đi từ phía nam lên đảo Ngọc Hoàn.

- Ở Ôn Châu muối có thể tìm được người giúp đỡ không?

Nàng cười nói :

- Chỉ hơi nghe âm hiệu thôi, thì có thể triệu tập ngay lại một trăm vị hảo hán.

- Chúng ta hãy đi tìm thuyền trước, để cho Ngô cô nương tránh được nội thương bị chấn động. Giả sử không phải vì cô nương kia thì chúng ta đã đến Ngọc Hoàn đảo từ lâu rồi, sau khi đến Ôn Châu, muối hãy sắp xếp cho nàng tử tế.

- Không! Muối không thể làm thế được, để tránh lộ nội tình, hãy để cho nàng tự tìm cách lo liệu cho mình.

Thanh Hoa trở lại bên mình Trì Khiêm, ngồi xuống nói :

- Hy vọng là đến tối sẽ tới được Ôn Châu, chúng ta đi đến thôn xóm ở hạ du tìm thuyền, nếu chúng ta thù lao hậu hĩnh, chắc chắn sẽ có người chở.

- Hảo muối muối, ta cũng muốn thế. Được hai vị giúp đỡ trong lúc lâm nguy, lại trợ giúp đến Ôn Châu, ơn đức này suốt đời không quên.

Ả nói xong thở dài một cách ai oán, với tay mở cái túi đựng nước ra, đưa về cho Thanh Hoa nói :

- Triệu muối, đến Ôn Châu rồi không biết hai vị nán lại bao lâu?

- Không thể lâu đâu. A! Ngô tỷ tỷ, hãy uống trước.

- Đừng khách sáo, muối hãy uống đi.

Thanh Hoa cũng có chút hơi khát, không khách sáo gì thêm nữa, uống một hơi, xong rồi mới đưa lại túi nước cho Trì Khiêm.

Trì Khiêm chưa uống thì đã thu lại miệng túi, nói :

- Triệu muối muối, đi thôi!

Ba người lại lên đường, không lâu thì thấy một thôn trang nhỏ ở bên bờ sông.

Thanh Hoa khi uống nước ở trong túi của Thu Hoa, lúc đầu thì chẳng thấy có cảm giác gì, dần dần trong người thấy mỗi một, cơ hồ đi không nổi.

Thôn xóm này không lớn, bên bờ sông đang neo năm chiếc thuyền buồm một cột, còn bên bờ vịnh còn có năm sáu chiếc thuyền buồm ba cột.

Ba người vừa tới đầu thôn, thì liền thấy ngay một chiếc thuyền một cột, trên ấy có một người trung niên mình mặc chiếc áo bông đã cũ và hai nữ nhân, đang dọn dẹp ở bên trên thuyền.

Thanh Hoa cảm thấy hơi mệt mỗi muốn ngủ, nàng muốn lên thuyền ngay, nàng đứng bên sông ngay đầu thôn, dùng thổ ngữ hướng về trên thuyền kêu lên, có lẽ là muốn giao thiệp với người ở trên thuyền.

Trên thuyền có hai người trung niên, cũng dùng thổ ngữ lầm rầm với nhau rất lâu, sau cùng thì kéo mỏ neo cặp vào bến đò.

Thanh Hoa quay sang Ngọc Kỳ cười nói :

- Xong rồi, giao thiệp tốt rồi, ba lượng bạc đến Ôn Châu, nhưng muối lại đưa cho họ năm lượng, chuẩn bị lên thuyền đi.

Thuyền cặp vào đoạn dưới của bến đò, bến đò giống như một cái cầu nhảy. Thanh Hoa lên trước, đang hướng dẫn Trì Khiêm lên thuyền. Ngọc Kỳ đoạn hậu, từng bước di chuyển lên phía trước. Vừa mới đặt chân lên mạn thuyền, chưa đặt vững trên ván thuyền, thì Thanh Hoa cảm giác trong đầu hơi quay cuồng, thân hình loạng choạng, cơ hồ muốn ngã xuống thuyền.

Hai người trung niên ở trên thuyền vội vàng cùng đưa tay ra đỡ, rồi để hai nữ nhân đón lấy đưa vào trong. Hai thôn cô cũng hoang mang đưa hai người Thanh Hoa, Trì Khiêm vào trong khoang thuyền.

Thuyền lập tức khởi hành, không lâu thì cánh buồm được giương thẳng lên trên cột buồm, thuyền xuôi dòng đi về phía Ôn Châu như bay.

Trong khoang thuyền, Thanh Hoa muốn đứng dậy, nhưng lực bất tòng tâm, nàng cảm thấy toàn thân chẳng còn hơi sức nào. Có lẽ vì những ngày vừa qua đã quá mỗi một chẳng? Nàng hướng ra ngoài kêu lên :

- Ca ca, muối mệt mỗi lắm muốn ngủ.

Ngọc Kỳ kinh hãi, đây há không phải là chuyện lạ sao? Theo hành trình hôm nay là tình hình dọc đường, một người vốn có tu vi như thế, chẳng có lý do gì mệt mỏi.

Chàng không để ý gì chung quanh, cứ lao thẳng vào trong khoang thuyền, để cái túi ở một bên rồi ngồi xuống gần Thanh Hoa.

Trong khoang thuyền nhỏ hẹp đến đáng thương, Thanh Hoa đang đỡ người của Trì Khiêm, thần sắc mỗi mệt, Ngọc Kỳ vừa bước vào, ba người cùng tựa lại, thì diện tích lại càng nhỏ hẹp hơn. Ngọc Kỳ vươn tay ra đỡ lấy Thanh Hoa, ngón tay của chàng đụng vào người của Trì Khiêm nhưng chàng không để ý tới. Trên gương mặt chàng hiện lên nỗi lo lắng nói :

- Hoa muối, làm sao rồi? Tại sao lại cảm thấy mệt mỗi như vậy?

Thanh Hoa yếu ớt ngã vào trong lòng chàng, nói một cách ngưỡng vọng :

- Có lẽ là chưa từng ngồi thuyền nên không quen.

- Tại sao lại có thể, huynh cũng là ngồi thuyền lần đầu tiên, tại sao chẳng có cảm giác khó chịu chút nào, hơn nữa muối là người của đảo thủy tính rất thông thuộc.

- Ca ca đừng hỏi nữa có được không, muối mệt lắm rồi!

Ngọc Kỳ vẫn còn muốn hỏi nữa, nhưng lại bị Trì Khiêm ngăn lại. Trong lúc Ngọc Kỳ đang đỡ lấy Thanh Hoa, thì khuôn mặt của Trì Khiêm hiện lên thần sắc đồ sộ thật vô cùng đáng sợ. Bàn tay của Ngọc Kỳ sơ ý nhẹ đụng vào ả, thì toàn thân của ả dường như đụng phải dòng điện, dòng điện cuồn cuộn dâng lên. Tay của ả, mấy lần muốn vỗ vào sau lưng chàng, nhưng nghĩ sao ả vẫn chưa ra tay. Lúc này, ả cười một cách xấu hổ, tiếp lời nói :

- Dương đại ca, đây là bệnh của phái nữ, bắt tất phải hỏi nữa.

Lúc này Ngọc Kỳ mới hồi ức lại, chàng cảm thấy khỏe mắt hơi cay cay, đang muốn đi ra khỏi khoang thuyền nhưng Thanh Hoa cứ ôm chặt không muốn rời, nàng nằm trong lòng chàng dường như đang nhắm mắt dưỡng thần.

Sau khi thuyền họ khởi hành không lâu, thì trong thôn hiện ra năm bóng người, trong đó có Ba Thiên Long và Thương Hải Thần Giao Cảnh Thiên Lai.

Họ nằm ở trong thôn truy hỏi những thôn dân hết nửa ngày, khám phá hành tung của bọn Ngọc Kỳ, sau cùng chẳng chút lịch sự đoạt lấy một chiếc thuyền, do Thương Hải Thần Giao điều khiển, đuổi theo rất gấp.

Trên mũi thuyền, Ba Thiên Long quay sang nói với ba người trung niên hung ác :

- Đây cũng tốt, nhất cử lưỡng tiện, đem chúng nó đút cho bầy cá mập thì bớt được nhiều chuyện lắm.

Một tên trung niên nói :

- Ý của Tổng bang chủ, tốt nhất là bắt đi hai tên a đầu, nếu được như vậy thì không phải lo lắng đến bất cứ gì, chúng ta đuổi theo tìm cách khống chế, bọn chúng không thể ngờ đâu.

- Tốt nhất là đừng quá mạo hiểm, vạn nhất có sai lầm thì rắc rối lắm đấy. Lão phu hành sự, từ trước tới giờ làm đâu chắc đó, còn có đảo ngược lại mới hay.

Thương Hải Thần Giao ở sau đuôi thuyền đột nhiên cười ha hả nói :

- Lật thuyền, như thế thì có thể bắt sống được bọn chúng, dưới tay của Thương Hải Thần Giao, thì cá ở trong nước còn khó thoát nữa kia. Ha ha!

Tên trung niên quay mặt về phía đuôi thuyền toét miệng cười nói :

- Tất cả đều nhờ vào Cảnh hộ pháp, hai đứa con gái quá là hữu dụng!

- Lão đệ, xin cứ an tâm, ở trong nước thì Thương Hải Thần Giao sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm. Phải biết biệt hiệu của ta không phải là vô căn cứ.

Lão vừa kéo dây buồm, cánh buồm hơi thu lại, thuyền đi mau như hỏa tốc, nhanh thêm gấp bội.

Gần đến mặt sông Ôn Châu thì họ đã đuổi kịp.

Từ phía xa, Ba Thiên Long ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, tiếng cười với uy lực vô cùng mạnh mẽ, truyền đến con thuyền nhỏ cách khoảng một trượng, Người trung niên đang điều khiển cánh buồm ở phía sau, bịch một tiếng ngã xuống khoang thuyền, con thuyền mất đi người điều khiển, quay mòng mòng trên nước.

Trong cơn hoảng loạn, Ngọc Kỳ bay ra ngoài, một tay nắm tay người tài công, một tay đỡ trên lưng của gã, trầm giọng quát :

- Đừng sợ! Hãy giữ chặt lấy bánh lái.

Tài công há có thể chậm trễ? Vội vàng thi hành ngay.

Ngọc Kỳ lưu ý về con thuyền nhỏ ở phía sau, quả nhiên là chàng nhìn thấy rõ Ba Thiên Long, trong lòng hơi sợ hãi. Chàng không rành thủy tính, không muốn liều đấu trên mặt sông, tiếng cười của Ba Thiên Long vẫn trầm hùng đưa đến, người tài công cơ hồ không chịu nổi, chàng đưa tay vịn vào mạn thuyền, hướng lên trên hú một tiếng dài.

Tiếng hú vừa truyền tới, thì tiếng cười đột ngột im bật, Thương Hải Thần Giao máu huyết sôi lên cuộn cuộn, tốc độ của thuyền giảm hẳn lại. Lão cúi mình xuống nói :

- Thiên Long huynh, đừng liều đấu nội kinh với tên tiểu tử đó, ảnh hưởng tốc độ thuyền của chúng ta, nếu huynh không nghe, thì chúng ta đừng nghĩ đến chuyện tiếp cận bọn chúng, ngừng ngay đi!

Hồi lâu, Ngọc Kỳ mới không dùng tiếng hú để chế ngự bọn địch.

Trong thời gian chàng phát ra tiếng hú, thì con thuyền nhỏ của chàng đã vượt qua Ôn Châu.

Hai người nữ trung niên, có một người bước đến gần Trì Khiêm, thấp giọng xuống hỏi khẽ :

- Tiểu thư, sao chưa lên bờ?
- Lên bờ? Hừ! Tất cả chúng ta phải chôn xương ở Ôn Châu, bọn chúng đã đợi chúng ta lên bờ từ bốn phía.
- Vậy chúng ta phải tính làm sao?
- Ra biển!
- Thuyền quá nhỏ, e rằng bọn chúng sẽ đuổi kịp.
- Đừng lo lắng, phải một giờ nữa mới ra biển, lúc đó trời cũng tối rồi, chúng ta sẽ có cơ hội thoát thân.
- Dương công tử bọn chúng...
- Trước lúc cập bờ, vẫn không tiện ra tay, bọn chúng giống như con chim ở trong lồng, bắt tất phải lo lắng! Lên bờ lập tức đi ngay thì được.

Ngọc Kỳ thôi không hú nữa, nhìn ra xa về phía trấn thành ở phía bờ nam, liền trầm giọng hỏi tài công :

- Tại sao lại không cập vào Ôn Châu?

Tài công chỉ về phía hạ du, lẩm rầm lên tiếng mấy câu.

Trì Khiêm mỉm cười tiếp lời nói :

- Dương đại ca, Ôn Châu vẫn còn dưới hạ du!

Không hỏi gì thêm nữa. Chàng đi về phía trong khoang, nhưng Thanh Hoa đã tựa mình vào bên cái bọc, dường như đã ngủ từ hồi nào.

Chàng chỉ cảm giác một niềm thương yêu đang dâng trong đầu óc của chàng, biết rằng vì bốn ba trên chốn giang hồ, mà dẫn đến sức khỏe của nàng ngày càng kiệt quệ.

Chàng lấy cái áo khoác, nhẹ nhàng bọc lấy nàng, đắp trên mình nàng, rồi ngồi đó ôm nàng.

Trong lúc chàng chăm sóc Thanh Hoa, thì Trì Khiêm ở một bên, thần sắc trên khuôn mặt của ả phút chốc thay đổi luôn luôn, không biết ả đang nghĩ gì? Ánh mắt của ả cứ dõi theo sự di chuyển của chàng, trong lúc chàng cử tay đưa chân như thế, làm cho tâm linh ả sinh ra mỗi rung động không gì so sánh được và sự kích động khó diễn tả bằng lời.

Nguyện vọng nóng bỏng của ả là mình có thể biến thành Thanh Hoa, có thể nắm lấy cái hạnh phúc vô tận là có thể yêu chàng và được chàng yêu lại.

Nhưng ả vẫn là Trì Khiêm, tình cảnh trước mắt, giống như một con rắn độc, cứ gặm nhấm lấy ả một cách cay độc.

Trong đôi mắt của ả, cuối cùng hiện lên ánh lửa oán độc, ả nói với giọng vô cùng lạnh lùng :

- Dương đại ca, Triệu muội muội thật là hạnh phúc.

Ngọc Kỳ không để ý hỏi lại :

- Ngô cô nương, cô...
- Tiểu nữ chúc mừng hạnh phúc của Triệu muội muội, còn thiếp...
- Kể hèn mọn này như rơi vào năm dặm mù sương, không biết ý cô nương muốn chỉ gì.
- Triệu muội muội được đại ca kết làm bạn trăm năm, đó là chuyện đại hạnh của muội muội. Tiểu nữ nghĩ đến thân phận của mình... Túc cảnh sinh tình mới làm trong lòng tiểu nữ quá đau.

Ả đột nhiên lấy tay che mặt, khóc nức nở.

Trong khoang thuyền quá nhỏ, hai người chỉ cách nhau có một lần áo mà thôi, ả vừa che mặt khóc, thân hình vừa nghiêng qua thì đã dựa vào vai chàng.

Ngọc Kỳ muốn đẩy ra, nhưng lại chẳng có chỗ để đẩy ra được, muốn làm thức tỉnh ả, nhưng tâm lại không kiên nhẫn, trong lòng rất nôn nóng, người chàng toát mồ hôi ra.

Đang lúc khó xử như thế, thì đột ngột ở bên ngoài vang lên tiếng kêu kinh hãi của một người nữ phụ.

Trì Khiêm thân hình liền lao nhanh ra ngoài như tên bắn, nguyên là con thuyền ở phía sau, đã tới gần lắm rồi, chỉ còn cách mấy trượng nữa thôi.

Mà từ hướng Ôn Châu, cũng có ba con thuyền nhỏ như con thoi đi về phía bên phải thật nhanh. Trên thuyền có tám chiếc mái chèo, so với con thuyền của họ thì những chiếc thuyền đó đi nhanh hơn gấp đôi.

Hai người nữ phụ trên thuyền chính là Tiểu Phương, Tiểu Cúc hóa trang thành, Tiểu Phương với sắc mặt hết sức khẩn trương nói :

- Đó là người của Võ Vi Bang, Ba Thiên Long đã dùng tiếng cười để kéo họ tới đây, hôm nay chúng ta khó mà thoát được độc thủ của bọn chúng.

Thần sắc của Trì Khiêm vẫn bình tĩnh, trầm giọng nói :

- Đừng lo lắng, trời sắp tối rồi. Hãy kêu thuyền cập vào bờ bên trái.

Tiểu Phương đến đuôi thuyền, thấp giọng dặn dò thuyền phu, thuyền lập tức đi về phía bên trái ngay.

- Các tiểu cậu, hãy dừng lại! Ba mỗ muốn trị cho các người một mẻ.

Ba Thiên Long đứng ở mũi thuyền kêu lên.

Những con thuyền hình dáng như con thoi kia cũng chỉ còn cách khoảng trong vòng mấy chục trượng nữa thôi. Ngọc Kỳ đang ở trong khoang ôm lấy Thanh Hoa chui ra khỏi khoang, nói :

- Đáng tiếc, nếu có cung tên, thì ta đã dạy cho bọn họ phải xuống nước hết cả.

Trì Khiêm nói :

- Mau lên! Tiến về bên trái mười trượng nữa đi, bọn chúng có thể hạ thủy mất.

- Hạ thủy như thế nào?

- Hạ thủy để lật thuyền của chúng ta.

- Chiếc thuyền này có thể đi nhanh hơn nữa được không?

- Có thể nhanh, nếu thuyền được nhẹ hơn!

Ngọc Kỳ nói một cách trịnh trọng :

- Ngô cô nương hãy nói với thuyền phu rằng phải làm sạch khoang thuyền, sau này sẽ bồi thường cho họ chiếc thuyền khác.

Nói xong, chàng lại chui vào trong khoang, nhẹ nhàng đặt Thanh Hoa xuống.

Quái lạ! Thanh Hoa dường như ngủ mà chẳng ngủ, tỉnh mà không tỉnh, tại sao lại trở thành như thế này? Đương nhiên Ngọc Kỳ rất lạ lẫm đối với căn bệnh của phụ nữ, không dám kinh động nàng, chàng đi về phía cuối khoang, Chàng vốn dĩ thông minh tuyệt đỉnh, muốn trong thời gian ngắn ngủi này, học tập phương pháp điều khiển và lái thuyền. Chàng ngồi về phía đuôi thuyền bên phải để ý đôi tay của người cầm lái. Không lâu, chàng mời người cầm lái ra, để tự mình tự điều khiển.

Chàng cảm thấy cánh buồm vẫn chưa được no gió, muốn nhanh, thì phải thêm cánh buồm nữa, ngoài ra không còn cách nào khác.

Trên mặt khoang, Trì Khiêm, Tiểu Phương, Tiểu Cúc, và một người thuyền phụ khác, đang bận rộn thanh lý mặt khoang, những đồ đạc lộn xộn bờ bãi, đều ném hết xuống biển.

Đồ đạc vừa quăng bớt đi, quả nhiên thuyền lướt sóng nhanh thêm một tí. Ngọc Kỳ tiếp nhận lấy dây chèo và tay lái, chàng cột dây vào sàn thuyền đột ngột kéo mạnh, cả sàn thuyền dựng đứng thẳng lên, đầu thuyền chìm xuống phía trước, soạt một tiếng lại trôi lên trên, khoang thuyền tràn đầy nước.

Những người có mặt, đều kêu lên kinh hãi. Nhưng Ngọc Kỳ không để ý, dùng thần lực kinh người bẻ luôn cả sàn thuyền thoăn thoắt trèo lên cột chắt vào cột buồm.

Chàng đã chế tạo ra được một cánh buồm, đồng thời lại giảm sức nặng đáng kể cho con thuyền.

Con thuyền giống như bọc gió xé không gian lướt như bay cả con buồm thẳng ăn no đầy gió, những con sóng hoa bắn dạt cả hai bên, con thuyền nhỏ với tốc độ cực nhanh, lướt như bay về phía hạ du.

“Ha ha ha...” Chàng quay đầu về những con thuyền ở phía sau, phát ra trận cười như điên.

Thương Hải Thần Giao nghiêng rằng, nói :

- Chúng ta hãy dọn sạch khoang thuyền tháo mũi thuyền, đuổi theo hắn. Nhưng đã muộn, bọn chúng không theo kịp nữa rồi.

Màu sắc trời vừa tối, cảnh vật ở hai bên bờ mờ nhạt khó phân biệt được. Ngọc Kỳ một lòng lo không chế con thuyền không chú ý đến Ôn Châu phải đi theo ngã nào. Chàng không hề biết thuyền của chàng đã qua Ôn Châu từ lâu.

Lúc sắc trời đã tối, thì con thuyền nhỏ đã đi vào biển cả mênh mông. Sóng biển ngày càng lớn. Những con sóng giống như những quả núi nhỏ như đang múa nhảy trên không, mất đi sự khổng lồ rồi.

Ngọc Kỳ chống đỡ được hồi lâu, thì hướng vào khoang thuyền kêu lên :

- Tài công! Ôn Châu phải đi như thế nào?

Chẳng có ai lên tiếng trả lời, Tiểu Phương Tiểu Cúc thì đang ói mửa co rúm trong khoang thuyền, đến chết cũng không dám di chuyển đến nửa bước, đúng hơn họ chẳng có cách nào di chuyển đến nửa bước.

Hai người thuyền phu, một người thì không thấy nữa rồi, còn người kia đã chun xuống khoang dưới, không biết trốn đâu mất biệt.

Trì Khiêm cũng ói một trận long trời lở đất, nhưng nàng vẫn còn chống đỡ nổi. Kéo mạnh cửa khoang ở phía sau, đi lên phía trước.

Ngay lúc ấy một cơn sóng thật mạnh đập vào phía dưới thuyền, con thuyền nhỏ dâng cao lên trên, lại rút xuống thật nhanh, con thuyền giống như từ cõi trời rút xuống mười tám tầng Địa ngục.

Trì Khiêm nhất thời không đứng vững được, ầm một tiếng té xuống khoang thuyền, tiếp theo một cơn sóng lớn cuốn tới, dường như muốn trù lên cả con thuyền.

Trong lòng Ngọc Kỳ kêu thầm “Xong rồi!”

Chàng liều mạng điều khiển con thuyền sang bên phải, muốn cho con thuyền nhỏ theo cơn sóng lướt đi. Con thuyền đã vượt qua, nhưng Trì Khiêm lại bị cơn sóng dữ cuốn ra khỏi thuyền.

Ngọc Kỳ kinh hãi, đôi tay vừa lơ ra liền phóng tới về phía khoang thuyền, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, chàng đã nắm lấy được sợi dây đai của Trì Khiêm.

May mà cơn sóng lớn đã vượt qua, nếu không con thuyền có thể lật nhào.

Thần trí của Trì Khiêm vẫn còn tỉnh táo, ả ôm chặt lấy chàng kêu lên :

- Hạ buồm đi, nếu không con thuyền sẽ bị lật.

Ngọc Kỳ không biết hạ buồm, trong cơn nguy cấp chàng nghĩ ra một cách, dùng tay chém mạnh vào cột buồm, tiếp theo một chuỗi phóng ra.

Cánh buồm cùng với cột buồm, bay vào không trung. Cột buồm của thuyền vừa mất, thì chiếc thuyền không thể dựa vào gió mà tiến lên được nữa. Tuy có thể tránh cho thuyền bị lật nhưng không thể tránh nguy cơ bị những cơn sóng nhận chìm bất cứ lúc nào.

Trì Khiêm kêu lên với tất cả sức lực của mình :

- Kéo lại bánh lái mau.

Chàng loạng choạng đi trở về phía đuôi khoang, nắm chặt bánh lái, quay bánh lái lại cho ngay, theo sóng gió trôi dập dềnh.

Trì Khiêm với thân hình ướt đẫm, áp người vào trong lòng chàng, toàn thân phát run, dường như lạnh đến mức chịu không nổi nữa rồi.

Chàng cũng cảm thấy hơi chóng mặt, nhưng lại chưa có trở ngại lớn lao lắm, thấp giọng xuống nói với ả.

- Ngô cô nương, hãy đi vào trong thay áo khô đi!

- Tạ ơn sự quan tâm của đại ca, nhưng tiểu nữ không đi nổi nữa rồi.

- Gay go! Gió mạnh lại đêm tối, không biết ở đâu là Ôn Châu!

- Không đến được Ôn Châu nữa đâu, Dương đại ca à.

- Tại sao?

- Chúng ta đã ở biển lớn rồi, có lẽ chúng ta sẽ làm mồi cho bao tử của cá mập, có lẽ chúng ta vĩnh viễn không thấy được đất liền. Nhưng Dương đại ca, dù cho là như thế, nhưng tiểu nữ cũng cảm thấy trong lòng vui sướng vô cùng.

Ả đột ngột áp đôi má vào dưới cằm của chàng, toàn thân run lên từng cơn.

Trong lòng của Ngọc Kỳ hơi chấn động, chàng trầm giọng xuống :

- Ngô cô nương, thần trí của cô phải chẳng cảm thấy sự hỗn loạn.

- Tiểu nữ cảm thấy rất tỉnh táo so với bất cứ lúc nào.

- Cô nương không nên nói những lời như thế với ta.

- Chẳng lẽ tiểu nữ không có quyền nói những lời như thế sao?

- Cô nương vào trong khoang đi, đổi ngay chiếc áo để tránh cho khỏi lạnh. Gió dường như bớt đi rồi, chúng ta phó thác cho trời.

Chàng đưa ả về phía sau khoang cửa. Trong đêm tối, thân người của Trì Khiêm nóng như lửa, hai mắt rực sáng long lanh dường như muốn soi thấu vào trong tâm của chàng, ả dựa vào cửa khoang nhưng vẫn chưa vào trong.

Ngọc Kỳ khe thở dài, đối với hành động của Ngô Thu, chàng không thể nào hiểu nổi. Bèo nước gặp gỡ, ngẫu nhiên mà giúp đỡ nhau, qua những ngày ngắn ngủi, ả dường như đã sinh ra ngọn lửa tình đối với chàng, đó là điều không thể không có.

Chàng đang tâm niệm, đột nhiên trước mặt một cơn sóng cao như núi, trong làn sóng có một vật thật to lớn đen hun hút đang rút xuống thật nhanh, đổ ập xuống con thuyền của chàng.

- Không xong rồi! Mau nhảy ra ngoài!

Chàng kêu lên. Người lướt tới như ánh chớp, chàng đã lao vào trong khoang, tung lên một cước, đá sập vào vách khoang, ôm chặt lấy Thanh Hoa nhảy xuống biển.

Một tiếng nổ long trời, con thuyền nhỏ bị nứt toác ra, tiếng vang của nó như sấm vang chớp động, nghe thật kinh hãi, tất cả đều xong hết cả rồi.

Chàng nghe thấy rất rõ, trong bóng tối có tiếng người đang la lên điên cuồng, nguyên là chiếc thuyền này của chàng đã cùng một khối thuyền đụng vào nhau, cả hai đều vỡ vụn. Chàng không biết thủy tính, nhưng vừa rơi xuống biển, chàng vội đề khí, nhảy lên phía trên, ôm chặt Thanh Hoa, nổi lên trên biển. Bên cạnh chàng may mắn sao một tấm ván thuyền trôi dạt đến, chàng nhanh tay, kéo ngay lại, đặt Thanh Hoa lên trên, theo cơn sóng trôi dạt đi.

Chàng cảm thấy thật kỳ quái, tại sao nàng vẫn chưa tỉnh lại? Trong lòng chàng hết sức kinh ngạc, kêu lên thật to bên tai nàng :

- Hoa muội, muội làm sao rồi?

Nàng chặng lên tiếng vẫn bất động, nhưng giữa miệng và mũi của nàng chính xác là vẫn còn hơi thở, chưa chết, chàng lại kêu :

- Hoa muối muối, Hoa muối...

Chàng kêu liên tục, trong tâm của chàng rất lo lắng, một làn hơi lạnh từ xương sống xông thẳng tận trên đầu. Không phải cái lạnh của nước biển.

Trong lúc lòng của chàng như tan nát, thì đôi môi của Thanh Hoa khẽ động dậy, giọng nói trong tiếng sóng như sét đánh đang dâng lên bên cạnh nghe sao yếu ớt chẳng còn hơi sức nào :

- Ca ca, huynh ở đâu thế?

Chàng quá sức vui mừng la lớn, cơ hồ muốn uống luôn một ngụm nước biển :

- Hoa muối, trời ơi! Nàng đã tỉnh lại rồi, huynh đã ở bên mình muối đây.

- A! Không giống ở trên thuyền...

- Thuyền đã bị phá hủy rồi, bây giờ chúng ta đang ở trong biển, muối ơi, muối cảm thấy thế nào rồi?

- Không biết sao cả, toàn thân chẳng còn sức lực, đầu rất nặng, trung khí rời rạc. A! Xong rồi! Muối muốn chết rồi!

- Đừng nói như thế! An tâm đi!

Đột nhiên chàng nhìn thấy cái đầu của hai người, đang nhanh nhẹn bơi lướt về phía chàng. Tắm ván thuyền chỉ có thể để một mình Thanh Hoa, thêm trọng lượng của một người nữa, thì không thể không chìm, ai cũng chẳng sống được. Bản thân chàng cũng chỉ bám một tay. Con người trong bước ngoặt sinh tử, tự nhiên mà như thế, có thể sinh tâm lý tự kỷ, tự cầu con đường sống cho mình, muốn bảo toàn lấy mình, chẳng còn hơi sức đâu mà lo cho người khác.

Tay trái của Ngọc Kỳ vừa bật một cái, lấy tấm ván thuyền đưa về phía sau bên phải.

Hai đầu người cùng quất lên như sấm nổ, quạt nước xông thẳng lên trên, một người kêu lên :

- Cầu tiểu tử người đáng chết, hãy đưa tấm ván thuyền cho ta.

Ngọc Kỳ cơn giận đã xông lên, chàng đã nghe ra đó chính là bọn Vô Vi bang trong những chiếc thuyền nhỏ ấy đuổi theo chàng khi này.

Chàng liền hóp một hơi ba ngụm nước biển, vận thần công đột ngột phun ra thật mạnh.

Phụt phụt hai tiếng, một cái đầu tóc đen chìm xuống đáy biển. Tên còn lại gào lên thật to, rút ra một đoản kiếm, trầm mình xuống nước, lặn đến phía chàng.

Công lực của Ngọc Kỳ đã tới mức thông huyền, phía dưới có người đang tiến đến gần, chàng nghe thủy áp vừa đến, nhanh chóng duỗi tay xuống nước, nắm lấy xương vai hông của tên đó, năm ngón tay cắm phập vào nội phủ, thịt nát xương tan.

Không xa lắm, một bóng đen vừa trôi vừa hụp, đang trôi dạt về phía Đông bắc, trước mặt chàng ước chừng khoảng mười trượng, đang kêu lên với giọng hết sức yếu ớt :

- Xin cứu mạng! Xin cứu mạng!

Trong biển cả mênh mông, ai dám cứu mạng ai? Tự cứu mình cũng không kịp nữa kia.

Nhưng đôi tai của Ngọc Kỳ rất thính, đã nghe ra đó là tiếng của Ngô Thu Hoa. Chàng đột nhiên quát lớn :

- Ngô cô nương, hãy nhẫn nại một tí, đừng tuyệt vọng.

Chàng lội về phía ấy.

Thanh Hoa bị cơn lạnh đến thấu xương, nên vô cùng tỉnh trí, nàng liền hỏi :

- Chỉ còn lại hai chúng ta sao? Ca ca.

- Ngô cô nương đang ở ngoài mười trượng.
- Có thể cứu được nàng không?
- Để huynh thử xem.

Chàng liền vội vàng bơi về phía ấy, Trì Khiêm cũng bơi về phía bên này, hai bên vừa gặp nhau, ả ôm chặt lấy chàng, Ngọc Kỳ nhanh chóng đẩy ả về phía tấm ván, nói :

- Nắm chặt lấy! Ngàn vạn lần đừng trèo lên trên, tấm ván thuyền này chở không nổi hai người đâu.

Ngô Thu Hoa thở hổn hển nói :

- Tiểu nữ... lạnh... toàn thân... hết... hết sức.

Ả không ngớt run rẩy, rãng va vào nhau nghe lập cập, cơ hồ không còn chống đỡ nổi. ả nắm không nổi tấm ván, liền chìm xuống dưới. Chàng chỉ còn nước ôm chặt lấy eo lưng lá liễu của ả, còn tay kia nắm chặt lấy tấm ván có Thanh Hoa ở trên, phó mặc cho ơn trên an bài. Do Ngọc Kỳ không thể toàn lực bảo vệ, lại không ngừng bị những cơn sóng tấn công tới tấp, Thanh Hoa nói dường như có hơi mà chẳng ra hơi.

- Ca ca, nhìn thấy bờ chưa?
- Bốn bề đều nhuộm đen, chỉ có bọt sóng là hơi sáng thôi, nhìn không thấy những vật ở cách chừng mười trượng, không biết đâu là lục địa.

Trì Khiêm bị Ngọc Kỳ ôm chặt lấy, nhưng vẫn run lấy bầy, ả run giọng nói :

- Dương đại ca, hãy thả tiểu nữ ra, tiểu nữ muốn chết rồi, chịu không nổi nữa đâu!

Ngọc Kỳ nghiêm giọng nói :

- Ôm chặt lấy ta, lúc này cô nương chết không được đâu, trời không tuyệt đường sống của người đâu, cô nương hãy nhẫn nại một tí, không được tuyệt vọng.
- Không được! Thả tiểu nữ ra! Tiểu nữ đã gây hại cho hai người quá nhiều, dù là không chết, tiểu nữ đành phải đi trước một bước để tránh khỏi còn sống mà dút vào miệng cá mập.
- Thôi được! Cá mập đến rồi hãy nói, ta không thể buông cô nương ra, không thể thấy chết mà không cứu.

Ả vẫn đang giãy giụa. Chàng kêu lên một tiếng :

- Ngừng đi thôi! Nếu không nghe là ta điểm huyệt cô nương.

Ả đã yên trở lại, ba người theo con sóng trôi dạt lênh đênh trên biển, tiếng sóng biển như ngàn vạn con ngựa đang phi nước kiệu, những cơn sóng thật lớn cứ cuộn cuộn ở bên cạnh, như là trời long đất lở, vũ trụ dường như đã tới ngày tận diệt rồi.

Trong lòng chàng tuy nôn nóng, nhưng vẫn cố trấn tĩnh, quay sang hỏi Thanh Hoa :

- Hoa muội, muội có thể đã từng phát giác nguyên nhân thế nào trở thành tê liệt không?

Thanh Hoa trả lời một cách yếu ớt :

- Không biết! Lúc ở trên thuyền, muội cảm thấy đầu hơi chao đảo, nhưng lại không lưu ý, lúc tỉnh thì đã ở trên biển rồi, muội vẫn còn trong mơ chứ!
- Muội đã từng vận công thử một lần chưa?
- Chân khí đã tan, kinh mạch lại chẳng có gì khác biệt, chỉ là toàn thân khó di chuyển, tiên thiên chân khí trước sau không ngưng tụ ở Đan Điền.
- O! Muội dường như có hiện tượng trúng độc đấy.
- Không thể được, làm sao có thể trúng độc được.
- Mau vận Huyền Thông tâm pháp luyện công để bảo vệ tính mạng, bắt tất để ý đến những chuyện khác.

Trong bóng tối đột nhiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng, tiếp theo tiếng chấn động vang lên ầm ầm. Hiện nhiên nơi ấy có một con thuyền đã bị sóng đánh chìm.

Trời tối đen như mực, sóng biển cuộn cuộn ngất trời, ba người nổi giữa tấm ván thuyền, trôi dạt về nơi vô bến vô bờ trong biển lớn.

Ở Ôn Châu, Khương Chí Trung cũng đã theo sau tới nơi, lão và một nhóm người cùng với Độc Long đảo chủ, neo thuyền ở Phi Vân Giang Khẩu, mỗi mắt chờ mong.

Bách Vĩnh Niên và Triệu Nguyên Trân, cũng từ Xử Châu đi rất gấp về phía Ôn Châu.

Đến ngày mười bốn, là ngày cuối cùng tụ hội của Võ Vi Bang trên Ngọc Hoàn đảo, dự định vào lúc trời tối, ba chiếc thuyền lớn kéo theo một trăm khoải thuyền hình thoi sẽ từ Ngọc Hoàn đảo xuất phát, tiến về phía Đông Hải, và đúng tối ngày mười lăm, sẽ tới Độc Long đảo. Sáng ngày mười bốn, Triệu Nguyên Chân và Khương Chí Trung, cùng hầu hạ một lão nhân tướng mạo phương phi, cùng ngồi trên một chiếc thuyền hoa lệ, từ Phi Vân Giang Khẩu xuất hành, trên thuyền đương thả những cánh buồm với nhiều kiểu khác nhau, di chuyển hết một vòng ở vịnh Ôn Châu.

Cuộc hẹn gặp vào mừng mười đã qua bốn ngày rồi mà không thấy Ngọc Kỳ và Thanh Hoa, khiến họ vô cùng lo lắng.

Chiếc thuyền này là thuyền lớn nhất ở trên đảo, bản thân con thuyền do những người thợ danh tiếng ở Ôn Châu đóng, năm cột buồm và hai cột buồm đôi, có tất cả sáu mươi tư cánh buồm, có thể di động tám mặt gió, tốc độ rất nhanh. Mạn thuyền ở hai bên, có tám cửa, những quả đại pháo thần công ở tám cửa lúc nào cũng chờ phun đạn vào kẻ địch muốn đột nhập thuyền. Nhìn từ phía ngoài, đây là con thuyền đi biển lớn một cách kỳ dị, không những hoa lệ mà lại nhanh chóng cực kỳ. Thuyền này có tên là Thanh Long.

Đây là thuyền của Độc Long đảo, giống như một con Giao Long tiến và vịnh Ôn Châu, đi trên sông hết một vòng, mới quay ra biển, lướt về phía đảo Ngọc Hoàn ở hướng Đông bắc.

Từ Ngọc Hoàn đảo đi về hướng nam, trên mặt biển không ngừng xuất hiện những quần thể đảo lúc ẩn lúc hiện, chìm nổi không dò được. Tóm lại, đây là vùng rất thần bí và bí mật.

Trên Ngọc Hoàn đảo, đang triển khai lễ mừng, tối nay họ lên đường, tối mai, họ sẽ tiến hành một trận tử chiến đẫm máu. Bất cứ là thành công hay thất bại, bọn họ cũng sẽ có rất nhiều người tử nạn, vào sáng ngày kia, có thể họ sẽ không còn thấy ánh mặt trời mọc lên từ trên đảo, sẽ không thấy được gương mặt của ái thiếp từ mẫu.

Từ tối mười ba, trên đảo đã lao vào những cuộc vui hết sức mình. Đến sáng mười bốn, vẫn còn có lác đác những chiếc thuyền từ Phúc Kiến và Định Hải đi vội tới.

Đảo Ngọc Hoàn, đây còn là đảo hoang, chưa được thiết lập sảnh đường, cũng chưa thành lập huyện, thợ dân gọi đây là hòn đảo gỗ mục cũ kỹ, còn gọi là mạch sơn, vì trên đảo có một khe suối, sắc nước trong như ngọc, vì vậy mà có nhĩ xưng Ngọc Hoàn đảo.

Lúc này trên ngọn núi cao nhất, từ đài quan sát đột nhiên truyền đến tiếng chuông cảnh giác tang tang tang... dồn dập điên cuồng, truyền đến mỗi góc ngách trên đảo.

Xem tiếp hồi 21 Hải chiến

21. Hồi 21 Hải Chiến

Ở đầu thôn, một đám nam nữ lão ấu mặt hung dữ đang vây chặt tám vị nam nữ đạo tục vào giữa.

Ở ngay giữa là Ất Thanh Tổng bang chủ mình đang mặc đại hồng pháp y. Đầu bên phải là một người mặt như từng phong cổ nguyệt, năm túm râu bạc đang bay phất phơ, nhưng gương mặt chẳng biểu lộ tình cảm gì cả, lão chính là Ngọc Hoàn đại chủ Bành Xương Minh, là một người chẳng tranh giành với thế gian, có mối thâm giao với Cửu Chỉ Phật, không màng danh lợi, thích sự cô đơn. Nhưng, trước mắt, lão đang bất lực, Võ Vi bang đã sớm xâm nhập vào trong đảo, lấy tính mạng của hơn bảy trăm thôn dân làm uy hiếp, lão không muốn có sự giết chóc ở đây, chỉ còn cách phải cam chịu sự ra lệnh của người khác.

Ngoài hai người, còn có hai người đạo nhân mình mặc đạo bào màu xanh, một nam một nữ, tuổi cũng đã ngoài bảy mươi.

Còn một vị đạo nhân khác là đệ tam đệ tử Âm Phong Tán Nhân Diệu Thánh.

Còn một người lạ mặt khác, thân hình ngũ đoản, là một lão nữ nhân, trên đầu giống như ổ gà mái đã nát rửa, đầu hơi nhọn quai hàm ngắn, tay cầm Cửu Đầu trượng, đứng bên cạnh Ngọc Hoàn đảo chủ, trong mắt lấp lánh tia sáng thật nghiêm khắc.

Người phụ nhân này, trong giang hồ rất ít người biết, nhưng những người biết bà lão này, tuyệt chẳng phải là thế hệ hời hợt. Bà lão chính là sư muội tục gia của Ất Thanh yêu đạo, ở Phúc Kiến Đông Quan sơn, người ta gọi bà lão là Đông Quan Tam Nương, họ Thang, tên Quân, công lực chẳng phải tầm thường, thậm chí so với Ất Thanh lại còn hiểm độc hơn. Chỉ vì bà ít xuất hiện trong giang hồ. Lần này Ngọc Hoàn đảo chủ Bành Xương Minh bị cưỡng ép, chính là do công lao của mẹ ta, nếu không tuyệt khó mà làm cho Bành đảo chủ chịu phép.

Còn hai người kia, một là Ba Thiên Long, một là Thương Hải Thần Giao, Cảnh Thiên Lai, chiếc thuyền nhỏ của hai lão lại chưa bị lật, trong tay của Thương Hải Thần Giao, thì thuyền không thể “sinh bệnh” được, trừ phi là gặp sự cố khó lường.

Những người có mặt, đều quay nhìn ra ngoài biển.

Một chiếc thuyền hoa lệ, giống như một con giao long, đang đi như bay về phía đảo, sáu mươi tư cánh buồm no đầy gió, giống như con thiên nga lướt trên mặt nước, đang dần dà tiến vào trong.

Trên thuyền không thấy một bóng người nào, thuyền đã đến rất gần mà vẫn chẳng thấy bóng người xuất hiện. Thương Hải Thần Giao nói :

- Chiếc thuyền này giống như linh hồn người chết.

Ất Thanh quay sang hỏi Ngọc Hoàn đảo chủ :

- Bành thí chủ, chiếc thuyền này từ đâu tới?

Ngọc Hoàn đảo chủ thờ ơ đáp :

- Đạo trưởng có thể nhìn thấy trên đỉnh của cột buồm ở giữa một lá cờ ba góc màu xanh và một đại kỳ màu vàng viền hồng đỏ không?

- Thế thì nó đại diện cái gì?

- Lá cờ ba góc màu xanh, đó là chiếc soái thuyền của Độc Long đảo. Đại kỳ màu vàng là thay mặt cho Độc Long đảo chủ.

- Trên thuyền nhất định có Độc Long đảo chủ không?

- Đúng là lão đang trấn giữ trên thuyền.

Trên gương mặt của Ất Thanh hiện lên nét vui mừng, nói :

- Trời đã giúp chúng ta, chúng ta mau hạ thuyền đuổi theo, thu dọn...

Ngọc Hoàn đảo chủ cười lạnh một tiếng, ngắt lời lão nói :

- Bất cứ ai cũng đuổi không kịp chiếc Thanh Long thuyền đâu, dù cho có đuổi kịp, cũng là chuyện uống phí tính mạng, chúng ta tuyệt không thể liều mạng ban ngày với chiếc thuyền Thanh Long.

- Tại sao?

- Ai mà ngăn được thần công hỏa giáo?

Lúc này, ở phía đông của Ngọc Hoàn đảo, đang có một chiếc khoái thuyền, ba cột buồm được giương cao, đang xông về chiếc thuyền Thanh Long, ngoài ra có ba chiếc khoái thuyền khác, cũng đang đánh trống reo hò xông lên phía trước. Những người trên bốn chiếc thuyền ấy, giống như một lũ điên, múa đao cử kiếm, đang kêu la ầm ĩ muốn lao vào chiếc thuyền vĩ đại ấy.

Ắt Thanh cười lạnh lùng nói :

- Thần công hỏa pháo, bắn đạo chưa từng nghe qua người nào có thể lắp đặt trên thuyền như thế bao giờ.

Ngọc Hoàn đảo chủ nói :

- Nhưng trên chiếc thuyền lớn của Thanh Long thì có.

Ắt Thanh vẫn một mực không tin nói :

- Chỉ chốc lát nữa thôi, bắn đạo sẽ biết rõ điều này.

- Đạo trường tốt nhất là hạ lệnh cho lui bốn chiếc thuyền ấy, không nên lao vào chỗ chết.

- Người của bốn bang, không giống như quý đảo không ai sợ chết cả.

- Lấy trứng chọi đá, kẻ có trí không ai làm như thế, thật đáng tiếc.

Đúng lúc ấy, hai tấm ván bảo vệ mạn thuyền của chiến thuyền Thanh Long, đột nhiên xuất hiện tám cái lỗ lớn. Trên lầu khoang thuyền, vang lên tiếng hú dài, nghe chấn động cả màng nhĩ.

Trên chiếc thuyền to ấy, thủy chung không thấy nửa bóng người, dường như toàn bộ đều nấp ở sau bức tường bảo vệ.

Bốn chiếc khoải thuyền chỉ còn cách chiếc Thanh Long khoảng trăm trượng nữa thôi, đột nhiên tiếng hú bỗng im bật, một ánh lửa tỏa sáng đến chói mắt trên chiếc thuyền lớn Thanh Long, tiếp theo một tiếng sấm vang to đến ngất trời làm kinh thiên động địa, trên mặt biển cũng chấn động rung lên, mọi người trên đảo hồn phi phách lạc.

Chốc lát sau, chiếc thuyền lớn ba cột, và hai chiếc khoải thuyền, giống như bị thiên lôi đánh, trong cột nước xông lên trời và những tấm ván gỗ bay vút lên, vỡ nát chìm xuống, tiếng kêu la thảm thiết trên thuyền vang lên đến ngoài ba dặm còn cảm thấy sờn tóc gáy.

Chiếc thuyền to lớn Thanh Long vẫn trôi nhẹ nhàng thanh thoát, xông về chiếc khoải thuyền còn sót lại ở phía sau, đột nhiên trong lúc sắp gần đụng nhau, thì ba tên áo đen trong chiếc khoải thuyền bay vọt lên không đến ba trượng định đáp xuống mạn thuyền bên trái của chiếc thuyền to lớn.

Nhưng trên chiếc thuyền to lớn ấy vẫn không thấy bóng người, từ giữa khoang bay ra mười mũi tên, ba cái bóng đen ở trên không trung kêu lên một tiếng thảm não rớt xuống đáy biển sâu. Chiếc thuyền to lớn đột nhiên quay đầu lại, vang lên ầm ầm một tiếng, thật vừa đúng lúc đụng ngay vào chiếc khoải thuyền còn lại giống như núi Thái Sơn đè lên quả trứng.

Chiếc thuyền to ấy vẫn tiếp tục lướt về phía trước, chỉ còn cách bờ hơn một dặm, thì quay về hướng Đông bắc, đến đi như không, ung dung tự tại.

Trên bờ Ất Thanh và mọi người, ai nấy đều sờn tóc gáy, thở ra làn hơi lạnh ngắt, Ất Thanh quay sang hỏi Ngọc Hoàn đảo chủ :

- Xin hỏi Ngọc Hoàn đảo chủ trên Độc Long đảo có bao nhiêu chiếc thuyền như thế?

- Độc Long đảo có bốn mươi chiến thuyền chuyên dùng cho cuộc hải chiến, chiến thuyền Thanh Long vẫn là soái hạm, ước chừng có hai mươi chiếc như thế này.

- Còn những chiếc thuyền còn lại không có sự đáng sợ như chiến thuyền này chứ?

- Loại thứ hai gọi là hạm đội Hóa Long, không được lớn như Thanh Long, nhưng lại đáng sợ hơn, cả con thuyền đều dùng hỏa khí, đụng vào hạm đội Hóa Long, cơ hội sống càng thêm ít ỏi.

Ắt Thanh biến sắc hỏi :

- Nói như thế, hơn một trăm chiếc thuyền của ta, ắt là rơi vào miệng hùm sao?

- Vì vậy Bành mỗ nói là nên đi vào ban đêm, chính là để tránh gặp hạm đội của Độc Long đảo.

Ắt Thanh trầm ngâm hồi lâu, rồi cương quyết nói :

- Thôi theo như thế, tối nay sẽ ra khơi.

Chiếc thuyền lớn Thanh Long từ từ mất dạng ở phía đông. Trời sắp tối rồi, dưới màn trời đen hun hút, xuất hiện hai mươi chiếc thuyền lớn, dưới sự bảo vệ của tám mươi chiếc thuyền nhỏ, tiếp cận phía đông Ngọc Hoàn đảo.

Nói về ba người Ngọc Kỳ và hai cô gái trên biển. Qua một đêm trôi nổi bồng bềnh, Ngọc Kỳ và Thanh Hoa dùng Huyền Thông tâm pháp để bảo vệ tính mạng, cũng chưa đến nỗi gặp vấn đề gì. Nhưng Trì Khiêm lại có vấn đề. Ắ cảm thấy càng ngày càng lạnh thêm người như muốn đông cứng lại! Ắ giống như một con rắn, cứ quấn thật chặt vào người Ngọc Kỳ, Huyền Thông tâm pháp của Ngọc Kỳ dùng để quân bình nhiệt lượng trong cơ thể không có khả năng tỏa nhiệt, vì vậy ắ cảm thấy càng ngày càng lạnh khó mà chống đỡ nổi. Trong phút chốc lúc ắ gần sắp đi vào hôn mê, đột nhiên ắ cảm thấy tiếng sóng biển gầm lên có điều lạ lùng mà thân người không còn nổi trôi lắc lư nữa, trong lòng ắ kêu lên như điên :

- Á ha! Đất liền! Đất liền! Được cứu rồi! - Trong lòng đang kêu lên như thế, thì ắ hôn mê ngã xuống.

Ngọc Kỳ đang vận công để chống lại cơn lạnh, bảo vệ tâm mạch, đột nhiên cảm thấy một đợt sóng cao đầy chàng xa tới mười trượng, đôi chân đột nhiên chạm vào bãi cát, chàng vội vàng ổn định tinh thần, trước tiên phải bình tĩnh đánh giá xung quanh.

Chẳng có gì phải suy nghĩ cả, chàng phải lên bờ trước rồi tính sau. Một cơn sóng đột nhiên cuộn cuộn cuốn tới, đem theo ba người tiếng tới gần mười trượng. Chàng không dám chậm trễ, tay phải vội vàng nắm lấy Thanh Hoa, tay trái đỡ lấy Trì Khiêm, trong phút chốc thừa cơ hội sóng rút lui dùng hết sức chạy lên phía bãi cát.

Sau khi để hai nàng lên bãi cát, chàng lại ra nhặt những tấm ván thuyền, những vật này nghĩ lại vẫn có nhiều hữu dụng. Đây là hoang đảo, nơi bãi cát mà họ được sóng tung vào, đó là bãi cát nằm phía Tây bắc của đảo. Nơi đây có những tảng đá cao to, nhiều như một thạch trận.

Chàng trước tiên tìm một góc đá ở phía Tây nam để tránh gió, sau khi hai nữ nhân được yên ổn, giúp họ cởi bỏ đi những áo khi, bảo kiếm, túi Bách ngọc mang theo bên mình.

Chàng lại nhặt những tấm gỗ ở trên biển, đây là những khúc gỗ đã có gần mấy niên đại, là những vật dẫn lửa tốt nhất. Trong túi Bách ngọc có dao lửa đá lửa.

Lửa vừa được nhóm lên, Trì Khiêm cũng đã tỉnh lại, Ngọc Kỳ lúc này chẳng còn để ý hiềm nghi chuyện trai gái, chàng cởi bỏ quần áo của Thanh Hoa ra để hơi khô. Phía đối diện, Trì Khiêm cũng ngồi bên đồng lửa để hong quần áo. Y phục của Thanh Hoa đã hong khô, và cả chàng cũng thế, chàng liền bắt đầu kiểm tra tình hình trúng độc của nàng.

Lúc này, trời đã gần sắp sáng rồi, chàng giúp nàng mặc lại quần áo. Trước tiên dùng chân khí tra khám kinh thuật, cứ thử hết cả.

Chàng ngơ ngác nói :

- Hoa muội, kinh mạch dường như không có gì trở ngại.

Thanh Hoa nói một cách bực bội :

- Đúng thế, nhưng muội lại không có cách nào để vận chân khí được.

Ngọc Kỳ đỡ nàng dậy, ấn tay trước Đan Điền và sau mạng môn của nàng nói :

- Chuẩn bị ngưng tụ chân khí, thử xem.

Được sự dẫn dắt ngoại lực của chàng, Thanh Hoa bây giờ có thể ngưng tụ chân khí được rồi. Nhưng Ngọc Kỳ tạm ngưng lại thì tất cả lại trở về như cũ.

Nàng thất vọng nói :

- Ca ca, không đâu! Kể như mạng của muội đã bị tàn phế rồi.

Ngọc Kỳ buông nàng ra, nói :

- Quái lạ, muội đã trúng chất kỳ độc Tản Khí Tùng Kinh, chúng ta đã sống chung với nhau nếu có người hạ độc, thì huynh phải biết ngay, tại sao chỉ có mình muội chịu sự ám toán.

- Ca ca, trong thuốc giải độc của Ban lão tiên bối, có thuốc giải chẳng?

- Không có, Tản Khí Tùng Kinh không được tính là hiểm độc. Nếu như có tiệm thuốc, huynh có thể pha chế thuốc theo đơn để giải, nhưng bây giờ...

- Làm sao?

- Ngoài việc uống máu của huynh, thì không còn cách nào khác!

Lúc này, mái tóc dài của Trì Khiêm rũ xuống tận eo lưng, nàng đã mặc chiếc áo ngoài, từ một góc khác đến bên đồng lửa. Mỉm cười ngồi xuống một bên.

Nơi ả ngồi xuống, thì bên cạnh là mấy thanh bảo kiếm, túi Bách ngọc...

Ngọc Kỳ nói xong, mới cử bàn tay lên, đang dùng móng tay để vạch một đường mương. Thanh Hoa đột nhiên kêu lên :

- Không! Kỳ ca, muội tính đợi về đến Ôn Châu mới nói.

- Ngu muội, chỉ cần hai ngụm máu, thì có thể...

Đột nhiên ánh mắt của Thanh Hoa nhìn chăm chú vào Trì Khiêm, nói giọng lộ vẻ oán hờn :

- Người... trong túi nước của người có quý. Kỳ ca, muội nhớ ra rồi, muội đã uống hai ngụm nước trong cái túi nước ấy.

Ngọc Kỳ đột nhiên đứng dậy, nghiêm giọng hỏi :

- Ngô cô nương, cô nương định mưu hại chúng ta phải không? Cô...

Trì Khiêm cười lạnh nhạt, nói :

- Vâng, ta đã mưu hại các người, từ lâu từ lâu rồi.

- Tại sao?

- Vì huynh.... Vì Dương huynh...

- Người... Con yêu phụ này...

Chàng nhảy bổ về phía trước vươn tay ra nắm lấy ả.

Thân hình của ả nhanh như chớp cầm lấy Thần kiếm của chàng, một tiếng rỗng ngâm, ánh sáng chói chang bốn phía, ả cử kiếm nói :

- Dương huynh, tốt nhất là đừng xung động.

Chàng cúi đầu đột nhiên nắm lấy một khúc gỗ đang cháy như ngọn đuốc, nghiêng rằng nói :

- Người là ai? Hôm nay nếu không nói ra rõ nội tình của việc hạ độc này, hừ! Ta sẽ lột da của người ra. Người tưởng ta không làm được việc đó chẳng?

Chàng giơ cao cây lửa tiến về phía trước hai bước, tư thế chuẩn bị muốn nhảy bổ vào.

Trì Khiêm đột nhiên quăng kiếm, ngồi xuống nói :

- Thôi được! Dù sao ta cũng không muốn sống nữa, người muốn sao cũng được.

Ngọc Kỳ đương nhiên không buông tha ả, nắm người ả kéo lại, nghiêm giọng nói :

- Người nhận chỉ thị của ai? Tại sao lại muốn ám toán người đã cứu người? Nói!

Trì Khiêm nhắm đôi mắt lại, đôi vai đang bị bàn tay to lớn nắm chặt, vậy mà đã làm cho ả sinh ra bao khoái cảm, ả nói một cách yếu ớt :

- Ta chịu sự sai khiến của chính mình. Người đã cứu ta, ta biết là phải cảm ơn, phải lấy thân mình mà báo đáp, người thờ ơ lạnh nhạt với ta mà lại yêu Thanh Hoa quá sâu đậm, nếu nàng không chết, người không thể phụ nàng, vì vậy ta phải trừ khử nàng đi.

- Người đúng là một người phụ nữ đáng sợ, ruột gan người là loài rắn độc, ta nhất định phải giết người. Cho dù người không chết, vẫn có ngày gặp phải tai ương.

Bàn tay của chàng ấn vào yết hầu của ả, đang muốn dùng kinh lực nhả ra.

Ả nhắm mắt lại một cách đau khổ, nơi khóe mắt, những giọt nước mắt tuôn xuống như mưa.

Ngọc Kỳ hơi mềm lòng, hồ khẩu nói lỏng ra, Thanh Hoa ở dưới đất kêu lên :

- Ca ca, không thể, không...

Tay chàng lỏng ra thì Trì Khiêm đột nhiên ngã phục xuống đất. Hai bàn tay che lấy khuôn mặt đầy nước mắt nói :

- Chàng... chàng hãy giết ta đi, để ta trên thế gian này thêm đau khổ, sống mà như chết, chàng...

Ngọc Kỳ không để ý tiếng khóc thảm thiết ấy, rạch lấy một đường máu, để cho Thanh Hoa uống, sau đó nhặt nhanh lại tất cả đồ đạc như túi kiếm vân vân, để ở một bên. Còn những túi và thanh kiếm của Trì Khiêm thì chàng ném trả lại cho ả, xong trầm giọng nói :

- Từ nay về sau, người không được quấy rầy chúng ta nữa, nếu mà còn ý nghĩ ác độc ấy, ta không tha cho người đâu, người hãy mau rời khỏi nơi đây đi.

Trì Khiêm lặng lẽ lau nước mắt, ôm lấy đồ đạc, cúi đầu bỏ đi. Thanh Hoa đột nhiên khẽ nói với chàng :

- Ca, không được đối xử với nàng nhẫn tâm như thế! Việc này làm tất cả cũng chỉ vì yêu ca ca...

Ngọc Kỳ lắc đầu nói :

- Con người của ả thật là làm cho người ta khó hiểu, chỉ vốn vẹn có ba ngày mà lại có thể sinh tâm với người lạ mặt sao, loại người như vậy há không đáng sợ ư?

Thanh Hoa đột nhiên cười khẽ, ngã vào trong lòng chàng, nũng nịu nói :

- Huynh, muội không phải càng đáng sợ sao? Muội...

(Thiếu 2 hàng)

... mệnh mông, nhìn nơi xa họ thấy thấp thoáng núi non nhưng quá xa, còn ở títt mù trên mặt biển, có thể nhìn thấy bóng của những cánh buồm nhỏ như con kiến.

Chẳng có nước, chẳng có thức uống, chẳng có cơ hội sống, chẳng có hy vọng bất cứ điều gì.

Trì Khiêm ngồi trên tảng đá lớn, nhìn chăm chú về phía chân trời, không nói năng không động đậy.

Đến ngày thứ ba, Ngọc Kỳ chỉ còn cách xuống nước bắt cá ăn cho đỡ đói, tuy chàng không quen thủy tính, nhưng cũng kiếm được vài con. Trì Khiêm vẫn ngồi ở trên tảng đá lớn, giống như là một hòn vọng phu, một mình cô độc, không biết ả đang nghĩ gì. Đến ngày thứ tư thì Ngọc Kỳ trong lòng cảm thấy bất nhẫn, từ trong nơi sâu kín của tâm hồn, chàng đã tha thứ cho ả. Hai ngày trước đây, Thanh Hoa phải tự mình đem đồ ăn đến cho ả, nhưng trong tâm của Ngọc Kỳ vẫn chưa hết sợ hãi, không cho Thanh Hoa đi lại nữa.

Sau bữa trưa, tay chàng cầm một chén làm bằng đá, bên trong là cá đã được nấu chín, tay trái cầm mấy con cá nướng, từ từ đi về phía tảng đá lớn.

Tảng đá ấy vươn thẳng ra biển, gió biển thổi chiếc áo của Trì Khiêm bay phấp phật, trên mặt ả đã hiện lên nét tiêu tụy, đôi mắt trong sáng như nước hồ mùa thu đã thâm quầng. Ngọc Kỳ đến gần bên mình ả, ả dường như chẳng còn cảm giác đối với bên ngoài.

- Ngô cô nương, làm khổ mình làm gì? Hãy uống tí nước cá đi, chúng ta vẫn còn hy vọng trở về đất liền mà.

Toàn thân thể ả như bất động, ánh mắt vô thần. Với mọi sự đau khổ và cô đơn khủng khiếp ả ngồi như hóa đá.

Ngọc Kỳ trong lòng xúc động, chàng ngồi xổm bên mình ả, đưa tô đá kê sát miệng ả.

Trên khuôn mặt ả hiện lên một nụ cười đau khổ, nhìn còn thảm hơn là khóc, ả quay mặt sang một bên. Ngọc Kỳ biết chỉ có dùng cách khích ả, thì mới làm cho ả ăn được, liền cười một cách lạnh nhạt, nói bên tai ả rằng :

- Ngó cô nương nếu cự tuyệt không ăn, ta có thể đổ đi đấy! Cô nương đã không có sức kháng cự, tại sao đã khổ rồi lại phải chịu khổ thêm chi nữa? Ta là người nói được và làm được, đừng làm cho ta phải động thủ, đến đây! Trước hết hãy uống nước cá này đi, đã bốn ngày rồi cô nương chưa uống một giọt nước.

Chàng để tô cá kê sát miệng ả, rồi cười nói dỗ dành như một đứa trẻ :

- Uống đi! Đừng lo gì hết, ta không có hạ độc được để chôn người đâu.

Cuối cùng mặt ả hồng lên, ngoan ngoãn uống hết một bát lớn nước canh cá, đợi cho ả uống hết bát nước cá, chàng mới nín lấy ả nói :

- Bốn ngày rồi, chúng ta đã cùng sinh tử. Đừng xem nhau như kẻ địch, đến bên đồng lửa đi.

Ả vẫn cười một cách đau khổ :

- Đại ca không sợ tiểu nữ lại hạ độc sao?

Chàng nín lấy ống tay áo của ả, cười đau khổ nói :

- Có thể thoát khỏi tai ách để sinh tồn hay chẳng, có thể trở về được đất liền hay không? Tất cả đều là số mạng sinh tử mù mịt, nếu cô nương thật sự không muốn buông tha ta, thì đó cũng là chuyện chẳng còn cách nào khác!

Sắc mặt của ả sáng lên, nói :

- Từ nay về sau, dù cho sinh tử như thế nào, tiểu nữ vĩnh viễn không làm vướng bận đại ca nữa, nếu gặp dịp, tiểu nữ có thể sẽ tận tâm hết mình cho đại ca.

- Đa tạ cô nương, bây giờ thì nói hơi sớm quá.

Cuối cùng họ cũng tụ hội lại, có lẽ Trì Khiêm đang sám hối quá khứ của mình. Mồng mười, cũng là ngày thứ năm mà họ trôi dạt vào đảo, đây là ngày mà Thanh Hoa hẹn với Chí Trung, sẽ hội họp ở Điều Ngao Cơ, Ôn Châu.

Trời rất lạnh, trên đảo nhỏ từ đâu bay đến một đoàn chim biển, Ngọc Kỳ dùng đá búng rớt mấy con, thịt chim tuy khét nhưng vẫn có thể ăn được, có chim, cá dần bụng, ba người họ có thể kéo dài hơi tàn. Qua một ngày rồi lại một ngày, hy vọng trở về đất liền càng ngày càng mờ mịt, không những không thấy cánh buồm đâu, mà những ngọn núi xa thấp thoáng cũng bị mây mù che khuất đi, nhìn hết sức mà vẫn không thấy.

Thanh Hoa với trăm mối lo, trong lòng đau khổ uất ức. Nàng đã mắc cơn bệnh u uất trầm trọng, từ từ chẳng thiết gì đến ăn uống nữa.

Ngọc Kỳ đang gom lại những củi mục, chàng muốn làm một chiếc bè gỗ, mạo hiểm vượt biển về đất liền.

Hôm nay là ngày mười bốn, sáng sớm, Trì Khiêm đã tỉnh dậy bên đồng lửa, tinh thần của ả dường như so với những ngày trước đây đã phần chấn hẳn lên.

Ba người bên đồng lửa, đang ăn cá nướng và chim nướng, uống xong bát nước cá ép, đại khái cũng xong một bữa.

Ăn xong bữa, Trì Khiêm khác hẳn ngày thường nàng cười một cách chân thành nói :

- Chín ngày rồi, được nhận bao nhiêu là chăm sóc, ơn nghĩa tình này, có lẽ tiểu nữ đã không thể toan tính báo đền, việc này luôn luôn canh cánh bên lòng, quả thật làm cho tiểu nữ khó an.

Mấy ngày này, tình cảnh của Thanh Hoa đặc biệt yếu đuối, nàng nói một cách đau buồn :

- Ngô tỷ tỷ, bắt tất phải nói những lời như thế, có lẽ chúng ta đều chết hết cả ở đây, oán than thì có hữu dụng gì?

Ngọc Kỳ đang thu dọn những đồ đựng bằng đá, nói :

- Quái lạ! Tại sao các người lại không nghĩ đến chuyện tốt đẹp chứ? Qua thêm ba ngày nữa, nếu đợi mà không thấy chiếc thuyền nào đi ngang qua, thì chúng ta phải lợi dụng chiếc bè gỗ này để tìm đường sống, ta tin rằng, trời không tuyệt đường chúng ta đâu.

Thanh Hoa không lên tiếng, đột nhiên nàng lao vào trong lòng chàng. Trì Khiêm lặng lẽ đứng dậy, mỉm cười gật đầu về phía hai người nói :

- Đa tạ các bạn, chúc phúc các bạn, Dương công tử đã tha thứ cho tiểu nữ chưa?

Ngọc Kỳ cười một cách đau khổ nói :

- Bây giờ chúng ta cùng một mạng với nhau, còn có những lời này làm chi? Sinh tử do mạng, phú quý tại thiên, ai cũng không oán hận ai, giữa chúng ta, lại chẳng có huyết hải thâm cừ nào cả.

Ả cột lại mái tóc xinh đẹp rũ xuống tận eo lưng, ngược mặt lên trời hít vào một hơi, chậm chậm quay mình, rời khỏi đồng lửa.

Ngọc Kỳ và Thanh Hoa, nằm trên đồng cỏ bên cạnh đồng lửa, vẫn chưa lưu ý đến cử động của Trì Khiêm.

Thanh Hoa nằm trên cánh tay chàng, khẽ vuốt nhẹ lên hàm râu nhọn của chàng, cười nói :

- Ca, huynh đã trở thành người dã nhân, nhưng càng đáng yêu hơn nữa.

- Muội muội, lúc trước muội nói không muốn cho huynh để râu mà?

- Lúc đó khác, bây giờ khác, thôi đừng nói nữa. Ai! Đáng tiếc! Tất cả toan tính của chúng ta bây giờ đều trở thành bong bóng.

- Muội chỉ gì mà nói như thế?

Thanh Hoa áp má vào người chàng, giọng nhẹ nhàng nhưng hơi mang một chút thương tiếc xót xa.

- Thế giới nhỏ nhắn ẩn cư của chúng ta, cuộc sống ân ái của chúng ta, con của chúng ta... a! Nhìn thấy mà không sao với tới được, bị tiêu tan rồi.

Ngọc Kỳ đột nhiên quay mình lại, áp lên người nàng, nói :

- Hoa muội, tại sao muội lại có ý nghĩ tuyệt vọng như thế? Nơi này cách lục địa nhiều lắm không quá năm mươi dặm, muội cho rằng cái bè của chúng ta không tới được đến nơi ấy phải không?

- Ca ca, sóng biển quá mạnh, tới không được đâu.

- Hoa muội không tin vào thần lực của huynh sao?

Đột nhiên đôi mắt của nàng ánh lên tia sáng kỳ lạ, nói :

- A! Muội thật không phải, thật là đáng phạt.

Nàng không nén nổi tình cảm ôm hôn chàng rồi nói thầm thì :

- Chúng ta không được tuyệt vọng, có huynh ở đây, dù cho đến mười tám tầng Địa ngục, cũng có thể có hy vọng tái sinh.

Ngọc Kỳ cười :

- Đúng thế, sau này của chúng ta, thế giới nhỏ ẩn cư của chúng ta, cuộc sống ân ái của chúng ta, con của chúng ta...

Nàng ư lên một tiếng nhựa nhựa, quá xúc động và quá yêu, hơi thở của nàng trở nên gấp gấp trong lòng chàng.

Chàng cảm giác trong lòng mình lay động, toàn thân như bị điện giật, dòng nhiệt tuôn chảy khắp toàn thân, cuộc đời đã nở ra hoa lửa, chàng kêu lên nhẹ nhẹ bên tai nàng :

- Hoa muội, huynh...

Chàng giống như bị trúng phong, hơi thở nặng nề, bàn tay không còn nghe theo sự điều khiển, cứ khám phá mãi trên thân thể của nàng.

Nàng chỉ cảm giác trời xoay đất chuyển, không còn biết thời gian trôi qua bao lâu, rồi mình lại để cơ thể ở nơi nào? Đang lúc trên người nàng vút bỏ đi tất cả trở thành một tòa thành không bố trí phòng vệ, giữ lúc đang lên chín tầng mây thì từ nơi xa vang lên tiếng cười thâm thiết của Trì Khiêm.

Ha ha ha... tiếng cười thâm nảo, thê lương, xông lên tận bầu trời.

Trong lòng hai người hơi rúng động, lúc này họ mới ý thức được còn có người thứ ba trên đảo, Ngọc Kỳ đang muốn ngồi dậy, Thanh Hoa lại nhắm mắt lại, hoảng hốt nói :

- Đại ca, nàng vẫn còn ghen ghét chúng ta.

Ngọc Kỳ giúp nàng mặc lại áo, nói :

- Trong tiếng cười thâm thiết của Trì Khiêm, lại chứa đầy nỗi niềm tuyệt vọng, có lẽ, nàng đang muốn tự sát đấy.

Thanh Hoa nghe chàng nói giật mình sửng sốt, hỏa tốc mặc áo vào ngồi dậy ngay. Hai người lướt ra ngoài bờ biển, chỉ thấy tảng đá to vươn ra biển, trên ấy Trì Khiêm đang cười như điên, áo quần bị xé nát, từng mảnh vải vụn bay lả tả xuống biển.

Ngọc Kỳ không nói tiếng nào cả, lướt về phía tảng đá thật nhanh. Nhưng đã trễ một bước rồi, dưới trận cười như điên, Trì Khiêm đã nhảy xuống biển trước con sóng đang cuộn trào dữ dội. Ngọc Kỳ mấy ngày ở nơi này, đã quen thuộc thủy tính, đang lúc Trì Khiêm sắp sửa bị cơn sóng lớn cuốn đi, thì chàng đã phóng mình xuống biển cứu ả thoát khỏi bàn tay tử thần khi trong chớp mắt thân hình của ả sắp đụng vào dây đá ngầm nhọn như dao, cứng như sắt thép. Ngọc Kỳ nhấc ả lên, trở về gấp phía đồng lửa, mái tóc dài của Trì Khiêm rũ xuống ướt đầm, thân hình trần như nhộng cứ giãy giụa, ả kêu lên nảo nuột :

- Buông ta ra, người đừng để ý đến sự sống chết của ta, ta khó mà chịu đựng nổi. Hãy để cho ta được yên thân!

Ngọc Kỳ mắng ả hết sức giận dữ :

- Quỷ a đầu, thật là đáng chết, đợi khi nào người lên bờ rồi thì tùy thích, lúc này thì không được.

Chàng ném ả vào trong đám cỏ, đột nhiên ngay giữa bờ ngực của Ngô Trì Khiêm, nốt ruồi châu sa màu đỏ hiện lên trước mắt chàng.

Chàng nắm lấy vai ả, kéo lại trước mặt mình, kêu lên hết sức phẫn nộ :

- À té ra người là yêu phụ Trì Khiêm, cuối cùng người đã lọt vào tay ta rồi.

Lúc này Trì Khiêm không làm rợn nữa, nhắm chặt đôi mắt không nói một lời nào, Ngọc Kỳ nắm lấy ả lay một trận, nếu chàng cứ lay mãi như thế này, thì ả trở thành sợi bún thiêu là cái chắc! Thanh Hoa đến gần, kêu lên một cách ngạc nhiên :

- Kỳ ca, tại sao huynh biết ả là Trì Khiêm?

Chàng buông Trì Khiêm ra, dùng tay chỉ nốt ruồi châu sa nằm giữa bộ ngực của ả nói :

- Nốt ruồi này, không giấu được huynh đâu. Hôm đó ở trên xe, ả đã đem ra... chọc ghẹo huynh.

Trì Khiêm đột nhiên cười ha hả như điên nói :

- Trì Khiêm cũng không phải là tên thật của ta, tên giả của ta nhiều lắm.

- Người cùng Dương Cao tại sao cứ kiên trì muốn bức hại ta? Nói!

- Chuyện này sau sẽ rõ, giữa ta và người, chẳng có gì ghê gớm, chỉ có tại ta yêu không đúng chỗ thôi. Trong mấy ngày này, tình duyên giữa ta và người đã hết rồi, ta đã không còn ham sống nữa. Người không để cho ta chết, nhưng lại để ta sống trong đau khổ, thì có ích gì?

Trì Khiêm nói xong, trong lòng đau đớn khóc không ra tiếng. Ngọc Kỳ và Thanh Hoa đưa mắt nhìn nhau, chàng nói :

- Ta hy vọng rằng từ nay về sau người đừng bao giờ quấy nhiễu ta!

Trì Khiêm nói một cách đau buồn :

- Ta chẳng phải là người không có tâm can, nếu có thể trở về đất liền, ta sẽ trốn vào rừng sâu, không quan tâm đến chuyện thế sự nữa.

- Tên thật của nàng là gì, có thể nói cho chúng ta biết không?

- Không được, hà tất để làm tăng thêm mối hận của người.

Đột nhiên, Thanh Hoa kêu lên một tiếng kinh ngạc :

- A! Hạm đội Thanh Long.

Ngọc Kỳ nhìn theo hướng tay chỉ của nàng, chỉ thấy nơi xa xa trên mặt biển ở phía tây, hiện ra bóng của một con tàu, với cánh buồm đầy đủ kích cỡ, tất cả đang ăn no gió, giống như chiếc tàu đồ chơi, từ từ di chuyển về phía Đông bắc.

- Hoa muội, có phải là hạm đội Thanh Long ở trên đảo không?

- Vâng, họ từ Ôn Châu trở về, đáng tiếc là không đi gần về phía nơi này.

- Chúng ta thả bè đuổi theo.

- Không được, không đầy một khắc thì hạm đội Thanh Long sẽ mất dạng ở dưới chân trời, chúng ta mọc cánh theo cũng không kịp.

Ngọc Kỳ giọng gấp gáp :

- Đi thôi! Chúng ta đi từ hướng Tây nam sẽ đến Ôn Châu. Huynh nhất định không thể lằm đàu.

Cả ba đi xuống biển, Ngọc Kỳ thật xui xẻo. Chàng phải để chiếc áo ngoài nhường cho Trì Khiêm che thân cho đỡ ngượng. Đẩy chiếc bè xuống nước, bắc mái chèo lên, chàng nhìn theo hướng Tây nam, dùng hết thần lực chèo đi.

Phía Tây nam đảo Ngọc Hoàn, trong căn nhà gỗ dưới chân núi. Trong thôn tiệc rượu vẫn chưa tan, nhưng lão đạo sĩ Ất Thanh và mấy tên đồng bọn, đang ở trong nhà tra hỏi hai nữ nhân, sự việc có vẻ bí mật và thận trọng. Hai nữ nhân này, rõ ràng là Tiểu Phương, Tiểu Cúc. Quần áo của họ nay được đổi thành ăn mặc theo lối ngư phủ, nhưng vẫn không qua được pháp nhãn của yêu đạo Ất Thanh.

Ở gian nhà chính, ngồi trên cao là Ất Thanh, Đông Quan Tam Nương, Ba Thiên Long và Thương Hải Thần Giao bốn người tất cả. Ở giữa nền gạch, là hai nữ tì Tiểu Phương, Tiểu Cúc.

Ba Thiên Long xoa xoa cây Kim thoa ở bên thắt lưng, nói :

- Vào ngày mừng sáu hôm đó, bọn họ chính xác là đi cùng một đường với Dương Ngọc Kỳ, lúc trời tối thì con thuyền nhỏ lao vào biển lớn mất dạng, sống chết chưa biết rõ. Hai tên a đầu này nhờ trôi giạt đến Tùng Môn Sơn nên không chết, Dương Ngọc Kỳ công lực đạt đến mức thâm hậu, Triệu Thanh Hoa thì sinh trưởng ở vùng biển, làm sao có thể chết trong biển được?

Tiểu Phương đột nhiên tiếp lời nói :

- Triệu cô nương đã bị tiểu thơ ngấm mưu hại bằng thuốc Tản Khí Tùng Kinh, so với người thường cũng không bằng, tình thế của nàng khó mà sống nổi.

Ất Thanh giậm chân nói :

- Thật là đáng tiếc, nếu bắt sống được tên Triệu a đầu, thì chúng ta bớt được nhiều việc lắm.

Đông Quan Tam Nương cũng tiếp lời nói :

- Nếu tiểu a đầu đã chết rồi, chúng ta sao không để cho Tiểu Phương hóa trang thành vóc dáng của Triệu a đầu, đặt ở mũi thuyền, dùng làm vật uy hiếp, há không là diệu kế sao.

- Nhưng gương mặt của họ...

- Thuật dị dung của họ là kỳ học của thiên hạ, bắt tất chẳng phải lo lắng đến chuyện này.

- Hảo, vậy thì tính như thế. Phương a đầu, hy vọng chúng ta hợp tác gắn bó với nhau, nếu không thì đừng trách bản đạo tâm địa độc ác. Thiên Long đệ, xin hỏa tốc chuẩn bị.

- Vâng, xin đại ca yên tâm.

Cũng trong thời gian đó chiếc bè của Ngọc Kỳ, trong bầu trời còn mờ mịt, thì đã tới được phía Đông bắc của đảo Ngọc Hoàn. Họ cách đảo không còn bao xa nữa. Vùng này thì Thanh Hoa rất quen thuộc, nhờ công phu một ngày của Ngọc Kỳ, mà đã đến được bờ lục địa, ba người thấy đều vui mừng khôn xiết.

Thanh Hoa rất quen thuộc đối với vùng này, bàn tay không ngừng chỉ tới chỉ lui, cách Ngọc Hoàn đảo không xa, Ngọc Kỳ nói :

- Hoa muội, chúng ta vào mòng sáu xuống biển, đến nay trước sau là chín ngày, hôm nay là ngày mười bốn. Chúng ta đến Ngọc Hoàn đảo, vẫn còn kịp đấy.

Thanh Hoa nói.

- Hãy để Trì cô nương lên bờ trước, rồi sau đó chúng ta đi vào Ngọc Hoàn đảo.

Trì Khiêm lắc đầu cười nói :

- Quên rồi à, tiểu nữ có thể giúp mọi người một tay.

- Cô nương không phải cùng một đường với Vô Vi bang chứ? - Ngọc Kỳ hỏi.

- Nội tình phức tạp, xin thứ lỗi vì khó bẩm báo, nhưng các vị cứ an tâm, tiểu nữ không thể giúp Vô Vi bang đâu.

Lúc ấy, từ hướng Đông bắc có bóng của chiếc thuyền buồm cách họ không xa, đang di chuyển về phía chiếc bè.

- Đó là con thuyền tuần tra trên biển, phải dọn dẹp bọn chúng trước. - Thanh Hoa kêu nhẹ.

Ngọc Kỳ quay sang hỏi Trì Khiêm :

- Trì cô nương hãy dụ bọn chúng đến. Hoa muội, phía bên trái là cửa muội.

Nói xong chàng liền nhảy ùm xuống nước.

Trì Khiêm hiểu ý rần sức kêu to :

- Cứu mạng... cứu... mạng... a...

Hai chiếc thuyền nhỏ cách ngoài năm trượng thì hạ buồm, có người cao giọng kêu lên :

- Làm gì đó? Ai đó?

Trì Khiêm dùng giọng nói hết sức đau khổ trả lời :

- Chúng tôi là nữ quyến đến Ôn Châu, thì thuyền bị lật trên biển, chị em tiểu nữ mau mắn thoát chết, bây giờ đang rất đói khát, xin ra tay cứu mạng chúng tôi.

- Đợi một lát!

Người trên thuyền kêu lên, tiếng mái chèo khua nước vang lên, đang từ từ đến gần. Còn chiếc thuyền phía bên phải, đang neo đậu cách khoảng năm trượng chậm chạp di chuyển.

Đột nhiên, có người trên thuyền kêu lên :

- Hồng rồi! Tại sao trong khoang lại thấm nước đây này? Không hay rồi...

Tiếng nói chưa dứt, thì mạn thuyền bên trái vang lên tiếng ầm ầm, bị đổ sụp, nước biển liền theo đó tuôn vào.

Một bóng áo trắng theo đó phóng lên như một đường ánh sáng chói chang, uốn cong như rồng, bắn lên trên khoang thuyền, Thanh Hoa cũng lập tức bay đến.

Trên mặt khoang tám tên đại hán áo đen, thì có ba tên bị rút ra ngoài. Có người kêu lên :

- Mau phóng Đà Diêm tiến báo động.

- Ha ha! Không còn cơ hội ấy đâu. - Đó là tiếng nói của Ngọc Kỳ, thanh kiếm hóa thành ngàn vạn đường ánh sáng chói chang, máu văng tung tóe khắp nơi.

- Bỏ thuyền! - Có người kêu lên.

Cả con thuyền chỉ trốn thoát được hai người, thuyền không người lái quay sang trái, xoay vòng vòng rồi chìm xuống biển. Ngọc Kỳ hú một tiếng dài lướt trên sóng đến bên chiếc thuyền kia. Hai vị cô nương cũng đã lên thuyền rồi, Thanh Hoa kêu lên :

- Kỳ ca, không được hủy thuyền, có thể sử dụng đấy.

Ba người vừa lên thuyền, thì giống như hùm vào hang khuyển, từ đầu khoang đến cuối mạn thuyền, thấy người là giết ngay. Ngọc Kỳ thật nhanh nhẹn chàng nhảy đến đuôi mạn thuyền trước tiên, thân pháp nhanh như chớp, tung hổ chưởng vào tên đại hán cầm lái.

Tên đại hán cầm lái trong lúc cấp bách không kịp mò bản đao ở dưới khoang thuyền. Hắn rút ra tám ván thuyền, tung ra một chiêu Trầm Hương Phách Sơn thế đánh cũng hung mãnh vô cùng.

Ngọc Kỳ cười lạnh tay trái vừa gạt qua là đã nắm ngay tám ván thuyền, thần kiếm như rồng thiên đâm vào vai của tên đại hán. Tên đại hán làm sao chịu đựng nổi, đôi chân nhũn ra liền té nhào xuống khoang thuyền.

Ngọc Kỳ liền cầm lấy tay lái, kêu lên :

- Hoa muội, kéo buồm.

Trên thuyền không còn tên địch nào, tài nghệ của Thanh Hoa ở trên thuyền thật không phải yếu kém. Nàng lập tức kéo buồm lên.

Trì Khiêm mấy ngày nay uống nước cá, cơ hồ buồn ói không chịu nổi, nàng liền chạy đến khoang sau, điều đầu tiên là tìm ống nước uống.

Con thuyền lướt về Ngọc Hoàn đảo, trời đã tối lắm rồi, tầm nhìn trên biển không được tốt lắm, ánh trăng không xuyên qua nổi tầng mây, lúc này trời đất nước cả ba đều một màu, nhìn không thấy cảnh vật cách đó năm dặm.

Trên Ngọc Hoàn đảo, chẳng thấy một ánh lửa, im ắng như tờ. Còn khoảng ngoài ba mươi trượng, chiến thuyền của Độc Long đảo, đang đi về đây hết tốc lực, nhanh chóng cấp kỳ.

Bên bờ vịnh phía Tây nam của đảo, hơn một trăm chiếc thuyền lớn đang nằm yên ắng trong bờ vịnh, những con thuyền vắn nhỏ lướt đi như con thoi, đưa người lên thuyền lớn.

Ngọc Kỳ dùng chân đạp chặt tay lái, treo cột buồm cột dây lại, để tên đại hán ở dưới chân, dùng ngôn ngữ hết sức lạnh nhạt nói :

- Lão huynh, thuyền của lão huynh, bây giờ đậu ở đâu?

Tên đại hán hừ lên một tiếng, nói :

- Đại trượng phu, cái đầu bị chém đi chẳng qua để lại vết sẹo to như cái bát mà thôi, chẳng có gì giỗ cả, tôn giá tuyệt không hỏi ra bất cứ khẩu cung nào.

- Thật không, lão huynh là người của Vô Vi bang?

- Tại hạ vẫn là thủ hạ của Bành đảo chủ, người của Vô Vi bang đã bị các người giết cả rồi.
- Đó là cảm tình tốt đấy, lão huynh biết ta là ai không?

Chàng châm ngọn đuốc lên. Đại hán hừ lên một tiếng, trong ánh lửa nhấp nháy, lão chỉ thấy hàm râu con nhím, đáng người thật là kỳ vĩ, mình mặc chiếc áo đã ướt sẫm, toàn thân đang tỏa ra làn sương mù, bắp thịt như sư tử hùng dũng.

- Dù tôn giá là ai? Nhưng nhất định không phải là người của Độc Long được.
- Lão huynh đối với người của Độc Long đảo là bằng hữu hay là oán hận?
- Chúng ta vô oán vô cừu, lần này mọi người đều xui xẻo.

Ngọc Kỳ nghiêm giọng nói :

- Lão huynh hãy nhìn thử Triệu phủ Thiên kim của Độc Long đảo xem. Hoa muội muội, hãy ra đây.

Thanh Hoa một tay cầm kiếm, một tay cầm ống tre đựng đầy nước, nhảy tới bên mình Ngọc Kỳ, đưa ống nước kề bên miệng tên đại hán nói :

- Đừng nhìn nữa, hãy uống nước trước đã, nước này thật là ngon, nhất định là nước lấy từ suối Ngọc Hoàn, quả nhiên không giống nước thường.

Đại hán giật mình hỏi :

- Cô nương thật là Thiên kim của Triệu đảo chủ...

Thanh Hoa mỉm cười nói :

- Lão huynh không tin à? Quý đảo dựa vào đâu mà lại tiếp tay với yêu đạo Át Thanh mưu hại tệt đảo, là có ý gì?
- Đó là độc kế của yêu đạo, tệt Bảo chủ vì sinh mạng cư dân trên đảo hơn bảy trăm người, nên đành ngậm miệng phục tùng, chứ tệt đảo chẳng có ân oán gì với quý đảo.
- Lời của lão huynh không đủ tin được.
- Nếu Triệu cô nương bằng lòng, không trách móc tệt Đảo chủ, thì tại hạ xin dẫn cao thủ quý đảo, trước tiên đi hủy diệt thuyền.

Ngọc Kỳ nhìn thẳng vào mặt đại hán nói :

- Chúng ta nhất ngôn vi định.

Đại hán nhìn vào chàng, hỏi :

- Tôn giá là ai? Mà có thể làm chủ việc ở đây?

Thanh Hoa cười đáp :

- Chàng đương nhiên làm chủ, và lo liệu hết mọi việc ở đây. Chàng gọi là Dương Ngọc Kỳ, cũng gọi là Cuồng Sư.
- Ai da! Hèn gì tại hạ chẳng có đất để mà chống đỡ, thật là có mắt mà không biết núi Thái Sơn, quay tay lái! Đi về phía Tây bắc.

Con thuyền liền đổi hướng, chiếc thuyền lướt về phía khe đảo. Đại hán nói khẽ :

- Đến rồi, phóng lửa hay là nhận chìm? Còn có mấy phút thôi, bọn chúng sẽ giương buồm ra biển.
- Dùng cả hai. Hoa muội, đừng rời khỏi huynh nhé.
- Giết! Đừng để cho bọn chúng chạy thoát. - Thanh Hoa cũng kêu lên.

Thuyền lướt về phía trước như tên bắn, chỉ còn cách khoảng hai ba mươi trượng, thì đối diện với chiếc thuyền lớn. Trên thuyền lớn truyền đến tia chớp một dải ba ngắn tất cả bốn lần.

Đại hán nói khẽ: “Trả lời hai dài hai ngắn tất cả bốn lần, dùng Thiên Lý Hỏa”.

Ngọc Kỳ lấy Thiên Lý Hỏa của lão, trả lời tín hiệu, thuyền đã tiến vào trong đội thuyền.

Trong biển, đại thuyền nhất nhất đã chuẩn bị xong xuôi, giương buồm lên đợi xuất phát, những con thuyền ván nhỏ đã qua lại càng ít đi, thời gian dong buồm đã không còn bao xa nữa.

Trên đại thuyền có người phát ra tiếng gầm đến kinh thiên động địa :

- Kéo về bên trái, hạ buồm! Ai là lái đò chính? Muốn chết hả?

Ngọc Kỳ ở dưới đuôi thuyền kêu to :

- Đúng là tìm cái chết đây, hay a! Ha ha ha...

Trong tiếng cười dài đó, ba người nhảy lên chiếc thuyền lớn. Tiếp theo đó vang lên tiếng ầm ầm, con thuyền nhỏ với tất cả tốc độ, đâm thẳng vào mạn thuyền lớn, thuyền nhỏ bị vỡ nát, chiếc thuyền lớn mạn thuyền bên phải cũng bị nứt toác ra.

Trên thuyền một trận đại loạn, tiếng kêu thét vang rền, đèn đóm được đốt sáng trưng, nhưng tên tặc nhân nhón nháo lao ra khỏi khoang thuyền.

Tên cao thủ xông đến đầu tiên là một lão nhân sử dụng Phân Thủy xoa, lão nhảy bổ đến Ngọc Kỳ, gầm lên :

- Người là ai? Dám đến đây giở thói ngang ngược.

Trong tiếng quát, Phân Thủy xoa giống như chiếc cầu vồng màu xanh, bay tới. Ngọc Kỳ vội thu mình lại, ánh sáng chói chang vừa chớp, thì đầu xoa đã rút xuống đất. Lão già lật đật thối lui. Ngọc Kỳ quát lớn :

- Cuồng Sư ở đây, các người hãy nhận mạng.

Thần kiếm hợp nhất, trong tiếng quát chàng lao nhanh vào trong khoang thuyền, gặp người là giết ngay, nắm chắc lấy ngọc đuốc dẫn lửa thiêu cháy.

Tiếng quát của chàng, như tiếng sét giữa trời xanh, trên mặt biển, ngọn đuốc ở bốn bên chiếu sáng như ban ngày, khắp nơi đều vang lên tiếng kêu kinh hoàng.

- Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ.

- Cuồng Sư đã tới rồi.

- Cuồng Sư náo động trên biển đã tới rồi.

Ba thanh bảo kiếm như con rồng giận dữ bay tới. Trong đám thuyền này và thuyền kia cách nhau không quá hai trượng, ở giữa còn có một thuyền ván nhỏ để đi tới đi lui, ba người Ngọc Kỳ từ Đông bắc giết đến Tây nam, phạm cứ qua nơi nào thì máu thịt bay tung tóe đến nơi đó, có hơn mười chiếc thuyền lớn đã trở thành ngọn lửa bùng bùng.

Trong ánh lửa, Ngọc Kỳ vung kiếm leo lên một con thuyền lớn ở phía sau, Thanh Hoa và Trì Khiêm, theo sau sát gót, trên mặt khoang biển thành chốn Địa ngục trần gian.

Trên bờ, tiếng kèn, tiếng chuông báo động vang lên ngút trời, một đốm lửa chen chúc nhau, lão đạo sĩ Ất Thanh và đám thuộc hạ hung hãn, đang đi quanh về phía vịnh biển.

Ngọc Kỳ nhảy lên đỉnh khoang, tay kiếm, tay chưởng, hai cột trụ buồm chính bay xuống biển, làm chìm một chiếc thuyền ván nhỏ.

Thanh Hoa, men vào trong khoang ấy hai ngọn đuốc, đuổi theo giết những tên địch ở bốn mặt đang chạy tán loạn để thoát nạn, nhảy xuống nước thì còn bảo toàn được tính mạng, đi chậm nửa bước thôi đảm bảo bọn chúng máu bắn tung tóe, tính mạng khó bảo toàn.

Ngọc Kỳ đứng trên cột buồm đã bị cắt đứt, phát ra tiếng gầm đến kinh thiên động địa.

- Vô Tình Kiếm Ất Thanh yêu đạo ở đâu? Hãy đến đây ta Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ ở đây.

Chàng kêu liên tiếp ba tiếng, một con thuyền ván nhỏ lướt như bay đến. Lúc này, những chiếc thuyền nhao nhao chạy trốn ra ngoài biển. Chừng hai ba mươi chiếc. Còn những chiếc thuyền lớn nhỏ vẫn trong biển lửa bị thiêu cháy không ngừng.

Con thuyền nhỏ vừa tới, dưới ánh lửa. Thấy rõ ba người, đó là Thương Hải Thần Giao và Đông Quan Tam Nương, phía bên phải là một lão hán hung ác.

Ba người cùng quát lên, nhảy lên trên thuyền lớn.

Thanh Hoa tiếp đón ngay Thương Hải Thần Giao. Lão già sử dụng Bát Quái Tử Kim đao, ngạc nhiên quát lớn :

- Tiểu yêu phụ, ngươi đó à?

- Thì sao nào? Nạp mạng đi! - Trì Khiêm kêu lên, vung kiếm tấn công luôn.

Bát Quái Tử Kim đao như bão tố và sấm sét nổi lên, một vòng tròn đại đao thanh thế mạnh mẽ không tiền khoáng hậu, tấn công vào trong ngàn vạn bóng kiếm, hai người vừa giao tay với nhau, thì đồ đặc trên mặt khoang bị kinh phong của đao kiếm chấn rơi xuống biển. Ngọc Kỳ tiếp lấy Đông Quan Tam Nương, chàng không biết lão bà này là ai, lão thái bà thanh Cừu trượng dất ở trong dây đai, trong tay một cây Tinh cang kiếm, kiếm quang bay vọt tám phía, tấn công về phía Ngọc Kỳ đang đứng ở trên cột buồm, công lực quả thật kinh người.

Trong khoang lưới lửa đã từ từ lan ra phía ngoài, đứng trên đỉnh khoang không tiện chút nào, Ngọc Kỳ không sợ lửa, chàng quát lớn một tiếng, tung ra chiêu Tinh Phi Điện Xạ.

Lão thái bà mắt đỏ hồng lên, mục đương nhiên biết Ngọc Kỳ là ai, nhưng Ngọc Kỳ lại không biết mục, vì không biết rõ đối phương nên chiêu thức tung ra chỉ có mấy thành.

- Thật đáng chết! - Mục kêu lên một tiếng giận dữ, tuyệt chiêu Vô Tình kiếm pháp Vạn Hữu Cự Tịch ra tay, kinh khí mãnh liệt tóe ra.

Ngọc Kỳ phát giác chiêu kiếm của đối phương thần hiểm khôn lường, biến ảo tuyệt luân, trong lòng kinh hoảng vội vàng vận công hộ thân, nhưng đã trễ. Hai bóng người bay ra.

Ngọc Kỳ bị chấn động lui ra sau, đụng ngay dưới khoang ngọn lửa đang bốc cháy ngùn ngụt. Lão thái bà cũng lão đảo thối lui, cũng cơ hồ muốn té xuống vào trong khoang lửa.

Ngọc Kỳ bị chấn động bay đụng vào hố lửa, Trì Khiêm ở khoang đối diện kêu lên hoảng hốt, muốn nhảy đến để cứu.

Nhưng lão già sử dụng Bát Quái Tử Kim đao, há để cho nàng như ý, một tiếng rít giận dữ, tấn công liên tiếp tám ngọn đao, thế đao vô cùng hung mãnh, bức bách nàng lui đến năm bước, mặt khoang không lớn, ngọn lửa cháy hừng hực từ trong khoang không ngừng bắn ra ngoài, nàng vừa lui, thì lập tức bị hãm vào cục diện nguy hiểm.

Ngọc Kỳ loạng choạng ngừng lại thế lui của chàng, một tiếng hú dài, người bắn lên cao. Giữa không trung với thân pháp xoay chuyển tung ra chiêu Nộ Long Phấn Thân, thân kiếm hợp nhất nhảy bổ tấn công Đông Quan Tam Nương.

Đông Quan Tam Nương cũng vừa đứng vững, thấy chàng lao đến, mục giận dữ kêu lên :

- Người không chết thì tai họa vô cùng.

Mục vừa quát tinh cang kiếm vung lên, vận hết mười thành công lực. Choang tiếng kiếm ngân vang. Tinh cang kiếm của Đông Quan Tam Nương, vỡ nát như bột kỳ quái, nếu với công lực thâm hậu như thế, lại không bảo vệ nổi bình đao, chuyện này thật khó tin? Lão bà thối lui ra ngoài hơn một trượng, đã gần tới mép khoang, thấy Ngọc Kỳ xông thẳng lên, mục kinh hãi liền nhảy xuống biển cách ba trượng.

Mặt khác, Tử Kim đao bay lượn lên xuống, vô cùng mạnh mẽ, lão già từng bước từng bước tiến lại gần Trì Khiêm, nhìn xem thì nàng chống đỡ không nổi, chân khí cạn kiệt nguy đến nơi rồi. Lúc đó, lão già với một đao sát đất nhắm vào chân của Trì Khiêm ủa tới muốn bức bách nàng phải bay vọt lên, nếu nàng trúng thế thì một chiêu hạ lưu Tư Viên Hiến Quả sẽ chém nàng thành hai đoạn.

Đao của lão già nhanh nhẹn hiểm độc khôn lường, nếu không bay vọt lên, thì đôi chân lập tức bị từ bỏ ngay, nằng làm sao không bay lên được?

Nàng tung mình vọt lên, lão già đã biến chiêu, ánh sáng của Tử Kim đao đã đến ngay thất lưng của nàng, muốn tránh đi thì không kịp nữa rồi.

Toàn thân của nàng lạnh lên thầm kêu: “Xong rồi!” Nàng nhắm mắt chờ chết.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, trong tai nàng vang lên tiếng quát của Ngọc Kỳ.

- Người đáng chết!

Ngọc Kỳ đến thật đúng lúc, từ xa chàng đã nhìn thấy nguy cơ của Trì Khiêm, nếu chàng nhảy tới sẽ không kịp. Thần kiếm như rồng phi rời khỏi tay lao vút đến.

Kiếm vừa bay ra, thì thân hình của chàng liền theo sau nhảy tới tấn công, song trảo vươn ra trước, thế nhanh như điện.

Ngọc đao của lão già vừa hướng lên trên lật trở lại, thì thanh trường kiếm đã xuyên vào ngực lão, mũi nhọn xuyên qua trái tim ra phía trước.

Quả thật hú hồn nếu Ngọc Kỳ không nhanh thì cuộc đời của Trì Khiêm sẽ hối tiếc, bàn tay của Ngọc Kỳ cũng đã tới rồi, một chưởng đánh vào thân đao, tay phải đẩy chân trái của nàng, đưa nàng lên trên năm thước, thoát khỏi mối nguy hiểm.

Thi thể của lão già ngã xuống, Ngọc Kỳ thu hồi lại Thần kiếm, Trì Khiêm kêu lên một tiếng vui mừng, rớt xuống bên mình của Ngọc Kỳ, cảm lòng không được hôn lên cánh tay trái của chàng, nói thầm :

- Đa tạ đại ca, đại ca vẫn không để ý tất cả để cứu tiểu nữ, tiểu nữ không biết...

Ngọc Kỳ kêu lớn :

- Nhìn lên bờ kìa, yêu đạo Át Thanh đã đến.

Trên bờ, ngọn đuốc đã tới gần, đã có thể nhìn thấy chiếc áo pháp y màu hồng lửa của Át Thanh, chàng lại quay sang phải kêu lên :

- Hoa muội có cần huynh giúp một tay không?

Thanh Hoa đang cùng Thương Hải Thần Giao đánh nhau đến đất trời u ám, thủy kích của lão dường như đã chiếm hết phần thượng phong, trong ngọn lửa bùng bùng dữ dội, trên trán của lão toát ra những giọt mồ hôi lạnh ngắt.

Trong lòng của Thanh Hoa rất nóng nẩy, ngay cả lão già đã chết phân nửa mà cũng chưa dọn dẹp xong, còn lời nào nữa? Giận dữ bốc lên bùng bùng nàng kêu lên :

- Không! Muội không giết lão không được.

Công lực của Thương Hải Thần Giao, so với nàng thì hùng hậu hơn, nhưng không có sự linh hoạt và kỳ lạ của nàng, lão lại nhìn thấy Đông Quan Tam Nương bị rơi xuống biển, lão già sử dụng Tử Kim đao lại chết.

Trong lòng lão không còn vững dạ, lướt như bay đến mạn thuyền, cười một cách điên cuồng :

- Ha ha, a đầu, tự lường sức mình, trong lửa lão phu không tiếp, chúng ta ở trong nước mới thấy nhau thật sự.

Lão lại cười ha hả, người đã bay vọt lên mặt biển.

Trong tiếng cười lạnh lùng, Thanh Hoa bay vọt lên nhảy xuống biển đuổi theo rất gấp. Ngọc Kỳ vội kêu lên :

- Hoa muội, trong nước tối lắm, đừng đuổi theo!

Nhưng ùm ùm hai tiếng, hai người trước sau đã nhảy xuống nước không thấy gì nữa cả. Ngọc Kỳ làm sao yên tâm cho được? Trong lòng kinh hoàng cũng nhảy xuống biển, chìm người xuống phía dưới.

Trong nước tối đen như mực.

Thương Hải Thần Giao vừa rút xuống nước, liền chìm người xuống, tài cán dưới nước của Thanh Hoa so với lão còn cao hơn một bậc! Còn về nhân lực, thì đừng ai nghĩ đến so tài với Ngọc Kỳ!

Lúc này, phía Đông nam của đảo, hạm đội vô địch của Độc Long đảo, trên lầu cao của chiến thuyền Thanh Long thứ nhất, Độc Long đảo chủ đang ngồi trên chiếc ghế dựa trải thảm màu hồng, hai bên là một đám thiếu niên nam nữ, đầu bên trái là Chí Trung và Triệu Nguyên Chân.

Khi bọn họ đang tới gần đảo Ngọc Hoàn, nghe tiếng chuông báo động vang lên giòn giã, trong vịnh biển phía bắc ngọn lửa bùng bùng bốc cao, tiếng hò hét vang lên như sấm động.

Chí Trung cất tiếng nói :

- Trên đảo có lửa, tiếng la hét chấn động, khả năng...
- Khả năng là Kỳ ca và đại tỷ đã ra tay động thủ rồi. - Nguyên Chân tiếp lời.

Độc Long đảo chủ nói :

- Bất kể ai đã ra tay, chúng ta hãy hủy chiếc thuyền của bọn chúng trước. Tất cả chuẩn bị chiến đấu.

Tiếng kèn lệnh vang lên trầm trầm, tiếp theo lá cờ được kéo lên cao. Năm sáu chục chiếc thuyền được chia làm ba nhóm, một nhóm đi về phía Đông bắc của đảo, một nhóm vòng qua Tây nam, một nhóm thì tuần hành trên mặt biển phía Đông nam để cảnh giới.

Trên biển phía Đông nam đã có sẵn mười chiếc thuyền của bọn Vô Vi bang, nghe kèn lệnh của đối phương vang lên, liền nhao nhao tung thuyền, cuốn mỏ neo lại chuẩn bị chiến đấu.

Mười chiếc thuyền vừa ra khỏi vịnh biển, đột nhiên một tiếng pháo hiệu chấn động cả trời xanh, tiếp theo đó tiếng gào thét của đại bác thần công.

Mười chiếc thuyền buồm, giống như bị trận cuồng phong sóng to bẻ gãy, chưa kịp tiếp xúc, thì trong phút chốc toàn bộ đều mất tăm trong biển cả mênh mông.

Ở phía Tây nam, trên chiếc thuyền Thanh Long của Độc Long đảo chủ, trong tiếng trống trận, ánh đèn rực sáng như ban ngày.

Ắt Thanh yêu đạo và đám thuộc hạ tất cả đều lên trên thuyền lớn, trên vịnh biển, chưa phát hiện tông tích của Ngọc Kỳ, mà từ phía xa lại xuất hiện hình bóng của hạm đội Thanh Long.

Lúc này, tiếng súng pháo như sấm dậy, tiếng trống trận vang lên dồn dập, trên biển đã trở thành một trận tàn sát.

Ắt Thanh quay sang hỏi Ngọc Hoàn đảo chủ.

- Bành thỉ chủ, thuyền có cách nào thoát nạn được không?
- Hãy đi về vịnh Nhân Dương, nơi ấy có nhiều dải đá ngầm, có lẽ có thể tránh được.

Bành Xương Minh trả lời một cách dờ dẩn, lão lại nói tiếp :

- Thuyền của ta, hoàn toàn xong hết rồi.

Ắt Thanh quay sang hỏi hai bên thủ hạ.

- Cảnh hộ pháp đâu?

Có người cao giọng trả lời.

- Rất lâu rồi không thấy tung tích, sợ...

Ắt Thanh quát lớn.

- Dong buồm lên, đi về phía vịnh Nhân Dương bên bờ bên kia.

Mười chiếc thuyền lớn vội vàng đi về phía tây, sóng nước mênh mông cuộn cuộn, đi chưa tới ba dặm, thì chiến thuyền Thanh Long ánh đèn rực rỡ từ phía bên trái lướt tới, bốn chiếc thuyền lớn, và mười hai chiếc thuyền hỏa long, hai mươi tư chiếc thuyền đầu bật sắt tràn ra khắp biển mà đến.

Ắt Thanh kinh hãi gầm lên :

- Châm lửa lên! Dem đứa con gái ấy để trên nóc thuyền.

Trên thuyền nghe tiếng liên châm hơn một trăm cái đèn lồng, ánh lửa sáng rực cả bầu trời. Ắt Thanh dùng Thiên lý truyền âm nói :

- Vô Vi bang chủ, Vô Tình Kiếm Ắt Thanh, xin diện kiến Độc Long đảo chủ.

Trên Thanh Long thuyền tiếng thanh la vang rền, có người dùng phép Thiên lý truyền âm nói :

- Hãy mau một trận tử chiến, không bàn luận gì cả.

Ắt Thanh nắm lấy ngọn đuốc, đứng bên thân mình một người thiếu nữ, quay về phía mười chiếc thuyền đầu bật sắt đang lướt nhanh tới, gầm lên :

- Các vị, nếu không rút lui, tôn Thiên kim của quý Đảo chủ, tất sẽ vong mạng đầu tiên, các người nhìn rõ rồi đấy.

Ngọn đuốc của lão giơ cao bên mình thiếu nữ, thiếu nữ bị cột chặt vào trụ thuyền, dưới ánh lửa, nhìn thấy rất giống Thanh Hoa, đang giãy giụa.

Người dẫn đầu của mười chiếc thuyền đầu bật sắt là Phân Thủy Thú Châu Lam, lão cùng tiểu thơ tiến vào Trung Nguyên, đối với tiểu thơ tự nhiên lão không thể nào nhận sai được, lão cho khoải thuyền lượn một vòng bên chiếc thuyền của Ắt Thanh, xông lướt nhanh đến bên chiếc thuyền lớn Thanh Long, giọng sang sảng :

- Bẩm Đảo chủ, chính là Tôn tiểu thơ, đã lọt vào trong tay của bọn chúng rồi.

Độc Long đảo chủ ngồi trên gác thuyền, ống tay áo hươ lên, trầm giọng nói :

- Chuẩn bị phát pháo, nhận chìm chúng nó.

Khương Chí Trung ở một bên nói một cách lo sợ :

- Bẩm Đảo chủ, Triệu cô nương ở trên thuyền.

- Đừng để ý đến nó, trước tiên phải diệt Ắt Thanh, để tránh bị chúng dã tâm xâm chiếm đảo một lần nữa.

- Bẩm Đảo chủ, Triệu tiểu thơ và Dương công tử cùng đến Ngọc Hoàn đảo lo việc bản đảo chúng ta, khả năng Dương công tử đã bị họ bắt ở trên thuyền rồi. Nếu lãnh nhiên phát pháo, ngọc đá đều bị thiêu, sau này e không tránh khỏi những lời dị nghị?

Chí Trung trình bày sự lợi hại một cách hoảng hốt.

Độc Long đảo chủ vừa nghe thấy Dương công tử ba chữ, sắc mặt hơi thay đổi. Giữa lúc đang trầm ngâm, từ nơi xa Ắt Thanh lại dùng Thiên lý truyền âm cao giọng kêu lên :

- Các hạ nếu không lui, bản đạo chỉ còn đắc tội với con tin thôi. Châm lửa!

Tiếng quát vừa dứt, mười ánh đuốc đều tập trung bên mình tiểu thơ, chỉ cần hơi duỗi ra một tí, thì nàng kể như xong rồi.

- Một! - Ắt Thanh ngược lên trời gầm lên.

Những người của Độc Long đảo toàn bộ đều sững sờ.

- Hai!

Tiếng gầm của Ắt Thanh rất nghiêm trọng, truyền đến như tiếng sấm nổ thật lớn. Một cây đuốc chậm chậm hướng về tiểu thơ, nàng đang cố sức giãy giụa.

Độc Long đảo chủ đột nhiên căn môi, quát lớn với đối phương :

- Chúng ta trao đổi, thả người ra, tha cho các người đó.

Át Thanh cất giọng cuồng ngạo :

- Đến bờ biển giao người, không được đuổi theo.

Lão phát tay, cánh buồm giương thẳng, mười chiếc thuyền lớn lướt như bay về phía bờ biển thẳng đến vịnh Nhân Dương ở Đông bắc.

Tiếng thanh la trên chiếc thuyền lớn Thanh Long vừa vang lên, mười chiếc thuyền đầu bịt sắt vung mái chèo lướt tới như bay, đuổi theo đuôi rất sát.

Độc Long đảo chủ, cũng nhanh nhẹn xuống chiếc khoái thuyền đầu bịt sắt, mỗi bên mười chiếc, hai mươi chiếc khoái thuyền mau như chiếc tên lao xông lên phía trước.

Chiếc thuyền lớn của Át Thanh dẫn đầu, tiến vào vịnh không lâu, lão hạ lệnh :

- Mau xông lên bờ.

Lái dò chính trên thuyền chau mày lo lắng, nói :

- Bẩm đạo gia, chiếc thuyền này của tiểu nhân...

- Nói vô ích! Xông lên đi! Không được hạ buồm.

Thuyền không dám không xông lên, chỉ nghe ầm một tiếng, chiếc thuyền giống như đụng vào ngọn núi, những người trên thuyền đều văng lên phía trước, tiếng người bị ngã kêu lên thất thanh, tiếng đồ vật bị rớt xuống biển, tiếng cột buồm bị gãy... giống như là ngày cuối cùng của thế giới.

Mười chiếc thuyền lớn nhao nhao cập vào bờ biển, có một nửa đụng ngay dải đá ngầm, những người trên thuyền không đợi hạ lệnh, đều lao xuống nước để tẩu thoát.

Chiếc thuyền lớn của Độc Long đảo, đang tuần hành ở phía ngoài, những chiếc hỏa thuyền thì dạo chơi bốn mặt, còn những chiếc khoái thuyền đầu bịt sắt thì trực xông lên bờ cát.

Át Thanh vừa nhìn thấy thuyền đã mắc cạn, thì liền cùng với chúng nhân nhảy xuống đem theo Thanh Hoa giả phóng nhanh vào bờ.

Chiếc khoái thuyền đầu bịt sắt của Độc Long đảo cũng cập bờ ở một chỗ khác, một hàng hơn một trăm người cầm theo ngọn đuốc, đuổi theo nơi Át Thanh vừa leo lên bờ.

Vừa lên bờ, trong lòng của Át Thanh đã định sẵn, lão với cơn giận tràn hông, lãnh đạo hơn hai trăm bang chúng, bày trận bên bờ cát, lão muốn cùng Độc Long đảo quyết một trận sống chết.

Những người của Độc Long đảo ở phía đối diện đã tới, cũng xếp theo hàng ở hai phía tả hữu, những chiếc đèn lồng, ngọn đuốc của hai bên đều sáng rực, người của hai bên đều có thể nhìn thấy rõ đối phương.

Một lão nhân dung mạo bất phàm, dung tư tiêu sái, chậm chậm đi ra trước tiên. Phía bên trái là Song Tuyệt Kỳ Nhu Cốc Dật, còn có tám lão đầu tử anh hùng của đảo, phía bên ngoài là năm vị lão phụ nhân.

Phía bên phải là Nguyên Chân, Khương Chí Trung Bách Vĩnh Niên, và hơn mười người đệ tử của đảo, hùng dũng oai phong.

Hai bên cuối cùng chạm trán nhau, cách nhau ngoài năm sáu chục trượng thì ngừng bước, đám người phía sau của Độc Long đảo chủ đều dạt ra hai cánh. Cánh thứ nhất, là ba mươi người Thần Tiên Thủ, đứng sừng sững sau một hàng lá chắn, tay cầm cung nỏ đứng phía bên phải, phía bên trái là ba mươi người Kim Thương Thủ tay nắm trường thương, tất cả đều là tinh hoa của đảo.

Các đệ tử của Độc Long đảo bày trận ở hai cánh, thế trận nghiêm ngặt, ngoài tiếng nổ dữ dội của ngọn đuốc, chẳng có một chút tiếng hơi thở. Còn những người của Vô Vi bang, thì lại giống như một tổ quạ, nhón nháo hét lên giận dữ làm kinh động cả một góc trời.

- Giết! Giết bọn chúng để báo thù các huynh đệ trong bang của chúng ta.

Có một kẻ kêu lên như thế.

- Chúng ta xông lên đi! Liều đi thôi!

Một đám người khác cũng gào lên.

Quần chúng Vô Vi bang nhao nhao tuốt binh đao ra, xông lên phía trước.

Độc Long đảo chủ vẫn chưa lên tiếng, cười lạnh nhạt, hơi gật đầu với một lão đầu tử ở bên cạnh, đôi môi hơi rung động.

Lão nhân cử thanh trường kiếm, tiến về phía trước ba bước. Một hàng mười hai người thổi kèn phát hiệu lệnh ở phía sau trận, tiếng kèn trời lên thật hùng tráng.

Những người giữ lá chắn, những tấm lá chắn hơi nghiêng, ngọn đuốc bên tay trái của họ, trầm xuống chừng hai thước.

Ba mươi người Thần Tiên Thủ gương cung, mũi tên từ từ di chuyển về phía ngọn đuốc, đột nhiên đầu mũi tên ngọn lửa bùng bùng dữ dội hiển nhiên đầu mũi tên đã có tấm dầu.

Thanh trường kiếm của lão nhân chém xuống, tiếng thổi kèn phát hiệu lệnh ở phía sau phát lên một trận sấm rền dữ dội. Trong không trung, những ngọn lửa bay như tia chớp, tiếng rít xé gió của cung tên, hỏa tiễn của Thần Tiên Thủ sắc bén không thể chống nổi, có thể xuyên qua giáp sắt.

Chỉ trong thoáng chốc, thì dưới đất nằm la liệt hai ba mươi tên Vô Vi bang toàn thân đang bốc lửa, những tiếng kêu la thảm thiết của những người bị trúng tên nghe thảm thiết vô cùng.

- Lui!

Ắt Thanh gầm to lên.

Ai dám không lui! Trừ phi người ấy không cần mạng sống, chán sống lắm rồi.

Bọn người Vô Vi bang vừa lui, tiếng kèn hiệu lại vang lên, Thần Tiên Thủ không phát tên ra nữa, những tấm lá chắn lại trở về chỗ cũ.

Ắt Thanh dẫn dắt Ba Thiên Long và một đám cao thủ, từ từ đi về phía trước. Độc Long đảo chủ dẫn đầu một đoàn nhân vật trọng yếu, cũng bước về phía trước.

Hai bên cách nhau trên dưới năm trượng liền dừng bước, đưa mắt nhìn nhau.

Đạo chủ chưa lên tiếng, lão mỉm cười gật đầu với Song Tuyệt Kỳ Nhu, Cốc lão gia tử cất giọng cười sang sảng :

- Tổng bang chủ, lâu lắm không gặp.

Ắt Thanh lãnh nhiên nói.

- Không nhiều không ít, hơn bốn mươi năm rồi.

- Bốn mươi năm không là ngắn, chúng ta đã già rồi, đạo trưởng lại biết Cốc mỗ chưa chết, thật là cao minh, tin tức của đạo trưởng làm cho người bội phục.

- Đáng tiếc tin tức vẫn bị tiết lộ ra ngoài, công bằng mà nói, trận này coi như bản đạo nhường sự hãnh diện cho các người.

- Thật là hân hạnh! Nhưng xin đạo trưởng theo lời hẹn ước hãy phóng thích Triệu cô nương ra trước, chúng ta nhất quyết sẽ không làm khó dễ đến đạo trưởng.

- Tên Cốc kia, lão chưa tránh khỏi quá ngây thơ, thả Triệu cô nương rồi, thuyền của bản đạo và huynh đệ trong bang, há không bị chìm chết một cách oan uổng.

- Đạo trưởng vẫn là nhất đại bá vương trong Hắc đạo, tên tuổi chấn động võ lâm, lại có thể nói một đằng làm một nẻo sao?

- “Không độc không thành trượng phu”, Cốc thí chủ văn võ đều thông việc đã đến thế này, thí chủ đương nhiên có thể tha thứ cho bản đạo.

- Nếu nói như thế thì chúng ta không còn lời nào để bàn cãi nữa.

- Thí chủ hãy xem xét và lượng thứ, các vị hãy quay về. Bản đạo sẽ thả tiểu thơ ra sao.

Độc Long đảo chủ đột nhiên cười lạnh lùng, cất giọng sang sảng nói :

- Cốc lão đệ, bắt tất phải nói nữa.

Nói xong, tay phất một cái, quát lớn: “Chuẩn bị!”

Lão nhân đứng bên cạnh lại hú một tiếng dài, cử kiếm lên. Trong tiếng kèn hiệu lệnh vang dài, hơn một trăm đệ tử đồng thanh gào thét, tiếng trống vang lên như sấm động, bước nhanh về phía trước, hai cánh từ từ hợp vòng vây lại.

Át Thanh cũng cất tiếng cười bén nhọn, phía sau bang chúng vừa rẽ ra, trong ánh lửa, tám vị đại hán xốc Thanh Hoa, đến đứng ở phía trước, tám ngọn đuốc đuổi thẳng vào thân của nàng.

- Xin Đảo chủ dứt cơn giận, để lão đệ và yêu đạo tranh luận phải trái với nhau.

Cốc Dật vội vàng lên tiếng.

Đảo chủ cười một cách thờ ơ, nói :

- Vì một tiểu a đầu, mà để nhiều cao thủ Trung Nguyên cùng chôn theo sao. Lão đệ, bắt tất phải quan tâm, tranh luận phải trái với đồ vô sỉ, thì ngoài giải quyết bằng võ lực không còn con đường nào khác.

Trong lòng Át Thanh hết sức sợ hãi, nhưng thần sắc trên khuôn mặt vẫn không biến đổi lão nghiêm giọng nói :

- Hừm dữ không bao giờ ăn con, Đảo chủ thật sự không để ý đến tất cả hậu quả sao?

Đảo chủ cười nhạt, nói :

- Bản Đảo chủ không thể vì chuyện riêng mà bỏ việc công, không thể vì một Tôn nữ nhi mà làm lỡ đi kế hoạch lớn.

- Bản đạo và tôn giá nhất quyết thư hùng, để tránh tử thi nằm ngổn ngang, Đảo chủ dám hay là không dám.

- Các hạ không hối hận với lời đề nghị này chứ?

- Cơ hội hai bên đều một nửa, bản đạo không bao giờ hối hận.

- Tốt! Lời nói như đinh đóng cột!

Lão nhân đứng cạnh Đảo chủ lại phát ra tiếng hú dài, đệ tử trong đảo đều chỉnh tề đội ngũ lui ra sau.

Tám bang chúng cũng lui ra sau hết bảy người, một người áp tải Thanh Hoa đi lên chừng mười trượng thì ngừng bước. Một tay của Bách Vĩnh Niên nắm lấy cổ xoa, nhanh như chớp lướt mình lên phía trước, chỉ còn cách khoảng một trượng thì dừng lại, chăm chú theo dõi tên bang chúng áp tải Thanh Hoa. Át Thanh thấp giọng nói với bọn thủ hạ một hồi, sau đó bang chúng giống như nước thủy triều lui ra sau.

Trong đấu trường, cao thủ hai bên chia nhau hai mặt, chuẩn bị ra tay.

Triệu đảo chủ cởi bỏ chiếc áo khoác dài, có một người dâng lên một thanh trường kiếm màu sắc rực rỡ, lão rút kiếm ra khỏi vỏ, thanh kiếm phát ra tiếng rỗng ngân, ánh sáng chói chang, cười ha hả mà nói rằng :

- Át Thanh, lão phu đang muốn tìm người để tính món nợ Hồi Long cốc, dù người không đến sinh sự với Độc Long đảo, bản Đảo chủ cũng phải đến Trung Nguyên để tìm người, người đến đây thật là tốt.

Trong lòng Át Thanh rung động nói :

- Lão tìm bản đạo là có dụng ý gì? Hồi Long cốc và Đông Hải Độc Long đảo chủ có liên quan gì với nhau?

- Vương Sư Dương Thế Hùng vẫn là tử diệt của lão phu, người không thể không biết, lại còn dám vọng động vô sỉ như thế.

- Hừ! Lão gia mượn cớ như thế quá khiên cưỡng, Vương Sư là tử diệt của Đảo chủ, bản đạo chưa nghe ai nói qua bao giờ.

- Nghe hay không nghe là chuyện của người, hôm nay lão phu phải cho người biết thế nào là lễ độ.

Triệu đảo chủ cử kiếm tiến lên phía trước, bước đi thật chắc chắn, ung dung khoáng đạt, phong độ siêu phàm, không hổ là chủ của một đảo, nhất đại kỳ nhân của võ lâm.

Ba Thiên Long thấp giọng nói :

- Đại ca. Để tiểu đệ lấy tính mạng của lão cho, nếu như bất hạnh, có việc gì đại ca lập tức rút lui ngay. Cơ nghiệp của chúng ta, không thể bị hủy ở nơi này.

Át Thanh nghiêm giọng nói :

- Lão quỷ ấy là trường bối của Vương Sư, nhất định công lực cực cao, ta phải lĩnh hội lão mới được.

- Không! Đại ca còn là chủ của một bang, há có thể khinh thân ứng chiến?

Ba Thiên Long nói xong rút kiếm ra khỏi bao, lãnh nhiên cất bước.

- Hiền đệ hãy cẩn thận.

Song Tuyết Kỳ Nhu cũng rút kiếm ra nói với Độc Long đảo chủ :

- Con chim ngọc phải bay đi trước. Đệ xin được phép nói lỏng gân cốt.

- Lão đệ hãy cẩn thận Kim thoa trên dây lưng của lão. - Đảo chủ thấp giọng căn dặn.

Hai người cử kiếm từng bước tiến lại gần thần thái vô cùng trầm trọng. Cuối cùng cũng đã tiếp cận gần tám thước rồi. Hai thanh kiếm cùng xông ra. Chỉ thấy ánh kiếm bay tới như chớp, kiếm phát ra tiếng rỗng ngân. Cả hai quả là kỳ phùng địch thủ, nháy mắt đã trao đổi nhau mười chiêu rồi, chiêu nào cũng hung hiểm thập phần, quyết lấy sinh mạng của đối phương. Hai bóng người dạt ra. Tay trái của Ba Thiên Long, như ánh chớp, thì một cây Kim thoa đã tới tay rồi, lão hừ lên một tiếng lạnh lùng. Song Tuyết Kỳ Nhu cười ha hả nói :

- Kim thoa Đoạt Hồn của các hạ đã rút ra rồi, tại hạ nghe danh đã lâu, hôm nay coi như là được mở to đôi mắt, lãnh giáo Kim thoa của các hạ như thế nào?

Ba Thiên Long cười gằn nói :

- Đây cũng là lần gặp cuối cùng của các hạ, lập tức thì có thể biết ngay lợi hại thế nào.

- Tại hạ đợi đây!

Song Tuyết Kỳ Nhu trầm giọng quát, kiếm vút tới, tấn công một chiêu Loạn Sát Kim Tinh, thế kiếm uy mãnh tuyệt luân.

- Đến thật hay!

Ba Thiên Long trầm giọng quát, trường kiếm vội vàng vung lên.

Song Tuyết Kỳ Nhu liên tiếp tấn công dồn dập bóng kiếm tràn ngập tám phương, bóng người mơ hồ khó phân biệt được.

Kim thoa bên tay trái của Ba Thiên Long tìm không được cơ hội ra tay, hai bên quá gần nhau, biến hóa của chiêu thức đối phương quá nhanh quá mau, bức bách lão không thể tung thoa ra ngay được. Hơn nữa cự ly lại quá gần, lão không muốn hai bên cùng bị thương.

Đây chính là sự cơ trí của Song Tuyết Kỳ Nhu, lão tấn công giành thế chủ động, không để cho đối phương có cơ hội, dù cho đối phương liều vung Kim thoa ra thì cũng phải bị hai ba chiêu kiếm rồi cùng đến chỗ chết. Nhưng thật ra, Song Tuyết Kỳ Nhu chưa chiếm được thế thượng phong. Đường kiếm của Ba Thiên

Long vẫn nguy hiểm khôn lường, trên người của cả hai đều thấy vết máu, hiển nhiên họ đã trúng chiêu của nhau. Trong lòng của Độc Long đảo chủ hơi động, trầm giọng nói :

- Hai bên trước sau đều thất thủ, hãy tạm nghỉ để người bên cạnh lên thay thế thử xem.

Ba Thiên Long nghiêm giọng nói :

- Tên họ Cốc kia, chúng ta không chết không tản ra.

Song Tuyết Kỳ Nhu cười ha hả nói :

- Thật là hợp ý của tị hạ, tối nay không là người thì là ta.

Triệu đảo chủ đã nhìn ra, cơ hội thủ thắng của Song Tuyết Kỳ Nhu không nhiều, Tử Tịch Tiềm Năng khí công hỏa hầu của lão, không đủ thủ thắng Hồn Nguyên chân khí của Ba Thiên Long, tuy binh khí trong tay là thần kiếm sắc bén, nhưng cơ hội không nhiều, hà huống Ba Thiên Long còn có Kim thoa đợi thời cơ phát ra. Triệu đảo chủ muốn gọi to Song Tuyết Kỳ Nhu hãy quay về, nhưng Ba Thiên Long đã biết mình hơn phần tiện nghi rồi, đã dùng lời chế ngự Song Tuyết Kỳ Nhu trước và chỉ ngăn tuyệt người ngoài can thiệp vào, theo phép tắc, trận quyết đấu này, không cho người bên cạnh xen tay vào, trận đấu phải kết thúc với phần thắng về một người. Trong lòng Đảo chủ rất nôn nóng, nhưng không thể không theo luật được, nếu Song Tuyết Kỳ Nhu đừng mở miệng còn có đất để can thiệp vào, nhưng bây giờ thì đã không có cơ hội ấy rồi.

Ba Thiên Long từng bước lại gần, Song Tuyết Kỳ Nhu cũng bước về phía trước.

Bỗng nhiên, ngay lúc đó một tiếng hú dài lãnh lốt từ bờ biển vọng lên, trong ánh lửa chớp chờn rõ ràng là Thanh Hoa và Ngọc Kỳ đang lướt như bay về phía đấu trường.

Nguyên Ngọc Kỳ và Thanh Hoa nhảy xuống biển đuổi theo Thương Hải Thần Giao. Thương Hải Thần Giao tuy là một con Giao Long trong biển nhưng Thanh Hoa lớn lên từ đảo coi nước như đất liền, hơn nữa Ngọc Kỳ thần công cái thể, trí thuật siêu phàm, một mình Thương Hải Thần Giao làm sao cự nổi.

Chuyện chẳng cần kể nhiều, chắc ai cũng biết Thương Hải Thần Giao mạng ắt hưu hỷ rồi.

Sau khi thanh toán xong Thương Hải Thần Giao, họ trôi lên mặt nước thì gặp ngay chiến thuyền của Độc Long đảo, trên thuyền là Thí Uy và Thí Toàn.

Thí Uy, Thí Toàn báo cáo tình hình với họ. Sau đó dong thuyền hướng thẳng về vịnh Nhân Dương hướng theo đoàn thuyền của Ất Thanh và Độc Long đảo.

Họ đến nơi thật đúng lúc. Lân quang trong nước biển, càng hùng hực thêm mạnh mẽ liền dẫn cô nương đến phía đó ngay.

Lão tặc liền tấn công chiêu kích, đều bị kinh lực khua gạt đi, mắt thấy cô nương đang bay như tên bắn tới, bèn thừa cơ rút lui, lão vội muốn nổi lên mặt biển để hoán khí, nếu mà nán lại nữa thì lão coi như đi đứt! Lão vội vàng nổi lên trên thật nhanh.

Ngọc Kỳ nhất thời thu tay không kịp, bị kéo lên trên hơn ba trượng, chàng sợ cô nương không phân biệt được rõ địch ta trong bóng tối ở dưới đáy nước, không dám bơi lại gần phía nàng, lại không thể lên tiếng kêu lên, trong cơn rối loạn một tiếng quát, bèn phân biệt rõ địch và ta, cũng bay vọt lên gấp.

Lão tặc vọt lên tới mặt nước, vừa may kế bên mình là một chiếc thuyền đã bị phá vỡ, hơi thở gấp gần tro tàn, đang nổi lên. Lão liền vọt lên, hít vào một hơi dài.

Ngọc Kỳ đã ngậm đuôi đuổi theo, ở trong nước đã thở ra hết trọc khí, bàn tay vừa vơ vào mặt nước, người đã bay vọt lên không nhảy bổ vào phía lão tặc.

Lão tặc không nghĩ rằng chàng đã tới nhanh như thế, quát lớn một tiếng, một kích đột ngột tung ra, chân vừa chống lên, một tấm ván khô bay về phía Ngọc Kỳ đang ở giữa không trung.

Ngọc Kỳ vừa ra khỏi mặt nước, lòng kiêu hùng trời dậy, dường như hổ dữ vừa ra khỏi lồng, mạnh mẽ không thể nào chống đỡ nổi, đột nhiên quát lớn một tiếng, song chưởng vỗ liên tiếp dòng kinh lực phát ra như thoi sơn giạn dữ cuốn tới tấn công.

Lão tặc chỉ cảm thấy Phân thủy kích vừa chấn động, hồ khẩu muốn nứt toát ra, gỗ khô bị đá lên đột nhiên bay vụn trở lại, lão hết sức kinh hãi, ngã ra phía sau, ầm một tiếng vật nặng rớt xuống biển.

Bình một tiếng chấn động thật lớn, vô trù chưởng lực chấn động chiếc thuyền vỡ bị chia năm xẻ bảy. Tầm ván khô cũng ầm một tiếng bay tới nơi lão tặc vừa nhảy xuống nước, bọt sóng bay tung tóe, giống như một viên đá thật lớn bị nện trên mặt biển, thanh thế thật kinh người, chàng đã dùng toàn lực có lẽ là một bụng khí được nén dưới đáy nước, lúc này mới phát tiết ra, muốn đưa lão tặc vào chỗ chết.

Lão tặc nhảy xuống nước tuy nhanh, nhưng mặt nước bị đánh trầm trọng, trực chấn động khí huyết của lão vừa bị tắc nghẽn, trong mắt muốn nổ đom đóm, trong lòng lão hết sức sợ hãi, đôi chân vừa kịp lại, lập tức chìm xuống, trực trốn thật nhanh vào vùng tối ở dưới đáy biển.

Ngọc Kỳ nào chịu tha cho lão? Chàng hít vào một hơi thật mạnh, lặn xuống nước ngay.

Thanh Hoa vừa chui ra khỏi chiếc thuyền vỡ, cũng theo sau lặn xuống biển.

Hai người chỉ lo đối phó với Thương Hải Thần Giao lại quên đi yêu đạo Ất Thanh, bỏ qua cơ hội giết Ất Thanh ở trên mặt nước.

Thương Hải Thần Giao vừa lặn xuống, đã với xuống đáy biển ầm ầm, lão phải lánh để cho Ngọc Kỳ hai người khỏi tiếp tay với nhau, và để tránh hai mặt đều địch vậy.

Ngọc Kỳ theo dấu vết đuổi theo, lão tặc lại lướt lên trên, tấn công một kích, bay vọt ra khỏi mặt biển, vận thần công đập sóng mà đi, chạy thật nhanh trên mặt biển, trốn vào nơi sâu nhất của vịnh biển, nhưng một tấm lụa trắng đang bay tới với thế như tên bắn.

Trong vịnh biển, thuyền của Độc Long đảo, đang nối đuôi nhau dàn hàng ngang, trực tấn công những chiếc thuyền bè chạy trốn ra, trên mặt biển những tấm gỗ của những chiếc thuyền bè bị vỡ nổi trôi khắp nơi, những người rớt xuống biển phần nhiều đã bị chôn thân trong bụng cá, tiếng kêu cứu khi chìm khi nổi.

Ngọc Kỳ tránh qua một kích, nổi lên mặt nước, chàng mở miệng kêu lớn :

- Cảnh Thiên Lai, lão có trốn đến Thủy tinh cung, thái gia cũng sẽ đến bắt lão.

Tay chân chàng đều sử dụng hết, bay vọt lên không, lại dùng thân pháp yển tử lược ba, lướt trên mặt nước, mau mắn tuyệt luân.

Thương Hải Thần Giao trong tâm hết sức sợ hãi, biết rằng hy vọng quyết chiến trên mặt nước đã bị tiêu tan, còn dưới đáy biển thì tương đối còn được, chạy xa đến hơn trăm trượng, nhìn thấy Ngọc Kỳ đã tới phía sau lưng, đột ngột lặn xuống dưới đáy biển không thấy nữa.

Ngọc Kỳ quát một tiếng lặn xuống nước, theo đuổi theo rất gấp.

Công phu trên mặt nước của Thanh Hoa hơi kém, nàng chỉ còn đập sóng mà đi, bị rớt ra sau hơn mười trượng, đuổi không kịp nữa rồi.

Nàng đột nhiên hú lên một tiếng quái dị, đề khẩu chân khí đuổi theo nơi hai người vừa xuống nước, muốn đi tìm dấu vết của hai người.

Ngoài một trăm trượng, hai chiếc khoái thuyền đầu sắt, theo sự điều khiển của Kim Kiếm Thi Uy và Ngân Giao Thi Toàn huynh đệ hai người, vừa nghe tiếng hú, thì trong lòng vui mừng như điên, Thi Uy quay sang chiếc thuyền bên cạnh kêu lên :

- Nhị đệ, tiểu thơ ở đây, huynh đã nghe được tiếng hú của tiểu thơ.

Thi Toàn đứng ở trong thuyền, cũng kêu lên :

- Đúng rồi, đệ cũng nghe thấy thế, đúng là tiếng hú quái lạ của tiểu thơ, tiểu thơ đang gặp sự đối đầu cao minh ở trong nước, mau lên!

Hai chiếc thuyền chia nhau về hai phía tả hữu, lướt về phía ấy như tên bắn, hình dạng chiếc khoái thuyền đầu sắt như là chiếc thuyền rồng, nhưng rộng hơn, phía trước có mũi sắt, phía dưới là xương rồng bằng đao sắc bén, hai bên là ba mươi hai mái chèo, ở giữa là khoái đạo thủ (tay sử dụng đao thật mau lẹ) và thủy tương thủ (tay sử dụng mái chèo) ở dưới khoang thuyền, trên mặt biển lướt đi như bay, hai đầu là đại phủ

thủ (tay sử dụng rìu) và phi chùy thủ (sử dụng chùy), có thể phá hoại thuyền địch, trước tiên đầu thuyền đụng trước, sau đó rìu chùy cùng tung xuống, kẻ địch sẽ tan tác ngay.

Hai chiếc thuyền rẽ sang hai bên tả hữu, Thi Uy huynh đệ mình mặc áo thủy khác, vai đeo kiếm, đôi tay cầm một câu liêm ngắn bảo vệ tay, đang hết sức chăm chú nhìn về mặt biển.

Sóng lớn, tầm nhìn không được rộng, Thi Uy kêu lớn :

- Nhóm lửa lên, cẩn thận coi chừng có người lên thuyền.

Trên thuyền ánh lửa đuốc được giơ cao, ba mươi hai mái chèo đều hoạt động, chiếc thuyền lướt đi như bay, trên mặt biển đi gấp một vòng.

Ngọc Kỳ đang đuổi theo xuống biển sâu dưới hai mươi trượng, nhìn thử dưới đáy biển, những dải đá ngầm mọc lên như rừng, những bụi cỏ biển, những sinh vật dưới đáy biển có thể phát sáng đang rong chơi khắp bốn phía.

Thương Hải Thần Giao biết thời cơ đã đến, đột nhiên hướng lên rồi lặn trở lại, phân thủy kích nhanh như chớp hướng lên trên tấn công vào Ngọc Kỳ.

Hai người quán lấy nhau, Ngọc Kỳ không có kinh nghiệm cách chiến đấu trong cơ biển, chỉ lật người ba hai vòng cơ hồ muốn bị thương dưới cây kích, chàng vẫn dùng chưởng lực khuấy động nước biển, cơ thì nhiều, chàng chỉ còn lực bắt tòng tâm.

Trong lúc quá nôn nóng cơn giận dữ bốc lên, chàng đột ngột rút ra Hàm Quang kiếm, kiếm vừa rút ra, thì những tia sáng mờ mờ ảo ảo màu xanh lục phát ra bốn phía, tầm nhìn đã trông sáng sủa hơn.

Với thanh kiếm trên tay, chàng triển khai thế tấn công, một kích của đối phương vừa tấn công xuống bụng dưới, chàng hít bụng lại tung chưởng ra, thân được trôi lên trên, đầu cúi xuống, một kiếm tấn công.

Trong đấu trường, Song Tuyết Kỳ Nhu đang dồn nội lực vào kiếm, quát trầm một tiếng, tuyệt chiêu Dựng Hoa Vạn Cờ hóa thành ngàn vạn đường kiếm bay thẳng vào Ba Thiên Long, thanh kiếm như những đường cầu vòng xanh, cuộn cuộn bắn về phía ảnh kiếm, kinh phong xé gió khí thế kinh người.

Một trận rồng ngán hổ rống vang lên, kiếm khí bay vọt lên, tia chớp bắn ra như điện xẹt, bóng của họ dường như mất đi, rồi lại hiện ra, trong vòng kiếm ảnh. Họ lại chiến đấu điên cuồng. Át Thanh lúc này nghe thấy tiếng hú trong trẻo vang vọng tới từ bờ biển, sắc mặt yêu đạo lập tức thay đổi, lão vung kiếm xông lên phía trước thật nhanh.

Triệu đảo chủ cười một tiếng lạnh lùng, bay lướt tới.

Bách Vĩnh Niên vung lên Song cổ xoa, đột ngột nhảy bổ tới tên đại hán trước mặt.

Thanh Hoa khẽ nhiên cười lên một tiếng nhẹ nhàng, chạy lui ra sau thật nhanh, nàng chạy vào trong đất liền, rời xa phía đấu trường.

Bè đảng của Át Thanh ở phía sau, nhao nhao bỏ chạy trốn để thoát thân.

Ngọc Kỳ từ phía xa, ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, dắt theo Thanh Hoa lướt như bay về phía đấu trường. Thanh Hoa kêu lên từ phía xa :

- Tổ phụ! Đừng tha cho yêu đạo chạy đi.

Đệ tử của Độc Long đảo, nghe tiếng của tiểu thư đồng reo lên đứng nhường sang hai bên. Hai người bay vọt vài, hai thanh thần kiếm rút ra khỏi vỏ.

Ngọc Hoàn đảo, Đảo chủ Bành Xương Minh, đột nhiên cất tiếng cười sang sảng, người đã ẩn vào trong màn đêm mịt mù, chạy đi.

Bên bờ biển, Đông Quan Tam Nương vừa lên bờ cũng buông một tiếng hú the thé, xông về phía đấu trường thật nhanh.

Chuyện kể thì rất dài, nhưng diễn biến xảy ra trong nháy mắt. Ba Thiên Long bỗng nhiên thân hình lui ra sau như tên bắn, tay trái vung lên, ba cây Kim thoa trước sau bay ra, một bắn vào Song Tuyết Kỳ Nhu, một vào Độc Long đảo chủ, và một tấn công vào Ngọc Kỳ và Thanh Hoa đang bay tới.

Ắt Thanh vừa cùng Độc Long đảo chủ tiếp xúc với nhau. Choang một tiếng, thanh bảo kiếm trong tay Ất Thanh bị Vô Cực Thái Hư thần công chấn động đến nỗi thanh kiếm bị hủy đến cả tắc. Lão yêu đạo lui ra sau như hỏa tốc, Kim thoa vừa lúc đó bay tới.

Hai tên lão tâm đã cố ý muốn chạy trốn, thân pháp thật nhanh, chỉ trong chớp mắt, người đã bắn ra xa ngoài ba trượng.

Ba cây Kim thoa lập tức bay tới như ánh chớp, mắt nhìn thấy thảm kịch phút chốc sắp xảy ra tới nơi.

Xem tiếp hồi 22 Hồi Long Cốc

22. Hồi 22 Hồi Long Cốc

Cây Kim thoa thứ nhất bắn vào người Ngọc Kỳ, là Bách Biến kim thoa, cây Bách Biến kim thoa thứ hai thì bắn về Độc Long đảo chủ, cây thứ ba là Bách Khai Mẫu Tử kim thoa, tấn công vào cự ly gần nhất, đối phó với Song Tuyết Kỳ Nhu lá người không quá cao minh.

Thần thủ của Ba Thiên Long không thể nói là không nhanh, đáng tiếc bàn tay trái lão đã bị mất đi một lóng tay, lúc trước do lão tự bẻ gãy, cho nên cây Kim thoa cuối cùng phóng về phía Song Tuyết Kỳ Nhu tốc độ tung ra, cùng với thời gian dự tính vẫn chưa phối hợp với nhau lắm, hơi chậm đi một tí. Mục quang của Ngọc Kỳ thật sắc bén, thân pháp của chàng thật nhanh, đã thấy nguy cơ sắp xảy ra, chàng không còn để ý gì nữa, Thần kiếm rời khỏi tay lao đi, đồng thời đẩy Thanh Hoa sang một bên, văng ra xa, cũng trong nháy mắt đó chàng nhảy bổ vào phía Song Tuyết Kỳ Nhu. Độc Long đảo chủ thấy Kim thoa bay đến hừ lên một tiếng lạnh lùng, tay áo phía bên trái phất lên nhẹ nhẹ, một luồng tiềm lực vô cùng mạnh mẽ phát về phía cây Kim thoa, đồng thời thanh trường kiếm bên tay phải cũng thoát tay bay ra ngăn chặn Kim thoa, ống tay áo bên phải vừa mở rộng ra, thân hình của Đảo chủ như biến thành đứa trẻ sơ sinh, ẩn mình vào sau tay áo. Quả là thần công cái thế có một không hai. Thanh Hoa bị Ngọc Kỳ đẩy văng ra ngoài hơn năm trượng, vượt qua vòng nguy hiểm của Kim thoa. Thần kiếm của chàng thật vừa vặn đón ngay cây Kim thoa cuối cùng, Ngọc Kỳ cũng tới nơi rồi, một chưởng của chàng tung ra, thân hình chàng đụng vào Song Tuyết Kỳ Nhu nên làm lão ngã lún xuống, chàng đề lên người lão, lấy thân làm vật cản. Một chuỗi biến hóa cấp kỳ, đều hoàn thành trong phút chốc. Ba cây Kim thoa trước sau cùng phát nổ, tiếng kêu thảm thiết bắt đầu vang lên.

Cây Kim thoa đầu tiên nổ cách Thanh Hoa khoảng năm trượng, không có gì nguy hiểm. Chỉ tội cho những đệ tử của Độc Long đảo đang đứng trong vùng phong tỏa của Kim thoa, ba tử đệ thân mình bị trọng thương, kêu lên thảm thiết, ngã lún xuống đất.

Còn cây Kim thoa tiến công về phía Đảo chủ, cách thân hình Đảo chủ hơn một trượng bị Vô Cực Thái Hư thần công cuốn tới, cây Kim thoa chuyển hướng bay sang trái bắn ra ngoài hơn một trượng, lúc đó mới bộc nổ, ngàn vạn cây Kim thoa nhỏ và Ngưu Mão kim châm bay ra tám hướng, tay áo của Đảo chủ cứng như thép nguội, những cây bắn tới có vài cây xuyên vào tay áo, nhưng đều bị chấn động rồi xuống đất. Đảo chủ không hề hấn gì.

Thần kiếm của Ngọc Kỳ vừa chạm vào Kim thoa, cuối cùng Kim thoa lập tức nổ tung, hai cây Kim thoa nhỏ bay như chớp về phía trước bị chưởng lực của Ngọc Kỳ ngăn cản, lực đạo đã bị tiêu tán một nửa.

“Xoẹt” một tiếng, một cây Tiểu kim thoa tấn công xuyên vào hộ thể thần công của Ngọc Kỳ, đâm từ vai trái xuống, vẽ thành một đường máu như máng xối, sâu xuống xương hông, mũi thoa cắm sâu vào thịt năm phân. Lực đạo của Kim thoa quả thật kinh hồn. Thế mới biết Độc Long đảo chủ thần công quán tuyệt. Ngọc Kỳ thấy nửa người tê chôn, chân khí tản mát.

Trong chớp mắt lúc này thì Đông Quan Tam Nương đã tới, xông vào Ngọc Kỳ đang nằm dưới đất, mục muốn thừa dịp để trả thù mối sỉ nhục bị bức bách phải nhảy xuống biển vừa qua.

Nguyên lúc ở vịnh nơi Ngọc Hoàn đảo, mộ bị Ngọc Kỳ bức rơi xuống biển, chìm nổi hồi lâu mộ tìm được một chiếc thuyền rượt theo đoàn người phía xa. Lúc Ngọc Kỳ và Thanh Hoa vừa tới đầu trường thì mộ cũng đã đến bờ, lao theo bèn gót. Thanh Hoa kêu lên một tiếng, thần kiếm vung ra nhảy đến đâm nhanh vào hậu tâm của lão quái bà. Đông Quan Tam Nương nếu muốn giết chết Ngọc Kỳ không phải quá khó, nhưng đường kiếm của Thanh Hoa cũng làm cho mộ táng mạng, mộ không dám mạo hiểm, vội xoay mình lại, thanh kiếm vung ra, tay kia Cừu Đầu trượng cũng quật xuống một chiêu hung hiểm.

Hai người đều rất nhanh, “Chang” một tiếng giòn giã, thanh kiếm của mộ lập tức bị chém gãy, Thanh Hoa cũng bị Cái Thế thần công của lão bà chấn động, bay ra ngoài hai trượng. Bảo kiếm cơ hồ muốn thoát khỏi tay.

Cũng nhờ chấn động mà văng ra ngoài như thế nàng đã bảo toàn được tính mạng của mình bởi lão bà đã tung Cừu Đầu trượng ra một chiêu hiểm ác “Phi Hồng Quan Nguyệt”. Người nàng bị chấn động bay đi, lão bà chiêu đưa đi vào khoảng không.

Ắt Thanh nhắm thời thế không ổn, kêu lên một tiếng, người đã lao vào bóng đêm mịt mù. Ba Thiên Long và lão tặc bà cũng như ánh chớp lướt nhanh vào bóng tối. Những người Độc Long đảo từ phía sau chạy đến đó là tám vị lão đầu tử và năm vị lão thái bà, Nguyên Chân và Khương Chí Trung, Bách Vĩnh Niên với một xoa đã đánh chết tên đại hán đã giữ chặt Thanh Hoa giả. Lúc này cũng nhảy bổ đến. Họ nhanh chóng lao lên phía trước tiếp ứng Thanh Hoa và Ngọc Kỳ.

Độc Long đảo chủ rung cho những cây thoa châm từ tay áo rớt xuống, thân hình hồi phục trở về nguyên trạng, một tay nắm lấy Ngọc Kỳ kéo lên nói :

- Thiếu hiệp, người xả thân mạo hiểm, lão phu rất kính trọng người...

Lão vừa nói vừa muốn điểm vào huyệt đạo của Ngọc Kỳ, để ngăn cho máu ngừng lại.

Ngọc Kỳ hơi cử động nói :

- Sư tổ gia, xin đừng điểm vào huyệt đạo của Kỳ Nhi...

- Ô, người là...

Thanh Hoa chạy đến tiếp lời :

- Tổ phụ, chàng là Dương gia Kỳ ca, huyệt đạo của chàng không tìm được đâu.

Đảo chủ cười ha hả, lấy ra hai viên đan hoàn, nhét một viên vào miệng của Ngọc Kỳ, một viên khác bóp nát, gấp tiểu thoa ra rắc thuốc bột vào xong, lão nói :

- Hải tử, lão phu tối nay vui lắm. A đầu, đợi lát nữa tổ mẫu sẽ phạt người.

Một lão thái bà mỉm cười tiến lại gần, cười nói :

- Phạt Hoa a đầu chiếu cổ Kỳ nhi, đi thôi!

Ngọc Kỳ vẫn còn đau đớn nằm dưới đất, thò tay vào túi Bách ngọc, lấy ra một bình đan hoàn, đưa cho Thanh Hoa đang ở cạnh bên nói :

- Kim thoa của Ba lão tặc có kỳ độc, bên ấy có mấy vị đại ca bị thương, cần...

Khương Chí Trung lắc đầu nói :

- Kỳ độc gặp máu phong hầu, đã không còn cách nào...

Đảo chủ than thở nói :

- Chí Trung, có mấy vị đệ tử đã trúng thoa?

- Ba người, đã bất hạnh mà mất rồi.

Song Tuyệt Kỳ Nhu sau khi đứng dậy, vẫn chưa hoàn hồn, mắt nhìn không chớp vào Ngọc Kỳ, lúc này mới nói :

- Công lực của Kỳ nhi tại sao lại có thể làm cho ta ngã xuống? Hải tử, con thật làm cho ta ngạc nhiên. Con đã xả thân cứu ta...

Đạo chủ cười nói :

- Cốc lão đệ, hãy lên trên thuyền rồi nói. Kỳ nhi, Nguyên Chân đã đem thân thể của con nói cho ta biết rồi, con bất tất phải gọi ta là Sư tổ gia.

- Kỳ nhi theo Chân đệ gọi là Tổ phụ được không? - Ngọc Kỳ hỏi.

- Hải tử nên như thế. Đi!

Mọi người chỉnh đốn lại đội ngũ rồi lên chiếc khoái thuyền đầu bịt sắt. Trong tiếng kèn vang lên, hạm đội đi về phía biển lớn Đông bắc. Trong vịnh Nhân Dương, tất cả trở về sự tĩnh mịch, gió đang rút lên giận dữ, sóng dâng lên thật nhanh, mười chiếc buồm thật lớn, đậu trên những dải đá ngầm đang nghiêng ngửa muốn lật. Trên vịnh biển phía Tây bắc của đảo Ngọc Hoàn, những chiếc thuyền võ nằm trên bãi cát, ngọn lửa đang bốc cao, chiếu sáng đỏ rực một góc trời, gió mạnh lửa bùng bùng dữ dội, không thể nào dọn dẹp được.

Không lâu, một chiếc thuyền buồm đi vào vịnh Nhân Dương, một nữ nhân người ướt đầm ngã xuống bờ cát, đang nhìn chăm chú không rời đội thuyền vừa lướt khỏi vịnh đi ra biển lớn, trong đôi mắt đẹp tuyệt vời rơi xuống những giọt lệ long lanh, nữ nhân lẩm nhẩm :

- Dương công tử, chúc người bình an hạnh phúc, thiếp sẽ đi về ẩn cư nơi chốn thâm sơn, sẽ trở thành một người bình thường, tìm một nơi ở khác để sống những ngày còn lại, thiếp sẽ sửa đổi lại cuộc sống của mình. Từ nay về sau không còn gặp nhau, mong người hết sức giữ gìn sức khỏe.

Nói xong nàng lão đạo đứng dậy rồi biến mất vào trong đêm tối mênh mông.

Nàng chính là Trì Khiêm, muội muội của Thần Kiếm thư sinh. Từ đó trong giang hồ mất đi dấu vết của nàng.

* * * * *

Tháng ba cuối xuân, Giang Nam một dải xanh biếc, dấu vết của mùa đông lạnh lẽo đã mất đi đâu hết cả, trăm hoa đua nở, cây cỏ tươi tốt bởi bởi, chim oanh cất tiếng hót du dương trầm bổng và cơn gió đang thổi nhẹ nhàng lướt qua những cánh đồng xanh mơn mơn. Ngày cuối cùng trong tháng ba, trên đường cái quan ở huyện Ngọc Sơn phủ Giang Nam xuất hiện ba người đang cưỡi ngựa. Họ là Ngọc Kỳ, Thanh Hoa và Nguyên Chân.

Con đường khá rộng, ba con ngựa đi ngang hàng với nhau, Thanh Hoa đi giữa. Họ đi không gấp vội, vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ với nhau. Thanh Hoa dẫu đôi môi nhỏ nhắn xinh đẹp lên, nàng nói :

- Kỳ ca, tại sao huynh không cần tổ phụ truy tìm yêu đạo Ất Thanh?

Ngọc Kỳ mỉm cười nói :

- Hảo muội muội, nếu tổ phụ lộ mặt, yêu đạo Ất Thanh sẽ sợ hãi trốn vào nơi thâm sơn cùng cốc, thiên hạ lớn như thế, biết đi đâu để tìm lão? Vì vậy huynh mới xin tổ phụ đừng rời đảo, giữ vững phương châm người không phạm đến ta thì ta không chạm đến người, như vậy yêu đạo Ất Thanh mới cả gan đến điểm hẹn ở Hoàng Sơn. Muội đừng lo huynh đã dự tính cả rồi.

- Hừ! Huynh chính là hùng tâm vạn tượng, muốn một mình một cõi, muội phản đối.

- Muội sai rồi, chí ít Phong Vân ngũ kiếm của chúng ta cần phải toàn bộ cùng hành động, làm sao nói huynh muốn một mình một cõi được.

Nguyên Chân bỗng cười ha hả chen ngang :

- Những lời Kỳ ca nói, đệ hoàn toàn tán thành. Phong Vân ngũ kiếm chắc chắn lúc đó sẽ dương oai trước ngàn quân vạn mã.

Thanh Hoa giật cương ngựa một cái, nhẹ nhàng nói :

- Ai cho đệ nhiều chuyện thế? Đệ đừng xen vào có được không?

Nguyên Chân cười ha hả, xông lên phía trước, quay đầu lại làm mặt quỷ, cười hì hì nói :

- Tỷ tỷ, lời nói của tỷ tỷ thật sự là những lời xuất phát từ trong lòng mà ra. Đệ sẽ đi trước, tuyệt không quay lại nhìn, để tránh quấy rối hai người và làm cho người ta không thích. Ha ha!

- Tiểu quỷ này, người...

Gò má của Thanh Hoa hồng lên, nàng giật cương ngựa xông lên phía trước.

Nguyên Chân đã chạy ngoài ba trường, vẫn cười ha hả không ngớt.

Ngọc Kỳ cũng cười hì hì, giục ngựa sát cánh đi cùng với Thanh Hoa.

Nàng hứ lên một tiếng, làm thế muốn đánh cho một cái.

Ngọc Kỳ kêu to về phía trước :

- Chân đệ, nàng tiểu Phụng tiểu muội đánh đá của đệ ra sao rồi? Còn nhớ đến cô ấy không?

Nguyên Chân dừng ngựa lại, đợi hai người đến rồi mới nói :

- Huynh đừng nhắc tới nữa, những người ở Cổ gia trang làm như đệ là sát tinh vào nhà họ không bằng, cả ngày lẫn đêm cứ trông coi từng bước. Cổ Phụng thì tính tình lại nóng nảy, đệ không chịu đựng nổi.

- O! Nàng đối với đệ nóng nảy lắm sao? Không thể được, nàng đang yêu đệ mà, tỷ tỷ đã nhìn thấy trong mắt nàng có tình ý đối với đệ, đệ đệ đừng nản lòng.

Nguyên Chân nói một cách thật lòng :

- Tình ý của nàng đối với đệ chỉ dừng lại ở mối giao ước thôi, lúc vào gia trang ngày thứ hai, gia gia của nàng tuy không có nhà nhưng má má của nàng lại quá ghê gớm, sai một đám người giám thị đệ, một bước không rời, chẳng có cơ hội nào nói chuyện với nhau được, đệ nán lại ở đó mấy ngày kể cũng như không.

- Vậy làm sao đệ biết tình ý và tính tình của nàng đối với đệ là nóng nảy, hấp tấp?

- Do nàng không quan tâm gì đến đệ và cái cảnh quát tháo những thuộc hạ, đệ làm sao không biết? Nếu không phải vì đợi Cửu Chỉ Phật, thì đệ đã sớm đi tìm hai người rồi.

- O! Đệ thật là ngốc, chỉ nhìn thấy cái cảnh mà nàng quát tháo những người trong nhà thì đệ phải biết nàng đang rất nhiều phiền não. Sự phiền não ấy là không được nói chuyện với đệ. Đệ chính là người phiền não của nàng! Đệ không hiểu trái tim của cô gái nào cả, ngu đệ đệ ạ.

- Hà hà! Có lẽ Kỳ ca hiểu, vì vậy... - Nguyên Chân cười lớn.

Nguyên Chân chưa nói xong, Thanh Hoa đã quát nhẹ một tiếng, rút cây roi ngựa ra.

Nguyên Chân cười lên ha hả, cưỡi ngựa vọt lên trước.

Đến trưa thì ba người đến huyện Ngọc Sơn, kể đó đi về phủ Quảng Tín.

Bọn họ lại không che giấu mình, quyết định ở lại phủ Quảng Tín rồi mới đến Hồi Long cốc. Ngọc Kỳ và tổ mẫu đã hẹn nhau, chuyện ở Độc Long đảo đã xong rồi, thì cuối tháng ba hay đầu tháng tư phải đi đến Hồi Long cốc làm lễ truy điệu quần hùng tử nạn hai mươi năm trước. Tin này truyền ra giang hồ, anh hùng Bạch đạo chắc cũng tập trung tại Hồi Long cốc đông đủ. Đêm đó, họ tìm nơi ngủ trọ ở phủ Quảng Tín, bao cả một sân nhà ở, nghỉ ngơi ổn thỏa. Sau canh hai, ba người ở nội viện luyện kiếm pháp.

Mấy ngày gần đây ba người không những tiến bộ rất nhiều, càng thông hiểu được không ít những đường kiếm đạo tinh vi. Ngọc Kỳ rèn luyện thêm kiếm pháp cho Thanh Hoa và Nguyên Chân hai người.

Ngày hôm sau bọn họ lại lên đường, họ đi hơn một giờ, từ phía xa trông thấy một con sông và một chiếc cầu gỗ bắc ngang sông, bên bờ phía Tây xuất hiện một tòa trang viện quy mô không nhỏ. Ngọc Kỳ nói :

- Đại An trang đã đến rồi, chúng ta có nên quấy rối một phen chăng?

Thanh Hoa nói :

- Năm ấy ở Hồi Long cốc cũng từng ra hết sức lực, tuy bọn chúng chưa phải là là hung ma nhưng cũng cần phải răn đe chút ít, đi thôi!

Ba con ngựa chạy qua cây cầu gỗ, rồi ngoặt sang trái phi như bay vào tòa trang viện.

Trang ấp có hơn một trăm hộ dân, ở trong vùng núi hẻo lánh góc xó này thì thôn trang này không được tính là nhỏ.

Phía mặt bắc của thôn trang, đầu tiên là một tòa nhà lớn, phía trước là một sân phơi lúa thật rộng, cũng là sân để luyện võ, bởi vì nó có đặt đồ dùng để luyện tập.

Trong thôn vang lên tiếng chó sủa, nam phụ lão ấu đều giương mắt nhìn nhau, rất ngạc nhiên khi nhìn thấy ba con ngựa đang phi rất nhanh về phía sân phơi thóc của ngôi nhà lớn, từ trong cánh cửa lớn sơn son xuất hiện hai đại hán vóc người cao to đang đứng trên bậc thềm quắc mắt nhìn bọn họ trùng trùng.

Nguyên Chân xuống ngựa bước vào, chàng sửa lại ngay ngắn thanh trường kiếm giắt ở ngang lưng, khệnh khạng bước về phía bậc thềm. Hai tên đại hán vẫn chưa lên tiếng, nhưng những cánh tay thô to giang ra tỏ ý ngăn trở. Nguyên Chân hơi nghiêng đầu giọng giễu cợt :

- Ô! Thật là bàn tay to khỏe, nhất định là đủ sức đánh chó đuổi mèo hoặc giả có thể làm một tên trông coi việc nhà! Lão huynh, bỏ tay xuống đi nào, đừng khoe, coi như các vị xong rồi đấy.

Hai tên đại hán vẫn im lặng, giống như không nghe thấy gì cả.

- Ê, những tên trông cửa này, điếc rồi hả? Các người bỏ tay xuống không?

Cặp mắt hung ác của hai tên đại hán vừa trợn trừng, thì cùng lúc đó một luồng chưởng lực tung ra thật mau. Họ đang đứng trên bậc thềm, bàn tay tung ra liền có thể trung vào mặt của Nguyên Chân ngay.

Song chưởng của Nguyên Chân một tay lật một tay úp. Chụp lấy tay của hai tên đại hán kéo về phía sau rồi dùng kính lực đẩy đi.

- Ai...

Hai tên đại hán kêu lên một tiếng kinh hoàng, lập tức chân đứng không vững, ngã nhào xuống bậc thềm, tuột xuống đến bậc tam cấp cuối cùng, nước mắt, nước mũi, máu cùng một lúc chảy ra. Những thôn dân ở chung quanh đều bật lên những tiếng kêu kinh hoàng.

Nguyên Chân nhìn hai tên đại hán ở dưới đất nói :

- Ê! Lão huynh, gặp nhau thì phải chào nhau nhưng chúng ta không được khinh suất, không phải người thân cũng không phải bạn cũ, các người cao tuổi như vậy, đừng nên đa lễ! Không dám không dám xin đứng dậy, các người đã sai phương hướng rồi, đang rập đầu trước ngựa của ta đấy.

Ngọc Kỳ cũng từ trên ngựa nhảy xuống, cười nói :

- Rập lạy sát đất, chào nói như thế trang trọng quá, ngựa làm sao xứng như vậy được.

Lúc ấy có hai người từ bên trong cửa lướt ra ngoài, nghiêm giọng hỏi :

- Ai đấy? Dám đến Đại An trang này sinh sự sao?

Nguyên Chân quay mình bước lên bậc thềm cười nói :

- Hứ! Lão huynh, ở đây chính là Đại An trang à?

- Các người là những người lạc lối rẽ vào đây à?

- Cứ xem là như vậy đi.

Đột nhiên trong đại môn truyền ra thanh âm vang lên như trống chuông ngân.

- Ai đang ở ngoài la hét âm ỉ đó, cầm miệng lại ngay!

Hai đại hán chưa kịp trả lời thì Nguyên Chân đã cao giọng lên nói :

- Chúng ta muốn đến quý trang bắt dã thú. Ê! Ở đây nghe nói có mãnh thú phải không? Chúng ta vì săn mãnh thú mà đến đây.

Hai đại hán vừa nghe nói, tức giận quá thễ gầm lên một tiếng thật to, cả hai nhảy bổ về phía trước.

Nguyên Chân vừa cất chân, thì liền rắc rắc hai tiếng, hai tên đại hán bay xuyên qua cửa, đụng vào tấm bình phong đến vỡ tung.

Trong sảnh nổi lên tiếng quát hết sức giận dữ, vài tên đại hán từ phía trong hiện ra, dáng người cường tráng khỏe mạnh. Nguyên Chân liền lui xuống bậc tam cấp, cười ha hả như điên nói :

- Ha ha, mãnh thú đã đến rồi, ha aha, những tên mãnh thú ba đầu hai chân kia đấy.

Thanh Hoa cũng nhảy xuống ngựa, đến bên Ngọc Kỳ, Nguyên Chân thì đứng bên trái của Ngọc Kỳ. Từ trong sảnh lao ra có ba người, dáng người đặc biệt hung mãnh, không giống với người bình thường mà thôi.

Ba người đứng trên bậc thềm đón ngay trước cửa, tướng mạo quá quái dị, bằng hữu mà nhát gan thì nhất định sẽ bị dọa cho một trận bị bệnh luôn.

Người ở chính giữa thân cao chín thước, cơ hồ so với Ngọc Kỳ còn cao hơn nữa cái đầu, vai rộng cánh tay dài như vượn, đôi chân như hai trụ gỗ thật to, đầu tóc rối tung nổi lên với một hàm râu quai nón đã ngả sang màu xám, chỉ để lộ bộ mặt, mũi và mắt, đôi mắt như chuông đồng, chiếc mũi lớn bị tẹt, nổi bật cái miệng lớn môi dày, lão chính là lão đại trong Tam mãnh thú Cán Đông, Thần Tỷ Vượn Trác Hiệp Thành, lại đang cầm một cây gậy Lang Nha.

Người thứ hai thì tóc lại màu xám, đôi mắt u ám chiếu ra những tia sáng màu xanh, miệng nhọn mũi dài, hai lỗ tai cao vút, lão chính là Thanh Nhân Lang Hồ Sâm, trên dây thắt lưng đang giắt một cây bút Phấn Quan.

Người ở đầu bên phải thì tóc tai vàng rực, đầu như đầu báo, sắc mặt tím vàng, hai bên má đều mọc lên bảy tám lớp vảy to như đồng tiền màu xanh đen, lão đang nhe một hàng răng trắng thật sắc bén, đó là Ban Báo Hàn Tinh, tay phải cầm một cây Mai Hoa đao.

Ba lão quái thú vừa nghe Nguyên Chân nói một cách cay nghiệt như thế, ai ai cũng tức giận vô cùng.

Mục quang của Thần Tỷ Vượn quét qua mặt của Ngọc Kỳ, lão chợt biến sắc, liền giơ tay ra ngăn lại, không cho đồng bọn tiến lên phía trước, lão trầm giọng hỏi :

- Chư vị đến đây tìm chuyện sinh sự, nhất định chẳng phải là kẻ bình thường. Tại hạ là Trác Hiệp Thành, thỉnh giáo tôn tánh các hạ là ai?

Ngọc Kỳ vừa nhìn biết ngay họ là ai, bộ dạng của họ cũng nói rõ tên ra rồi, nhất định không thể sai được. Nguyên Chân cười ha hả nói :

- Ngài là Thần Tỷ Vượn? Danh bất hư truyền, quả là một mãnh thú.

- Tiểu huynh đệ pha trò rồi. Xin cho biết danh hiệu để tiện tiếp đãi.

- Hừ! Ngài nói cái gì thế? Bản thái gia lại trở thành đồng loại của các người sao? Há há có lý lẽ như thế ư?

Nguyên Chân trầm giọng xuống nửa đùa nửa thật.

Quái! Bình thường thì lão không dễ dàng gì tha thứ, một câu nói không đúng lúc thì liền cử tay giết ngay, nay Thần Tỷ Vượn lại nhẹ nhàng khúm núm, những thôn dân ở bốn bên đều lấy làm ngạc nhiên, thậm kê chuyện này không thể tin được.

Khẩu khí của Thần Tỷ Vượn vẫn chưa thay đổi, nói :

- Tôn giá lại nói giỡn rồi! Tại sao chư vị không nói rõ mục đích để đến đây? Như vậy không tránh khỏi mất đi phong độ oai phong của mình. Chư vị thật sự không muốn nói rõ danh hiệu của mình ra sao?

Nguyên Chân cũng cho rằng mình quấy quá như thế đã đủ liền nói :

- Chư vị nghe đây. Xin nhìn kỹ nhé, đó là thủ lĩnh Phong Vân ngũ kiếm, Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ, đương nhiên chư vị không thể không biết.

Ngọc Kỳ mỉm cười gật đầu nói :

- Dương mỗ đến đây thật lỗ mãng, xin chư vị rộng lượng bỏ qua cho.

Kỳ thật Tam mãnh thú không cần phải hỏi danh hiệu đâu, ba người bọn họ trước đây đã từng tham gia chiến dịch ở Hồi Long cốc, họ biết khuôn mặt thật của Vương Sư cho nên vừa nhìn thấy dung mạo của Ngọc Kỳ, liền biết ngay chàng là Cuồng Sư gần đây đang gây xôn xao trong chốn võ lâm.

Nguyên Chân tiếp tục chỉ tay cố làm ra vẻ để làm hai bên hiểu biết nhau.

- Này này này! Đây là Đệ tam kiếm Đông Hải Độc Long đảo Triệu Thanh Hoa. Còn kẻ hèn mọn này! Đệ ngũ kiếm Triệu Nguyên Chân chính là tại hạ.

- Thật là ngưỡng mộ, ngưỡng mộ, chư vị đến đây có điều chi không?

Thần Tỳ Vượn lo lắng hỏi :

- Trác chủ nhân không mời chúng ta và trong để thỉnh giáo sao?

Ngọc Kỳ cười hỏi.

- Trác mỗ trước tiên cần phải hỏi mục đích đến của chư vị.

- Chúng ta không phải đã nói trước rồi sao? Đến đây săn mãnh thú mà.

Nguyên Chân cất tiếng sang sảng trả lời.

Thần Tỳ Vượn cười nhạt, nói :

- Nếu nói như thế, huynh đệ chúng ta chỉ còn cách phải tiếp đón thôi.

Lão nói xong bước chân xuống bậc tam cấp.

Ba người chặn lại, có ý không muốn nhường đường. Thần Tỳ Vượn cố nén cơn oán hận, nói :

- Xin mời chư vị đến sân phơi thóc.

- Khách tùy chủ phân, xin mời!

Ngọc Kỳ nói, nhưng vẫn đứng ngay chỗ cũ có ý không muốn nhường đường.

Tam mãnh thú và năm tên đại hán cường tráng bèn nhảy xuống hành lang đi tới sân trước, đưa mắt ra hiệu với nhau. Ngọc Kỳ ba người khệnh khạng bước đến gần, thản nhiên như xung quanh không có ai khác.

Thần Tỳ Vượn biết rõ rằng hôm nay tai họa sắp giáng xuống đầu nhưng lão vẫn còn giữ được phong độ, thái độ hung ác từ từ lộ ra, lão cất tiếng vang vang nói :

- Dương đại hiệp đến đây là vì mối hận ở Hồi Long cốc hoặc lẽ vì tông chủ của hai phái Hắc Bạch mà đến đây?

Sắc mặt Ngọc Kỳ cũng từ từ tỏ vẻ lạnh lùng, nói :

- Tôn giá đã từng tham gia Vô Vi bang phải không?

- Kẻ hèn mọn này danh nghĩa là hộ pháp ở khu Diên Sơn, có thể sai khiến bang chúng đưa phân bang Diên Sơn lại càng có thể điều động bang chúng ở phủ Quảng Tín.

- Tại hạ đã tìm đúng rồi.

- Quý bang vào tháng trước đã phát động một trận ám sát, Bạch đạo anh hùng đã mất mạng dưới tay độc thủ của quý bang, con số đã lên đến hàng trăm, tôn giá nhất định có nghe đến phải không?

- Có nghe phong phanh.

- Có nghe phong phanh? Hừ! Ai đã sai giết Tửu Tiên Ất Thanh Long?

- Khả năng là mệnh lệnh của Tổng bang chúa nhưng nội tình chưa được rõ, tại hạ vẫn không biết đâu là sự thật.

- Một nhóm khác nhưng có một số việc khác lại không phải do bốn bang làm.
- Ngài nói dối.
- Tại hạ tuyệt không phải là người nói dối. Chém bay đầu cũng không có gì là chuyện lớn, hà tất phải nói dối? Các hạ đã xem thường Tam mãnh thú quá rồi.
- Ngài đã nói như thế. Xin Thỉnh giáo ngay, Dương mỗ muốn ăn miếng trả miếng, nay tìm được ngài, thì ngài còn lời nào nữa chẳng?
- Dương đại hiệp há đã quên cuộc hẹn Ngũ Hoàng Sơn vào đầu tháng năm rồi sao?
- Những lời hẹn ước nhỏ nhoi như thế, làm sao có thể quên?
- Các hạ ra tay hạ thủ trước, có mất đi uy phong đại hiệp không?
- Tại hạ lấy miếng trả miếng, thế tại tất hành.
- Theo quy củ, tại hạ đã nhận được tín thị của Tổng bang chủ, nói bốn bang đã nhận ước đầu của Võ Lâm Cuồng Sinh, theo lý thì lập tức có thể công nhiên đi khắp nơi mời bằng hữu tới giúp một tay, để đối phương không thể chặn đường sát hại. Bây giờ tam huynh đệ chúng tôi dám lưu lại Đại An trang, nguyên nhân là ở đó. Nếu các hạ muốn cam chịu mạo hiểm phá hoại đại kỳ quy củ của giang hồ, thì tại hạ sẽ sẵn sàng tiếp nhận.

Ngọc Kỳ cười ha hả nói :

- Các hạ nếu muốn làm người thủ ước, mà lại không biết Tổng bang chủ đã hạ thủ ở bốn nơi rồi, chuyện ngày mười lăm tháng hai ở Ngọc Hoàn đã chứng minh rồi đấy. Dương mỗ không phải là đồ ngốc, quý bang là người đã hủy điều ước trước tiên, thì nay tại hạ không bị ràng buộc điều nào nữa, ngài nộp mạng đi là vừa.

- Ha ha, mỗi bên chúng ta đều có một nửa cơ hội, xin các hạ hãy ra tay trước. Xin mời.

Trong lòng Ngọc Kỳ hơi lấy làm lạ, đoán rằng :

- Xét người thì không thể nhìn vào tướng mạo bên ngoài, người này bên ngoài đáng vẻ thô dã hung bạo nhưng lời nói thì lại không như thế, mình đánh giá sai rồi.

Trong lòng chàng đối với tên đại hán hung mãnh ác độc, bắt đầu có nhiều hảo cảm, chàng liền nói với Nguyên Chân :

- Chân đệ, xin hãy giáo huấn lão một trận, không được làm bị thương lão đấy.

Nguyên Chân rút gươm tiến lên phía trước, giọng quát lên sang sảng :

- Kiếm dương vô lâm, phong vân biến sắc. Ta Triệu Nguyên Chân trước tiên ra tay diệt mãnh thú.

Thanh Nhân Lang Hồ Sâm cũng không nén được nữa, gầm lên một tiếng, rút cây Phán Quan bút ra, nghênh mặt ngấn lại quát lớn :

- Thanh Diện Lang Hồ Sâm, xin lãnh giáo tuyệt học các hạ.
- Tốt! Cẩn thận coi chừng tại hạ sẽ bẻ gãy chân của ngài, lên đây đi.

Thanh Nhân Lang gầm lên một tiếng thật to, tung ra một chiêu “Khôi Tinh Điểm Nguyên”, nhẹ nhàng điểm tới. Lão kinh thường Nguyên Chân còn nhỏ tuổi, coi như là chàng được luyện tập từ trong bụng mẹ thì cũng không đủ hỏa hầu há có thể bì kịp được tu vi của lão đã hơn mấy mươi năm rồi? Lão là người coi trọng thực tế, không tin vào lời đồn, Phong Vân ngũ kiếm thì ra sao nào? Nguyên Chân giận dữ nói thầm :

- Người đã xem thường ta Triệu Nguyên Chân này ư? Ta phải làm người mất mặt mới được.

Chàng không thèm để ý tới cây bút đang điểm tới trước, một nhát kiếm đâm luôn vào ngực phải của đối phương. Thanh kiếm so với cây bút thì dài hơn nên coi như chàng chiếm sự tiện nghi được phần hơn.

- A!... Thanh Nhân Lang kêu lên một tiếng kinh hoàng, lấy tay trái che ngực, người lui ra sau thật nhanh. Thân hình vừa đứng yên, lão đưa tay ra, một màu máu đỏ như máu tinh tinh từ ngực tràn qua tay lão.

- Tiếp một chiêu nữa của ta đây!

Nguyên Chân quát lớn. Ý chí và lòng can đảm của Thanh Nhân Lang đều tiêu tan, khuôn mặt chẳng còn sắc người, chỉ một chiêu mà lão bị thương, đây là chuyện chưa hề có trong đời lão. Lão cắn môi, muốn liều mạng đón thêm chiêu nữa nhưng bóng người khác lướt qua như ánh chớp, Ban Báo Hàn Tĩnh đã lặn ra trước rồi, vung mạnh cây Mai Hoa đoạt quát lớn :

- Hàn Tĩnh lãnh giáo cao chiêu!

Thanh Hoa lướt ra thật nhanh vung kiếm kêu lên :

- Báo tử, đón kiếm đây!

Nàng nhìn thấy cây Mai Hoa đoạt chuyên khóa các loại binh đao, thì đã không thích chút nào, nên tấn công liền, thanh kiếm điểm tới một chiêu.

Ban Báo giận dữ như điên, tiểu a đầu khinh người quá thể, Mai Hoa đoạt của lão vung mạnh soạt một tiếng đẩy về phía thanh kiếm. Lão cũng quá tự tin, cho rằng binh khí của mình là loại Bách luyện tinh cương, thanh kiếm của a đầu đó tuy không phải là bình thường nhưng há có thể chịu đựng được? Thanh Hoa chuyển Vô cực thần công vào thanh kiếm, kiếm khí rít gió phát ra.

Một tiếng ngân lớn, bóng người lùi ra sau, những bông hoa lửa bắn ra tứ phía, thanh bảo kiếm đã cắt đứt năm đóa hoa mai của cây Mai Hoa đoạt thành mảnh vụn.

Thang lòng Ban Báo đau như cắt, những đường gân xanh trên trán không ngừng nhấp nhô, trong mắt lão ánh lên những tia giận dữ điên cuồng.

Thần Tý Vượn thấy lão thất cơ liền quát lớn :

- Tam đệ lui ra!

Vừa lên tiếng lão tung cây Lang Nha xông tới.

Ban Báo lui ra vòng chiến như hỏa tốc, khuôn mặt xanh xám, mắt thấy món binh đao mà mình yêu thích đã không còn hình thù gì nữa, lão muốn rơi lệ. Ngọc Kỳ lướt như bay xông tới, tiếng kiếm ngân lên, ánh sáng chói chang xuất hiện, Thần kiếm ánh lên ánh sáng mặt trời phản chiếu, ánh sáng đến chói cả mắt, dường như chẳng còn thấy thân kiếm đâu cả.

- Chúng ta phải liệu thôi, xem chiêu đây! - Ngọc Kỳ quát nhẹ.

Vùng ánh sáng bao phủ khắp bầu trời bắn về phía trước thật nhanh, chàng đã triển khai tấn công, kiếm khí bắn tới muốn tét da, bao phủ trong vòng hai trượng, mỗi nhát kiếm đều kỳ ảo tuyệt luân.

Lang Nha gậy là loại binh khí dài, tay của Thần Tý Vượn lại đặc biệt dài, một gậy vung ra, có thể xa đến ngoài một trượng, uy thế quả thật kinh người.

Hai người đồng thời tiến công, chiêu thức tuyệt nhanh, thân pháp cũng nhanh vô cùng, họ đã trao đổi gần hai mươi chiêu. Lúc này ở ngoài thôn trên con đường cái quan, một lão nhân khoảng chừng bảy mươi tuổi mình mặc Thanh Y đứng chấp tay sau lưng đang quan sát cuộc chiến.

Ngọc Kỳ trong lòng thầm khen công lực quá hùng hậu và chiêu gậy lợi hại cuồng dã của Thần Tý Vượn, chàng quyết định không can thiệp giờ nữa.

Chàng quát nhẹ, đường kiếm kỳ dị tuyệt luân bay ra, bóng người tách nhau thật nhanh chóng.

Thần Tý Vượn lui ra sau hơn một trượng, trên trán mồ hôi tuôn ra như mưa, chảy ướt đầm trên chòm râu dài của lão, mắt mở to đến khiếp, dường như vừa mới gặp quỷ ma không bằng. Trước ngực lão một đường rạch dài thật ngay ngắn bắt đầu từ nút áo thứ ba đến ngay thất lưng mới dừng, thoáng thấy một chùm lông kín mít trước ngực. Quái lạ! Quả nhiên thanh kiếm chưa làm bị thương lớp da ngoài, khả năng lông ngực cũng chưa mất đi một cọng.

Ngọc Kỳ đứng sừng sững cách ngoài một trượng, mũi kiếm trầm xuống, tiến về trước một bước, cao giọng nói :

- Ngài đã đỡ được một chiêu, hãy tiếp chiêu thứ hai của tại hạ đây!

Thần Tý Vượn khê thở dài ném đi cây gậy Lang Nha, nói :

- Trác Hiệp Thành thua mà tâm phục khẩu phục, nếu các hạ muốn cái mạng này thì cứ lấy đi. Do các hạ ra tay hoặc là để mỗ nộp vậy.

Ngọc Kỳ từ từ giở bàn tay phải lên, năm ngón tay chực chờ ngay trước ngực trái của lão, mục quang chiếu ra bốn phía, thần sắc hết sức trang nghiêm. Chàng sắp sửa...

- Đại ca...

Thanh Nhân Lang và Ban Báo đồng thanh kêu lên.

Thần Tý Vượn quay đầu lại cất tiếng sang sảng nói với hai người :

- Hai vị hiền đệ, đại trượng phu sống đã không vui, thì chết có sợ gì? Chúng ta đã ngang dọc thiên hạ hơn nửa đời người rồi, dù hôm nay bị thảm hại thế này, thắng vinh bại vong, đó là lý đương nhiên. Ngụ huynh đi trước một bước, xin hai đệ theo sau được chẳng, nghe nói...

- Ha ha ha... đại ca sao nói ra những lời như thế, chúng ta cùng đi chung thôi.

Hai người nói xong cử đao sắp đập vào trước trán.

- Khoan đã! - Ngọc Kỳ quát lớn.

- Dương đại hiệp, xin cứ tuân thủ đạo nghĩa vô lâm, chúng ta không coi là huyết hải thâm cừ với nhau, thì đừng dùng sự lăng nhục với huynh đệ chúng ta nữa. - Thần Tý Vượn trầm giọng nói.

Ngọc Kỳ nói :

- Khá lắm! Các vị đều là người trọng nghĩa thì tại sao lại sa vào phái Hắc đạo, điều đó thật khó hiểu. Chư vị đều là hảo hán tử, bại mà không oán hận. Tạm biệt, hy vọng chúng ta sau này sẽ không còn gặp nhau nữa, hãy bảo trọng lấy sức khỏe.

Ngọc Kỳ rút kiếm vào bao, khoát tay về phía Thanh Hoa và Nguyên Chân, cả ba cùng nhảy lên lưng ngựa chạy ra phía con đường cái quan.

Thần Tý Vượn lặng lẽ đến nhặt lên gậy Lang Nha, thấp giọng nói với hai huynh đệ :

- Cuộc hẹn ở Hoàng Sơn, chúng ta không đi cũng được. Dương tiểu tử với phong độ hào hùng và kiếm thuật thần kỳ như thế đủ để làm chúng ta trong lòng kính phục. Chúng ta chuẩn bị đến vùng sông Hoài tìm nơi ẩn cư.

Ba con ngựa đi được hơn một dặm, Nguyên Chân đột nhiên hỏi :

- Kỳ ca, hành vi của huynh, tiểu đệ thật kính phục, nếu mà đổi cho đệ thì đệ sẽ không thể làm thế được đâu.

- Những người có tâm huyết như thế quả thật là khó tìm, huynh đã đánh động ý nghĩ chuyển hướng cho họ, ba vị mãnh thủ này có thể nói là những người phi thường, đáng tiếc là họ đi sai đường.

Đột nhiên, sau lưng họ một tiếng nói vang vọng cất lên :

- Tiểu tử à, ngươi cũng là một người phi thường, thật là đáng mừng cho ngươi.

Trong lòng ba người rung động, tại sao sau lưng mình có người đi theo mà lại chẳng có cách nào phát giác được? Bản lĩnh của người này thật là kinh người.

Ba người quay đầu lại nhìn, té ra là lão nhân vận thanh y đã đứng ngoài thôn quan sát cuộc chiến vừa rồi của họ.

Thân hình của lão như hành vân lưu thủy, đang chấp tay sau lưng mà đi, theo sau con ngựa chừng hơn một trượng, lão đi ung dung nhưng lại rất nhanh giống như dùng thuật rút đường để đi vậy.

Ngọc Kỳ kinh hãi, liền nhảy xuống ngựa, chấp tay chào nói :

- Tiểu bối Dương Ngọc Kỳ, xin lão tiền bối tứ thị danh hiệu, để văn bối tiện cách xưng hô.

Nguyên Chân Thanh Hoa cũng xuống ngựa đứng ở hai bên. Lão nhân đứng trước Ngọc Kỳ cách khoảng tám thước gật đầu trả lễ, quan sát chàng một chặp, mỉm cười nói :

- Quả nhiên là nhân trung chi long, võ lâm hậu khởi chi tú. (Rồng trong thiên hạ, tinh hoa trong võ lâm)

Ngọc Kỳ khom lưng cúi đầu trả lời :

- Lão tiền bối quá khen ngợi, văn bối xấu hổ đến toát mồ hôi.

- Lão đã ẩn cư rất lâu ở sơn lâm, rất ít can dự đến ngoại sự. Lão ngẫu nhiên được nghe võ lâm đã xuất hiện một thiếu niên anh hùng, ngoại hiệu là Cuồng Sư, còn là hậu nhân của Long Môn Vương Sư, giết Tam Linh, đấu với Át Thanh, không chỉ võ nghệ siêu nhiên mà hiệp cốt nghĩa dân, danh tiếng chấn động giang hồ. Lão nghe nhưng trong lòng chưa tin nhưng giờ gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền.

- Lão tiền bối không được dễ tin những lời như thế, văn bối càng thêm lo lắng nhiều hơn.

- Hải tử, thanh danh đến không dễ dàng, chẳng phải là sự ngẫu nhiên, được bằng hữu tán dương đã là không dễ, còn được sự đề cao của cửu địch càng là chuyện khó. Người biết lão già này là ai không!

- Văn bối đặc biệt thỉnh thị.

- Lão gia đã tận tuyệt với võ lâm, nhưng vừa gặp anh tài trong lòng vui mừng hết sức, tạm thời hãy thử sơ qua rồi sẽ nói rõ ta là ai. Đến đây, ta trước tiên lãnh giáo quyền chưởng của người, hãy chứng minh ba chiêu đi.

- Văn bối không dám.

- Người bất tất quá khiêm tốn, ta lấy ba chiêu để thử xem người tu vi thế nào mà làm rung động võ lâm, mong đừng từ chối.

- Cung kính không bằng phụng mạng, lão tiền bối xin cứ ban chiêu.

Ngọc Kỳ cúi đầu, khom lưng làm lễ, chuẩn bị tinh thần nghênh đón.

Thanh y lão nhân bước đến gần ba bước nói :

- Ba chiêu xin đừng khách sáo.

- Văn bối tuân mạng.

Tiếp theo là một tiếng quát nhẹ, một chiêu “Kinh Đào Hải Lãng” tung tới, âm kinh như núi, nhưng không tiếng động. Lão nhân hơi kinh hãi, trong tay áo bay phát phơ, âm kinh tán ra bốn phía, lão chưa rời khỏi chỗ cũ đến nửa phân, nói :

- Tử Tịch Tiềm Năng khí công, con đã được chân truyền của Cốc lão đệ nhưng dư lực dồi dào mà chỉ dùng có năm thành. Cẩn thận quá.

Tiếng quát vừa phát ra, lão nhân lập tức xuất chiêu, tay áo phát lên hạ xuống, rồi từ phía dưới hất mạnh lên trên, trong bóng xanh quay vòng, kinh phong nhanh như chớp tấn công về phía lưng của Ngọc Kỳ.

Lão nhân chỉ dùng một ống tay áo bên phải, Ngọc Kỳ cũng không muốn dùng hai tay, tay áo phát gió của lão làm cho người ngạt thở, kinh lực tuôn ra ào ạt, chàng không dám chánh diện nghênh tiếp, thân hình chuyển sang bên trái, tay chưởng bên phải hướng về một bên tung ra một chiêu “Đối Mã Qui Tào”.

“Bùng” một tiếng vang lên thật lớn, chưởng lực của hai người chạm nhau, mặt đất cứng ở cách ngoài một trường, bụi đất tung bay bốn phía, trở thành một cái hố thật lớn.

- “Lưu Vân Phi Tụ” của lão tiền bối, làm cho văn bối mở to đôi mắt.

Ngọc Kỳ ca ngợi thật tình, trong lòng hơi kinh hãi.

Lão nhân cười ha ha nói :

- Khá lắm! Thân pháp của người quả nhanh, công lực hùng hậu, thật là ngoài sự suy nghĩ của ta.

Lão vừa nói lại vừa tấn công một chiêu “Thượng Hạ Giao Chỉnh”. Đây là một chiêu cực kỳ lợi hại khó ai tránh khỏi chiêu thức này. Ngọc Kỳ vội vận Chí Dương thần công chưởng lực tung ra. Lão nhân vừa xuất chiêu đột nhiên kinh lực bị tiêu tán thân hình dao động thối lui hai bước nói :

- Ô! Chí Dương nội gia chân lực của ngươi quả là đến nơi đến chốn, ngươi đã đạt đến thông huyền chi cảnh, lão đã nhầm mất rồi.

Nói xong, lão từ từ lấy ra một cây Long tiêu màu nâu từ trong ống tay áo, ánh sáng mờ mờ ảo ảo, con giao Long trên ống tiêu do điêu khắc mà thành, nổi trên bề mặt, bồng bồng như sóng dậy. Cây tiêu này được làm bằng ngọc, cực kỳ quý hiếm.

Ngọc Kỳ vừa thấy thần tiêu, trong lòng rung động.

Lão nhân từ từ đưa ống tiêu lại gần môi, một thanh âm huyền diệu vang lên, thanh âm xuất quỷ nhập thần, như là từ chín tầng mây nhõn nhơ truyền đến.

Hồi lâu tiếng tiêu dừng lại, Ngọc Kỳ gặp người bái lạy, nói :

- Hóa ra là Ngọc Tiêu Khách Nhạc tiền bối giá lâm, vạn hồi thật vô lễ, đáng tội chết lắm!

Lão nhân chính là “Ẩn Tiêu” Ngọc Tiêu Khách Nhạc Cảnh Minh, lão để Ngọc Kỳ đứng dậy, cười nói :

- Ta và Cốc lão đệ là bạn vong niên, lần trước ta đến Vô Di tìm lão và Cầm Tri Vân lão huynh, chưa đến nơi thì lão đã đi rồi, đến nay chưa có cơ hội hội ngộ với nhau, lần này ta đến Can Châu, mới biết Cốc đệ đã đến Độc Long đảo, ta rửa tay gác kiếm đã lâu, không ngờ trong giang hồ hỗn loạn đến mức như thế, giờ chỉ còn biết than thở mà thôi.

Ngọc Kỳ vẫy tay về phía Nguyên Chân hai người nói :

- Hai vị đệ muội, hãy đến đây bái kiến Nhạc lão tiền bối.

Hai chị em lên trước bái kiến, Ngọc Kỳ liền giới thiệu tính danh gia thế của hai người.

Ngọc Tiêu Khách nhận một lạy của hai người, cười nói :

- Lão cùng với lệnh tổ, cũng là dân ngoài vòng giáo hóa, tuy chưa có duyên gặp nhau nhưng cũng đã nghe danh từ lâu, khi nào rảnh rỗi nhất định sẽ đến quý đảo yết kiến lệnh tổ, cùng vui vẻ với nhau và kể cho nhau nghe những chuyện ít người biết đến một trăm năm về trước, đây cũng là một niềm vui.

Hai chị em cung kính nói :

- Vạn bối nhất định trở về bẩm với gia tổ, sau đó lĩnh hầu lão tiền bối tiên giá đến tề đảo.

Ngọc Tiêu Khách từ trong tay áo, lấy ra một hộp nhỏ, mở nắp hộp ra, trong đó có một cây đàn nhỏ bằng ngọc rất tinh xảo, và một cặp Long Phụng tiêu, giống như là vật trang sức, lung linh tinh xảo, toàn bộ đều không quá ba tấc với lớp vải gấm màu hồng được lót bên dưới, tỏa ra ánh sáng chói chang chói mắt.

Lão nhân đóng nắp hộp lại, đặt trong tay Ngọc Kỳ, nói :

- Đây là tín vật của Cầm Văn lão huynh và của phu phụ ta, hôm nay cho ngươi mượn dùng.

- Lão tiền bối... - Ngọc Kỳ ngạc nhiên quá nói.

Ngọc Tiêu Khách tiếp tục nói :

- Lần này ở nơi Hoàng Sơn, ngươi có thể cần đến tín vật này đây. Ta được biết Ất Thanh ở trong Tiềm Sơn Cửu Âm địa phủ, đã sớm mời được lão ma Địa Khuyết Tẩu Đảo Tiềm, lão ma đó đã tặng Ất Thanh năm viên Huyền Băng Khuyết Âm đan, đồng thời đồng ý vào ngày mừng một tháng năm, đến hội họp ở Tổng đàn Vô Vi bang ở Hoàng Sơn, trợ giúp Ất Thanh một tay. Lão ma ấy vô cùng đáng sợ, tu vi đã đạt đến mức giữa tiên phàm, nếu như lão ra tay, hậu quả rất là đáng lo. Đúng vào lúc đó, người có thể đem cái hộp này ra trao cho lão ma đầu, đồng thời truyền đạt ý của ngu phu phụ và Cầm Tri rằng xin lão hãy thực hiện lời hứa trước đây, hãy trở về ẩn tu ở Cửu Âm địa phủ, khi lão nhìn được hộp ngọc này, nhất định sẽ rút tay ra không tham gia vào nữa.

- Xin hỏi lão tiên bói, Địa Khuyết Tẩu lão tiên bói sao lại nhận lời mời của Ất Thanh chống lại anh hùng Bạch đạo? Lão là một trong chín đại cao nhân vũ nội đường như không cần...

- Người cần phải biết trong chín đại cao nhân, đều là những người cô tịch cổ quái, ta và Cẩm Tri cũng được liệt vào trong số ấy, có thể thấy rất nhiều kẻ xấu người tốt lẫn lộn với nhau. Lão ma là một người vui giận bất thường, từ lúc vào Cửu Âm địa phủ, tính tình càng thay đổi chẳng có cách nào đoán được. Có lẽ là lão nhất thời cao hứng, gặp dịp Ất Thanh làm hợp với ý thích của mình, cũng có thể vì tên tuổi của người quá vang dội, chịu lời mời của Ất Thanh mà ra khỏi Cửu Âm địa phủ. Lúc còn trẻ ta và lão Cẩm Tri, đã từng vô ý mà giúp lão ma thoát khỏi tai ách, vì vậy mà mối giao hảo vẫn còn, lão ma vừa nhìn thấy tín vật, tự động có thể rút lui ngay. Ngọc Kỳ lên tiếng đa tạ không ngớt, cất hộp ngọc vào người.

Lão nhân lại nói tiếp :

- Khi lão ma tiếp lấy hộp ngọc rồi tự đem trở về Vô Di, nếu có thời gian, lão có thể cùng với Cẩm Tri đến Hoàng Sơn. Sau này gặp lại.

Nói xong lão nhân quay mình, không thấy lão đi chỉ thấy ống tay áo phát phơ, người từ từ xa dần.

Ngọc Kỳ khom mình cúi chào, rồi than rằng :

- Tu vi trăm năm của lão, phong tiêu khoáng đạt, làm cho người ước ao thêm muốn.

Ba người vội vàng lên ngựa chạy về phía Kim Khê.

Hồi Long cốc, cách huyện Ninh Độ hơn năm mươi dặm, giữa bờ sông phía đông của Mai Giang và Tùng Sơn, dưới ngọn núi Hồi Long linh.

Đi vào Hồi Long cốc, có hai con đường nhỏ, một là từ phía Bắc của Ninh Độ đi vào núi, men theo thượng du Mai Giang mà đi, đầu mùa hạ nước dâng lên, đi không tiện lắm. Hai là từ Quảng Xương vào, thì hơi gần một chút, nhưng đường nhỏ hơn nhiều, rất dễ bị lạc đường.

Ba con ngựa đi qua Nam Phi, dưới ánh sáng ban mai họ đi về phía Nam, con đường nhỏ dựa vào núi, phía trái là con sông Phủ Hà, bên phải là nơi cao đèo cao, tiếng chim hót hòa lẫn với mùi hương cây cỏ, cảnh vật hiện ra hoàn toàn mới mẻ trước mắt ba người

Đang đi thì từ phía trước vang lên tiếng binh khí, hiển nhiên là ở phía trước có người đang giao đấu với nhau.

Ngọc Kỳ giật dây cương ngựa nói :

- Những nhân vật võ lâm đi đường nhỏ này, chẳng phải địch thì là bạn, nhanh lên, chúng ta đến trước xem thử.

Ba con ngựa liền lao lên phía trước thật nhanh vùng này đều là những ngọn núi nhỏ nhấp nhô không ngớt, rừng cây dày đặc, con đường ở giữa đáy núi và con sông, khi vòng trái khi quẹo phải, tầm nhìn không được rộng cho lắm.

Con đường phía trước mặt vòng qua sườn núi, xuyên dài trong khu rừng dày đặc. Ba người từ phía xa đã nhìn thấy phía trước sườn núi, năm con ngựa đang đứng tản ra hai bên, trong rừng thấp thoáng có bóng người.

Con ngựa Ngọc Kỳ đi trước. Thanh Hoa đi sau còn Nguyên Chân thì đoạn hậu, họ lao và phía trước như trận cuồng phong.

Tiếng vó ngựa làm kinh động những người ở trong rừng, họ liền nhao nhao lướt ra đến mặt đường, năm người đều là những vị đại hán trung niên thân hình cường tráng, xếp thành hàng chữ nhất tay cầm binh khí. Tên đại hán ở giữa quát lớn :

- Đứng lại.

Ngọc Kỳ từ trên lưng ngựa bay xuống, ngựa xông về phía con đường bên phải.

Năm tên đại hán vừa nhìn thấy rõ bóng người, vội lao về phía trước, ba thanh kiếm và hai cây Quỷ Đầu đao xông tới trước thật nhanh.

Thanh Hoa cũng nhảy xuống lưng ngựa, Ngọc Kỳ kêu lên :

- Chân đệ vượt qua xem thử.

Nguyên Chân quát lớn một tiếng, vung kiếm lên ôm sát lưng ngựa xông lên phía trước. Ngọc Kỳ và Thanh Hoa hộ vệ ở hai bên vội vàng chặn đứng bốn tên đại hán ở hai cánh.

Tên đại hán ở giữa gầm lên :

- Dương môn yêu nghiệt, bó tay lại, mọi người hãy cẩn thận.

Ngọc Kỳ một tiếng quát trầm thanh kiếm đã rút ra đâm tới. Hai tên đại hán lướt nhanh về phía bên trái, Nguyên Chân cùng con ngựa xông lên phía trước, lao về phía tên đại hán ở phía bên phải.

Thanh đao của tên đại hán tung ra một chiêu “Đao Phách Hoa Sơn”, chém thẳng vào người lẫn ngựa. Nguyên Chân rạp người xuống, thanh kiếm phát ra một trận phong lôi, hạ thủ không chút lưu tình, “Chang” một tiếng chấn động Quỷ Đầu đao bắn ra ngoài. Thanh kiếm lại lướt nhanh về phía trước. Nhanh thật! Nhanh đến nỗi mắt người chưa kịp nhìn, thanh kiếm đã xuyên qua bộ ngực của tên đại hán, người ngựa Nguyên Chân xông lên phía trước, thi thể của tên đại hán bị kéo theo đến ngoài một trượng. Nguyên Chân vừa rút lại thanh kiếm cả người lẫn ngựa đã vượt lên ngoài ba trượng, trong chớp mắt đã vào rừng, vòng qua sườn núi.

Trong một cánh rừng khác, trên con đường có bốn người đang đánh nhau hết sức dữ dội. Nguyên Chân vừa nhìn rõ bóng người, một tiếng hú kéo dài, bay ra khỏi lưng ngựa, người giống một con chim ưng bay vọt lên bổ xuống vào đầu trường, đồng thời quát lớn :

- Vỵ tỷ, hãy để cho đệ.

Trong hai cặp đấu nhau, có hai người đứng là hai anh em Đàm Triệu Tường. Còn hai người kia mình mặc chiếc áo máu đất, tấm vải xanh quấn quanh đầu phủ gần xuống lông mày, gương mặt khô vàng, một nam một nữ nhìn thì tuổi tác không lớn. Gương mặt tuy khô vàng như thế nhưng ngũ quan rất ngay ngắn đẹp đẽ, ánh mắt tỏa sáng, chứng tỏ là nội gia cao thủ.

Kiểm thuật của hai tên tiểu tử rất mực cao minh, cuộc quyết đấu dữ dội với anh em Triệu Tường thì công nhiều hơn thủ, từng chiêu từng chiêu thật hiểm ác vô cùng.

Bên cánh rừng, có hai đại hán đã bị đâm chết, trước ngực máu tươi tràn cả ra ngoài, lẽ họ chết cách đây không lâu.

Anh em Triệu Tường đang ngưng thần vận kiếm, cảm thấy đối thủ ra tay quá hiểm độc, chống đỡ gần như không muốn vững, họ đã hoảng loạn lắm rồi.

Hai người vừa nghe tiếng hú của Nguyên Chân, tiếng quát vừa đến, Nguyên Chân đã tới rồi, tinh thần họ liền phấn chấn lên ngay.

Tây Vỵ vừa nghe tiếng đã lui ra, nàng nồn nóng muốn nhìn thấy Ngọc Kỳ, Nguyên Chân đã tới, Ngọc Kỳ cũng sắp đến rồi.

Nguyên Chân nhảy bổ về phía tên tiểu tử, một chiêu “Thần Long Ngũ Trảo”, biến thành năm đường kiếm kinh phong mãnh liệt phát ra.

Tiểu nữ “Ơ” lên một tiếng, nghiêng mình thối lui ra sau dùng thanh âm giòn giã nhưng còn trong trẻo hỏi :

- O! Người dùng kiếm pháp Đông Hải Thần Long Ngũ Trảo, người là ai?

Nguyên Chân hơi kinh ngạc, nhưng vẫn không để ý, xoay mình lại tấn công ra ba nhát kiếm, nói :

- Ta là ta, hỏi làm?

- Người không nói, ta trả lại năm nhát kiếm của người đây.

Thân hình của cô gái lướt thật nhanh, du tẩu tám phương, quả nhiên liên tiếp ra tay tấn công năm kiếm.

- Nhanh đấy nhưng chưa hiểm, không có tác dụng.

Nguyên Chân kêu lên, cũng tặng lại đôi phượng năm nhát kiếm.

Tiểu nữ bị ngũ kiếm của Nguyên Chân bức bách, nổi nóng quát nhẹ một tiếng, vội vàng biến chiêu, thanh trường kiếm từ bên trái xoay qua, ngàn vạn ngân tinh bắn ra thật nhanh, nhanh như trận cuồng phong bão tố, kiếm khí rít lên nghe rợn người. Đây là chiêu thức thời sinh tiền Vương Sư, một chiêu hiểm độc nổi tiếng nhất, tên nó là “Đấu Chuyển Tinh Di”.

Nguyên Chân truyền kiếm hoa ngàn vạn ngân hoa, cũng tung ra một chiêu “Thiên Long Hành Vũ” bay vọt lên cao nhảy bổ xuống, thanh thế thật kinh người.

Giữa lúc sinh tử đối đầu, thì hai bóng người lướt như bay tới, đồng thanh quát lớn :

- Người của ta! Dừng tay lại.

Chiêu kiếm của hai người đã chạm nhau, nghe tiếng quát họ vội lui mình ra nhanh như hỏa tốc, nhưng vẫn chậm rồi, “Tinh tinh tinh” ba tiếng giòn giã vang lên, thanh trường kiếm của tiểu nữ, mũi và thân kiếm dài cả thước, loang lỗ đầy chỗ hỏng, cơ hồ muốn đứt đoạn.

Tiếng vừa tới thì hai người đã tới, hóa ra là Ngọc Kỳ và Thanh Hoa.

Tiểu nữ kêu lên the thé :

- Đại ca! Hoa tỷ tỷ!

Liền nhảy bổ về phía trước.

Ngọc Kỳ ôm lấy cô bé, liền quay mình về phía Triệu Tường và thiếu niên mới vừa nhảy ra khỏi vòng chiến ở phía xa kêu lên :

- O! Các người làm gì thế? Nhị đệ đó là Đàm gia ca ca.

Chàng thiếu niên đã dứt kiếm vào bao, chấp tay xá về phía Triệu Tường, cười nói :

- O! Là Triệu Tường ca, tiểu đệ Ngọc Tuyên. Quả là đắc tội, xin thử tội.

Triệu Tường nắm lấy tay chàng thiếu niên, ngạc nhiên quá hỏi :

- Đệ là... là..

Hai người cười ha hả, bốn tay nắm chặt lấy nhau, đi về phía Ngọc Kỳ. Ngọc Tuyên tuy chỉ mười lăm tuổi nhưng so với Triệu Tường không thấp hơn bao nhiêu.

Ngọc Kỳ quay sang cô bé hỏi :

- Tam muội, tại sao đệ muội lại biến thành hình dạng kỳ lạ thế này? Nếu muội không dùng chiêu “Đấu Chuyển Tinh Di” huynh cũng bị lừa luôn đó.

Cô bé đúng là Ngọc Doanh, liền cười nói :

- Bọn muội nghe nói tổ mẫu và ca ca đến Hồi Long cốc, vì vậy mà lén theo tới để nhìn thấy những hảo hữu lúc thời sinh tiền của tổ phụ. Dung mạo của nhị ca quá nổi bật, vì vậy phải nhuộm đó thôi.

- Thật là càn quấy.

Ngọc Doanh dẩu môi lên, nói :

- Càn quấy sao cơ? Ca ca có thể đến, há chúng em không được đến hay sao?

- Được rồi! Được rồi! Được đến tất cả. Ca ca sẽ dẫn mọi người đến gặp gỡ cho hai bên biết mặt nhau.

Mọi người vừa gặp nhau, vui mừng quá đổi. Nguyên Chân cười ha hả nói :

- Phong Vân ngũ kiếm lại đoàn tụ nhau rồi, lần này thật là quá tốt, nhất chán hùng phong.

Ngọc Tuyên cười nói :

- Chân ca, còn chúng đệ nữa chứ?

- Tất nhiên rồi, xin Kỳ ca hãy thêm vào thanh kiếm của đệ.

Ngọc Doanh tiểu cô nương nhảy lên nói :

- Nói sai rồi, tại sao chỉ thêm một thanh kiếm.

- Tiểu muội, tuổi muội còn nhỏ...

Ngọc Doanh ném thanh kiếm xuống, xì một tiếng nói :

- Chân ca xem thường người quá, chúng ta hãy liều thêm hai mươi chiêu nữa đi.

Nguyên Chân cười nói :

- Đánh không nổi đâu, ta là ngũ ca.

Ngọc Doanh cũng cười nói :

- Ngũ ca thì làm sao nào? Ca ca chỉ dựa vào thanh bảo kiếm mà chiếm được tiên cơ.

Nàng quay sang Thanh Hoa giọng nũng nịu :

- Hoa tỷ tỷ, tỷ tỷ phải đền thanh kiếm cho muội.

Thanh Hoa ôm lấy thắt lưng nàng, cười nói :

- O! Làm sao lại bắt tỷ tỷ đền chứ? Thật là chuyện lạ. Hai bên tại làm sao lại đánh với nhau như thế?

Gương mặt của Ngọc Tuyên hơi hồng lên, nói :

- Tiểu đệ và tiểu muội đang đi trên đường, thì thấy Triệu Tường ca với Vi tỷ giết người ở đây, tiểu đệ nén không được liền ra tay, rõ ràng là chuyện chẳng liên quan đến mình, tiểu đệ bị sai rồi.

Tây Vi cười nói :

- Mọi người đều lầm cả, không có gì sai hết. Hai tên hán tử này đều là người của Vô Vi bang, theo dõi chúng ta một ngày, vì vậy mà phải giết chúng đi để tránh sự rắc rối. Lại thấy Tuyên đệ Doanh muội vừa đến, hai người hóa trang quả thật là rất lạ. Chắc là cùng vây cánh của đối phương, nên mà liều một trận như thế.

Ngọc Kỳ nói :

- May mà đến sớm một bước, nếu không thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra, sau này người của mình còn nhiều lắm, nhất thiết phải hỏi cho rõ. Nhị đệ tứ muội hãy xuống dưới sông rửa mặt đi, chúng ta hãy che giấu tử thi đi. Phía sau còn có năm trụ nữa, phải chịu khó một chút, mau lên!

Mọi người chia nhau hành sự, không lâu lại tụ tập nhau lại. Triệu Tường huynh muội và Ngọc Tuyên hai anh em đều không có ngựa để cưỡi, chỉ có một cái túi nhỏ, đối phương để lại năm con ngựa, thế là may có ngựa để dùng.

Nguyên Chân lấy một thanh kiếm một con ngựa của tên hán tử, rút thanh bảo kiếm của mình ra, lặng lẽ gọi Ngọc Doanh đến một bên mặt hồng lên thấp giọng nói :

- Tiểu muội, đền thanh kiếm của muội đây, xin thứ lỗi.

- Muội không cần, muội chỉ muốn Hoa tỷ tỷ đền thôi. - Ngọc Doanh nói một cách bướng bỉnh.

Nguyên Chân giơ một tay ra cười nói :

- Sao thế, muội không biết động tâm khi làm khó ngũ ca sao? Coi như là lỡ gặp mặt nhau, muội đừng làm tình làm tội như thế? Da mặt của ngũ ca phải để ở đâu đây? Đừng giận mà, nhận lấy đi.

Chàng ấn thanh kiếm vào dây cương và trong bàn tay nhỏ bé của Ngọc Doanh. Cô bé đón lấy cười nói :

- Có cần đa tạ không?

Nguyên Chân đi ra, cười nói :

- Muội thật là bướng bỉnh, cẩn thận huynh sẽ lấy quyền ngũ ca để phạt muội đó.

- Không sợ! Một ngàn người cũng không sợ.

Nàng cười một cách vui vẻ, giắt thanh kiếm vào lưng.

Bảy người đi thẳng về phía Quảng Xương, dọc đường họ gặp rất nhiều nhân vật võ lâm vai vác kiếm đeo đao, tất cả đều lạ lẫm, mọi người cũng không ai hỏi nhau cả.

Mặt đường rộng đủ để hai xe đi song song với nhau, bảy con ngựa được chia làm hai đội, bốn người nam ở trên còn ba người nữ đi đoạn hậu.

Ngọc Kỳ quay sang hỏi Triệu Tường :

- Tổ thúc đã đến chưa?

- Sắp tới Nam Xương rồi. Cùng đi có Hạo Nhiên công, Chiêm lão tiên bối và rất nhiều bằng hữu cũ ngày xưa, bọn họ đều đến hết cả, riêng đúng ngày mười lăm thì sẽ cử hành lễ lớn.

Tây Vi từ phía sau tiếp lời nói :

- Ở phủ Nam Xương đã từng xuất hiện hành tung của Cửu Chỉ Phật, bọn họ cũng đến rồi.

Ngọc Kỳ nói :

- Hy vọng yêu đạo Ất Thanh cũng đến.

Triệu Tường tiếp lời nói :

- Chúng ta hãy đến bờ Mai giang để tiếp ứng các anh hùng thiên hạ.

- Đúng đấy. Đến ngày mười lăm còn mấy ngày nữa, chúng ta hãy đến phía đông bờ Mai Giang ở Hồi Long cốc để tiếp ứng. - Ngọc Kỳ cất tiếng sang sang nói.

Bảy người Ngọc Kỳ đã đến gần Hồi Long cốc tìm một ngôi nhà nhỏ bỏ hoang bên bờ rừng ở tạm.

* * * * *

Bách đạo anh hùng nhao nhao đến Hồi Long lĩnh, phái Hắc đạo cũng đến đây tập trung, những người đến đây nhiều không kể xiết. Họ hợp quần lại để đi dự đại hội Hoàng Sơn. Trên đường ngoài những người trước đây đã từng kết mối huyết hải thâm cừu, còn lại vẫn chưa có gì xâm phạm nhau. Họ sống yên ổn với nhau như không có điều gì.

Trong một ngôi nhà nhỏ gần Hồi Long cốc, Ngọc Kỳ bảy vị nam nữ không ngừng khổ luyện tuyệt học. Ngọc Kỳ là đại ca của họ, chàng làm bạn làm thầy mặt nào cũng chu đáo, đôn đốc họ dụng công, không phút nào nghỉ ngơi.

Vào ngày mùng mười từ phía xa một đoàn người nam phụ lão ấu, nhân số không dưới một trăm người tiến về Hồi Long cốc, người đi trước hết là một lão hóa tử quần áo tả tơi vá chằng vá đụp, đó chính là Thiên Nhai Phá Ất Tổng Hạo Nhiên, đang nắm lấy cây thiết quái cất bước đi như bay. Bên cạnh lão, là tiểu hóa tử Bành Tiêu, cây trượng Hoàng Ngọc đặc biệt rất nổi bật.

Triệu Tường phát ra một tiếng hú dài, chạy lên trước nghênh đón.

Trong nhà nhỏ Ngọc Kỳ lục muối đệ, lao ra chạy đến như bay.

Một hàng sáu người vừa chạy ra đến nút đường. Triệu Tường và lão hóa tử đã đi như bay tới, Ngọc Kỳ dẫn mọi người lao đến nói :

- Tổng tổ thúc cực khổ quá, Kỳ nhi và chúng đệ muối kính cần chờ đợi đã lâu, kính chúc thúc tổ vạn an!

Nói xong liền kề vai cung kính quỳ lạy.

Lão liền đỡ từng người đứng dậy, cười hà hà mà nói rằng :

- Đứng dậy đi, nơi đây không phải là lúc để chào. Các bằng hữu hãy tạm thời ở đây trước, lão phải đi vào cốc để sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho mọi người, vào trưa ngày mười bốn, tổ mẫu con và Chiêm lão có thể đến đây. Ngày hôm nay chỗ ở có thể sắp xếp xong, ta sẽ gọi người tiếp con vào cốc.

Lão hóa tử tiếp tục dẫn mọi người đi vào trong cốc. Một mặt kêu lớn :

- Kỳ diệt, ngày hôm sau gặp lại.

Hôm sau là ngày mười hai, tiểu hóa tử Bành Tiêu quả nhiên đến đón Ngọc Kỳ đi vào cốc.

Hồi Long cốc qua hai mươi năm, núi sông vẫn y như cũ, vết tích biển lửa năm ấy đã bị chôn vùi, giờ đây nơi ấy đã sinh ra vô số những lùm cây nhỏ.

Vào năm đó khi Vương Sư và bảy anh hùng hào kiệt đã tử nạn ở trước miệng cốc, thì bây giờ ở hai bên mọc lên những ngôi nhà gỗ thô sơ, giống như hai con rồng dài, đủ chỗ dung nạp cho hai trăm người cư trú, ở trong cốc thì có xây dựng cho nữ khách và một gian nhà để nghỉ sự. Lão hóa tử đã đem theo hơn một trăm danh thợ cao thủ, tốn hai ngày công phu cấp tốc xây dựng thành, họ làm việc quả thật kinh người.

Trong trận lửa đã tử nạn hết sáu mươi người trong cốc, đã xây dựng một tám cái bia đình thật lớn, phía trước mặt bia khắc bốn chữ “Anh Linh bất miễn” phía sau mặt bia là ký sự ngày sống chết danh húa của mỗi người, có thể thấy công trình này rất lớn. Đó là trước đây hai mươi năm sau khi quần hào tử nạn, do Khánh Viễn tiêu cục phái người, cùng với Lương Châu, Uy Viễn tiêu cục Thần Chưởng Dương Uy Viễn, lại do Giang Nam lão quái chủ trì, hao tổn không ít Kim Ngân, làm cho tám bia đình ở trong đó vô cùng đẹp đẽ.

Vách núi ở hai bên tám bia, xây dựng hơn sáu mươi phần nợ, mỗi phần mộ đều có bia đá ghi rõ họ tên, hành trạng lúc sinh thời của mỗi người, dùng mực son để sơn chữ, vô cùng nổi bật. Bắt đầu ngày mười hai, quần hùng của phái Bạch đạo trước sau đều tới. Ngọc Kỳ là tôn trưởng của Vương Sư, chàng hiển nhiên đã trở thành chủ nhân chân chánh. Thiên Nhai Phá Ất dắt chàng đi, vòng quanh giữa các quần hiệp, trang trọng như Vương Sư sống lại, trong lòng của quần hùng được an ủi rất nhiều, đều chúc mừng bạch đạo vô lâm có người nối dõi.

Cũng từ hôm đó, Hồi Long cốc đã trở thành thành trì vững chắc, canh gác ngằm bốn phía, nơi nhà nghỉ quan trọng đều được các cao thủ ngày đêm canh gác, đề phòng bị Ất Thanh đến gây hấn.

Cho mãi đến sáng sớm ngày mười bốn thì chuyện vẫn bình an vô sự.

Chưa tới giờ dần, trời còn tối một con tuần mã phi như bay vào cốc, một vị đại hán xuống lưng ngựa trước nhà nghỉ sự, được cảnh vệ dẫn kiến lão hóa tử, sau khi chào hỏi xong, lão hóa tử hỏi :

- Châu lão đệ, có chuyện gì không?

- Dương phu nhân từ Quảng Xương khởi hành, trong cốc đã tiếp được tín hiệu truyền đến, nhưng bên phía bờ Đông của Mai Giang cách núi hơn mười dặm, đã phát hiện một bóng đen thân phận không rõ ràng, hành động mờ ám như là ma quỷ, Trịnh huynh đệ đã phát ra tin tức cầu viện.

- Cho người phát ra tín hiệu, Dương công tử lập tức đến đón tổ mẫu vào cốc, có thể khởi hành ngay được rồi, hãy kêu Trịnh huynh đệ cẩn thận chờ đợi.

- Văn bối lập tức phát tin.

Người họ Châu chạy đến bia đình, thấp giọng dặn dò hai bóng đen, tiếp theo lấy một cái hộp gỗ đặt trước ngọn đèn, lấy tín hiệu ánh sáng một dải ba ngắn, truyền ra phía xa, trong chớp mắt có thể xa hơn mười dặm.

Không lâu, Ngọc Kỳ cùng sáu vị đệ muội, và Tiểu hóa tử Bành Tiêu, tám con ngựa chạy thật mau về phía ngoài cốc.

Ra khỏi cốc men theo phía Bắc bờ sông Mai Giang, tám con ngựa như một trận cuồng phong đi như bay, ngoài mười dặm, một nơi trên mỏm núi, trơ trọi xây dựng một ngôi nhà tranh và một đài cao để báo tin liên lạc.

Ánh sáng ban mai đã sắp tới gần, ở bốn phía của ngôi nhà tranh đang nằm phục sáu vị đại hán phụ trách việc canh gác ở đây, lúc này họ mới thở dài một hơi.

Tiếng vó ngựa vang lên như sấm sét, đã đến chân núi.

Có một vị đại hán tuổi trung niên, hướng về phía đài báo tin kêu lên :

- Ngộ Xuân huynh phát tin, Dương công tử đã bình an đến đây. Trời đã sáng rồi, phát tin đi.

Trên đài cao, truyền ra tiếng tù và một hồi hai ngắn. Tiếp theo, phía đầu núi ở phía xa cũng truyền tiếng tù và giống như thế, càng truyền càng xa.

Ngọc Kỳ đến chân núi liền xuống ngựa chạy ngay lên mỏm núi.

Sáu vị cao thủ chỉ có một vị vừa rồi lên tiếng xuất hiện, vừa ra nghênh tiếp đã chấp tay hành lễ nói :

- Dương công tử xin chào.

- Chào Trịnh đại ca cực khổ quá. Xin hỏi tên hắc y đã xuất hiện nơi nào?

- Chính là ở trên con đường nhỏ trên núi, những người canh phòng đã quát hỏi, nhưng y ẩn mình về phía bên trái, đến nay thì không gặp tung tích y đâu.

- Xin đại ca hãy ở trên cao nhìn xuống, tiểu đệ tạm thời ở bên trái xem xét thử. Có tin tức gì từ Quảng Xương truyền đến không?

- Lệnh tổ bà đã tới trạm thứ hai cách đây chỉ còn có mười dặm.

Ngọc Kỳ xuống núi trở lại con đường cũ, vừa đến bên mình ngựa, chàng chăm chú nhìn phía ngạn tây, lông mày hơi nhướng lên, trầm giọng quát :

- Bên kia bờ có người, nhị đệ hãy đi theo huynh.

Triệu Tường lên tiếng đáp rồi xuống ngựa ngay. Những người còn lại cũng xuống ngựa chia nhau đứng hai bên, chăm chú cảnh giác, chuẩn bị ứng biến.

Lúc ấy, dưới chân núi ở bờ đối diện, truyền ra tiếng cười ha ha, tiếp theo tiếng người nói :

- Miễn Tử, người trốn giỏi lắm, ha ha! Tổng bang chủ của ngươi đã đến rồi chứ?

Ngọc Kỳ nhanh như ánh chớp, lao về phía bờ sông. Sông không rộng, trước mắt nước đang dâng lên, cũng không quá bốn trượng. Chàng chỉ nhún mình là nhảy vọt qua, như tên bắn lao về phía khu rừng rậm ở dưới chân núi bờ đối diện.

Đột nhiên, bên cánh rừng xuất hiện một tên đại hán áo đen, hai tay nắm lấy hai người, chạy như bay đến.

Người này Ngọc Kỳ biết, do cây cổ quái thiết trảo được giắt ở dây lưng phía trước. Chàng biết rằng là Phi Trảo Âu Bằng đã đến rồi.

Âu Bằng cũng nhìn thấy Ngọc Kỳ, vừa chạy đến vừa kêu lên :

- Dương huynh đệ đó ư? Thật là may, đệ đã bắt được hai con thỏ đây này.

- Âu huynh ở phía sau có bằng hữu không? - Ngọc Kỳ hỏi.

Âu Bằng hơi ngơ ngác, ngừng bước lại hỏi :

- Không có, chỉ có mình đệ.

Âu Bằng quay đầu lại nhìn, hiểu ý ơ lên một tiếng nói :

- Là thỏ thật mà.

Âu Bằng ném người đi, quay về phía Thanh Hoa cười nói :

- Chào Triệu cô nương.

Lại nói với Ngọc Kỳ :

- Dương huynh đệ, nghe nói huynh và Triệu cô nương từ Nam Kinh qua Hàng Châu, đến Ôn Châu đại náo Ngọc Hoàn, tại sao qua cửa mà không vào nhà? Lúc ấy đệ đang ở Thiên Mục sơn đó.

- Tiểu đệ đang rất vội, không có thời gian đến bái lạy, xin thứ tội cho. Hai người này Âu huynh bắt họ như thế nào? Có biết thân phận của họ không?

- Huynh đệ thấy họ lén lút lút lút, liền đuổi theo bắt, phải mất nửa khắc, cuối cùng thì mới bắt được ở ngay bìa rừng. Tạm thời hãy hỏi thử xem.

- Âu huynh từ con đường nào tới đây? - Ngọc Kỳ hỏi.

Từ Quảng Xương đi về Hồi Long cốc chỉ có một con đường nhỏ, ven đường đều có canh gác ngầm, tại sao ba người đến đây mà chưa bị phát hiện? Chả trách chàng bắt đầu nghi ngờ.

- Ha ha! Đệ từ phía bắc vượt qua Tung Sơn mà đến đây, lúc đến bờ đối diện thì gặp ngay hai con thỏ này.

Ngọc Kỳ vỗ vào huyết đạo hai tên đại hán.

Hai tên đại hán muốn đứng dậy bỏ chạy thì gặp ngay Nguyên Chân đứng chắn trước mặt. Nguyên Chân cười lạnh lùng nói :

- Hay quá, người là chim cũng bay không thoát đâu. Quay trở lại và cung khai đi.

Hai tên đại hán gầm lên, một chưởng tung ra. Nguyên Chân không tránh né, hai tay lật lại, nắm lấy mạch môn của đối phương chàng đẩy ra.

Hai tên đại hán té nhào xuống đất, Nguyên Chân chau mày lại nói :

- Cái đồ này cũng dám đến đây, há không kỳ quái! Hèn gì người ta gọi thỏ là đúng quá rồi.

Ngọc Kỳ nắm lấy một tên, nghiêm giọng hỏi :

- Các hạ là môn hạ ai? Nói.

Đại hán mặt chẳng còn chút sắc người, vẫn kiên cường nói :

- Thanh thiên bạch nhật, không cho người ta đi sao? Tại hạ là thủ hạ của Vu sơn Sơn chủ.

- Tại sao không đi đường lớn?

- Nơi nào mà tại hạ chẳng đi được?

Âu Bằng tiếp lời nói :

- Vu sơn Sơn chủ Cang Phúc Anh, còn là nhân vật quan trọng của Vô Vi bang, đã chết rồi. Cho bọn chúng đi theo chủ của chúng đi.

Ngọc Kỳ lắc đầu nói :

- Không được, chúng ta không lạm sát.

Chàng quay sang nói với hai tên đại hán :

- Tha cho các người, đi nói với người của các người rằng, trước ngày mười lăm tháng năm, ai không được đến Hồi Long cốc. Nếu không sẽ cúng sống các người đấy.

- Mau đi đi. - Âu Bằng kêu lên.

Hai tên đại hán trốn đi nhếch nhác chẳng ra sao cả, đang gần lúc lợm qua sông, Ngọc Kỳ quát lên :

- Từ đường lớn ra Quảng Xương, không được lén lút lút lút như thế.

Sau khi hai đại hán đi rồi, Ngọc Kỳ giới thiệu Âu Bằng với mọi người. Âu Bằng là một người rất cởi mở, nên được mọi người có mối hảo cảm rất lớn.

Đột nhiên kèn phát hiệu vang lên từng tiếng dài, bên sườn núi xuất hiện một đám người. Ngọc Kỳ vừa liếc nhìn là thấy ngay tổ mẫu đang ở phía trước. Những người khác có thể biết được là Vô Lâm Cuồng Sinh, Giang Nam lão quái, Huyền Linh đạo trưởng, Vân Sơn Cư Sĩ, Tri Cơ Tử, tiểu khất bối chính là Bành Gia Nguyên. Trong bang của nội đàn Thanh Tự ở phủ Hà Nam, Bành Gia Nguyên từng mạo hiểm cứu chàng. Những người còn lại, chàng đều cảm thấy rất lạ lẫm.

Trừ Âu Bàng, những người do lão hóa tử phái đến nghinh tiếp cùng bọn Ngọc Kỳ, họ đã cung kính quỳ lạy ở ngoài ba trượng, đồng thanh rập đầu kính chúc các vị tiền bối kim an.

Một đám quần hùng có tất cả năm sáu chục người, có rất nhiều người đã từng tham gia qua chiến dịch ở Hồi Long cốc. Người quá nhiều nhất thời không thuật lại tỉ mỉ được. Bên cạnh Võ Lâm Cuồng Sinh, đi ra một lão nhân tướng mạo uy vũ, ngay thất lưng đang cắm thất tinh kỳ một loại binh khí dài năm thước rất uy chấn vô lâm, nặng không dưới tám mươi cân, thật đủ làm cho người sợ hãi. Lão chính là Lạc Phách Chiêm Minh, một lão hán tử nghĩa hậu Văn Thiên. Hai mươi năm, lão đã già nua lắm rồi.

Gò má lão rung động, nước mắt lưng tròng, mắt nhìn chăm chú vào Ngọc Kỳ, lầm rầm nói :

- Đại ca anh linh phù hộ, lão cốc hai mươi năm vất vả cần cù, quả nhiên đã làm cho vô lâm trở lại như xưa, đa tạ cao xanh! Kỳ nhi còn nhớ Chiêm hồ tử thúc tổ này không?

Lúc Ngọc Kỳ rời khỏi nhà đã ba tuổi, tuy còn nhỏ nhưng chàng rất thông minh, chàng có ấn tượng sâu sắc nhất đối với hai người, bởi vì họ đều có hàm râu lớn rất đẹp một là lão bộc Bất Điện, Ngọc Kỳ kêu lão là hồ tử bá bá, một là Chiêm Minh, Ngọc Kỳ kêu là hồ tử thúc tổ.

Cảnh tượng mơ hồ hai mươi năm, thời gian như ánh chớp lướt qua đầu chàng, giống như buổi tối đó lần đầu tiên chàng trở về nơi ở cũ ở Long Môn, trong tâm trào lên một trận kích động, cảm giác trong đôi mắt nóng lên một cái, nhảy bổ về phía trước ôm lấy lão, giọng run rẩy kêu lên :

- Hồ tử thúc tổ! Kỳ nhi nhớ lắm. A Hồ thúc tổ, Hồ tổ...

Tiếng xưng hô thân thuộc lúc ấu thơ, làm cho lão cảm động đến nỗi rơi nước mắt.

Một hàng chúng nhân Ngọc Kỳ đã bái lạy xong, liền khởi hành đi về Hồi Long cốc, mỗi lần qua một nơi cửa ải, đều ngậm lập tức cho triệt hồi, chỉ bố trí cửa ải ở miệng cốc và bốn phía của tuyệt cốc, để đề phòng người lạ tập kích đánh lên.

Một hàng người vừa đến miệng cốc, trước mặt họ được tiếp đón bằng một tấm bia đá thật to, ở trên có bốn chữ: “Vĩnh Thủy vô lâm”. Bên cạnh còn có một tấm bảng lớn, trên đề ba chữ “Hồi Long Cốc”.

Vừa nhìn thấy tấm mộ bia, mọi người đều bật khóc như mưa.

Lão hóa tử đã dẫn mọi người ra nghênh tiếp, lập tức tiếng pháo đốt ran lên giòn giã.

Đám người vô lâm đến thăm nơi quần hùng tử nạn, mỗi phần mộ đều được tu sửa lại hết sức đẹp đẽ, trang nghiêm, hương khói lượn lờ xung quanh, càng tăng thêm sự bi thiết gấp bội.

Tro giấy hóa thành những bướm bướm trắng, lệ máu nhuộm hồng cây đổ quỳn, quang cảnh này, làm cho ai cũng đều cay mũi.

Ngày hôm sau, là ngày lễ đại điện. Lão hóa tử đã dày dặn kinh nghiệm giang hồ, phụ trách lo liệu về tổng vụ, sắp xếp đầu vào đầy cả. Đệ tử của Huyền môn Vô Vi bang và Phật môn Cửu Chỉ Phật, tự động tổ chức thành những tổ nhỏ tham gia, mời các đạo sĩ hòa thượng làm đạo tràng tụng niệm, khoác lên chiếc áo cà sa, nhưng binh đao lại chẳng rời bên mình chút nào, được giấu vào trong áo tăng bào.

Như đã nói ở trên. Buổi lễ truy niệm này là tưởng niệm những người tử nạn trong trận chiến hai mươi năm trước, hắc bạch đều đủ cả.

Gần vào lúc giờ ngọ, chuyện đại sự lớn nhất sau cùng là quần hùng bạch đạo gặp nhau ở nhà nghị sự, trao đổi cuộc họp lớn vào ngày mừng năm tháng năm ở Hoàng Sơn, tính ra mưu kế lớn để tận diệt hết bọn quần ma hắc đạo.

Quần hùng đang tập trung nghị sự thì đột nhiên trong cốc vang lên tín hiệu báo động.

Võ Lâm Cuồng Sinh kêu lớn :

- Mỗi người ở mỗi nơi chuẩn bị nghênh khách.

Quần hùng đều đứng ngay ngắn trật tự, dang thành hai cánh đứng trước ngoài cốc đón. Trên đài tế ở trước tấm mộ bia, là một quảng trường rộng lớn, cũng tại nơi này, năm xưa trước khi quần hùng chưa vào miệng cốc, cũng xảy ra một đấu trường sinh tử.

Quần hùng đứng sừng sững tập trung tinh thần. Một con chiến mã chạy vào quảng trường, vó ngựa phi rất gấp, một đại hán xuống ngựa đến đứng trước đài tế chấp tay khom lưng bẩm báo :

- Cửu Chỉ Phật Như Vân, dẫn ba mươi vị lão hữu đến trước tế điện, đồng thời xin gặp Dương phu nhân.

Gương mặt của Dương phu nhân lạnh lên, quay sang Võ Lâm Cuồng Sinh nói :

- Đàm thúc, hãy mời bọn họ vào cốc.

Võ Lâm Cuồng Sinh gật đầu, lập tức nói với người trên lưng ngựa :

- Hãy cho bọn họ vào trong cốc.

Người ấy liền vâng dạ, rồi lao ra ngoài.

Ngọc Kỳ ở trên đài cung tiếp các trưởng lão, chàng quay sang nói với Võ Lâm Cuồng Sinh :

- Bẩm thúc tổ, hôm nay Kỳ nhi phải một mình đấu với Cửu Chỉ Phật Như Vân.

- Được, con phải lên đấu với lão.

Không lâu, trước mắt xuất hiện một đám người. Âu Bằng ở phía sau tế đài, đột nhiên bước tới sau lưng Ngọc Tuyên. Chàng là khách của Ngọc Kỳ, cùng với Triệu Tường, Ngọc Tuyên, Nguyên Chân ba người cùng đứng một chỗ với nhau.

Ở phía sau của Cửu Chỉ Phật có ba mươi người. Người quen nhất trong số họ, có thể kể gồm có Thiên Long thượng nhân, Độc Tỷ Kim Cang Bách Cương, Ngọc Hoàn đảo Đảo chủ Bành Xương Minh, Chung Nam Vân Tiêu Cư Sĩ Hứa Xuân Huy, Huyết Thủ Bình Nguyên, Kim Cung Ngân Đạn Dư Bá Bình, Phiêu Bình Sinh Cổ Như Phong. Còn có hai môn nhân của Cửu Chỉ Phật, Tiểu Diện Di Lạc Hồng Phi, Khổ Hạnh Tôn Giả Hồng Hư.

Trong những người này, những người mà lần trước xuất hiện ở Hồi Long cốc có hơn mười người, họ đều đến đủ cả. Điều mà làm cho mọi người lấy làm lạ nhất là một đại hán cao lớn, đôi mắt thần quang như điện, dường như phát ra những tia nhìn màu tím, góc mắt ẩn hiện những nếp nhăn màu tím.

Người mà làm quần hùng bạch đạo hận đến nỗi chỉ muốn nuốt tươi hắn, lột da hắn mới hả dạ, đó là Kim Cung Ngân Đạn Dư Bá Bình và Thiên Long sơn thượng nhân. Hai người này là người động thủ đầu tiên trong cuộc chiến ở Hồi Long cốc cách đây hai mươi năm.

Trong cốc im lặng như tờ, chỉ có tiếng bước chân thật khẽ của Cửu Chỉ Phật và ba mươi người.

Cửu Chỉ Phật và một hàng người, dưới sự chú ý của ba trăm con mắt thù hận, ai nấy thần sắc nghiêm trang.

Cửu Chỉ Phật tay cầm Bát Thảo Tử Kim thiên trượng, lão khom mình làm lễ, giọng cất lên sang sảng :

- A di đà Phật! Dương phu nhân vạn thọ vô cương, lão nạp này rạp đầu bái lạy.

Dương phu nhân hơi gật đầu, nói :

- Lão thân chưa chết, đại sư có cảm thấy bất ngờ không?

Cửu Chỉ Phật cười lạnh lùng nói :

- Lời nói của Dương phu nhân nặng lắm, lão nạp làm sao dám có ý nghĩ như thế?

- Đại sư đến đây, nhất định là muốn nhất quyết công bình với lão thân, vì hai mươi năm thâm cừu đại oán phải không?

- Thật là trái ngược, lão nạp đến đây để khiếu nại chuyện hai mươi năm trước, lão nạp cùng các bằng hữu bị oan, xin tha thứ việc đến đây của lão nạp.

Võ Lâm Cuồng Sinh cười ha hả một cách lạnh lùng nói :

- Khiếu nại là lão không cùng dòng ô hợp với yêu đạo Át Thanh chăng?

- Ý lão nạp chính là như thế...

- Vậy thì bắt tất phải nói nữa. Hôm nay trong Hồi Long cốc, đều là bạch đạo anh hùng, tuyệt không thể nghe những lời xảo trá, hoặc làm quần áo, nhất định sẽ cho các người một cơ hội công bằng.

- Các người đến thật đúng lúc.

Cửu Chỉ Phật nói :

- Uy phong và tài cán của thí chủ, đủ để là lãnh tụ quần hùng, chỉ vì cái chết của Dương đại hiệp, nên chưa tránh khỏi thiên kiến một chút, xin để lão nạp nói một lần.

- Đại sư hà tất phải tốn nhiều lời! Bất kỳ sự hùng biện nào, cũng không rửa sạch được bàn tay máu tanh hôi của đại sư ngày đó, và những ác ma đã làm.

- Lão nạp không cần hùng biện, tự có thể phân rõ được.

Cửu Chỉ Phật nói xong quay mình về phía người mắt tím ở phía sau nói :

- Sư đệ, hãy nói trong ngày đó, sư đệ đã làm như thế nào khi treo sợi dây đẳng từ trên sườn núi, để cứu các quần hiệp thoát hiểm.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, người mắt tím bước đến trước nói :

- Tại hạ là Chiêm Vinh, cùng với Như Vân sư huynh thụ nghệ ở Đại Tướng quốc tự Vô Thần phương trượng. Người trong giang hồ ít thấy được bộ mặt thật của tại hạ nên gọi tại hạ là Dạ Du Thần. Trước lúc chuyện xảy ra ở Hồi Long cốc, tại hạ đã nghe lệnh của sư huynh. Ngay đêm đó đến trong cốc thám thính, phát giác mưu độc của Át Thanh, nhưng không có cách nào trở về thông báo cho sư huynh được, vì vậy phải chuẩn bị sợi dây sơn đẳng, lại cử người ở trong cốc đợi sư huynh đến để báo cáo hết thấy. Đến lúc chuyện xảy ra, trên đỉnh sườn dốc xuất hiện Âm Phong Tán Nhân Diệu Thánh, dẫn một nhóm tặc nhân tuần tra gần bên trái, mới từ từ xảy ra chuyện kích đấu. Đang lúc đôi tay khó chống đỡ, thì may sao Từ Tiên Át lão đệ leo lên trước tiên đến thật đúng lúc, làm cho Âm Phong Tán Nhân sợ hãi bỏ chạy, quần hùng mới có thể thoát khỏi khốn nguy. Tại hạ vì lẽ đó sợ lộ bộ mặt của mình làm lỡ chuyện đại sự, nên vội vàng rút lui thật mau.

Giang Nam lão quái Hạ Điền bước lên phía trước một bước, hỏi rất nhanh :

- Chiêm huynh đệ còn nhớ lúc các hạ đi, có nói mấy lời không?

Dạ Du Thần cất giọng sang sảng nói :

- Tại hạ nhớ như thế này: Chư vị hãy bảo trọng lấy mình, sau này sẽ có thời cơ, thời cơ chưa đến, không được vọng động. Quyền thế đã làm lạnh mất Át Thanh, xem lão có thể ngang ngược đến bao giờ nữa.

Giang Nam lão quái lặng lẽ lui bước, đột nhiên nói thầm :

- Đúng là hần, quả nhiên là hần.

Cửu Chỉ Phật tiếp tục nói :

- Chuyện Át Thanh ước đấu với Dương đại hiệp ở Hồi Long cốc, chuyện này thì lão nạp thực sự không biết, chỉ đến khi nhận được thiệp mời cuộc hẹn với yêu đạo ở phủ Vũ Xương, thì mới có nghe phong phanh. Lão nạp do không đoán ra được, liền thuận đường mời hơn hai mươi vị tri giao cùng đến Vũ Xương. Chư vị cũng hiểu, lão nạp vẫn là người không để ý chuyện thị phi trên giang hồ, nhưng cũng không thể mắt thấy phái anh hùng bạch đạo bị tiêu diệt mà không chút động lòng, vì vậy trong sự mai phục trùng trùng của yêu đạo, uy bức lão nạp và hơn hai mươi người phải đứng ngoài không được để ý đến, nhưng vẫn cương quyết yêu cầu được chứng kiến. Yêu đạo cũng muốn dùng cách giết gà dọa khỉ, để cảnh cáo lão nạp, để tiện hù dọa, sau này không dám làm khó y, vì vậy mà đồng ý để cho lão nạp và hơn hai mươi hảo hữu đến đấu trường. Dọc đường, yêu đạo giám thị rất gắt gao, không được ra khỏi hàng, nếu không sẽ có điều bất lợi với y. Lão nạp vô cùng nôn nóng nhưng không biết làm thế nào. May sao sau khi gần đến An Phủ, tề sư đệ nghe tin vội đến. Tuy công lực của Chiêm sư đệ chưa đạt đến mức trên người, nhưng thuật dạ hành thì siêu việt, khinh công siêu nhân, liền thừa lúc ban đêm ẩn vào mà tương ngộ. Lão nạp không có cách nào khác, vì thời gian đã quá cấp bách, liền lệnh cho Chiêm lão thừa lúc ban đêm hỏa tốc đến Hồi Long cốc thám thính, và lão nạp lập tức dùng pháp truyền âm cùng bàn bạc với các hảo hữu, tất cả đều nhất trí đồng ý, lúc cần thiết thì sẽ đứng về phía Dương đại hiệp, toàn quyền đều do lão nạp tương cơ hành sự. Chiêm lão đệ ở trong cốc

phái người đến đưa giấy báo tin đến. Phái hung ma hắc đạo mai phục ở trong cốc tất cả có ba trăm người, vẫn chưa tính những tên mai phục ở phía ngoài, lão nạp và hai mươi người lập tức gia nhập không sợ. Chết uổng mà không có lợi ích gì. Trong hơn hai mươi người, Dư Bá Bình lão hữu và Thiên Long pháp huynh là người đại trí đại dũng đại nhân, cam chịu nguy hiểm báo thù của các môn nhân phái bạch đạo, kiên cường ra mặt mạo hiểm mất khí tiết. Lão nạp cũng được Chiêm sư đệ nói cho biết, cố lưu ý mà tranh thủ nội tình trong cốc mà rút lui, trong khoảnh khắc phá rộng đoạn đường, chứ vị không phải là nhảy ra từ chỗ lão nạp chiếm được hay sao? Cũng là do lão nạp vận trượng để cản ngăn Át Thanh mới hình thành lỗ hổng như thế. Ngân đạn của Du lão hữu là thần đạn, đạn bắn ra như liên châu, có thể xuyên qua tường vách, hôm đó chỉ phát ra một viên, đầu tiên là dẫn dắt ý nghĩ thoát khỏi vòng vây của Dương đại hiệp, nhưng đại hiệp đã anh hùng dũng khí không chịu rút lui. Cho đến sau khi Dương đại hiệp tuần tiết trắng liệt anh hùng, nếu không phải lúc đó lão nạp kịp thời ngăn chặn lại hành động thiêu hủy thi thể của Át Thanh thì Đàm thí chủ và Tống thí chủ cũng khó mà thoát khỏi bàn tay độc thủ.

Võ Lâm Cuồng Sinh nói một cách ngơ ngác :

- Tên yêu đạo Át Thanh gian độc hơn người, duyên cớ nào lại không tiêu diệt các ngài trong cốc này?

Cửu Chỉ Phật cười nhẹ nói :

- Lão nạp lúc ở phủ Vũ Xương đã nói cho yêu đạo biết, là đã truyền thư đến sáu môn phái, nói cho biết là lão nạp đi phó ước, sự thật là không có chuyện này, nhưng yêu đạo không thể không tin, lão nạp đã gánh lấy sự hôi danh này đã hai mươi năm, không có cơ hội nào để khiêu nại được, nay quần hùng lại tụ về Hồi Long cốc, lão nạp không hề sợ trước nguy cơ chết ngàn vạn lần, dù cho chứ vị tin hay không tin, lão nạp cũng phải trình ra chuyện trước đây. Lời đến đây là hết, chứ vị nếu như không tin tưởng, thì lão nạp và các vị tri kỷ cũng không nói rõ nữa, tùy chứ vị sáng suốt phán xét.

Lão hòa thượng nói xong, để Bát Ngọc thiền trượng ở trước thân mình, thần sắc hết sức nghiêm trang, nhắm đôi mắt lại, từ từ ngồi xuống xếp bàn tròn mà cười.

Kim Cung Ngân Đạn lấy thanh kim cung ra cười nói :

- Hai mươi năm trước ở trong cốc này, Dư Bá Bình là người động thủ đầu tiên. Cây cung này, đã từng theo Bá Bình này cả một đời, bình sanh làm bị thương người cũng không nhiều, chỉ khi ở Phù Đồ Cổ Trạch mới đại khai sát giới. Lão phu chôn xương ở đây, không muốn cây cung này lưu lạc trong nhân gian, bị người sử dụng làm vũ khí lợi hại để giết người.

Chân trái của lão đạp vào một đầu cây cung, tay trái nắm lấy sợi dây cung, vận thần công hướng xuống dưới.

Thiên Long thượng nhân niệm “A di đà Phật”, cũng rút ra Bát Bảo thiền trượng, nói :

- Xin chứ vị cứ ra tay đi, thời gian không còn sớm nữa, bắt tất phải làm lỡ kỳ hạn.

Rồi lão cũng ngồi xếp bằng bên phải của Cửu Chỉ Phật.

Ngọc Kỳ lúc đó quát lớn :

- Xin chứ vị lão tiên bối chậm lại.

Chúng nhân trong cốc đều rũ đầu xuống, những quần hùng từng tham gia chiến dịch ở Hồi Long cốc, đều cảm thấy hơi thở bị đè nén, mồ hôi lạnh cứ chảy xuống toàn thân.

Ngọc Kỳ quay sang hỏi Cổ trang chủ Như Phong :

- Xin hỏi Cổ tiên bối, ngày đó ở Hồ Trảo sơn, tiên bối đã từng đi với Hận Thiên Ông.

Phiêu Bình Sinh gật đầu nói :

- Ân sư mạo hiểm ở Hồi Long cốc tuy có thể là gặp may, nhưng hai mươi năm nay trong lòng đau khổ vô cùng, làm đệ tử trong lòng khó an, mới mời ân sư đến thanh đường ở Khai Phong tề trang miếu, hận là không có thần thuật để chia sẻ nỗi lo với ân sư. Khi biết rõ công tử xuất hiện ở phủ Hà Nam, ta lập tức đi một vòng bằng hai ngày đường về phía tây, muốn đem nội tình nói rõ tường tận, vọng tưởng là muốn tiêu

trừ ân oán hai mươi năm ở Hối Long cốc. Đồng thời lập tức ngằm xin thúc tổ ra mặt, mời Du đại thúc đến tụ hội ở Khai Phong. Đến Yến Sư, thì may gặp được Hận Phá Thiên tiên bối, nói là công tử đã đến Hối Trảo sơn, lão mời ta vào núi để làm người dẫn đường. Đáng tiếc là lần đó công tử đã xả thân cứu người, ta và Hận Phá Thiên không có cách gì giúp đỡ được, nên cùng với Độc Vô Thường ba người nối tay nhau cướp lấy mộc giá, tưởng cũng phải chôn thân ở Hối Trảo sơn, nếu Độc Vô Thường không dùng hóa cốt độc xà sợ rằng hôm đó ba người đều chôn xương ở Hối Trảo sơn...

Ngọc Kỳ đột nhiên tiến đến phía trước hướng về Cửu Chỉ Phật, gặp người bái lạy, giọng run run nói :

- Ngọc Kỳ trong lúc đi lại giang hồ, đã nói chuyện các chư vị lão tiền bối ở Hối Long cốc, trong lòng cảnh nhiên mà sinh nghi, đến nay thì cuối cùng đã xé tang màn đêm thấy lại ánh sáng, chân tướng thật đã rõ ràng. Ngọc Kỳ xin thay cho tiên tổ và mọi người ở đây, rạp đầu cảm ơn chư vị lão tiền bối, nghĩa cao như mây trời, mạo vạn hiểm thành toàn chi đức!

Nói xong liền lạy ba lạy.

Vô Lâm Cuồng Sinh và Dương phu nhân, cùng một số lão anh hùng, nước mắt lưng tròng bước xuống đàn tế, đi về phía Cửu Chỉ Phật. Trong lúc chúng nhân thành ý bày tỏ sự khiêm tốn, thì Giang Nam lão quái và mấy vị lão đệ, kéo Dạ Du Thần Chiêm Minh đi về phía nhà nghị sự ở trong cốc.

Mọi người vừa động dậy. Ngọc Tuyên cũng hơi rời khỏi chỗ cũ của mình, Phi Trảo Âu Bằng ở phía sau, liền đến ngay ở một bên, phi trảo kỳ hình của hắn, cũng hiện ra phân nửa.

Mục quang của Dạ Du Thần quả thật không hổ với oai danh? Chỉ về phía Phi Trảo Âu Bằng, trầm giọng hỏi :

- Vị tiểu huynh đệ kia là ai vậy?

Ngọc Kỳ lướt ra nói :

- Thiên Mục sơn Phi Trảo Âu Bằng, chàng là hảo hữu của vân bối.

Những người có mặt ở đây, mục quang đều quay sang cả về phía Âu Bằng. Dạ Du Thần hừ một tiếng nói :

- Lão biết hắn là Âu Bằng, nhưng hắn lại không phải ở Thiên Mục sơn, mà là ở Hà Nam Hứa Châu Hư Vân bảo, tên gọi là Thiên Diện công tử Âu Dương Chí Cao, cũng gọi là Kim Xà Kiếm Lý Phương, lại xưng là Thần Kiếm thư sinh Dương Cao...

Lời chưa kịp nói xong, Thanh Hoa ở bên trái đã tuốt gươm xông tới. Nhưng đã trễ một bước, Âu Bằng đã ra tay rồi.

Ngọc Tuyên trong lúc nghe Dạ Du Thần nói, chàng cảm thấy phía sau lưng có biến, đang muốn lướt tránh đi, nhưng đã không kịp. Công lực của chàng còn kém quá xa Thiên Diện công tử. Đối phương lại ở phía sau, làm sao lướt ra khỏi được.

Thiên Diện công tử đã phát chế người trước, một tay bấu chặt vào vai trái của Ngọc Tuyên, tay còn lại đặt trên huyết linh đài phía sau lưng của chàng, lui ra sau thật nhanh, găm lên :

- Đứng im! Ai dám lên đây, ta sẽ giết tên tiểu tử này trước.

Thanh Hoa làm sao dám lên được? Nàng dừng bước, Ngọc Kỳ và quần hùng cũng đứng im.

Dương phu nhân trầm giọng quát :

- Xin chư vị tản ra, nghe lão thân an bài.

Mọi người liền tản ra bốn phía, để khoảng trống trước tế đàn gần ba trượng, tất cả đều rút binh đao cảnh giới, phòng ngừa Thiên Diện công tử thoát khỏi vòng vây.

Trong đấu trường, Dương phu nhân và Ngọc Kỳ đứng sánh vai nhau, một bên là Dạ Du Thần. Đối diện là Thiên Diện công tử đang cấp lấy Ngọc Tuyên, đôi bên cách nhau chỉ có hai trượng.

- Ha ha ha...

Thiên Diện công tử cười như điên không dứt.

Xem tiếp hồi 23 Hoàng Sơn đại hội

23. Hồi 23 Hoàng Sơn Đại Hội

Quần hùng đều muốn động thủ để bắt người, nhưng Thiên Diện công tử đã cướp lấy được phần tiên cơ, hạ thủ chế ngự được Ngọc Tuyên là thứ tôn của Dương phu nhân, ai dám ngang nhiên ra tay? Chỉ còn cách là nghe Dương phu nhân sai bảo, liến nhao nhao lui ra sau cảnh giới.

Dạ Du Thần phát lời trước tiên :

- Mấy ngày trước, tại hạ vừa gặp Độc Vô Thường ở phủ Cửu Giang, lão đã điều tra được nội tình của Hư Vân bảo, Như Hư Nhân Ma Âu Dương Chiêu thật sự đã ngầm cấu kết với yêu đạo Bách Độc Long, cùng nhau phản lại Vô Vi bang, lại còn che mắt thiên hạ để ngầm hành sự độc mưu. Lần trước, cuộc chiến ở Hồi Long cốc, Như Hư Nhân Ma cùng với Bách Độc Long Đàm Hồng đã ra hết sức mình, Ất Thanh bị Dương đại hiệp đâm trúng ngay hông, giả chết để ẩn tích, hai tên hung ma này đã trở thành cái đích trả thù của vô lâm, vì vậy mà giả vờ phản mặt với Vô Vi bang rồi mượn cơ rửa tay trong chậu vàng lui khỏi giang hồ, mục đích là để phân tán sự chú ý của anh hùng vô lâm. Mai phục khắp nơi ở Hồ Trảo sơn, chính là độc mưu của Như Hư Nhân Ma, liền đó Ất Thanh cũng che mặt xuất hiện, ngăn trở Tiểu Diêm La giả, điều đó quả là khó hiểu, cái tên súc sinh Dương Cao này tiếp cận Dương công tử, thật âm hiểm đáng sợ.

- Nói bậy hết! Lão cẩu muốn ngầm máu phun người sao? - Âu Bằng kêu lên.

- Hừ! Lão phu nói bậy, Độc Vô Thường thì không thể là người nói xằng xiên bậy bạ được.

- Độc Vô Thường vẫn là độc ác tà trời trong vũ nội, là tên ma đầu hung dâm ác độc, các người sao có thể tin lời lão?

- Tuy Độc Vô Thường tội ác tà trời, nhưng đã cải tà quy chính, mà lão là người trước sau không bao giờ nói dối. Lúc ở Hồ Trảo sơn, lão đã đoán ra được bộ mặt thật của người, nhưng vẫn chưa đủ chứng cứ nên lão không muốn nói ra. Hừ! Người đã quên là lão ấy đã từng mắng người ở Hồ Trảo sơn như thế nào ư?

Âu Bằng nín bặt, Dương phu nhân đột nhiên quay sang nói với Ngọc Kỳ :

- Kỳ nhi, hãy bắt lấy nó.

Ngọc Kỳ tuốt gươm cầm tay, tấn lên phía trước.

- Đứng lại, mạng của huynh đệ, người không lấy sao? - Âu Bằng quát lớn.

Ngọc Kỳ biến sắc ngừng lại không tiến lên nữa. Dương phu nhân trầm giọng quát :

- Bắt lấy nó.

- Không được, đại tẩu. - Vô Lâm Cuồng Sinh kêu lớn.

Dương phu nhân hít một hơi dài, lãnh nhiên nói :

- Tên súc sinh này đã biết được tất cả nội tình, nhất là chuyện của Như Vân đại sư hai mươi năm về trước đã giúp tất cả quần hùng phái bạch đạo ta, trước mặt mọi người, nếu để tên súc sinh này thoát thân, thì xin hỏi chúng ta có mặt mũi nào đối với Thiên Như đại sư? Vô Vi bang nhất định sẽ trút căm phẫn vào các hào kiệt giữ thể trung lập, bất cứ người nào hy sinh, đều là tội của chúng ta. Tuyên nhi, vì thanh danh lúc sinh tiền của tổ phụ con, vì môn phong Dương gia Long môn ta, và sự an toàn của các bậc tiền bối vô lâm, con phải cố gắng chịu đựng.

Ngọc Tuyên lớn tiếng nói :

- Tuyên nhi đã biết. Đại ca, hãy hạ thủ đi!

Thanh kiếm trong tay Ngọc Kỳ không ngớt rung động.

- Kỳ nhi, lên đi! Không được chậm chạp. - Dương phu nhân nghiêm giọng quát.

Ngọc Kỳ nghiêng răng, bước lên trước một bước.

Âu Bằng cười ha hả như điên, nói :

- Đại gia giết huynh đệ của ngươi rồi, ngươi có lẽ cũng chết trong tay của ta thôi. Đại gia biết các ngươi tự mệnh là anh hùng bạch đạo, không thể quần hùng cùng xông lên tấn công, một mình ngươi lên đây, sinh tử mỗi bên đều có một nửa cơ hội, lấy hai mạng đổi lấy một mạng, thái gia cũng có giá trị lắm. Ha ha! Ta phải giết huynh đệ của ngươi trước.

Chưởng của hắn bắt đầu lay động, không ngừng cười lạnh lùng. Ngọc Kỳ lại đứng lại, chàng nghiêm giọng nói :

- Ngươi cho vào lúc này ở đây, chúng ta tuân thủ đạo nghĩa võ lâm sao? Ngươi đã là người không tuân thủ trước tiên rồi đó.

Đoạt Phách Kỳ Chiêm Minh quát lớn nói :

- Chúng ta hãy đánh y đến thịt nát như bùn, bắt tất phải cùng với y phí thời gian.

Soạt một tiếng, lão rút ra cây thất kỳ nặng nề, nhảy ra đấu trường.

- Chiêm đại ca hãy khoan đã!

Giang Nam lão quái nhảy ra, nói với Thiên Diện công tử :

- Chúng ta giữ ngươi lại, giam lỏng ba năm, để đánh đổi mạng của nhị công tử, các hạ có cao kiến gì chăng?

Thiên Diện công tử cười hì hì nói :

- Ta Âu Dương Chí Cao há là người bị giam lỏng? Nực cười!

- Các hạ chết há không tiếc sao? Muốn Hư Vân bảo bị hủy vào một ngày sao?

- Bản công tử từ trước đến giờ chẳng nghĩ chi đến chuyện hậu sự.

- Không còn thương lượng gì cả hay sao?

- Thương lượng ngược lại thì có, chỉ sợ các hạ không đủ tư cách là chủ thôi.

Võ Lâm Cuồng Sinh đột nhiên nói với Dương phu nhân :

- Đại tẩu có cần để cho y thương lượng không?

Lời nói của Dương phu nhân chắc như đinh đóng cột :

- Không có thương lượng gì hết. Kỳ nhi, hãy giết hắn đi! Chư vị xin lùi lại.

Ngọc Kỳ cử kiếm ngửa mặt lên trời hú lên một tiếng dài, hú xong cất giọng bi phẫn :

- Nhị đệ, huynh đã dẫn sói vào nhà, hãm hại đệ, trong lòng huynh như muôn ngàn tên xuyên tim. Nhị đệ, đệ hãy an tâm đi, nhưng xin đệ hãy bình tĩnh, đệ huynh trọng tâm đều tương thông với nhau. Xin hai vị thúc tổ lui bước.

- Đại ca, đệ đã hiểu rồi.

Ngọc Tuyên nói. Mỉm cười nhắm mắt lại, chàng đã nghe hiểu được ý của Ngọc Kỳ, là muốn chàng mau vận Huyền Thông tâm pháp để bảo vệ lấy mạng mình.

Trong mấy ngày gần đây, Ngọc Kỳ đã truyền Huyền Thông tâm pháp cho Triệu Tường và các đệ muội, Thanh Hoa đã có sở thành, nên nàng cũng giúp đỡ đệ muội dụng công, vì vậy mà Huyền Thông tâm pháp và Hoan Hình bộ pháp hai võ lâm tuyệt học của sáu người, đều có thành tựu giống như tương đương nhau.

Ngọc Tuyên nhắm lại đôi mắt, lập tức bắt đầu vận Huyền Thông tâm pháp, kinh mạch từ từ rút ngắn lại, chỉ còn một làn khí huyết lưu động trong kinh mạch, thân thể từ từ lạnh đi.

Ngọc Kỳ thì đang kéo dài thời gian, buông thanh kiếm ca rằng :

- Phong tiêu tiêu hề, kiếm sinh hàn, dị thủy hàn hề, ngã tâm thương. Nhị đệ, ngu huynh thê sẽ thay đệ khoét lấy tim gan của Âu Dương Chí Cao, an ủi tâm linh của đệ ở dưới tuyền đài. Tổ mẫu, xin tổ mẫu hãy lui ra sau. Những người có mặt ở đó đều lui ra sau, có một số che mặt rơi nước mắt.

Ngọc Kỳ thấy sắc mặt của Ngọc Tuyên đã bớt ửng đỏ, nhưng hơi thở chưa tịnh, thời cơ chưa đến, tu vi của Ngọc Tuyên còn nông cạn lắm.

Chàng để rũ thanh kiếm, trầm giọng nói :

- Âu Dương Chí Cao, ta sẽ cho ngươi một cơ hội nhất quyết công bình.

- Nhất ngôn ký xuất. - Thiên Diện công tử kêu lên.

- Tứ mã nan truy! - Chàng ngang nhiên đáp.

- Xin chư vị lão tiền bối công chứng lời nói của Dương công tử.

- Lý đương nhiên.

Lạc Hồn kỳ cử Thất Tinh kỳ lên, soạt một tiếng tung ra, gầm lên :

- Chiêm Minh là người đầu tiên phản đối, trừ phi tên tiểu súc sinh trước hết phải tha nhị công tử.

- Phản đối. - Có người gầm lên.

- Phản đối. - Tất cả đều quát tháo lên.

Ngọc Kỳ nghiêm giọng nói :

- Vì mối giao hảo sinh tiền với gia tổ, xin chư vị tiền bối theo lời yêu cầu của văn bối.

Quần hùng lặng lẽ không nói gì, Ngọc Kỳ lại quay sang nói với Thiên Diện công tử :

- Ngươi nói là sẽ quyết đấu một trận với tại hạ, cơ hội sinh tử mỗi bên đều một nửa, tại hạ lập tức nhất quyết một trận sinh tử với ngươi, mỗi bên giành lấy cơ hội.

- Nếu bản công tử thắng thì sao?

- Ta biết, công tử là đồ đệ của Tam Linh, cũng là ký danh đệ tử của Khốc lão quái, lại thêm ngọn nguồn gia học, thân kiếm tuyệt học ngũ gia, nhất định là vượt hẳn mọi người, công lực đến mức thâm hậu nhưng tại hạ vẫn nhường cho công tử thi triển một môn tuyệt học, cho công tử một cơ hội sống còn. Nếu như công tử thắng, thì tại hạ tất sẽ hy sinh trong chiến trận, công tử có thể an toàn rời khỏi cốc. Lại nữa, Ngọc Tuyên nhị đệ của tại hạ số đã tuyệt, công tử có thể hạ thủ, nhưng tuyệt đối không được làm phương hại đến thân thể. Ngoài ra bằng cách nào cũng được.

Chàng vừa nói như thế, bốn bên đều huyền não ồn ào.

Chàng phớt lờ không thèm để ý đến, cất tiếng sang sảng nói :

- Những người có mặt trong đấu trường đều là các võ lâm tiền bối, hoặc là huynh đệ tỷ muội của tại hạ, nhất định sẽ tuân theo lời ước để cho công tử bình an rời khỏi cốc này. Nếu công tử làm tổn thương thân mình của nhị đệ, thì công tử sẽ xương thịt thành bùn đất.

- Ha ha! Các hạ nói không phải kể như không hay sao? Bản công tử cần phải có một người làm tin, vạn nhất thất thủ, cũng không đến nỗi bị thất thiệt.

- Công tử có thể dùng trọng chưởng chấn động làm đứt tim mạch, hoặc là điểm tử để lưu lại toàn thân. Tại hạ nói lại lần nữa, nếu có một sợi tổn thương thôi, công tử sẽ bị hóa cốt thành tro.

- Bản công tử tuyệt không nuốt lời!

- Hảo! Ra tay!

Thần kiếm phát ra tiếng rỗng ngân, kiếm khí vỡ đến ngoài một trượng, ánh sáng chói chang đến chói mắt sinh ra ngàn đóa hoa.

Thiên Diện công tử cười ha hả một tràng dài, chưởng lực hùng mạnh phát ra. Ngọc Tuyên ngã xuống phía trước, Thiên Diện công tử vỗ vào tâm mạch Ngọc Tuyên rồi mới lui ra sau thật mãn ý.

Quần hùng ở bốn bên đều che mặt kêu lên. Vạt áo trước ngực của tổ bà, đã thấm đầy nước mắt.

- Đến đây! Chúng ta quyết một trận tử chiến, không phải công tử thì là tại hạ! - Ngọc Kỳ mặt xanh như lá kêu lên, cũng từ từ lui ra sau.

Thiên Diện công tử rút phi thảo ra, lướt tới đầu trường, cười một cách dữ dằn :

- Ha ha! Không phải ngươi thì là tại hạ, bản công tử đã đủ rồi.

Ngọc Kỳ đột nhiên hướng ra sau kêu lên :

- Hoa muội, trước tiên cho nuốt Đông Hải thần đan, lại dùng Thôi Nã bát pháp, nhanh lên.

Thanh Hoa lướt nhanh tới, ôm lấy Ngọc Tuyên lui ra sau thật nhanh. Lão bà bà và Vô Lâm Cuồng Sinh lão hóa tử và mọi người theo sau.

Dương phu nhân vươn tay ra muốn ôm lấy thi thể của Ngọc Tuyên, Thanh Hoa nói :

- Tổ mẫu, không sao đâu. Tuyên đệ đã dùng Huyền Thông tâm pháp để bảo vệ thân, chết không được đâu.

Nàng dứt cho Ngọc Tuyên ba viên thần đan của bản môn, lại nói :

- Thanh nhi nội lực không đủ, Thôi Nã bát pháp...

Vô Lâm Cuồng Sinh ôm Ngọc Tuyên lên nói :

- Đưa đây cho lão, cô nương lui ra sau đi.

Lão ôm lấy Ngọc Tuyên, rồi lui ra sau.

Trong đầu trường, Ngọc Kỳ đang từ từ tiếp cận đến gần Thiên Diện công tử, vẫn còn quay đầu lại kêu lên :

- Có tin tức gì mau cấp báo.

Thiên Diện công tử cười như điên nói :

- Mười hai kinh mạch đã tuyệt rồi. Đại La Thiên Tiên cũng cứu không nổi hần đâu.

- Ngươi phải chết! - Ngọc Kỳ gầm lên, hươu kiếm xông lên phía trước.

- Không dễ dàng đâu!

Thiên Diện công tử lướt mình nhanh như chớp tránh chiêu, soạt một tiếng thì tấn công một thảo.

Hai người vừa chạm nhau thì lập tức tách ra ngay, hai bên đều nghiêng thần cảnh giác. Tiếp theo kinh phong mãnh liệt phát ra, tiếng sấm sét vang lên, ánh sáng chói chang phủ trùm xa ba trượng, bóng thảo bay ra tám hướng. Một người cái thể anh tài, một người võ lâm hung ác ngang ngược, mỗi bên thi triển các kỳ học thật là một trận chiến kinh thiên động địa.

Tinh thần của Ngọc Kỳ hơi bị phân tán, chàng tấn công một hơi ba mươi hai nhát kiếm, nhưng vẫn chưa đắc thủ, chỉ làm cho đối phương bức bách phải chạy đi tám hướng. Chàng đột nhiên quát lên :

- Ra sao rồi?

Từ nơi xa vang lên tiếng kêu lớn của Giang Nam lão quái :

- Kinh mạch hồi xuân, có thể hy vọng tỉnh lại.

Ngọc Kỳ trong lòng hớn hở, một tiếng hú vang dài, tấn công ra một chiêu Đoạt Hoa Vạn Cơ.

Xoẹt, xoẹt phi thảo của Thiên Diện công tử năm móng tay nhọn bay phời ra mặt đất, người cũng bay nghiêng theo, nhưng cán thảo lại bắn tới trước. Ngọc Kỳ lập tức lướt nhanh tới. Phạch một tiếng, một chưởng của chàng chém vào cán của phi thảo người vẫn lao về phía trước.

Thiên Diện công tử ném cán đi để tự cứu, tranh thủ trong khoảnh khắc lúc này Ngọc Kỳ nhảy bổ vào, thì y đã bay ra ngoài hơn một trượng, đứng dậy quát lớn :

- Dựa vào uy lực của bảo kiếm, bản công tử bất phục. Bản công tử hiệu xưng là Thần Kiếm thư sinh, lấy kiếm lại đây.

Ngọc thu kiếm vào bao, để thanh kiếm ở phía sau, nói :

- Xin đổi lấy hai thanh kiếm thường, để cho tên súc sinh này chết được cam tâm.

Kinh Châu Uy Viễn tiêu cục Thần Quyền Dương Uy Viễn, lấy hai thanh kiếm đem tới, đổi lấy thanh Thần kiếm của Ngọc Kỳ, cười ha hả như điên nói :

- Dương đại ca chi linh có biết, Dương công tử quang minh hùng phong, không hổ là hậu nhân Long Môn Dương gia. Ha ha! Lão bay lui ra sau thật nhanh.

Đột nhiên, tiếng người vang lên, tiếng hoa hô vang lên như sấm động. Nguyên là Vô Lâm Cuồng Sinh đang đỡ nhị công tử Ngọc Tuyên sắc mặt vẫn còn trắng xanh xuất hiện bên cạnh Dương phu nhân.

- Hãy trị cho hắn một mẻ, đại công tử! - Có người kêu lên.

- Hãy đâm tên súc sinh ấy một vạn nhát kiếm. - Lại có người gầm lên.

Ngọc Kỳ rút ra hai thanh trường kiếm, ném đi vỏ kiếm, hỏi :

- Người chọn lấy thanh kiếm nào?

- Tả!

- Đón lấy!

Thanh kiếm hướng lên trên, chuôi kiếm ở phía trước, nhẹ nhàng bay ra.

Thiên Diện công tử vừa nhận lấy thanh kiếm, Ngọc Kỳ quát lớn một tiếng, thanh kiếm hóa thành vòng tròn dài, thân kiếm hợp nhất bổ xuống.

- Thế đến hay lắm!

Thiên Diện công tử trầm giọng quát, chiêu ra Vạn Trượng Ba Đào rõ ràng là tuyệt chiêu của Vô Tình kiếm pháp.

Ngọc Kỳ há sớ chiêu này! Thanh kiếm biến thành Loạn Sái Tinh La lại tung ra một chiêu Ngân Hà Phi Tinh lại hóa thành Trích Tinh Di Đẩu lấy công hoàn công, tấn công liên tiếp ba chiêu thành mười ba nhát kiếm.

Thiên Diện công tử trước mặt bị phủ một màn kiếm trầm trọng, không hề nao núng, tả che hữu ngăn, hóa chiêu công chiêu, cũng kính tặng lại ba chiêu mười tám nhát kiếm. Ngọc Kỳ cảm thấy kỳ quái, tên này nguyên nhân gì mà không lo hộ thân, lại dám dùng toàn lực tấn công, tấn công lại hết sức hung mãnh.

Chàng hừ lên một tiếng, kiếm pháp kỳ ảo lại bay ra tấn công phía hông trái của đối phương.

Thiên Diện công tử lướt nhanh sang phải tránh né, đồng thời phản kích lại, mũi kiếm đâm thẳng vào nhưng Ngọc Kỳ kiếm thuật ảo diệu, nửa chừng biến chiêu kiếm phong đột nhiên phản cắt lại, lướt qua bên cổ của y. Y kinh hãi quá chừng, quay đầu về phía bên trái, dùng vai nghênh tiếp mũi kiếm, đồng thời một nhát quét ngược trở lại, muốn liều mạng rồi.

Mũi kiếm sát qua đầu vai của y, áo bị rách nhưng lực chấn động phản lại thì lại rất lớn, thanh kiếm của Ngọc Kỳ rung động. Trong lòng Ngọc Kỳ hơi kinh hãi. Chàng đây biết Thiên Diện công tử có chiếc áo hộ thân. Chàng xoay mình tránh thế công của đối phương, một chưởng hùng mạnh tấn công ngay hậu tâm, để báo thù mối cừu một chưởng của nhị đệ. Bình một tiếng vang lên thật lớn, Thiên Diện công tử văng ra ngoài ba trượng, ngã nhào ra đất, nhưng y lồm cồm đứng dậy, mồ hôi tuôn ra như mưa.

- Ô! Người quả nhiên không sao. - Ngọc Kỳ cũng kêu lên một cách kinh ngạc.

Những người ở bốn bên, tất cả đều là cao thủ võ lâm, tất cả đều sững sờ, trong lòng kinh ngạc không sao tả xiết, tên tiểu tử này đã bị một chưởng nặng nề như thế, lại chẳng bị tổn thương chút nào, thanh kiếm đâm vào vai lại không hề gì cả, công lực thật là thần quỷ khó lường, ít khi nghe thấy. Thiên Diện công tử dùng tay lau mặt, đột nhiên râu ngắn từ hai bên má rơi xuống, mũi thẳng đôi môi thay đổi hồi phục khuôn mặt, bây giờ rõ ràng y là Thần Kiếm thư sinh, thanh tú anh tuấn, hoàn toàn biến thành một người khác. Y kêu lên :

- Tiểu tử, một chưởng trả lại một chưởng, ngươi phải chết.

Y thò tay vào trong túi, đột nhiên xông về phía trước thật nhanh.

Một trận khói màu xanh tiết ra từ trong tay của Thiên Diện công tử, làn khói xanh nhẹ nhàng bay tới Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ vô cùng giận dữ, tung ra một chiêu Thất Tinh Đảo Hoàn.

Choang một tiếng rỗng ngâm, Thiên Diện công tử vận kiếm hóa chiêu, song kiếm lần thứ nhất vừa giao nhau, bóng người đột ngột tách ra, Thiên Diện công tử bị chấn động phiêu diêu xa ngoài một trượng.

Ngọc Kỳ gầm lên một tiếng thật to :

- Đồ cẩu! Ngươi có biết là Dương mỗ không sợ độc được sao? Nạp mạng đi!

Thanh kiếm theo tiếng nói tiến lên phía trước, ngàn vạn bóng kiếm và tiếng rít kiếm khí đến động phách kinh tâm, từ trái sang phải từ trên xuống dưới tấn công, kiếm ảnh trùm khắp đầu trường không phân biệt được đâu là thật đâu là giả nữa.

- Sư Tử tam kiếm! - Thanh Hoa kêu lên.

Thanh kiếm của Thiên Diện công tử bảo bệ lấy đầu và mặt, loạng choạng lui ra sau, ngàn vạn bóng kiếm cùng tụ hội lại, bổ xuống không ngớt. Cuối cùng, y cũng ngã xuống, nhưng y nhanh nhẹn lăn đi đến ngoài hai trượng. Trong lòng Ngọc Kỳ hơi sợ hãi, ngừng bước lại không đuổi theo nữa.

Nãy giờ bốn bên vẫn im lặng như tờ, thì lúc này đột nhiên vang lên tiếng ầm ĩ huyền ảo.

Thiên Diện công tử loạng choạng đứng dậy, sắc mặt như xác người chết, thớ thịt trên gò má giật giật, toàn thân phát run, thanh kiếm rũ xuống như chẳng còn sức lực nào, trên đầu mồ hôi rơi xuống như mưa.

Vết máu loang loãng trên tay chân của y, trước ngực và hai bên sườn một mảng áo bị rách bay phất phơ, trở thành chiếc áo vá trăm mảnh, nhưng lạ thay, nơi đó chẳng có vết máu nào.

- Tên súc sinh này chí ít cũng bị trúng mười ba nhát kiếm, lại không chết, thật quả là ghê gớm! - Giang Nam lão quái biến sắc mặt nói.

- Hèn nào y dám một mình đến đây thám thính trong cốc. - Huyền Linh đạo trưởng cũng nói.

Thiên Nhai Phá Ất tỉnh ngộ kêu lớn :

- Tiểu súc sinh có Ngọc Lân giáp hộ thân, đó là vật trấn bảo của Hư Vân bảo, lão ma đã ban cho y mặc.

Ngọc Kỳ cười lạnh một tiếng, trong tâm chàng sáng như tuyết, vừa rồi y bị một chưởng mà vẫn vô sự, đâm trúng hơn ba mươi thanh kiếm cũng như rơi vào khoảng không, lão hóa tử điểm phá, chàng đã hiểu ra thâm nói: “Ngươi bảo vệ được ngực vai bụng, nhưng bảo vệ sao được tứ chi ngũ quan, ta chỉ cần hạ thủ ở những nơi đó xem ngươi trốn ở đâu nào?”.

- Súc sinh nạp mạng. Trường kiếm của chàng lại bổ xuống lần nữa.

Chân khí của Thiên Diện công tử đã rã rời, Ngọc Kỳ vừa nhảy bổ tới, y không thể không nghiêng răng liềm mạng, hít vào một hơi, vận kiếm đón ngay.

Bóng kiếm bay lả tả, bóng người lập tức phân ra. Thiên Diện công tử thối lui ra sau, một mặt nghiêm giọng kêu lên :

- Ngừng tay lại.

Bóng người chưa dừng lại, phụt một tiếng, một cánh tay bị rút xuống đất, máu tươi bắn tung tóe. Tiếp theo cách ngoài một trượng tang một tiếng thanh kiếm rơi xuống đất.

Thiên Diện công tử lui ra ngoài một trượng, tay phải từ khuỷu tay bị đứt một tắc, một miếng thịt từ trên đùi bên trái bị rút xuống đất, tay trái thêm một miếng vết thương trước ngực, chiếc áo bị rách thành một chữ thập lớn, để lộ ra Ngọc Lâm giáp ánh sáng màu bạc đang chiếu lấp lánh.

Ngọc Kỳ đi đến gần, nói :

- Ta Dương Ngọc Kỳ xem ngươi như một bằng hữu, ngược lại ngươi lại liên tiếp hạ độc thủ ta. Em gái ngươi cũng là một người ác độc như sói, nhiều lần bức hại ta, nhưng ta đã tha cho, nhưng ngươi không chết không được! Ngươi không chết, thiên hạ tất loạn.

Thiên Diện công tử vẫn còn cười mạnh mẽ, nói :

- Võ lâm thiên hạ. Ha ha... Nhưng ngươi vẫn không thể tuyệt đối thành công, con đường phía trước còn khó khăn nhiều lắm, vĩnh biệt! Xin đừng hủy thi thể của ta.

Nói xong y cố lấy sức tàn còn lại, dùng tay trái còn lại vỗ trên đầu, bộ não bắn ra tung tóe, thi thể liền ngã ra phía sau.

Thanh trường kiếm của Ngọc Kỳ rũ xuống, nói lầm rầm :

- Ta thắng mà không quang vinh, công lực của kiếm vẫn chưa đạt đến mức thượng thừa...

Một bàn tay to ôm lấy đôi vai của chàng, bên tai vang lên tiếng cười sang sảng của Chiêm Minh, nói :

- Hải tử, con thắng quang vinh, bắt tất phải hối hận, y đã có Ngọc Lâm giáp để phòng thân, nếu hôm nay không phải là con, mà là người khác thì cục diện cũng không biết làm sao.

Tiếp theo, Ngọc Tuyên mở vòng tay, lao về phía Ngọc Kỳ, kêu lên :

- Ca ca, ca ca.

Chàng ném thanh kiếm đi, nhảy mạnh về phía trước, hai anh em ôm nhau thật chặt, chàng run run giọng kêu lên khe khẽ :

- Đệ đệ, trời đã có lòng thương, nếu không làm sao huynh còn mặt mũi nào sống được nữa! Đệ đệ...

Lúc này quần hùng ở bốn bên, ai cũng cảm động rơi nước mắt khi thấy tình cảnh này.

Ngọc Kỳ ôm lấy vai Ngọc Tuyên, đi về phía mẫu thân, mẫu thân ôm hai người vào lòng, lặng lẽ không nói gì.

Rất lâu sau, còn nghe giọng trầm của Thiên Nhai Phá Ất Hạo Nhiên công, nói một cách thức tỉnh :

- Chúng ta phải bắt đầu tế linh đại diện rồi, nếu không thì trễ giờ rồi đó.

Thế là quần hùng dưới sự dẫn đầu của Dương phu nhân, cung kính cử hành lễ tế.

Cửu Chỉ Phật cũng tham gia một lễ tế lớn khác. Buổi tối, nhà nghị sự có một cuộc họp lớn.

Cửu Chỉ Phật và ba mươi người vào ngày thứ hai thì rời khỏi Hồi Long cốc. Tôn chỉ của họ là không để ý đến chuyện thị phi của võ lâm, cuộc đại hội ở Hoàng Sơn họ không phải tham dự.

Liên tiếp ba ngày, quần hùng ở trong cốc quyết định được mấy việc đại sự sau.

Thứ nhất, đến ngày mừng năm tháng sau chỉ còn có hơn nửa tháng, cố tình lưu lại đây mấy ngày, để tránh sự phân tán. Ở đây cách Hoàng Sơn chỉ có hơn một ngàn dặm không cần đi nhanh, cũng dùng không hết năm ngày. Họ có thể lưu lại ở đây đến bảy ngày.

Thứ hai, quyết định tiếp nạp ý kiến của Cửu Chỉ Phật và một số người, chỉ giết bọn hung ma Hắc đạo, có khả năng phé đi võ công của bọn chúng, không nên gây chuyện đại sự giết hại hàng loạt, để tránh gây nên một trường của võ lâm.

Thứ ba, là những người tiểu nhất bối cảm không được ra tay, nhất định không được gia nhập vào. Nhưng Phong Vân ngũ kiếm thì ngoại lệ, họ phải ứng phó với bọn tặc nhân.

Điều cuối cùng là Phong Vân ngũ kiếm phải ra đi trước tiên, xem có thể chiêu dẫn lão ma đầu Địa Khuyết Tẩu hay không, phải làm cho lão rời khỏi để tránh sự thương tổn không đáng có phải xảy ra.

Hội tề ở Hồi Long cốc, đến đây đã kết thúc. Ngọc Kỳ trở thành đại hiệp anh hùng trong mắt của mọi người. Mấy ngày nay, Ngọc Kỳ bận tối tăm mặt mũi, ngoài việc phải tiếp đón các quần hùng, thì chàng rất ít có cơ hội cùng các đệ muội gặp gỡ nhau, càng không biết Thanh Hoa và mẫu thân đã tiêu khiển với nhay thế nào. Cuối cùng rồi Phong Vân ngũ kiếm cũng tập hợp lại lên đường. Năm người đi vào lúc đầu hạ ánh nắng chói chang rực rỡ, với cuộc hành trình không chậm không nhanh một ngày đi được ba trăm dặm. Đi được một lúc lâu thì Nguyên Chân nháy mắt với Triệu Tường, thế là hai người chạy lên trước tiên, Tây Vi cũng chạy đuổi theo sau. Ngọc Kỳ và Thanh Hoa đi sóng đôi với nhau, chàng đang muốn giật dây cương đuổi theo, thì Thanh Hoa với tay ra giật lấy tay áo của chàng, cười rất tươi.

Chàng cũng mỉm cười với nàng, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn xin đẹp của nàng, nói :

- Hoa muội, mấy ngày nay bận quá, không thể cùng muội...

- Xí! Không biết xấu hổ.

Nàng mắc cỡ đến nỗi hồng cả đôi má, xì chàng một tiếng thật dễ thương. Trong lòng của Ngọc Kỳ dao động, đột ngột chàng vận kinh lực, bế thốc nàng qua con ngựa của mình, ôm vào lòng.

- Không! Các đệ muội...? - Nàng hơi giãy giụa.

- Họ không thể cười chúng ta được, mẫu thân đã nói cho huynh biết rồi, muội đã là vị hôn thê của huynh.

Chàng nồng nhiệt hôn khắp người nàng, sau cùng nàng thở hổn hển dựa kê vào lòng chàng, giọng nũng nịu vang lên :

- Huynh hư! Huynh...

Chàng đã hôn nàng đủ cả, trong lòng đầy mãn nguyện nhìn nàng với bao yêu thương. Đột nhiên Thanh Hoa nghiêm sắc mặt lại hỏi :

- Ca ca, đối với Tây muội, huynh tính làm sao?

- Tính à? Nàng đối với Chân đệ thật tốt? Muội không nhìn thấy cảm tình của hai người sao?

- Đại ca thật là không biết hay giả vờ không biết.

- O! Muội đang ghen sao?

- Nói bậy! Huynh đã phụ mối thâm tình như biển của Tây muội rồi.

- Đừng có nói lung tung được không? Cẩn thận Chân đệ sẽ tìm chúng ta khiêu nại đó.

- Huynh thật đúng là tên tiểu hồ đồ, không nhìn thấy mối chân tình của Chân đệ đối với tiểu Doanh muội. Doanh muội mới lần đầu tiên gặp gỡ đã nhận ngay thanh kiếm của Chân đệ, mấy ngày gần đây từ việc luyện công, cả ngày cứ ở trên núi trêu đùa với nhau, trời đã tạo ra một đôi tình nhân nhỏ tuổi đó.

- Thật là đáng đánh đòn! Muội nói bậy rồi! Tiểu muội mới tròn mười ba...

- Nói huynh mơ hồ có đúng không? Tiểu muội tròn mười ba, kỳ thật phải tính là mười bốn. Thánh luật của Đại Minh thiên tử, mười bốn tuổi có thể thành hôn rồi. Nói thêm nữa nhé, mấy ngày gần đây bàn về hôn nhân, muội đã cầu xin với mẫu thân rồi.

- Mẫu thân nói sao?

- Trước mắt hãy để cho bọn trẻ thân cận với nhau, nếu quả thật là chúng yêu nhau, phải đợi Chân đệ tròn mười tám tuổi thì mới tiến hành.

- O! Mẫu thân tại sao không nói cho huynh biết nhỉ?

- Chuyện chưa chín, làm sao có thể nói cho huynh biết được! Ngược lại có một chuyện muội phải nói cho huynh biết.

- Nói đi!

- Đó là chuyện của Tây muội, mẫu thân đã đồng ý với Đàm lão gia tử rồi.

- Đó là chuyện của Tây muội, mẫu thân đã nói cho huynh biết là muội kia mà, nhìn đây, lại khóa vàng này không phải của muội hay sao?

Chàng lấy râu chuối hạt châu san hô chính là cái khóa vàng được khắc chim phụng từ trong lòng ra, đưa trước mặt cho nàng xem, rồi lại cẩn thận cất vào trong người.

Hai gò má của Thanh Hoa hồng lên như hoa thạch lựu, nàng nhắm lấy đôi mắt phượng ngọt ngào nói rằng :

- Đại ca không tin không được, nếu không đừng nghĩ đến chuyện muốn thấy muội nữa. Muội đã đồng ý với mẫu thân rồi, có nàng thì có muội, nếu không muội sẽ trở về Độc Long đảo, không làm dâu của Dương gia...

Nàng không nói tiếp nữa mà trốn vào trong lòng chàng. Tâm trí của Ngọc Kỳ dòng suy nghĩ đang lên xuống, chàng không ngớt trầm tư. Thanh Hoa thấy chàng lâu rồi mà vẫn không nhúc nhích, đột nhiên dùng bàn tay vỗ nhẹ vào má chàng nói :

- Đại ca không hiểu trái tim của nữ nhi rồi, ngàn vạn lần đừng để cho người khác biết nỗi lòng si mê của nữ nhi đã bị nam tử phụ bạc. Vạn nhất để cho Tây muội biết là huynh không yêu nàng thì hậu quả không thể tưởng tượng được. Bên ngoài Tây muội tỏ vẻ ôn nhu, không giống như muội thô dã đánh đá, nhưng tính cách nội tâm của Tây muội lại kiên cường. Lần trước tại mặt đàn của Thanh Tự đàn, Tiêu Dao đạo nhân đã xé rách chiếc áo ngoài của nàng, nàng đã nghĩ không muốn sống nữa, huynh nghĩ xem có đáng sợ không?

- Đây... đây...

Trong lòng của Ngọc Kỳ quả nhiên dao động mạnh, chàng đã nghĩ đến Tây Vi.

- Đây là gì hả? Huynh đừng làm tổn thương trái tim nàng.

- Hừ! Huynh vẫn một mực tránh nàng, mấy ngày gần đây nàng...

- Nàng tràn đầy đau khổ trong lòng, khi nào dừng chân, huynh phải bộc bạch cõi lòng với nàng, vì huynh và cũng vì muội đấy.

- Mọi người đều ở đây, làm sao mà huynh dám mở miệng.

- Huynh thật là đồ ngốc, muội sẽ tránh ra. Huynh phải biết rằng, trong công lực của năm người thì nàng là kém nhất, Ngọc Lâm giáp huynh để làm gì? Huynh ơi!

Tối đó, bọn họ lưu lại Kim Khê, bao hết cả một tòa viện. Cơm nước xong, Thanh Hoa kéo Triệu Tường, Nguyên Chân đi dạo chơi chợ nhỏ ở bên thành để Ngọc Kỳ ở lại giữ điểm. Tây Vi có lẽ trong lòng uể oải, nên không muốn đi cùng.

Trong phòng độc nhất chỉ có một cây đèn, Tây Vi đang ngồi đối diện với cây đèn, trong lòng hết sức buồn bã. Buổi sáng cảnh Thanh Hoa thân mật trong vòng tay của Ngọc Kỳ, nàng cảm thấy ghen ngào không chịu nổi, nàng ngả mình lên giường, hai hàng lệ rơi thấm ướt cả chiếc gối.

Đột nhiên, cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa khe khẽ. Nàng kinh ngạc đứng dậy, hỏi :

- Ai đó?

- Huynh đây, Ngọc Kỳ đây. Tây muội, huynh có thể vào được không?

Nàng vội vàng lau sạch những giọt nước mắt, một lát sau mới nói :

- Xin mời vào, Kỳ ca, Thanh tỷ tỷ vẫn chưa về sao?

Nàng kéo mở cánh cửa phòng.

Ngọc Kỳ mỉm cười bước vào trong phòng, trong tay cầm một túi nhỏ, nói :

- Hoa muội không ở đây, ngu huynh muốn tìm hiền muội nên đến đây.

Chàng ngồi xuống ghế, Tây Vi cố làm ra vẻ hân hoan, bưng đến cho chàng ly trà nói :

- Hoa tỷ ưa thích mới đi như thế, kỳ thật chợ đêm ở thành huyện nhỏ này, thì có gì đáng xem nào?

Ngọc Kỳ nhìn chăm chú vào nàng, giọng nhẹ đi :

- Bận rộn mấy ngày hôm nay, mà Tây muội đã xanh xao ốm thế kia rồi.

Tây Vi cảm thấy cõi lòng hơi chua chát, nước mắt cơ hồi muốn rơi xuống. Nhưng nàng là một người nội tâm rất kiên cường, liền cười nói :

- Người bận nhất đúng là Kỳ ca. Có lẽ lâu quá chưa gặp nhau, nên Kỳ ca mới cảm thấy tiện, muội ốm o xanh xao như thế.

Ngọc Kỳ cảm thấy trong lòng đau xót, chàng không nên che giấu tình cảm của chàng, trong lòng chàng thật sự rất yêu nàng, người lọt vào trong tim chàng, ngoài Thanh Hoa ở với chàng quá lâu, vô hình chung mà phân lượng nặng hơn một chút.

Chàng tình cảm trào ra ngoài, với tay nắm lấy bàn tay thon thả của nàng. Toàn thân Tây Vi hơi chấn động, khẽ giãy giụa. Ngọc Kỳ không muốn cho nàng rút tay ra, giọng mềm đi, nói :

- Tây muội, lần này ở hội Hoàng Sơn, tình thế sẽ lắm nguy cơ trùng trùng, muôn vàn nguy hiểm. Ngu huynh có một vật này muốn tặng cho muội, xin đừng từ chối.

Ngọc Kỳ để cái túi nhỏ vào trong tay nàng.

- Mở ra đi. Tây muội! - Ngọc Kỳ mỉm cười nói tiếp.

Tây Vi vừa mở chiếc túi ra, ngơ ngác nhìn. Bên trong là một tấm áo màu xám bạc đang chiếu sáng đến chói mắt, giống da mà chẳng phải da, giống lụa mà chẳng phải lụa, có thể gấp lại giống như một chiếc áo giáp mềm có thể mở ra như vật áo. Nàng buột miệng kêu lên kinh ngạc :

- Ngọc Lâm giáp! Kỳ ca, huynh ở trong đại hội Hoàng Sơn, rất cần bảo vật này.

Ngọc Kỳ cắt lời nàng nói :

- Tây muội, muội không tin vào bản lĩnh của ngu huynh sao?

- Kỳ ca, ý của muội không phải như thế.

- Muội chê tấm áo này đã bị Thiên Diện công tử đã từng mặc qua ư! Áo giáp này có thể tránh được binh đao, có thể đỡ được chưởng lực của nội gia cao thủ để tránh bị thương, không thấm vật ô uest, lửa không hủy được. Mẫu thân đã tự tay giặt rửa, ngu huynh vẫn mặc trên mình cho đến nay, giả sử bị ô uest, thì đã không tồn tại đến ngày nay rồi. Tây muội, xin muội hãy nhận lấy coi như đây là tấm lòng chân tình của huynh.

Chàng đặt vào tay nàng, đồng thời mục quang nhìn chăm chú vào nàng bao tình ý thiết tha.

Toàn thân Tây Vi rung động kịch liệt, nước mắt đầy mi, giọng run run cất lên :

- Ca ca, đây là sự thật chẳng? Muội... muội không phải đang nằm mơ chứ?

- Tây muội, nàng không tin ta sao? - Chàng mở rộng vòng tay về phía nàng.

Nàng a lên một tiếng, lao vào vòng tay đang mở rộng của chàng, Ngọc Lâm giáp rơi tuột xuống đất, nàng ôm chặt lấy thắt lưng của chàng, đầu tựa vào vai chàng, nàng sung sướng quá không cảm lòng được.

Ngọc Kỳ đợi cho nàng từ từ bình tĩnh lại, mới hôn lên đôi mắt thấm nước mắt của nàng, lại hôn một cách thâm tình lên đôi môi đỏ như son của nàng.

Lâu sau, chàng nói thật khẽ bên tai nàng với giọng vô cùng dịu dàng :

- Mẫu thân đã cầu hôn với Đàm gia gia, xin cho Tây muội làm trưởng tôn tước của Dương gia, cùng với Hoa muội làm bạn với huynh. Tây muội chịu không?

Nàng nhón đôi chân nhỏ nhắn, đôi môi anh đào kề sát vào bên tai chàng, dùng thanh âm như chỉ để muốn một mình chàng nghe thấy, giọng run run cất lên :

- Kỳ ca, muội... muội... bằng lòng!

- Nguyên là chúng ta lâu dài như trời đất, tình ân ái cho đến bạc đầu! - Chàng cũng thấp giọng nhẹ nhàng nói.

- Còn có Hoa tử nữa. - Tây Vi tiếp lời một cách chân thành.

Trong phòng dạt dào xuân ý, ôm thật chặt lấy nhau, nụ hôn của họ thật nồng nàn thắm thiết, dường như không biết nhân gian hà thế gì nữa. Rất lâu... rất lâu sau, chàng mới buông nàng ra, nhặt lấy chiếc Ngọc Lân giáp, nói :

- Chiếc áo này có thể tùy ý nở rộng hay thu nhỏ lại, trừ tứ chi và ngũ quan ra, đều có thể bảo vệ được cả. Muội hãy mau mặc nó vào.

Tây Vi đón lấy liền chạy nhanh vào nội phòng. Ngọc Kỳ cười nói :

- Đừng sợ, huynh là quân tử mà! Chậm lại!

- Da mặt của chàng thật là dày quá thể.

Hôm nay vào đầu giờ thân, bọn họ năm người đã đến phía đông của kỳ môn khoảng chừng hơn mười dặm, trong vùng núi này, đường đi không lớn, ngựa trạm rất hiếm khi đi con đường này, vì vậy ngoài thành huyện ra dọc đường chưa có trạm ngựa.

Con ngựa mệt mỏi đi gần đến khu rừng, khi mặt trời đã nghiêng về phía tây. Ngọc Kỳ đi trước tiên, hai vị cô nương thì buông lỏng tay khẩu, chậm chậm đi, Triệu Tường và Nguyên Chân thì trước sau chỉ khí vẫn bay cao.

Đột nhiên trong rừng từng ở dưới đèo núi phía trước mặt, bầy chim trong rừng bay vọt lên kêu inh ỏi. Ngọc Kỳ sờ vào thanh Thần kiếm ở sau lưng, cười nói :

- Đến rồi đây! Huynh chưa biết là phải gặp họ thế nào cho tốt đây!

- Cái gì đến thế đại ca.

Tây Vi nững nịu hỏi. Nàng chẳng còn giống một chút nào trong lòng đau khổ cô đơn của những ngày trước, nay vẻ mặt rạng rỡ, giống như là đã thoát thai hoá cốt, khác nhau rõ rệt.

- Những tên chặn đường đã tới.

- Làm sao thấy được? - Thanh Hoa tiếp lời.

- Đã lâu không thấy người đi đường, điều thứ nhất. Trong rừng chim chóc bay hoảng loạn, cứ lượn vòng ở trên không xuống, trong rừng nhất định đang có rất đông địch nhân đang mai phục, đó là điều thứ hai.

Tây Vi cười hì hì, rồi họa theo cách nói từng câu, từng chữ của chàng :

- Dọc đường, Phong Vân ngũ kiếm không chịu giấu đi hành tung, đối phương nhất định dễ tâm. Chúng ta sắp bắt tay hành động, đó là điều thứ ba.

- Các đệ muội, chuẩn bị chiến đấu. - Ngọc Kỳ kêu lên.

- Kiếm dương võ lâm.

Triệu Tường cũng quát thật to.

- Phong vân biến sắc.

Nguyên Chân cũng cất tiếng sang sảng.

Ngọc Kỳ vung thanh Thần kiếm ánh sáng chói chang chiếu rọi bốn phía, tiếng vó ngựa tung lên như điên.

Năm người điên, lại thêm năm con ngựa cuồng, tiếng vó ngựa vang lên như sấm dậy, bụi đất tung lên mù mịt, xông thẳng về phía rừng tùng.

Trong khu rừng đó, trên cành của cây cao nhất, ba tên che mặt đang đứng núp ở trên ấy, một tên trong bọn nói :

- Nhìn kìa! Mấy tên tiểu bối đang điên thật.

Một tên khác cười nói :

- Muốn điên cũng phải dạy cho chúng nó chôn xương ở đây.

Tên cuối cùng nói :

- Xuống đi thôi, chúng ta sẽ dùng cung tên biến chúng thành những con nhím trước.

Năm con ngựa đến trước khu rừng, khoảng chừng ba mươi trượng, đột nhiên họ dừng cả lại. Có một con đường khác đi qua khu rừng, trong rừng sâu ước chừng nửa dặm.

Ngọc Kỳ quay sang hỏi Thanh Hoa :

- Hoa muội hãy do thám bên tả, huynh sẽ đi về phía bên hữu. Tường đệ coi ngựa, từng bước mà tiến lên.

“Đi!” Chàng nhảy xuống ngựa, từ con đường bên trái nhảy bổ vào trong rừng.

Con ngựa của Triệu Tường đang đi trước tiên, dắt lấy con ngựa của Ngọc Kỳ, Nguyên Chân đoán hậu, cùng đan dắt con ngựa của tỷ tỷ. Ba người năm con ngựa từ con đường đi vào trong rừng, chậm chạp tiến lên.

Khi đi được ba mươi lăm trượng, thì quả nhiên họ phát hiện có người. Ngọc Kỳ đổi ý leo lên cây, giống như con vượn chuyền từ cành này sang cành khác thật nhanh.

Trong rừng tùng, cỏ không dễ gì mọc cao được, có một số rừng tùng dưới góc không mọc cỏ, rừng này thì ngược lại không giống, nơi mà Ngọc Kỳ tìm kiếm, gần hai bên con đường, dưới mỗi gốc cây, đều mọc không ít cỏ tạp.

Ngọc Kỳ cầm một hạt Hồi phong châu, đột nhiên cất tiếng cười ha hả một tràng dài, chỉ nghe thấy tiếng Hồi phong châu rít gió bay ra từng viên tấn công về phía đám cỏ tạp ở dưới gốc cây.

Tiếng kêu điên cuồng vang lên như sấm động, nguyên là mấy tay cung nỏ khắp mình đều giắt đầy những cây cỏ tạp, bị Hồi phong châu tấn công quả nhiên đã bị trúng thương rồi, tiếng kêu rên vang không ngớt. Tiếp theo những tàn cây, vang lên những tiếng kêu thảm thiết, những tên áo xanh bị rút xuống không phải là ít.

- Không đi thì chết!

Ngọc Kỳ gầm lên, những tên trên ngọn cây rơi xuống, giống như những con chim bay rơi qua rừng. Ở con đường đối diện, Thanh Hoa cũng quá thư hùng, nòng tung người lên cây những tên trên ấy rơi như lá rụng.

Triệu Tường hú lên một tiếng, ba người cùng bay ra khỏi yên ngựa, lập tức thanh kiếm vung bổ xuống hai bên đường dưới gốc những cây tùng. Đám người mai phục chạy tứ tán để thoát thân, chỉ hận là gia gia nương nương không sinh thêm cho mình một đôi chân nữa.

Nơi rừng sâu tiếng thanh la đột nhiên vang lên, địch nhân mai phục đã chuồn đi thật khá lắm, những tên chết đi đương nhiên là không được đồng bọn mang theo.

Ngọc Kỳ nói :

-Chúng ta hãy mượn tạm những cây cung này vậy, đồ chơi này cũng có ích đây.

Năm người mỗi người nhặt lấy một cây cung, thu được ba túi tên, họ bắn trở lại phía bên đường. Ngọc Kỳ nói :

- Cao thủ của bọn họ nhất định đang ở trước mặt, chúng ta đã dạy cho bọn tay chân của chúng mất vía rồi. Đi thôi!

Năm người vẫn theo cách cũ, dò tìm đường đi của khu rừng phía trên. Quả nhiên không sai, có người đang ở phía trước đợi họ.

Phía trước mặt không xa lắm, là hai dãy núi vươn dài ra hai bên, rừng rậm bạt ngàn, đại đa số đều là rừng tùng. Rừng tùng của Hương Châu nổi tiếng là đẹp.

Con đường xuyên qua hai dãy núi này, phía dưới rừng là màu xanh ngút ngàn của ruộng lúa, nằm giữa rừng cây và ruộng đất có một đèo núi không cao lắm, cỏ dại mọc um tùm, hơn bốn chục tên che mặt áo đen đang đứng nghênh ngang ở trên ấy, chúng đang dùng mắt thần cổ quái, nhìn như chết về phía năm con ngựa đang chậm chậm đi đến.

Ngọc Kỳ giận dữ, lớn tiếng nói :

- Các đệ muội, bọn họ nếu bố trí mai phục, chúng ta khó xử rồi!
- Chúng ta há sợ bọn chúng mai phục sao? - Triệu Tường nói.
- Cố nhiên là không sợ, nhưng lại làm lỡ hành trình của chúng ta, chán quá.
- Ý của đại ca như thế nào?
- Lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu.
- Vậy ý của đại ca là đại khai một trận giết chóc phải không?
- Không như thế thì không ngăn được sự ngoan cố ngu muội, tất cả phải bị chết.
- Tốt! Vậy cứ như thế mà làm!

Hai người cố ý nói to để cho bọn người phía trước nghe thấy, để cho bọn chúng phải khiếp sợ mà lui bước. Bọn Ngọc Kỳ không phải là đám người hiếu sát. Ngọc Kỳ rút cây cung ra, quát lớn :

- Nếu không chiếu cố cho những người Phong Vân ngũ kiếm, thì các ngươi sẽ chết một cách oan uổng đó.

Lúc này, năm người đã đến gần phía trước, những tên che mặt không nói năng cũng không nhúc nhích gì cả như một cái xác không hồn. Ngọc Kỳ lại quát lên :

- Nếu không tránh ra, thì sau đừng có hối hận nhé.

Chẳng có người nào trả lời, cũng chẳng có ai chịu di chuyển, họ vẫn đứng đấy như cũ.

Năm con ngựa xếp thành hàng chữ nhất họ ngừng bước không đi tiếp nữa, Ngọc Kỳ nghiêm giọng nói :

- Ra tay đi.

Bật tiếng dây cung rít lên một cách điên cuồng. Một mũi tên xé không gian lao tới ngoài năm trượng.

- Ai...

Một tên che mặt kêu lên thảm thiết ngã xuống.

- Đón lấy một mũi nữa đây!

Ngọc Kỳ quát lớn, lại một tiếng rít vang lên. Một tên che mặt rút thanh trường kiếm ra, nghênh đón ngôi sao lạnh đang bay tới, thanh kiếm vung ra thật nhanh.

Thanh kiếm vô trúng mũi tên, nhưng tên vẫn tiếp tục bay về phía trước, người thì ngược lại bị chấn động đến nỗi bị ngã về phía bên trái kêu lên một tiếng kinh hãi.

- Hãy ra tay cùng một lúc, chuẩn bị! - Ngọc Kỳ quát lớn.

Năm cây cung kéo căng, tên chưa bay ra, thì một người trong nhóm bật mặt quát lớn :

- Lui ra! Nhảy vào rừng.

Những tên che mặt chạy lui ra sau như hỏa tốc, chỉ còn lại mười tên vẫn đứng sừng sững, có một tên kêu lên :

- Phong Vân ngũ kiếm, hãy đến đây nhất quyết một trận sinh tử.

Năm người thu lại tên, Ngọc Kỳ quát hỏi :

- Các người là ai? Lại dám nói đến ngăn trở Dương mõ?
 - Tề Vân sơn chủ Vô Địch Kiếm Thương Vô Chí Viễn, tại hạ phải lưu các vị lại.
 - Tề Vân sơn chủ hừ! Người là chủ một núi trong Hắc đạo, tại sao lại có thể vi phạm điều ước ở đây ngăn trở?
 - Bản sơn chủ chưa được báo tin thì vẫn chưa bị ràng buộc, hành động này là muốn tự ý nhất quyết với người.
 - Khẩu khí của người thật là to gan, tất là có sự nhờ cậy chi đây, Dương mõ ngược lại không muốn để cho người thất vọng.
- Năm người nhảy xuống ngựa, buông cung tên ra treo bên yên ngựa, lướt về phía đèo núi, cơ hồ chân không chạm đất.
- Hai bên đối mặt nhau, mười tên che mặt chỉ nhìn thấy mười đôi mắt ánh sáng chiếu ra bốn phía. Ngọc Kỳ ở giữa bốn vị đệ muội đứng về phía hai cánh. Ngọc Kỳ cười hì hì, nói :
- Dương mõ ở đây, chư vị muốn gì cứ nói!
- Một tên vóc người cao lớn ở giữa, nói một cách hung ác :
- Hắc Bạch không hai ngôi, ta muốn người phải chết.
 - Ai chết thì đợi lát nữa hẵng hay, Dương mõ giương mắt đợi đây. Để Phong Vân ngũ kiếm xem thử các người đùa như thế nào, đồng thời xin thỉnh giáo cao danh thượng tánh, để tránh khỏi cảnh chết đi làm quỷ vô danh.
 - Tiểu bối, người đấu khẩu thật sự là không tồi.
 - Thanh kiếm cũng không tồi đâu. A! Để ta xem các người rốt cuộc là ai?
- Chàng quét một tia nhìn lạnh người rồi nói :
- Đại đa số là người từ đó đến giờ tại hạ chưa quen biết, mắt thấy lạ lắm! Hừ! Nhưng cây quả trượng này của người thì ta lại biết, đó là Khốc lão quái Cam Đường, ha ha! Lão cuối cùng đã tham gia vào bọn tặc, trong Cửu đại cao nhân, thì chính lão là người đáng triền vọng nhất. Còn Cửu Đầu yêu trượng này quả thật không đơn giản, nếu không phải là Thiên Linh Bà thì ai có thể sử dụng được. Và lão, một thanh kiếm một thiết trần, là Huyền môn đệ tử, có lẽ là một trong tứ đại đệ tử của yêu đạo Át Thanh, không chỉ còn tam đại đệ tử, Tiêu Dao đạo nhân đã chết rồi.
- Chàng đã nhận ra ba người, còn lại tất cả bọn họ đều cảm thấy rất lạ.
- Một tên dáng người cao to ở giữa, vừa hươ tay, mười người kia nhao nhao rút binh khí ra.
- Ô! Muốn giết nhau sao? Ai trong số các vị là Tề Vân sơn chủ.
- Ngọc Kỳ cất tiếng hỏi sang sảng, Thần kiếm cầm tay. Bốn vị đệ muội cũng lập tức rút thanh trường kiếm ra.
- Một người bịt mặt dáng người cao to, sử dụng thanh đại đao nói :
- Lão phu là Nhị sơn chủ Câu Hồn Kiếm Thân Gia Hồng, Sơn chủ đang đợi ở phía sau, giả sử người không chết sẽ có cơ hội thấy lão ngay.
 - A! Các người là nhóm người thứ nhất?
 - Không sai, người nói đúng. Từ đây đến Hoàng Sơn, Sư Tử lâm, nguy cơ trùng trùng, người tự hỏi dám xông lên chăng? Và xông lên như thế nào?
 - Hổ huyết Long đàm, có chi là sợ! Ha ha! Các người là khách mà lại muốn tìm chủ, chiếm cứ Hoàng Sơn trước, nghe thật là kỳ lạ.
 - Át Thanh không muốn gây ông đập lưng ông, nghĩ đến chuyện Hồi Long cốc, vì vậy đã đến trước chuẩn bị vẹn toàn.

- Yêu đạo với tâm của tiểu nhân, mà đo bụng của quân tử, anh hùng Bạch đạo có thể nào lại vô sỉ như Ất Thanh! A! Người không gọi yêu đạo là Tổng bang chủ, mà chỉ một mực gọi tên, nhất định không phải là người tại bang.

- Lão phu và anh hùng của Tề Vân sơn đều không ở trong bang.

- Vị đạo gia này không phải là một trong tứ đại đệ tử sao? - Ngọc Kỳ chỉ vào tên đạo sĩ bịt mặt.

- Nói thừa, tứ đại đệ tử đang ở Hoàng Sơn đợi người. - Lão đạo sĩ kêu lên giận dữ.

Ngọc Kỳ bước tới gần, trầm giọng nói :

- Chư vị không phải là bang chúng Vô Vi bang nhất định không vì sự báo thù mà đến đây, Dương mỗ không muốn làm thương tổn đến các người. Đặc biệt là đối với Thiên Linh Bà Cảnh tiền bối, trong thâm tâm tại hạ, rất ân hận vì đã hạ thủ quá nặng ở bên bờ sông Huệ Tế...

- Tiểu súc sinh! Hôm nay ngươi sống thì ta phải chết. Ta quyết định trả thù cho đệ tử của ta. - Thiên Linh Bà giận dữ kêu lên.

- Khoan đã! Hãy nghe tại hạ nói xong đã. Đó là Thần Kiếm thư sinh Dương Cao, còn là Như Hư Nhân Ma, hóa danh Kim Xà Kiếm Lý Phương...

- Tiểu bối ngươi nói bậy hả?

- Mỗi câu của tại hạ đều là thật, tổng cộng là hấn hóa thân ba lần, gọi là Kim Xà Kiếm Lý Phương, và Phi Trảo Âu Bằng, phụng mạng phụ thân ám toán tại hạ. Giờ này hấn đã chết rồi, nếu không tiền bối nhất định có thể tra hỏi.

- Những lời ngươi nói là thật không?

- Dương Ngọc Kỳ ta đầu đội trời chân đạp đất, há có thể nói dối sao?

Khốc lão quái Cam Đường đột nhiên kêu lên một tiếng quái dị, quay mình đi như bay.

Thiên Linh Bà cũng kêu lên một tiếng như thế, đi thẳng luôn. Ngọc Kỳ lại nói với Nhị sơn chủ :

- Xin lão tiền bối nghe một lời của tại hạ. Anh hùng Bạch đạo đã nhẫn nhục hai mươi năm, sau đại hội Hoàng Sơn, nhất định sẽ chấn hưng lại dưới cờ Bình đạo, chư vị con đường phía trước có nhiều tai mắt, sắp tới sẽ có một cuộc đại nạn đang kề, sinh tử khó bề liệu được. Tại hạ muốn phụng cáo chư vị, tốt nhất có thể rửa tay gác kiếm, bình an mà sống những ngày còn lại, hà tất phải làm khổ chi máu huyết lương dân, Dương Ngọc Kỳ không dám nói là thế thiên hành đạo, nhưng với khả năng hết sức của mình, không muốn gặp nhau bằng máu thịt với chư vị, cầu mong chư vị suy nghĩ lại.

Nhị sơn chủ Thân Gia Hồng đột nhiên nói :

- Hãy tiếp lấy Thân mỗ tam kiếm trước đã xem có đáng là cho Thân mỗ rửa tay gác kiếm không?

- Dương mỗ bất tài, chỉ muốn đón ba chiêu thôi.

Chàng cất Thần kiếm vào nói :

- Xin mượn một cây kiếm khác.

Một người áo đen ở phía sau sốt ruột, quát :

- Đón lấy!

Ngọc Kỳ vươn ra hai ngón tay đón lấy mũi kiếm đang bắn tới như bay, người không một chút rung động. Có người kêu lên :

- Giỏi, Kim Cang tiếp lực thật là giỏi.

Ngọc Kỳ nắm lấy trường kiếm, lui ra sau đứng, nói :

- Đây là thanh kiếm bình thường, không phải bảo kiếm. Xin mời Nhị sơn chủ.

Mọi người tản ra bốn phía, Nhị sơn chủ cất bước tiến lên, thanh đại đao lấy thế xông vào, đao trầm xuống tung ra một lực thật mạnh, Ngọc Kỳ vùng mạnh kiếm lên cứng cỏi đón lấy, đó là chuyện vô cùng nguy hiểm, mọi người đều toát mồ hôi vì lo cho Ngọc Kỳ.

Phải biết thanh đại đao to nặng lại cương mãnh vô cùng, còn thanh kiếm mà Ngọc Kỳ đang sử dụng là thanh kiếm nhỏ bình thường không sắc bén bao nhiêu. Choang một tiếng kêu chấn động đến rách màng nhĩ, một chiêu của Ngọc Kỳ - Ngọc Môn Cự Hổ nghênh đón thanh đại đao, đao kiếm vừa chạm nhau, những bông hoa lửa bay ra tứ phía. Thanh đại đao văng lên trên, Nhị sơn chủ thối lui ra sau hai bước, Ngọc Kỳ đứng sừng sững như đồng, trang nghiêm như thiên thần vừa xuất hiện.

- Đây là chiêu thứ nhất, xin thử kiếm.

Chàng ném thanh kiếm về phía người cho mượn kiếm.

Người đó đón lấy thanh kiếm. Mũi kiếm chưa bị tổn hại chút nào. Thanh đại đao của Nhị sơn chủ lại khuyết một lỗ rất lớn.

Nhị sơn chủ không nói một lời, dứt đao vào vỏ, nói :

- Không cần phải thi nữa. Các người có thể bình yên đến Hoàng Sơn, chúng ta không phải là người của Vô Vi bang, không nên ngăn trở họ.

- Đa tạ chư vị, Dương mỗ thân cảm thịnh tình. Hẹn gặp lại!

- Không có cơ hội gặp lại đâu. Chúng ta không thể sống mãi ở núi đao rừng kiếm được.

Chỉ trong thoáng chốc, bọn họ bỏ đi hết cả. Chờ bọn họ khuất dạng, Ngọc Kỳ mới cùng với các vị đệ muội lên đường.

Xem tiếp hồi 24 Cửu đại cao nhân

24. Hồi 24 Cửu Đại Cao Nhân

Ở Sư Tử lâm, bọn họ tìm thấy đường dây mai phục đang bố trí ổn thỏa chuẩn bị tiếp đãi các đại anh hùng tới sau.

Từ Sư Tử lâm đến Hạ Tây Hải, hơn sáu mươi dặm là Loạn Thạch sơn Thương Sơn thiền tự.

Tới canh tư Ngọc Kỳ và Thanh Hoa mặc chiếc áo dạ hành, trực chỉ thẳng đến Thương Sơn thiền tự.

Quy mô của Thương Sơn thiền tự không lớn lắm, chỉ có ba gian điện đường và mười nhà thiền phòng kinh các, phía sau ngôi chùa là một cái tháp có mười ba tầng, thì rất hùng vĩ tráng lệ.

Đầu canh ba, bên trong tầng sau cùng của tháp, một ngọn đèn như hạt đậu lơ lửng trên trần có thể nhìn thấy không ít bóng người đang ngồi ở bên trong. Trong những tảng đá được đặt loạn xạ ở bốn phía, đang ẩn phục những người canh gác ngầm.

Hai bóng người như hai bóng ma, mắt thường khó phân biệt được, họ thủ tiêu ba tên đang canh gác, đứng lại trong đám bụi cỏ ở ngoài năm trượng, chăm chú nhìn quan sát bên trong tháp.

Ở giữa là ngọn đèn dầu, hơn hai mươi lão quái vật kỳ hình dị tướng, đang ngồi trên bồ đoàn ở bốn phía, không khí lạnh lẽo hết sức ảm đạm.

Mặt đông là một lão hòa thượng nếp nhăn đầy mặt, đó là Tiềm Long Cư Sĩ Tây Môn Kiệt bây giờ là Thương Sơn đại sư, là một cao thủ không chính không tà, không theo phe nào, hiện giờ thân phận trung lập của lão đang bị sự uy hiếp.

Những người đang ngồi, có một số mặt rất quen, có thể nói tụ tập lại thành hung ma vũ nội. Mặt tây, là Vô Tình Kiếm Át Thanh, Ba Thiên Long, và ba lão già trước đây đã từng cùng xuất hiện với Át Thanh, Ngũ Thông quan chủ cũng hiển nhiên ngồi trong ấy.

Phía bắc, rõ ràng là Như Hư Nhân Ma chủ nhân của Hư Vân bảo. Mặt nam, là một đại hòa thượng thân hình to lớn, mắt lồi răng vấu, mình mặc chiếc áo cà sa màu hồng, một cây Phương tiên bằng thép rất nặng được đặt trước gối, trong áo bào gỗ lên một vật, lão đang ngồi ngay ngắn nghiêm trang. Bên mình lão, cũng có năm lão già hết sức hung ác. Tên đại hòa thượng này đã từng bao vây Vương Sư ở Hồ Long Cốc, dùng Ngưng Huyết châm để ám toán Vương Sư, lão là Bách Độc Long Đàm Hồng tiếng tăm lẫy lừng, trước đây là bạn tri giao của yêu đạo Át Thanh.

Thương Sơn đại sư giọng trầm xuống, không gian hơi rung động, lão nói :

- Bần tăng thật sự không thấy có người đến đây, cũng không có ai thăm viếng tề xá, chỉ ngoài chư vị ra thôi. Chư vị nếu không tin, lão cũng không có cách nào nói rõ được nữa.

Át Thanh hơi trầm ngâm, nói lầm rầm :

- Quái! Tại sao bọn chúng lại không ở đây bố trí mai phục trước? Lần trước chúng ta ra tay được đắc thủ, bọn họ cũng phải ra tay lại với chúng ta chứ.

Hư Vân bảo chủ cười lạnh lùng nói :

- Bọn chúng tự thị là anh hùng Bạch đạo, vì vậy không thềm sử dụng mưu kế. Nói thêm nữa, ở đây không thể bố trí mai phục ám toán chúng ta được. Xin Thương Sơn đại sư lần tránh ngay.

- Bần tăng cáo lui.

Thương Sơn đại sư làm lễ xong lui bước. Át Thanh cười hì hì, nói một cách đáng sợ :

- Âu Dương Chiêu, ngài đừng tưởng rằng bản đạo không tính đến mối thâm cừu hai mươi năm về trước ngài đã dùng độc được uy hiếp, trừ phi cuộc hẹn ngày mai, ngài phải dốc toàn lực chống đỡ. Đừng quên, nếu ta thất bại ở Hoàng Sơn, thì bước sau họ sẽ ức hiếp Hư Vân bảo của ngài.

Bách Độc Long đột nhiên tiếp lời nói :

- Hư Vân bảo bất cứ việc gì cũng không sợ, đạo huynh...

- Hừ! Ngài có xứng nói chuyện trước mặt bản đạo không? Ngài là một tên súc sinh dã thú! Năm đó kẻ lớn ở Hồ Long cốc, là một tay ngài xui khiến, bản đạo vì nể tình mà ra tay. Ngài thật là tốt, lại chẳng thêm quan tâm đến mối giao hảo hơn ba mươi năm, đã cùng Âu Dương Chiêu, thừa lúc ta bị thương dùng bách độc của hắn để lừa ta, uy hiếp bản đạo phải bán mình cho các người, mối thâm cừu hai mươi năm vẫn còn giữ trong tâm đây, bản đạo hận không thể moi tim gan của ngài ra để nhắm với rượu, đồ cầu tặc! Người có xứng gọi là vạn vật chỉ linh không?

Đại hòa thượng nổi giận đứng lên, gầm thật to nói :

- Đồ thói tha! Người vẫn chưa mãn nguyện sao! Nếu không nhờ đến mối giao hảo ba mươi năm về trước. Thì người đã đi đứt từ lâu rồi. Để cho người sống, Bảo chủ vẫn còn đang hận ta đây, người mắng người một cách bừa bãi, chẳng lẽ độc thảo của Phật gia không lợi hại sao?

Át Thanh cả cười nói :

- Tặc hòa thượng, người cũng không làm gì được bản đạo đâu, dựa vào công lực người vẫn còn kém ta nửa phần. Bản đạo đã được Huyền Băng Khuyết Âm đan của Địa Khuyết Tẩu giải được kỳ độc, công lực đã khôi phục lại mười phần, muốn cho người chết đương nhiên là không có khó khăn gì, không tin có thể ra tay đi.

Lão chậm chạp đứng dậy.

- Mọi người hãy ngồi xuống, chúng ta hãy nói một cách tốt đẹp với nhau. - Như Hư Nhân Ma giọng the thé cất lên.

Bách Độc Long chỉ còn cách ngồi xuống, nói một cách thù hận :

- Bảo chủ cần phải biết, lần trước ở Hồ Trảo sơn, tên yêu đạo này đã không có hảo tâm. Hắn đã nghe theo lời ngăn cản của Tiểu Diêm La, lại còn dẫn Tiểu Diêm La đến trước để cứu Dương tiểu cầu...

Như Hư Nhân Ma thần nhiên cười nói :

- Đừng nói nữa, ta đã biết rồi, lão còn phái người đến ám hại chúng ta, còn dựng thêm giấy mờ để giả họa, làm cho Dương tiểu cầu đến Hư Vân bảo gây ra chuyện náo động, ta đều biết tất cả.

Át Thanh giọng hòa hoãn :

- Chúng ta cứ như thế thì hai bên đều bị thương tổn, chỉ giúp cho Dương tiểu cầu chiếm được phần tiện nghi thôi. Lần này đại hội Hoàng Sơn, bản đạo không để ý đến chuyện xưa, ân oán hai mươi năm một nét bút xóa sạch, chân thành hợp tác để Dương tiểu cầu và một đám lão thất phu phải chết hết ở đây, đừng nói những chuyện khác.

Hư Vân bảo chủ cười một cách lạnh lùng nói :

- Chuyện sau này, đã sớm tính rồi đấy. Địa Khuyết Tẩu thật sự tham gia với chúng ta không?

- Đương nhiên là không giả vờ, lão đã sớm đến đây từ lâu, hiện đang ở tệ bang Tổng đàn. - Át Thanh lãnh nhiệm trả lời.

- Lão có phải muốn làm minh chủ của phái Hắc đạo chúng ta?

- Chuyện khác lão không thêm quan tâm tới, chỉ cần phó hội với Dương tiểu cầu. Có lão đối phó với Dương tiểu cầu, chúng ta có thể rảnh tay để nhặt lấy những tên lão thất phu kia.

- Chúng ta có nên bố trí mai phục một lần nữa.

- Có, ở đây tất nhiên là cần. Chúng ta có thể phản khách làm chủ, tóm gọn cả bọn. - Át Thanh nói một cách dữ tợn, bộ mặt của lão tuy khoan thai tuấn tú, nhưng lại hiện lên sát cơ trầm trọng.

Đột ngột, chúng nhân toàn bộ đều đứng cả dậy, ánh đèn được tắt, một giọng nói sang sảng vang đến, muốn xuyên qua cả màng nhĩ :

- Ở đây bàn bạc đại kế, thật quá coi thường! Có người ở bên trái xâm nhập vào, mau đi tìm đi!

Bọn hung ma đều lao ra ngoài tháp, sau một tòa nham thạch lớn ở phía sau tháp, một bóng đen cao to đang đứng ở đấy, áo bào màu đen đang bay phất phơ, nhìn không rõ bóng người.

Bách Độc Long không nói lời nào, xách cây Phương tiên, bay vọt lên nhảy bổ xuống!

- Không được lỗ mãng! - Át Thanh kêu lớn.

Nhưng đã trễ mất rồi, đại hòa thượng đã tới trước bóng đen, cây Phương tiên đã bay ra, đập xuống.

Phật, Phật hai tiếng, ống tay áo của bóng đen hươu thật mạnh, cây Phương tiên và ống tay vừa chạm nhau, thì đuôi ống tay đã đâm trúng ngay bên hông phải của đại hòa thượng, lão hòa thượng thân hình bay xuống. Người mặc áo bào đen vẫn đứng sừng sững, cười một cách ghê sợ.

- Ai còn dùng mưu kế để ám hại người khác, lão này sẽ không đồng ý.

Tiếng vừa phát ra thì không còn thấy bóng người nữa.

- Đây là ai? - Hư Vân bảo chủ hỏi một cách kinh ngạc.

Át Thanh đáp :

- Địa Khuyết Tẩu. Đại hòa thượng chỉ ít phải điều hòa chân khí đến nửa ngày.

Hai bóng đen đã lui đến Thương Sơn thiền tự trước tiên, đợi cho bọn họ tìm kiếm xong ở Loạn Thạch sơn, thì hai người đã trở về Sư Tử lâm, qua cuộc náo loạn này, Át Thanh không có cách nào để thi hành độc kế, ngoài việc cứng chọi cứng, chứ không còn con đường nào khác, bởi vì thời gian không còn bao nhiêu nữa.

* * * * *

Loạn Thạch sơn không lớn, chu vi không quá năm dặm, hình thành bởi hai đầu ngọn núi bằng nhau, những tảng đá quái dị tụ lại, những cây cỏ đại chen chúc nhau từ những khe đá, cả ngọn núi không có một cây to

nào, tầm nhìn được rất rộng. Ở ngoài núi những ngọn núi kỳ lạ nhô lên bốn phía, rừng tùng bao vây xung quanh như biển.

Đã sắp xếp xong, trên đỉnh núi hai mặt đã xuất hiện vết tích của con người, đang lúc chủ chưa xuất hiện, nhưng vô số người áo đen đã đến Thương Sơn thiên tự, tản ra khắp bốn mặt, trong quảng trường phía trước chùa, con đường duy nhất vào chùa, đang có vô số người đang đứng. Ngay ở giữa, là một người đầu trùm khăn vàng. Màu vàng, là màu cấm, nhưng họ lại không sợ phạm pháp, toàn thân màu vàng, trước mặt họ, là những tên lão quái vật hung ác mình mặc các thứ dệt bằng tơ và gai. Họ thuộc những người Kim đường của Vô Vi bang. Phía ngoài bên trái, ước có hơn một trăm người, mình mặc áo tím, đầu trùm khăn tím. Phía ngoài bên phải, cũng có hơn một trăm người, mình mặc áo màu trắng, đầu trùm chiếc khăn trắng. Ba màu sắc là đại biểu cho Tử Kim Ngân ba đường. Các vị đầu não trong bang không mặc bang phục, Ất Thanh mặc áo đạo màu hồng. Bên tả là Như Hư Nhân Ma, lão vẫn là cái tượng ốm yếu muốn chết đi không sống nữa. Bách Độc Long thì đứng dưới vai của Nhân Ma, mình mặc chiếc áo cà sa màu đỏ. Vây cánh của họ, hợp lại cũng phải tính đến hàng trăm.

Sau lưng Ất Thanh, có ba người to lớn hùng vĩ, đều mặc áo màu tím, một người ở giữa tay cầm một đại kỳ ba góc, có tua vàng xung quanh, ở giữa thêu một thanh kiếm dài cả thước, trên mũi kiếm là Thái Cực đồ của Hắc Bạch, hai bên là hai tòa Bắc Đẩu.

Người như sông như biển, tổng số không dưới năm trăm, họ đứng trên con đường ngay trước quảng trường của ngôi nhà, ai muốn đi qua đây, có lẽ là không muốn sống rồi.

Trong con đường nhỏ thấy xuất hiện Phong Vân ngũ kiếm, tất cả một màu áo xanh, trên vai đeo thanh trường kiếm, lộ vẻ anh khí bừng bừng. Tay họ đang cầm cây cung lớn, treo một cái túi tên.

Từ từ bước tới, nhìn xem thì đã sắp bước vào phía trước quảng trường, phía sau nửa dặm mới xuất hiện bóng người, phía trước trên hết là Dương phu nhân và hai người cháu yêu, phía sau là Vô Lâm Cuồng Sinh và các lão anh hùng, nhân số ước khoảng tám chục người. Tính luôn những người đi lên núi từ hai bên núi, tổng số ước khoảng một trăm năm chục người.

Yêu đạo Ất Thanh nhìn thấy quần hùng đã xuất hiện, đột nhiên vung tay áo bên phải lên :

- Uy gia vũ nội.

Năm trăm người đồng thanh gầm lên.

- Vô lâm tranh hùng.

Tiếng thứ hai gầm lên càng vang to hơn nữa.

Tiếp theo đó lá cờ của Vô Vi bang được phất cao, pháp phối trước gió. Vô số những tên áo đen tản ra khắp nơi, bây giờ đều đứng hết cả dãy. Những người này, tất cả vai đều mang túi tên, tay cầm cây cung, ngay hông giắt cây khoai đao.

Ngọc Kỳ dừng bước, cây cung lớn trong tay giơ lên, năm người đồng thanh quát lớn :

- Kiếm dương vô lâm, Phong Vân biến sắc. Phong Vân ngũ kiếm đã đến rồi.

Âm thanh chấn động cả núi đồi.

Những người ở ngoài nửa dặm cũng dừng bước không bước đến trước nữa. Bẩy mươi người ở hai bên núi cũng hiện ra tới tấp, trong tay họ, mỗi người đều đưa lên cái nõ Chu Sát Liên bá đạo, có chín mũi tên ở trước hộp nõ, ánh sáng chiếu rọi lấp lánh.

Năm người thiếu niên nam nữ, thật là gan lớn, họ dám ngang nhiên tìm đến đoàn người hắc đạo. Ngọc Kỳ giương mắt nhìn bốn phía, dùng lời nói chấn động hồn phách vang lên :

- Hội hôm nay, tại hạ vẫn là chủ, nhường đường đi!

Ất Thanh rũ tay áo, phía sau lưng có một lão già bước lên phía trước nghênh đón nói :

- Hoàng Sơn vẫn là sở tại Tổng đàn của bốn Bang, chúng ta coi như là chủ đất, các hạ là chủ mời hãy lên núi trước, nhưng phải theo núi mà tiến, không được đi đường này.

Ngọc Kỳ hừ lên một tiếng, nói :

- Há có lý vậy sao? Các người nhường hay không nhường?
- Vượt núi mà đến.
- Lão nói lại lần nữa thử xem.
- Tại hạ không nuốt lời.

Bóng áo xanh vừa lướt tới, lão già gầm lên một tiếng thật to, vung chưởng nhất tề vung ra. Phạch một tiếng sau vang lên dữ dội, thân hình lão ngã bay về phía sau, xương ở bên cánh tay phải bị đứt, nhưng may là da thịt chưa bị tổn hại.

Thân hình của Ngọc Kỳ lại hiện ra, tay hươ một cái, bốn vị đệ muội lui ra sau, chia nhau hai cánh, chiếm lấy hai tảng đá thật to để giấu mình.

Ngọc Kỳ treo dây cung lên vai, nghiêm giọng nói :

- Các người muốn quyết chiến ở dưới núi phải không?
- Khách tùy chủ phân, cũng không sao cả - Át Thanh nói.
- Gặp nhau trên núi, nhường đường đi!
- Vượt núi mà đi.

Ngọc Kỳ rút Hàm Quang kiếm ra khỏi bao, cười lạnh lùng nói :

- Xem Dương Ngọc Kỳ mở đường đây.

Tay của Át Thanh vừa hươ lên, tất cả bọn chúng đều lui đến trước cửa miếu, để tạo thành một quảng trường lớn có hơn ba mươi mẫu. Trong quảng trường, chỉ để lại mười hai tên che mặt mặc áo màu tím, mười hai thanh kiếm dài ánh sáng lung linh chói mắt, đứng chắn giữa đường.

Trên con đường nhỏ, vang lên ba tiếng hú chấn động cả bầu trời, những người cầm nỏ ở hai bên bước về phía trước, Dương phu nhân và quần hùng cũng cất bước về phía trước.

Hộp nỏ rít lên, tiếng dây cung vang lên bần bật, tiễn thủ của hai bên bắt đầu bắn nhau, cung đối trận với nỏ, đó là lấy trứng chọi đá, chưa ra tay đã bị khắc chế rồi.

- Lui! - Át Thanh hạ lệnh, tiếng kêu khô khốc làm cho người sờn tóc gáy.

Ngọc Kỳ biết hôm nay không mở một cuộc đại khai sát giới là không được, trong tâm sớm đã chế ngự được sách lược của đối phương, chàng phải dùng Sư Tử tam kiếm, quyết không kéo dài lâu. Chàng từ từ vung kiếm lên, một tiếng hú dài, người như con hổ cuồng, nhảy bổ vào trong đám đông bọn chúng. Nhưng tên có mặt khi ấy, tất cả đều bị lòng gan dạ của chàng chấn động, cô độc một mình thâm nhập vào đây, bình tĩnh không sợ gì cả, mặt đối diện với các tay cao thủ tuyệt đỉnh trong vũ nội, lại chẳng có một chút bận tâm, tên trẻ tuổi này nhất định là đáng sợ, lại không biết chết là vật như thế nào.

Công lực của mười hai người không phải là bình thường, nhất tề xông lên về phía chàng. Ngọc Kỳ múa thần kiếm như gió bão ra tay tuyệt tình, chỉ thấy bóng người vừa động, ánh sáng chói chang liên tục lóe lên không ngừng. Tiếp theo, ba người áo tím trước sau lấy tay che ngực, lần lượt ngã xuống đất. Còn chín người khác xoay mình như hỏa tốc, xông ra hai bên, chín thanh kiếm vung cao, với đôi mắt oán hờn nhìn như chết vào Ngọc Kỳ, từng bước đến gần.

Ngọc Kỳ đứng đó, giống như một người đá, lặng im đợi chín tên bước đến gần, trên gương mặt từng thó thịt như đông cứng lại, như khúc gỗ chẳng biểu lộ tình cảm gì cả, chẳng có cảm xúc nào với thế giới bên ngoài nữa, kỳ thật là chàng đang dĩ thân dự kiếm.

Chín tên đồng thanh quát lên như sấm nổ, chia nhau ra hai bên tả hữu cùng đánh vào, như một trận cuồng phong lướt tới.

Cheng! Một cây kiếm bị rơi xuống đất, tang tang tang lại bay cây nữa. A... một tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng vang lên, một tên dùng tay che trước ngực, loạng choạng loạng choạng phạch một tiếng ngã lăn ra đất.

A! A! Ba tên khác cũng lấy tay che lấy miệng giống như uống say rượu, lảo đảo ngã lăn xuống đất, từ từ không cất chân lên nữa, từ từ nhắm mắt lại, từ từ ngừng thở luôn.

- Không lui thì chết!

Ngọc Kỳ quát một cách lạnh lùng, kiếm khí tuôn ra như vũ bão, ánh sáng chói chang bắn thật nhanh.

- Mau lui! - Át Thanh quát lớn theo.

Nhưng đã chậm rồi, quá chậm rồi! Ngọc Kỳ đã từ giữa năm người xuyên qua trong ánh sáng bắn tới như chớp, chàng lại trở về mặt đồng, mặt đối diện với chúng tặc trước cửa miếu, đứng trụ lại đó như đã hóa đá.

Năm tên áo tím, ba tên đã chằm chằm ngã xuống, hai tên vút đi thanh kiếm, dùng tay che lấy khuỷu chân. Từng bước chân run rẩy, đi về phía hàng ngũ, cuối cùng ngã xuống trong lòng đồng bọn. Ba tên lão nhân đã từng theo Át Thanh xuất hiện ở sông Huệ Tế, rút kiếm ra lao tới, quát :

- Tiểu bối! Người dám chống đỡ với ba người chúng ta không?

- Các người lên đây, tại hạ đón ngay lập tức.

Ngọc Kỳ dùng khẩu khí hết sức bình tĩnh, thân hình chẳng di chuyển một chút nào, Thần kiếm như được đúc trên tay, vô cùng hung mãnh.

Trong bóng tối của đại điện ở trong chùa, có người phát ra tiếng kêu kinh hãi, có lẽ là vì kinh hãi trước thần sắc di thần ngự kiếm, bất cứ động tĩnh ở ngoại giới nào cũng không làm mê hoặc được Ngọc Kỳ.

Ba lão chia ra ba mặt, vây Ngọc Kỳ vào giữa, ba thanh trường kiếm, phát ra tiếng rít đến chói tai, kiếm khí bắn ra đến ngoài tám thước, thật là nội lực thâm hậu, tu vi quả là kinh người.

Áp lực càng đến gần, cự ly chỉ có một trượng thôi. Ba tên lão nhân có lẽ là muốn thử nhìn xem Ngọc Kỳ sẽ lánh đi như thế nào, vì vậy mà chong kiếm thẳng tới trước, từng bước di chuyển.

Đột nhiên mũi chân bên trái của Ngọc Kỳ hơi động dậy. Ba lão nhân hơi hạ người xuống, thanh kiếm vừa trầm xuống, chuẩn bị kích đấu. Nhưng Ngọc Kỳ lại chưa di chuyển. Từ nơi xa Giang Nam lão quái vội vàng nói :

- Đại công tử khó mà chiến ba lão quỷ vật kia.

Võ Lâm Cuồng Sinh ngược lại cười một cách lạnh lùng, nói :

- Kỳ nhi đã đoạt được hồn của địch trước, có thắng chứ không bại đâu.

Ngọc Kỳ chỉ động dậy mũi chân, lại làm cho ba lão hết sức căng thẳng, có thể thấy trong tâm của ba lão này thật sự là không bình tĩnh, tinh thần đã bị uy hiếp thật nhiều.

Ba lão nhân giận dữ xông về phía trước thật nhanh, gầm lên một tiếng kiếm vung lên như sấm sét, đồng thời chia làm trên giữa dưới ba đường, tấn công ba mặt.

Ngọc Kỳ giống như một u hồn, biến thành mấy cái bóng xanh lay động thật nhanh, người đã từ bên trái thoát khỏi vòng vây. Ngọc Kỳ vừa lướt sang trái, ánh sáng của thanh kiếm đột ngột nhô ra, choang một tiếng mũi kiếm của lão bên trái bị gãy, ánh sáng của thanh kiếm lại chớp lên một lần nữa, vai phải của lão bị rạn nứt, cánh tay phải chỉ còn một sợi da thịt nối liền nhau.

Cũng trong nháy mắt đó, xoẹt một tiếng vang lên, thanh kiếm của lão bên phải lướt qua vai trái của Ngọc Kỳ, vai áo bị rách ra, vừa may dây cung bị cắt đứt, thanh cung lớn của Ngọc Kỳ rơi xuống đất. Một phát bị sai, Ngọc Kỳ tất sẽ bị thương trong chiến đấu.

Bốn vị đệ muội ở một bên thấy thế, kinh hãi toàn thân mồ hôi lạnh toát ra.

Ngọc Kỳ chỉ cố cho địch bị thương, chàng không muốn hiếu sát, nên nguy hiểm đã chịu một nhát, trong lòng hơi sợ hãi, một tiếng quát trầm, chàng lướt về phía bên phải, thần kiếm vừa chấn động, người đã lập tức bay ra ngoài tám thước, nhanh như chớp. Tiếng rên thảm thiết từ hướng đó vang lên.

- Lui ngay! - Ất Thanh quát lớn.

Hơn mười tên Ngân đường Hương chủ lao ra, nhặt lấy những cái xác trong đấu trường rồi chạy đi. Trên mặt đất vết máu loang đầy, đập vào mắt thật kinh tâm.

Gương mặt của Ngọc Kỳ không có một chút biểu lộ tình cảm, chàng từng lời từng chữ phát ra :

- Bách Độc Long, độc kế hai mươi năm trước ám toán quần hùng ở Hối Long cốc, tất cả đều là sách lược của ngươi, ngược lại còn ngầm dùng Đoạt Phách thần châm bắn vào tiên tổ hai mũi châm, cừu này hận này, thế không đội trời chung, ngươi hãy ra đây, hôm nay chúng ta coi như là hung ma và anh hùng thiên hạ, giải quyết cho xong mối huyết hải thâm cừu này. Ra đây!

Bách Độc Long hơi bối rối, đột nhiên quay sang mắng Ất Thanh :

- Đồ thói tha! Đồ chó người đã bán bạn bè phải không?

- Đồ răn thôi! Bần đạo há giống như lão không biết xấu hổ? - Ất Thanh cũng mắng lại hết sức giận dữ.

Ngọc Kỳ hừ một tiếng lạnh lùng, lại nói :

- Tặc hòa thượng, lão là võ lâm tiền bối, là người bối phận cực cao, tại hạ mới bước chân ra chốn giang hồ, lão có mặt mũi nào mà lại không ra đây? Ta Dương Ngọc Kỳ xin mời lão ra đây.

- Phật gia siêu độ cho ngươi, để tránh cho hồn phách oan gia của ngươi vẫn vúi không được siêu thoát.

Bách Độc Long chỉ còn cách phải ra thôi, cầm theo cây Phương tiên đi ra.

- Đây mới là đúng chứ, ở Hồ Trảo sơn lão đã từng mạo xưng Tiểu Diêm La...

Lời chưa dứt, thì trên đỉnh của Đại Hùng bảo điện, truyền xuống tiếng cười ha hả và tiếng cười nghiêm trang, có người lên tiếng cắt đứt lời nói của Ngọc Kỳ :

- Tiểu hài tử, đừng có phí lời, ta Tiểu Diêm La đã biết hết rồi.

Tất cả những tên hắc đạo có mặt ở đây đều thất kinh, đều quay đầu lại nhìn, thầm kêu: “Khô a!”

Trên chóp điện, Tiểu Diêm La mình mặc áo đạo bào màu đen đang đứng ở đấy, Độc Vô Thường ngồi xổm ở đó lúc trắng lúc xanh, dựa mình vào thành tháp là Hận Phá Thiên, còn có một người sần mi khổ diện Khốc lão quái Cam Đường. Ngọc Kỳ giờ ngang thanh kiếm hành lễ, giọng sang sảng cất lên :

- Chư vị lão tiền bối vạn an, văn bối đợi một chút nữa mới làm lễ bái kiến.

Tiểu Diêm La cười ha hả, nói :

- Tiểu hóa tử, vì chuyện của ngươi mà chúng ta sẽ chủ trì sự công bằng ở đây. Chỉ cần ngươi cho rằng bất công, thì chúng ta sẽ xen vào một tay.

Hận Phá Thiên thì lại chỉ vào Tri Mệnh Tử Huyền Đan đang rút vào một bên kêu lên :

- Lão đạo, lão vẫn chưa chết sao? Món nợ ở Hồ Trảo sơn của chúng ta chưa xong đâu. Không! Ta tính là lão nợ của ta còn nhiều lắm! Lên đây đi, lão hà tất phải làm ăn không khá lên như vậy? Bộ mặt của chín đại cao nhân tất cả đã bị lão làm cho mất mặt hết, tại sao không cùng đi với chúng ta hả? Có nợ thì sau này tính cũng được mà!

Tri Mệnh Tử nói một cách giận dữ :

- Đợi chốc nữa thì bần đạo sẽ tìm lão.

Tiểu Diêm La lại cười nói rằng :

- Huyền Đan đạo hữu, thoát khỏi đấu trường này là sai hay sao, đến đây.

Tri Mệnh Tử hừ lên một tiếng lạnh lùng, nói với Ất Thanh :

- Xin lỗi, bần đạo đi đây.

Lão lui ra sau, rạp đầu hành lễ, đột nhiên lướt vào trong cửa miếu thật nhanh, xuất hiện bên mình Tiểu Diêm La, nghiêng răng xông về phía Hận Phá Thiên, Hận Phá Thiên thì ngược lại ngoác miệng ra cười.

Ất Thanh và bọn hung ma, tất cả đều tâm kinh động phách, chín đại cao nhân thì đã tới năm người, những người này vui giận bất thường, giết người như đùa, nửa chính nửa tà, những quái nhân trong vũ nội cô quạnh cổ quái, nay tất cả đều đứng về phía Ngọc Kỳ, há không đáng sợ sao?

Lúc này, Ngọc Kỳ đã trầm giọng quát rằng :

- Bách Độc Long, lão lên đây! Tại hạ phải nói cho lão biết, những đồ chơi đó tất cả không còn tác dụng nữa, bắt tất phải lấy khoe, hãy dựa vào tu vi vô thượng của lão để thủ thắng đi!

Ở phía khác, đột nhiên có hơn năm mươi sáu vị Tử đường Hương chủ lao ra, lại có thêm tám tên lão nhân vô cùng hung ác, lao về phía đấu trường. Một lão kêu lên :

- Có người nào dám xông vào Bát Quái kiếm trận của chúng ta không?

Bốn người đệ muội lập tức xuất hiện, định lao vào. Ngọc Kỳ quay đầu lại nói :

- Các đệ muội hãy đợi một lát, chốc nữa Phong Vân ngũ kiếm của chúng ta sẽ ra tay. Mọi người hãy lui ra, xong trận này rồi hãy nói.

Bách Độc Long đột nhiên thừa lúc Ngọc Kỳ đang quay đầu nhìn chúng nhân lui ra sau, xông tới không kêu lên tiếng nào, cây Phương tiên nặng tám mươi hai cân nghênh đầu bổ xuống, đó là một chiêu hung hiểm Thái Sơn Áp Ngọn.

Ngọc Kỳ há bị mắc lừa? Trong tiếng kêu kinh hãi của Dương phu nhân ở phía sau, Ngọc Kỳ người không lui ngược lại tiến lên phía trước, hơn một trăm đường ánh sáng tấn công như chớp xuống hạ bàn, thân hình của lão cao không quá bảy thước, vừa chớp một cái là tới ngay.

Công lực của đại hòa thượng quả nhiên không kém, người bay vọt lên, cây Phương tiên tiến ra một chiêu Đảo Đả Kim Chung vỗ vào phía sau hông của Ngọc Kỳ, người đã lướt qua phía trên Ngọc Kỳ.

Hai người đều tấn công thật mau lẹ, kinh phong của cây phương tiên, làm cho những đất đá cát ở dưới mặt đất, bắn tứ tung ra tám phía, hai người trong cát bụi mù mịt, mười hai lần chạm trán thì mỗi bên tấn công hơn ba mươi chiêu.

Ngọc Kỳ đã vận đủ thần công, nhưng lão hòa thượng cũng không yếu đi, tìm sơ hở của đối phương rất khó, lão đang chú ý mạo hiểm một phen. Một chiêu Tha Vận Thủy Thôi Châu của lão vừa tấn công ra, Ngọc Kỳ đã lướt sang bên phải, đại hòa thượng lập tức biến chiêu thành Hoàn Tảo Thiên Quân bám theo quát tới.

Đại hòa thượng không bám theo có lẽ tốt hơn, vì bám theo mà dẫn đến đại họa, lão không biết Thần kiếm với tốc độ kinh người, phát sau mà đến trước. Ngọc Kỳ đã từ phía ngoài tiện đứt đuôi trái của lão, từ trên đầu gối một tác đến xương hông, mất đứt một miếng da thịt sâu cả tấc, cơ hồ đã bị thương tới xương. Bất cứ hệ thể thần công nào, đều ngăn cản không được nhất kiếm này của Ngọc Kỳ. Chàng đã sử dụng Đoạt Thiên Tọa Hóa, Sư Tử tam chiêu. Thân hình của Ngọc Kỳ với thân pháp Ngư Long bay ngược ra sau đến hai trượng. Đại hòa thượng kêu lên một tiếng kinh hoàng, cây Phương tiên ném qua một bên, rút lui tám thước. Trên mặt đất là một góc áo bào của lão, và một mảnh vải quần, và còn có một miếng thịt đùi dài hai tấc còn đang đập, hòa thượng hung hãn tuyệt luân, đột ngột huơ tay điểm ngay chỉ huyết huyết, gầm lên một tiếng như con hổ điên, tay phải lần vào trong áo bào, tay trái vươn ra, bổ xuống về phía Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ vừa đứng vững, đại hòa thượng đã tới, chàng lướt sang bên trái, đột nhiên bay vọt lên không. Ba cây Ngưng Huyết châm bay vọt phía ngoài tay phải, sạt qua áo thật là hiểm! Ngọc Kỳ kêu lên giận dữ, thân hình ở trên không, Thần kiếm thoát tay bay như tên bắn.

Bình một tiếng vang lên ầm ầm, đại hòa thượng ngã bổ xuống đất, thanh kiếm từ phía sau cổ đâm xuyên qua ngực. Trong tiếng hoan hô, Ngọc Kỳ lướt mình xuống đất, rút Thần kiếm ra, lau sạch những giọt mồ hôi lạnh trên trán. Tiếng gầm long lên như sấm động, sáu mươi bốn tên cao thủ hắc đạo toàn bộ bay ra.

- Khoan đã! Hãy để cho tiểu hóa tử nghỉ ngơi chốc lát. - Hận Phá Thiên kêu lớn.

Thanh Hoa, Tây Vi đang lao về phía Ngọc Kỳ, nổi kinh hãi trên gương mặt đã lui dần, Triệu Tường và Nguyên Chân thì đứng ở hai bên cảnh giới, nghiêm trận chờ đợi.

Ngọc Kỳ cười ha hả một tràng dài, nói :

- Đa tạ sự quan tâm chú ý của lão tiên bối, không cần đâu.

Chàng vung kiếm gầm lên :

- Kiếm dương võ lâm.

- Phong Vân biến sắc.

Bốn vị đệ muội đồng thanh hô theo.

- Phong khởi vân dừng, lôi điện giao minh, giết!

Ngọc Kỳ gầm lên, thanh bảo kiếm như trận cuồng phong lướt tới họ, như năm con sư tử điên, bổ kiếm xuống trận Bát Quái.

Năm đường kiếm sáng loang loáng đan chéo bay vòng trong một rừng kiếm, vừa đến đâu là máu thịt bay đến đó, tiếng kêu la thảm thiết vang lên.

- Phong khởi đại mạc, biến!

Năm thanh kiếm từ bắc bay sang phía nam.

- Vân đằng phong khởi, biến!

Năm thanh kiếm lại bay vọt lên, lại hướng trầm xuống năm phía.

Sáu mươi bốn người làm thành bát quái trận thì nay chỉ còn mười sáu tên thôi, Ngọc Kỳ vẫn có năm người, thanh kiếm của họ hết sức cuồng dã.

- Ất Thanh đạo hữu đừng thí mạng người oan uổng như thế. - Tiểu Diêm La trầm giọng quát.

- Lui! - Ất Thanh gầm lên.

Những tên lui ra chỉ còn bảy người áo tím. Phong Vân ngũ kiếm toàn thân tắm máu, thành hình bông mai đứng trong đồng thi thể đang nằm la liệt dưới đất, năm thanh kiếm lại chĩa thẳng ra phía ngoài, kiếm quyết lại gợn cao, đứng sừng sững không động dấy. Ngọc Kỳ quát lớn :

- Vân tán phong tiêu, lui!

Năm người lùi về chỗ cũ.

Có người bước ra thu dọn lại xác chết, những tên tặc nhân còn lại đều hết sức kinh hoàng, gương mặt chẳng còn là người nữa.

Lão hóa tử, Chiêm Minh, Võ Lâm Cuồng Sinh, Tri Cơ Tử, Uy Viễn cục chủ, Huyền Linh đạo trưởng sáu người, cũng đồng thời lướt ra đấu trường. Võ Lâm Cuồng Sinh cất tiếng sang sảng :

- Phải ra mặt đi các lão bất tử của chúng ta.

Phía trước một trận xáo động, Như Hư Nhân Ma và Ất Thanh mọi người cất bước đi ra.

Đột nhiên Ngọc Kỳ dựng đứng thanh kiếm, quỳ xuống một chân, cung tay rạp đầu, cất tiếng sang sảng nói :

- Kỳ nhi bạo gan, xin chư vị thúc tổ hãy lui ra khỏi đấu trường. Năm đó thúc tổ ở Hồi Long cốc, thập vị anh hào đã ngăn cản được bọn hung ma, tuy về sau tận lực mà phải tuần nạn, nhưng sự tích anh hùng vẫn lưu truyền võ lâm. Kỳ nhi và bốn vị đệ muội bất tài, nguyện với sức của năm người, ngăn chặn những bọn hung ma còn lại, nhất quyết một trận sinh tử với Ất Thanh yêu đạo.

Võ Lâm Cuồng Sinh và quần hùng hết thảy đều ngơ ngác, không nói một tiếng nào.

- Thật là anh hùng! Chàng thiếu niên, người đã làm cho rạn vỡ vô lâm, không hổ danh hậu nhân của Long Môn Dương gia. - Hận Phá Thiên từ phía xa, bật ngón tay cái lên kêu lớn.

Độc Vô Thường cười hắc hắc, cũng nói :

- Vô Thường quả nhiên nhân lực cao minh, đã sớm nhìn ra tiểu huynh đệ còn là người phi thường, hảo a!

- Ha ha ha... - Tiểu Diêm La ngửa mặt lên trời cười như điên, cười xong nói - Trường giang hậu lãng thôi tiền lãng, tự cổ anh hùng xuất thiếu niên, thật là hay, khí phách hào hùng vạn trượng, thật là đáng để chúng ta reo hò. Đàm lão đệ, hãy để cho tiểu hài tử mở mắt chúng ta ra, các ngài chỉ cần áp trận. Cũng để cho chúng an tâm ứng địch.

Vô Lâm Cuồng Sinh đôi mắt ngấn lệ, dùng đôi tay run rẩy, ôm lấy Ngọc Kỳ nói :

- Hải tử, ta không có cách nào ngăn giữ gia phong quang đại Dương môn của con, càng không thể kèm nén hào khí anh hùng của con được. Ta chúc phúc cho con và bốn vị đệ muội. Cần thận bảo trọng lấy mình.

Lão cùng mọi người lui bước, tay vừa phát, những người có mặt đều bước gần đến đấu trường. Những cây chu bát liên nổ, tất cả đều vung ra phía đối diện. Tất cả những binh đao đều được rút ra chuẩn bị động thủ.

Ngọc Kỳ để cho bốn vị đệ muội bày trận, tự mình chống kiếm bước lên trước, gầm to :

- Ất Thanh yêu đạo, Như Hư Nhân Ma, các người cùng Bách Độc Long ở Hồi Long cốc là một bọn với nhau, nay tặc hòa thượng đã chết, các người phải ra đây nhất quyết một trận với Dương môn.

Đột nhiên có người quát lớn :

- Tiểu cẩu quá cuồng, người dám khiêu chiến cùng lúc với hai người sao?

Ngọc Kỳ hơn ngơ ngác, nói thầm:

“Có lẽ là họ muốn lấy hai đấu một. Đây có lẽ hơi mạo hiểm”.

Nhưng bầu nhiệt huyết đang dâng lên trong người chàng, chẳng còn để ý chi đến chuyện lợi hại, trầm giọng nói :

- Có chi không dám, Dương môn sẽ đón ngay.

Lúc ấy một bóng đen, từ góc mái ở Đại điện bay cuống, lướt xuống phía đấu trường, giọng nói u ám dễ sợ từ trong miệng lão phát ra :

- Hảo tiểu tử, người quả nhiên quá cuồng, trong mắt người không có người hay sao, há có lý lẽ như vậy được! Lão phu càng nghe càng không hợp khẩu vị, phải nhường cho người hai ống tay áo này.

Tiếng vừa dứt, thì người đã lập tức lướt tới ngay, một đôi ống tay áo màu đen đột ngột vung mạnh, không có tiếng gió, chẳng có tiếng gió, chẳng có tiếng kinh phong rít lên, trên dưới giao nhau tấn công về phía Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ đã biết người mới đến là ai, làm sao dám đón chiêu? Chàng dùng Hoán Ảo Hình bộ, bóng người vừa chớp thì đã tới phía sau bên trái của người áo bào màu đen, chàng kêu to :

- Đào lão tiên bối, xin chậm lại.

Nơi chàng đứng vừa rồi, cát bùn và máu đọng trên mặt đất, giống như bị một cái xẻng lớn vô hình xúc vào mặt đất sâu đến hơn nửa thước, một cái hố hình cái máng rộng đến năm thước và dài hơn một thước, đất cát bay tung, thật là lạ lùng! Chính là nghe chẳng thấy tiếng gió gì cả.

Mọi người đều hồn phi phách lạc, lúc này mới nhìn thấy bóng người cao chín thước, đó là lão quái vật áo bào đen sắc mặt màu xám tro. Hố mắt sâu, ánh mắt phát ra những tia sáng màu xanh, mũi nhọn không để râu cằm, sắc diện và ánh mắt màu xanh, làm cho người chỉ biết tóc tai dựng đứng lên. Vừa thoáng nhìn, dường như không có gì khác với Độc Vô Thường, nhưng hơi thở của lão làm cho người toàn thân phát lạnh.

- A! Thân pháp của người không sai đâu, tối hôm qua nhất định là người ở đây thám thính. Ta đã để cho người chuẩn bị, xem người sẽ đi về đâu?

Tay áo của lão lại vung lên, hai cái móng quỷ màu xanh, chốc chốc từ ống tay áo vung ra, có thể xa đến tám thước, bởi vì móng tay của lão dài có hơn một thước.

Ngọc Kỳ chỉ còn biết tránh mà thôi, chàng không có điều kiện để nói chuyện. Đây là cơ hội để khảo nghiệm khinh công của chàng, chàng không muốn mất mặt. Chàng giống như một làn khói màu xanh nhợt nhạt, trong quảng trường rộng hai ba mươi mẫu lướt đi thật nhanh, càng giống như bóng ma huyền ảo, lúc ẩn lúc hiện.

Truy đuổi trong quảng trường như thế, dường như không thấy bóng người, giống như hai âm hồn, nhanh! Thật là nhanh.

Trong đình điện, Hận Phá Thiên kêu lên một tiếng kinh hãi :

- Là Địa Khuyết Tẩu lão quái vật, ngăn cản lão hay là không, lão vừa ra, thì giang hồ lại tất sẽ mưa mưa gió gió cho mà xem.

Tiểu Diêm La biến sắc nói :

- Ai có thể ngăn trở hấn được? Nhạc Cảnh Minh phụ phụ không biết ở đâu, Vân Tung thì xa Vũ Di. Lão ma đầu này giở thói ngang ngược, thật là hung ác đó.

- Không thêm để ý, chúng ta nhất tề xông lên.

Mọi người đang muốn nhảy xuống, đột nhiên bên tai mỗi người một thanh âm truyền đến xa từ nghìn dặm, nói với họ :

- Chư vị, đừng lo lắng, hãy đợi chút nữa, Đào lão ma không bắt được tiểu nhi đâu.

Hận Phá Thiên quay đầu lại nhìn bảo tháp ở phía sau chùa, nói :

- A! Nói Tào Tháo đến thì Tào Tháo đã đến.

- Là Ngọc Tiêu Khách Nhạc Cảnh Minh! - Độc Vô Thường nói.

Trong đấu trường, bóng người lơ mờ, Địa Khuyết Tẩu khả năng đã đuổi ra chân hỏa, quát một tiếng thật nghiêm trọng, mình quay trở lại tay áo vung lên.

Ngọc Kỳ cũng đã giận rồi, chàng đã cất Thần quang kiếm, trong lòng ngậm tức giận, không lướt tránh đi nữa, vận đủ Chí Dương thần công, song chưởng hùng mạnh vỗ ra.

Hai người, một đối dương một đối âm, Ngọc Kỳ là nhị âm cương cực mà sinh ra chí âm, vì vậy cũng là kinh nhu, lúc phát là không có âm thanh, không có tiếng động.

Hai tiềm kinh như núi vừa đón lấy nhau, lập tức đã vỡ trời kinh động, một tiếng nổ ầm ầm dữ dội vang lên, bóng của hai người đều bọc trong lớp cát mịn mù.

Trong khói cát gió núi vừa thổi qua, tản ra thật nhanh, chỉ thấy hai người giống như hai con gà chọi, hai người đều đứng bên bờ miệng hố sâu có một thước, sắc diện của hai người từ từ khôi phục lại nguyên trạng.

- Hảo tiểu tử, ngươi đã tiếp được một tay áo của lão phu, hãy đón lấy hai chưởng này của lão phu nữa!

Lão quái vật cuốn tay áo lên, chuẩn bị ra tay.

Ngọc Kỳ đã dùng hết toàn lực của cả đời mình, may mà không có gì, chàng ngoác miệng ra cười một cách đau khổ, thò tay vào trong lòng nói :

- Lão tiên bối, vãn bối thua rồi, không dám đón nữa, nay có một tín vật, xin lão tiên bối hãy ghé mắt cho.

Chàng trình lên một cái hộp ngọc.

- O! Ngươi ở đâu tới thế? - Lão quái vật mở hộp ngọc ra ngạc nhiên hỏi.

- Đó là Nhạc lão tiên bối tặng đấy, lão nhờ vãn bối chuyển lời giùm.

- Nói gì thế?

- Xin lão tiên bối trở về Tiềm Sơn thanh tu.

Lão quái vật đang trầm ngâm, đột nhiên trong tháp sau ngôi chùa truyền hai tiếng ùm ùm. Những người có mặt ở trong đấu trường, tất cả đều cảm thấy dường như đột nhiên muốn trầm xuống.

Lão quái vật đang muốn cất bước đi ra, bỗng dừng trong chốc lát, đột nhiên nói :

- Xin hãy nghe ta nói, nếu như không nghe, ta Địa Khuyết Tẩu sẽ không để yên cho các người đâu.

Tiếng của lão vang lên như thiên lôi, toàn đấu trường đều im lặng như tờ, lão lại nói :

- Cuộc liều đấu của các người sẽ làm tổn thương đến vô lâm, nhiều kẻ bị thương vô tội, tất sẽ gặp trời khiến trách, lão phu ở đây giám trận, có huyết hải thâm cừu nào, có thể nhất quyết công bình ở đây, ngoài ra không ai được tự xuống đấu trường, ai không thực lòng tin phục, hãy cùng lão thử qua chương quyền này.

Lão lại dùng móng tay kỳ lạ đặc biệt, chỉ vào Ngọc Kỳ nói :

- Người, tiểu tử, người đã luyện theo pháp nào? Lại có thể đón lấy một tay áo của lão phu, thật đúng là nghe không sợ cộp, sau này thế nào nhất định cũng ném mùi đau khổ, quá cuồng đấy! Không được thái quá tỏ rõ sức mạnh, giấu bớt thì tốt hơn, vạn nhất là lão phu làm người bị thương, thì làm sao giao đấu với Như Vân nhị lão đây?

Nói xong, tay áo vừa phất lên, người đã bay vọt lên không lướt qua đỉnh môn, lại ngồi trên góc mái của tự, nhìn trừng trừng xuống phía dưới một cách u ám dễ sợ.

Ất Thanh thật sự đã đến lúc bốn phía đều ở cảnh bài ca nước Sở, biết được hôm nay đã xong rồi, yêu đạo nghiêng chặt rằng, nắm lấy Bang kỳ, đôi tay chém mạnh xé nát, kỳ tan thành mảnh vụn, nói lớn :

- Vô Vi bang từ nay giải tán, bang chúng ta hôm nay về sau có thể tự lo lấy sinh kế, bắt tất phải trở lại giang hồ nữa, lui!

Tiếng người đại loạn, tiếng hoan hô chấn động cả ngọn núi lớn, tuyệt đại đa số đều dùng tay xé rách y phục, làm thành đàn chim vỗ tổ.

Trong quần hùng có người muốn xông ra, nhưng đã bị Vô Lâm Cuồng Sinh giơ tay ra ngăn cản.

Người của Hư Vân bảo và vây cánh của Bách Độc Long đều không đi, bên mình của Ất Thanh chỉ có Ba Thiên Long và ba lão mặc áo bào màu xám, và ba tên đệ tử của lão. Trong ba người đệ tử, Diệu Chân đã bị đứt đi một cánh tay trái, ánh mắt giận dữ, nghiêng rằng nghiêng lợi, cơ nghiệp đã bị hủy trong một ngày, lão hận không kể sao cho xiết.

Ất Thanh quay sang cười lạnh nhạt với Như Hư Nhân Ma, nói :

- Âu Dương thí chủ, chúng ta phải đền nợ máu của hai mươi năm về trước, Cuồng Sư hậu nhân của Vương Sư đang đòi sự công bình với chúng ta, thí chủ đi hay không đi? Bản đạo xin đi trước được không?

Như Hư Nhân Ma đột nhiên vung tay, vây cánh của lão liền lui ra sau.

- Khoan đã!

Độc Vô Thường ở trên đỉnh điện nghiêm giọng quát, lại nói :

- Trong Hư Vân bảo còn là Địa ngục của nhân gian, tội ác chồng chất, người của Hư Vân bảo, đều phải giam lỏng một tháng tại Thương Sơn thiên tự, để Kỳ nhi phái người trông chừng.

Như Hư Nhân Ma cười lạnh lùng, nghiêm giọng nói :

- Ban Diên Hòa, người dựa vào cái gì?

- Dựa vào cái gì à? Người nghe đây!

Độc Vô Thường chỉ lên trên tháp.

Tinh tang một tiếng dây đàn vang lên, trong tâm của mọi người đều trầm xuống. Tiếp theo lại vang lên nốt nhạc lác đác, đập vào trong không gian, mọi người chỉ cảm giác khí huyết đang nhộn nhạo thân mình muốn nhũn ra. Đột nhiên một làn tiếng sáo lá lướt thiết tha truyền đến. Mọi người mới cảm thấy hơi thư thả một chút.

- Ngọc Tiêu Khách Nhạc Cảnh Minh - Có người kêu nhẹ.
- Cầm Tri Vân Tung? - Có người biến sắc mà kêu.
- Vào trong chùa đi! Thương Sơn đại sư có thể tiếp đãi các người. - Độc Vô Thường kêu lên nghiêm giọng.

Ất Thanh quay sang Ba Thiên Long nói :

- Ba hiền đệ, hiền đệ và Địch huynh đệ cũng phải đi thôi, ngu huynh xin lãnh tấm thịnh tình này.

Ba Thiên Long đột nhiên đôi mắt giận dữ, vươn tay lấy Kim thoa ra.

Thân hình của Ngọc Kỳ di chuyển rất mau, lui ra sau lấy thanh cung trên vai Thanh Hoa, lấp vào ba mũi tên, lại nhảy vào trong đấu trường, ngăn lấy Ba Thiên Long, trầm giọng nói :

- Lão lại muốn dùng Kim thoa để hành hung, không lão thì là tại hạ. Nghĩ lão là một nhiệt huyết nam nhi, Dương mõ không làm quá. Nhanh lên! Vô Vi bang muốn lão giải quyết tốt hậu quả, lão phải thay đại ca của lão tạo phúc giang hồ. Để chuộc lỗi lầm của lão.

Ba Thiên Long đi về phía trước u ám nói :

- Chỉ có Ba Thiên Long cùng chết, không có Đoạt Hồn Kim Thoa Ba trại chủ sống ngày nào biết ngày ấy.
- Thảm án Hồi Long cốc, vốn là Bách Độc Long và Như Hư Nhân Ma tạo thành, đại ca của người chỉ là con bù nhìn mà thôi, hơn nữa vì chuyện này mà đã chịu nhục hai mươi năm, lúc ở Hồ Trảo sơn thậm cứu hai vị huynh đệ của chúng ta, không toàn lực mưu tính giúp, làm cho tại hạ có thể toàn thân mà sống đến hôm nay, Dương mõ rất hiểu cảm tình của đại ca lão. Vì vậy Dương mõ đến hôm nay không lấy tính mạng của đại ca lão, nếu lão... đồ chó!
- Vù! Một tiếng dây đàn vang lên, ba cây cung xé không gian bay tới.
- Ai...? - Ất Thanh phía sau kêu lên một tiếng thảm thiết, tay vịn vào vai trái xông lên phía trước.
- A... một tiếng kêu nghiêm trọng vang lên, trên vai phải của Như Hư Nhân Ma bị trúng một mũi tên, một cây khác đã làm bay đi tai phải của lão, mũi thứ ba xuyên thẳng bức tường ở sau ngôi chùa đến năm trượng. Lão ma thật hung ác, làm gãy cán tên, nhỏ mũi tên từ phía sau ra, tuốt kiếm xông về một bên, Ngọc Kỳ như ánh chớp bay vọt lên cản lại, quát lớn :
- Lão chạy không được đâu.

Đồng thời chàng cởi ra cái túi Bách bảo, chạy đến Ba Thiên Long đang đỡ lấy Ất Thanh nói :

- Ba Thiên Long, trong túi có thuốc giải, độc chưởng Ngưng Huyết của lão ma không kéo dài hơn được.

Cái túi được ném về phía Ba Thiên Long, Như Hư Nhân Ma gầm lên một tiếng, một thanh kiếm vung về phía túi Bách bảo, lão muốn hủy thuốc giải đi.

Choang hai người thối lui ba bước, sao hỏa bắn ra ngoài. Đã có sao hỏa, nhất định có thanh kiếm đã bị tổn hại, hai người đều vội vàng nhìn lại thanh kiếm của mình, sắc mặt của lão ma như đồng tro tàn. Độc Vô Thường trên đại điện lướt xuống như bay, kêu lên :

- Ba Thiên Long, giao cái túi cho ta, ta biết thuốc giải ở đâu.

Nguyên là Như Hư Nhân Ma đứng ở bên trái của Ất Thanh, xuất kỳ bất ý tặng cho lão một chưởng. Công lực của Ất Thanh đến mức thâm hậu, nhưng bất ngờ không kịp đề phòng, cự ly lại gần, cương khí hộ thân vừa mới vận lên, trên vai đã bị một trọng chưởng, xương vai đều bị vỡ ra, nếu không phải mũi tên của Ngọc Kỳ bất ngờ bay tới, lão còn phải chịu thêm chưởng thứ hai.

Ba Thiên Long đưa Ất Thanh cho Độc Vô Thường, đôi tay nắm lấy hai cây Kim thoa, khóe mắt muốn nứt ra, nghiêng răng nói một cách giận dữ :

- Dương công tử, xin lui bước. Lão cẩu! Nếu đại ca không phải bị lão dùng độc để quản thúc, mỗi tháng phải lấy thuốc giải độc của lão, thì ta Ba Thiên Long đã sớm liều mạng với lão. Lão súc sinh, lão là người lòng lang dạ sói, lão không phải là người! Đại ca ta đối đãi với lão chân thành cởi mở, người lại bức bách

đại ca ta tổ chức Vô Vi bang để bán mạng thay cho lão, mà lão lại ngầm tiêu trừ tâm phúc đại ca ta trong bang, ruột gan độc ác, hổ sói cũng không bằng, hôm nay nếu không phải lão thì ta chết...

- Ha ha ha... - Như Hư Nhân Ma ngửa mặt lên trời cười như điên, cười xong nói - Ba Thiên Long, người có toan tính sá gì cái đồ chơi đó? Chỉ dựa vào mấy cái Kim thoa, ha ha ha...

Tiếng cười chưa dứt, Ngọc Kỳ đã quát lớn :

- Ba tiền bối, ta Dương Ngọc Kỳ ở đây đợi lão ma.

Ba Thiên Long kêu lên một cách giận dữ :

- Không, Dương công tử, xin hãy để cho lão. Lão phải thay đại ca báo hận hai mươi năm, một chữ cũng không thể bỏ, xin lui ra.

- Ba tiền bối, lui! Mỗi chữ không đợi trời chung của tổ phụ, văn bối muốn lão phải đền nợ máu ở Hồi Long cốc.

Tiếng vừa dứt thì người đã ra, Thân kiếm ánh sáng chói chang lướt ra như ánh chớp, Sư Tử tam kiếm lập tức ra tay.

Trong ngàn vạn ánh sáng hình thành từ hai đốm ánh sáng, gió rít kinh hồn, tiếng kiếm khí vang lên muốn chói tai, ngàn vạn đường kiếm từ bên phải bay vòng bổ xuống.

Lão ma dấn dặt lui ra ngoài ba trượng, ống tay áo và vạt áo biến thành ngàn vạn mảnh vải vụn, rơi xuống mặt đất. Ngọc Kỳ lại chìa kiếm bức bách đến gần, quát trầm xuống :

- Lão đã đón một kiếm, còn hai nhất kiếm nữa, xem tu vị của lão thế nào.

Tay phải của lão ma đã bị thương. Lão biết kiếm pháp của tiểu tử thần quỷ khó đoán, tìm cách tẩu. Ngọc Kỳ từng bước đến gần, lão ma từng bước lui ra sau. Những người quan sát cuộc chiến ở bốn phía, tất cả đều cảm thấy không một tiếng động, toàn thân mồ hôi lạnh xuống, họ đã bị cuộc liều đấu hung hãn vừa rồi đè xuống.

Trên cửa sổ tầng trên của Bảo tháp, hiện ra hai lão nhân tuần tú, và một thân hình mỹ phụ trung niên phong thư mỹ miều. Sáu đại cao nhân trên đỉnh điện, cũng đã tới hết cả. Át Thanh dựa vào vai của Ba Thiên Long, gương mặt xanh trắng đang chú ý vào đây.

Trong đấu trường, trước ngực của lão ma bị đứt một chữ thập tự thật lớn, máu tươi tuôn ra ngoài. Lão gầm lên một tiếng, lại liều mạng nhảy bổ xuống một lần nữa.

- “Trảo!” - Ngọc Kỳ gầm lớn, Sư Tử tam kiếm kiếm thức đã ra tay.

Không có tiếng sáo, chỉ có một số bóng ánh sáng nhợt nhạt, bóng sáng này lại từ tám phía tấn công tới, hơi xông lên phía trên. Thân hình của lão ma đột nhiên bay vọt lên cao cử thanh kiếm, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, từ dưới vai của lão, tất cả bị thương hơn tám nhất kiếm, lão té thẳng xuống đất.

Ngọc Kỳ ở giữa đấu trường cung thanh kiếm lên trời, kiếm quyết dẫn lên phía trước, một chân chạm đất, chân phải vung lên, giống như một người đá, rất lâu không động đậy.

- Kiếm pháp này ai đã dạy cho người, tiểu hài tử? - Ngọc Tiêu Khách trên tháp hỏi lớn.

- Bẩm lão tiền bối, đây là Sư Tử tam kiếm mà Lạc Phách Cuồng Sinh tiền bối đã truyền thụ cho! - Ngọc Kỳ trả lời.

- A, chín đại cao nhân trong vũ nội đã đến đủ cả rồi, đi thôi.

Tiếng vừa phát ra, bóng người đã không thấy.

Tiếng vừa dứt, thì tám bóng người đã mất đi trong cánh rừng bên Thương Sơn thiên tự.

Ngọc Kỳ đưa mắt tiễn bóng người đi, chàng dắt kiếm vào bao. Tư vị đệ muội cũng thu kiếm vào bao, chạy đến phía Ngọc Kỳ. Dương phu nhân một hàng già trẻ, cũng bước gấp vào trong đấu trường.

Trong Thương Sơn thiền tự, tiếng chuông chùa vang lên giòn giã, đồng thời cũng truyền ra giọng nói của Thương Sơn đại sư :

- Chư vị xin tạm ở đây đừng nôn nóng, thời hạn một tháng không xa lắm đâu, Dương thiếu hiệp vẫn là rồng trong am không thể làm khó các vị được, xin an tâm ở lại tề tự dừng chân!

Ba Thiên Long dìu Ất Thanh vào Thiền tự. Lão không chỉ ở đây một tháng mà lão xin sám hối suốt đời.

Võ lâm lại trở lại thái bình như một trăm năm về trước. Ngọc Kỳ cùng Thanh Hoa, Tây Vi đã biến Long Môn Dương gia thành nơi hạnh phúc nhất võ lâm...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-hiep-ta-kiem>